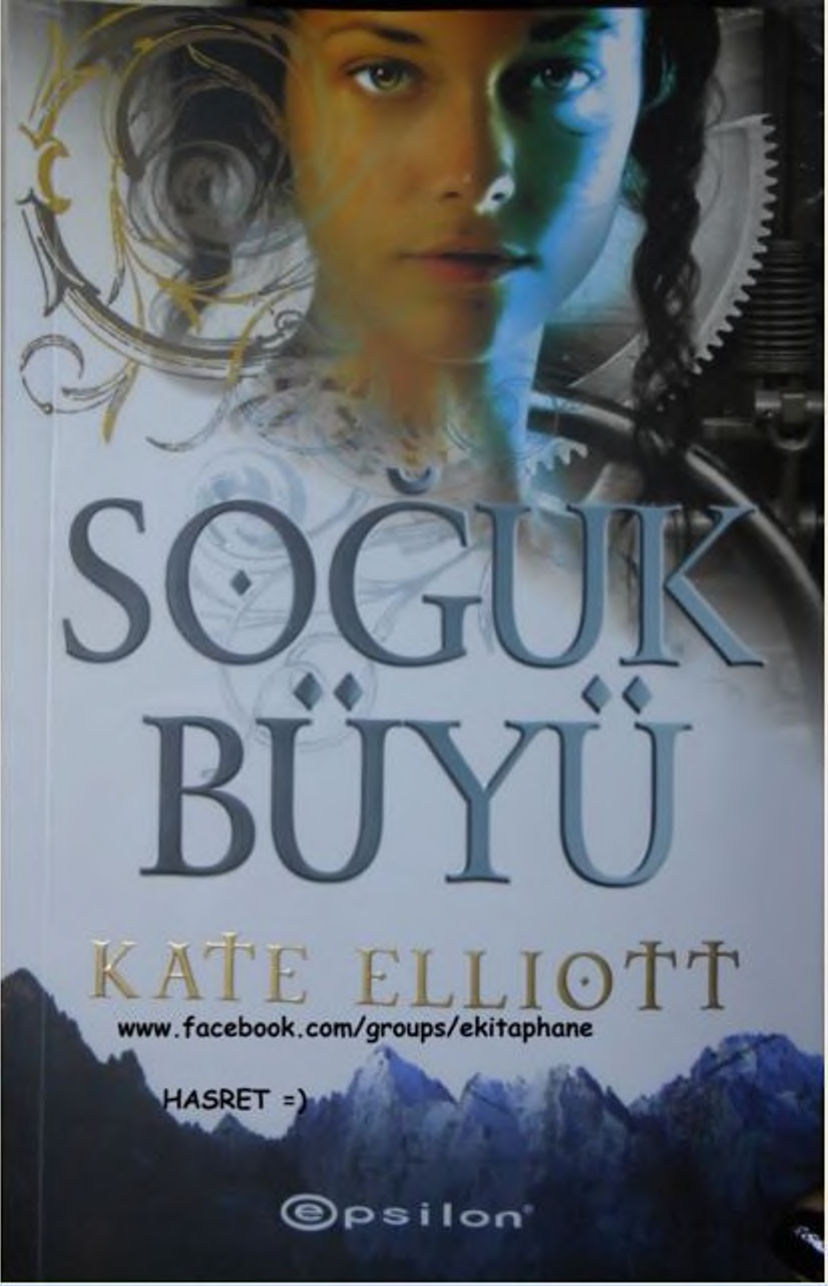

SOGUK BÜYÜ

KATE ELLIOTT

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

©psilon®

DÜNYANIN TARİHİ BUZDA BAŞLADI, BUZDA SONA ERECEK.

Yeni bir çağın şafağındayız... Sanayi Devrimi'nin başlamasıyla, ülkenin dört bir yanında fabrikalar açılıyor ve kullanılan yeni teknolojiler, kentleri de dönüştürüyor.

Ama eski geleneklerden vazgeçmek kolay değil.

Cat ve Bee de bu devrimin birer parçası. Genç kadınlar üniversiteye gidiyor, kendi geleceklerini ve ailelerine hükmeden büyülerle dolu cehaleti şekillendirmek için bilime güveniyorlar. Fakat, Cat için gelen buz büyücüleri tüm bunları bir anda değiştirecek. Artık her köşede bir tehlike ve yapılan her hamlenin ardında gizli bir tehdit var. Eğer kendi kanınızdan olanlara güvenemeyecekseniz, güvenecek kim kalır ki?

TÜRÜNÜN EN İYİ YAZARLARINDAN BİRİNİN
KALEMİNDEN, BİLİM VE BÜYÜNÜN İÇ İÇE GEÇTİĞİ
CESUR VE DESTANSI BİR FANTASTİK ROMAN.

20

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: yemisoyfo.com

SOĞUK BÜYÜ

Orijinal Adı: Cold Magic

Yazarı: Kate Elliott

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Haluk Elbeyli

Editör: Elif Dinçer

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ekim 2012

ISBN: 978 9944 82-593-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2010 by Katrina Elliott

Türkçe Yayın Hakkı: Nurcihan Kesim Ajansı aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Soğuk Büyü

Kate Elliott

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Çeviri
Haluk Elbeyli

epsilon®

1

Dünyanın tarihi buzda başladı, buzda sona erecek.

Ya da en azından, şafağın serinliği, kuzenimle birlikte altında uyuduğumuz sıcacık kuştüyü yorgandan omuzlarımı çıkarmamla birlikte bana bunu hissettirdi. Ayaklarım tahta zeminin acımasız soğukluğunu hisseder hissetmez irkildim. Bir önceki akşam yanan ateşin sıcaklığı çoktan kaybolmuştu. Günün bu erken saatlerinde, iki kat aşağıdaki mutfakta, aşçı fırını yakıyor olmalıydı. Geçen gece amcamın oturma odasından bir kitap yürütmüş ve mum ışığında okumak için yatak odamıza getirmiştin; her ne kadar amcam bunu kuzenim ve bana açıkça yasaklamış olsa da. Hatta bize, babamın günlüklerini ve diğer kitapları, oturma odasında olduğumuz ve pahalı mumları harcamadığımız sürece okuyabileceğimizi belirten yazılı bir sözleşme imzalattırmişti. Kitabı o fark etmeden önce yerine koymalıydım; yoksa soğuk, sorunlarımın en hafifi olacaktı.

Yıllarca kuzenim Beatrice ile aynı yatağı paylaştıktan sonra, Bee'nin uykusunun çok ağır olduğunu biliyordum. Yatakta ne kadar zıplarsam zıplayayım uyanmayacaktı; biliyordum çünkü daha önce bunu birkaç defa denemiştin. Böylece onu yatakta bıraktım ve gardıroptan üzerime uygun bir

kıyafet seçtim: temiz bir külot, iki kat uzun çorap ve dize kadar bir kombinezonun üzerine bağladığım yün korse. Bir yandan ısıtmak için parmaklarıma üflerken diğer yandan beceriksizce iki jüponu ve üzerine eteğimi giydim ve üstüne de geçen senenin modasına uygun dar kesimli kalçaya kadar bir ceket geçirdim.

Elime botlarım ve çalıntı kitabımı alıp kapıyı araladım ve etrafı dikkatle dinleyerek ikinci katta ilerlemeye başladım. Amcam ve yengemin çalışma odasından ses gelmiyordu. Üçüncü kattaki odalarında, küçük kızlar da hâlâ uykuda gibi görünüyordular. Ancak onlarla birlikte üst katta kalan mürebbiyemiz uyanmış olabilirdi, amcam ve uşağıysa genelde şafaktan önce ayaklanmış olurlardı. Öncelikle kaçınmam gereken de onlardı.

Sessizce birinci katın sahanlığına süzıldüm ve parmaklıkların üzerinden dikkatle alt kattaki antreyi gözlemek için bir süre durdum. Yanımdaki duvarda Hassi Barahal ailesinin geleneksel nişanı olan kılıç askılığı yer alıyordu. Askılığın yanındaki aynada kendi yansıma ve ev boyunca örülmüş büyü dizilerini görebiliyordum. Jonatan Amca ve Tilly Yenge kendi çevrelerinde önemli insanlardı. Uzak diyarlara kadar yayılmış Hassi Barahal klanının yerel temsilcileri olarak, tedbiri elden bırakmadan bilgi alıp satar ve karşılığında, evi koruyan drua tıslımları gibi bazı lüks şeyler veya istenmeyen ziyaretçileri dışarıda tutmak için bir demircinin sihriyle mühürlenmiş kapı ve pencere kilitleri alırlardı.

Gözlerimi kapadım ve evdeki hareketliliği takip etmek için büyü dizilerini dinlemeye başladım: Evin her işini gören Pompey çalıştırmak üzere bahçedeki pompanın içine su akıtıyor, aşçı ve Tilly Yenge mutfakta yumurta kırıyor ve kaşıklarını ustalıkla kullanarak günün yemeklerini hazırlamaya başlıyorlardı. Duman kokusu burnumu gıdıkladı. Arkamdan gelen ayak sesleri hizmetçi Callie'nin yaklaşmakta olduğunu işaret ediyordu. Callie ön kapının yanına gidip antreyi sü-

pürmeye başladı. Parmaklığın bir parçasıymışım gibi kıpırdamadan duruyordum. Callie bana bakmadan, geldiği yönü süpürerek görüş alanımdan çıktı.

Ansızın arkamda amcamın öksürüğünü duydum.

Hızla arkama döndüm, ama kimsecikler yoktu; sadece boş sahanlık ve yatak odalarıyla tavan arasına uzanan merdivenler. Birinci katın sahanlığında yer alan iki kapalı kapıdan biri oturma odasına, diğeryse biz kızların girmesine asla izin verilmeyen, amcamın özel çalışma odasına açılıyordu. Amcamın oturma odasında değil de çalışma odasında olduğundan emin olmak için kulağımı kapıya yasladım. Ellerim botlarımı ve kitabı sıkıca kavramaktan ağrımaya başlamıştı.

Günün erken saatleri olması sebebiyle giderek kısılan çatlamış bir sesle, “Randevunuz yok,” dedi amcam. “Uşağım sizi arka kapıdan almadığını söylüyor.”

“Pencereden girdim, efendim.” Ses, hastalıktan yeni çıkmış gibi, boğuktu. “Davetsiz gelişim için özür dilerim, ama hassas bir iş için buradayım. Denizlerin ötesinden geldim. Aslına bakarsanız, Kâşifler Kenti’nden zeplinle şimdi döndüm.”

“Zeplin! Kâşifler Kenti!”

“Eminim inanılmaz buldunuz. Bizimki başarılı okyanus aşırı uçuşların ikincisi.”

“İnanılmaz,” diye mırıldandı amcam.

İnanılmaz mı? Hayret vericiydi. Daha iyi duyabilmek için azıcık yerimi değiştiren Jonatan Amca konuşmaya devam etti.

“Ama burada, Adurnam’da bu tür bir yenilik karmaşık tepkiler alır.”

“Riskleri biliyoruz. Ama bu beni ilgilendirmiyor. Kâşitler Kenti’nden ayrılmadan önce sizin isminiz verildi bana. Bazı İberyalı malları konusunda karşılıklı çıkarlarımız olduğu sövlendi.”

Jonatan Amca’nın sesi, yükselinemiş ama keskinleşmişti: “Savaş sona erdi.”

“Savaş asla sona ermez.”

“Şehir halkını saran huzursuzluğun arkasındaki siz misiniz? Şairler radikal fikirlerini hararetle sokaklara taşıyor ve prens de onları susturmaya cesaret edemiyor. Sıradan halk, delirmiş eşekarıları gibi, vızıldıyor ve sokmaya çalışıyor.”

“Benim bunlarla hiç ilgim yok,” diye ısrar etti gizemli ziyaretçi. *Ne yazık!* “Bana, şifreli bir mektup yazmamda yardımcı edebileceğiniz söylenmişti.”

Kalbim hızla atmaya başladı, hiçbir kelimeyi kaçırmamak için nefesimi tuttum. Acaba, yeterince büyümüş olmadığımız için, Bee ve benden saklanacak bir aile sırrına mı tanık olacaktım? Ancak Jonatan Amca’nın onaylamayan sesiyle verdiği cevap gayet tekdüze idi.

“Ben şifreli mektup yazmam. Bu bilgiyi aldığınız kaynaklar sizi yanlış bilgilendirmiş. Ayrıca yasal olarak sizin tartışmak isteyebileceğiniz herhangi bir İberya malından uzak durmakla yükümlüyüm.”

“Yükselen ışık yeni bir dünyanın doğuşunu işaret ederken gözlerinizi mi kapayacaksınız?”

Amcamın kızgınlığı nemli bir rüzgârın aniden söndürdüğü alev kadar keskindi, ama benim merakım alevlenmişti bir kere. “Bunlar her akşam Kuzeygeçidi yolunda hararetle konuşan radikal şairlerin söylediği sözler değil mi? Ben diyorum ki, bildiğimiz dünyanın sona ermesinden korkmalıyız. Kendi açtığımız dipsiz yarıktaki suda boğulana kadar, fırtına ve sel tarafından yutulmaktan ürkmeliyiz.”

“Aynı bir Fenikeli gibi konuştunuz,” dedi ziyaretçi kısık bir kahkaha eşliğinde ve bu da dudaklarımı kızgınlıkla sıkı-mama sebep oldu.

“Bize Kenaani derler, Fenikeli değil,” diye sertçe karşılık verdi amcam.

“Eğer ihtiyacım olan yardımı bana sağlarsanız, nasıl isterseniz öyle çağırırım sizi, hem bunu sağlayabileceğiniz söylenmişti bana.”

“Yapamam. Bu konu kapanmıştır.”

Ziyaretçi iç çekti. “Eğer sadakat, devamıza yardımcı olmanız için yeterli değilse belki karşılık olarak para da önerebilirim. Görüyorum ki mobilyalarınız yıpranmış ve bu sert soğukta evinizdeki ateş azalmış. Sizin gibi önemli bir insanın ucuz mum yağı yerine kalitelisinden balmumu olmalı. Hatta daha güzel bir tasarıma sahip kandillerden veya gecenin karanlığını aydınlatan yeni ev içi gaz lambalarından olmalı. Altınım var. Size vereceğim bilgi karşılığında, günlük yaşamının dertlerini hafifletmek için kullanabilirsiniz diye düşünüyorum.”

Amcamın öfkeye kapılacağını tahmin ettim —genellikle öyle olurdu— ama o sesini yükseltmedi: “Bozulamaz bir sözleşme benim ve soyumun ellerini bağlıyor. *Size yardım edemem.* Lütfen, bu eve istenmeyen bir bela getirmeden önce gidin.”

“Öyle olsun. Gidiyorum.”

Evimizin arkasında yer alan dar bahçeye bakan pencerenin mandalı çevrildi ve yılın bu zamanı pencere hiç yağlanmamış veya açılmamış olduğundan, menteşeleri gıcırdadı. Çevik biri, pencereden yakındaki duvara atlayıp ilerleyebilirdi. Bee ve ben defalarca yapmıştık bunu. Pencerenin kapanma sesini duydum.

Jonatan Amca şöyle dedi: “Şu kilitlere bir demircinin bakması gerek. Kilitlerde buz büyütücüleri dışında hiç kimsenin kıramayacağı söylenen mühür varken nasıl olur da sıradan biri bu pencereyi açar, anlayamıyorum. Başka bir masraf daha, hem de kışın evin içinde hissedildiği bu zamanda, ısıtım ve ısınmak için bu kadar az paramız varken. Ziyaretçinin söylediği bazı şeyler doğru ne yazık ki.”

Amcamın yardımcısı Evved’in sesini o konuşana kadar duymamıştım. Ofisin içinde, Jonatan Amca’ya yakın bir yerde durduğu anlaşılıyordu. “Ona yardım edemediğin için pişmanlık duyuyor musun, Jonatan?”

“Pişmanlığın neye yararı var ki? Yapmamız gereken neyse onu yapıyoruz.”

“Evet, yapıyoruz,” dedi Evved. “En iyisi ben adamın gerçekten gidip gitmediğinden ve etrafta sinsice dolaşıp bir şeyler çalmadığından emin olayım.”

Ayak sesleri yaslanmış olduğumu unuttuğum kapıya yaklaştı. Oturma odasına doğru fırladım ve kapıyı açtım. İçeri girip kapıyı sessizce kapatırken diğer odanın kapısının açıldığı duydum. Evved dışarı çıktı. Beni ne görmüş ne de duymuştu.

Evimize gelen gizemli ziyaretçileri dikkatlice izlemek ve haklarında hikâyeler uydurmak başlıca zevklerimden biriydi. Jonatan Amca’nın işi, Hassi Barahal klanının işi demekti. Her ne kadar her sağlıklı ve güvenilir Hassi Barahal üyesi aileye hizmet etmekle yükümlü olsa da, yaşımız sebebiyle Bee ve ben henüz aile sırlarına ortak edilmiyorduk. Bağlar ve yükümlülükler... Tüm insanlar için geçerlidir. Ve en kuvvetli bağlar da aileyle ilgili olanlardır. Oturma odasından kitap aşırıp sonra yerine koymamın asıl sebebi de buydu. Aşırdıklarım babamın günlükleriydi sadece. Ondan geriye sadece bu günlükler ve ben kalmıştık. Buna hakkım yok muydu?

Bir süre oturma odasında el yordamıyla ilerledikten sonra bir iskemlenin yanında durdum, botlarımı iskemleye, günlüğü de büyük masanın üzerine koydum. Sessizce cumbaya doğru ilerledim ve içerisi birazcık aydınlansın diye ağır kış perdelerini araladım. İçi kıyafet onarımı için gerekli malzemelerle dolu sekiz sepet düzenli bir şekilde, duvara dayalı dar sehpa da duruyordu. Evin kadınları —Tilly Yenge, ben, Beatrice ve küçük kız kardeşleri, mürebbiyemiz, aşçı ve Callie—akşamüzeri oturma odasında oturup dikiş dikerken, Amcam veya Evved yüksek sesle kitap okur, Pompey de fitillerini keserek mumları düzeltirdi. Dehşete düşmüş bakışlarım, sepetimin altında duran yazı tabletlerine yöneldi. Nasıl da unutmuşum? Akademinin doğa tarihi semineri için bugüne

hazırlamam gereken bir rapor vardı ve ben henüz bitirmemişim.

Önceki gece parmaksız yazı eldivenlerimi ve taş kalemi-
mi sepetimin içine tıkmıştım. Eldivenlerimi giydim ve yazı
tabletlerini sepetin altından çektim. Sol elimde kalemi, iç
geçirerek masaya oturdum. Kaldığım yeri bulmak için yaz-
dıklarımı geriye doğru okumaya başladım da zihnim biraz
önce tanık olduğum konuşmaya gitmişti. *Yükselen ıstık yeni bir
dünyanın doğuşunu işaret ediyor*, demişti ziyaretçi; amcam da,
veya bildiğimiz dünyanın sona ermesi, diye karşılık vermişti.

Soğuk odada ürperdim. *Savaş asla sona ermez*. Kaygı verici
sözlerdi bunlar, ama beni şaşırtmamıştı: Avrupa, Roma İmpa-
ratorluğu 1000 senesinde yıkıldıktan sonra birçok prensliğe,
ülkeye, lordluğa, eyalete bölünmüş ve sekiz yüz yıldan daha
fazla bir süre bu şekilde kalmıştı; her zaman *bir yerlerde* küçük
savaşlar veya sınır kavgaları yaşanırdı. Ancak dünyanın sonu.
günlük hayatın bir parçası hâline gelen ufak tefek savaşların,
baskınların, düelloların, kan davalarının, hukuk davalarının
ve güvenilirmez ittifakların bulandırdığı çamur yüzünden ge-
lemezdi. Bu iki adam arasında geçen konuşmanın sırlar ve
derin şifrelerle örülmüş olduğunu düşünmekten kendimi
alıkoyamıyordum. Bir yerlerde bizim bilmememiz gereken
bir hikâye olduğundan emindim.

Dünyanın tarihi buzda başladı, buzda sona erecek. Kelt
şairleri ve kuzeyin Mande halk ozanlarının şarkıları bize ne-
reden geldiğimizi, yükümlülüklerimizi ve bağlarımızı bu ke-
limelerle anlattı hep. Roma tarihçileriye bizi yer kabuğunun
derinliklerinden fıskıran ateşin yarattığını ve yine onun yok
edeceğini iddia etmişti, ama Roma tarihçilerine kim güve-
nebilirdi ki? Onların söylediği her şey, çıkardıkları savaşla-
rı ve sadece kimseye zararı dokunmayan insanları fethetme
arzularını haklı çıkarmak içindi. Benim insanlarım olan Ke-
naani'lerin —yalancı Romalılar tarafından Fenikeliler olarak
isimlendirilmişlerdi— yazarları başlangıçta sonsuz ve dur-

gun suyun olduğunu söyler. Akıntılar suyu karıştırdığında ortaya karşıtlık çıkmış ve bu karşıtlıktan da dünya meydana gelmiş. Eski çağların bilgeleri sonunda ne olacağının tanrılar tarafından bile bilinemeyeceğini anlatır.

Yükselen ışık yeni bir dünyanın doğuşunu işaret ediyor. Bu kelimeleri daha önce duymuştum. Kuzeygeçidi ozanı bu tabiri, mertebelerini ve zenginliklerini kendi çıkarları için kullanan prensler, lordlar ve zenginlere sövdüğü bir gece nutkunda kullanmıştı. Ama kısa süre önce buna benzer bir cümleyi babamın günlüklerinde okumuştum. Geçen gece aldığım günden bahsetmiyorum; onu yürütmemin sebebi, babamın bir kılıç dişli kediyi şapka dükkânında karşı karşıya gelmesini anlatan eğlenceli bir hikâyeyi tekrar okumaktı. Günlüklerinin bir yerinde dünyanın başlangıcı ile ilgili bir hikâyeyi ya da ‘dünyanın doğuşu’ sırasında olan bir şeyi yazmıştı. Ve bir de bir ‘ışık’tan bahsediyordu. Yoksa yıldırım mıydı?

Kalktım ve oturma odasının bir duvarını kaplayan, amcamın değerli koleksiyonunun yer aldığı rafların yanına gittim. Babamın günlükleri en şerefli yerde, tam ortada duruyordu. İstedğim sayıya ulaşana dek parmaklarımı numaralanmış günlüklerin üzerinde gezdirdim. Cumbayı kaplayan pelüşlü uzun mindere, sırtımı biraz önce aralamış olduğum kalın perdeye vererek oturdum. Akşam yemeği sonrası dikiş dikiğimiz zamanlarda sobadan gelen çatırtı sesleri şimdi yoktu. Pencereden içeri serin hava giriyordu. Isınmak için perdeyi vücuduma sardım. Dondurucu olacağı belli bir ekim sabahında bulutların arasından sızan güneş huzmeleri kitabımın sayfalarını aydınlatsın diye iyice eğildim.

Ne yaparsam yapayım yine buraya geliyordum. Babamın günlükleri, boynuma taktığım madalyon dışında, babam ve annemden bana kalan tek şeydi. Uzun zaman önce yazdıkları cümleleri her okuduğumda, babam ilk yıllarımdan belli belirsiz hatırlayabildiğim o neşeli sesiyle benimle konuşuyor gibi hissederdim.

Ben her zamanki gibi beklentiyle kucagına çıkıp kıvrılırken, *Küçük kedi, sana bir hikâye buldum, derdi. Dudaklarını mühtirle. Kulaklarını aç. Hiç hareket etmeden dur ki kimse seni görmesin. Sanki burada değil de başka bir yerdeymişsin gibi hissedeceksin; sadece senin, benim ve annenin bildiği uzaklarda bir yer. İşte başlıyoruz!*

Zamanın birinde genç bir kadın, kararmak üzere olan ikindi güneşinde, taşlı sahil yolunda hızlı adımlarla ilerliyormuş. Annesi, onu rahatsız olan teyzesine bir kova keçi sütü götürmesi için yollamış. Ancak kış kapıdaymış. O gün sone erdiğinde Cadılar Gecesi olacakmış ve herkes bilirmiş ki Cadılar Gecesi'nde yapılacak en kötü şey güneşin battığı dakikalarda evden uzaklarda olmakmış. Çünkü yeni yılda ölüme mahkûm edilmiş olanların ruhları bu gecede hasat edilirmiş.

Genç kadın Geçiş Noktası'ndaki burna tırmandığı sırada güneşin buz denizi üzerinde uzanan parıltısı onu durdurmuş. İşaret kulesinden gelen soğuk ateşin açısı kuzey sularının yüzeyini cam gibi gösteriyormuş ve kadın esrarengiz bir görüntüyle karşı karşıya gelmiş. Dalgaların altında kalmış bir arazi uzanıyormuş; ormanlık bir alan; taşlarla döşenmiş bir yol; fildişi, inci, yeşim ve kemikten yontulmuş dört kocaman kapılı, duvarları beyaz taşlarla örülmüş yuvarlak bir yapı. Dış tarafında dalgalanan kıvrılmış şeritler gelgit sularının akıntıları değil, gümüş ve altından dikilmiş bayraklarmış.

Ruh dünyası, tedbiri elden bırakanları işte böyle bütümler ve çok tehlikeli yollara sapmalarını sağlarmış.

Genç kadın için artık çok geçmiş. Güneşin batı düzlüğünün arkasında batmasıyla birlikte ataların toprağı canlanmış. Bir parça ışıık son bir defa parlamış ve kaybolmuş. Gece oluvermiş.

Dolunay ufukta yükseldiğinde bir borazan çığıışı, gök gürültüsü gibi gürlemiş. Kadın arkasına bakmış: Çaresizce bir telaş içerisinde sürünen, düşen, kalkan belli belirsiz şekiller, karaltılar arazide kaçışıyormuş. Peşlerinde, onları süren, sırtlarında dumanı andıran pelerinleri dalgalanan tıç atlı varmış.

Üç usta avcının da başları geniş başlıkların altına gizlenmiş. İlkinin elinde insan kemiğinden yapılmış bir yay, ikincisinde ucu mavi buzdan bir mızrak ve üçüncüsünde gözlerini acıtacak kadar parlak ve keskin çelikten yapılmış bir kılıç varmış. Karaltılar geldikleri yöne, geriye doğru kaçmaya çalışıyorlarmış; ama hiçbir avlanmaktan kurtulamayacakmış, çünkü ölümden kimse kurtulamazmış.

Karaltıların ilki burna varmış ve uçurumdan aşağı bataak araziye doğru yayılmış. Ancak, genç bir kız şekline bürünmüş bir karaltı diğerlerinden ayrıılıp genç kadının yanına gelmeyi başaramış.

“Hanımefendi, merhamet gösterin lütfen. Sütünüzden içmeme izin verin.”

Genç kız zayıfmış ve titriyormuş. Bir maddeden ziyade bir gölgeymiş ve de acı dolu yakarışlarını durmazdan gelmek imkansızmış. Kız süt kovaasına elini daldırmış ve ağzölzlükle, şapırdada şapırdada beyaz sütü içmiş.

Ve değişmiş.

Katı, bütün ve sağlıklı bir hâl almış. Ağlamış ve fıslıtyla teşekkür edip, koşarak karanlık araziye doğru kaçmış. Atlılar ya onu görmemiş ya da geçmesine izin vermişler. Gölgele denizinin içinden sıyrılabilen daha fazla karaltı gelmeye başlamış: gülen bir çocuk, yaşlı

bir adam, iri yarı bir delikanlı, cılız bacakları üzerinde sendeleyerek yürüten koca göbekli bir çocuk. Genç kadına ulaşabilenler sütten içmiş ve ataların parlak topraklarına geçmemişler. Yaşayanların dünyasını saran gece karanlığına dönmüşler.

Her ne kadar genç kadın ölüm rüzgârının uğultusu karşısında geri çekilmemiş olsa bile kovalananlardan pek azı ona erişebilmiş. Atlıların yaklaşmasıyla birlikte korkunun kamçılacağı karaltılardan oluşan dalga kadının kulaklarını sağır eden bir gürültüyle geçip gitmiş, sonra da etrafı korkunç bir sessizlik kaplamış. Son kalanlar arasında teyzesinin suratını taşıyan bir kadın sürünerek yaklaşmış ve süt kovasına sarılmış. Kalkamayacak kadar zayıf düşmüş bu kadıncağız.

“Hanımefendi,” diye fısıldamış, başka bir şey diyememiş.

“İç.” Genç kadın kalan son damlaları karaltının aralanmış dudaklarının arasından dökmek için kovayı yana yatırmış.

Teyzesinin suratını taşıyan kadın başını kaldırmış, ellerini uzatmış ve sonra bir kayanın içine gömülerek yok olmuş. Keskin, sert bir gürültü yaklaşmış. Mızraklı ve yaylı atlılar ansızın genç kadının yanından geçerek aşağıya, denize batmış toprağa doğru atlarını sürmüşler ama göz alıcı kılıcı elinde olan son atlı dizgini çekip atını durdurmuş ve genç kadın kaçmayı bile düşünemeden atından inmiş.

Kılıcın parıltısı o kadar soğuk ve ölümcülmüş ki genç kadın ufak bir kesiğin bile ruhu bedenden ayırabileceğini anlamış. Atlı onun öntünde durmuş ve başlığını geriye atmış. Suratı kara, gözleri siyahmış ve omuzlarından aşağı dökülen siyah saçlarındaki örgüler insan hayatlarını birbirine bağlayan kaderin halkalarını andırıyormuş.

Genç kadın kendini hazırlamış. Avı engellediği için atlının kılıcının altında öleceği artık kesinmiş.

“Beni hatırlamıyor musun?” diye sormuş atlı şaşkınlıkla.

Kadın bu kelimeler karşısında afallayarak, “Seninle hiç tanışmadık ki,” diye karşılık vermiş.

“Tanıştık; dünyanın başlangıcında, ruhumuz ikiye bölündüğünde. Belki bu hatırlamana yardımcı olur.”

Öpücüğü bir yıldırım, girdabına çeken bir hortum gibiymiş.

Sonra atlı, genç kadını bırakmış.

Genç kadının ilk başta yünden örülmüş bir pelerin olduğunu düşündüğü şey şimdi gözüne yarı saydam bir enerji halesi ve onu kovalayan bir buz parıltısı olarak görüntüyormuş. Atlı yakışıklı, kadın da gençmiş ve karşısındaki güzelliğin gücüne karşı koyamamış.

“Kimsin sen?” diye sormuş genç kadın cesurca.

Atlı yavaşça gülümsemiş ve demiş ki-

“Cat!”

Kuzenim Beatrice bir anda, elinde paltolar, şapkalar ve şemsiyelerle, oturma odasına daldı. Şemsiyelerden biri elinden kayıp yere düştü ve sabırsızca, düşen şemsiyeyi bana doğru tekmeledi.

“Şu kitabı bırak! Bir an önce çıkınamız lazım, yoksa geç kalacaksınız!”

Sersemlemiş bakışlarımı el yazmasından kurtardım ve kuzenime en ters bakışlarımdan birini fırlattım.

“Cat! Yüzün kızardı! Ne okuyorsun tanrı aşkına sen?” Elindekileri masaya, tam tabletlerin üzerine attı.

“Hey! Benim ödevim o!”

Bir eskrimci zarafeti ve hızıyla Bee elimden günlüğü çekti aldı. Yazıyı şöyle bir taradı.

Coşkulu bir aksanla tonlayarak, “Öpücüğü bir yıldırım,

gırdabına çeken bir hortum gibiymiş!’ Daniel Amca’nın günlüklerinde romantizm olduğunu bilseydim ben de okurdum.” dedi.

“Okuyabilseydin eğer!”

“Zayıf bir karşılık! Normal standardının altında. Korkarım ki bu denli yoğun bir melodram beyinciğini eritmiş.”

“Melodram değil, geleneksel eski bir hikâye bu—”

“Şunu dinle!” Avucunun birini heybetli göğsüne vurdu ve kederli bir biçimde ağır ağır konuşmaya başladı: “Ve yaşıya gülümsedi ve...dedi ki—”

“Ver onu bana!” Günlüğü almak için üzerine doğru atıldım.

Günlüğü benden uzakta tutacak şekilde geri çekildi. “Öpücükler için vakit yok! Giy şu paltonu. Neyse, düşünmüştüm ki ödevin...” Tabletleri ortaya çıkarıp ters yüz etti ve gözlerini kısarak özenle yazılmış başlığı okudu. Kaşları aşağı doğru inerken mırıldandı: “Kutsal Tanıt, koru bizi!” Suratını ekşitti ve okuyor olduğuna inanmadığı kelimeleri söylemeye başladı: “Acımasız Bir Zorunluluk Yüzünden Yurtlarını Terk Etmeye ve Buz Sahanlığının Tam Güneyinde Avrupa’ya Yerleşmeye Mecbur Bırakılmış Batı Afrika’nın Mande Halkları Hakkında.’ Başlığı daha da uzun yapabilirdin belki? Neyse, öpücüklerin Batı Afrika diasporasıyla ne tür bir bağlantısı var ki?”

“Yok. Elbette!” Bir iskemleye oturdum ve botumun bağcıklarını bağlamaya başladım. “Başka bir şey düşünüyordum. Mutlaka bilmen gerekiyorsa, dünyanın başlangıcı ve sonunu.”

Kötü bir koku almışçasına burnunu kırıştırdı. “Dünyanın sonu, kulağa çok kasvetli geliyor. Ve çok nihai.”

“Ve babamın, günlüklerinin birinde dünyanın başlangıcından bahsettiğini hatırladım. Ancak bunun içinde her ne kadar ‘dünyanın başlangıcı’ geçiyor olsa bile aradığım hikâye bu değildi.”

“Onu ben de anladım.” Sayfaya baktı. “‘Ruhumuz ikiye bölündüğünde.’ Acı verici geliyor kulağa.”

“Bee! Tüm ev seni duyabilir. Burada olmamamız gerekiyor.”

“O kadar yüksek sesle konuşmuyorum ki! Önceden evi kolağan ettim tabii ki. Annem ve Shiffa, Astraea’nın bağırıp çağırdığı çocuk odasındalar. Hanan merdiven sahanlığında, etrafı gözlüyor. Babam ve Evved arka bahçedeler. Dolayısıyla güvendeyiz, sen *acele et* yeter ki!”

Günlüğü elinden çekip aldım ve masaya koydum. “Sen önden akademiye git. Benim ödevime bir son yazmam gerekiyor. Bunu okul müdürünün verdiği seminer dersi için hazırlıyorum ve de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Müdür hiç yorum yapmıyor, sadece *bakıyor* bana.” Paltoların ve şapkaların altından tabletimi ve kalemimi çekip aldım.

Bee şapkasını ararken paltomu kenara itti. Çenesinin altından başlığını bağladıktan sonra paltosunu giydi ve sonra da çok yamalı pelerinini üzerine geçirdi. “Geç kalma, yoksa babam Tren Bakım İstasyonu gezimizden alıkoyar bizi.”

“Orada hangi yakışıklı oğlanla flört etmeyi düşünüyorsun?”

Tüfekten fırlamış bir kurşun gibi ters bir bakış attı bana ve otoriter bir tavırla yürüyerek, cevap vermeye tenezzül bile etmeden, oturma odasından çıktı. Küçük kız kardeşi onu uğurlamak için gürültüyle merdivenlerden aşağı indi. Yukarıdaki çocuk odasında, Astraea mürebbiyemiz Shiffa ile inatlaşmaya başlamıştı; Shiffa ise sesini yumuşatmış kızın gönlünü almak için çabalıyordu. Tilly Yenge parmaklarının ucunda, zemin kata indi, oradan da mutfığa geri döndü. Belli ki yumurcağın dikkatini dağıtmak için aşçıya tatlı bir şey var mı diye soracaktı. En iyi yazınıla ve en düzgün ifademle olmasa da aceleyle yazmaya devam ettim.

Yerli Kelt kabileleri arasında yer alan, gizli güçlere sahip söz ko-

nusu drualar ile altınları ve gizli tutulmuş bilgi birikimleriyle Mande multecilerinin bir araya gelip büyüü loncalarını kurmaları bu şekilde olmuştur. Loncaların sahip olduğu güce dayanarak saltanat yönetimini sorguladılar. Bu sırada—

Merdivenlerden inen ayak seslerini ve ardından ofisin kapısını açan anahtarın sesini duydum. Bir elim tabletin üzerinde, hareket etmeden durdum. Birileri ofise girdi ve kapı kapandı.

Jonatan Amca, duvarın ardından benim dışımda kimsenin duyamayacağı kadar kısık bir sesle konuştu: “Gece yarısı gelmiş olman gerekiyordu.”

Bir erkek cevap verdi: “Geç kaldım. Ödediğim her şey burada mı?”

“Kâğıtlar burada.”

“Kitap nerede?”

“Melkart’ın Laneti! Evved, kitabı getirmedin mi yoksa?”

“Hâlâ oturma odasında olmalı. Bir saniye.”

‘Bu sırada’ kısmını tabletten sildim ve noktayı koydum. Ödev bu kadar olacaktı artık. Tableti ve okul çantamı toplayıp kapıya doğru fırladım. Ofis ile oturma odası arasındaki kapı açılmadan hemen önce çıkmayı başarmıştım.

Sahanlıkta durup dinlemeye başladım. Tilly Yenge tekrar yukarı çıkmış, Shiffa ile kızların bugünkü derslerini konuşuyordu. Astraea ise sızlanıyordu: “Ama ben tatlı patates pudingi istemiştim, bunu değil ki!” Bu arada Hanan mutfığa gitmiş, aşçı ve Callie ile turpları soymaya başlarken, o yüksek ve tatlı sesiyle konuşuyordu. Pompey bodrum katındaydı, kendisine özgü adımlarından anlaşılıyordu bu. Merdivenlerden hızlıca indim ve kendimi dışarı attım. Evin görüş alanından iyice çıkmıştım ki paltomu, şapkamı ve şemsiyemi unuttuğumu fark ettim. Geri dönüp almaya cesaret edemedim.

Evet, hava soğuktu, ama bizim alışık olduğumuz bir soğukluktu bu. Buralarda, kuzeyde yılın yarısı soğuk geçer. Her ne kadar yaz keyifli de olsa, buz asla tam anlamıyla eri-

mez; sadece Mayıs, Haziran, Temmuz ve Ağustos'un uzun günleri boyunca gözü yarı kapalı uyuklar. Tableti çantamın içine, yeni okul kitabımla okul kıyafetimin arasına tıktım ve ısınmak için koşarak ilerlemeye devam ettim. Gösterişsiz mahallemiz ve yirmi yıl önce yeni akademinin inşa edildiği eski tapınak bölgesine çıkan tepe boyunca koştum. Neyse ki yeni moda kıyafetlerim bacaklarıma ve akciğerlerime yeterince özgürlük tanımıştı.

Giriş kapısından geçip ana avluya geldiğim sırada, zarif bir at arabasından kürk mantoları içerisinde bir erkek ile iki kız kardeş indi. Benim gibi geç kalmış da olsalar, o kadar zengin ve iyi bağlantıları olan bir aileden geliyorlardı ki giriş salonundan azar yeme korkusu olmadan geçebilirlerdi. Bense tuvaletlerin yanındaki hizmetkâr girişinden ellerim soğuktan donmuş bir şekilde içeri girmeye çalıştım, ama lanet kapı mandalı sıkışmıştı.

"Merhaba, Bayan Barahal. Yardım edebilir miyim?"

Şaşkınlıktan yutkundum ve beni yan girişe kadar takip etmiş olduğu belli olan Bay Amadou Barry'nin yakışıklı yüzüne baktım. Kız kardeşleri ortalıkta görünmüyorlardı.

"Merhaba, efendim," dedim sevimli bir şekilde. "Sizin ve kız kardeşlerinizin geldiğinizi gördüm."

"Bu havaya göre giyinmemişsiniz," diyerek kıyafetime dikkat çekti. Bir yandan da kapının sürgüsünü zorladı. Ve sonunda kapıyı açmayı başardı.

Yalan söyleyerek karşılık verdim: "Kıyafetlerim çantamın içinde. Disiplin görevlisi balkon kapısını kilitlemekten girmem gerekiyor, yoksa derse geç kalacağım."

"Lütfen özrümü kabul edin. Merak ediyordum, acaba kuzeniniz Beatrice..." Duraklaması o kadar garipti ki gülümsemedim. Utanmıştı. "Siz ve tabii ki aileniz, haftaya ziyarete açılacak Tren Bakım İstasyonu'na gitmeyi düşünüyor musunuz?"

Gülmeme engel olmaya çalışarak cevap verdim: "Evet,

amcam ve yengemin beni ve Beatrice'i götürmeye niyetleri var. İzin verirseniz, efendim.”

“Özrümü kabul edin, sizi bekletmek istememiştim,” dedi geri çekilirken. Onun unvanına sahip biri, ne kadar geç kalmış olursa olsun, kesinlikle okula ön kapıdan girerdi.

İçeride, arka koridordan hızlıca geçerken, ders salonundan gelen uğultu dışında etraf çok sessizdi. Çok geç olmadan salonda yerimi alma şansım vardı. Zifiri karanlıkta, balkona çıkan dar basamakları aceleyle çıktım. Disiplin görevlisi çoktan merdiven boşluğunu aydınlatan gaz lambasını kapatmış ve içeri girmişti, ama bu basamakları iyi biliyordum. Çantamın askısı dişlerimin arasında, okul giysimi çekiştire çekiştire ceketimin ve juponlarımın üzerine geçirdim. Omuzlarını ayarlayıp kıyafetime çeki düzen vermemle havadaki sıcaklık değişimini hissetmem bir oldu. Kapının hemen ileride olduğu anlamına geliyordu bu.

Disiplin görevlisi kapıyı kilitlemiş miydi acaba?

Kutsal Tanit! Sadık kızını gözet. Bırak geç kalmayayım ve başımı derde sokmayayım. Yine.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Elim demir kapı mandalını sıkıca kavradı, o kadar soğuktu ki yazı eldivenlerime rağmen avuç içim yandı. Biraz bastırdım ve neyse ki mandalı en sonunda çevirebildim. Nefeslenirken kızların kıkırdamalarını ve dedikodu fısıltılarını, okul kitaplarının dönen sayfalarını ve kalemlerin kâğıtları karalamalarını dinledim. Yaklaşan ağır adımlara anahtarlığın çingırdayan sesi eşlik etti. Dikleştım, kapıyı açtım ve disiplin görevlisinin yılan bakışları altında kapı eşiğini geçtim.

Kapıyı kilitlemek için çıkarmış olduğu anahtarını indirdi ve alaycı bir gülümsemeyle beni utandırmaya çalıştı. “Bayan Catherine Hassi Barahal. Bugünkü mecburi derse katılmanız ne büyük bir lütuf.”

Akıllıca bir cevap vermek için ağzımı açmıştım ki çantamı dişlerimle tuttuğumu fark ettim ve yere düşmeden yakalamak zorunda kaldım. Gösterdiğim hüner sayesinde kibarlıkla karşılık verebildim: “Bayan Madrahat. Affedin beni. Gecikmeme neden olan bir rahatsızlığım vardı.”

Bazı durumlarda, toplum içerisindeyken saygın bir genç kadının yüzüne hatası vurulmaz, doğru söylediğinden şüphe duyuyor olsanız bile. Kuşkusunu gösterir şekilde kaşlarından birini kaldırdı, ama onu geçip sırama oturmam için bana izin

verdi yine de. Ve arkasından ekledi: “Önlüğünüzün düğmelerini ilikleyin, bayan.”

Rahatlamış ve soğuktan titrer bir hâlde yerime geçerken, anahtarımı kilidin içinde döndürdüğünü duydum. Bir kere daha —ucu ucuna da olsa— dört ayak üzerine düşmüştüm.

Öğrencilerin bir kısmı bana doğru kısa bir bakış fırlattılar; ama kıkırdanacak, dirsekle yanımdakini dürtecek veya esnecek kadar önemli biri değildim ben. Balkonun parmaklığının arka tarafında, Beatrice’in yanındaki sırama oturdum. Bee, okul kitabının yarısı karmaşık çizimlerle dolu bir sayfasını açmış, kırık ucunu düşürmek için kalemını sallıyordu.

Dikkati kaleminin ucunda, bana bakmadan fısıldadı: “İşte buradasın! Vaktinde geleceğini biliyordum.”

“Duyduğun güven beni cesaretlendiriyor.”

“Dün gece rüyamda gördüm.” Yana doğru eğilip bir bakış attı. “Biliyorsun ki her zaman rüyalarım inanırım.”

Aşağıda, salonun önünde yer alan kürsüde iki görevli karatahtayı açtı ve alttaki çıkıntıya, içinde tebeşirlerin bulunduğu bir file taktı.

Bee’ye doğru eğildim. “Bense rüyanda sadece belli erkek öğrencileri görüyorsun zannediyordum—”

Bileğimi tekmeledi.

“Uf!”

Okul müdürü topallayarak kürsüye çıkınca ve her öğrenci gibi —aşağıda erkekler, yukarıda kızlar— biz de sessizleştik. Yaşlı akademisyen derse giriş kısmını gereksizce uzatanlardan değildi: bir isim, başarılı muazzam deneylerin ve basılan devrim niteliğindeki tezlerin bir listesi ve de bugün dinleme ayrıcalığına kavuşacağımız dersin başlığı: *Hava statüğü, gaz dengesi ve değişken atmosfer koşullarında, balon ve zeplinlerdeki denge ilkeleri*. Sözlerini bitirirken tüm sınıfı şaşkınlık dolu bir mırıltı kapladı: Dersi veren kişinin kadın olduğunu fark etmişti öğrenciler.

“Eee, ödevini bitirdin mi?” diye sordu Bee. Sesi çok kısıktı

ama yüz ifadesinden anlayış fışkırıyordu. “Okul müdürünün seminerlerini ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Gelemeseydin çok kötü olurdu.”

Başında örgülü bant, üzerinde düzgün kolalı ve hacimli turuncu bir cübbe olan bu büyük adamın saygın girişi sırasında okul kitabımı çantamdan çıkardım, engebeli eski masanın üzerinde özenle açtım ve boş sayfanın üzerine yeni gümüş kalemimi çaprazlama yerleştirdim. Bu esnada, Bee kaleminin kırık ucuyla aylıklık ederken kısık sesle hızlıca konuştum:

“Bitirdim, ama istediğim gibi olduğunu söyleyemem. Çok garipti. Adamın biri pencereden içeri girmişti ve çalışma odasında bekliyordu.”

“Nasıl becermiş bunu?”

“Bilmiyorum. Jonatan Amca da aynı şeyi merak etti. Sen aşağı indiğin sırada bahçeye çıkmalarının sebebi buydu. Sonra başka bir adam geldi. Amcam onun için oturma odasından bir kitap getirtmek zorunda kaldı. Evved görmeden kaçmak zorunda kaldım. Kutsal Tanit! Okuduğum günlüğü masanın üzerinde bırakmıştım. Niye orada olduğunu merak edecek!”

“Bu günlerde normalde olduğundan çok daha dalgın ve huysuz. Bir sebepten endişeli galiba. Annemle birlikte bize anlatmadıkları bir şey var sanki. Belki de fark etmez veya sormayı unuttur.”

“Umarım. Başka ne yapabilirdim ki? Çantamı ve ödevimi kapıp buraya gelene kadar koştum ve paltomu unuttuğum için de çok üşüdüm bu arada.” Hâlâ da üşüyordum, çünktü balkondaki sıkışık sıra düzeninin yarattığı boğucu havayı dağıtmak için pencerelerin üçte biri açılmıştı. “Yine de, heyecan verici bir şey oldu. Avluya girdiğim sırada çok zarif bir araba çıkageldi ve kim çıktı içinden dersin: Bay Amadou ve ikiz kız kardeşleri.”

Bee’nin elleri durdu. Gül dudakları sıkılaştı. Yemi yutmamıştı, şimdilik; ama yutacaktı. Son derece olağan bir ses

tonuyla, "İkizlerin geldiğini ben de gördüm," dedi. Ön taraf-taki bir çift kızı işaret etti: Göz kamaştırıcı altın ve mavi renk-teki önlükleri uzun boylarını iyice belirginleştirecek şekilde biçilmiş; saçları, zayıf gaz ışığından daha fazla ışık saçıyor olması muhtemel bir parıltıya sahip pamuklu başörtüleriyle sarılmıştı. Saygıdeğer profesör kara tahtaya zeplini çizerken, onlar da ciddiyetle, aynı anda notlarını alıyorlardı. "Senden daha çabuk gelmeyi nasıl başardılar?"

Gülümsedim, Bee tuzağıma biraz daha yaklaşmıştı. "Bay Amadou durdurdu beni. Bir soru sormak için."

"Ah. Bir soru demek." Sanki Bay Amadou'nun soruları bu dünyadaki en sıkıcı şeylermiş gibi bıkkın bir biçimde iç çekti.

"*Senin* hakkındaydı sorusu."

Suçüstü yakalamayı ve böbürlenmeyi ummuştum, ama o sırtını bana döndü ve aşağı salondaki hareketliliğe kaydı ilgi-si. Bazı popüler erkek öğrenciler beklenildiği üzere derse geç gelmiş, yerlerine oturuyorlardı. Muhtemelen sırf kendisini kızdırma şansından beni mahrum bırakmak için, Bay Ama-dou'nun çekici formuna ve üzerine giydiği gelecek yüzyılın muhteşem giysisine gözlerini dikmişti. Ya da bunu yapması-nın sebebi, Bay Amadou'nun kız kardeşleriyle birlikte akade-miye geldiği ilk günden beri gözlerini ona diyor olmasıydı zaten—ki bu bahsettiğim zaman, yaklaşık altı ay önce, Mayıs başında düzenlenen Beltane festival gününün hemen sonra-sıydı.

İkisi oynadıkları satrançta hamlelerini yapabilirlerdi artık.

Dış eteğimin ön kesimini dikkatlice arkaya doğru katlayıp jüponlarımın iç katmanlarını ortaya çıkardım ve ceketimi kalçalarımın üzerinde düzgün duracak şekilde çekıştirdim. Sonra hepsini gizlemek için önlüğümü ilikledim ve ellerimi kucağımda kavuşturdum.

Dikkatimi bugünkü dersi anlatacak olan seçkin konu-ğumuza vermeye çalıştım. Genelde zeplin ve balon olarak bilinen aerostatik hava araçlarının temel ilkeleri. Özellik-

le yeni teknolojik gelişmelerin çok tartışıldığı bu günlerde, bu oldukça ilgi çekici bir konuydu. Ayrıca konunun uzmanı kadındı ve güneyde Akdeniz kıyısındaki Massilia'da yer alan meşhur Doğa Bilimleri ve Tarihi Akademisi'nden geliyordu. Söylentilere göre Akademi'de kız ve erkek öğrenciler aynı sınıflarda oturabiliyorlardı.

Evden akademiye bir kısmı da yokuş yukarı olan ciddi bir mesafeyi koşmam ve makalemi son dakikada bitirmek zorunda kalmam nedeniyle sabah lapamı yiyecek zaman bulamamıştım. Bu yüzden de, her ne kadar mindersiz bank sırtımı rahatsız ediyor ve soğuk cereyan omuzlarıma vuruyor olsa da, uykum gelmeye başlamıştı.

Sıvı içerisine batırılan bir cismi sıvının üzerinde, taşan sıvının ağırlığı kadar bir kuvvet tutacaktır. Aynı şekilde, aynı ilke gereği, havadan hafif olan bir hava taşıtı yukarıda kalacaktır... sıcaklık artışı gazların genleşmesini sağlar...içi yanıcı havayla dolu bir boşluk yaratarak...eğer domuzlar uçabilseydi, nereye giderlerdi? Öğle yemeğinde tatlı patates pudingi olacak mı?

Kör edici enginlikteki buzun üzerinde bir guletin içinde kayıyorum ve önemli bir kişilik yanımda duruyor. Genelde rüyalarda olduğu üzere onun babam olduğunu biliyorum, kolyemdeki portredeki adama hiç benzemiyor olsa da...

Kaburgamın dürtülmesi beni kendime getirdi. Elim hemen kalemime gitti, ama kalemim defterimin üzerinde değildi. Bee'nin sağ eli sağ bileğimi yakaladı ve elimi birlikte kullandığımız masaya yapıştırdı. Beyaz ince yün eldivenlerinin parmak uçlarında kalemin boyadığı kurşunu lekeleri fark ettim.

"Benim hakkında ne sordu?" diye fısıldadı Bee. Gaz lambalarının iç karartıcı ışığında —balkona sıkışmış biz kız öğrenciler, aşağıdaki ana salonda bulunan erkeklere sağlanan ışığın ancak yarısına sahiptik— kirpiklerini tiksindirici bir şekilde kırıştırdığını görebiliyordum. Ona özgü bu harekete maruz kalan herhangi bir yetişkinin, itirazını veya serzenüşünü

sürdürebilme imkânı yoktu. “Cat, bana anlatmak zorundasın,” diye ekledi insanın içini ısıtan bir sesle.

Onu kızdırmak için esnedim. “Söylememi engelleyen bir yeminim var.”

Bileğimi bıraktı ve omzuma yumruk attı.

“Ah!”

Kafalar bir anda bize doğru döndü. Bee narin, ufak biri gibi görünebilir ama aslında serttir ve tahrik edildiğinde gerçekten acımasız olabilir. Gözlerini ileriye dikmiş disiplin görevlisinin önünde sıkı bir heykel gibi durduğu perdeli girişe şöyle bir göz attım. Çalışkan öğrenciler tekrar dersle ilgilenmeye başlarken sıkılmış olanlar kestirmeye devam ettiler.

“Tamam, kazandın!” Bee sesini sadece benim duyabilme-me izin verecek kadar ayarlamayı çok iyi biliyordu. “Ona hep aşkıttım.”

“Üç hafta!” Omuzlarımı ovuşturdum.

“Üç ay! Onu rüyamda, kılıcını çekmiş, toprak siperlerin üzerinde bir büyücü Hanesinin üniformalarını giymiş askere karşı koyarken gördüğümünden beri.” Elini, akademinin salonlarına uygun yüksek yakalı kıyafetinin altında kabaran göğsüne bastırdı. “Umutsuz duygularım hakkındaki gerçeği kendime sakladım korku—”

“Korkuyor olduğun için, çünkü kızıl saçlı güzel Bay Lewis’e olan aşkından ve onunla evlenme hayallerinden neden aniden vazgeçtiğini ve inatçı kalbini delici bakışlara sahip siyah gözlü Bay Amadou’nun güzelliğine nasıl kaptırdığını merak edecektik.”

“Sen de yakışıklı olduğunu kabul ediyorsun.”

Sıraların üzerinden bakmak için öne eğildi. Kızlar çiftler halinde çalışma masalarında oturuyorlardı. Diğer kızlarla birlikte arkadaki sıkışık sıralarda oturduğumuz için aşağıdaki salonun ilk üç sırasını görebiliyorduk sadece. Bay Amadou ikinci sırada, kürsüye yakın, cilalı masasında oturuyordu. Son moda giysisiyle kaplanmış sırtı bize dönüktü, yine de

masa arkadaşı ile zar attığını görebiliyordum. Yanında oturan Bay Lewis de onun gibi iyi bağlantıları olan yüksek unvanlı bir aileden geliyordu. Daha doğrusu şehrimiz Adurnam'ın da içinde bulunduğu bölgeyi yöneten Tarrant Prensi'nin sarayına evlatlık verilmişti. İki genç adam da o kadar çekiciydi ki birlikte oturmalarının aralarındaki farkları daha iyi görme-mi sağlayıp sağlamadığını merak ettim. Biri süt beyazı tenli ve kızıl saçlı, diğeri koyu kahve tenli ve siyah saçlıydı. Kürsü-de ileri geri hareket ederken, coşkulu jestler yapan saygıdeğer doğa filozofu ana konudan ayrılmış, gazların davranışlarına ait doğa kanunlarıyla ilgili hararetle konuşuyor ve kelimeleri etrafa saçıyordu.

Karşılık verdim: "Evet, senin kadar hoş ve de çok iyi far-kında ki ailesinin zenginliği sayesinde bir tepki görmeden geç kalabilir ve tüm salonun önünde oyun oynayabilir. Tanış-tığım en kibirli genç adam."

"Nasıl böyle konuşabilirsin? Hem de üç kız kardeşi ve teyzesi ile birlikte Eko'daki vebalı canı gulyabanilerin saldırı-sından kurtulmalarına ve canavarlar yaklaşırken kıyıda kalan aileleri ve kuzenlerine veda etmek zorunda kalmış olmaları-na rağmen. Çok üzücü bir hikâye!"

"Tabii doğruysa. Yerleşim yeri ve kale orası bir ada olduğu için özellikle Eko'da kuruldu. Gulyabaniler suyu geçemedik-lerine göre, onları nasıl yakalamış olabilirler ki? Ortada tanık olmadıktan sonra isteyen istediğini söyleyebilir."

"Senin kalbin yok. Çok kalpsizsin, Cat." Kaşlarını çat-masının nedeni beni kalbimden vurmaktı, eğer bir kalbim olsaydı. Darılmış ve kızgın bir şekilde önüne döndü ve def-terinin boş sayfasına *benim* yeni uçlu gümüş rengi kalemimi kullanarak karalamaya başladı.

"Eğer benim her gördüğüm yakışıklıya sırlıslıkla aşık ol-madığımı söylemeye çalışıyorsan, o zaman bunun için kutsal Tanit'e teşekkür borçluyum! Bazılarının kalpsiz olması gete-riyor. Çocuğun ailesi varlıklı ve çevreleri geniş, orası kesin.

Ablası Tarrant Prensi'nin kuzeninin kardeşiyle evlendi. Teyzesi iş zekâsıyla tanınıyor, güneydeki bankalarda bile bağlan-tıları var. Her şey onun lehine. Özellikle Barahal ailesinin her geçen gün yoksullaştığı düşünülürse. Şimdi kalemimi geri istiyorum.”

Kafasını yukarı kaldırmadan veya çizmeyi bırakmadan, fısıldadı: “Benim hakkımda ne *sorduğunu* söyleyeceksin, çünkü söylemezsen gelecek ay her sabah lapana tuzluğu boşaltacağım—”

“Catherine! Beatrice! Gördüğüm kadarıyla, Hassi Barahal kuzenler çalışmaya ne kadar istekli olduklarını göstermekten geri kalmıyorlar yine.”

Bee'nin ses tonu dikkatimi dağıtmış, disiplin görevlisinin arkadan sinsice yaklaştığını fark edememiştim. Tam arkamıza geldi, ensemde nefesini hissedecek kadar yakına. Dik bakış-larıyla tüm balkonu şöyle bir süzdü. Diğer tüm kızlar kara tahtadaki formülü — $V(1)T(2) = V(2) T(1)$ — kaydetmeye çalışıyordu. Saygıdeğer profesörümüz ise Alexandre teoremini tekrar ediyordu: *Sabit basınçta, belli miktardaki ideal gazın hacmi, sıcaklığıyla da aynı oranda artış azalır.*

Görevli defterimi elini aldı ve boş sayfaları çevirdi. “Bu yeni okul defteriniz mi, bayan? Yoksa bildiklerinizin toplamı mı?”

Kediler her zaman dört ayakları üzerine düşer. “Yanıcı hava, yaşamımızı sürdürdüğümüz havadan on dört kat daha hafiftir ve bu gaz metallerin asit içerisinde eritilmesiyle elde edilir. Sıcaklığı artan hava genleşir. Büyücü Loncaları'nın balonlardan nefret etmelerine şaşmamalı! Eğer bir buz büyücüsüne yakın olmak herhangi bir cismin ortalama sıcaklığını düşürüyorsa, o zaman bir buz büyücüsü, yakınında duran herhangi bir balonun havasını boşaltmaz mıydı?”

Kadının kısılmış gözleri bir fili bile yola getirirdi. Neyse ki tanrılar merhametliydi, çünkü beni saygısızlığımdan dolayı okul müdürüne göndereceğine, Bee ile ilgilenmeye başladı. Sevgili kuzenim apar topar kalemimi bıraktı ve karalama def-

terini kapamaya kalkıştı. Görevli elini sertçe defterin üzerine, biraz önce kuzenimin çizdiği etkileyici bir portrenin —çok yüksek ihtimalle benim— yer aldığı sayfanın tam üzerine koydu: Gözlerinde altın paralar olan kıkırdayan bir kurukafa karikatürü, kemikli elinde tuttuğu bir cisme bakıyordu.

Pencere aralığından giren buz gibi hava kadar soğuk bir sesle, “Görüyorum ki en azından anatomiyle ilgileniyorsunuz,” dedi görevli. “Dört odacıklı kalbi iyi benzetmişsiniz, ama bir kalbin göğüs boşluğunda olması gerekmez mi?”

Bee, sevimli gülüşü yüzünü aydınlatırken gözlerini kırptı. “Sadece bir anlık bir hayal gücü. Yunan tarzı bir alegori. Diğer sayfalara bakarsanız, bu derste ne kadar gayretli olduğumu görürsünüz.” Bir yandan sayfaları çevirirken bir yandan da konuşmaya devam etti. Kusursuz dudaklarından durmaksızın dökülen sözcükler Bayan Madrahat’ın katı görünüşünü yumuşatmaya başlamıştı. Yukarıya kaldırılan... gazlar... genleşir...

Herhalde yakında gökten de kemik yağardı.

Bee sayfalarca devam eden, matematiksel formüllerle dolu, şişirilmiş veya boşaltılmış hava keselerini, ısı ve basınç derecelerine göre havalanan veya düşen balonları, balon sepetinden abartılı çılgınlarla düşen talihsiz yolcuları gösterirken, “Ne kadar ustaca çizilmiş teknik resimler bunlar,” diye mırıldandı görevli sersemlemiş bir şekilde.

Bayan Madrahat dikleşti ve derin bir nefes çekti içine.

Bee hızla, daha hoş a gidecek, tarihi bir çizimin olduğu sayfayı çevirdi: Romalılar Zama Muharebesi’nde yenilmiş ve tacını henüz takmış kraliçenin —bizim insanlarınıza göre *dido*— ve zafer kazanmış General Hannibal’ın önünde diz çökmüşler. Ve konuşmaya devam etti: “Zeplinleri kendi gözlemlerinize görebileceğimiz, gelecek haftaki Tren Bakımı İstasyonu gezisi için sabırsızlanıyorum. Atlantik Okyanusu’nun öte tarafından, Kâşifler Kenti’nden bizim gösterişsiz şehrimiz Adurnam’a kadar gelebilmesi ne kadar inanılmaz! Tüm yol boyunca ne bir insan ne de bir trol kaybedilmiş!”

“Hayal edin,” diye ekledim dilimi tutamayarak. “Büyücü loncaları’nın, zeplinleri ve tüfekleri toplumumuzu yok etmek isteyen radikallerin düşüncesiz ürünleri olarak gördüklerimi düşünürsek, buz büyütülerinin zeplinin gelişini ne kadar coşkuyla kutlayacaklarını düşünün. Sizce büyücüler gelecek haftaki kutlamalara katılacak mı? Sadece Hanelerin düşüncesizce bir şey yapmalarını engellemek için şehrin yarısının zeplini görmeye geleceği söyleniyor.”

Yakınımızda oturan tüm öğrenciler soluk soluğa söylediğim sözlere kulak kabartmıştı. Hanelerden nefret edebilirsiniz ya da güçlerinden, zenginliklerinden ve etkilerinden bir damla alabilmek için önlerinde diz çökebilirdiniz; ama herkes bu hassas kelimeleri ortalıkta kullanmanın akıllıca olmadığını bilirdi. Parçalanmış Avrupa’daki beyliklerin ve ülkelerin lordları ve prensleri bile Hanelere ve yöneticilerine karşı gelememişti.

Disiplin görevlisi, Bee’nin defterini masadan aldı ve kol-tuk altına sıkıştırdı. “Okul müdürü dersten sonra ikinizi birden ofisinde görecektir.”

Balkondaki kızların yarısı kıs kıs gülerken diğer yarısı ürperti. İkizler not almaya devam ettiler. Onların başkalarını umursamaz mı yoksa derslerine çok bağlı mı olduklarını söyleyecek kadar tanımıyordum ikizleri. Bayan Madrahat girişteki yerini tekrar aldı; üzerindeki anahtarlar bize kimsenin dışarı veya hiçbir maceraperest erkeğin içeri sığılamayacağını göstermek için, açıkta sallanıyordu. Bunların hiçbirisi, akademinin bu tutucu salonlarında olmazdı.

Okul müdürü ikinizi birden görecektir.

“Cat, ne yaptık biz?” Bir felaketin öncüsüymüş gibi yüksek penceredeki aralıktan sızan soğuk rüzgârdan titrerken, ellerimiz birbirine kenetlendi.

Bee ve Cat, sonsuza kadar birlikte. Nasıl bir belayla karşı karşıya kalacak olursak olalım, onu her zaman birlikte göğüsleyecektik.

Ders sona erdikten sonra, görevinin bilincinde öğrenciler olarak, hep birlikte parmaklarımızı şaklatarak beğenimizi gösterdik. Öğrencilerin bazıları övgülerini dile getirmek için ayağa kalkarken erkek öğrencilerden birisi şarkı söylemeye başladı ve salonla balkona dağılmış koro elleriyle ritim tutarak şarkıya karşılık verdi:

Öğrenmenin üstadı, bilgelik dolu.

Seni selamlıyoruz bugün.

Kulaklarımız olgunlaşmış mısırlar gibi bilgiyle doldu.

Seni selamlıyoruz bugün.

Bee, yanlış ton ve yanlış ritimle, mırıldanarak tempo tuttu. Akademinin doğa tarihi bölümünün başı, seçkin ziyaretçimize katılımıyla şeref verdiği ve konunun iç yüzünü aydınlattığı için teşekkürlerini sundu. Sonrasında bizlere, gelecek hafta akademi tarafından düzenlenecek Tren Bakım İstasyonu gezisini ve söz konusu günün akşamı bugünkü ziyaretçimizin yine aynı konuda halka açık bir konferans vereceğini hatırlattı.

Bee kalemimi verirken iç geçirdi. “Babam bizi gitmeye zorlayacak. Hiç umut yok. Aynı dersi başka bir akşam en baştan tekrar dinlemek için Sheol’un* kara gölgeleri bizi lanetlemiş olmalı.”

*Sheol: Eski Ahit’te ölülerin ebedi istirahatgâhı (c.11.)

“Geçen seneki doğa felsefesi derslerinden sonra, ölümden sonraki yaşama inanmaktan vazgeçtiğini zannediyordum.”

“Her şeyin ölçütü mantıktır. Eğer aynı dersi baştan oturup dinleyeceksem sıkıntıdan öleceğimi varsaymak son derece mantıklı.”

“Bunu az önce de söylemiştin.”

“Anlatmaya çalıştığım tam da bu. Gitmeyi istememe gibi bir hakkım yok.”

“Başının ağrıdığını söylersin.”

“O geçen hafta Havery’deki akademiden gelen seçkin öğretim görevlisinin buz tabakalarının kökeni, doğası, çeşitleri, işlevi ve sürekliliği hakkında konuştuğu zamanki bahanemdi.”

“Aslına bakarsan bayağı ilgici çekici bir dersti o. Buzulların elli beşinci enlemin kuzeyindeki tüm kara parçasını kapladığını ve bir zamanlar Adurnam’a kadar güneye uzandıklarını—”

“Sessizlik!” Bee parmaklarının arasında siyah bukleleri dolanarak başını öne eğdi ve ellerinin arasına koydu. Annesi tarafından yedi yıl önce on ikinci yaş hediyesi olarak verilen zarif gümüş bileklik, bal rengi ışıktaki bir kraliçenin değerli yadigarı gibi parladı. “Umutsuz bir plan geliştiriyorum.”

Defterimi çantamın içine, ödevimin yanına; kalemimi de çantanın, Bee’nin içinden kolayca çalamayacağı bir cebine koydum. Balkonun boşalmasını bekledik: Arka sıradaki öğrenciler her zaman en son aşağı inerlerdi. Sıramız geldiğinde sırayla ayağa kalktık ve tek sıra halinde Bayan Madrahat’ın önünden geçtik. Hâlâ Bee’nin karalama defterini tutuyordu, acaba Bee defteri kadının elinden kapacak mı diye merak ettim ama dik basamaklarda, aralarında fısıldayan kızları takip ederken, arkadan gelenler bizi itince o fırsat anı kayboldu. Gaz lambasının alevi titreşti.

Önümüzdeki genç kız arkasına döndü ve Bee’ye sordu: “İçinde edepsiz çizimlerin olduğu defter miydi o?”

“Evet.” Bee’nin fısıltısını merdiven boşluğundaki diğer kızlar da duydu ve dinlemek için sessizleştiler. “Fenikelilerin antik şehri Tire’de, tanrıça Astarte’ye taparken gerçekleştirilen şeytani kutsal fahişelik ayinlerinin anlatıldığı dersten sonra on sayfa çizmiştim.”

Kıkırdamalar. Gözlerimi devirdim.

Bizim gibi eski ve yoksullaşmış bir Kenaani sülalesinin kızı olan bir öğrenci, “Bunlar Romalıların yalanları sadece,” dedi. Bayan Asilita’nın bizden farkı, öğrenim becerileri sayesinde akademiye alınmış olmasıydı. Kız ayrıca Bee’yi tatlı sözlerle kandırabilmek gibi inanılmaz bir yeteneğe de sahipti. “Çocukları kurban ettiklerine dair söyledikleri gibi. Bunların da çizimleri var mı?”

“Bee,” diye uyardım önceden.

“Kederli anne babaların saçlarını başlarını yolup, kendi kollarını tırmalamaktan kan içinde kalarak, inledikleri çizimler mi? Ya da rahiplerin çaresiz bebeklerin boğazlarını keserek minik başlarını bedenlerinde ayırdığı çizimler mi? Ve sonra o ufak vücutları ateşe attıkları ve Tanrı Baal Hammon’un* kollarında yanmaya bıraktıkları çizimler mi? Tabii ki!”

Çılgılık atan birkaçı dışında ne yazık ki kızlar daha da çok kıkırdadı.

“Ne söylediniz, Bayan Hassi Barahal?” diye yükselen bir sesle cevap istedi disiplin görevlisi.

“Hiçbir şey, efendim,” diye cevap verirken, bir yandan da Bee’nin sırtını yumrukladım. “Kuzenime seslenmiştim. Neredeyse ayağına takılıyordum ve *daha hızlı* hareket etmesini istedim.”

Merdivenlerin sonunda ışık nihayet görünmüştü. Akın akın kapıdan geçtik ve çene çalan kızlar kalabalığına erkeklerin de eklendiği geniş koridora çıktık. Yaşları on altıdan aşağıda olan gerçek çocuklar, akademinin arkasındaki okul binası-

* Baal Hammon: Kartaca ve Fenikelilerin baş tanrısı (c.n.)

na götürüldü; ancak biz lise öğrencileri öğle yemeği çağrısını beklemek için yüksek tavanlı giriş salonuna dağıldık.

Akademi sadece yirmi yıl önce, refah içerisindeki Adurnam şehrinde ve komşu kırsal bölgelerde —Tarrant prensi yönetiyordu tüm bu bölgeleri— yaşayan zengin ailelerin destekleriyle kurulmuştu. Bu aileler farklı geçmişlerden geliyorlardı ve bazıları savaşlarda bulunmuş veya kan davalarına bulaşmışlardı. Prens, mimara açıkça herkesi memnun etmesini ve kimseyi gücendirmemesini söylemişti. Bu nedenle giriş salonunun iç taş cephesine çeşitli bitkileri betimleyen kabartmalar yapılmıştı: asil hint yer elması, soğuğa dayanıklı lahana, fakir adamın kestanesi, keyifli arpa, dürüst kavuzlu buğday, mütevazı yulaf, kışlık çavdar, kuru bakla, kuzey bezelyesi, tatlı armut ve elmalar, vurdumduymaz turp, hızlı kırmızıturp ve hatta yeni gelenlerin okyanusun diğer tarafından getirdikleri mısır ve patates. Herkesin yemesi için bir şey vardı!

“Öğle yemeği nefis kokuyor,” diye fısıldadı Bee dudaklarını yalarken.

Tatlı patates pudingi. En sevdiğim! Ve zil çaldı.

Bee son moda kıyafetlerindeki çarpıcı renklerle salonu aydınlatan kalabalığın dışına çekti beni. Bir bavul gibi sürüklenmekten rahatsız olmuşum.

“Bee!”

“Karalama defterimi geri almak zorundayız. Bak! Yaşlı yılan gidiyor. Kutsal Tanit kurtar beni. Okul müdürüne veriyor! Cat, bir fikrin var mı—”

“Evet var, çok acıktım. Senden farklı olarak, sabah lapamı yiyemedim.”

“Gördü bizi!”

Bayan Madrahat da bizi gördü ve baş işaretiyle, kızgın savaş tanrısı Astarte'nin hasta numarası yapan birliklerini savaş davet ettiği gibi, yanına çağırdı. Bee çekti. Ben karşı koydum. Neden çenemi hiç tutamıyorum ki?

Okul müdürü uzun boylu, antik Kemet'e —Romalılar, Mısır olarak adlandırma gereği hissetmiş— ait olan yeni deşifre edilmiş hiyeroglifler üzerine eğitim almış, Kuşit soyundan gelen siyah bir adamdı. Kusursuzca ayırt edilen soylu Kuşit kökeni sebebiyle, Tarrant Prensligi'ndeki varlıklı grupların kimseyi gücendirmeyeceği konusunda hemfikir olduğu kişiydi. Romalılar ile Kart-Hadaşt —Lanet Romalılar Kartaca olarak adlandırmıştır— arasındaki büyük savaşlar iki bin yıl önce gerçekleşmiş olsa bile, Kenaani'li bir anne bir Romalıdan kızlarına gerçekte ne öğretmesini isteyebilirdi ki? Çok eskilere dayanan bu kan davası, Adurnam'ın özel salonlarında ve ticaret bölgelerinde alevlenen tek anlaşmazlık olmaktan çok uzaktı. Şehir birçok kökene, klana, etnik gruba, kabileye, bankacıya, ticaret adamına, zanaatkâra, avama ve lorda ev sahipliği yapıyordu. Adurnam'a sıkışmış bu farklı kökenlerden gelen kişilerin, şehrin görkemli bulvarlarında, kalabalık dar sokaklarında, yoğun mahkemelerinde ve dar parklarında düelloya tutuşmaları sık rastlanan bir olaydı.

Adurnam, sonsuz çekişmelerin şehri!

Bu muhteşem liman şehri, biz Adurnam'lıların Elek dediği çok geniş bir bataklık ağzından aşağı yönde akan Solent Nehri kıyısında inşa edilmişti. Bir sürü nehir, akarsu ve çay Elek'e aktıkça insanlar, soylar, diller, tanrılar, mutfaklar da şehre akmıştı. Bu nedenle akademinin okul müdürü olarak, iki bin beş yüz yıldır saygı uyandıran ama çürümekte olan Kemet'i huzur içinde yöneten Kuş Krallığı hanedanı ile ilişkisi olan birisinin seçilmesi sürpriz değil. Roma İmparatorluğu bile sadece bin yıl dayanabilmişti.

"Şu an uygun bir zaman değil, hanımefendi," diye nırlılandı okul müdürü. "Bu konuyla gerçekten ilgilenmem gerekiyormu?"

"Onlarla sadece bir konuşmanız, efendim."

Okul müdürünün bana olan bakışı, her ne kadar aralarında kısık sesle konuşuyor olsalar ve aramızda kitap atımlık

bir mesafe olsa da, duyabildiğimiz farkında olduğunu anlatıyordu.

Bee tüm vücuduyla bana asıldı ve bir solukta aradaki mesafeyi kat edip müdürün önünde sendeleyerek durduk. Bee ayakkabılarını çıkardı, bu dürtüsel saygı hareketi —büyüklerin önünde ayakkabı çıkarılır— müdürün gülümsemesine sebep oldu. Bakışlarımızı alçakgönüllülükle yere diktik.

Bee'nin defterini kolunun altına kıştırırken, “Barahal kuzenler bana eşlik edebilirler,” diyen okul müdürü, Bayan Madrahat’tan izin isteyip değneğine dayanarak koridorda ilerlemeye başladı.

Bee ayakkabılarını tekrar giydi ve bana *öyle bir* bakış attı ki. “Bana yardım mı edecek, yoksa köstek mi olacaksın?” diye fısıldadı.

Seçeneğim olmadığının bilincinde, iç çektim. Eski hikâyelerdeki itaatkâr cariyeler gibi, üzeri cam tavanla kaplı avlu-ya giden mermer kemerin altından geçerek onu takip ettik. Avlunun üç tarafı sınıflara, atölyelere ve öğretmenlerin ofislerine ev sahipliği yapan iki katlı binalarla çevrilmişti. Cam tavandan ışık geçmiyordu bugün, eğimli tavan kar tanecikleriyle kaplanmıştı. Kütüphane kanadının kapısında bekleyen hizmetkâr kapıyı açarken arkamızdaki salondan gelen gürültü gittikçe azalmıştı. Kapıdan geçip daha az serin mermer bir koridora girdik. Okul müdürü üst kata doğru çıkan geniş basamaklarda, sakatlığı sebebiyle yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Bee'nin bakışları, sanki her an çalabilirmiş gibi, müdürün koltuk altındaki defterine kilitlenmişti.

Ofisi yukarı koridordaki ilk kapının ardında yer alıyordu. Basamakları hızlıca çıkan hizmetkâr müdürün yanından sıyrılıp kapıyı açtı, böylece okul müdürü duraklamak zorunda kalmayacaktı. Ferah bir ofisti: gül bahçesine bakan pencere-lerin yer aldığı bir duvar, bitişikteki büroya açılan bir kapı ve kütüphane ile kaplanmış diğer duvarlar. Her kapının arka-

sında bir ayna asılıydı, yansıyan görüntüler odanın çoğunun görüldüğü bir koridor yaratıyordu.

Oda ne çok düzenli ne de insanın keyfini kaçırarak kadar dağınıktı, daha çok karışıklıkla düzenin ortasında bir yerdeydi. Karatahta, kitaplıkların birinin önüne itilmiş, dört iskemleye bakıyordu. Büyük şöminenin içine yerleştirilen metal hatlı soba tüm odayı ısıtıyordu. Masasının cilalı yüzünde tek bir kâğıt parçası yoktu; ancak pencerelerin önünde duran büyük masa, üstünü kaplayan kitap yığını, açık defterler, iki dünya küresi ve yarı yuvarlanmış, köşeleri yeşil bazalt taşından oyulmuş bokböcekleriyle tutturulmuş birkaç harita ile topografik bir başyapıta dönüşmüştü. Masaya bakan sarkaçlı büyük saatin cam kapısı sarkacın düzenli hareketlerini gözler önünde seriyordu. Kitaplıkların cam kapıları, tarih ve konuya göre ayrılmış gözlerin içinde duran dikkatlice etiketlenmiş papirüs parşömen tomarlarını tutuyordu.

Köşedeki bir kaidenin üzerinde meşhur şair ve hukukçu Bran Cof'un kafası sabitlenmişti. Odanın aynalara yansıyan görüntüsünde, kısa bir anlığına da olsa, şairin uyuyan kafasının etrafında başlığı andıran bir büyü pırıltısı fark ettim; ancak büyüün varlığına dair başka bir işaret yoktu. Gördüğüm bir diğer şey de müdürün beni izliyor olduğuydu. Acaba o da benim gibi büyü zincirlerini aynalardan görebiliyor muydu? Aynaların, bu dünya ile görülemeyen ruhlar dünyasını bağlayan ve ikisi arasında gidip gelen güç dizilerini gösterdiği söylenir. Ancak gerçek, bu güç zincirlerini kontrol edebilecek güce sahip olanlarda saklanıyor: buz büyücüler, ateş büyücüler, drualar, Kelt şairleri, halk ozanları... Ben onlardan biri değildim oysaki. Büyü zincirlerini ne idare edebilirdim ne de tutabilirdim. Sadece kendi üzerimde yapabildiğim bazı şeyler vardı: Kendimi gizleyebilir, daha iyi duymamı ve karanlıkta daha iyi görmemi sağlayabilirdim. Ve tabii ki, avnarlarda zincirleri görebilirdim.

Çok uzun zaman önce, beş yaşındayken annemin bana

söylediğini hatırladığım tek bir şey vardı: *Neler yapabildiğini reya görebildiğini kimselere anlatma, Cat. Hiç kimseye. Hiçbir zaman.*

Dediğini yaptım. Kimseye anlatmadım. Bee dışında; çünkü ben onun hakkındaki her şeyi nasıl biliyorsam o da benim hakkımda her şeyi bilirdi.

Aynanın yansımada okul müdürünün bana gülümsemediğini gördüm. Gözlerimi kaçırdım, çünkü benim öğrenci onun büyüğüm olduğu bir ortamda doğrusu bu olurdu.

“Hassi Barahal kuzenleri, benim Hassi Barahal kardeşlerine verdiğim değeri şüphesiz bilirler,” dedi kuru bir sesle.

Okul ücretini onun verdiği bu değer ödüyor olduğu için, doğal olarak biliyorduk.

“Baban, Beatrice, akademi kuruluna bazı iyiliklerde bulunmuştur; bunun sayesinde yönetim kurulu sizden okul ücretini ödemenizi istemedi.”

‘İyilikler’: az makul faaliyetler için kullanılan çok makul bir kelime.

“Catherine, açıkçası babanın bize incelememiz için izin verdiği günlüklerin, akademinin doğa tarihini daha derinlemesine anlayabilme arayışına sonsuz katkıları oldu. Danni Hassi Barahal tamamen tarafsız dürtülerle, bilim adamlarının doğal dünyanın işleyiş ilkelerini ortaya çıkarma, açıklama ve bilimsel ilkelerle yorumlama isteğini anlamıştı. Büyü sanatının gizemi ve bu sanatın bizim dünyamızın karşısında yer aldığı iddia edilen ruhlar dünyası ile olan ilişkisi de buna dahil. Tam anlamıyla akademide eğitim görmemiş olsa da, baban da bir açıdan bilim adamıydı. Büyücü Hanelerinin kötü şöhretli ve düşmanca ketumluğunu düşünecek olursak, ki bunu cezalarla destekleyebilirler de, dünyaların işleyişini ortaya çıkarma teşebbüsleri başarısız olmaya mahkûm.” Aynalara bakmak için durakladı.

Bee de ben de bir şey söylemedik.

“Yine de biz bilim adamları inatçı bir türüz. Bu tür du-

rumlar —babalarınızın kendilerine has yöntemlerle sağladığı bilgiler— kız öğrencilerde pek görmek istemediğimiz türdeki davranışlarınızla ilgili bazı haberlere gözümü kapatmama neden oluyor. Kızları akademiye almak başı başına tartışmalı bir karardı, bu nedenle burada eğitim gören genç kızlarımızın her zaman sağduyulu hareket etmesi—”

Zil çaldı.

Midem hafifçe guruldayarak karşılık verdi ama öğle yemeğinin zili değildi bu: Bitişik odadan gelen daha yumuşak bir el çanıydı. Bir saniyeliğine o yaşlanmış ciddi surat ürkmüş gibi göründü, sonra da endişeli. Bir perdenin süratle kapanması kadar seri bir şekilde duygularını anlamsız, nazik bir gülümsemenin arkasına sakladı.

“Burada bekleyin, hanımlar.”

Kolunun altında Bee’nin defteri, kapıya doğru topallayarak ilerledi ve hizmetkârının kapıyı açmasıyla birlikte bitişik odaya geçti. Kapı kapanmadan önce bir anlığına sıkış tepiş dizilmiş raflar dolusu kitap gördük. Bee ile birlikte müdürün ofisinde yalnız kalmıştık, tabii Bran Cof’un uyuyan kafası dışında. Uzaktaki bir odadan sesler geliyordu, ama kelimeleri seçebilecek kadar içerideki kapıya yakın değildim.

“Sence defterin kendisinde olduğunu unuttu mu? Şimdi ne olacak?” diye sordu Bee, kısık ve kızgın bir sesle.

“Sayfalar arasında gezinip Bay Amadou’nun güzel gözlemini, kusursuz çenesini ve örgülü saçlarını resmeden büyüklü küçüklü yedi yüz portreyi göreceksin. Ve ondan önce de, Bay Lewis’in kızıl saçlarını, kaldırılmış kaşları ve ince çenesini. Sayfalarca kâğıdı ve on kadar okul kitabını akademinin en yakışıklı genç adamlarıyla doldurduğunun farkındasın, umarım.”

Bee bu sefer ateş püskürmemiştir. “İnsanların bunun için bana gülmesini umursamıyorum. Hiçbir zaman başkalarının ne düşündüğünü önemsemedim.”

Yeterince doğru. “O zaman senin için önemli olan ne?”

Şiddetli iç çekişi odanın içinde titredi ve bir an için başka bir harekete ait sesin yankılanmasını yakaladım: şairin kapalı göz kapaklarının altında rüyadaymış gibi oynayan gözleri. Gerildim, soğuk bir ürperti sırtımdan aşağı süzüldü ve elini tutmak için Bee'ye yaklaştım.

Ya gözlerini açıtıysa?

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," diye mırıldandı elimi sıkarken. Şairin başına bakmamıştı. Belki de hayal görüyordum. Bran Cof'un büyüğü kafasının en son yüz yıldan uzun bir süre önce hukuki bir konuda konuştuğu biliniyordu.

"Bee, birbirimize her şeyi anlatacağımıza dair söz vermiş-tik. Karalama defterinde seni bu kadar endişelendiren şey nedir?"

Bitişik odanın kapısı açıldı. Tepsideki sıcak ballı keki aşırırken aşçıya yakalanmış çocuklar gibi yerimizde zıpladık. Okul müdürünün asistanı odaya girerken utancımızı gizlemek için aceleyle reverans yaptık. Yanakları kızardı —albino olduğu için bunu fark etmek kolaydı— özenle karşılık verirken.

"Hanımlar, burada olduğunuzu bilmiyordum." Ona okul müdürünün köpeği derdik ve de iyi anlamda kullanmazdık bunu. Pale'in ötesinde uzak bir doğu imparatorluğundan gelmiş. Aslına bakarsanız, geniş elmacık kemiklerinden ve burna yakın tarafta katlanmış göz kapaklarından Avar köklerini kolayca fark edebilirsiniz. Söylentilere göre, okul müdürü tarafından Cadılar Gecesi'ndeki Vahşi Av'dan kurtarılmış. Eğer bu doğruysa yaşlı akademisyene olan sonsuz bağlılığı da böylece açıklanmış olurdu.

Ellerimizi kibarca önümüzde kavuşturduk ve ona gülümsedik.

Bir an için bayılacakmış gibi göründü, eminim biz de ölmekte olan kurbanımızın son nefesini vermesi için bekleyen, fırsatçı akbabalar gibi görünüyorduk. Sonra Bee'ye baktı ve yüzü öyle bir kırmızı rengini aldı ki zavallı genç adamın

Bee'ye aşık olduğuna inandığını düşündüm. Doğal olarak bu tür bir karasevda, her ne kadar Bee yakında yirmi yaşına girecek ve iki ay içerisinde reşit olacak olsa da, öğretmenler veya asistanları ile sağduyulu ve erdemli kız öğrenciler arasında kesinlikle yasaktı. Veya sağlam bir sol kroşesi olsa da. Ya da birazcık olsun adama ilgi duymuş olsa bile, ki ilgi duymadığını biliyorduk.

Bee tatlı bir şekilde, “Özür dilerim,” dedi. “Okul müdürü onu burada beklememizi istemişti. Kısa sürede döner mi?”

Gültümsemesi okul müdürünün asistanına fazla geldi. Ne olduğu anlaşılamayacak kadar boğuk bir sesle bir şeyler söyledikten sonra geldiği yöne döndü ve sertçe kapıyı arkasından çekti.

“Bee! Bu gerekli miydi?”

Kapıya sanki onu bin parçaya ayırabilecekmiş gibi baktı. “Ne kadar canlı rüyalar gördüğümü biliyorsun. Onları hatırlamak için çizmeye başlamıştım.”

“Bir rüyayı nasıl çizebilirsin ki?”

Rengi koyulaşmış, elleri kenetlenmişti. “Bir anlamı olmalı bu rüyaların, çünkü ayrıntılar peşimi bırakmıyor! Neden olduğunu bilmiyorum, önemli de değil, ama insanların bakmasına dayanamıyorum. Bunu açıklayamam. *Sana* onları bile göstermedim!” Güzel gözleri sulandı. Bee'nin ne zaman blöf yaptığını bilirdim ve bu o anlardan biri değildi.

Ellerini tuttum. “Geri geldiğinde dikkatini dağıt, bir şekilde defteri bırakmasını ve ilgisini başka bir yöne çekmesini sağla. Defteri gizlice çantamın içine koyacağım.”

Başını salladı, ellerimi bıraktı ve yanaklarını sildi. Sarkaçlı büyük saatten tik tak sesleri geliyordu: “Tik. Tak. Tik. Tak.” Bee, Bran Cof'un kafasına sanki gözlerini açmasını istemiş gibi baktı. Bense bu ihtimale karşı bakışlarımı karatahtaya çevirdim. Henüz silinmişti, ancak bir jeologun kalıntılardan okuduğu gibi rakamların ve kelimelerin izini sürebiliyordum. *Hibernia Buz Tabakası Keşif Gezisi: Kayboldular, ne insan*

ne de enkaz kurtarılabildi. Alpler Buzulu Keşif Gezisi: Buz fırtınaları sebebiyle geri dönüldü. I. Baltık Buz Denizi Keşif Gezisi: Bir yıl sonunda sağ kalanlara ulaşıldı. II. Baltık Buz Denizi Keşif Gezisi: Kayboldular, ne insan ne de enkaz kurtarılabildi.

“Bu ders kiinin içindi merak ediyorum,” dedi Bee. “Baban ve annenin I. Baltık Buz Denizi Keşif Gezisi’ne katıldıklarını düşündüğümde, buna bakmak garibime gidiyor. ‘Bir yıl sonunda sağ kalanlardan’ ikisi onlardı. Onlar ve de... Kaçtı, on kişi daha mıydı yoksa?”

“Üç kişi daha. Yirmi sekiz kişi arasından sadece beş kişi kurtulmuştu. Keşif gezisinin ilk aylarını anlatan bölümleri yüz kere okumuşumdur. ‘Fırtınalı Baltık Buz Denizi’ni veya yüksek ve zorlu İskandinav Buz Sahanlığı’nı şu ana kadar hiçbir adam geçemedi.’ Herhangi bir kadın da. Elli dört günlük yazdı ve annemden bahsettiği tek zaman bu.”

Suratını ekşitti. “Muhtemelen sonraki iki cilt kayıp olduğu için.”

“Evet,” dedim tersçe. “Gezinin geri kalan kısmını kapsayan sayılar. Hesaplama yapabilen herhangi bir aptal—”

“Bu sen oluyorsun.”

“—benim gezinin sonraki aylarında planlandığım sonucunu çıkarabilir.”

“Enteresan,” diyerek başını salladı Bee. “Aşık olan bir erkeğin zafer şarkıları yazacağını düşünürsün. Belki de daha sonra, buzda yaşadıkları kriz sırasında onlar—”

Yerdeki titreşim beni uyardı. Bee’yi uyarmak için elimi kaldırdım. Okul müdürünün topallayan adımlarının kapıya yaklaştığını duydum. Kendimizi toparlayıp pencereden dışarı, gül bahçesindeki sonbahar ağaçlarının çıplak dallarına bakıyormuş gibi yaptık. Kapı açıldı. İlk önce hizmetkârı girdi ve suratı asılmış okul müdürü için kapıyı tuttu. Bizi görmek müdürü şaşırtmıştı.

“Hâlâ burada mısınız?” diye sordu. “Bağışlayın beni. Gidebilirsiniz demek istemişim. Büyücü Hanelerini kıskırt-

namak gerektiği hakkında sizinle konuşmuş muydum? Azıcık da olsa?”

Bee'nin gözbebekleri porselen tabaklar kadar büyüdü ve çenesi titredi. Defter artık okul müdüründe değildi.

Onun konuşacak durumda olmadığını görünce, “Evet, efendim,” diye hemen karşılık verdim. “Çenemi kapalı tutacağım. Benim düşüncesizliğim. Özür dilerim.”

“Peki o zaman. En iyisi öğle yemeği için aşağı inin artık.” Yüzünde, bir gülümsemenin belirmesiyle kaybolması bir oldu.

Hizmetkârı çoktan kapıyı açmıştı müdürü için. Gösterdiği yöne doğru ilerlemek zorundaydık.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Ancak bu durum, koridora çıkar çıkmaz terliğimin kurdelesini çözüldüğü için düzgün yürüyemediğim ve eğilip düzeltmem gerektiğine dair telaşlanmış numarasını yapmama engel değildi. Bee bir çırpıda bana doğru atıldı, okul müdürüne devam etmesi için yalvardı ve yırtılmış olan kurdeleye geçici bir çözüm bulur bulmaz kendisini yakalayacağımızı söyledi.

Müdür ve hizmetkârı, umduğumuz gibi bizi geride bırakıp devam ettiler.

“Geri dönüp defteri bulmak *zorundayız*.” Her seferinde duvara çivilenmiş gibi hissetmeme neden olan o ses tonunu kullanmıştı yine.

“Hem müdürün ofisi hem de kütüphane deposu, özellikle yanında bir büyük olmayan öğrencilere yasaktır. İkimiz de biliyoruz ki müdürün köpeği kitaplar arasında aylak aylak geziniyor şu anda.” Ayağa kalktım. Ondan daha uzun olan boyumla üstünlüğümü hissettirmeye çalıştım. “İki yerden birinde yakalandığınızı düşünebiliyor musun?” diye sordunu.

“Yalnız giderim.” Sol elini göğsüne bastırdı, sağ eliyle ise kapının kolunu tuttu ve büyük General Hannibal’ın meşhur sözünden alıntı yaptı: “Ya bir yol bulurum ya da yaratırım.”

“Çok güzel,” diye mırıldandım. “Bay Amadou’nun bura-

da olmayıp büyüleyici pozunu görememesi çok yazık. Yalnız, sağ elini nutuk çeken bir konuşmacı gibi yukarı kaldırman gerekiyor.”

Bana tüm şirinliğiyle baktı. “Kilitli değil.”

Öğle yemeğinin uzaktan gelen kokusunu duyabiliyordum. Çok açtım. Ama koridorda kimse yoktu. Ya bir yol bul ya da yarat. “Senin başına patlar,” diye sızlandım.

Okul çantamın kayışını kaymaması için ayarladım. Sonra anahtar deliğinden çalışma odasını dinlemek için eğildim. Saatin tik takları dışında bir ses yoktu: zafer, felaket, zafer, felaket. Bee kolu çevirdi, birlikte içeri süzüldük ve kapıyı kapattı. Oda ürkütücü bir şekilde boştu. Şairin kafası, dikkat çekecek derecede gerçek gibi oyulmuştu. Gözlerini her an açaabileceğini ve olmamamız gereken bir yere gizlice girdiğimizi göreceğini düşünmekten kendimi alamadım. Cilalı zeminde sessizce ilerledik —yılların eskrim antrenmanları sağ olsun— ve karşı kapıdaki anahtar deliğinden dinlemeye koyulduk tekrar.

İlk başta hiçbir şey duymadık.

Gözlerimi kapadım ve daha derinden dinlemeye başladım. Kedi kulaklarım, kapının arkasındaki odanın öte yanındaki daha büyük bir odayı dinlemeye başladı. Bir erkeğin saygısızca sorduğu soruyu ve okul müdürünün köpeği olduğuna emin olduğum diğer kişinin tekdüze cevabını duydum. Çok belirgin değildi duyabildiklerimi: bir Adurnam haritası? Tren Bakım İstasyonu? Gaz?

Akademideki herkes yeni gelen zeplini mi konuşuyordu yoksa?

Beklemenin bir anlamı yoktu. Halkımızın *didoları* gibi cesur olmalıydık: şehirlerimizi kuran, Romalılarla savaşan, Atlantik’in öte tarafına ve Afrika Burnu’nun etrafından düzenlenen keşif yolculuklarına liderlik eden kraliçelerimiz gibi Ayağımı Bee’ninkini dürttüm. Bee kapıyı araladı, bir ayağımı aralığa yerleştirdi ve içeriye göz attı. Yıldırım hızıyla aralıktan

geçti ve kayboldu. Arkasından ben de içeri süzıldüm ve Bee kapıyı kapattı.

Şamaş adına!

Yerden tavana kadar uzanan kitaplar dolusu rafların kapladığı serin odanın içinde bir süre kıpırdamadan durduk. Hayatımda hiç görmediğim kadar kitap vardı: her türlü yükseklik, genişlik ve kalınlıkta, kimisi eski kimisi yeni. Burası kütüphane deposuydu. Cilalı zemin, solumuzdaki, avluya bakan pencerelerden süzülen ışık çizgilerini yansıtıyordu. Merkezdeki, odanın karanlık kenarlarına dikine uzanan dar yolları işaretleyen sütunların sıralandığı ana koridora baktık. Karşı tarafta çift kanatlı bir kapının bir kanadı bir kitap yığınınına —kitaplar o kadar yeniydi ki deri bağlamaları parlıyordu— dayanarak açık bırakılmıştı. Sonsuz genişlikteki deponun tavanı kubbeliydi ve bol bol güneş ışığı alıyordu.

Adamın biri sertçe ‘adı geçen belge’ konusunda bir istekte bulundu. Onu göremesek de ayaklarının döşeme tahtalarında çıkardığı sesleri duydum, neredeyse hissettim bile diyebilirim. Başka bir çift ayak açık kapıya doğru ilerledi.

Bee’yi aniden sağımızdaki gölgeye çektim. Okul müdürünün köpeği, ana koridorda müdürün ofisine doğru hızlıca yürürken biz de fareler gibi titriyorduk. Müdürün ofisinin kapısı adamın arkasından kapandı. Arka koridordan odanın diğer tarafına fırladık. Yavaşça ve dikkatlice dar yoldan, iki tarafımızdaki kitaplarla bakışarak, kütüphane salonuna açılan kapıya doğru ilerledik. Bu açıdan koca kütüphanenin sol kanadını görebiliyorduk sadece.

Gül bahçesine bakan dış duvarın çoğunu beş adet yüksek pencere kaplamıştı. Uzun ve ağır altın kumaştan perdeler örgülü altın kordonlarla bağlanmış, pencerelerin iki tarafına salınıyorlardı. Bee’yi dürttüm ve toplanmış perdeleri işaret ettim. Başımı salladı.

Kütüphanenin geri kalanını görene kadar sola doğru yavaşça ilerledik. İçteki üç duvar yerden tavana kadar kitap

ratları ile kaplıydı. Tekerlekli bir merdiven uzaktaki kapıya dayanmıştı. Odanın bize yakın olan yarısında, kanepeler ve sehpa lar öğretmenlerin rahatça okuması ve sohbet etmesi için güzelce sıralanmıştı. Diğer yarısında ise üç uzun masa, uzun pencerelerden giren doğal ışıktan sonuna kadar faydalanabilmek adına çaprazlama yerleştirilmişti. Kandiller, akşamları ışık sağlayabilmek için masaların ve koltukların yanlarına konmuştu; ancak şu anda hiçbir i yanmıyordu. Soğuk havaya rağmen devasa şöminede bile ateş yoktu.

Arkası bize dönük bir adam masalardan birine eğilmiş, önündeki kâğıtları inceliyordu. Olağanüstü sert görünen, yeşil nakışlı parlak bir cübbe giymişti; hacimli giysi kolları ve elbisesinin kıvrımları eski tarzı yansıtıyordu. Ancak kaslı omuzlarına, dik duruşuna, neredeyse sıfır numara tıraş edilmiş siyah saçlarına ve yerinde duramayan ellerine bakılacak olursa genç biriydi.

Arkamızdan okul müdürünün açılan kapısının sesi duyuldu.

Müdürün köpeği odaya hızlı adımlarla yürürken cıvalı zeminde kayarcasına ilerleyip en yakın perdenin arkasına saklandık. Ziyaretçi arkasına bile dönmemişti, sabırsızca elini masaya tıklatıyordu. Tutturduğu ritim tanıdıktı: Festival günlerindeki davullu dans müziklerinden biriydi. Bee arkamda sıkışmıştı. Perdenin bir kenarını hafifçe açtım.

Asistan masaya doğru aceleyle ilerledi, boru şeklindeki proje çantasını koydu ve kapağını açtı. Çizgiler ve kavislerle dolu bir şema çıkardı içinden; sonra kâğıdın köşelerini, Kemet tanrıları ve tanrıçaları şeklindeki, demir kâğıt tutucularla sabitledi.

Bu titiz ayin biter bitmez bakışlarım odayı taramaya başladı.

Koltukların birinin yanındaki yan sehpanın üzerinde, incederi bağlamalı bir kitabın altında Bee'nin karalama defteri

duruyordu. İki adam da arkalarını dönmezlerse onu geri alabilirdim.

Batı Afrika Mande soyları ve Avrupalı Kelt kabilelerinin bir araya gelip büyücü Hanelerini oluşturabilmelerini sağlayan şeyin, ruhlar dünyası ile diğer herkesten daha kuvvetli olan bağları olduğu söylenir; ama bu, diğer halkların da ceplerinde birkaç ufak numara olmadığı anlamına gelmiyor.

Biz Kenaani'ler servet sahibi olabildik ve deniz ticareti bağlantılarımızı sağlamlaştıradık; çünkü tanrıların —o zamanlar tanrılara inanırdık— yardımıyla iyi yapabildiğimiz bazı şeyler vardı ve de doğal yaşam bunlara göz yummuştu, ki bu gücün kontrol altına alınabilmesi için iyi anlaşılması ve idare edilmesi gerekir. Bazıları Kenaani'lerin para karşılığı kılıçlarını ve ruhlarını satan tanrısız, ruhsuz, büyüsüz insanlar olduğunu ve işin ucunda kâr varsa her şeyin, onurun bile ticaretini yapabileceklerini söyler. İstediklerini söyleyebilirler. Biz sırlarımızı nasıl saklayacağımızı iyi biliyoruz. Hangi bilgiyi paylaşmak, hangisini satmak ve hangisini su yüzüne çıkarmak istediğimizin farkındayız.

Bec ve ben bu dersi erken yaşta aldık: Eğer kimse kalkıştığınızı bilmezse yapmamanız gereken bir şey için paçayı kurtarmanız daha kolaydır. *Kimseye anlatma. Hiçbir zaman.*

Bee gümüş bileziğini döndürürken dikkat dağıtmakta kullanabileceği sahte bir ses için derin bir nefes aldı. Benim hiçbir zaman sahip olamadığım bu hüneri anneannesinden öğrenmişti. Bense, bakışlarımı ne içeriye ne dışarıya, diğer insanların kendileri için önemli olmadığından fark etmedikleri şeylerin bulunduğu, ikisinin arasında yer alan boşluğa diktim. Ve bu boşlukta uzanan ince ve hassas büyü dizilerinden bir örtü yaratıp kendimi onunla sardım.

Sert bir söz veya birisinin kapıya vuruşu —hangisi olduğunu söylemek zor— uzaktaki çift kanatlı kapıdan yankılandı. Her iki adam da sesin geldiği yöne bakar bakmaz perdenin arkasından çıktım ve parlak zemin üzerinde sessizce

kitapların durduğu masaya doğru ilerledim. İki adama da doğrudan bakmadım —bir insanın diğerine attığı bakış ateş kadar sıcak olabilir— ama hareketlerini çevresel görüş alanım içinde tuttum. Okul müdürünün asistanı kapıya doğru hızlıca ilerledi ve ziyaretçi masaya yayılmış kâğıtları dikkatle incelemeye devam ederken kapıyı açtı. Asistan, “Bunun için yanacağım,” diye sızlarken dizim masanın alçak kısmına çarptı ve müdürün köpeği arkasını döndü.

Masa kadar sabit, koltuklar kadar sessiz, üzerinde durduğu ve farkında olmadığı —çünkü hiçbir zaman fark edilmez— zemin kadar sıradan oldum ve kıpırdamadan durdum sadece. Bakışları üzerimden uçup gitti. Omzunu silkti, kapıyı kapadı ve masaya, ziyaretçinin yanına gidip sırtı bize dönük durdu.

Yüksek statüde yer alan ve itaat bekleyen bir adamın sabırsız ses tonuyla, “Fazla vaktim yok. Şimdiden geciktim,” dedi ziyaretçi. “Hava statüğü konusunda yeni basılmış bir cilde sahip olduğumu söylemiştin.”

Üstteki kitabı kaldırıp altındakini alma riskine girmedim. Bunun yerine ikisini birden araklayıp, sırtım adamlara dönük, yaptığımız keşfin heyecanıyla derim karıncalanırken doğruca kapıya gittim. İkisi de bakmadı. Odadaki diğer mobilyalardan daha önemli olmayan kişiyi, ikisi de fark etmedi.

Kapıyı geçip rafların oluşturduğu loş dar koridora girdim. Bee beni takip etti. Arka koridora ulaştık ve asistan ana koridordan geçip okul müdürünün ofisine doğru yürürken kıpırdamadan durduk. Biz onu görüyorduk, ancak o gölgelere saklanmış şekillerimizi görmedi. Bee karalama defterini almak için bileğime dokundu. Verdim. Almak zorunda kaldığım diğer kitaba gelince, rafların birine koymaktan ve okul müdürü ile köpeğinin yanlış dosyalandığını düşünmelerini unutmaktan başka bir çarem yoktu gibime geldi.

Kitabı koymak için kaldırmıştım ki kalınca yazılmış başlığın gördüm: *Romalıların Yalanları*.

Gerçekten yalancı Romalılarla ilgili yazılmış bir kitap

olabilir miydi? Bunun latın gelişi söylenen bir şey olduğunu düşünürken —birinin *çabuk sinirlenen Keltler, uyanık Fulani bankacıları, savaş bağımlısı İberyalılar, kibarca saygısız olmayı becerebilen Parisliler veya soylu Kuşitler* demesi gibi— işte karışındaydı. Açıkçası, sadece Kenaani soyu yalancı Romalılarla ilgili bir yazı yazma sıkıntısına girerdi; çünkü bütün düşmanları arasından en çok bizden nefret etmiş ve bize çamur atmıştır Romalılar. Roma İmparatorluğu bugünün tarihinde saygıyla anılır. Hatta yüzyıllar önce imparatorluk birlikleriyle çetin savaşlara girmiş birçok Kelt insanı ve ülkesi için de geçerlidir bu. Sonuçta, Romalıların yolları, kanalizasyonları ve yaygın su kanalları olmasaydı Avrupa nerede olurdu şimdi? Avrupa'nın birçok yerinde olduğu gibi Adurnam'da da kökleri Eski Latinceye dayanan karışık diller konuştuğumuz da başka bir gerçek. Merakıma yenik düşüp —bir kediden ne beklenirdi ki?— kapağı açtım ve kalın siyah renkte yazılmış olan başlığı ve yazarın ismini okudum:

Daniel Hassi Barahal

Babamın ismi.

Bee'nin çimdiği beni kendime getirdi.

Okul müdürünün asistanı ana koridordan kütüphaneye geri döndü ve kapıyı ardından kapadı. Bizi bir kere daha görmemişti.

Kitabı bırakmam gerektiğini biliyordum, ama dayanamadım. Çantamın içine attım ve Bee'nin karalama defterini de yanına sıkıştırdım. Arka yoldan hızlıca ilerleyip müdürün ofisine süzüldük. Koridora çıkan kapıda durdum ve anahtar deliğinden dinlemek için eğildim.

Kimse varmış gibi durmuyordu.

Arkamızdan çatlak bir ses fısıldadı: "*Rei vindicatio.*"

Ofisten dışarı fırladık, arkamızdan kapıyı kapattık ve nefes nefese titreyerek boş koridorda öylece durduk.

"Şairin kafasından gelmiş olamaz!" Bee kapıya dokundu,

sanki içerde konuşmuş olan şeyle aramızda durduğundan emin olmak istiyordu.

Sanki başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibiydi. Baş dönmesi ve boğulma hissi o kadar kuvvetliydi ki konuşamadım. Bee'nin suratı gösterdiği gayret ve soğukkanlılıkla elde ettiği zafer nedeniyle parlıyordu. Birden histerik bir şekilde gülmek üzere olduğumun farkına vardım. Mermer merdivenlere doğru koştum, Bee de arkamdan. Hızla aşağı inerken tırabzanlara tutunmak zorundaydık, yoksa içimizde tutmaya çalıştığımız kahkahaların ağırlığından yuvarlanabilirdik. Ona bakamıyordum. Gözlerimizin buluşması ölümcül bir hata olurdu. Merdivenleri indikten sonra cam tavanlı iç avluya doğru koştuk ve kendimizi yüksek kubbeli, çeşit çeşit oyulmuş bitki desenleriyle dolu giriş salonuna attık.

“İşte buradasınız! Öğle yemeğine geç kaldınız. Başınızda kimse yok, hem de koşuyorsunuz! Okul müdürü size daha ne söyleyebilir ki?”

Bayan Madrahat, disiplin görevlisinin giriş salonunu takip edebilmesi için konmuş banktan kalktı. Bu bankta her zaman bir öğretmen veya görevli, öğrencilerin izin verilmeyen yerlerde dolaşıp dolaşmadıklarını kontrol etmek için otururdu.

Geri dönemeyeceğim bir karar verdim. Azarlanmaktan son anda kurtulmuş, daha önceden kulağı çekilmiş bir tövbe-kârın hararetini sergilemek için numara yapmama gerek yoktu. Kalbim öyle bir çarpıyordu ki konuşmak için ihtiyacım olan havayı zor soluyordum ve kalp atışlarım fısıldayan bir ses gibi kulaklarımda duyuluyordu: *Bran Cof'un kafası konuşmuş muydu? Babam o kitabı yazmış mıydı?*

Çok iyi saçmalama yeteneğine sahiptim: “Bizimle konuştun, bayan. Zavallı Beatrice'in gözyaşlarına bakın! Ona yemekhaneye kadar eşlik etmemizi istedi. Ama terliğindeki bir kurdele açılmıştı ve tamir etmek için durmak zorundaydım. Bu nedenle o bizden önce geldi ve arkada kaldık bız da. Şimdi buradayız.”

Arkası kesilmeyen cümlelerim somurtmasına sebep oldu, ama anlattıklarım o kadar olağandı ki itiraz edemedi. Duvar-daki kabartmaları süsleyen vurdumduymaz turpa baktım. Kendime hâkim olamaz ve heyecanın, rahatlamamanın ve rahatsız edici fısıltının getirdiği korkunun sonucunda gülme krizine girerim diye Bee'nin suratına bakmaktan kaçınıyordum.

Büyük bir gürültü duyuldu, düşen ve yere çarpan tabakların sesiydi bu; arkasından şaşkın çığlıklar ve tedirgin kahkahalar geldi yemek salonundan. Kadın bile çıkan ses karşısında irkilmişti. Bee yüzünü ellerinin arkasında sakladı, omuzları titredi. Alt dudağını sertçe ısırırken sıcak gözyaşları dökülmeye başladı gözlerinden.

Yemek salonunda herkes bir ağızdan konuşmaya başlamıştı.

Henüz üç nefes almamıştım ki yemek salonunun girişinde iki kişi belirdi.

Bayan Madrahat homurdandı: "Sakarlar! Ne zamandır sakat askerlerin çirkin, dul eşlerinden daha düzgün iş çıkaracak hizmetkârlar bulmalarını söylüyorum!"

Bee kaburgalarından bıçaklanmış gibi zar zor nefes alıyordu. Hocanın ekşi suratına tükürüp her şeyi mahvedecek zannettim, ama o kemerli girişe doğru baktı sadece. İfadesi değişti, canlandı, gerçekten de yükselen bahar güneşi gibi parladı.

Bay Amadou yemek salonunun kapısında belirdi. Yavaşça yürüyor ve yaşlı bir kadın hizmetkâra destek oluyordu. Kadının yürürken dengesini bulmakta zorlandığı çok açıktı. Bir eli bıçak yarası nedeniyle kan içerisindeydi. Bize doğru geldiler. Bee'nin gözleri ıslık ıslık parladı. Bir fırtınayla karşı karşıya kaldığı anda karayı gören bir gemi kaptanı bile bu kadar çılgınca sevinemezdi.

Ama Bay Amadou Bee'ye bakmıyordu.

Genç adam ahenkli ve yumuşak bir mırıltıyla, "Bayan

Madrahat, siz ne yapılması gerektiğini bilirsiniz,” dedi. “Uşanın tıbbi yardıma ihtiyacı var. Eli kesilmiş.”

Yaşlı kadın donuk bir şekilde Bay Amadou’ya baktı. Delicesine aşık mıydı yoksa kan kaybının şokunda mıydı, emin olamadım. Kesin olan şey kadının yaşlı, bitkin ve solgun olduğuydu. Ve eğer Bee şu anda ne düşündüğümün farkında olsaydı beni kesin tekmelerdi ve ben de bunu hak etmiş olurum.

Kaba bir biçimde, “Eğer sakarlık yapıp tepsiyi düşürmeseydi kendini kesmemiş olurdu,” dedi Bayan Madrahat.

Bay Amadou bu yorumu pek dikkate almadan gülümsedi. “Evet, tepsiyi düşüren o belki; ama bu onun suçu değil, efendim. Bir ayağımı düşüncesiz bir şekilde dışarı uzatmıştım. Uşak da bu saygısız ayağıma takıldı.”

Yaşlı kadın şaşkın bir bakış fırlattı genç adama, ama bunu sadece ben fark etmiştim, çünkü Bee ve disiplin görevlisi gözlerini Bay Amadou’nun gülümsemesinden alamıyordu. Çok uzun sayılmazdı —her ne kadar normal bir kadına göre biraz uzun olduğum doğru olsa da, benden çok az uzundu— ve son moda kıyafetleri, ısmarlama çizgili çivit ceketi ve boyuna gelişigüzel dolanmış desenli fuları ile çok yakışıklı duruyordu.

“Bir doktor çağrılabilirse, efendim? Bayılması ihtimaline karşı, doktor gelene kadar birisi de yanında bekleyebilir mi? Ben yapardım, ama erkeklerin mutfağa girmesine izin verilmiyor zannedersem, yanılıyor muyum?”

“Hayır, doğru!” dedi Bayan Madrahat. “Peki, onu mutfağa ben götürürüm ve aşçılardan birine kadınlar hastanesinden bir doktor gelene kadar yanı başında beklemesini söylerim.”

“Düşüncesiz davranışımın karşılığı olarak ailem, doktor ve kırılan tabakların masraflarını karşılayacaktır,” diye ekledi genç adam. “Eminim ki kendisi, en kısa sürede, iyileşecek ve işinin başında olacak ve hatanın benim olduğu göz önünde bulundurulur da yerine kimse alınmayacaktır.”

Bee duyulur bir şekilde iç geçirdi.

Hizmetkâr kadın, grileşmiş saçlarının köküne kadar kı-zardı.

Ben bile bu ürkütücü performans karşısında, az da olsa etkilenmiştim. Bayan Madraliat ise tam anlamıyla şoke ol-muştu. Hizmetkâr kadını da yanına alarak geri çekildi.

Bay Amadou bize dönerek, “İçeri geliyor musunuz?” diye sordu. Bee’nin suratındaki gülümsemenin farkında olduğ-u-na dair herhangi bir işaret yoktu, oysa başka bir genç adamı sersemletebilirdi bu gülümseme. “Kız kardeşlerimle oturdu-ğumuz masada yer var, tabii sıraları bizimle paylaşmak ister-seniz.”

Bee’nin kızaran yüzünde, bu teklifi kabul edeceğimizi, memnun olacağımızı ve öğle yemeğimizi Bay Amadou’nun masasında yiyeceğimizi ve sonrasında, en azından önümüz-deki hafta, onu tüm gün boyunca öveceğini ve ta ki kulakla-rımı koparmanın daha az acı verici olacağını düşünene kadar, paylaştığımız yatakta, geç saatlere kadar kulağıma fısıldayaca-ğını gördüm.

Gel gör ki bu davete sadece iki ayla da olsa yaşça daha bü-yük olan benim cevap vermem gerekiyordu.

“Çok nazıksınız, ancak” —Bee’nin narin ayağı sol ter-liğimi ve ufak ayak parmağımı ezmeye başladı— “ah! *Tabii ki*, size katılmaktan memnuniyet duyarız.” Bee ayağını geri çekti. Parmağım bir yandan zonklarken, zorla gülümsedim. “Hâlâ tatlı patates pudingi var mı? En sevdiğim yiyecek o da.”

Seminerlerimizin bitmesiyle birlikte öğleden sonra akademiden ayrıldığımızda Bee hayallerine, bense derin düşüncelerime dalmıştım. Omzum, aşırımı olduğum çantamdaki kitabın duygusal yüküyle ağrıyordu. Sayfalar kapalı oldukları için sessizdiler belki, ama aklım sorularla inliyordu.

Yalancı Romalılarla ilgili bu kitabı babam mı yazmıştı? Eğer öyleyse, neden bana kimse söylememişti? Neden evimizde bir kopyası yoktu? Ne zaman boynumda taşıdığım madalyonda portresi bulunan ve kardeşinin oturma odasında günlükleri yer alan adamı veya bir portresi bulunmayan ve sadece kalbimde birkaç yararlı sözünü taşıdığım kadını derinlemesine düşünsem aklıma birbiri ardına sorular geliyordu.

Annemle babam yüz diğer insanla birlikte nehri geçmeye çalışırken boğulmuştu. Amcamın bu konuyla ilgili bana verdiği tek detay ise, hayvanlar yüzünden tanınmaz hâle gelen sınırsız cesetleri teşhis etme görevinin kendisine düştüğü ve bunu yapmak için babamın taktığı madalyonu ve kalın paltosunu, annemin kalın tek örgülü kırmızı saçını ve cenaze masraflarını karşılamak için satmak zorunda kaldığı gümüş broşu kullanmak zorunda kaldığıydı.

Ama bunlar doğruysa eğer, cesetlerin *onlara* ait olduğundan nasıl emin olabiliriz ki? Madalyonlar ve broşlar verilmiş veya çalınmış olabilir. Başka insanların da kırımızı saçları veya kalın paltoları olabilir. O zaman öldüklerinden nasıl eminiz, kaçmadıklarından, kaçırılmadıklarından veya kaybolmadıklarından?

Akademiye ve bitişikteki tapınağın ibadethanesine giden ana caddede aceleyle ilerlemeye devam ettik. Kenaani tapınağının kapıları hiçbir zaman kapanmazdı: Gece veya gündüz, kış veya yaz, fırtına veya güzel hava, hiç fark etmez. Gerçi bu günlerde, etrafı görmeye gelenler dışında fazla insan kapıdan geçmiyordu. Adurnam'ı anlatan her rehber kitap, tanrıça Tanit'e adanmış bu tapınağı, iki bin yıl önce Solent Nehri kıyısında bulunmuş Fenikelilerin ticari yerleşiminin merkezi olarak anlatır.

Her zaman yaptığım gibi, geçerken şöyle bir baktım ve acaba ailemle ilgili sorularına cevap vermek için tanrıça beni doğrular meclisine çağırır mı, diye merak ettim. Atalarımız kutsal toprağı, girişte temizlenmek için bir arındırma havuzu, sütunlarla çevrelenmiş bir yol ve tavanında kutsanmış cennetin anlatıldığı mermer bir sunakla işaretlemişti. Kadınların koruyucusu ve ayın yüzü Tanit'in —tavrına göre hem karanlık hem de aydınlık— işareti girişteki kapılara, tüm sütunlara ve sunağı kazınmıştı.

Duvarla çevrilmiş olan yerin bir köşesinde, kış evinin verandasında eski püskü cübbeler içerisindeki iki yaşlı rahip titriyordu. Örtünmüş bir kadın ise basamakların ucundaydı. Bir elinde kuş kafesi, diğer elinde döküntü bir bezle örtülmüş bir sepet vardı.

Bee hızlı adımlarla yürümeye devam etti, ama kadının gergin duruşu benim dikkati çekmişti. İzlemek için durdum.

Yalvarmakta olan kadın, dolu sepeti verandaya bıraktı. Sonra rahiplerin eşliğinde sunağı gitti. Öğleden sonra serpiştiren taze karın üstünde ayakları gıcırdadı. Rahiplerin tı-

raşlanmış kafaları ve açığındaki kulakları soğuktan parlıyordu. Kadının bol cüppesinden sarkan bir kumaş parçası kuşun kimliğini saklı tutuyordu; ama sunağa varıp, kumruyu kafesinden çıkardıklarında kadının bir çocuk için gelmiş olduğunu anladım.

Vücutları dini töreni görmemi engelliyordu. Rahiplerden biri kuşun boynunu kıracak ve kan sunağa dökülecekti. Rüzgârın yönü gerek kokuyu gerekse sesi duymamı engelledi. Muhtemelen soğuk hava çoktan kanın pıhtılaşmasını sağlamıştı. Rahipler sepet içerisinde getirilen yemeklerini yerken tüyler, kemikler ve et ateşte yakılacaktı.

“Cat!” Bee yolun biraz aşağısında durmuştu.

İlerideki keşişme noktasında dört sokak temizleyicisi çalışıyordu. Ona doğru hızlıca giderken ellerim kaskatı kesilmeye ve dudaklarım morarmaya başladı.

“Ne oldu sana?” diye sordu.

“Tapınakta bir kadın adak adıyordu. Muhtemelen çocuk istiyor.”

“Doktoruna kocasını frengi için muayene ettirse daha iyi olur.”

“Şimdi kalpsiz olan kim? Babam şöyle yazmış... Bir saniye...” Hafızamdan kelimeleri taradım. “Bilim adamları bu dünyada yaptıklarımızın ruhlar dünyasında nasıl yankılandığını tam olarak açıklayana kadar her hareketimizin tahmin edemeyeceğimiz sonuçları olacağını varsaymalıyız.”

Bana kısa bir bakış attıktan sonra sokak temizleyicilerine —Hanan’dan daha genç, zayıf ve benim gibi soğuk hava için yetersiz giyinmiş çocuklardı— doğru döndü ve ürkmüş çocukların eline birer çeyreklik tutuşturdu.

Bana yetiştikten sonra kısık ve kararlı bir ses tonuyla konuştu: “Bu dünyada kavrayamadığımız güçler olduğunu kabul ediyorum, ama bizim insanlarımızın rahipleri başka bir zamanın kalıntıları. Yine de, bu kalıntılar bile yemek yemeli. Eğer kadını rahatlatıyorsa ve rahipler besleniyorsa, sanırım

adak adamakta bir problem yok. Peki, sence Bay Amadou benden hoşlanıyor mu?”

“Niye soruyorsun ki?” diye sordum gülerek. Zafer zamanının verdiği bir duyguyla gülümserken kolunu koluma doladı. Yanakları soğuktan pırıl pırıldı. Şapkasını bana vermek için çıkardığında saçları siyah bukleler hâlinde omuzlarına döküldü. Öğleden sonrasının serpiştiren karı yokuş aşağı yolumuzu daha kolaylaştırmıştı; ama palto olmadan ben yine de aynı yoksul rahipler gibi, titriyordum.

Eski şehrin duvar kalıntılarını geçtiğimiz yerde arazi geniş bir çukura düşüyordu. Şu an binalarla dolmuş bu bölge bir zamanlar bataklık arazisinin kıyısındaydı ve bir de limanı vardı. Doğudaki tepeler kömür dumanının etkisiyle bulanık bir hâl almıştı, ama batıdaki üç çan kulesini —şehir bu devasa çanların müziğiyle ünlenmişti— görebiliyordum. Uzaktaki yüksek heykel kaidesi Adurni Keltleri tarafından kurulan köy bölgesini işaret ediyordu. Buraya yabancılarla ticaret yapmaya gelmişlerdi.

“Bak!” diye çığlık attı Bee, bir yandan işaret ederken.

Aynı yönde yürüyen diğer öğrenciler duraksadılar ve bakmaya başladılar, sonra da el çırpıp diğerlerini uyarmak için bağırdılar. Şehrin doğu kısmının üzerinde bir zeplin kuş gibi havada uçuyordu. Öyle hayret uyandırıcı bir şekle sahipti ki: İki tarafından yakalanmış ve oval biçimli bir balon gibiydi. Yarı bulut, yarı parlak balık, gökyüzünde tembel, kabarmış, akşam yemeğine ihtiyaç duymayacak kadar doymuş bir yaratık gibi süzülüyordu. Hemen altındaki kocaman sepetten, görünmeyen insanlara ipler sarkıtılmıştı. İplerin yakalanması ile birlikte zeplini Tren Bakım İstasyonu’na demirleme işlemi başladı.

“Acele etsek iyi olur, üşüyorsun,” dedi Bee.

Diğer öğrencilere veda ettik ve uzun zaman önce terk edilmiş, kapıları hep kapalı olan bu tatsız bölgenin yüksek duvarlarının oradan sola döndük. Yakınımızdan geçen bir

kömür vagonunun güröldeyen sesi ve omuzlarına ağır yük bindiren sepetler ellerinde birkaç kadının bağırışları duyuldu.

“Gördüğüm en inanılmaz şeydi!” diye haykırdı Bee. “Çizmek için sabırsızlanıyorum! Sadece, balık gözleri, ağzı ve kuyruğu da ekleyeceğim. Sanki canlıymış gibi!”

Dükkânlarla dolu, şehrin en işlek caddesinden, yüz yıl önce sadece Kenaani soyundan gelen ailelerin oturduğu yerleşim bölgesine döndük. Hanelerin üst katlarındaki pencere-lerde parmaklıklar vardı ve giriş kapıları sütunluydu. Bugünlerde, ortak ticari amaçları olan çeşitli haneler bölgeyi paylaşıyordu. Temiz, rahat ve ana sokaklara yeni konulan gaz lambalarıyla birlikte güvenli bir mahalleydi. Çitle çevrilmiş, içi güzel ağaçlarla dolu parkların çalılıklarla süslenmiş ufak meydanlarında mutlaka bir heykel bulunurdu. On beş dakikalık hareketli bir yürüyüşten sonra —Bee garip bir biçimde sessiz kalmıştı, şüphesiz Bay Amadou’nun koyu gözleri ve muhteşem zeplin nedeniyle— Falle Meydanı’na ve eve vardık.

Bir zamanların dört katlı kasaba evinin dış kapısından içeri girip, işli demir kapıyı arkamızdan kapadıktan sonra sundurmanın basamaklarını çıktık. Biz daha varmadan kapı açılmıştı. Tilly Yenge öpücüklerle bizi içeri aldı ve ellerindeki pişirme ununu silktikten sonra botlarımızı çıkarmamıza yardım etti.

“Yanaklarınız donmuş! Cat, paltonu nasıl olur da almazsın?” dedi ciddi bir bakışla. “Bu sabah oturma odasında buldum. Şanslısın ki hiç hasta olmuyorsun.”

Soğuk havaların başlamasıyla birlikte çok ender kullanmaya başladığımız oturma odalarını es geçip mutfağın üzerindeki ufak odaya girdik. Aşağıdaki sobanın sıcaklığıyla ısınan odaya girer girmez terlemeye başladım. Yengem mutfığa inip, aşçıya sıcak çikolata için süt ısıtmasını söyledikten sonra geri döndü ve iyice eskimiş olan kanepede bize katıldı.

Kaskatı olmuş ellerimizi kendi ellerinin arasına alıp ovmaya başladı.

“Beatrice, ışıldıyorsun,” dedi kızına.

“Zeplini gördük, Anne!”

“Öyle mi? Ya sen, Catherine? Sıkıntılı görünüyorsun. Zeplini görmek hoşuna gitmedi mi?”

“Hayır, harikaydı. Bee zeplini çizecek, ama uçan balina diyecek ona. Cennetten çıkmış efsanevi bir yaratık.”

“Ama hâlâ somurtuyorsun. Seni bu kadar düşündüren konu nedir?”

Okul çantamı bacaklarımın arasına tıktırdım ve çaresizce zeplini gördüğüm zamanki heyecanı yansıtmaya çalıştım, ama düşüncelerim geçmişe takılıp kalmıştı.

“Romalıların söylediği yalanlar,” diye söyleyiverdim.

Bee ürkmüş bir bakış attı bana.

Yengem gözünü bile kırpmadı. “Akademi yöneticileri, Roma konsülleri ile Kart-Hadaşt *didoları* arasındaki savaşları nasıl uygun bir biçimde öğretim programına dâhil edecekleri konusunda on yıl boyunca tartıştılar. Bu kadar değişken bir konuyu açmak! Anlaşmazlıklar şimdi sona ermişken, bunu beklemezdim açıkçası.”

“Bu konu hakkında yazılmış bir kitap var.”

“Öyle mi?” Tilly Yenge’nin sinsî sırtışı Bee’nin tatlı gülümsemesinden daha ustacaydı. “En az üç uzun ciltlik bir konu olduğunu kabul etmeliyim, ne dersin?”

“*Rei vindication* ne demek?” diye sordum. Gerilmeye başladım, sanki Bran Cof’un kafası odada cisimleşmek üzereydi ve onu rahatsız ettiğim için beni pataklayacaktı.

“Canım, artık seminerlerinizde hukuk mu çalışıyorsunuz yoksa? Sahiplikle zilyetlik arasındaki farkla ilgili eski Roma’ya özgü karışık bir yasal işlem—”

“Tilly!” Amcam üst kattan bağırdı. “Şapkamı bulamıyorum!”

Yengem ayağa kalktı. “Aşçı ve Callie meşgul, siz birer kap

ve fincan alıp gelin. Ufaklıklarla birlikte çocuk odasında akşam yemeğini yiyebilirsiniz ya da bekleyin ve akademiden döndükten sonra bizle birlikte geceleyin hafif bir şeyler yihin. Bu geceki konuşma için daha” —ceketime ve jüponlarıma hoşuna gitmediğini belirten bir bakış attı— “daha ağırbaşlı bir şeyler giymeniz gerekiyor.” Geçen sene High Sokağı’ndaki tuhafiyecinin camında, Bee ile birlikte gördüğümüz güncel bir moda dergisinin sayfalarından kopyalamıştım bu tarzı.

Amcam tekrar seslendi. “Tilly!”

Yengem hızlıca kapıdan çıktı.

“Sence konuşan şairin kafası mıydı?” diye fısıldadı Bee. “Ünlü Bran Cof’un nutkunu duyduğumuzu kimseye anlatamayacağız! Sadece iki kelime de olsa. Şimdi, sen şu çantayı odamıza çıkarırken ben sıcak çikolatayı alacağım. Babam, kendi keyfi için, yemekte bugünkü akademik çalışmalarımızı sergilememiz gerektiğine karar vermeden önce bunu yapsak iyi olur; yoksa bir felaket bizi bekliyor: Çizimlerimi göreceksin ve sen de akademiden bir kitap aşırıldığını itiraf etmek zorunda kalacaksın.”

“Babamın yazdığı bir kitabı!”

“Babanla aynı ismi taşıyan bir yazarın. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

Haklıydı. Odaya geldiğimiz yönden geri döndüm. Mürebbiyemiz hâlâ yukarıda, Hanan ve Astraea ile birlikteydi: aşçı ve Callie akşam yemeği ile meşguldüler; her işin adamı Pompey ise ya akşam için ateşe odun atıyordu ya da ikinci yemeği için tepsileri çocuk odasına çıkarıyordu. Çantamla birlikte birinci kata çıktım. Merdivenlerin yukarısındaki koca koridor aynası bana kendimi gösterdi: Evet, bu bendim, her zamanki gibi, yüzüm, vücudum, uzun parmaklı ellerim, modaya uygun ceketim ve Bee’ninkiler kadar güzel dikmeyi becerdiğim jüponlarım. Aynada, fırtına bulutlarına benzer dağınık bir halenin vücudumu sardığını gördüm. Sadece sıkıntılı veya üzgün olduğum zamanlarda beliriverirdi bu ve

ben de, saçını arkada bağlamış gibi, nasıl içeri toplayacağımı bilirdim.

Birinci katın koridorunda ilerleyip kabul salonu ve amcamın ofisinin kapalı kapılarının önünden geçtim. Yengemin ve amcamın ofisten gelen seslerini duydum. Birbirlerinin sözüne karışmadan karşılıklı konuşabilmeleri bana festival davullarını hatırlatıyordu. Amcamın yardımcısının kalın sesi beklenmeyen bir karşı vuruş gibi araya girdi, arkasından da sessizlik çöktü.

Hızlıca eskrim kılıçlarının durduğu askının önünden geçip merdivenlerden ikinci kata çıktım. Koridorun sonundaki dördüncü kapıdan içeri, amcam ve yengemin evinde yaşadığım yaklaşık on dört yıl boyunca Bee ile paylaştığımız odaya girdim.

Perdeler açıktı ve soba henüz yakılmıştı. Geniş yatağın üstüne kurulup kitabı çantadan çıkardım. Kuştüyü örtüyü üzerime sardıktan sonra, zemini donmuş ve yaprakları dökmüş ağaçlarla dolu olan arka bahçeye bakan pencereden gelen ışığı yakalamak için yana kaydım. Pencerenin camına rüzgârdan sallanan ince bir dal vuruyordu: Bee buna 'iskelet el' derdi. Amcamın ofis penceresinin önünden uzayan ve beni rahatlatan eski bir arkadaşı.

Kitabı açtım ve basım tarihini buldum: Avrupa'daki birçok kişi, Romalıların ilk imparatorunun atandığı tarihe dayanan Augustus takvimini kullanıyordu.

Benim doğduğum yıl 1818 idi.

Babamla aynı ismi taşıyan bu adam kitabı doğduğum yılda yazmıştı.

Giderek gücünü yitiren ışıktaki sayfaları çevirmeye başladım. Babamın günlüklerindeki dramatik ve fazla alçakgönüllü anlatım tarzı bu kitapta yoktu. Eski zamanların can sıkıcı Rornalı yazarlarının alıntılarından alınmış ve su götürmez gerçeklerle çürütülmüş suçlamaların, yavan bir biçimde verildiği, beceriksizce yazılmış kalın bir kitaba benziyordu.

İlk yalan, kendimizi Fenikeliler olarak çağırmaımızdı. Doğrusu Kenaani'ler idi.

İkinci yalan, 'Kartaca' hükümdarlarının kana susamış tanrılarının gönlünü almak için çocukları barbarca kurban ettikleriydi.

Üçüncü yalan, tüm 'Fenikeli' kadınların fahişe olduğuydu. Dördüncü yalan ise 'Fenikeli' tüccarların istedikleri fiyatı almak için yalan söyleyeceğı, aldatacağı ve çalacağı idi.

Beşincisi, yedincisi, on birincisi... Burada yeni bir şey yoktu. Bu sayfa yığnında babamla ilgili yeni bir gerçeğı ortaya çıkaracak hiçbir şey yok muydu?

Kapının çalması ile kendime geldim. Kitabı yastığın altına sakladım; ama gelen sadece elinde sıcak çikolatalar olan Bee'ydi. Onu içeri aldım ve kapıyı arkasından kapadım. Ceketimin düğmelerini açtım, eteğimden ve jüponlarımdan sıyrıldım ve Bee'den basit, ağırbaşlı çam yeşili kombinezonumu bağlamasını istedim.

Sıcak çikolatasından yudumlarken, "Acelen ne?" diye sordu.

"Sen yukarı yemeğe çık," diye cevap verdim. "Yengeme benim sonra yiyeceğimi söyle. Oturma odasına in ve gitmelerine yakın beni uyar."

Fincanını bıraktı. "Sana kalmış. Senin sıcak çikolatayı da alabilir miyim?"

"Evet. Giyinmeme yardım edecek misin?"

İlk önce karalama defterini gardırobunun dibine sakladı. Sonra sıcak çikolatayı bitirdi. Arkasından becerikli elleriyle giysimi bağladı ve tarak ve tokalarla saçımı düzeltti. Kendi kıyafetinde çok daha özensizdi, ama giydiği her şeyi her zaman güzel gösterme marifetine sahipti.

Akşam yemeğı zili çaldığında, en sade süslü giysisinin içerisinde, çocuk odasına çıkmaya ve benim özürlerimi iletmeye hazırdı. Yengem ve amcamı, arkalarında Bee, ön merdivenleri çıkarken Callie ve Pompey de arka merdivenlerden

tepsilerle birlikte yukarı çıkıyorlardı. Gözlerimi kapadım ve büyü dizilerini dinlemeye koyuldum: Aşçı ve Evved mutfakta sessizce konuşuyorlardı. Kod kitapları ile ilgili bir şey galiba. Mürebbiyemiz Shiffa çocuk odasındaydı; kızların dua ederken ellerini yıkamaları için bir kovaya su dolduruyordu.

Tilly Yenge ve Jonatan Amca, giyinmek için odalarına gitmeden önce küçük kızlarla çocuk odasındaki akşam yemeğinde biraz zaman geçirecekti. Bizim durumumuzda dikkatli giyinmek gerekirdi. Çok belli edecek şekilde yoksul giyinmek halkın bizden sakınmasına neden olurdu. Geçimimizi sağlayan işi devam ettirebilmek için görünüşümüzün çevreye ayak uydurması gerekiyordu.

Araştırma yapmak için zamanım vardı. Yalancı Romalılarla ilgili kitabı aldım, aşığı indim ve şafak vakti yazımı bitirmiş olduğum boş oturma odasına girdim. Evde erken bir akşam yemeği yemek ve sonrasında yüksek sesle okumanın eşlik ettiği dikiş ve tamir seansı, bir gelenektir. Güneşin batmasından biraz sonra yataklarımıza giderdik. Yengem çoğu zaman eski Kenaani geleneğini —güneşle birlikte kalkmak ve yatmak— sürdürmek istediğini söylerdi. Ancak zannedersem bu gelenekten ziyade masrafları kıstamak için bir yöntemdi; çünkü yağ, mumlar, kömür ve odun pahalı şeylerdi. Titreyerek lambaların birini yaktım, bir tanesi yeterliydi. Sırayla raflara dizilmiş olan babamın günlüklerinde ellerimi gezdirdim. Kitaplar farklı ebatlardaydı. Kimisi üstünkörü ciltlenmişti veya kötü kalite kâğıt kullanılmıştı, diğerleri ise dana derisi ile ciltlenmişti. Bazıları kişisel yolculuklarında yıpranmış ve lekelenmiş, geri kalanlar ise bakir kalmıştı.

Daniel Hassi Barahal, seyahatlerine ve de günlüklerine yirmi yaşına girdiğinde başlamış. Ben o sırada sadece sekiz günlükmişim. O zamandan doğumuma kadar hep yolculuk etmiş ve yazmış. Bir defter biter bitmez diğerine başlar ve biten defteri, Gadir'deki ana Hassi Barahal evine gönderilmesi

için, herhangi bir Kenaani ticaret evine bırakmış. Annemle babamın ölümünden sonra günlükleri amcama verilmiş.

Baltık Buz Denizi Keşif Gezisi'nin ilk haftalarının anlatıldığı, kırk altı numaralı cildi elime aldım ve son yazılan kısmı açtım. İlk önce kuzey ışıklarının uzun ve kuvvetli bir tasviri vardı. Ardından, çoğunlukla 'İberyalı Canavar' olarak anılan, çok tanınmayan İberyalı General Camjiata'nın ordusunun Amazon birliğinde görev alan Teğmen Tara Bell ile babamın yaptığı politik bir tartışmanın ayrıntılı anlatımı geliyordu. Yirmi yıl önce, Roma İmparatorluğu'nun şaşalı günlerini geri getirme iddiasıyla, Camjiata Avrupa'yı ele geçirmeye çalışmış. Ya o ya da danışmanlar kurulu keşif gezisini finanse etmiş. Teğmen Bell de, Danni Hassi Barahal ile birlikte gece olarak nitelendirilen karanlığı izlemesi için görevlendirilmiş.

Babam imparatorluğun şiddet içeren ve adaletsiz bir yönetim şekli olduğunu savunduğunda, Teğmen Bell'in karşılığı, Romalıların savaşan kabileler arasında barışı sağladığı olmuş. Babam herkesin bir çöl yaratabileceğini ve bunu barış olarak adlandırabileceğini söylediğinde ise, 1000 senesinde imparatorluk en sonunda parçalandığında ortaya çıkan birçok beylikte, düklükte ve bağımsız şehir eyaletlerinde adaletsizlik kadar adalet de olduğu cevabını vermiş Teğmen. Elbette, Kelt insanları ufak tefek kan davalarını ve çiftlik hayvanı hırsızlıklarından doğan kavgaları severdi. Teğmen Tara Bell'in Belgae halkı da sevmiş. Ne de olsa onlar da Kelt'ti.

Babam Romalılardan sonra kimsenin imparatorluk kuramamış olmasına dayanarak imparatorluğun doğal bir yönetim biçimi olmadığını söyleyince, Teğmen Bell gülmüş ve Keltlerin bir amaç doğrultusunda birleşmek için aşırı geçimsiz olduğunu söylemiş. Teğmen anlatmaya devam etmiş. Camjiata, baba tarafında, Mali İmparatorluğu'nu yöneten Keita isimli Mande soyundan geliyormuş. Herhangi bir aptal bile, Mali ordularının bir zamanlar Batı Afrika'nın tümüne vavıldığını bilirmiş. Bu durum nüfusun çoğunu yerinden eden

gulyabanileri ortaya çıkaran tuz salgınından önceymiş. Avrupa'da başka bir imparatorluğun başarılı olamaması başka yerde de olamayacağı veya yararları göz ardı edilerek buna girişilmemesi gerektiği anlamına gelmezmiş. Bu yararların neler olabileceğini merak etmiş babam alaycı bir biçimde. Teğmenin cevabı, güvenlik ve refah olmuş. Babam, 'sadık bir askerin insanın içini ısıtan şuursuz kesinliği' diye yazmış en sonuna.

Babamın teğmenle çekişmesi acaba şiddetle inandığı görüşlerinden mi kaynaklanıyordu, yoksa zaman geçirmek için arkadaşça bir tartışmada kendi rolünü mü oynamıştı sadece? Belki de tartışmak onun anlaşma yöntemiydi.

Günlük, bu tartışmayla sona eriyordu.
Oturma odasının kapısı açıldı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Yerimden zıpladım, ama meğerse Bee gelmiş.

“Bu kadar gizlice çalışmak yeter. İçeri giren ben olmasaydım, yakalanmış olacaktın.” Masada duran *Romalıların Yalanları* kitabını eline aldı ve sayfalarını rasgele çevirdi. “Hiç resim yok!”

“Tarihler hiç mantıklı gelmiyor,” dedim.

Gözleri beni inceledi, sonra kitabı masaya bıraktı. “Üşüdüm. Gel, pencere kenarında battaniyenin altında oturalım.”

Yün battaniyenin altına girip soğuktan korunmaya çalıştık ve oturma odasında dolaşabilecek birisinin bizi görmemesi için perdeleri arkamızdan kapattık. Dışarıdan bakacak meraklı gözleri ise dert etmedik, çünkü evi koruyan drua tılsımı perde görevi de görüyordu. Nefesimiz pencere camında buğudan çiçekler oluşturdu. Kışın soğuğu iyice çökmüştü, her ne kadar senenin bitmesine hâlâ sekiz gün olsa da—burada, kuzeyde buna Cadılar Gecesi adı verilirdi. Meydandaki ve ağaçların dallarındaki kar parlıyordu. Sokaklar temizlenmişti.

Bana yaslanarak, “Devam et,” diye mırıldandı Bee.

“Babam bu kitabı yazmışsa günlüklerinde işaretini bulurum, diye düşünmüştüm. Röportajlar, hikâyeler, rastlantılar, notlar... Ama buzul keşif yolculuğundaki son girdinin tarihi 1816 yazında. Sonraki iki cilt ise kayıp.”

“Yolculuğun geri kalanının kayıtları.”

“Dolavisiyla tahminde bulunmak zorundayız. Baltık Buz Denizi’ndeki, gecenin karanlığında kalmış çorak adada, 1816 yılının yazında, babam ve annem, kuzey ışıklarını seyrederek Camjiata’nın savaşının haklılığı konusunda tartışıyorlar. On sekiz ay sonra, kırk dokuzuncu cilt 1817’nin son aylarıyla açılıyor: Babam Lutetia’da akşam yemeğinde.”

“Lutetia’nın yerlileri olan Parislilerin deyiimiyle ‘ışık şehri’. Ziyaret etmeyi çok istiyorum.”

“Evet. Neyse, Camjiata’nın yeniden kurulan Roma İmparatorluğu’na kendisini daimi konsül ilan etmesinden önce, başkanlık ettiği hukuk kongresinde bakan olarak görev yapıyor babam. Camjiata’nın hükümetinde nasıl bakan olarak yer aldığı da hiç açıklanmıyor bu arada. Eminim, beş ciltlik elli sekiz gün boyunca süren kanun müzakerelerini okumaktan çok daha ilginç olurdu.”

“Acı gerçeği söyle, lütfen. Gerçekten bu beş ciltteki her kelimeyi okudun mu?”

“Okudum! Bir kere. Ama sadece buz keşif yolculuğundan, kurtarılmasından ve sonrasında Teğmen Tara Bell ile aralarında neler geçtiğinden hiç bahsetmiş mi görmek için. Bahsetmemiş, hem de hiç.”

Bee’nin anlaşılması güç bir hüznle, gözlerini kapatıp alnını cama bastırırken oflaması, gerçekten baş ağrısı olup olmadığını merak etmeme yol açtı. Sokak lambalarının ışığının altında meydandaki taş anıtı görüyorduk: Sütunlar arasında duran gururlu bir kadın figürü izleyicilerine dönmüş, sağ eli bir konuşmacı gibi havada, sol eli kadınların koruyucusu Tanit’in mührünü kavramış. Her dolunayda, dikili taşın dibine, bizden önce Adurnam’a gelmiş, burada yaşayıp ölmüş, atalarının evinden çok uzakta ama bağlarını hiç koparmamış Kenaani kadınlarının onuruna, Bee ile çiçekler veya az miktarda bal veya ufak bir kap şarap bırakırdık. Belki de, annelerin çocuklarına —yaşayan annelere sahip oldukları için şanslı olanlara— göz kulak olması gibi, bizi yukarıdan izliyorlardı.

Yüzü cama döndük, “Devam et,” dedi.

“Yılın bitmesine sekiz gün kala, çağrılmış. Son yazılan bu, sadece bu tek kelime: ‘Çağrıldım.’”

“Nereye?”

“Söylemiyor. Bu son günlük. Sana da garip gelmiyor mu?”

Bee hüznünü bir kenara atıp doğruldu. “Cat, dinle beni. En mantıklı açıklama, çocuğuna bakan, ki bu çocuk sen oluyorsun, karısına aceleyle dönmüş olması. Genç bir karısı ve yeni doğmuş bir çocuğu olduğunu düşünürsek daha fazla günlük tutmaması çok da garip değil. Seyahat ederken yazmış günlüklerini. Yetişkin hayatında ilk defa tek bir yerde kalmış olamaz mı? Yuvasında, sevgili karısı ve yeni doğan çocuğuyla birlikte?”

“Ama bu tam olarak durumu açıklamıyor ki—”

“Cat. Çok büyütüyorsun. Hikâyenin gerçekten daha romantik olmasını istediğini biliyorum, ki bence yeterince romantik. Herkes bilir ki Amazon askerlerinin evlenmesine izin yoktur, cezası ölümdür. Yine de evlenmiş, Camjiata’nın ordusunu terk etmiş ve ailesiyle birlikte Adurnam’a yaşamaya gelmiş. Bu da asker ve kanun kaçağı olarak Camjiata’nın ajanları tarafından yakalanma korkusu içerisinde yaşadığı anlamına geliyor. Aynı zamanda, Camjiata’nın en ciddi düşmanlarından biri olan Tarrant Prensi’nin ajanları tarafından casus olarak tutuklanma korkusu da vardı.”

“Yengemle amcam geçmişinden o kadar utanıyor ki onun hakkında konuşmamıza bile izin vermiyorlar. Yaşamıyla ilgili soru bile soramıyorum. Sence bu adil mi?”

“Hayır, değil. Ama eğer biz Barahal’lar, İberyalı Canavar ile biraz olsun ilişkilendirilirse tüm işimizi kaybederiz.”

“Aynı baban gibi konuştun.”

“İnsanlar ekmek bulmak zorunda. Ailen bunun için Adurnam’a gelmedi mi? Ne yapabilirlerdi ki? Baban kalbi bunu istemese de yine aile için çalışmak zorundaydı. Herkesle kavgaya etti. Hazırladığı raporlar işe yaramazdı. Annemi

ve seni yalnız bırakmak istemedi, annen de onunla birlikte Camjiata'nın imparatorluğunun sınırları içerisinde yer alan bölgelere seyahat edemezdi, ama aile için babanın gitmesi gereken yerler buralardı."

"Onlar adına casusluk yapmak için," diye homurdandım.

"Annen savunmasız ve belki de sevilmediğini hissettiği bu evde yaşamayı hiç sevmeydi. Birkaç yıl sonra kardeşler aralarında kavga ettiler. Baban ve annen seni alıp evi terk ettiler. Sonra da Ren Nehri'ni geçerken feribotun alabora olduğu o talihsiz kaza meydana geldi ve diğer yüz kişiyle birlikte boğuldular. Seni kurtardılar ve bize getirdiler. Sevgili Cat, hikâyeyi olduğundan daha fazla karışık hâle sokma lütfen ve kendini yiyip bitirme. Ölmeleri, iki kardeşin barışamamış olması ve senin henüz altı yaşındayken yetim kalman yeterince üzücü zaten. En azından bize geri döndün—"

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, "Sus!" diye fısıldadım.

Bee, sağ eli göğsünde, yüzünü kaldırmış, Güneşe Kurban Bayramı'nı —biz kuzeylilerin kış gündönümü dediği— resmeden bir tablodaki onurlandırılan ataların biri gibi poz vermişti sanki.

Havaya kaldırdığı sol eline bir kılıç verilmiş olsa, beni ıstırapımdan kurtarmak için kullanırdı. Çünkü haklıydı. Söylediği her şey doğruydü. Sadece hikâyenin böyle sona ermesini istemiyordum.

"Beatriz? Catarina?" Mürebbiyemiz Shiffa, Gadir'deki ana Barahal evinden buraya, biz kızlara adabı muaşeret, eskrimi, dans etmeyi, dikiş dikmeyi ve sonradan yazmak veya tekrarlamak için uzun metinleri nasıl hatırlayabileceğimizi öğretmek için gönderilmişti. Hepsini yaptı ve bunları yaparken de gülümsemesini hiç kaybetmedi. Oturma odasına girerken neşeli sesinin seviyesi yükseldi: "Kızlar! Akşamki konuşma için burayı terk etme zamanı."

Yerimizden kıpırdamadık. Dışarıda, meydana üç adam

Ranwise Çıkılmazı'ndan güçlü adımlarla dışarı fırladı. Bankacı Pisilco'yu kamburundan tanıdım. Penceremizin karşısındaki parkın girişinde arkadaşlarına veda etti ve parkın kapılarını açıp içeri girdi. Diğer ikisi konuşmaya daldılar, bankacı ise aydınlanmış patikadan yürüyerek anıtı geçti ve Falle Meydanı'nın uzak köşesindeki evlere doğru ilerlemeye devam etti. Karanlık şeklinin bir gölgeden bir aydınlığa, sonra tekrar gölgeye ve tekrar aydınlığa geçişini takip etmek garipti. Değişmeyen tek şey ise şapkasının, gölgede veya aydınlıkta, sanki üzerine ufacık yıldızlar serpilmiş gibi parıldamasıydı.

“Kızlar?” Shiffa tökezledi ve masada bıraktığım günlüklerin tıkırdamasına sebep oldu. “Tanrım,” diye homurdandı, bıkkınlıkla ve kulağı tırmalayan bir tonda. “Bunlar yine ne arıyor burada? O çocuk yok mu!”

Birden nefes alıp vermesi değişti. Parmakları sayfaları karıştırdı, derin bir nefes aldı ve sanki başka bir insan konuşuyormuş gibi sert bir tonda kendine fısıldadı. “Melkart'ın Laneti! Kod kitabının her kopyasının yakıldığı söylenmişti bize.”

Bee bileğini yakaladı ve kemiklerimi kıracakmış gibi hissedene kadar sıktı. *Romalıların Yalanları* kitabını masada bırakmıştık. *Kod kitabı?*

“Kızları buldun mu Shiffa?” Yengemin sesi merdivenlerin oradan duyuldu. Gülmemek için çabalıyormuş gibiydi.

Titiz ve neşeli sesiyle —bütününüyle sahte geliyordu şimdi— “Burada değiller, efendim,” diye karşılık verdi. “Çocuk odasında ve yatak odasında da yoklar, bu haylaz yaratıklar yok mu!” Kapıya yöneldi ve yüzümü ekşitirken, Bee de bileğini bıraktı.

“Sana dedim, Tilly!” Amcamın sesi daha ileriden, aşağıdan gürlledi. “Tavan arasında saklanıyorlar.”

Yengem merdivenlerden aşağı, zemin kattaki antreye ındı. hâlâ konuşuyordu: “Onları bu konferansı dinlemeye zorlamak senin hatan, aynı şeyleri bugün zaten dinlemişlet.”

“Konferansı dinlemeye değil, kendimizi göstermeye gidiyoruz. Kızlar akademide harika bağlantılar kurdu. Bu akşamki konferans hava statüğinden ziyade politika hakkında. Tarrant Prensi’nin ve hükümetinin Tren Bakım İstasyonu’na bir zeplini bağlamayı kabul etmeleri cesur bir adım, herkesin görmesi için halka açık bir sergi düzenlemeleri de cabası. O ve klanı bu hareketleriyle büyücü Hanelerinin teknolojik gelişmelere olan karşıt duruşlarını desteklemediklerini gösteriyorlar.”

“Farkındayım, tatlım. Yine de herhangi bir tarafa eğilimimiz olduğunu göstermemeliyiz. Biliyorsun ki büyücü Hanelerinin dikkatini üzerimize çekmememiz gerekiyor.”

“Evet, biliyorum,” dedi amcam sabırsızca. “Bizi uzun süredir unuttular. Camjiata on üç seneden uzun süredir adadaki hapisanesinde kilitli durumda. Neyse, şu zengin Fulani bankacıları konferansta olacaklar.”

Bee dikleşti, ama Bay Amadou’nun ailesinin bahsi geçtiği için değil. Dışarıya bakıyordu.

“Ki bu katılmamanın tek sebebi,” dedi yengem. “Trollerin orada olacağını biliyorsun.”

“Troller kendilerince akıllı yaratıklar, Tilly. Bu mantıksız önyargın yanlış düşünmene sebep oluyor.”

Bee yakamı kavradı ve dikkatimi çekmek için büküverdi. Çenesini kaldırarak, kırağı bağlamış pencere camlarının ötesindeki loş sokakları işaret etti. Armasız, krema kadar soluk renkte, dört atın çektiği siyah bir araba meydanın batı tarafından geçiyordu. Sokakta ilerledikçe, yanından geçtiği her sokak lambasının ışığı titreşti ve karardı ve taşıt uzaklaşınca tekrar canlandı. Peşinde sönen ve canlanan lambalarla birlikte, araba köşeyi döndü ve bizim sokağa girdi.

Park kapısının bitişindeki lambanın ışığı azaldı ve kasvetli, turuncu— kırmızı bir deniz kabuğu hâlini aldı. Araba evin önünde durdu. Sürücü öndeki iki atın dizginlerine asıldı. Burun deliklerinden çıkan nefesleri duman bulutları

halinde havaya karıştı. Arka tekerleklerin arasındaki bir bölmeden, kalın etekli siyah bir palto giymiş olan bir uşak indi; iki basamaklı merdiveni aşağı çekti ve kapıyı açtı.

Bee parmaklarımı öyle bir sıkı ki acıdan kıvrandım. Üzerinde gösterişli, alacakaranlıktan zar zor ayırt edilebilecek kadar doygun kırmızı renkte bir ceketi olan bir şahıs arabadan indi ve altın yaldızlı bastonuna dayanarak ön basamaklara kadar yürüdü. Durduğumuz açıdan, girişteki sütunların görüşümüzü engellemesi yüzünden, ön kapıya gelişini göremedik. Ağır kapı, küt bir aletle üç defa güçlü bir biçimde çalındı ve tüm ev köşeye sıkışmış bir hayvan gibi irkildi.

Bee ciddi ses tonuyla, “Bunu sevmedim,” diye homurdandı. “Geçen ay gördüğüm bir rüyayı hatırlattı. Alacakaranlık kötü haberler getiriyor...” Elimi bıraktı.

Elimi sallayarak acıyı dindirmeye çalıştım. “Ah! Çok acıtın!”

“Saklanmamız gerekiyor.” Ses tonu değişmişti. Battaniye-yi bir kenara atıp perdenin arkasından dışarı çıktı. “Acele et, Cat!”

Gerilmiş vücudu ve korkudan terlemiş olması benim de ürkmeme sebep oldu. Pencere kenarındaki oturduğumuz yerden kalktım. Ayaklarım soğuk zemine temas ettiğinde ön kapı da açılmıştı, sanki kapının açılması zeminin soğuk bir nefes vermesine yol açmıştı.

Evved’in sesi duyuldu: “Üzgünüm, bayım, evde aileden kimse yok şu anda.”

Henüz kim olduğunu göremediğimiz şahıs, tek kelime etmeden uşağımızın yanından geçip eve girdi. Varlığı üzerimde fırtına öncesi tüylerinizin ürpermesine benzer bir etki yarattı. Ev, içeri davetsiz girebilecek kadar güçlü bu varlık karşısında, bizi korumak için kasıldı; bunu eklem yerlerinde ve saçaklarında hissedebiliyordum.

“Hızlı hareket edersek...” Bee’nin dişlerinin arasında ufak bir uğultu geldi. Günlüklerin bulunduğu masayı geçip açık

kapıya doğru hızla koştu. Shiffa, Romalıların yalanlarıyla ilgili kitabı almıştı.

Alt kattan sesler yükseldi.

Amcamın, daha yüksek bir sosyal sınıfta yer almaları gerektiğini iddia eden trolleri reddeder tondaki sorusu duyuldu: “Kim evimize davetsiz girerek akşamımızı bozma cüretini gösteriyor?” Ve ardından ekledi: “Size içeri girmeniz için izin verilmedi. Evde değiliz.”

Büyücü Hanelerinin dokunulmazlığını taşıyan bir erkek sesi cevapladı: “İlginç bir yalan, çünkü görüyorum ki buradasınız.”

“Kıyafetimizden anlaşıldığı üzere, bir akşam randevusu için çıkmak üzereydik. Lütfen, yarın ziyaret etme nezaketini gösteriniz.”

Açık kapıdan yılan gibi sürünerek koridora çıktık. Amcamın ofisinin kapısı kapalıydı, ama kapı mandalından tık sesi geldi ve kapı içeriden itildi. Arkamda duran Bee’yi dürttüm ve Shiffa ofisten çıkmadan önce bizi gizleyecek sihri kullandım. Tam yanımızdan ve ardından uzun aynanın —yansımalarımız *bana* gözüküyordu— önünden geçip merdivenlerin tepesinde duran saksıdaki bodur portakal ağacının bitişiğinde durdu. Aşağıdaki girişte neler olduğunu görebilmek için öne doğru eğildi.

Ses devam etti: “Umarım, size kimle konuştuğunuzu hatırlatmak zorunda kalmam. Şu an buradayım ve siz de bana eşlik edeceksiniz. İşimi bitirip bir saat içerisinde ayrılacağım.”

“Şamaş adına!” Çınlayan sesinden amcamın öfkesini —ve korkusunu— bastırmaya çalıştığı anlaşılıyordu. “Dört Aylar Hanesinden geliyorsun. Diarisso soyundan bir büyücü.”

Evimizde bir buz büyücüsü! Shiffa’nın arkasından geçip yukarıya çıkan merdivenlerin dibine doğru süzüldük.

“Bugün geleceğimi söyleyen mesajı almadınız mı?” Kelimeleri ve aksamı kültürlü ve seçkindi, ancak karşılaştığı saygı-

sızlığın neden olduğu kızgınlığı sözlerine acı bir tat katmıştı, ki bu da tüylerimin diken diken olmasına yetti.

“Ne mesaj ne de bir uyarı aldık.” Yengemin konuşurken yutkunması beni korkuttu. Sahiplerinin duygularını paylaşan ev kızgınlıkla sallandı. “Talebinizi hâlâ sürdürüyor olamazsınız.”

“Aslına bakarsanız, sürdürebiliriz ve sürdürüyoruz. Sözleşme açıkça yirminci doğum gününe kadar bize ait olduğunu belirtiyor. Ancak doğum günü akşamının günbatımında, söz konusu kişi reşit olduğunda, Hassi Barahal’ın oluyor.”

Bee bileğimi çekti, benden daha soğukkanlıydı. Basamakları yavaşça ve dikkatle çıkmaya başladık.

“Sanırım uygun hukuki terim *rei vindication*,” diye devam etti ziyaretçi. “Buraya cömertçe elinizde tutmanıza izin verilen şeyi almaya geldim.”

Evimizde, hak iddialarının susturulması gereken bir adam vardı! Karşısındakiyle bu kadar küçümseyici bir tavırla konuşmasına nasıl izin veriliyordu, anlayamıyordum. Gıcırdayan basamaklara dikkat ederek yukarı çıkmaya devam ettik.

Yengem daha keskin bir şekilde konuştu bu sefer: “Yarın tekrar gelmek zorundasınız, çünkü burada değilsin.”

Durduk. Görünmeyen buzdan parmaklar bizi omuzlarımızdan kavramış ve bir yere hareket etmemize izin vermemişti sanki.

“Anlaşılan o ki, on üç yıl önceki anlaşmanın koşullarına uymak gibi bir niyetiniz yok; ancak lütfen daha fazla göz göre göre yalan söylemeyin. Evde olduğunu biliyorum. Aslında—”

Merdivenleri tırmanan bir çift ayak sesi duydum. Soğuk bir buğu aynanın yüzeyini kapladı. Bee benden önde, biraz daha yukarıda duruyordu. Vücudumun onu da gizlemesini umarken, olası kötü bir şeye karşı kendini hazırladım. Yengem ve amcamla birlikte yaşamaya geldiğim ilk günü, yengem Beatrice’e göz kulak olmam gerektiğini önemle vurgu-

lamıştı. Oysaki Bee benden sadece iki ay küçüktü ve henüz altı yaşındayken çoktan amcamın çabuk öfkelenen ve öfkelenildiğinde de acımasız olan huyunu almıştı.

Seni sen olduğun için sevdiğimizi biliyorsun, Cat. Başka türlü düşünmemelisin hiç. Burası senin evin artık. Ancak bu yükü omuzlarına yüklemek zorundayım: Eğer sana ihtiyacı olursa, Bee'yi korumalısın.

Ve şimdi, Dört Aylar Hanesinden gelen kişiyi, güçlü büyüünün merdivenlerden tırmanışını ve bugünün yükselişini düşününce, bu sözlerin bugünü kastettiğini anladım.

Shiffa bir adım geri attı ve dramatik bir şekilde ellerini havaya kaldırdı, sanki kahraman savaşçısını savaş alanında görmüş bir kraliçe gibiydi. "Kutsal Tanit! Ne yakışıklı bir genç adam!"

Bir yanında solmakta olan altın duvar kâğıdı ve diğer yanında cilalı siyah korkulukla çerçevelenmiş genç adam görüş alanıma girmeye başladı.

Söz konusu şahıs, kendisi için düşündüğü kadar yakışıklı değildi; Dört Aylar Hanesinin şımartılmış bir çocuğundan beklenilecek kadar düzgün görünüşlüydü sadece. Ayrıca sesinden çok daha genç görünüyordu.

Beni fark edince gözleri afallamış gibi irileşti; muhtemelen, ve ne yazık ki, ağırbaşlı demode giysimin yavanlığı sebebiyle. Bee'yi bir basamak daha yukarı çıkması için itekledim, tavan arasına çıkan kapıya doğru fırlamasını umuyordum. Sonra da tiyatronun baş aktrisi edasıyla yavaş adımlarla basamakları inmeye başladım.

Canlı bir ses tonuyla, "Evet, yenge! Geliyorum!" dedim. Ve arkasından devam ettim: "Giyinmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Hava statüğünün ilkeleri gibi çok ilginç bir konuda yapılacak konferansa katılmayı ne kadar çok istediğimi biliyorsun! Özellikle, bu akşamkini verecek olan saygın profesörün sabahki aerostatik hava taşıtlarıyla ilgili kapsamlı dersini dinleme şansım olduğu için. Belki de ke-

limesi kelimesine aynı içerik olur akşam! Gitme zamanının geldiğine inanamıyorum. Ah! Pardon, efendim. Sanırım tanışılmadık.”

Ben yukarıdan, o aşağıdan, aynı anda birinci kata vardık. Genç adam, “Şansınızı tiyatrodan denemeyin, bayan. Görünüştünüz iyi belki ama yeteneğiniz yok,” dedi.

Bıyığı ve çenesinin alt çizgisi boyunca kırılmış bir sakalı vardı. Profesyonel bokşular gibi, esmer yüzünün üzerindeki saçını da kısa kestirmişti. Bundan elli yıl önce, Hanenin varislerinin modaya yön verdiği zamanlarda çizilmiş tablolar-daki tarzı andırıyordu. İyi yetiştirilmiş ve kabul edilebilir bir soydan gelen —parasal problemler nedeniyle seçkin sınıfa dahil olamamaları da— bir kıza hor gören gözlerle bakan bu eski moda ve abartılı giyinmiş genç adamda hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı.

Tam ağzımı açmış, kalbini sökecek —mecazi anlamda— sert bir cevap yaptırmak üzereydim ki Bee üzerime çıktı. Burnundan soluyordu. Dirseklerim belimde, ellerim kalçalarımdaydı, askılıktan bir kılıç kapıp onu şişlememesi için Bee’yi durdurmaya çalıştım.

Kıpkırmızı kesilmiş yengem de birinci kata çıkıp genç adamın yanında durdu ve sahte bir biçimde gülümsedi. San-ki biraz önce buz yalamışım gibi dilim yandı.

“Aşağı inin, kızlar,” dedi yengem ve ben de baştan beri pencere kenarında saklandığımızı bildiğini anladım. Ne de olsa ev onundu ve gözünden çok az şey kaçırdı. “Hanan ve Astraea sizinle mi?”

Bee birdenbire yanımdan çıktı, kolunu üst kısımdan yakaladım ve sıkıca tuttum. Beni bırak dercesine bir bakış fırlatsa da, yerinde kaldı ve ateş püskürtmeye devam etti.

“Eminim uyuyorlardır şimdi,” diye karşılık verdim. “Bütün gün çalışmaktan yorgun düşmüşlerdir; ne de olsa biz çalışkan bir aileyiz, değil mi? Akademiye gitmek için yakında çıkıyor muyuz, Tilly Yenge?”

Bugün okul müdürünün kütüphanesinde duyduğum aynı kendini beğenmiş sesle, “Fazla zamanım yok. Şimdiden geciktim,” dedi genç adam.

O ses olduğuna emindim —aslında masum olan o sözleri keskin bir gururla dile getirmek zor olurdu— ancak kıyafetleri daha az geleneksel ve daha gösterişliydi. Kütüphanede yüzünü görmemiş olduğum için, kuşkuyla inceledim onu. Bir büyücünün, herkesçe bilinen büyücü Hanesinin bir varisinin doğa tarihçilerinin ve filozoflarının akademisinde —ki buz büyücülerinin onları küçük gördüğü ve onlara güvenmediği bilinir— bulunması çok da mümkün değildi.

Küçümseyen yüz ifadem onu etkilemiş olmalıydı, iyi yönde olmasa da.

Beni kastederek, “Büyük olan Hassi Barahal kızı o mu?” diye sordu. Nasıl da gözlerini dikmiş bana bakıyordu!

“Kızların en büyüğü o,” diye onayladı yengem, beni kastederek. Yengemin yanına gelen amcam kabardı ve Bee gibi sinirden kıpkırmızı oldu. Son sözleri nedeniyle yengeme öyle bir bakış attı ki kötü bir şeylerin bizi beklemekte olduğunu anladım. Çok ama çok kötü bir şeylerin.

Genç adam, “Hassi Barahal kızlarının en büyüğü sen misin?” diye sordu bana. Aynı soruyu daha biraz önce yengeme sorduğunu düşünürsek, bu garip bir soruydu.

“Öyle olduğum söylendi her zaman,” diye çabucak cevap verdim.

Yengem mırıldanarak uyardı: “Cat, sessizlik saygısızlıktan daha iyidir.”

Genç adam yengemi duymazdan gelerek Bee’ye, onu küçümsermiş gibi bir bakış attı. Bee benden daha kısa, hafif tıknaz ve çıtı pıtıydı, bu da olduğundan bir iki yaş daha genç görünmesine neden oluyordu. Ve tabii ki güzeldi. Bakışları tekrar bana yöneldi ve bende kaldı. “Üç defa sorulmalı ve üç defa cevap verilmeli. Hassi Barahal kızlarının en büyüğü sen misin?”

Yengem derin bir nefes aldı ve uyardı: “Catherine!”

Amcam gözlerini kapattı.

Buz büyücsü bir anda tiksindirmişti beni. “Çoktan iki defa söylemiş olduğumuz gibi. En büyüğü benim.”

“Öyle olsun. Sözleşme büyüyle mühürlendi. Bana yalan söyleyemezsin.” Bir süre daha bana dikti gözlerini; son derece hafifçe ve küçümseyici bir tavırla başını iki yana salladı ve

vengeme döndü. "Giydiği kıyafetler kesinlikle kabul edilemez. Yolculuk için ufak bir bavul hazırlamanız yeterli. Vardığımız zaman Hane, ihtiyacı olan her şeyi sağlayacak."

"Nereye vardığımız zaman?" Açıklama yapması için yengeme baktım, ama gözlerini bilerek benden kaçırıyordu; ben de amcama döndüm bu sefer, ama o da bakmadı bana; çoktan Bee'yi merdivenlere doğru yöneltmişti.

"Canım, hadi yukarıya. Yatma zamanın çoktan geçti."

Bee'yle göz göze geldik, ama ağızlarımızı kapalı tuttuk. Bee ile Cat'in kuralı buydu: Ağzını kapalı tut ve neler döndüğünü ve kuzeninin, aynı zamanda dünyadaki en iyi arkadaşının, nasıl bir belanın içinde olduğunu anlayana kadar hiçbir şey söyleme.

Yengem yanımdan geçip Bee'yi yanaklarından öptü. "Evet tatlım, sadece Catherine'e iyi geceler öpücüğü ver ve odana git." Bee titreyerek yanaklarımdan öptü; bu sırada yengem mühim kişiye dönüp konuşmaya devam etti: "Sevgili kızımız yanına almak için kıyafet seçmek isteyebilir, en çok sevdiği giysileri. Kızların nasıl olduğunu bilirsiniz. Kendileri için özel anlam ifade edenleri—"

Adam bir anda yerimizde sıçramamıza sebep olan delici bir ıslık çaldı. Amcam Bee'yi uzaklaştırmaya çalışırken, Bee bileziğini çıkardı ve elime tutuşturdu. Amcam acı içindeki bir adamın çaresizliğiyle, onu merdivenlerden yukarıya sürüklerken Bee bana bakıyordu; tökezledi. Hareket edemiyordum, donup kalmıştım; bana verdiği bilezik ayaklarımın üzerinde durabilmemi sağlayan tek şeydi. Büyücü adam elini tırabzanın üstüne koydu, antreye bakmak için eğilmesi ile birlikte cilalı ahşaptan belli belirsiz bir buhar yükselmeye başladı.

Onu aşağı itseydim neler olurdu merak ettim.

"Onu içeri getir," diye seslendi görünmeyen hizmetkârına; tahminen faytoncunun yanındaki uşağına seslenmişti.

Yengem tekrar denedi: "Eminim yanında birkaç bir şey

götmek isteyecektir, eğer odasına çıkmasına izin verirsiniz ve—”

Arkasını döndü. “Gözümün önünden ayrılmayacak. Söylediğim gibi *ıfak* bir bavul hazırlayacaksınız ve o da benimle birlikte burada bekleyecek. Böylece bir yere *kaybolmamış* olur.”

Aslında çok kibar biriyimdir; ama bazı anlar gelir, çizgiyi aşan insanlara hak ettikleri cevabı vermesini de bilirim.

“Saygısızlık ediyorsunuz, beyefendi. Bu hakkı nereden buluyorsunuz bilmiyorum ama—”

“Catherine! Bu kadar yeter.”

Geri çekildim. Yengemin ses tonu da en az onunki kadar gururlu ve aksiydi; tek fark yengemin şu anda incinmiş olmasıydı, yoksa benimle hiç bu tonda konuşmazdı.

“Catherine, terbiyeni takın ve ben yokken sessiz ol. Shiffa, benimle gel.”

Başı önde Shiffa, yengemi basamaklardan yukarı çıkarken takip etti. Ellerimi birbirine kenetledim, derin bir nefes aldım ve yengemin emrettiği üzere tek kelime etmedim. Ateşin üzerinde dursaydım ve ayak parmaklarım yanıyor olsaydı bile sessizliğimi koruyacaktım. Hiçbir şey beni konuşturamazdı artık.

“Catherine,” dedi genç adam. “Catherine Hassi Barahal.”

Onu susturmak için bir bakış attım, ama bana bakmıyordu veya zaten benimle konuşmaya çalışmıyordu. Sadece, dönemin başında okula yeni katılan öğrencilerin isimlerini unutmamaya çalışan bir okul müdürü gibi, ismini tekrarlıyordu. Neler döndüğünü bilseydim sessiz kalmak çok daha kolay olacaktı, ama şimdilik yengemle amcamı güvenmek ve dediklerini yapmak zorundaydım. Ailemin ölümüne kadar babamla amcam kavgalı olsalar da, beni hiçbir zaman kendi üç kızlarından ayrı tutmamışlardı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Beni sevdiklerini de.

Genç adam deniz kabuğu şekilleriyle süslenmiş duvar ka-

ğidını; uzun ince ayaklı, duvara dayanmış Galatya tarzı kanepayı; kapı pervazlarındaki altın yaldızlı süslemeleri; giriş katın labirentimsi taş mozaik zemininin bir yansıması olan mozaik parke döşemeleri inceledi. Bodur portakal ağacına parmağının ucuyla dokunmasıyla birlikte bir zamanların yeşil yaprağı buz tuttu ve ardından toz olup dağıldı. Tiksintiyle homurdanıp parmaklarını ovuşturdu, sonra üzerindeki tozları üfledi. Beyaz kar tanecikleri yavaşça düşüp yerde birikti. Alt tabakaya ait bu evde, aldığı her nefesin kaldırabileceğinden fazla olduğunu ifade etmek istermiş gibi iç geçirdi.

Altı beneklenmiş koca aynada onu inceledim: boyunu, esmer cildini, ellerini ve nakışlı yakasının üzerinde kalan gırtlığını. Aynadaki görüntüsü onu yansıtıyordu. Büyüsünü görmekte zorlanıyordum, her ne kadar dudaklarının arasından belli belirsiz filizlerin yılan gibi kıvrılarak dışarı çıktığını görüyor olsam da. Ya çok güçlüydü ve sihrini dışarı soluyordu ya da sırlarımızı ortaya çıkarmak için sihrini kullanarak evi araştırıyordu. Nasıl olur da sanki bu evin sahibiymiş gibi içeride dolanabiliyordu ki? Yüzündeki o kibirli ifadeyi söküp almak istiyordum. Ama yapamadım, çünkü aynaya baktı ve onu izlediğimi gördü.

“Ne görüyorsun orada?”

“Botlarınız aşınmış.”

Sırtlarını dik; omuzlarını gergin; karşılındakilere onları küçümsediklerini göstermek için, çenelerini kalkık tutan kendini beğenmiş insanlar aslında ne rahattırlar ne de mutlu. Ama bu duruş bu gerçeği bildikleri anlamına gelmez. Bakışlarını aşağıya, parlatılmış kusursuz botlarına kaydırdı; sonra da tekrar yukarıya.

“Bugün sana gösterilen ayrıcalık ve saygı hakkında en ufak bir fikrin yok. Kötü yetiştirilmiş, yakışsız giydirilmiş, terbiyesiz bir kızsın. Ama sözleşme sözleşmedir; mühürlenmiştir, bağlayıcıdır ve değiştirilemez. Ben kendi görevimi yerine getireceğim. Ve sen de seninkini.”

Bastonunu iki defa yere vurdu. İçeriye doğru soğuk bir rüzgâr esti ve başka bir varlık eve adımı attı. Merdivenleri çaba gerektiren ağır adımlarla çıkarken hırıltılarını duyabiliyordum. Yaşlı, kır saçlı, altın küpeli bir adam göründü en sonunda. Üzerinde taşıdığı amblem ya Kelt şairi ya da halk ozanı olduğunu gösteriyordu. Şimdilerde bu ikisini ayırmak zordu. Yıpranmış, bileklerine kadar uzanan, bol ve eski moda bir Afrikalı gömleği giyiyordu; üzerine ise uzun, sıradan bir memurunkine benzer bir yün ceket geçirmişti. Dirseklerine yama vurulmuştu. Omuzlarında ve saçının buklelerinde kar birikmişti. Ne zaman kar yağmaya başlamıştı ki?

Yaşlı adam önce bana, sonra buz büyücüsüne baktı ve hüznülmüş gibi iç geçirdi. Aynayı hemen gördü elbette, ama ayna onu görmemişti. Kelt şairleri ve ozanlar ruhlar dünyasının öz varlığına saygı duyardı ve onu idare edebilme yeteneğine sahiptiler. Bilim adamlarının inancına göre onların düşüncesi, bizim dünyamızla ruhlar dünyasının birbirine dolanmış olduğu ve aynaların ruhlar dünyasına kanallar açtığı yönündeydi. Bu kadar cansız ve dökük kıyafetler içerisinde olduğuna inanmıyordum. Genellikle onlardan korkulur ve isteksizce onlara tahammül edilirdi ama sokakta cimrilığınızle dalga geçebilecek bir insandan sadakayı esirgemeye hiçbir zaman değmezdi.

“Aynayı kullanabilirsiniz,” dedi genç büyücü.

“İşimi görecektir, efendim,” dedi yaşlı adam. “Gerçi, herhangi bir aynanın da yeterli olacağından emin olabilirsiniz. Doğal olarak sizin gibi yüce bir mirasa sahip olan bir insan—Dört Aylar Hanesinin oğlu; büyücülerin ve onların fırtınada çölü geçen, Tanrıların Tanrısı Maa Ngala’nın zayıf ve yardıma ihtiyacı olanları korumaları için korkudan mahrum bıraktığı savaşıclarının soyundan gelen kişi—kim olduğunu ve ne yapması gerektiğini bilir. Söz konusu kişi bu mu?”

“Söylediklerinde yalan duydun mu?” diye sordu genç adam. Sesindeki bir şey tüylerimi ürpertmişti.

Yaşlı adam sadece omuz silkti, bana baktı ve sonra da kafasını çevirdi. “Ben yalan duymadım.”

“O zaman ne için kiralandıysan yap onu. Şüphesiz, karşılığını cömertçe alıydın.”

“Evet aldım, efendim.” Elini cebine soktu ve bir iplik yumağı çıkardı.

Yaşamınızda bir veya iki defa, kötü bir haber, kaburgalarınızın altındaki yere ulaşır. Nefes almanızı zorlaştırır. Öleceğinizi veya çoktan öldüğünüzü ya da gerçekleşebileceğini düşündüğünüz kötü olayın beklediğinizden de kötü olduğunu ve uyansanız da kaybolmayacağını düşündürür.

Amcam, omuzları düşmüş, basamakları ağır ağır indi. Bana bakmaya niyeti yoktu. Yengem de peşinden geldi. Başını dik tutmaya çalışıyordu ama yüz ifadesinden ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görüyordum. Shiffa merdivenlerin başında, bavulun yanında bekliyordu.

Sıradan iplik yumağı, aynada, iplik olarak değil ama parıldayan yumuşak ve esnek bir altın zincir olarak göründü. Şimdi titriyordum işte. Yengem bana doğru yürüdü ve beni sıkıca kucakladı. Dudaklarını kulağıma bastırdı ve sadece benim duyabileceğim *sessiz* kelimeleri fısıldadı.

“Şimdilik, buna dayanmalısın. Ailen hakkında hiçbir kelime etme. Sadece en büyükleri olduğunu söyle. Bizim üzerimizde daha fazla hâkimiyet kurmalarını sağlayacak hiçbir şey söyleme.” Geri çekildi, iki yanağıma birer öpücük kondurdu ve *sesli* konuştu: “Sevgili kızım.” Bunu söylerken sesi titriyordu.

Genç büyücü yengemle amcama, “Sizler onun tanığı olacaksınız,” dedi.

Bir erteleme umuduyla yüz ifadesi keskinleşen yengem, “Hukuken, *sizin* de aklı başında iki tanığınız olmalı,” dedi. Amcam sesini çıkarmadı. Bana bakmamak için, kafasını bile kaldırmaya niyeti yoktu. “Tanığınız olmadığına göre bu tören bu gece devam edemez. Peki o zaman, yarın tekrar geri gelebilirsiniz—”

Genç büyücü bastonunu üç defa yere vurdu. Çıkan sesin yankısı evin içinde çınladı. Ev adamın yaptığı büyüyü ona geri gönderiyordu, ama bunun bir faydası yoktu. Sertçe atılan adımların sesini duyduk. Kapı hızla açıldı ve duvara çarptı.

Evved aşağıdan cıyıkladı: “Yüce Melkart, koru bizi!”

Adımlar gümbür gümbür yukarıya çıkarlarken kalbim hızla çarpıyordu. Korkudan başımı dönmeye başladı. Ve daha ne olduğunu anlamadan, faytoncusu ve uşağından tanıdığı olmalarını istemesi sinirden çatlamama sebep oldu. Faytoncu cüsseli, beyaz tenli ve dik saçlı; arabanın arkasından inip efendisi için kapıyı açan uşağı ise Afrika kökenli sıradan biriydi.

Aynaya bakmamla birlikte tüm kızgınlığım bitti, hatta korkum da. Bir şey hissedemeyecek kadar donup kalmıştım.

Faytoncu olduğu gibiydi, ama uşağı... Bir erkek bile değildi. Aynadaki yansıma, o kadar uzun boylu, geniş omuzlu ve yapılı bir kadındı ki onu erkek olarak gizleyecek büyüyü yapmak çok zor olmasa gerekti. Fosforlu bir parıltı ile —açık turuncu ve parlak mavi renklerde— çizilmiş gibiydi ve alnının ortasında, ışıktan, mistik bir üçüncü göz vardı. Bu dünyadan ruhlar dünyasını görmesini sağlıyordu.

O bir *eriydu*, aynadaki görüntü başka bir şey olamayacağını kanıtlıyordu.

Babam günlüklerinde eski insanların hikâyelerine yer vermişti. Bilginler ne bilip bilmediklerini tartışırken bu konuşmaları kaydetmişti. Gözlemlemiş, tarif etmiş ve tahminlerde bulunmuştu. *Erular* uzun zaman önce kaybolan ataların hizmetkârlarıydı. İki dünya arasında gidip gelebilen güçlü ruhlardı. Buzdan doğmuşlardı ve aynı kış gibi, insanın kontrol edemeyeceği kadar güçlü bir büyüye sahiptiler. Fırtınanın ve rüzgârın efendisidiler ve hiçbir dünyalı yaratığa boyun eğmek zorunda değildiler.

Peki, nasıl oluyor da bir *eru* bir buz büyücüsünün kölesi olmuştu?

Bıkkın ve alaycı bir şekilde, “Başka bir itiraz daha var mı?” diye sordu buz büyücüsü.

Amcam kısık bir sesle karşılık verdi: “Dört Aylar Hanesinin teminat olarak vermesi gereken bazı dokümanlar var.”

“Yanımdalar.” Baş işaretiyle yaşlı adamı çağırdı. “Yapman gerekeni yap. Çabuk! Şimdiden geç kaldım!”

Bilginler üç türlü sözleşme olduğunu söylerler: el sıkışılmasından ve birkaç kelimeden oluşan ve tarafların isteğiyle, yürürlüğe giren veya geçerliliğini yitiren çiçek sözleşmesi; ilgili kurum tarafından yazılıp onaylanan mürekkep ve parşömen sözleşmesi ve zincirlenmiş sözleşme. Zincirlenmiş sözleşme büyü ile mühürlenmiştir ve asla hafife alınmaması gerekir çünkü iptal edilemez veya nedeni ölüm olmadıkça üzerinde değişiklik yapılamaz. Konuşma üstatları olan Kelt şairleri ve ozanlar gücün kelimelerini ipe dizip görme ağını oluşturabilir —ki aynaların esas doğası da budur— ve bu işlemle belli sözleşmeleri ruhlar dünyasına bağlamış olurlar; sözleşme artık bağlayıcı bir tılsım ve sarsılmaz bir yükümlülük olmuştur, asla bozulamaz.

Amcam sessizce ağlıyordu. Yengemin suratı ise sertleşmişti, eğer karşısındaki bir buz büyücüsü değil de zayıf bir adam olsaydı, bu yüz ifadesi karşısında taş kesilirdi.

Yaşlı adam bir şeyler söyledi içinden, ama fısıldadığı bu kelimelerin gücü evin uğuldamasına yol açtı. Son bir nida ile bir ucundan tuttuğu iplik yumağını aynanın içine doğru fırlattı. Kapı mandalının açılmasına benzer bir sesle, iplik aynanın içine girmeye başladı ve aynı anda göz alıcı halkalardan oluşan bir zincir hâlini aldı. Zincir dolandıkça başka bir manzaranın belli belirsiz görüntüleri oluşmaya başladı: ruhlar dünyasının tepeleri, dağları ve nehirleri. Benim bilmediğim bir dildeki sözleri, ilâhi okur gibi söyledikçe yansımalarımız solmaya ve aynada puslu bir görüntü haline gelmeye başladı. *Erudan* gelen ruhani kıvılcımlar hâlâ seçilebiliyordu, ama zincirin sabitlenmesi ile birlikte bu kıvılcımlar da bulanıklaştı ve ayna saydamlığını yitirdi.

Bana ne yapıyorlardı böyle?

"Bu dünyada, bir el diğerine verilir, bir ev kapılarını bir yabancıya açar ve içeri giren artık yabancı olmaz. Bu dünyada, bir el diğerine verilir, başka bir ev kapılarını bir yabancıya açar ve içeri giren artık yabancı olmaz. Bu yükümlülük zinciri, Hassi Barahal ailesinin Dört Aylar Hanesine olan borcunun karşılığı olarak bağlanmıştır. Bilindiği üzere... yılında... En büyük kız... karşılığında yapılan ödemedir."

Kelimeler artık benim anlayabileceğimden çok daha seri bir şekilde söyleniyordu. Yere yığılmamak ve Bee'yi utandıracak düzeyde bir sinir krizine girmemek için tüm enerjimi harcadım. Yere yığılıp korkudan hıçkıra hıçkıra ağlamamak için tüm enerjimi tükettim.

Bu dünyada, bir el diğerine verilir.

Kuzeyde yasal olarak tanınan üç tip evlilik vardır. Birincisi çiçek evliliğidir, çiçekler açtığı sürece gelişir, güzelleşir ve çürümeye başladığında sona erer ve bu günlerde, kendisine saygısı olan hiçbir kuzey kadını bu evliliğin altına imzasını atmaz. İkincisi mürekkep ve parşömen evliliğidir, koşullar, yükümlülükler, uzlaşmalar ve yasal ve ekonomik güvencelerle sınırlandırılmıştır. Üçüncü tip olan bağlayıcı evlilik ise daha çok eski zamanlarda yaygındı ve şimdilerde, akademi-deki hocalarıma göre, iki ayrı büyücü Hanesinin çocuklarının nişanlanması durumunda ortaya çıkacak yasal ve büyütsel karışıklıkların önüne geçmek için bu evlilik türünü devam ettiren Haneler dışında hiç kullanılmıyor.

Biz Barahal'lar ne otuz altı büyücü Hanesinden birinin üyesiydik ne de gözetimleri sırasında bir sıkıntı çektik. Herhangi birine borcumuz da yoktu. Ya da ben öyle zannediyordum, şimdiye kadar.

"Dua! Dua! Dua!" Yaşlı adam ipliğe kuvvetle asıldı ve birdenbire kapı kapanmasına benzer bir ses duyuldu. Sıradan bir iplik yumağı avucunun ortasına kondu ve avna sadece sahanlığı ve üzerinde duran farklı duygulardaki ---sabusı---

lık, keder, bıkkınlık ve şok— insanları yansıttı. Aynanın içine dokunmuş tüm sihir, tılsımın sıkıca kavranıp çekilmesi ile kazanmıştı, hatta *eru* bile koyu tenli, arkaya örülmüş siyah saçlı ve aklı başka yerlerde olan sıradan bir adam olarak görünmeye başlamıştı.

Veya belki de bütün bunları aynada ben hayal etmiştim. Belki bir *eru* bile görmemiştim. Belki Bee haklıydı ve ne *istediysem* onu görüyordum; çünkü istemediklerimi ve anlayamadıklarımı görmekten, dünyanın acımasız olduğunu ve ailemi benden kopardığını kabullenmekten daha kolaydı bu.

Genç büyücü bastonunu iki defa yere vurdu. Ev inledi sanki ve üst kattan kâbustan uyanan bir kızinkine benzer bir bağırış duyuldu.

“Catherine, artık Dört Aylar Hanesine aitsin,” dedi bana adam. Ceketinin içinden büyük bir zarf çıkardı ve elinde tuttu.

Yengem zarfı elinden kaptı. “Sanki senin kölenmiş gibi söylüyorsun, ama o senin karın. Anlaşma buydu.”

Hor gören bir ifadeyle karşılık verdi. “Bu kılı kırk yaran sözlerinin konunun özüne benim göremediğim bir katkısı nasıl olabilir ki?”

Amcam hıçkırıklara boğuldu. “Lütfen bizi affet, Cat.”

“Yeter! Bugünün gelebileceğini biliyorduk!” Yengemin bu ani çıkışı buz büyücüsünü bile tedirgin etti ve bir adım geri atıp parmaklıklara çarpmasına sebep oldu. Keşke o parmaklıklar izin verseydi de üzerinden düşseydi, ama parmaklıklar sadece buna engel olmakla yetindi.

Faytoncu ve uşak basamaklardan yukarı fırlayıp Shiffa’nın yanındaki bavulu kaptılar. Yanımızdan gürültüyle geçip tek-rar aşağı, ön kapıya indiler.

“Tilly Yenge?” Sesim titriyordu.

“Evet, bir tanem.”

Hâlâ hıçkırmakta olan amcam, beni kucakladı.

“Benimle gel!” dedi genç adam.

İsmi neydi? Henüz duymamıştım bile.

Yengem, beni amcamın çaresiz hıçkırıklarından kurtarıp ellerimi tuttu, önce alnımdan ve ardından da yanaklarımdan öptü. Şu ana kadar ağlamamayı başarmıştı, ama bunun nedeni değerli gözyaşlarını salıvermek istememesiydi. Şimdi anlamıştım: *Bizim üzerimizde daha fazla hâkimiyet kurmalarını sağlayacak hiçbir şey söyleme.*

“Ne yapmam gerekiyor?” diye sordum. Sesim, her zaman dört ayağı üstüne düşmeyi başarabilmiş bir genç kadından ziyade incinmiş bir çocuğun çığlığını andırıyordu. Yer ayaklarımdan çekilmişti ve ben de zemini bulamıyordum.

Ölüm döşeginde olan birisinin tam ölmeden önce ruhu nu bırakması gibi, ellerimi serbest bıraktı ve bunu yapar yapmaz da buz büyücüsü bileğimden sertçe tuttu.

Ve yengem, “Kocanla git,” dedi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Merdivenden inerken tökezledim. Havada uçuşan kar tanecekleri yanaklarımı yakıyordu. En sonunda, Bee'nin, sanki annesinin öz kızımıymışım da onun koruması altındaymışım gibi verdiği bileziği sağ bileğime takmayı hatırladım. Benim hiç kendime ait bir bileziğim olmamıştı.

Arabanın yanına vardığımızda, buz büyücüsü yukarı çıkarken dengemi koruyabilmem için kolunu uzattı; ama kendisine olan saygısını kaybetmeyen biri gibi kulpları tuttum ve zarafetten yoksun bir şekilde ona dokunmadan içeri tırmandım. Ona bir kedi gibi tıslamak istedim, ama bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Barahal ismine leke süremezdim. Hanesinin malı olmam gerçeğini bir yana bırakırsak, benim üzerimde daha fazla hâkimiyet kurma fırsatını ona vermemem gerekiyordu.

Bee bu durumda eminim şöyle söylerdi: "Gerçekten canlarını acıtamayacaksan tekmeleme."

Diğer kapının orada, yüzüm arabanın arka tarafına dönük oturdum. Büyücü tam karşımdaki yerini alırken araba ağırlığından kımıldadı. Faytoncu kapıyı kapattı. Kocamın hemen yanı başındaki açık pencereden dışarıya göz gezdirdim; evin kapısı kapanmış, perdeler çekilmişti. Üçüncü kattaki çocuk odasını görebilmek için öne eğildim. Buğulu pencerede,

gözlerini bana dikmiş bir yüz gördüğüme eminim. Buz büyücsü pencereyi gürültüyle kapadı. Biriken gözyaşlarım gözümü acıttı. Ağlamamak için gözümü defalarca kırıştırdım.

Faytoncu ve uşağın seyahat sandığını güçlükle çıkarmasıyla araba sallandı, ardından kendileri de yerlerine geçtiler. Madeni paraların veya benzeri objelerin şingirtisini duydum: Yaşlı adam soğuk gecede kendi yoluna gitmeden önce son bir ödeme almıştı. Faytoncu bir tahtayı kamçıladi ve arkasından düdüğünü çaldı. Düşündüğümde çok daha sarsıntısız bir biçimde, oturduğu bölmeye geçti ve hantal arabayı ters yöne çevirdi. Sonra, sokak taşlarının üzerinde gümbürdeyen tekerleklerin sesini dinleyerek, geldikleri yönde ilerlemeye başladık.

Genç adam kendi tarafındaki pencereyi açtı. Meydana baktım. Parıldayan sokak lambalarının ışıkları biz geçerken soluyor ve tekrar canlanıyordu. Kar ufak girdaplar halinde çimenlerin ve tanıdık ağaçların —Bee tırmanırken düştüğü için Kırık Kol dediğimiz meşe; okulda sıraya girmiş üniformalı çocuklar gibi duran bakımlı beş servi; gelecek senenin meyvelerini düşleyerek ayakta uyuklayan bir kiraz— üzerinde dönüyordu. Heykelin pürüzsüz sırtı bana dönüktü. Belki de kadının o ciddi suratını bir daha hiç göremeyecektim. Ürperdim.

Bir diğer titrek ışıklı sokak lambasının yanından geçerken, adam rahatsızmış gibi omzunu silkerek, “Bu kadar gaz ışığı tüketmek yakında yasaklanacak,” diye homurdandı. Kepengi kapatıp bizi karanlıkta bıraktı.

Veya kendisini karanlıkta bırakmıştı, neyse işte. Tıpkı ışığını arkamızda bıraktığımız hayata püskürten sokak lambasının tıslamasını dinleyebildiğim gibi, dünyanın içine tutturulmuş belli belirsiz büyü dizilerini kullanarak karanlıktaki görme yeteneğimi de iyileştirebilirdim.

Parmağımı sol manşetine götürdü ve keskin kıvrımlardan bir cisim çıkardı; belki bir anahtar belki ufak bir bıçak, ya da

başlıca metallerden avucunun içine sığacak uzunlukta üretilmiş bir cisimdi bu. İlk önce parmağını tıkrıdatmaya başladı üzerinde, sonra bir bacağına vurarak tek vuruşlu bir tempo tutmaya başladı; diğer bacağına da eliyle farklı bir tempo tutuyordu: üç ve arkasından iki vuruş.

Araba görünmeyen yollarda ilerlemeye devam etti. Yönlendiriciler o kadar uzadı ki kızgınlığım ve korkum, kasvetli bir içerlemeye dönüştü. Yengem ve amcamın beni Dört Aylar Hanesi'ne satmasını aklım almıyordu. Düşüncelerim dönen tekerleklerle eşlik ediyordu: Fikirlerim ve ani sinir ve korku patlamalarım, toynakların taşların üzerinde çıkardığı seslerle bir ritim tutturmuştu. Onları buna mecbur bırakan ne olabilir? Nasıl bir sözleşmeye imza atmışlardı? Zarfın içinde hangi dokümanlar vardı? Bunu neden yapmışlar ve neden beni uyarmamışlardı? Bran Cof'un kafası beni uyarmaya mı çalışmıştı? Veya belki de onların sorumlusu yengemle amcam değildi. Annemle babam bir belaya bulaşmış ve bundan kurtulmak için beni güvence olarak mı kullanmışlardı? Bugün onların ölümleriyle bir ilgisi var mıydı?

Şamaş adına! Gerçekten bir *eru* görmüş müydüm?

Buz büyücüsü karanlıkta sessizce oturuyordu, acaba tempo tuttuğunun farkında mı, diye merak ettim.

Yüzlerce kurnaz cevap veya keskin sahne repliği dilimin ucundaydı, ama hepsini yuttum. Yılmış, minnettar veya *şeref-lendirilmiş* olduğumu düşünmesini istemedim; birazcık olsun acıma veya kibarlık beklediğimi, neler olup bittiğini ve bana neler olabileceğini bilmek istediğimi de.

O benimle konuşana kadar tek kelime etmeyecektim.

İnsanların yaşadığı mahallelerden çıkıp cinlerin Latince-nin farklı biçimlerindeki gevezeliklerini sergiledikleri ticari bir bölgeye girdik. Adamın elleri hareketsizleşti, dışarıya kulak kabartmış gibiydi. Bir Yunanlı bozuk aksaniyle yol tarifi soruyordu. Sokağın karşı tarafında, bir adamın gür sesiyle hararetli konuşması duyuldu: "Birlikte hareket etmeliyiz.

Sesimizi yükseltmeliyiz. Şehir İdare Meclisi'nde bizim seçtiğimiz bir temsilcimiz olmalı, prensin değil." Kuzeykapısı şairi! En azından, şimdi nerede olduğumuzu biliyordum.

Burnuma kahvenin lezzetli kokusu geldi ve kahve dükkânından taşan erkek muhabbetini duydum. Burası kadınların ayak basmaya cesaret edemeyeceği, biranın ve hikâye anlatmakta usta aynı kafadaki erkeklerin bol olduğu bir yerdi. Daha ötede, ziller belli bir ritimde çaldı ve sustu. Yakında bir yerden, bir seyyar satıcının bağırışlarını duydum: "Neyiniz eksik? Neyiniz eksik?"

Cevaplar, diye düşündüm. *Sorular*.

Buz büyücüsü desenli mendiline öksürdü.

Oturduğum yerde dikleştim ve geleceğinden emin olduğum cümleleri beklemeye koyuldum.

Mendilini ağzından çekti ve tempo tutmaya devam etti.

Araba, geceleri bile canlı kalan ana caddelerde yol almaya devam etti. Dilenciler ortalıklardaydı. Çanlar aralarında konuşuyorlardı: Vulcanus'a adanmış tapınağın keskin tiz sesli çanına 'Kalenin Cesur Kadını'nın azarlayan cevabı geldi; ardından nehrin kenarındaki ikiz tapınaklar, Brigantia ve Faro'dan heyecanlı bir karşılık.

Adam mendilini tekrar ağzına götürdü, ama bu sefer sokaktan gelen leş gibi sidik ve kusmuk kokusunu engellemek için. Benim rahatsız olmam için ise bundan çok daha fazlası gerekliydi. Etrafa yayılmış bira kokusunun ve sarhoş erkeklerin akortsuz şarkılarının doldurduğu hareketli sokağın gürültüsü, arabanın içini dolduruyordu.

"Büyücülerin eziyetlerinden usandım artık! Sırf sevmedikleri için, gaz lambalarımızı nasıl oluyor da elimizden alabiliyorlar?"

"İ-ıh, bizi çiğneyenler prensler ve aileleri!"

"Seçimini yap: vergiler veya prangalar!"

"Yok, yok! Şöyle diyelim, aynı Kuzeykapısı şairinin söylediği gibi: özgürlük veya prangalar!"

“Hey! O lanet Hanelerin arabalarından biri işte! Nasıl isterseniz, çocuklar! Nasıl isterseniz! Sayımız onlardan çok daha fazla.”

Arabaya ağır bir cisim çarptı. Ben oturduğum yere sıkıca tutunurken kükremeler etrafımızı sardı ve çevremizdekiler, vücutlarının ağırlığıyla, arabayı sallamaya başladılar.

Faytoncu bağırdı: “Çekilin! Çekilin!” Sesin ona ait olduğunu nasıl anladığımı bilmiyorum. Bağırmaya devam etti.

Adamın bağırışlarına, yuhalama ve lanetlemeler karşılık verdi.

“Beyaz kıcının çamurun içinde olması hoşuna gitti mi ha!”

“Devirin onları! Devirin!”

Dışlerim gıcırıyordu sanırım. “Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordum.

Elleri durdu. Gözlerini kapattı.

Dışarıyı tam göremesem de kıvılcımları fark edebildim, beş farklı renkte havai fişek gösterisi vardı sanki. Mavi bir kıvılcım, içeriye sızmış gibi, eldivenime kondu; sıcak değil tam tersine ölümcül derecede soğuktu ve derimi kızarttı. Dışarıdan, acıdan ziyade korkudan, çığlıklar yükseliyordu. Arabanın etrafını saran kalabalığın dağılmasıyla, araba silkinip—bu arada beni de salladı ve omzumu vurmama sebep oldu, ama onun önünde acımı belli etmek istemedim— yoluna devam etti.

Kocam, eğitilmiş ve kusursuz sesiyle, bayağı net bir biçimde, dışarıdakilere lanet okudu: “Canınız cehenneme!”

İlerlemeye devam ettik.

Soğuk bir sesle, “Yaralandın mı?” diye sordu. Karanlıkta bir kıvılcım belirdi ve solgun mavi bir ışık olarak genişledi. Sonra da ışığın altında, kaşlarını çatarak beni inceledi.

Titriyordum ve Omzum acıyordu ben de koltuğun kayışına tutundum. Bee’nin yanımda olup onu susturmasını istedim, yengemin saçını tarayıp bana sıcak çikolata vermesini diledim; ama...

Ama.

Ama.

Ama gerçek şuydu ki tek kelime edemeyecek kadar şiddetli bir biçimde titriyordum.

Peşimizden, dumanın çıldırttığı eşekarılarının vızıltısını andıran sloganlar duyuyordum:

“Açlıktan helak olacağımıza kılıçtan ölelim!”

“Prenslere ve lordlara kimse hizmet etmesin, bırakın çürüsünler kalelerinde!”

“Büyücüler de onların lanet büyülerini de yere batsın!”

“Senin dır dır etmeyeceğine inanıyorum. Şehirden çıkar çıkmaz bu tür talihsiz kargaşalar bizi bir daha rahatsız etmeyecektir.”

Kendi rahatından başka bir şey düşünmeyen bu adama verilebilecek yüzlerce akılcıca ve iğneleyici cevap geldi aklıma; ama tam tersine, züppe sevgilisinden gelen çiçekleri reddeden bir aktrisinkine benzer, kayıtsız bir yüz ifadesi takındım.

Pekâlâ onun yaptığı gibi ukalaca konuşabilirdim! “Evet, bazıları trollerin huzursuz şehir çalışanlarına kendi alışılmadık fikirlerini bulaştırdığını söylüyor. Sanırım, kırsal kesimde ve Hanelerin yönetimindeki kasabalarda iken tatsızlıklardan korkmamıza gerek yok.”

“Düşüncen bu mu?”

Böyle düşünmediğim için cevap vermedim. Demek istediğimi çoktan söylemiştim.

“Şu ana kadar hiçbir trolle tanışmadım, yakından bile görmedim.” Rahatlamış göründü ve bana düşünceli bir biçimde baktı, sanki bir anlığına farklı bir adama bakmıştı. Gözlerimi ona diktığımı fark edince kendini toparladı ve ışıık da kayboldu.

Karanlığın maskesinin arkasından, “Söylemek istediğin başka bir şey mi vardı?” diye sordu.

“Hayır.”

Yol almaya devam ettik, bir virajı alırken savrulduk ve ses-

siz bir mahalleye girdik. Sıçrayan suyun taşa çarpmasını ve galiba bir temizlikçi kadının kirli suyu dökmesini duydum. Sakin seslerin arasında, bir anda sertçe durduk. Adamın kapısı dışarıdan açıldı ve araçtan indi. Titreyerek ve ağrı içerisinde, gözlerimi kırıştıtarak arabanın kapısında belirdim. Saçakların altındaki köşebentlerden sarkan seramik çanaklardan ve kapıların bitişiğinde yer alan sehpaaların üzerinde çiftler hâlinde duran gösterişli taş meşalelerden yükselen güçlü, beyaz soğuk ateşin parıltısıyla aydınlanan avluya göz gezdirdim.

Tatar yayı ve kılıç kuşanmış iki kişi arkamızdan bahçe kapılarını kapattı. Fazlasıyla iyi giyinmiş ve onurlu bir insanın görünüşe sahip bir erkek ve bir kadın bizi su kadehleriyle karşıladılar. İçtik ve boş kadehleri bekleyen hizmetkârlara verdik.

Bir girizgâha gerek görmeden, aynı statüye sahip birisinin tavrıyla, “Sizi daha önce bekliyorduk, efendim,” dedi adam.

Bu küstah karşılamının afallattığı kocam karşılık verdi: “Geciktirildik.”

Kadın yukarıdan aşağı kocamı süzerken, küstah bir tonda, “Mansanın* kız kardeşinin oğlunu bekliyorduk, ama siz ona benzemiyorsunuz. Sanırım bahsi geçen diğer kişisiniz,” dedi.

Buz gibi bir sesle, “Öyle olmalıyım,” diye karşılık verdi kocam.

Ortam daha da soğumuş gibi, ürperdim. Belki de gerçekten soğumuştum.

“Bu gecikmeyi açıklıyor sanırım. Daha önce bir şehri ziyaret etmiş miydiniz? Sizin gibi biri için çok ilginç bir deneyim olmuş olmalı.”

“Umarım verdiğimiz bu zahmet tesisinizin kusursuz işleyişini bozmamıştır.” Kocamın her zamanki kendini beğenmiş yüz ifadesi kızgınlıkla gölgelenmeye başlamıştı.

* Mansa: on üçüncü yüzyıl civarında özellikle Keita Hanedanlığı ve Batı Afrika'ya hâkim olan Mali İmparatorluğu'yla özdeşleştirilen, kralların kralı anlamına gelen terim. (c.ii.)

Onuruna dokunulmasının kızgınlığıyla, “Tabii ki hayır!” diye cevabı yapıştırdı kadın. “Sorumluluğumuzun farkındayız. Görevimizi, beklenildiği ve bu aile içerisinde yetişenler tarafından anlaşıldığı üzere, Dört Aylar Hanesine yakışan en üst kalitede yerine getireceğiz.”

Elektriklenen ortamda ne yapacağımı bilemedim, konuşulanlara anlam bile veremiyordum. Bu nedenle, erkek, beklemekte olan bir uşağı işaret edince şükrettim. Uşağı takip etmeye başladım, bir koridordan aşağı inip bir merdiven boşluğunun yanından ilerledik. Beni pahalı camları olan pencerelerden bahçeye bakan bir oturma odasına soktular ve dehşet verici parlaklıktaki bir sehpanın yanında yer alan çok güzel bir iskemleye oturmamı işaret ettiler. Kadın arkamdaydı, yüzümü ve ellerimi yıkayabilmem için elinde bir tas sıcak su ve ısıtılmış bir bez tutuyordu. Odanın diğer tarafındaki açık kapı, kalın perdeler asılmış büyük bir yatağın bulunduğu bir odaya açılıyordu.

Evliliğin gerektirdiklerini biliyordum; ama bir elimde sıkıca tuttuğum bezden damlayan suyla elbisemi ıslattığım şu dakikada, aslında hiçbir şey bilmediğimi anlamıştım.

Yengemle amcam, benim bedenimle Hassi Barahal ailesinin Dört Aylar Hanesine olan hangi borcunu ödemeye çalışıyordu?

Kocam arkamdan gelmemiştir.

Dışarıdaki soğuğa rağmen oda sıcaktı; ancak tabii ki, ne bir şömine ne bir ateş ne de bir kömür sobası görmüştüm.

“Akşam yemeği için üzerini değiştirmek isteyeceksin,” dedi kadın.

“Öyle mi?”

Sakin, telaşsız yüz ifadesi bir an için bozuldu ve sanki bir kurbağaya dönüşmüşüm gibi baktı bana. Arkasından sanıımı olmayan hafif bir gülümseme geldi ve aynı duygusuzlukla yatak odasını işaret etti. İskemleden kalktım, titriyordum; onu takip edip yatağın yanından geçtim ve neredeyse Bee

ile paylaştığım yatak odası büyüklüğünde bir giysi dolabına girdim. Baxulum buradaydı. Bilinmeyen bir el kapağı açmış, aceleyle katlanmış kıyafetleri ortaya çıkarmıştı. İki adet gece elbisesi ise bir iskemleye asılmış duruyordu.

“Bunlardan birini giymelisiniz. Kırışıklıkları ütöleyecek zamanımız yok. Zaten böyle bir kostümde, kırışıklıklar kusurların en ufağı olacaktır. Giyinmenize yardım etmesi için bir kız göndereceğim.”

Asil genç Bay Lewis'in Bee'ye ve bana öğrettiği gibi suratının ortasına sağlam bir sol kroşe yapıştırmadan odayı terk etti. Biriken gözyaşlarım batıyor ve yakıyordu, ben de aklımdan buzu geçirdim ve ağlamadım. Beklerken parke zeminde çıplak ayak durmak için botlarımı çıkardım, ayağımı çimdikleyecek soğuk sayesinde son kalan gözyaşlarımdan da kurtulacaktım. Ama yer sıcaktı. Of! Bu gerçekten harikaydı.

Açılan kapının sesini duydum. Döndüm.

Kızın saçları çilek kırmızısı rengindeydi ve gözleri maviydi. Kimseye dokunmayacak uysallıkta bir yüzü vardı ve en önemlisi düğmeleri ve bağcıkları taşıdığı elleri becerikliydi. Benzer yaşta olduğumuzu düşündüğümünden konuşmaya çalıştım, ama aynı zamanda sessiz biriydi galiba. Ya da gerçekten dilsizdi. Hanelerin zalimlikleri ve kaprisleri hakkında Bee ve benim kulağımıza gelenleri düşünürsek dilini kesmiş olmaları beni şaşırtmazdı. Uçuk yeşil bürümcükten olan elbisemi seçtim, en iyi gece kıyafetimdi. Belki son moda değildi, ama yengemin dediği gibi hatları güzeldi.

Gözünü bile kırpmadan beni teslim eden yengemin.

Kadın odaya girdi ve kızı kovdu. Eleştirel gözle beni inceledi. “Sanırım en iyi kıyafetiniz bu. Mansanın sizi neden yeğenine yakıştıramadığını görebiliyorum.”

En iyisi cevap vermemek. Gözlerimi ona diktim ve aptal olduğumu düşünmesini umdum.

“Şimdi akşam yemeğine katılabiliriz.”

Yatak odasının, oturma odasının ve derken kabul salonu-

nun içinden geçen yol boyunca kadının arkasından yürürken sessizliği korudum. En sonunda, avluya bakan pencerelerin yer aldığı odanın girişine geldik; beni önden içeri gönderdi, hem de tek başıma.

Odanın ortasına kurulmuş dört kişilik masanın üzerinde Çin porselenleri, gümüş çatal bıçak takımı ve kadehler yer alıyordu. Sacayaklarının üzerindeki çanaklardan ve büfelerin üzerindeki ikili şamdanlardan akan soğuk ışık, etrafı aydınlatıyordu. Pencere bitişiğindeki ufak sehpanın üzerine düz ve büyük bir tabak, iki yanına alışılmadık geniş damarlı bir taş ve beyaz çiçek desenleriyle süslenmiş toprak bir tas yerleştirilmişti.

Kocam içeri girince yüzümü ona döndüm. Üzerinde çok pahalı bir kumaştan dikilmiş muhteşem uzun bir smokin vardı. Altın rengi o kadar ışıltılıydı ki sadece bakmakla bile gözler zevkten eriyebilirdi. Babamın günlüklerine göre, kumaşın desenine mistik simgeler dokunmuştu; ancak Hanelerin sırlarını çok iyi saklamaları sebebiyle kimse bunların neler ifade ettiğini bilmiyordu. Aynı zamanda boynundaki düğümlemiş fularla gösteriş yapıyordu, attığı düğüm o kadar karmaşıktı ki hayranlıkla gözlerimi kırıştırdım.

Koyu gözleri kısıldı. “Uygun bir kıyafet getirdiğini düşünmüştüm.”

“Getirdim!”

“Neden bunu giyiyorsun o zaman? Bu hâlde görünmenin, zaten beni çoktan—”

Konuşmamakla ilgili niyetimi daha fazla kaybetmeme fırsat vermeden konuşmayı kesti. Diğer iki kibirli katılımcı da —kendiminki dışında kimsenin ismini bilmiyordum— yemek odasına girdi ve bize katıldı. Kocam, herkesin, üzerindeki bronz kâsede ellerini yıkadığı büfeye doğru yürüdü. Açık bir şişeden beş kupa doldurdu, takdim kupasını pencereye doğru götürdü, taşın üzerine birkaç damla döktü ve kupayı masanın üzerindeki sürahinin yanına koydu. Büfeye

döndükten sonra diğer kupaları bize —ilk önce bana— dağıttı.

Hepimiz balla mayalanmış nefis bir tada sahip olan içkiyi içtik. Boğazımdan boş mideme kadar yemek borumu yakmıştı.

“Hayal kırıklığına uğradım. Daha iyisini beklerdim.” Kupasını koydu, ben daha ne yapmak istediğini anlayamadan elimdeki kupayı kaptı. “Bunu istemezsin, Catherine.”

Tam ağzımı açmıştım ki yengemin sözleri aklıma geldi, kapattım tekrar. Refakatçilerimizden ses çıkmadı, ama ne düşündükleri belliydi; içmeye devam etmediler.

Genç bir uşak sandalyeleri çekti ve biz de oturduk. İlk servis dört kişi tarafından getirildi: balık çorbası, birkaç çeşit kuzu ve tavuk yemeği, büyük düz bir tabakta zencefilli fasulye, kavrulmuş tatlı patates, beyaz mısırla süslenmiş bir çift sebze güveci. Gururuma dokunan davranışlarına karşılık yemeği geri çevirmeyi nasıl istedim, anlatamam; ama çok açtım ve yemekler çok güzel kokuyordu.

Tabakları masaya koydular ve kadın, kocamın onayını almak için, tabağına domates soslu kuzudan bir parça koydu. Kocam tadına baktı ve yüzünü buruşturdu.

“Kesinlikle olmaz.”

Portakal soslu tavuk.

“Bunu yemem beklenemez.”

“Ben deneyebilirim,” dedim kısık bir sesle. Kadın bana yan gözle bakmış olsa da, kocam sözlerimi dikkate almadı.

Kendi suyunda pişmiş kuzu, zencefilli tavşan ciğeri, fasulye ve sebze güveci; hepsi aynı aşağılamaya maruz kaldı.

“Mutfağınız ancak bunları mı yapabildi? Bizim alışkın olduğumuz yemekler bunlar değil, ancak belki de bu şehir eviyle o kadar uzun zamandır meşgulsünüz ki, unutmuşunuz.”

Açlığın verdiği sıkıntıyla arkama yaslandım ve bu kadar terbiyesizce konuşan ben olsaydım yengem ne derdi acaba,

diye düşündüm. Hizmetkârlar aşağılanan yemekleri geri götürdü. Ağlamak istiyordum. Kuruyan dilimi biraz olsun tatlandırmak için, kocamın tabağında kalan azıcık sosu silip süpürebilirdim. Çorbayı ve yavan portakal soslu patatesi ise dudak bükerek kabul etti kocam.

“Bunlar o kadar basit ki, umarım, zevk sahibi iştahımı kaçırmaz. Neyse. Uygun bir şarabınız vardır umarım? Ballı içkinizden daha iyidir. Biraz peynir ve belki, biraz da dilimlenmiş meyve?”

Kadın duygusuz yüz ifadesiyle, mutfakla bizzat konuşacağını ve durumu düzelterceğini söyledi ve odayı terk etti.

“İhtiyacım olan bazı şeyler var,” dedi kocam.

Adam gergince , “İstenen her şey hazır,” dedi.

Kocam bundan kuşku duyduğunu ima ederek, “Öyle mi?” diye karşılık verdi. “Bunu duymak beni rahatlatmış, özellikle de bu yemekten sonra.”

Oda rahatsız edici bir sessizliğe büründü. Kocam uzun bir süre buz tutmuş pencerelerden karanlık avluya baktı. Yerden yükselen sıcaklık ayaklarımı ve bacaklarımı ısıtıyordu, ama omuzlarım üşümüştü. Gözlerim patates dilimlerine ve her geçen saniye daha da soğumakta olan, kişniş yaprakları arasında beyaz balık parçalarının yüzdüğü çorbaya kilitlendi. Midem guruldadığı sırada gerçekten ağlamak üzere olduğumu hissetmiştim.

Zincirlerinden en sonunda kurtulmuşçasına, aniden, “Atölyeye gidip her şeyin düzgün ilerlediğinden emin olacağım,” dedi adam ve kalkıp odadan çıktı.

Kocam, pencereden gözünü ayırmadan, zili eline alarak çaldı.

Sandalyeleri çeken genç adam —yüzü utançtan hafifçe kızarmıştı— odaya girdi ve sağ elini kalbinin üzerine koyarak cevap verdi: “Efendim?”

Sesi birazcık olsun yumuşamıştı kocamın: “Hanımefendiye çorba ve patates servisi yapın, lütfen.”

“Peki, efendim.” Genç adam rahatlamış görünüyordu.

Böylece çorbanı ve patateslerini kaşıklamaya başladı. Ilık olmalarına rağmen yine de çok lezzetliydi; ustaca hazırlanmış ve terbiye edilmişlerdi. Biraz sonra, suratında inatçı bir ifadeyle kadın içeri girdi; üzerinde altı şişenin yer aldığı bir tepsi, sekiz farklı çeşit peynir ve meyve getirmişti. Kocam şarapları ve peynirleri teker teker tattı ve hepsini geri çevirdi. Sadece bir tane elma bir de sera mangosu kabul etti, masada dilimledi ve aramızda pay etti.

Yediklerime rağmen, kocam ayağa kalktığı sırada —bu akşam yemeğinin bittiğini gösteriyordu— hâlâ açlıktan midem kazınıyordu.

Kadına, “Şimdi, atölyenin yerini gösterebilerseniz sevinirim,” dedi.

“Tabii ki, efendim.”

Yemek odasını terk ettiler, sanki benim orada olduğumu unutmuşlardı. Sandalyemde oturmaya devam ettim bir süre, öfkelenemeyecek kadar yorgundum. Tam yerimden kalkıp taşın yanındaki, düz büyük tabakta duran yemek kırıntılarını aşırınayı düşünüyordum ki kız çıkageldi ve utanç duyacağım bir şey yapmaktan kurtardı beni. Yatak odama kadar bana eşlik etti ve kıyafetimi çıkarıp geceliğimi giymeme yardım etti.

“Hanımefendi.” En sonunda konuşmuştu. Ne bir soruydu bu ne de bir cevap, sadece bana artık evli olduğumu hatırlatan bir ifadeydi.

Odadan çıktığında, yatağın köşesinde oturuyordum; sadece çanakten gelen ışık bana eşlik ediyordu artık. Döşemeden gelen sıcaklık sayesinde ayak parmaklarım ısınmıştı. Kalbim ise soğuktu. Hatırlayabildiğim yıllar boyunca, uykuya hep Bee ile birlikte dalmıştım. Şimdi ise yapayalnızdım.

Işık giderek azalmaya başladı. Parıldayan kubbesi iyice ufaldığında yorganın içine girdim.

Dehşet içinde saatlerce yatarken, uyumakta olan şehrin sokaklarında dolaşan arabaların azalan gürültülerini ve gece

bekçisinin turlarken çıkardığı, “Çok sessiz! Çok sessiz!” ya-karışlarını dinledim. Eski günün bitişini ve yeni günün do-ğuşunu müjdeleyen, Esus’un tuhaf ama eğlenceli bası ile Tatlı Sissy’nin neşeli altosunun karşılıklı şarkı söylediklerini duydum. Festival davullarının sesi azaldı ya da ben uykuya daldım ve *koukou* dansını ettiğim mutlu günleri hayal etmeye başladım.

Uyandığımda alnım ter içindeydi. Henüz uykumu ala-mamıştım. Oda cehennem gibiydi. Yorganın altından çıktım ve pencereye doğru yürüdüm. Perdeyi ve ardından pencereyi açıp buz gibi —çok şükür!— havayı içime çektim. Odun ateşinin dumanını, kömür tozunu ve kanalizasyonun pis koku-sunu yutmuş biri olarak, öksürdüm. Amonyagın kokusunu fark etmemle birlikte gözüm acıdı.

Arkamdaki kapı açıldı.

Zorlukla bir nefes aldım ve döndüm, elim hâlâ pencere-nin kulpundaydı. Birisi içeri girdi, sol elinin arkasındaki ışık berrak bir küre şeklini aldı. Birkaç saniye daha durumu kav-rayamadıktan sonra kocama bakıyor olduğumu anladım.

Kocam! En sonunda, çok geç de olsa yatağıma gelmişti. Muhtemelen sarhoştı. Büyük olasılıkla, istemediği demode karısına eşlik etmesi gerektiğinden dehşete düşmüştü. Pen-cereden kendimi dışarı atmak istedim, ama yengemin sözleri aklıma geldi: *Kocanla git.*

Görevim gayet açıktı.

Yırtık ve kirli, kullanışlı seyahat kıyafetlerini giymiş ol-ması garibime gitti. Yanağında ıslak bir çizik vardı. Kavgadan çıkmış gibiydi.

Kızgın bir sesle, “Catherine, pencereyi kapat,” dedi; san-ki perdeyi açmam onu gücendirmişti. Ben gücendirmiştim! Evinden koparılmış, şehirde sürüklenmiş, aç bırakılmış ve dayak yemiş bir köpek gibi köşeye sinmiş ben!

Rüzgârın sürüklediği bir ses duydum veya sadece havada-ki bir titreşim, belki de dudaklarıma konan acı bir öpüktü.

bilmiyorum. Kedi içgüdülerim uyarıldı. Pencereye döndüm; gerçekten, kendimi dışarı atıp bahçenin içerisinden koşarak onun soğuk öfkesinden —şimdi alevlenmeye başlayan— kaçabilir miyim, diye merak ediyordum.

“Yere çök!” diye bağırdı.

Birkaç blok ötede büyük bir patlama oldu ve tüm konak sarsıldı. Pencere camları, çerçeveleri parçalandı. Arkaya fırlattı beni. Yerde kıpırtısız yatarken pencereden dışarıya bakıyordum. Alevler karanlık gökyüzüne uzanıyor, çığlıklar ve köpek havlamaları duyuluyordu.

“Kalk ayağa! Giyin! Mümkünse, hemen.”

Bana yardım etmek gibi bir niyeti yoktu. Tam tersine, kapağı fırladı ve sabırsızlıkla oturma odasına seslendi: “Hayır! *Hepiniz* gitmelisiniz. Çoktan gitmiş olmanız gerekiyordu, efendileriniz sizi çoktan terk etti. Acele edin.”

Bocalayarak kalktım ve sendeleyerek giysi dolabıma yürüdüm. Kocamın sihirli ışığı —ama kendisi değil— beni takip etti, yani mahremiyetimi koruyabilecektim. Işığın da yardımıyla, geceliğimden sıyrıldım ve iç çamaşırlarımı —kombinezon ve gövdeyi saran yumuşak tüylü bir tunik— giydim. Ardından kabarık binici eteğimi ve bluzlarımdan birini geçirdim üzerime. Aceleyle yatak odasına döndüm ve ceketimin düğmelerini, yanlış da olsa, ilikledim.

Çıkan yangının sesi hiç dinmeyen gök gürültüsü gibiydi. Alevlerin yansımaları yere saçılan cam parçalarının üzerinde oynanıyordu. Barut dumanı gözlerimin sulanmasına yol açtı. Elim kanlıydı, ama bir kesik hissetmiyordum. Sulanan gözlerimi sildim ve düğmelerimi tekrar iliklemeye başladım.

“Bırak onu!”

Avludan birbirine karışmış sesler geliyordu. Kulakları sağır eden bir gürültünün ardından, zafer nidaları arttı. Ar-

dından bir kadın bağırdı, ancak sesi acımasızca kesildi hemen.

Sertçe, "Pencereden dışarı çık. Yakalanırsan seni öldürürler," dedi.

Cevabımı ani olmuştu: "İlk önce *seni* öldürmezler mi?"

Oturma odasının kapısına çarpan bir şeyin sesini duymamla kızgınlığımı korkuya döndü. Yatağa fırladım, örtüyü çektim aniden ve cam kırıklarından korunmak için pencerenin alt kenarının üzerini örttüm. İlk önce ayaklarımı dışarı çıkardım. Yerden bayağı yüksekteydim, atlamak zorunda kalacaktım; ama kediler yere yumuşacık konmayı becerirlerdi; dizlerimi kırdım.

"Hadi!"

Bahçeye doğru koşarken omzumun üzerinden arkama bakıp kocamın yere atlayıp atlamadığını kontrol ettim. Arkasından çekmeye çalıştığı örtü sivri bir cam kırığına takıldı ve yırtıldı, ama kurtarabildi yine de. Ölü çiçek tarhlarını çiğneyerek uzaktaki duvara doğru koştum. Ölçebildiğim kadarıyla üzerinden tırmanmak için çok yüksekti. Ayağımı koyabileceğim veya ellerimle tutabileceğim çıkıntılar aradım. Duvara yakın bir ağacın kubbesinin altında bir bank duruyordu. Üzerine zıpladım ve üzerindeki dalların birine kendimi atmadan önce gücümü topladım.

Bileğimi yakalayıp beni durdurmaya çalıştı. Bana bakmıyordu, bakışlarını takip ettim.

Kutsal Tanit!

Kırık camın orada, bir adam tüfeğiyle nişan almıştı.

Sesim çıkamadı ilk başta. Ardından kelimeler dökülmeye başladı: "*Yivli Tüfek!* Ama yasak bunlar!"

Kocam boştaki elini, sinek kovmaya çalışırmış gibi kaldırdı.

Kendimi kurtarmaya çalıştım, ama bileğimi bırakmadı. Sadece olduğu yerde duruyordu, sanki huzurlu bir gecede güzel havanın tadını çıkarmaya parkta yürüyüşe çıkmıştık.

“Yıvli tüfeğin menzili misket tüfeğinden çok daha uzun, yoksa bunu bilmiyor muydun?” diye devam ettim.

“Bunu bilmene şaşırdım, ne de olsa yasaklar.”

Karanlıkta bile görüşüm çok iyiydi: Camdaki adam gerildi ve tetiği çekti!

Ne bir ses ne bir parlama ne de bir vuruş...

Adam arkasına döndü ve bağırdı: “Bir büyüçümüz var! Tatar yaylarını getirin!”

“Yukarı,” dedi kocam.

Atın üzerine çıkarmış gibi, büyük bir dala tırmandım. Örtüyü bana uzattı.

“Ne—”

“Al şunu! Her şeyi sorgulamak zorunda mısın? Tüfek ateş almayabilir, ama tatar yayının okundan kurtulamam.”

Aldım. Arkamdan tırmandı. Camda bir çift adam belirdi ve tatar yaylarıyla nişan aldılar. Dalın üzerinde —şimdi pencere ile aynı hizadaydık— örtüyü elimden çekip aldı ve adamlar ateş eder etmez, sanki pahalı kumaştan buruşuk ve kirli bir örtü okları engelleyebilirmiş gibi, savurdu.

Buruşuk örtü açıldı ve yırtık yerinden sökülmeğe başladı. Sökülen ipliklerden bir bulut —kurnaz olanları geride kaldı— kanat takmışçasına yavaşça pencereye doğru süzülmeğe başladı. Oklar bulutun içine girdikçe yavaşladılar ve bocalamaya başladılar. İplik bulutu ile çevrelenmiş okların tüm hızları tükenmişti. Yere düştüler. İplik bulutu ise, okların hızından beslenmiş gibi, hızla yeni oklar yerleştiren adamlara doğru ilerlemeye devam etti.

Saçımın örgüsünden aniden çekildim.

“Kıpırda!” Yukarı çıktı.

Duvara uzanan kalın bir dalın üzerinde olan kocamın arkasından güçlkle tırmannmaya devam ettim. Ayakları iki yana sarkmış ilerlerken, dal, üzerinde durduğu yerden kırıldı ve onunla birlikte yola düşüp gözden kayboldu. Duvarın üzerinde, ayaklarım iki yana açılmış otururken penceredeki adamların yere devrildiklerini gördüm.

“Catherine!” Ayağa kalkmış, elbisesindeki tozları bir eliyle silkelerken soğuk ışık kabarcığını andıran diğer elini bana uzatmıştı.

Ellerimle duvara tutunarak aşağıya sarktım ve kendimi bıraktım. Doğal olarak, kusursuz bir incelikle yere kondum ve uzattığı eli aşağılamak için hemen dikleştim. Benim de kendisi gibi yere kapaklanmamı bekliyordu herhalde.

“Kim onlar?” diye sordum. “Neden seni öldürmek istiyorlar?”

“Öldürmek istedikleri kişinin neden *ben* olduğunu düşünüyorsun?”

Kalbim hızla çarpıyor, düşüncelerim kafamın içinde çalkalanıyordu. Yengemin dilime taktığı tasma ise kaybolmuştu: “Sorunu cevaplayabilmek için ne kadar vaktim var?”

Bir adım geri gitti. “Beni Barahal’ların az konuşan ve daha da az görgü sahibi olan kişiler olduğu konusunda uyarılmışlardı. Ne de olsa casusların ve paralı askerlerin soyundansınız. Artık gidebilir miyiz? Yoksa kalıp Kelt usulüne uygun, amaçsız hakaretler mi etmek zorundayız birbirimize?”

Duvarın diğer tarafında, emirler yağdıran adamlar duyuluyordu. Herhalde yolun iki tarafını kapamaları için adamlarını gönderiyorlardı.

“Ne tarafa?” diye sordum.

Gökyüzünü inceledi. Alevlerin ışığında, puslu ve kırmızı gökyüzünü ve yükselen dumanları görmekte zorlanmıyordum; ama o başka bir şeye bakıyor gibiydi. Tapınak çanları teker teker çalmaya başladı, ardından yangın uyarısı geldi: *Uyanın! Uyanın! Uyanın!* Çanların gürleyen ritmi sorunun cevabını yuttu. Suratını buruşturup —diğer insanlar gibi gözlerim iyi görmüyormuş da başına bela olmuşum gibi— gereğinden fazla yaptığı el kol hareketleriyle yolu gösterdi. Tam dönüp koşmaya başlayacaktı ki kırılan ve dar sokağa düşen dala takıldı ayağı. Homurdandım. Büyücülerin, benim sahip olduğum gibi, ruhların görme yeteneğine sahip olması

gerekmiyor muydu? Silkelendi ve konağın bahçe kapısından uzağa, sokağın doğusuna doğru koşmaya başladı. Takip ettim. Barahal'lar casus ve paralı asker olabilir —gerçekten bu kelimelerle ifade etmek zorundaysak— ama bu, tüm Barahal çocuklarının da aile işi için eğitildikleri anlamına gelirdi. Uzun sokağın sonuna geldiğimizde kocam, benden farklı olarak nefes nefese kalmıştı.

Kafamı köşeden uzattığımda durum eşitlendi: Sokağı dolduran meşale ordusu eğilip kalkıyor, iki yönden bize doğru geliyordu. Kürekler, sopalar ve kılıçlar sallanıyordu. Ön hattın gerisinde, tatar yayları nişan aldı. Şükür ki çanların seslerinden tezahüratların çoğunu, “öldürün!” ve “yakın!” ve “intikam!” dışındakileri —kovalayıp kurbanlarına öldüresiye vurmadan önce halkın tipik öfkeli bağırışları— anlayamıyordum.

Korku o kadar hızlı ve güçlü bir biçimde üzerime çöktü ki bir an kulakları sağır eden bir gürültü duydum sadece. Dehşete kapılmıştım.

Çan seslerini boğan bir uğultu duyuldu. Tüm yanan meşaleler titredi ve ne olduğunu anlamadan hepsi bir anda söndü. Buz gibi bir rüzgâr esmeye başladı. Ağaçların dalları kopmaya, insanlar yumruk yemişçesine yere düşmeye başladı. At arabası, kalabalığı yararak bize doğru geliyordu, arka planındaki büyük yangının alevleri hâlâ kuvvetliydi. Atlar, artık et ve kemikten hayvanlar gibi görünmüyorlardı; yerin bir kol boyu yukarısında dörtlü koşuyorlardı. Beyaz saçlı faytoncu buz sarkıtı gibi yarısaydam yelelerin üzerine kamçısını şaklatıyordu. Arabanın arka tarafına binmiş diğer mahlûk da artık insan değildi, ona soğuk büyü kasırgası demek daha doğru olurdu. O kadar kuvvetliydi ki üzerinde ilerlediği sokağa buz yağdırıyordu.

Arabayı yanımıza çektikleri sırada, yüzüstü yere kapaklanmış insanlar korkudan inliyorlardı. *Emi* arabanın arkasından yere atladı; merdivenleri çıkardı ve kapıyı açtı. Bunları, basıt

bir uşak gibi eksiksiz bir biçimde, yapmıştı. Kocam arkasına bile bakmadan arabaya tırmandı, ama ben gözlerimi *emüya* diktim. Bütün bu kargaşanın ortasında durdu ve o da bana baktı.

“Selam, Kuzen.” Bunu o kadar olağan bir tonda söylemişti ki çanların gürültüsü, fırtına rüzgârının uğultusu ve halkın yakarışları sebebiyle duyamamış olmam gerekirdi. “Eğer kabul edersen sana bir hediyem var. Çünkü bence buna ihtiyacın olabilir.”

Kutuların bağlı durduğu tepedeki rafta duran bir cisme hafifçe vurdu ve kabzası bana dönük bir biçimde, bana doğru fırlattı. İçgüdüsel olarak yakaladım; ağırlığı ve dengesi, tam benim için yaratıldığı izlenimini uyandırmıştı bende. Bir Barahal’ın bildiği bir şey varsa, o da kılıçtır. Dürüst olmak gerekirse, güçlüler tarafından —biz paralı kılıç ustalarına ve casuslara yüzyıllar boyunca kirli işlerini yaptıran prensler, bankacılar, loncalar ve büyü Haneleri— oldum olası aşağılanan bir soy olduğumuz doğrudur. Ozanlar ve Kelt şairleri, her zaman onurumuzla hizmet etmiş, en acı bedelleri ödemiş ve işi bitirmiş olsak da bizleri hiç göklere çıkarmamıştır.

Kocam arabanın içinden seslendi: “Bu kadar uzun süren ne? Bir an önce *gitmeliyiz*.”

Huzursuzlanan atlar ayaklarını sertçe yere vurdular. Soğuk kemiklerime kadar işlemiş ve dişlerim birbirine vurmaya başlamıştı. *Eru* arkasını döndü ben de ancak o zaman arabanın içine kendimi atabildim. Binmeye çalışırken kocamın karşı koltuğuna düştüm. Kapıyı arkamdan sertçe kapattı. Merdivenler geldiği yere, arabanın altına çekildi. Araba ileri atıldı: bir, iki ve üç defa. Her defasında ileri geri savruldu.

Faytoncu bağırды: “Hooo! hooo!”

Mavi kıvılcımlar uçuşmaya başladı ve sonra atların parke taşlı yolda çıkardığı gürültünün eşliğinde ilerlemeye başladık. Başım, çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

“Bastonun olduğunu bilmiyordum.” Şaşırılmıştı, sesinde ne sinir ne de kibir vardı.

Bakakaldım; çünkü her ne kadar avucumda benim için yaratılmış kılıcı hissetsem de baktığımda son moda, simsiyah, kocaminkine benzer bir bastonun —gösteriş meraklısı zengin genç adamları Bee ile genelde alay konusu yapmamıza neden olan türden— çerçevelediği ince, dümdüz ve parıldayan bir kılıç vardı elimde; sanki çift görüyordum. Acaba Bee neredeydi şu anda? On üç sene boyunca paylaştığımız odada, uykusuz bir hâlde beni mi düşünüyordu? Çok uzağındaki yangını fark etmiş miydi? Ne anlama geldiğini biliyor muydu? Ya yangın iyice yayılacak olsa? Ya tüm şehir alevler içinde kalsa?

Aceleyle ve garip bir şekilde, konuyu değiştirdim: “Kutsal Tanit! Bu fırtına kesinlikle bir büyücünün işi. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum.” Etrafımızı saran bu muazzam, öfke dolu kuvvet karşısında korkudan titriyordum. Ya bu sınırlandırılmamış fırtınayı bir nefesiyle o yaratmıştı ya da bir *eruyla*, korkunç bir buz yaratığıyla anlaşmış ve kendi adına bu fırtınayı oluşturmasını istemişti.

Kibir en güçlü adamların bile dikkatini dağıtır.

Buruşan ceketinin yakasını çekmişti. “Yeteneklerim beklenmedik derecede iyidir, bu doğru. O kadar beklenmedik ki Dört Aylar Hanesinin efendileri bile, rakip beş Hanenin kâhinleri köylüler tarafından soru yağmuruna tutulana kadar, ellerinde kimin olduğunu farkına varmadılar. Her ne kadar taşıdıkları önemin altını çizmek için abartma eğilimi gösterebilirler de, kâhinler bir kuşağın en güçlüsü olduğumu söylerler.”

Zafer duygusu dilinin çözülmesine yetmişti! O kendini beğenmiş tavriyle şakımaya başladı.

“Bu görevi yerine getirme onuru ve şerefi bu nedenle bana verildi.”

Onur ve şeref. Büyü ile mühürlenmiş sözleşme. Neden Dört Aylar Hanesi Barahal klanından bir kız istemiş olabilirdi ki?

Koltuğunda döndü, mandalı çevirdi ve arkaya bakan pencereyi araladı. Arkamızda, gökyüzünün göz kamaştırıcı parlaklığını, bir ressam fırçasından çıkmış gibi görünen çatıları ve gökyüzüne doğru kıvrılan düzensiz alevleri görebiliyordum. Havada gözlerimi sulandıran bir amonyak kokusu ve aşına olmadığım garip bir tat vardı.

Alevler tatmin olmanın keyfini yaşayan kocamın gülümsemesini aydınlatıyordu. “İyi iş olduğunu söylemeliyim. Tamamen mahvoldu! Oysaki bu iş için çok tecrübesiz olduğumdan emindiler.”

Büyük yangın hakkında konuşuyordu! Ben, bu onura ve şerefe hiç dahiil olamamıştım. Ona göre sadece bir *görevdim*.

Köşeyi döndük ve ıssız bir sokakta ilerlemeye devam ettik. Tüm kapılar kapalıydı. Pencereyi çat diye kapattı ve koltuğuna gömüldü. Rüzgâr dinmişti. Yangının patırtısı ve ava çıkmış kızgın halk geride kalmıştı. Çanlar teker teker dururken yangın alarmları çalmaya başladı uzakta. İnsanlar yangını söndürmeye çağırılıyordu.

“Ne yaptın sen?” diye sordum.

“Zeplin elbette. Dikkat etmedin mi?”

“Zeplin mi?”

“Zeplini yok ettim, tabii ki.”

“Zeplini yok mu ettin?”

“Söylediğim her şeyi tekrar etmek zorunda mısın?”

Elbette, büyüücü Haneleri zeplinlerden nefret ediyorlardı. Yanma işlemi teknolojisine; buharın haşlayan gücüne; o lanet akıllı troller ve çok uzaklardaki Kâşifler Kenti’ndeki hain insan yandaşları tarafından ithal edilen taslaklara ve mekanizmalara sinir oluyorlardı. Yabancı mühendisler akademinin salonlarında tasarım ilkeleri üzerine dersler verirken bir Hane, temsilcilerinden birini zeplinin bağlı bulunduğu Tren Bakım İstasyonu’na göndermişti.

Yüce Melkart! Bu kendini beğenmiş adam akademinin kütüphanesine girmiş ve akademik dokümanları kullanarak nasıl, nerede ve ne zaman yapacağına karar vermişti.

“Tek başına mı yaptın?” diye sordum, çünkü *en*unun o sırada nerede olduğunu ve faytoncunun nasıl bir yaratık olduğunu merak etmiştim. Belki gözüme gözüktüğü gibi bir insandı, ama belki de değildi. Evlendiğim adamın aksine, ben her şeyi anladığımı zannedecek kadar kibirli değildim.

Cevabı sert ve tehlikeli oldu: “Yapabileceğimden kuşku mu duyuyorsun?”

“Siz ve Dört Aylar Hanesi hakkında hiçbir şey bilmediğime göre bu konuda bir fikrimin olma ihtimali neredeyse yok, değil mi?”

“İçerlemiş gibi konuştun! Büyücülükleri ile birçok ailenin güvenle çölü aşmasını sağlayan Diarisso soyunun kurduğu Dört Aylar Hanesi tarafından sana verilen değer bilincinde olmalısın.” Nefes alış, gözünü kırpması, sesindeki alçakgönüllü ton atalarına olan korkuyla karışık saygısının göstergesiydi. Ardından o ses tonu kayboldu. “Açıkçası bu şekilde birisine bağlı olacağımı düşünmemiştim. Bu kişi—” Aniden sustu.

“Bana hiç böyle bir sözleşmeden söz edilmemişti.”

“Sana sözleşmeyi anlatmak mansaya düşüyor. Şimdilik bu konuda konuşmasak daha iyi olacak.”

“Daha ismini bile bilmiyorum!”

“İsmim?”

“Söylediğim her şeyi tekrar etmek zorunda mısın?” Ne yazık ki bu mahcup ve acınası karşı atağım hedefini ıskalamıştı.

“Sözleşmede, bağlanımın mühürlenmesinden bahsediliyordu. *Dinlemiyor* muydun?”

Kızgınlık, gözyaşlarından daha iyidir. “Dinleyemeyecek kadar donup kalmış olabileceğim hiç aklına gelmedi mi? Hiçbir fikrimin olmadığı, uyarılmadığım. Hiç düşündün mü ki—” Gözyaşlarımı tuttum. Devam edemeyecektim. Onun karşısında kendimi küçük düşürmüştüm ve bu, yapmak istediğim en son şeydi.

Sertçe nefes aldı. Işığın azalmasıyla birlikte arabanın içi nerdeyse tamamen karanlık olmuştu. Geriye iyice yaslandı ve gözlerini kapadı. İlerlemeye devam ettik. Arada sırada faytoncunun kamçı sesi duyuluyordu. Her ne kadar her türlü yanma işlemi, güçlerini atalarının ruhlarını taşıyan uçsuz bucaksız buzdan dokuyan büyücü Hanelerinin sayısız kuşağının üzerinde çalıştığı ve geliştirdiği soğuk büyü tarafından lanetlenmiş olsa da, ateşte çatırdayan çırayı andıran bir sestti bu.

Bir süre sonra kocam canlandı ve sonra, sanki dışarıdaki hizmetkârların duymasından ve bu sayede üzerinde bir güç elde etmelerinden korkarmış gibi, fısıldadı: “Andevai Diariso Haranwy.”

Hâlâ mahcup durumda olmama rağmen onu kışkırtmaktan kendimi alıkoyamadım: “Kendini Romalı gibi çağırıyorsun, gördüğüm kadarıyla. Ancak Roma soyundan olmadığını besbelli.”

Gözleri irileşti. “Dört Aylar Hanesinden kimsenin Roma soyundan olmadığına nasıl bu kadar eminsin? En tepedeki soylunun çocuğu da, en fakir kölenin yavrusu da, eğer tanrılar tarafından soğuk büyüünün dokunuşu ile ödüllendirilmiş ise, büyücülerin dikkatini çekmiş olabilirler. Ayrıca bugün gördüğün üzere, evlilik söz konusu olduğunda kendi seçimlerimizi de yapabiliriz. Neyse, kendimizi Romalı gibi isimlendirmemize niye bu kadar şaşırdın ki? ‘Catherine’ ismi, eski Yunanca kökü olan Romalı bir isimden türememiş mi?”

“Bana hakaret mi ediyorsun?”

“Sana ne şekilde hakaret edebilirim ki? Beni yanlış anladın. Sadece, doğrudan Roma soyundan gelmeyen insanlar için, bir zamanlar Romalıların yönettiği topraklarda yaşayanların ortak bir biçimi kullanmasının ne kadar olağan olduğunu açıklamaya çalışıyorum. Belki de siz Fenikelilerin konuyla ilgili başka bir düşüncesi vardır.”

“Doğal olarak; doğduğumuz yerin doğasına tamamen aykırı olarak var, ki Romalıların yalanlarından biridir bu.

Öncelikle, biz Kenaani'yiz, Fenikeli değil. Romalılar nasıl yaptıysa biz de eski Yunancadan yararlanabiliriz, dolayısıyla Kenaani soyundan gelenlerin Yunancadan isimlerini türetmesi son derece normal. İnsanlar öyle olduğumuzu düşünse bile, şanlı tarihimizdeki generallerin ve kraliçelerin isimleri ile sınırlı değiliz."

"Beni tam tersine mi ikna etmeye çalışıyorsun? Neyse, daha önce 'insanların' Fenikeliler hakkında—" Dudakları bir anda söylenmeyen kelimelerin dışarı çıkmasını engellemek için, kapandı.

"Hakkında ne?"

Cevap vermedi.

"Söylemeye korktuğun şeyi duymaktan korkmuyorum."

Sinir oldu. "Peki o zaman. İnsanların ne söylediğini benden çok daha iyi biliyor olman lazım. Kartaca kuşatması sırasında, kraliçeniz kendinin ve her hanenin ilk çocuğunu kentin tanrısına kurban etti. Böylece şimşekleri ve fırtınaları Roma ordularının üzerine salıp kuşatmayı sona erdirebildi."

Titreyen bir sesle devamını getirdim: "Ve sonunda Roma'nın denizler üzerinde hâkimiyet kurma çabası, ticaretten kâr elde etmekten ve bu yolda sevgili bebeklerini gaddar Moloch'a kurban etmekten kaçınmayan kalpsiz insanlar tarafından engellendi." *Sessiz ol!* demişti yengem; ama pasif kalmak, boyun eğmek ve insanların yalanları konuşmasına göz yummak yapabildiğim bir şey değildi. Atalarım, Romalıların karşısında boyun eğmemiş ve boğazlarının kesilmesine izin vermemişti. "İnsanlarımı kötölemeyi bitirdin mi? Sırf kendini iyi hissetmem için, kendini onların yerine koymak zorunda olmadığın insanlar hakkında atıp tutman kolay."

Bu sözler babama aitti. Doğruluğunu tüm benliğimle hissediyordum.

Kutsal Tanıt! Ne kadar aptaldım. Kendimi hiddetle verdiğim karşılığa kaptırmıştım. Oysa o kadar uzun süredir sessizdi ki, uyumaya başladığını düşünmeye başladım.

Fın sonunda boğazını temizledi ve ifadesiz bir sesle konuştu: "Ceketinin düğmelerini ilikleme yi düşünmelisin, çok pasaklı görünüyorsun. Bana söylemeyi gerekli gördüğün başka bir şey var mı?"

Ağzımda bu ufak zaferin tadı vardı. "Hayır," dedim, hafif ve gergin bir sesle; kendini zapt etmesine sevinmiş, biraz da şaşırmıştım. Aklından neler geçiyordu kim bilir. Oturduğu yerde kıpırdadı, kafasını döndürdü ve gözlerini kapadı. Yorgunluk tüm bedenine yayılmış gibi, uykuya daldı. Kafası arabanın ritmini takip edip, kaplamalı koltuk arkalığın a vurmaya başladı. Nefes alıp vermesi hafiflemişti, sanki rüyalarında alev toplarından ve tatar yaylarının pırıltılı oklarından kaçıyordu.

Hayalet kılıcın kabzasının soğukluğu elimi yaktı. O sadece gösterişli bir baston görürken ben ikili doğasını görebiliyordum. Bu düşündüğü kadar güçlü veya akıllı olmadığını mı gösteriyordu? Hâlâ bağlıydım, ama tamamen çaresiz değildim.

Yumurtlayan balıklar gibi aklıma yeni sorular gelmeye devam ediyordu yine de. Hayalet kılıçla simsiyah bastonu tek bir objede birleştiren büyü dizilerini görebilmemin sebebi neydi? *Eru* bunu neden bana vermişti?

Kabzayı sıkıca kavradığımda, etrafımızı saran tüm gürültüye rağmen duyabildiğim *erunun* temkinli sesi kulaklarımda çınladı:

Selam, Kuzen. Buna ihtiyacın olabilir.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Gece boyunca yol almaya devam ettik ve sonunda uyuklamaya başladım. Sabahın hüzünlü ışığıyla titreyerek uyan-
dığım da kocamın kendi kapısının perdesini açmış olduğunu
gördüm. Şehri geride bırakmış ve karla karışık yağmurla ör-
tölmüş kasabalardan, bahçelerden, otlaklardan ve çiftlikler-
den oluşan bir yolda ilerlemiştik. Yanımda kalın bir yün atkı
veya kışlık bir palto olmasını diledim, ama yoktu ne yazık ki.
Apar topar kaçarken eldivenlerimi kaybetmiştim; bu neden-
le, soğuktan donan parmaklarımla beceriksizce ceketimin
düğmelerini açmak ve tekrar ilikleme zorunda kaldım.

Uzakta, tepelerin yukarıya uzandığı çizgiye kadar ye-
şil çayırlar seriliydi önümüzde. Yolun kenarında bir tavşan
geldiğimiz yöne doğru ok gibi fırladı. Büyükbaş hayvanlar,
geçerken bizi izlemek için kafalarını çeviren genç delikanlı-
ların gözetiminde uysalca otuyorlardı. Olağan bir görüntü
oluşturmadığımız kesindi. Paralı yolları sadece arabası olan-
lar kullanırdı ve kış rüzgârının her şeyi buza dönüştürdüğü
bu zamanlarda da halk seyahat etmeyi sevmezdi. Bir anda
Bee'nin yanımda olmasını ve onun varlığından güç almayı
diledim, ama yalnızdım. Siyah bir baston, bot giymiş avağı-
ma çarptı. Gözlerimi diktim, ama gün ışığında sadece sıradan
bir bastondur. Korkunca aklınızın size oynayabileceği oyunlar

gariptir. Hayal görmek camını yakar eğer burnunu güzel kokan bir çiçeğe çok yaklaştırırsan, derdi Bee.

Bir süre demiryolu boyunca ilerledik. Kenarında uzunca bir vagon olan, yolcuları istasyona hızlı adımlarla yürürken, önünde yeni atlarına koşum takılan bir araba duran, ufak bir garın önünden geçerken daha iyi görebilmek için öne eğildim. Bileğe kadar uzanan, bükme yünden dokunmuş bir ceketle süslenmiş bir adam yumruğunu bulduğumuz yöne doğru salladı.

Garın tabelasında CURLING GEÇİDİ yazıyordu. Newfield şehrinin sınırında yer alan bir kasabanın ismini hatırladım. Eğer Newfield'den geçiyorsak, bu Adurnam-Camlun Anayolu'ndan kuzeydoğuya ilerlediğimiz anlamına gelirdi. Perdemi açmak için uzanmıştım ki kocamın sert tepkisiyle karşılaştım:

“Perdeyi açamazsın.”

İtiraz ettim: “Newfield'in yuvarlak kulesini görebilir miyim diye bakmak istemiştım sadece. Çok ünlüdür.”

“Perdeyi açamazsın,” diye tekrar etti, sanki ahmakmışım gibi.

Bu kadar ufak bir şey için tartışmaya girmek istemedim — gerçi hiçbir şey için girmeye niyetim yoktu, her ne kadar suratının ortasına yumruğumu indirmek çekici bir fikirmiş gibi dursa da— o yüzden yumruğumu sıkıp pişman olabileceğim bir şey yapmaktan kendimi alıkoymaya çalıştım. Onun tarafındaki açık pencereden dışarıya diktım gözlerimi: yan tarafları ambarlar ve ahırlarla desteklenmiş dikdörtgen çiftlik Haneleri; otlakların kenarlarındaki çöplük yığınları; babamın notlarında yer alan, özellikle kuzeybatı Kelt kabilelerinde ve Batı Afrika'dan üç yüz yıl önce kaçmış bazı Mande kabilelerinde görülen, tek tük kendine özgü yuvarlak evlerden oluşmuş kasabaları izledim.

Kocam olarak çağırdığım adam karşımda, kollarını kavuşturmuş, camdan dışarıyı izliyordu. İç dünyasına dalmış gi-

biydi. Geceki maceranın lekeleri hâlâ üzerindeydi: Elbisesinin kolu yırtılmıştı, sol yanağında çamurdan bir çizik, özenle kırılmış sakalında kalmış bir saman çöpü vardı. Gururlu, Kelt'ten daha çok Afrikalıları andıran bir suratı ve Bee'nin derinlerinde kaybolmaktan çok memnun olacağı, pek güzel gözleri vardı. Siyah gözükecek kadar koyu renk olan gözleri, kalın ve düzgün şekilli kirpiklerle çevrelenmişti. Zeplini yok ettiği için böbürlenmişti. Yaptığına memnundu; başkalarının iççiliğine ve malzemelerine mal olmuş olsa bile.

Öne kaydı, ben de ona diktığım gözlerimi hemen kaçırdım; ama benimle ilgilenmedi. Yol tepelere doğru yükselmeye başlamıştı. Meşhur yel değirmeni buralarda bir yerdedi, ama yolun batısında kalması ve benim de perdelerimin kapalı olması sebebiyle görme şansım yoktu. Karaçam ormanının içine ilerlemeye başladık ve kısa süre sonra yolun iki tarafındaki hendeklerin ötesinde, karaçam ağaçları dışında hiçbir şey görmemeye başladım.

Altın işlemeli, cilalanmış, simsiyah bastonunu kavradı ve açık pencereden dışarı uzatıp arabanın yanına hafifçe vurmaya başladı.

Yüksek sesle, "İşaret kulesi!" dedi.

Faytoncu kamçısını şaklatınca atlar ve araba yoldan çıktı. Kendimi sarsıntılı bir düşüşe hazırladım; ama hendeğe yuvarlanacağımıza çam ormanının içinden geçen, ortası çim olan iki çizgi halindeki toprak bir yolda ilerlemeye başladık. Hava birden daha da soğumuştü. Dalların siyah örgüsünün altında, yağmur arabanın tepesinde tıpırdıyordu. Bugün hiç yağmur görmemiş kuru zeminin üzerinde arabanın gıcırtilarını eşliğinde yol aldık ve kısa süre sonra aniden durduk.

Kocam uşağını beklemeden kapıyı açtı, dışarı sığırdı ve uzun adımlarla uzaklaşmaya başladı. Bense titreyerek yerimde oturmaya devam ettim. Bir süre sonra, atların ayaklarını sertçe yere vurmaları ve salyalarını akıtmaları dışında bir şey olmayınca, koltuğun üzerinde kayıp kapıya geldim ve vete

atladım. Çam ormanı arkamızda ve biraz aşağıımızda kalmıştı. İnsandan yoksun, Brigand İşaret Kulesi'nin —çok büyük ihtimalle— yer aldığı tepe ve düz zirveli başka tepelerle dolu, boş araziye göz gezdirdim ve kocamın yamaçtan yukarı toprak yoldan yürüdüğünü gördüm.

Araba sönmüş bir ateş çemberinin —taşlardan oluşan bir düzgün halkanın içerisinde, yanmış dallardan arta kalanlar vardı— yakınında dinleniyordu ve bitişiğinde ateş için toplanmış odunların istiflendiği küçük bir kulübe vardı. Faytoncu, elinde bir kovayla, atların etrafında bir tur attı. Her ne kadar kovanın içindeki sıvı su kadar berrak olsa ve su gibi çalkalansa da, içtikten sonra atların ağızlıklarından çıkan damlalarda garip bir şeyler olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamadım.

Çok üşümüştüm, yürümek zorundaydım. Ben adımlarımı hızlandırırken kocamın tepenin ufkunda kaybolduğunu gördüm, sanki gökyüzü onu yutmuştu. Şimdi üzerine kafa yorunca, çok da kötü olmazdı aslında. Yine de, sonrasında bana ne olurdu acaba? Zincirlenmiş evliliğimiz beni gerçek-te, nereye kadar bağlıyordu?

Faytoncu atları kaşağılamayı bitirdi ve içinde küller olan çembere gitti. Odunları üst üste yığı, çıraları yerleştirdi, taş ve çakmağın yardımıyla tutuşturdu. Alevler odunları sardı ve odunlar yanmaya başladı.

Demek buz büyücüsü değil, ha! *Eru* gibi bir buz yaratığı da değil. Onların sadece varlıkları bile ateşin sönmesine yetti.

Yavaşça sıcaklığa doğru ilerledim. “Sıcaklık muhteşem bir şey, değil mi? Kışlar uzun ve soğuk olduğunda ateşten daha iyisi yok,” dedim faytoncuya.

Karşılık verdi: “Hanımefendi.” Gülümsemedi belki, ama düşmanca da değildi.

Kenaani tüccarları ve Romalı generallerin notlarına göre, kadim zamanlardaki Kelt savaşçılarına özgü, beyazlatılıp di-

ken gibi dikilmiş kısa saçları vardı. Bir kuşak önce, Camjiata'nın Avrupa'yı birleştirmeye —kimilerine göre istila etmeye— çalışırken kullandığı Arverni ve İberyalı ordusunda yer alan askerleri arasında yaygın olan bir saç modeliydi bu. Yakın zamanda bu moda kuzeyde yaşayan işçi sınıfı ve fakirler arasında da yaygınlaşmaya başlamıştı, hatta İberyalı canavarın ilerleyişini durdurmak için ölümüne savaşan batı Keltlerinin bölgelerinde bile. Bunca şeyden sonra, savaş tehdidinin ortadan kalktığı bu günlerde haşin efendileri için didinmekte olan işçiler, Camjiata'nın bir nebze olsun özgürlüklerini sağlayacak yasa kitabının o dönem yaratmış olduğu umudu hatırlayabilirler.

Bir süre sonra, faytoncu arabaya doğru yürüdü ve sürücü koltuğunun altındaki bölmeye baktı. Bu açıdan, bulutlu günün sedef gibi ışığında arabanın önceki gece aldığı hasar açıkça görülüyordu: Sürücü koltuğunun olduğu bölümde çizikler, oyuklar, kızgın kalabalığın fırlattığı molozların izleri ve çamur vardı. Halkın en çok kimden nefret ettiğinden emin değildim yalnız: Roma İmparatorluğu'nun çöküşü sonrasındaki sekiz yüzyılı yöneten ve kan davalarını sürdüren —han-gisini daha çok yaptıkları tartışılır— soylu takımından mı, yoksa İberyalı canavarın yönetimine son veren ve onu on üç yıl önce adaya sürgün eden güçlü büyücü Hanelerinden mi?

Faytoncu, bir elinde kalın yün bir palto, bana doğru yürüdü ve nazıkçe, “Bunu istiyor olabilirsiniz, efendim. Görünüşünü beğenmeyebilirsiniz, ama sizi sıcak tutacaktır,” dedi.

Eğer o çoktan bir palto giymemiş olsaydı, kabul etmezdim. Teşekkür ettim, üzerindeki binici kıyafetlerinin üzerine geçirdim ve düğmelerini çeneme kadar ilikledim.

Giydiği eldivenleri de çıkarıp bana uzattı. “Bunlar da, efendim. Elleriniz buz tutmuş neredeyse.”

“Bunları kabul edemem!”

Duraklayınca, hediye vermek isteyen bir insanı reddederek ona hakaret etmiş olmanın utancını taşıdım hemen.

“Siz dışarıda arabayı kullanırken sizin elinizden bunları alamam, demek istemiştım. Nezaketiniz için teşekkürler, en azından ellerimi verdiğiniz paltonun içine sokarak sıcak tutabilirim.”

Çok gülümseyen biri olmadığı belliydi, ama gözlerinin kenarları kırıştı. “Siz en iyisi bunları alın, efendim. Hava bozuyor. Ben soğuşa alışkınım.”

Almak zorundaydım yoksa hakareti büyütmüş olacaktım. Eldivenler neredeyse tam uydu ellerime. İlk başta parmaklarım acıdı, sonra karıncalanmaya başladı ve ardından yolculuşu sağ salım atlabileceklerini hissetmeye başladım.

“Bacaklarınızı da açmak isteyebilirsiniz,” diye ekledi. “Bir sonraki konağa akşamüstünden önce varamayız.”

“Atları değiştirmek zorunda kalmayacak mısınız?”

Atlara baktı. “Dayanırlar.”

Belki ölümlü olmadıkları için, diye aklımdan geçtiyse de bunu yüksek sesle dile getirmedim. “Eğer bir sonraki handan bu kadar uzaksa neden burada durduk ki?”

Tepenin zirvesine baktı. “Sayın büyücü saygısını sunmak zorunda.”

“Saygısını sunmak mı, neye?”

“Atalarına.” Kare şeklindeki çenesini yukarı kaldırarak ateş işaret etti. “Çay demleyeceğim.”

“Ben biraz yürüyeceğim o zaman.”

Garip bir biçimde durgun kalabilen bir tipti, yine de etrafında olup bitenlerden her zaman haberdardı. Bakışları benimkileri yakaladı. Gözleri, kuzeyde buzun işareti olarak adlandırılan mavi renkteydi. “Zirvede güçlü bir ruhun ikamet ettiğini size söylemem lazım.”

Birbirimize baktık. İşte o zaman, arabadan çıktığımdan beri uşağı görmemiş olduğumun farkına vardım.

“Kimsin sen?” diye sordum.

Yüz ifadesi değişmedi. “Faytoncuyum.” Başını salladı ve işine döndü.

Neysek o olmalıyız. Ve şimdi, ciddi bir merak içerisindedim. Bastonumla çimenleri döverek toprak yoldan yukarı yürüdüm. Manzara zirveden harika görünüyordu. Taze sonbahar havası etrafa yayılan tepelerin çizgilerini keskinleştirmişti; aynı, eteğime sürten, soğğun beyazlattığı çimenlerin uçlarının keskinleşmesi gibi. Alçak arazinin güneyinde hayal meyal bir kule görünüyordu, muhtemelen Newfield'in ünlü yuvarlak kulesiydi. Daha da uzakta, arazi sulak Elek'e doğru kesintisiz bir biçimde alçalıyordu. Hemen önümde, dik bir kayalık doğu-batı hattında uzanan dağ sırasını işaret ediyordu. Kuzey tarafında ise, millerce uzakta, başka bir işaret kulesi vardı; yol aramızda bir mızrak gibi uzanıyordu. Hafifçe gizlenen tek yer ise dalların arasından yükselen sis nedeniyle belirsizleşen çam ormanıydı.

Kocamdan iz yoktu. Tepenin geniş sırtında çimler dışında, sadece üzeri yosun tutmuş iri kaya parçalarından oluşan bir halka vardı. Halkanın alçak sınırında, kısmen dik kuzey yamacından aşağıya doğru, ateş çemberinden görünmeyen gururlu bir meşe ağacı duruyordu. Arılarinkine benzer bir uğultu duyuldu, gerçekten görülmeyen bir varlık yaşıyordu sanki.

“Bir zamanlar Avcı Cernunnos'a adanmış bir türbe dururdu burada. Sonraki yıllarda, burası bir kesişim noktası olduğundan, Esus ve ismini sana söyleyemeyeceğim biri için daha bir sunak olarak da hizmet verdi. Şimdi ise ihmal edilmiş, öylece duruyor.”

Eru yanıma kadar gelmişti. Gün ışığında, o sıradan —belki biraz uzun— Afrika kökenli kadın görünüşü o kadar bariydi ki onu nasıl bir erkekle karıştırdığıma hayret ettim. Anıda gördüğüm üçüncü göz ya da büyüünün kıvılcımları ve yarattığı fırtına da mı yanılttı acaba, diye düşündüm. Lakın Hanelerin geleneklerine ne kadar bağlı olduklarını düşünürsek, bir erkeğin yapması gerektiğini düşündükleri bir ışı bir kadının yapmasına izin vermeleri pek olası görünmüyordu.

“Sadece bir yol görüyorum. Burası nasıl yolların kesişimi olabilir ki?”

“Gerçekten tüm gördüğün bu mu?” Yakın bir akraba gibi, eliyle ön koluma dokundu.

Sisli perde aralanmaya başladı. Çam ormanının ötesinde, yaprakları dökülmemiş gururlu dişbudak ve heybetli meşe ağaçlarından oluşan bir yaz ormanı manzarası belirmeye başladı. Ağaçların bulunduğu pek de derin olmayan vadinin yakınında, kıyısında kamışlardan oluşan bir öbek ve parıldayan suyunun içinden çıkan çimli bir tepecik olan ufak bir göl vardı. Andevai ya da ona benzeyen bulutumsu bir görüntü gölün kenarında duruyordu. Faytoncunun sağ kolu, bir şey bırakıyormuş gibi hareket etti. Ayna gibi bir cisim güneşte parlayıverdi —güneş nereden çıkmıştı ki?— ve gölün yüzeyine çarpar çapmaz su sıçrattı. Sonra da göl onu yuttu.

Faytoncu *eru*, elini kolumun üzerinden çekti ve artık tek görebildiğim, karaçamın içindeki kalınlaşan ışık huzmelerinden yükselen sisti.

“Neresiydi orası?” diye sordum. Nefesim kesilmişti; yanaklarım kızarıırken kalbim küt küt atıyordu.

“Ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Ruhlar dünyası mıydı? Sen gerçekten *eru* musun? Bizim dünyamızdan ruhlar dünyasını nasıl görebiliyorsun?”

Beni sinir eden bir gülümsemeyle, “Düşündüğün bu mu?” diye sordu.

“Neden bana ‘kuzen’ dedin?”

“Neden öyle dediğimi düşünüyorsun?”

“Annemin halkı Belgae'dir. İyice kuzeyde, Barrens'ta yaşıyorlar. Babam, köylerinden buzu görebildiklerini yazmış. Romalılar onlarla savaşmış. Büyücü Haneleri onları medenileştirmiş. Dolayısıyla, belki de annemin ataları buzda yaşayanlarla kaynaşmıştır.” Eminim ki annem bende farklı bir şeyler olduğunu biliyordu. Beni, gizlemem gereken bir şey varmış gibi, sessiz kalmam için uyarmıştı. “Ancak bildiğim kadarıyla, annem normal bir insandı.”

“Sana baktığım zaman bu olası görünüyor.”

Güldüm, keyiflendim; çünkü anlamadığım güçlerle sözlü düello yapıyordum. Anlayamıyordum, ama ondan korkmuyordum da; hem de hiç. “Ve ben Hassi Barahal’ların en büyük kızıyım. Babamın soyu Afrika’nın kuzeyindeki Kart-I İadaşt’a dayanıyor. Halkı, çok eskiden Romalılarla ölümüne savaşmış, deniz ticaretiyle uğraşan Kenaani’ler. Yani, bütün bunlar hiçbir şeyi açıklamıyor. Nasıl olur da kuzen oluyorum?”

“Nasıl olmuyoruz?”

“Bu bir cevap değil! Gece meclisinin hizmetkârlarının soruya soruyla karşılık verdiği söylenir, değil mi?”

“Böyle bir meclisin olduğuna inanıyor musun?”

“Nereden bilebilirim ki? Ruhlar dünyasını yöneten bir gündüz, bir de gece meclisi olduğuyla ilgili bir sürü kasaba öyküsü biliyorum. Bir zamanlar, saygın bir öğretim görevlisinin, meclislerin Yunan tarzında birer benzetme olduğunu söylediğini duymuştum. İnsanların kış ve yaz döngüsünü açıklamak için kullandığı basit bir yöntem olduğunu. Veya şanslı insanların hayatları süresince başına gelen doğal ani değişiklikler olduğunu.”

“Evet, bu bir hikâye.”

“Gündüz ve gece meclislerinin var olduğuna inanıyor musun?”

“Bu soruya cevap verebileceğimi düşünüyor musun?”

“Evet, ama vereceğini sanmam. Bilim adamları, bugüne kadar büyüü bilimsel ilkeler üzerinden açıklayamamalarının sebebi olarak büyüyle uğraşanların çok ağız sıkı olmalarını gösteriyor.”

“Ben de buna şöyle cevap verirdim: Gözlerinin gördüğüne inan.” Üzerinde palto yoktu, sadece bol bir pantolon üzerine parlak bir ceket —ikisi de temiz ve düzgün— giymişti. Ve çok açtı ki giydikleri, biraz önce iyice soğumaya başlayan ve yün paltoma rağmen hareketsiz durduğum için üşümeme sebep olan havaya dayanıklı değildi.

“Herkes bilir ki büyücüler büyü yardımıyla gerçek gibi görünen yanılsamalar yaratabiliyor. Ve şimdiye kadar bana erkek, kadın ve *eru* olarak üç farklı şekilde gözüktün bile. Nasıl güvenebilirim ki gözlerimin gördüğüne? Sen bile ilk görüldüğün gibi değilsin.”

Gülerek, “Neysek o olmalıyız,” dedi. “Göründüğümünden başka bir şey hiç olmadım. Halkımın en temel yeteneğidir bu.” Başını arkaya eğdi ve dinliyormuş gibi gözlerini kapattı.

“Ne duyuyorsun?” diye sordum.

“Ozanı duymuyor musun?”

Çevreme baktım; ama ne kimseyi gördüm ne de çam ormanın puslu köşesinde, elinde bir iplik topuyla veya bir ko-rayla*, bir zille veya bir kemanla hızlı adımlarla yürüyen biri gözüme çarptı.

Eru yanımdan ayrıldı ve harabeye dönmüş türbeye yaklaştı. Onu takip etmedim. Burası beni huzursuz etmişti ve kutsal bir toprağa girmek istemiyordum. Bunlar benim tanrılarım değildi. Kemerinde duran deri matarayı çözdü ve taşların üzerine tertemiz bir sıvı döktü. Belki bir şeyler de söylemiş olabilir, eğer öyleyse tepede esen rüzgâr *erunun* sözlerini duymamı engelledi. Sonra geriye yürüdü, adımları rahat ve kendinden emindi. Ormandaki açık alandan geçen soğuk esinti yeşil çayırıları dalgalandırdı. Dallar sessiz bir dansa ayak uydurup salındılar. İliklerime kadar rahatsız edici bir duyguya kapıldım: Belki de bir ozan veya Kelt şairi meşe ağacına, son gömüldüğü yere hapsolmuştu.

Yanımda geçti. “Dönme zamanı. Efendinin işi bitmiştir.” Söylediğini eğlenceli buldu ve tekrar güldü.

Mümkün olduğu kadar hızlı yürüyerek ve koşmamaya çalışarak —cevaplar almayı veya cana yakın bir arkadaşlığı umutsuzca dilesem de öyle görünmek istemiyordum— ona yetişmeye çalıştım, ama yapamadım; o ise çoktan tepeyi in-

* Batı Afrika'ya özgü telli bir müzik aleti (e.n.)

mişti. Nefes nefese kalmış bir hâlde ateşin sıcaklığına kavuştuğumda, pirinç kaplama iki fincan, taş duvarın üzerinde beni karşıladı. Bir içeceğe o kadar hasret kalmıştım ki pusun gizlediği orman manzarasının veya ısıldayan göllerin, dudığıma götüreceğim sıcak çay dolu bir bardak karşısında hiç önemi yoktu. Fazla demli ve koyu renkli çay uzak sahilleri hatırlattı bana. Ekmek ve peynir de vardı yanında; pirinçten düz bir tabağa konmuş ve düzgünce kesilmişlerdi. O kadar açtım ki yerken gözlerim sulandı. Ben yerken ve içerken faytoncu ile uşak arabayı ve atların toynaklarını kontrol ediyorlardı. Ayrılmadan önceki son hazırlıklardı bunlar.

Parmaklarımda kalmış kırıntıları yalarken bize doğru yürüyen kocam göründü. Kütükleri sarmış gürleyen alevlerin bir anda zayıflaması, daha çok haşin efendisi odaya girince masanın altına girip çömelen yaramaz bir köpeği andırıyordu.

Gelir gelmez ilk yaptığı, “Palton dehşet verici,” demek oldu. Boştaki bardağa bakıp kaşlarını çatı ve apaçık bir isteksizlikle, eline alıp çayı tattı.

Yemek ve içecek beni kendime getirmişti. “Eğer özenle giyinmiş hizmetkârlar böyle nitelendiriliyorsa dehşet verici olabilirim; ama sıcak tutuyor. Tüm seyahat kıyafetlerimin ve gösterişli sıcak paltolarımın —senin gözünde öyle olmasalar da— Adurnam’daki evde kaldığını unuttun galiba. Yoksa Dört Aylar Hanesine ulaşmadan önce donarak ölmem mi bekleniyor?”

Yudumlamayı bıraktı; bardağın kenarı dudaklarında, gözlerini benimkilere dikti. Karanlık bir odaya ışık girmişçesine, gözlerini kırıştırdı ve bardağını indirdi. “Bu beklenmedik taşkınlık karşısında ne söyleyeceğimi bilemedim.”

Daha önce kimse beni akıllı davranmakla suçlamamıştı zaten. Sessiz kalmam, uysal olmam, tırnaklarımı çıkarmam gerekiyordu.

“Hiçbir açıklama olmadan ailemden koparıldım. Soy-

ma ve giyimime hakaret edildi. Güzel yemekler ve şaraplar sizin aptalca standartlarınızı karşılamadı diye aç bırakıldım. Çevredeki binalara, mahallelere ve masum insanlara, tahmin edilemeyecek kadar çok ve *beklenmedik* derecede, zarar vermiş olabilecek bir sabotaj eylemi yüzünden neredeyse ölüyordum. Ayaklanma sırasında kalabalık tarafından lime lime doğranmaktan son anda kurtulmuş olmamı —tesadüfe bak ki sen de belki— saymıyorum bile. Sizin *fatyoncumuzun* verdiği paltoya ve eldivenlere muhtaç kaldım! Daha sayayım mı?”

Sözlerimin şiddeti etkisini artırdıkça kocamın surat ifadesi sertleşti. Ateş iyice tükendi ve küllerin arasındaki korlar kaldı sadece. “Sanırım bu kadar yeter.”

Bir adım geri attım, hiddetin soğuk çekicinin suratımda patlamasını bekliyordum. Pirinç fincanı o kadar sert bıraktı ki, *paramparça* oldu. Cam gibi. İçindeki sıvı etrafa saçıldı. Şaşırmış gibi, garip bir ifadeyle bardaktan arta kalanlara baktı. Sonra, ben tir tir titrerken tek kelime daha etmeden uzaklaştı. Ne kadar aptaldım. Yengemin fısıldadığı sözler aklıma geldi: *Şimdilik, buna dayanmalısın. Bizim üzerimizde daha fazla hâkimiyet kurmalarını sağlayacak hiçbir şey söyleme.*

İkinci İttifak orduları, bundan on üç yıl önce, Havery şehrinin dışında Camjiata ile ölümüne savaşmış olsa da, Camjiata’nın büyümekte olan imparatorluğunu asıl yok eden Dört Aylar Hanesi ve ona katılan on yedi büyücü Hanesidir. Dört Aylar Hanesi Barahal’ları, bir devin ayağının altında fareleri ezmesi kadar kolayca yok edebilirdi.

Nefesimi topladım. Yüzümü sildim ve sonra eldivenleri giydim, sanki üzerime zırhımı geçiriyordum. Kendime hâkim olmaya çalıştım.

“Hanımefendi?” Faytoncu ekmek ve peyniri işaret etti. “Dilerseniz, arta kalanları bitirebilirsiniz.”

“Sizin ve ah... uşağın ihtiyacı yok mu?”

“Biz çoktan yedik, efendim.”

Korku midemdeki tatsız bir ağrıydı sadece. Ben bir Ba-

rahal'dım, profesyonel savaşçıların soyundan geliyordum. Fırsatımız olduğunda uyurduk. İmkânımız olduğunda yemek yedik. Hızla kalanları yedim, ne de olsa gözlerimin sulanmasını sağlayacak kadar nefis bir ekmek ve daha leziz bir peynir vardı önümde. Faytoncu, tabağı ve bardağını topladı ve parçalanmış bardağı sönmekte olan ateşin orada bıraktı. Bardağın kulpu toprağın üzerinde, kocamın kızgınlığının bir kurbanı gibi, bükülmüş bir hâlde yatıyordu.

İstemeyerek de olsa ağır adımlarla arabaya yürüdüm, basamakları çıktım ve kocamın karşısına, koltuğumun üzerine fırlatılmış kalın bir kürk örtünün yanına oturdum. Sıcak bir yolculuk! Konuşmak istemedim, ama mecbur olduğumu biliyordum.

“İki kişiye rahatça yeter bu,” dedim, kelimeler ağızımdan zayıf ve zorla çıkmıştı.

Kısa bir duraklamadan sonra, mesafeli bir biçimde karşılıklı verdi: “Teşekkürler, ama ihtiyacım yok.”

Örtüyü kucağımda katlayıp omuzlarıma sardığım sırada ise bana hiç bakmadı. Anayola kadarki ufak yolculuğumuz oradan gelirken olduğundan daha fazla sarsıntı ve zangırtıyla geçti ya da böyle hissetmemin sebebi onun bir şey söylemesini beklerken kalbimin küt küt atmasıydı belki de.

Ama o tek kelime etmedi.

Yol, dik kayalığın kuzeydoğu yamacından aşağı doğru dik bir eğimle devam etti. Ormanlık araziden oluşan Anderrida'nın içlerine doğru ilerledik. Eski zamanlarda, Romalılar bu yüksek araziye silahlarını yaptıkları demirhaneler için odun kömürü elde etmekte kullanırmış. İçinde Roma döneminden kalma eski bir askeri üssün yer aldığı Yeşilkum Kampı'nın yakınından geçtik. Birkaç köylü sokağa çıkıp, bizim geçişimizi seyretti. Biraz daha ileride, odun yüklü katırları ve onlara liderlik eden adamların yanından geçtik.

Alçaldık ve Tarrant Nehri'ni geçecek olan feribotu bekledik. Babamın yazdığına göre, Adurni Keltlerinin prensi bir

zamanlar nehirde yaşadığına inanılan tanrıçanın onuruna nehre verilen ismi kendilerine unvan olarak almış. İsmi bilmediğim, nehir geçidinin etrafına kurulmuş zengin bir köye geldik. Yılın bu zamanında, köy halkı kurumuş bağ ve tarlalarda çalışıp ateş için odun ve başak topluyor, dışarıdaki tuvaletleri ve bacaları temizliyor ve ağaçlardan düşen palamutları Hanelerine götürüyorlardı. Kocam tüm bu aktiviteleri, kırsal bölgeye özgü bu basitlikle büyülenmiş gibi izledi ama gerçekte ne düşündüğü hakkında en ufak fikrim yoktu.

Geçidin kuzey tarafındaki bilet gişesinden ücret vermeden geçmemiz için Hanemizin mührü yeterli oldu. Gergin bir sessizlikle geçen günün geri kalanında kocam hiç konuşmadı. Hatta, gün batımına yakın, ağaçların ve derli toplu köy çatılarının kırağı ile kaplanmaya başladığı dakikalarda, bir konağın geniş avlusuna girdiğimizde bile. Avlu o kadar boştu ki sadece Hanede kalanlara ve onların temsilcilerine hizmet ettiğinin farkına vardım. Evin uşağı beni ikinci kattaki, daha önceden ayarlanmış, bahçeye ve ilerisindeki Tarrant Nehri'ne —şafakta üzerinden tekrar geçecektik— bakan odaya çıkarmak için arabaya yaklaştığında bile tek kelime etmedi.

Eldivenlerimle paltomu çıkardım ve siyah bastonumu da dayadığım sandalyenin arkasına koydum. Sonra ellerimi ve yüzümü yıkadım. İçi kor dolu üç maltız odayı ısıtıyor ve cam fenerlerin içindeki dört mum da aydınlatıyordu. Yemeğimi ufak, zarif bir masanın üzerindeki tepside tek başıma yedim. Yemek harika ve bolcaydı, yiyebileceğimden bile fazlaydı. Aşırı kibar yaşlıca bir kadın, ellerimi ve yüzümü yıkayabilmem için bir kâse, bir gecelik, üzerime giymem için bir sabahlık ve temiz iç çamaşırları getirerek, üzerimdeki kıyafetleri de temizlemek için götürdü. Kapı arkasından kapandıktan sonra farklı bir çıtırtı duydum. Pencereye gittim ve kepenkleri açtım. Yerden epeyce yüksekteydim. Pervazların dışında, düşünmeden yapılabilecek bir kaçma eylemini engellemek için demir parmaklıklar vardı. Aşağı kattaki bir yerden yapılan bir

espriye insanların gülmesini duydum. Pencereyi kapattım ve kapıyı denedim, ama dışarıdan kilitlenmişti.

Onun mahkûmuydum.

Kendimi yatağa attım ve ağlamaya başladım.

Epeyce ağladıktan sonra mendille gözlerimi ve burnumu sildim. Makyaj masasına zar zor oturdum ve beneklenmiş aynada benzi atmış suratımı inceledim. Daha kötü göründüğüm zamanlar olmuştı, orası kesin. Bir veya iki defa. Saçlarımı açtım ve bir yandan her zamanki gibi yüz fırça darbesiyle tararken bir yandan da zemin kattaki odadan gelen sıradan sesleri dinledim. Kocam belki de tam altımdaki odadaydı, yükümlülüğünü yerine getirmek için yukarı çıkmaya hazırlanıyordu. Tabii aynı yükümlülük benim için de geçerliydi.

Kaşlarımı çatarak sandalyeye dayalı bastonumu elime aldım ve alır almaz hayalet kılıç canlandı. Gülmeme ramak kalmıştı. Büyü kendini saklıyordu! Gündüz baston; gece, tehlikelerin kol gezdiği zamanlarda, kılıç oluyordu. Ufak bir antrenman yaptım hemen: gard, hamle, gard, hamle ve ardından, yere fazla sert basmadan da olsa, ayak hareketleri. Nefes nefese döndüm ve mumların bir tanesinin fitilini uçurdum. Mum pat diye tekrar alev aldı: büyü. Bu gerçekten çok iyi bir kılıç!

Diğer mumların keyifli alevleri bana umut veriyor, mal-tızlardan da ısı yayılıyordu. Ne hoş ateşle dolu bir oda burası! Tam anlamıyla, herhangi bir buz büyücüsünün girmeye niyetlenmeyeceği bir oda. İki mumu söndürdüm ve dördüncüsünü yatağımın başucundaki sehpa taşıdım, yatağın içine kıvrıldım ve sonuncu mumu da söndürdüm. Yanımda kılıç, uykuya daldım.

Sıcacık örtülerin altında olmanın verdiği rahatlıkla, şafak vakti uyuşuk düşüncelere dalmanın keyfini sürdürdüm. Yakında gerçekleşecek olan doğum günü kutlamaları kesinlikle unutulmaz olacaktı. Ailenin sadece bir doğum günü kutlamasına yetecek parası olduğu için gündönümüne kadar beklemeyi ve Bee ile birlikte kutlama yapmayı kabul etmiştim. Bee bir balon gezintisi istemişti ve söz almıştık. Şafakta Adurnam'ın üzerinde yükselmek ve pinekleme ne güzel olurdu! Şehrin eteklerinin dışında kalan engin ve dümdüz sulak Elek'i, Downs'un uzaktaki tepelerini ve eğer şanslıysak, çok çok uzaktaki, Ren Nehri'nin Brittany Körfezi'ne döküldüğü noktadaki ağzını görebilirdik.

“Hanımını?”

Gerçek, üzerime dökülen bir kova dolusu buzlu su gibiydi. Sık, kıvrırcık saçlı kız, bir kolunda kıyafetlerim, odaya girerken yatağında dikleştim.

Geriledi. “Özür dilerim, efendim. Yatakta olduğunuzu bilmiyordum. Eğer izin verirseniz saçlarınızın çok güzel olduğunu söylemek isterim, hanımını.”

Neşeli gülümsemesi beni kandırması ve yüzüme düşen siyah saç tellerimi yana atarken benden karşı bir gülümseme koparmayı başarmıştı. Örtülerin altında çıkarken, “Çok

nazıksın,” dedim. “O kadar geç oldu mu? Yatak bayağı rahat. Çok da hoş kokuyor.”

Neşeyle onayladı: “Evet, hoş kokulu bitki kesecikleri biz-zat ben diktim, tahtakuruları ve diğer rahatsızlık verici şeyleri uzak tutmak için de nazarlıklarla bağladım.”

Tüm rahatsızlık verici şeyleri uzak tutmasa da.

Kocam burası sanki kendi odasıymış gibi hızlı adımlarla içeri daldı, ama tasmaından çekilen bir köpek gibi birdenbire durdu. Maltızlarda parıldayan kömürlerden yayılan sıcaklık bir anda kayboldu. Boğazı düğümlemiş gibi, gözlerini bana dikti.

Hemen yanımda yatan kılıcımı kavradım, ama elimde tuttuğum sadece bir bastondu.

Darbeden sakınırmış gibi geri çekildi ve bastonunu sertçe yere vurdu. “Hazır değil misin?”

Hizmetçi kız yan yan kocama baktı. Son derece güzel, bedenine tam oturmuş çizgili bir ceket vardı üzerinde. Son derece zarif bir yeşilin üzerine altın rengi kumaşla çerçeve-lenmişti. Gerçekten çok etkileyiciydi. Sadece kumaş değil aynı zamanda esmer teninin üzerinde çok, çok iyi duran, boğazına kadar çıkmış, boncuklarla süslenmiş altın yakaları da harikaydı. Nefesim kesildi diyebilirim.

Bastonumu bir kalkan gibi geceliğimin önüne çektim. “Acelelerimiz mi var?”

Gözünü kırptı. “Ah. Evet, var. Ayrıca prensin muhafızları-nın yaşanan kazayla ilgisi olabilecek birilerini arıyor olma ihtimali de var. İstedğim bilgilere tam olarak ulaştığımı kabul etsem de, akademiye gidip zeplinin hangi özellikleri işime yarar diye araştırma yapmam çok da akıllıca bir davranış ol-mamış olabilir.”

“Bir buz büyütücü sadece yanında durarak bile bir balo-nun havasını söndüremez miydi?” diye sordum ve hemen ardından dilimi tuttum.

Şevkle, “Bulduklarımın bir kısmı buydu,” diye karşılık

verdi; sonra durdu ve kıza baktı; kız da hemen başını eğdi. "Takip edildiğinizi varsaymak akıllıca olur."

Kızgın kalabalığı, burun deliklerimdeki dumani ve gökyüzüne uzanan alevleri hatırladım. Kızgın feryatları. Rengimi atmış olabilir.

Kocam, sanki konuşmuşum gibi başını salladı. "Aynen öyle. Araba bekliyor." Dışarı çıktı.

Kız, kardeşçe gülümsedi. "Akranan değil, değil mi?"

"Hayır! Kesinlikle. Kan bağımız yok yani. İlk defa iki gün önce tanıştık."

Kullandığım tondan gücenmedi. Aynı Bee gibi, içinde bulunduğum ruh hâlinin ve sonuçlarının farkındaydı. "Eğer kusura bakmazsan, çok güzel kıyafetleri olduğunu söylemem lazım."

"Evler zengin, herkes bilir bunu." Bu kadar iğneleyerek söylemeyi düşünmemiştim.

Kıkırdadı. "Onlara hizmet edenler olarak, tabii ki farkındayız. Ama beni affedin, bayan. Arabanın acil beklediğini söyledi ve ben de gevezelik ediyorum burada. Nasıl yardımcı olabilirim size? Saçlarınızı tarayabilirim dilerseniz."

Gülümsedim. "Hoşuma giderdi. Birazcık tarasan yeter, çünkü çabuk olmalıyım."

Huzursuz bir sabah için iyi bir arkadaştı diyebilirim, çünkü ağzından dökülen sözler sakinleştiriyordu beni. "Erkek kardeşim, Adurnam'da —siz de oradan gelmiş olmalısınız— bir terzide çıraklık yapıyor. Festival zamanı geldiğinde, bakmam için dikiş ve moda dergileri getirir. *Onun kıyafetleri* için ne derdi biliyorum. Eğer söylememde bir sakınca yoksa."

Yakınına eğilerek, mırıldandım: "Ne derdi kardeşin?"

Kendini beğenmiş buz büyücülerinin önünde dilsizi oynamaktansa düşüncelerini dile getirme şansını elde etmiş olmanın heyecanıyla, "Eminim, aramızda kalacaktır," dedi. "Aramızda kalsın, üstün nitelikleri olan bir kıyafetin, ilgiyi üzerinde toplamayacak bir sadeliğe sahip olması gerektiğini

söylerdi. Dikkatleri üzerinde toplayan bir adam çok çaballıyor demektir.”

Aşağıdan şiddetli bir ses geldi, birisi kapıyı yumrukluyormuş gibiydi. Bir anda irkilerek taraktan uzaklaştım.

Saçımı düzgünce yukarı kıvrıp her zamanki yerinden tuttururken, “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Umarım kimse duymamıştır beni. Kimseye hakaret etmek istemedim.”

“Bu odadaki kimse alınmamıştır, eminim.” Yanımdaki neşeli varlığı kaybetmek istemesem de önümdeki günü atlatabilmem için ihtiyacımı gidermem gerekiyordu. “Aşağı kata, mutfağa inip ekmek, peynir, elma veya herhangi bir şey dolu bir sepet hazırlaman mümkün mü? Sana ve mutfaktakilere çok müteşekkir kalırım.”

Anı acıma dolu bir bakışla benim yanımda olduğunu hissettirdi. “En iyi dileklerim sizinle olacak.” Odada —gün ışığında, demir parmaklıkları ve kapısı ile daha çok lüks bir hapisane odasını andırıyordu— göz gezdirdi. “Zannederseniz ihtiyacınız olacak.”

Gün, aşırı uzun, rahatsızlık verecek kadar sarsıntılı ve tedirgin edecek kadar sessiz geçti. Parçalara ayrılan bardak olayından sonra, istemeden onu kızdırırım diye hiç konuşmak istemedim. Zeplinle ilgili odamda yapmış olduğumuz kısa tartışmaya rağmen gün boyunca benimle hiç ilgilenmedi. Hatta yanıma aldığım sepettekileri —bir elma, ceviz, iki somun ekmek, kalınca kesilmiş keskin kokulu peynir ve yağlı kâğıda sarılmış iki adet yarım tavuk— paylaşma önerimi bile geri çevirdi. Çoğunlukla ailemi düşündüm. Niye bunlar başıma gelmişti bilmiyordum, ama görevimi yerine getirecektim; çünkü ailemi seviyordum ve onlar da beni seviyorlardı. Annemi ve babamı onurlandırmak için yapacaktım bunu.

Alacakaranlıkta Büyük Kuzey Ormanı’ndan çıktık ve bahçeleri çevreleyen sөгüt sıralarını geçtik. Ardından, kümelennmiş yuvarlak kır evleri ve ötesinde yer alan azımsanmayacak

savıdaki dıkdörtgen evler boyunca ilerledik. Eski Roma şehri Londun'un antik köprüsünün güneyindeki Southbridge'e vardık.

Anayola döndüğümüzde araba yavaşladı. Yol, eski bir Roma tapınağının etrafında genişleyerek bir meydan haline geliyordu. Anayol kuzeye, loş ışıktaki görünmeyen köprüye doğru döndü. Köprüyü sadece, sağa doğru bir yola saparken, uzaktaki gözcülerin ellerinde dolaştırdıkları lambaların ışıklarını görebilmiştım. Bahçe kapısı ikiz lambalarla aydınlatılmış bir konağı; kepenkleri indirilmiş dükkânları ve içinden ışık gelen, sıcaklığın dışarı çıkması için kapıları açılmış olan bir demirhanenin yer aldığı, geniş, asfaltla kaplanmış bir avluyu geçtik. Kapıda, üzerinde demirci önlüğü olan çam yarması gibi bir adam belirdi ve kollarını kavuşturarak gözlerini arabamıza dikti. Demirhanenin içinden gelen çekiş sesleri, daha hafif olan çok daha tiz sesli bir çekicinin vuruş sesleri ve komşu avludan gelen bir kadının tahılları ezme seslerine karışıyordu. Demircinin bize kilitlenen gözleri bizimle birlikte yolu döndü, adam sanki hüküm sürdüğü bölgeden bizi uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Demirhanenin ötesinde yol tekrar ikiye ayrılıyordu: Toprak bir yol çayırların içine doğru, paralı yol ise doğuya dönüp Cantiacorum'a ve sonrasında birkaç günlük mesafedeki Haverly'ye dek uzanıyordu. Bembeyaz birkaç evi ve ardından, yazın büyük bir bahçe olduğu kesin olan, çitle çevrilmiş bir alanı geçtik. Duvarın ve bahçenin ötesinde, yanmış ve kapkara olmuş bir harabe vardı: önünde avlusu olan, bir zaman soylulara ait olduğu belli olan bir yapı ve gerisinde daha fazla bina. Hepsi yanıp kül olmuş, tavanları çökmüş, her yeri is kaplamış. Arabayı parçalanmış giriş kapısı önüne çekip durduk.

Enu kapıyı açtı ve merdiveni indirdi, kocam da dışarı çıktı. Avluya doğru giriş kapısından hızlı adımlarla içeri girerken

aceleyle arkasından gittim. Ana binanın harabeye dönmüş eşiğinde durdu. Bir ışık kıvılcımı yarattı ve onu top büyüklüğüne getirdi. Döndürerek, tasma boşalmış bir köpek gibi, harabelerin üzerine saldı. Yanmış, devrilmiş veya kirislerin altında ezilmiş kırık dökük mobilyalara bakıldığında, buranın çok çabuk ve çok kısa süre önce bu hâle gelmiş olduğu anlaşılıyordu. Bazı yerlerde taban çökmüş ve Hanelerin konutlarını ısıtmak için döşediği seramik borulardan arta kalanlar ortaya çıkmıştı. Döşeme tahtalarının altında sürekli bir sıcaklık akışı için tasarlanmış Roma'ya ait bir ısıtma tertibatının bir uyarlamasıydı bu. Andevai, bastonun ucuyla kömürleşmiş parçaları kazdı ve ortaya çıkan bir cismi yakınına çekti. Yerden almak için çömeldi ve ayağa kalkarken salyangoz kabukları geçirilmiş bir ipi bir parmağından sallandırdı.

“Kundaklama,” dedi.

Elindeki nazarlıktan arta kalanları ezdi ve sonra tozlarını yere silkelerken anlamadığım sözcükler mırıldandı. Elbisesinin kolunda ufak bir enfiye kutusu taşıyordu, ama içinde enfiye yerine tuz vardı. Baş ve orta parmağının ucunun arasına birkaç kristal sıkıştırdı ve kapı eşiğinin oraya serpiştirdi.

Kuzeyden, karla karışık hafif bir yağmurla birlikte rüzgâr esmeye başladı.

Faytoncuya emir verdi: “Etrafı kolağan ettikten sonra bizi takip et.”

Hemen yanında, kasabaya doğru yürüdüm. Azalan ışıkla birlikte, geçtiğimiz her ev kepenklerini indirmişti. Hayalet kılıcın kabzası elimde canlandı, ama görünen oydu ki Andevai hâlâ göremiyordu.

Meydanın köşesine vardık ve diğer konağa doğru yürüdük. Demirci kapı girişinde kollarını kavuşturmuş bekliyordu, biz içeri girerken de tek kelime etmedi. Kocam onu umursamadı, ama her ne kadar ateş büyüünün korlarını canlandırabilecek biri, etrafını saran büyük bir saf ateş patlaması olmadan, kendisiniinkine denk bir güç ortaya çıkarama-

yacak olsa da, kendi soğuk büyüğüne karşıt bir güç oluşturan demirhaneye de fazla yaklaşmadı.

Konağın girişinde seçkin misafirleri karşılamak için ne bir hizmetkâr ne de bir uşak vardı. Açık giriş kapısına yaklaştığımızda lambalar sönecekmiş gibi titreşti. Kartal başlı aslan gövdeli muhteşem bir yaratığın yer aldığı konağın amblemini zar zor seçebildim. Çift kat balkonlu binalarla çevrili avlunun içine doğru yürüdük. Ortak kullanım için olan binanın kapısına geldiğimizde, kocam hiçbir uşağın ağır kapıyı açmak için orada beklemiyor olması nedeniyle bozuldu; ama ben kapı koluna el atıp kapıyı açmayacak kadar kibirli değildim.

Hiç hoşuna gitmediğini gösteren el hareketleriyle, “Catherine!” diye seslendi bana.

Umursamadım ve eşiği geçip uzun masalar ve sıraların yer aldığı büyük, sıcak ve dumanlı odaya girdim. Bu saatte, cezbedici tavuk çorbası ve fırında balkabağı kokuları dışındada boştu oda. Açık kalması için bir tuğla dayanmış ikinci bir kapıdan bitişikteki, insanların yemek yediği ve sohbet ettiği yemek odasını görebiliyordum. Kaşları çatılmış kocam, Andevai içeri girdi. Şöminenin alevleri, yabancılardan kendini gizlemeye çalışan utangaç bir çocuk gibi ufaldı.

Tabaklarla dolu bir tepsi taşıyan adam, bir Romen komedisinin şok olmuş aktörü gibi hiç kıınıdamadan durdu ve gözlerini bize dikti. Endişeli bir şekilde boğazını temizledi. “Size nasıl yardımcı olabilirim, bayım? Bayan?”

Andevai adama sordu: “Hanenin konağına ne oldu? En son on gün önce geçtiğimde orada kalmıştım.”

“Yandı, bayım.”

“Yanmış olduğunu görebiliyorum. Kundaklanmış.”

“Onu bilemem, bayım.”

“Bilebileceğini düşünmüyorum zaten. Kimse bilemez. Ne zaman oldu?”

“Dokuz gün önce, bayım. Ender rastlanan büyük bir yangındı.”

Şöminenin ateşi titredi, canlı kalmak için çabalıyordu. “Öyle görünüyor. Yola devam etmemiz ve bir sonraki Hanenin konaklama yerini bulmak için vakit çok geç artık.”

Hancının gözleri ateşe döndü ve solukları hızlandı. “Sizi hatırlayamadığım için beni affedin, sayın büyücü. Sizin gibi beyefendileri hanımızda hiç görmeyiz, özür dilerim. Aslına bakarsanız, Griffin Hanı sizin alışkın olduğunuz gibi bir yer değil, sayın büyücü. Sizin gibi buz büyücüler için özel ısıtılmış odalarımız yok burada.” Elindeki tepsile ateşi işaret etti. “Burayı şöminelerle ve maltızlarla ısıtıyoruz. Neyse, bu gece için sadece üzeri bez gerili birkaç karyolanın bulunduğu çatı odamız müsait. Bir tane bile uygun yatak yok.”

“Bizim için bir odayı boşaltabilirsin.”

Adam kızgın bir nefes aldı. “Bunu yapamam, efendim. Çoktan rezervasyonunu yapmış ve parasını ödemiş misafirlerimizi geri çeviremem. Hanenin yaptığı gibi komşularımızdan vergi alabilme olanağım yok benim. Hanenin taleplerinin yanına bir de bu cezalandırmayı eklediğimizde aslında kimsenin başka bir vergi vermemesi gerekir ya. Neyse, efendim, çatı odasının yanındaki dört oda da sizi tatmin etmeyecektir, eminim.”

“Kasten bana hakaret ediyorsun.”

“Size anlattıklarım gerçek, efendim. Belki siz hakaret olarak algılamayı seçiyorsunuzdur, eğer size doğruların söylenmesine alışkın değilseniz tabii.” Parmakları tepsisi o kadar kuvvetle sıkıyordu ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Bir buz büyücüsüyle bu kadar açık konuşmak cesaret isterdi.

Ateşin alevleri gitti sadece korları kaldı. Avucumun içindeki hayalet kılıcın kabzası soğudu.

“Çatı odasını alıyoruz,” dedim, çok yüksek sesle; çünkü hancının kurşun kalay alaşımı bardaklarının öfkeyle parçalanmasını görmeye niyetim yoktu. “Ek battaniyelere ihtivacımız olacak, eğer sizin için bir sakıncası yoksa olabildiğince çok, bayım. Isı yayımı ilkeleri ısıyan havanın yükseldiğini

söyler, dolayısıyla odada maltız olmasa bile orası yeterince sıcak olacaktır diye düşüneyorum.”

Adamın manalı kaşları vardı, beni incelerken bir tanesi kalktı. Tekrar Andevai'ye baktı aramızda nasıl bir ilişki olabileceğini çözmek için ve başıyla onayladı. “Akşam yemeği yemek odasında servis ediliyor, bayan. Yoksa size de mi büyücü demem gerekir?”

“Hayır. Teşekkürler.”

Eski soğukkanlı duruşuna gelmeden önce tekrar kaşları kalktı. “Yemeğinizi servis ettikten sonra yeğenimi size yukarıyı göstermesi için göndereceğim, ancak valizlerinizi veya neyiniz varsa adamlarınızın yukarı taşınması gerekiyor, çünkü karımın kuzeninin yeğeninin Londun'daki evliliği sebebiyle bu gece eleman eksikimiz var. Ben de hanı kapatır ve nehri aşıp törene giderdim, eğer—”

Yemek odasından bir kahkaha —insana özgü ama insanca olmayan— yükseldi.

Adama başıyla beni işaret etti, bilerek Andevai'ye bakmıyordu. “İş iştir, bayan. Kim nakit öder ve düzgün halktan biri gibi davranırsa ona gerekli hizmeti veririz. Eğer yıkanmak isterseniz ahırın yakınında maşrapayı doldurabileceğiniz bir yalak bulunmakta. Odanıza suyu boşaltabileceğiniz bir çanak çıkartılacaktır.”

Andevai aniden, “Yemeğimizi odamızda yiyeceğiz,” dedi.

Adam dudaklarını sıktı. “Dediğim gibi, sayın büyücü, istesem de özel servis yapma imkânım yok bu akşam. Ahırın oradaki delikanlı dışında sadece ben ve erkek kardeşimin kızı varız. O mutfakla ilgileniyor; ben de yemek servisini yapıyorum ve biraz sonra da oturma salonunda içki servislerini yapmam gereken, şarkıları ve sohbetleriyle birlikte buranın yerel halkı olan müşterilerim olacak.”

“Halka açık bir yerde yemek yiyecek olsaydım bile beni yemek odanda isteyeceğini zannetmiyorum. Ateşin söner ve tüm müşterilerin üşür.”

“Şömineye en uzak masaya otursanız bile mi, efendim? Sadece hianımdan utanacak bir şeyim olmamasına çalışıyorum. Lezzetli akşam yemeklerimiz, muhteşem biramız ve temiz yataklarımızla ünlü, saygın bir işletmeyiz biz. Yine de size doğruyu söyleyeceğim: Daha önce buraya hiçbir buz büyücüsü ayak basmamıştı, bir kere bile; sadece Kelt şairleri, hozanlar ve buna benzer kişiler.”

Bana bakarak, “Bu çok saçma,” dedi Andevai; uğradığı hakaret karşısında titriyordu. Yine de konuşmaya devam etti: “Hozan, dinlenmeye bırakılmış tarla demek. Bir *ozan* ise, evreni ayakta tutan ve her parçasını birbirine bağlayan özü dokuma ve yönlendirme yeteneğine sahiptir. Kelt şairleri gibi eskilerin lisanının koruyucularıdır. Sizlerin gereken saygıyı göstermek adına kelimeyi doğru kullanmasını dilerdim.”

Gırtlaktan gelen, tekdüze denebilecek bir ses daha fazla şarap istedi.

Hancı dudaklarını sıktı ve hararetle, kısık bir seste konuşmaya başladı: “Siz Hanedekiler yüksekte durup altınızda sürünmekte olan bizlere tepeden bakabilirsiniz, ama giderek yayılmaya başlayan bir hissiyat—”

Akşam yemeğimin gelişini ve güzel bir gece uykusu için taşıdığım umudumun uzaklaştığını gördüm. Araya girdim: “Bayım, ya ben gidip bir tepsiyle yemeğinizi alsam ve odaya çıkarsam?”

Beni önce bir süzdü, sonra duruşunu sertleştirdi. Tavrımın alaycı mı yoksa saygılı mı olduğuna karar vermeye çalışıyordu.

Andevai lafa karıştı: “Catherine, başkalarının gidip getirmesi gereken şeyleri yapacak bir uşak değilsin sen.”

“Yemek yemek istiyorum. Çok açım. Eğer tepsiyi ben gidip alırsam, yemek yiyeceğimi bilirim en azından.”

Kocam acımasızca devam etti: “Ayrıca Haneler yokluk değil bereket getirirler. Prenslerin zorbalığından, herkesi ezme-ye çalışan Camjiata gibi canavarların savaşlarından kurtardığımız için insanlar bize müteşekkirdir olmalı.”

“Çıkın evimden.” Hancı o kadar kısık bir sesle söyledi ki bunu Andevai tepki vermedi. Bir an sonra, hiç ses çıkmadığından duymadı diye düşündüm; yemek odasındaki konuşmalar bir süreliğine durmuş olsa da.

Bir an için.

Sonra kılıcın kabzası, sanki elimde buz tutuyormuşum gibi avucumu yaktı.

Ateş öksürür gibi bir kül bulutu püskürttü. Bir buzulun önümde belirdiğini, kopmak üzere olan bir parçanın beni gömmek üzere olduğunu hissettim.

Kısık bir sesle, “Catherine, dışarı çık. Şimdi,” dedi Andevai.

Derim soğuktan çatlamıştı ve midem gurulduyordu ve çorba çok güzel kokuyordu ve dışarıda sulu kar yağıyordu ve sadece üç gün sonra yılın son günüydü ve bu dönüm noktası benim doğum günümdü ve doğum günümle birlikte yirminci yaşıma, yani yetişkinliğe adım atacaktım. Ama şimdi, sevgili ailemden büyü ile koparılmış, soğuktan donmuş, yorgun ve aç biilaç, hiç dönemeyeceğim evimden uzakta kalmış ve gecenin bir yarısı dışarıya atılmıştım. En kötüsü de, Andevai aptalca ve korkunç bir şey yapmak üzereydi; çünkü o, doğuştan beri daha aşağı sınıfta yer alan ve daha yoksul olan ve kendisini koruması için soğuk büyüye sahip olmayan sıradan bir hancının hakkında konuşmaya bile alışkın olmadığı güçlü Hanenin kendini beğenmiş çocuğuydu. Benim tek düşünebildiğimse sıcak bir yatağa uzanmak ve sıcak bir çorbayı yudumlamaktı. çünkü ben bu dünyadaki en acınacak durumdaki ve en bencil insandım.

Ağlamaya, sessiz gözyaşları dökmeye başladım.

“Pardon, bayım,” dedi gırtlaktan gelen sesin sahibi. Hancının arkasında, yemek odasının kapısında, loş ışıktaki kalmış bir şahıs duruyordu; parlak sorgucu, donuk odada ısıtılıyordu.

Andevai söyle bir baktı. Şüphesiz başka bir yabancının daha kendisine uygunsuz bir biçimde hitap etmesine şaşır-

nmıştı. Hemen sonra, şaşkınlığı, kendisiyle değil de hancıyla konuşan bu şalışın bir trol olduğunu fark etmesiyle iki kat arttı. Üzerindeki yıkım beklentisi aniden hafiflemişti: An-devai kırgın olamayacak kadar afallamış durumdaydı.

“Biliyorum, iki ayağınız bir pabuca sokulmuş durumda, bayım; ancak şarabımız bitti. şimdi söylemek zorunda kaldığım şey için özür dilerim, ama bunun nedeni bize harika bir mahsul vermiş olmanız.” Uzak mesafeden, trollerin pr-rrsz ufak tüyleri tuhafa dokunmuş bir deriyle karıştırı-labilirdi; ama bu kadar yakinken, rahatça, yüzündeki donuk kahverengi renkteki tüylerin kafasının üzerinden boynuna kadar inen sarı tüylerden meydana gelen yelesi ile bir tezat oluşturduğunu söyleyebilirdim. “Biraz daha getirebilirseniz. Çok teşekkürler.”

“Hemen getireceğim.” Hancı, oturma odasının bir ucun-dan diğer ucundaki aralanmış perdeye doğru fırladı.

Perde hancının arkasından kapanırken, “Ayrıca yeni misa-firler için de tabak getirin,” diye seslendi trol. Bakışları bana yöneldi. Hayvansı ağzı, dişlerini ortaya çıkaracak şekilde açıldı. Belki de insanlar tarafından arkadaşça bir glmsemi-olarak görülmesi istenen bir sırtıtmaydı bu; ama büyük, par-lak tüylü bir kertenkelenin karşısındakini tehdit etmek için kesici dişlerini ortaya çıkarmasına benzer bir etki yarattı ben-de. “Sizi masamızda görmekten şeref duyarız. Bize katılmak isterseniz, tabii ki. Arkadaşlarım, bana söyledikleri kadartıyla iyi refakatilerdir. Espritel ve çok okumuşlardır ve bana ta-hamml etmeye de hevesliler, ki bu onların yararına. Ya da değildir belki. Buna siz karar vereceksiniz. İsmim Chartji. Tüm adımıla sizi sıkıntıya düşürmek istemem, gerçi söyle-sem de anlamazsınız. Godwik ve Clutch isimli bir şirket için avukatlık yapıyorum. Havery ve Camlun’da ofisleri var, an-cak ben aslında Kāřifler Kenti’ndenim. Son dört senedir Ha-very ofisindeyim, ama Adurnam’da da yeni ofisler aıvorum.”

Radikallere ve işçi sınıfına özgü bir biçimde el sıkışmak

ıçm elini —parlak pençelerinin sonunda tırnak veya parmağa benzer uzantıların olduğu bu şeylere el diyebilirsek tabi— uzattı. Andevai bir adım geriye çekildi ve trol de kafasını, kocamın çekildiği yöne doğru eğdi.

Andevai, “Troller hakkında söylenenler doğru o zaman,” dedi.

Şamaş adına! Hakaret etmekten asla vazgeçmeyecek miydi şu kocam?

Dişli sırtışı keskinleşirken karşılık verdi trol: “Doğru, ama sadece biz dişiler için.”

Elimi biraz sertçe uzattım. “Tanıştığımıza memnun oldum, Chartji. İsmim Catherine Hassi Barahal.” Ağzımdan kolayca kaçmıştı. Artık başka birisi olduğumu hatırlamak için çok geçti; ama artık kim olduğumu bilmiyordum bile.

Tüysüz avuç içi biraz pütürlüydü, ona dokunmak tıpkı güneşin ısıttığı bir kayaya dokunmak gibiydi. Bir anlığına yazın kokusunu burun deliklerimde hissettim; aşağı düşen suyun serinliği, yeni kesilmiş çimlerin kokusu ve ezilmiş böğürtlenlerin suyuyla birlikte. Sonra elimi bıraktı.

Beni şöyle bir süzerken, “İlginç,” dedi; boyumda, saçımda, gözlerimde veya yüzümün hatlarında şaşırtıcı bir şeyler görmüştü sanki. “Kökü Gadir’de olan Hassi Barahal evinin bir çocuğu olabilir misin? Eski hikâyeler halkınızı, uzak mesafelerden kısa sürelerde mesajlar getirmesiyle meşhur ‘haberciler’ diye adlandırır. Havery’de, Anatta Hassi Barahal tarafından kurulan bir kolunuz var. Solak Barahal’lar deniyor onlara. Görüyorum ki... ah”—bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti— “bastonunu sol elinde tutuyorsun.”

“Evet!” Tamamen şaşkınlıktan güldüm. Oturma odası ateşten yoksun olmasına rağmen birden daha ılık ve keyifli gelmişti. “Bizim Hanenin çok eskiye dayanan kökenini neredeyse kimse bilmez. Ben Adurnam’danım. Havery Barahal’ları bizim kuzenleriniz. Aslına bakarsanız yengemin büyük büyükannesinin soyundan geliyorlar.”

“Bizim ahbablarımız olurlar. Gelin oturun, grubumuza katılın.”

Yemek odasına kadar, beni ailemle ilişkilendiren kişinin etrafında kalmaya hevesli bir biçimde, onu takip ettim. Tüm troller gibi uzun boyluydu ve Andevai'den de bir el boyu kadar uzundu. Yürüyüşünde bir aksaklık olsa da, zarif bir duruşu vardı. Diğer iki masadan —şık kıyafetlerinden, ufak deri el çantalarından, altın ve gümüş kolye ve bileziklerinden hali vakti yerinde olduğu anlaşılan esnaf veya tüccarların bulunduğu masalardı bunlar— kendisine fırlatılan bakışların farkında değilmiş gibiydi. Troller insanlarla yemek yiyor olsa da, saygın insanlar yemek odasını trollerle paylaşmaktan memnun değildiler.

“Umarım kocam sana hakaret etmedi,” diye mırıldandım, yanaklarımın kızardığını hissederek.

“Siz sıçanların soğuk büyü dediğiniz niteliğe doğuştan sahip olanların yaptığı genel bir gözlem. Şimdi, işte arkadaşlarım. Adurnam'lı Hassi Barahal'lerden Catherine Hassi Barahal akşam yemeği için bize katılacak. Ve...” Kapiya doğru bakmak için gövdesini değil ama kafasını, neredeyse yüz seksen derece döndürdü, bunu görünce nefesim kesilmişti. Dişli sırtışı sönuverdi. Gülümsemelerini gizlemeye çalışan iki insan arkadaşına dönerken, “Özür dilerim. Bunun sizin türünüzü nasıl ürküttüğünü unutuyorum,” dedi.

Andevai'nin odaya girmemiş olduğunu bilmem için arkama bakmama gerek yoktu, çünkü şöminenin ve odayı aydınlatan şamdanın ateşleri hâlâ canlıydı.

“Bu bey, Bay Godwik'tir. Sıçanlar, dikkatinizi verin.”

Masadaki iki insan aynen trol gibi, radikallere özgü biçimde tokalaşmak için ayağa kalktılar.

Kadın Akdeniz şehirlerinin birinden olan kökenine ilaüet eden sahte, berrak bir aksanla, “İsmim Kehinde Nayo Kutu.” dedi. Ufak yüzlü, siyah derili, saçında birden fazla örgüsü olan ve burun kemiğinin üzerinde kalın çerçevele bir gözlük

taşıyan bir kadındı. Kuzey coğrafyasında pek bilinmeyen ama kontrast oluşturduğu için insanın gözünü alan; turuncu, sarı ve kahverengi renklerinin koyu tonlarına boyanmış desenli kumaş şeritlerin dikilmiş olduğu bir elbise vardı üzerinde.

Adam kadından çok daha uzundu; sarışın kısa saçlı, aşırı özen gösterilmiş eski tarzda bir bıyığı olan soluk tenli bir Kelt'ti. Rahat tavırlarından ve tunik ve pantolondan oluşan günlük iş kıyafetinden buranın yerlisi olduğu anlaşılıyordu. "Beni Brennan Touré Du ismiyle çağırabilirsin."

"Du mu? Ama bu 'siyah saçlı' anlamına geliyor."

"Viski ve kavgadan mahrum bırakılmaması gereken uzun bir hikâye," dedi Brennan çekici bir gülümsemeye. Bu söylediğinden hikâyeyi dinleyemeyeceğimi anlamıştım.

Kehinde kıkırdadı, iki trol ise pufladı hatta hırıltı benzeri bir ses çıkardılar da diyebiliriz.

"Kalkamadığım için affedin." Bay Godwik, Chartji'den daha ufak ve kısa bir troldü; ama bedeni soluk kahverengi yerine canlı mavi tüylere sahipti ve sorgucundaki siyah ve yeşil renklerinden oluşan motifle çok şık bir kontrast oluşturuyordu bu. Selam verir gibi bastonunu kaldırdı. "Sakatlık, ne yazık ki. Yaşlandıkça sakarlaşıyorsun. Bilgelerin dediği gibi: 'Bilgelik en sonunda kazanıldı, ama şimdi de genç erkeklerin tüylerini düzelttikleri Zafer Kulesi'ne tırmanamayacak kadar dayanıksızım.' Ben Godwik. Havery ve Camlun'da ofisleri bulunan, yakında da Adurnam'da bir ofis açacak olan Godwik ve Clutch firması için çalışan bir avukatım. Arkadaşın gelmiyor mu?"

Kibarca, "Oturun, dilerseniz," dedi Chartji.

Birdenbire dizlerim tutmamaya başladı ve nefesim ke-sildi; çünkü Andevai, hancıyı yaptığı saygısızlığından ötürü cezalandırmak için büyü yapacaktı ve bir sebeple şu ana kadar harekete geçmemişti. Masanın sonundaki sandalyeye çöktüm. Kehinde ve Brennan sağımda, Godwik ise tam karşımda oturuyordu. Chartji nazikçe ellerimi yıkamam için

bir maşrapa ve kâse getirerek masaya, hemen önüne koydu. Arkasından boş bardağını bir şişenin içindeki koyu renkteki sıvıyla doldurdu ve bardağı bana uzattı.

“Titriyorsun,” dedi. “Bu seni kendine getirir.”

Yarı dolu bardağı bir dikişte içtim. Şarap boğazımı yaktı ve çok çabuk başıma vurdu. Bu sırada Brennan gülüyor, troller ise sırtıyorlardı. Kehinde, kalan son parça ekmeği elime tutuşturdu. Ekmek taze ve çıtır çıtırdı, içi hâlâ nemli ve sıcaktı.

Hancı şişe, bardak, tabak ve yemek dolu bir tepsiyle aceleyle içeri girdi. Tepsi o kadar doluydu ki hayret içinde kalmıştım. Ustaca büyük bir çorba kâsesini, bir çift çorba tabağını, bardakları, kaşıkları ve iki şişe şarabı masamıza koyarken bir yandan da göz ucuyla bizi takip ediyordu. Bu arada ben çorba içmeye çoktan başlamıştım.

Godwik, “Bu bana tüylerimin ilk çıktığı zamanı ve çiftlerimi hatırlattı ve—” dedi. Kehinde’ye doğru başını salladı ve devam etti: “—yaşıtlarımı; bilirsin, aynı zamanda yumurta-
dan çıkmış genç kuzenlerden ve komşulardan oluşan, çeşitli işletmeleri kapsayan bir dernek kuran herhangi bir grup—”

“Benim insanlarımin da benzer dernekleri var,” diye yanıtladı Kehinde, başıyla da onaylarken.

“—bu dilde ifade etmem gerekirse, Uzunsu Gölü boyunca gezinir; gerçi bizim dilimizde daha karışıktır ya. Katabatik rüzgârının tam ortasında kuzeyle savaşmayı planlamıştık. Umudumuz ve niyetimiz buzun engin dik yüzüne ulaşmaktı. Burası, dünyanın bizim tarafında ‘Kuzeyin Yükünü Çeken Büyük Buz Sahanlığı’ olarak adlandırılır.”

Çorba kâsesinden düşünölebilecek en rahat biçimde —pençelerine rağmen— kepçeyle çorba alıp tabağına koyarken, “Biraz daha çorba al, çünkü bu biraz uzun sürecektir,” dedi Chartji.

Sorgucunun tüyleri kabarmış Godwik sordu: “Konunun dışına mı çıktım?”

“Birazcık, Amca,” dedi Brennan, öyle bir sııttı ki otu güven duymak isterdiniz.

“Buzulun nereye kadar gittiğini görmek için bir keşif gezisi yapılması çok iyi olurdu,” dedi Kehinde. Eğer kutup boyunca aralıksız devam ettiğini teyit edebilir ve kuzey kıtalarındaki güney yüzünü araştırabilirsek yüzeyini hesaplayabiliriz. Eski kayıtlarla da karşılaştırabilirsek bu bilgiyi, işte o zaman, buzulun genişleyip genişlemediğini ve bunun boyutları hakkında yorum yapabiliriz.”

“Uzunsu Gölü’nün kıyılarında, aynı kuluçkadan çıkmış olanlar tarafından kurulmuş bir fırına bunun için bir ekip oluşturuyor,” dedi Godwik. Her ne kadar tekdüze ve biraz olsun bulanık sesinden duygularını okuyabilmek zor olsa da, bir değişim yaşadığı kesindi. Bu kafası karışıkmiş gibi görünen hikâyecinin gevezeliğinin ardında şeytani bir zekâyı barındırdığından emindim.

Kehinde istekli bir biçimde öne eğildi. “Siz trollerin daha fazla şansı olabilir. Avrupa’nın lordları ve prensleri, Camji-ata’nın başarısızlığından beri bu tür bir keşif gezisine sıcak bakmıyorlar. Üstünlük kurmak için güreşmek dışında hiçbir şey yaptıkları yok bu işe yaramaz parazitlerin. Ve tabii ki, büyücü Haneleri bilim adamlarının önüne sürekli taş koyuyorlar. Derneklerimizi ve akademilerimizi, finansal açıdan güçsüz bırakmak için dava ediyorlar ve kendi kurullarına ve yerel mahkemelere, bu tür bir girişime imkân verecek aygıtların ithalatını veya üretimini yasaklayacak kanunlar için baskı uyguluyorlar. Adurnam’da bir zeplin göreceğimiz için çok heyecanlıyım. Buzu geçebilecek bir gemi var, düşünsenize!”

Sıcak sayesinde yüzüm kızarmaya başlamıştı. Çorbamı yudumlamaya devam ettim. Konuşmadan çok ilgim çorbamdaymış gibi görünmeye çalışıyordum, ama çorba da gerçekten çok iyiydi: Pırasa, yaban havucu, tuz ve azıcık çok değerli bir biberle tatlandırılmıştı.

Derin düşüncelere dalmış gibi görünen Brennan, “Kimse buzu geçemez. Büyükbabam Vahşi Av’da katledildi. Kuzey-

batıdaki I Hibernia Buz Tabakası'nı keşfe çıkan bilim adamlarına yardımcı olması için kiralanmıştı," dedi.

"I Hibernia Buz Keşif Gezisi aç kurtların saldırısına uğradı," dedi Kehinde. "Keşif grubundan arta kalanları bulan adamların raporları öyle söylüyor."

"Benim geldiğim köyden —Ebor'a'nın kuzeyinde yer alır— daha iyi kimse bilemez bunu. Gökyüzünün açık olduğu kış günlerinde buzu rahatça görebiliyoruz."

Kehinde kafasını sallıyordu. "Bu dünyada anlamadığımız ama var olduğunu bildiğimiz bazı güçler var. Düzgün bir araştırma ve ölçümleme ile mantıklı açıklamalar getirebiliriz."

Chartji bana döndü ve sordu: "Hassi Barahal'lar bilgi toplamakla tanınan bir ailedir. Bu konu hakkında ne diyorlar?"

Zeplini konunun dışında bırakmaya çalışarak, cevap verdim: "Babamın aile işi nedeniyle seyahat ettiği ve hem gözlemlerini hem de tanıştığı insanların anlattıklarını kaydettiği doğrudur. Mesela, birçok köy, özellikle kuzeydekiler. Vahşi Av'la ilgili öyküler anlatırlar. Bazılarında, Av, sadece, doğal yollardan ölümün bir sonraki sene ölecek olanların ruhlarını işaretleyen aracısıdır. Ama diğerleri, Vahşi Av'ın, ruhlar dünyasının görünmeyen gündüz ve gece meclislerinin ikazını veya hiddetini kazanmış insanları avladığını ve öldürdüğünü veya öteki tarafa taşıdığını anlatır."

"Güçleri o kadar sınırsız ki bizler göremiyoruz," dedi Brennan. Sol elindeki bir parmağında kocaman ve çirkin denebilececek bakırdan bir yüzük vardı. Kendisini görünmeyen meclislerin bakışlarından koruyacak bir nazarlıkmış gibi düşünüyordu devamlı.

Kehinde kollarını kavuşturdu. Bu ona kuşkucu bir hava katmıştı. "Göremediğimiz bir şey, kavrayamadığımız bir şeyden başka bir şey değildir. Bu nedenle, büyücülerin, Kelt şairlerinin ve onlara benzer diğerlerinin kontrol ettiği ve idare ettikleri büyü dizileri ve dalgaları, hiçbir insanın veya trolün

şu ana kadar görememiş olduğu ‘meclisler’in varlığını kanıtlamaz.”

Temkinli bir biçimde, “*Enılara* ne demeli peki? Öyküler onların, meclislerin hizmetkârları olduğunu anlatır genelde. Bize çoğunlukla insan gibi göründükleri söylene de.”

Godwik aniden bana baktı, biliyor gibiydi; her ne kadar hayvanlara özgü bir burna sahip o yüzünden bunu nasıl okuduğumdan emin olmasam da. Sonra göz kırptı, sadece ikimizin bildiği bir espri varmış gibi.

Chartji, “Sıçanlar ve troller kendileri hakkında hikâye anlatmaya bayılırlar ve bulabildikleri her yerde kendilerini görürler. Bu arada Hitay’ın dağlarında ve Pasifik Okyanusu’nun kıyılarında ejderhalar vardır. Levant’ta, Turanlıların yönetiminde goblinler uyulamaktadır. Sahra Çölü’nün madenlerinden tuz hastalığı salıverildiğinde gulyabaniler Batı Afrika’nın her tarafına yayılmışlardır.”

Kehinde onayladı: “Benim insanlarımı ve daha birçoklarımı Hanelerinden kaçmaya zorlayan bir ‘hikâye’ değildi. Ağzı açmış adamlar, köle madencilerini kazmaya zorladıkları yeri herhangi birine sormuş olsalardı alacakları cevap kazmalarını gerektiği olurdu. İlk gulyabani kovarı serbest kaldıktan sonra kimsenin yapabileceği bir şey kalmamıştı.”

“Anlatmak istediğim de bu işte.” Chartji’nin mimikleri mahkeme salonundaki bir avukatınkilere benziyordu. “Dolayısıyla insan veya trol olmayan yaratıkların varlığı, meclislerin varlığını kanıtlamaz.”

“Bir keresinde bir *eru* kızağı görmüştüm; her birinde, vücutlarına sarılmış bir kefenmiş gibi, kanatlar vardı.” Godwik bardağını kaldırdı ve bana bakarak sırtıttı. Brennan ve Kehinde, onun bu sessiz beyanı karşısında şaşkınlığa düşmüşlerdi. Ağzımda çorba dolusu bir kaşık, neredeyse boğuluyordum. Onlara, üçüncü bir göze sahip olup olmadıklarını sormak istedim; ama cesaret edemedim. Godwik bir dikişte şarabını içti ve bardağını dramatik bir hareketle masaya koydu. Bu,

diğer masaların bakışlarını bizim tarafa yöneltmişti. “Gerçekten, size anlattığım o Uzunsu Gölü boyunca yapılan keşif gezisinde oldu bu. Erkek arkadaşlarım ve ben; yedi köy —siz sıçanların inşa ettiği şeylere tam benzemeseler de, köy demem gerekiyor— aynı yaş grubundaki troller, her botta altı kişi ve toplam altı bot. Yola çıktığımızda, yolculuk boyunca yakalayacağımız balıklara ek olarak kuru meyve ve yemişlerimiz vardı yanımızda. Nasıl başladığını merak ediyor olabilirsiniz! Bizi köylerimizi terk etmeye itenin ne olduğunu.”

Kehinde, “Buzla ilgili yaptığınız gözlemleri duymak istiyorum. Eminim ki, araştırmanızın otuz altı enerjik genç erkeğin macera dolu bir yaramazlığından öte bir amacı vardı,” dedi.

“Kulaklarım sende,” dedi Brennan. Sırtışı keskinleşen Chartji’ye göz kırptı.

Godwik, birinin derse ve şarkıya başlamadan önce yaptığı gibi derin bir nefes aldı.

Birkaç adamın hana girişiyle birlikte oturma odasında sesler yükseldi.

Godwik trollere özgü bir şekilde gözünü bana dikti: Başı tek gözüyle bana bakarmış gibi yana eğildi. “Belki, ben başlamadan önce, Barahal arkadaşını bir kontrol etmek ister? Bir problem var gibiydi daha önce, yanlış mıyım?”

Yaşça büyük, kıdemli biriydi. Çok da parlak olmayan tüylerine baktığımda, bunu şimdi anlayabiliyordum. Yaşlı, bilgili ve akıllıydı. Tanit adına, nasıl olmuştu da kapalı kapının ardındaki odadan Andevai’nin soğuk öfkesini hissedebilmişti? Andevai o kadar güçlü müydü? Ya da Godwik bizde olmayan duyulara mı sahipti?

Akıllı gözlerine bir şekilde yansıyan o dişli sırtışıyla, “İçeride çok sessiz,” diye ekledi Godwik.

Aniden, çok kuvvetli bir biçimde ve açıklanamayacak şekilde, yaşlı trole karşı bir *sevgi* hissettim içimde.

“Teşekkür ederim,” dedim ayağa kalkarken. “İzninizle.

Yalvarırım, ben yokken hikâyeyi anlatmayın. Buza ulaşabildiniz mi yoksa akarsularda gezinip durdunuz mu çok merak ediyorum.”

Godwik pufladı. Brennan güldü. Kehinde'nin mimikleri ise, bir eskrim antrenmanında arkadaşına iyi bir atak yaptığını gösteren birinin mimiklerini andırıyordu. Chartji'nin sorgucu havaya kalktı—bu tepkiyi yorumlayamadım.

Oturma odasına açılan kapıyı açtım. Yaşlı bir kemancı çalgısını çenesine dayadı ve akordunu kontrol etti. Başka bir yaşlı adam yastığın üzerine korasını koydu, bir eliyle bir banktan diğer eliyle bastonundan güç alarak eğildi ve yastığın üzerinde bağdaş kurdu. Sonra da korasını kucağına aldı. Daha genç ama yine de yaşlı denebilecek iki adam —saçları henüz bembeyaz değildi ve fazla topallamıyorlardı— davullarını çalmaya ve başları önde, çalgılarından gelen tınıları dinlemeye başladılar. Çevrelerinde çoğu yaşlı, on iki adam banklara kurulurken hancı biraları masalara dağıtıyordu. Bu bölgenin tipik görünüşüne sahiptiler: süt kadar beyaz tenlisi, çillisi, sarımsı kahverengi tenlisi, siyah tenlisi ve geri kalan her türlü melez görünüşe sahip tipler. Aralarından birisinin kıvrık kızıl saçları ve koyu teninde çilleri vardı. Bir diğeri'nin özensizce örülmüş siyah saçları, geri kalanların ise briyantınle yatırılmış kısa ince saçları vardı. Birkaçının mavi renkte dövmesi, başka birkaç kişinin ise geleneksel tarzda kesilmiş bıyıkları vardı. Hatta birkaçı da Romalılara özgü burna sahipti.

Ozanlara has altın küpeler takmış bir adam şöminenin ateşini canlandırdı. Bir ozan, buz büyücüsünün olduğu bir ortamda bile bunu yapabiliirdi. Andevai kapıyla kapıya en yakın masanın arasında duruyordu.

“Buraya, şimdi, sayın büyücü, yanıma oturun.” Adamların en yaşlısı —basit kıyafetlerine ve havanın etkilerine maruz kalmış ellerine bakıldığında bir çiftçiydi— doğruca Andevai'ye seslenmişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, Andevai adamı dinledi. Sert, sessiz ve gururlu olabilirdi belki; ama yine de uysalca beyaz saçlı adamın yanına oturdu ve kendisine uzatılan bira dolu bir kupayı kabul etti. Yaşlı adamlar biralarından birkaç damlayı odadaki ufak sunağın üzerine saçtığında, Andevai de onlara uydu ve onlar içtiğinde o da içti. Sonra bana baktı ve benim kapıda durduğumu gördü.

Yaşlı adamın bakışları Andevai'ninkileri takip etti ve bana, "Eh, bayan. Burası kadınlara göre bir oda değil. Yemek odasına dönün, şimdi. Söyleyecek erkek şarkılarımız var."

Kuvvetli kahkahalar ve Andevai'nin ters bakışları —neyin habercisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu— eşliğinde hızla geriye, yemek odasına döndüm. Andevai bana mı kızgındı? Yoksa onlardan mı rahatsız olmuştu? Sinirlerini bozan, herkese açık bu handa kalıyor olması mıydı? Yoksa bu sinirli kendini beğenmişlik onun doğasında mı vardı?

Söylemesi zor; neyse, yaşlı ve kıdemli birinin sözlerini dikkate almazlık etmeyecektim. Kemancı ilk ezgisine başlar ve davullar karşı bir ritimde ona eşlik ederken, yemek odasının kapısını kapattım. Masaya oturup tabağıma biraz daha çorba ekledim.

Kapalı kapının ardındaki şarkının iyice coştığı bir sırada, "Evet, Bay Godwik. Siz delikanlıları köylerinizi terk etmeye iten neydi?" diye sordum.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Godwik'in öyküsüne göre, birçok badire atlatmışlar. Kor-kunç kılıç dişli kediler, köpüren ırmaklar, yağmacı bir orman kedisi, sağanaklar, rüzgârlar ve bölgelerine girdikleri hayvan-ların saldırgan genç erkekleriyle savaştıktan sonra o ve otuz beş arkadaşının sayısı yirmi yediye kadar düşmüş. Yine de, en sonunda, trollerin kıtasındaki buzulun en güneyinde yer alan büyük buz duvarına ulaşmışlar. Hikâyenin bu noktasında ne yazık ki Kehinde, Godwik'i soru yağmuruna tuttu; buzun rengi, dokusu, ağırlığı, hacmi ve yoğunluğuyla ilgili bir sürü soru sordu. *Enun* kızığna bir türlü gelemedik. Brennan ve ben konuşmaya gerek duymadan aramızda anlaştık ve ayağa kalkıp odada turladık. Akşam yemeğindeki diğer misafirler bir süre önce kalkmış ve tahminen üst kattaki odalarına din-lenmeye çekilmişlerdi. Oturma odasının kapısında durduk. Büyük bir coşkuyla söylenen şarkının bitmesi ile içeriden kahkaha sesleri yükseldi.

Brennan, "Hadi içeri girelim," dedi.

"Erkek şarkıları olduğunu söylediler."

Babamın 'içten kahkaha' olarak tanımladığı gibi güldü. "Bu tip yaşlı adamları iyi bilirim. Gözünü korkutup korkuta-mayacaklarını görmek istiyorlar."

“Yaşlı olduklarını nereden bildin? Salona gidip onları hiç görmedin ki.”

“Yaşlı insanların şarkıları bunlar.”

Güvenmesi kolay biriydi. “Sormama izin ver, o zaman. O yaşlı adamlardan biri —eminim, basit bir çiftçiden başka bir şey değildir— ah... arkadaşımın yanına oturmasını ve kendisine içerken eşlik etmesini istedi. Ve arkadaşım da bu isteği yerine getirdi.”

“Tabii ki yapacak. Onlar yaşlı ve kıdemli kişiler.”

“Arkadaşım bir büyücü.”

Brennan omuz silkti. “O bir Mande, aynı benim gibi. Eğer yaşlılar oturun derlerse oturulur.”

“Sen Mande misin? Kelt değil misin yani? Mande soyu Batı Afrika’dan gelir.” Açık renk tenine ve kızıla çalan sarı saçlarına baktım.

Yüzünde bir sırıtsın belirmesi ve kaybolması bir oldu. “Atalarımın bazıları oradan geldi. Ben aynı zamanda Brigantes Keltlerindenim. Görünüşümü de buradan almışım. Muhtemelen, soyumda Romalı lejyonierler de vardır. O bölgelerde genelde herkes tartan klanından, değil mi? Köyümüzde, biz kendimizi Mande soyundan sayarız; çünkü koruması altında olduğumuz büyücü Hanesinin kurucuları Mali İmparatorluğu’ndan gelmiştir.”

“Dört Aylar Hanesi mi?”

“Bazı nedenlerden dolayı bunu açıklayamam, gerçekten. Özür dilerim.”

“Problem değil. Köyünüzü terk etmişsiniz anlaşılan. Ebo-ra’nın kuzeyinde olanı.”

“Burada olanların ne kadarını duydun bilmiyorum ama Brigantia’daki birçok madenci çalışma koşulları ve maaşlarından şikâyetçi. Mahkemeler prensin ve onun hukuk uzmanlarının kontrolünderken işçiler ne yapabilir ki?”

“Hukuk uzmanları tarafsızdır ama!”

Gözümün önündeki perdeyi kaldıranın kendisi olmasına

üzülmüş gibi, gülümsedi. “Tabii ki öyle diyecekler. Birkaç tarafsız olanla da tanışmışlığım var. Neyse, köyümün çalışan erkek ve kadınları iki delikanlıyı Camlun’daki akademiye göndermek için on yıl boyunca para biriktirdiler. Daha çok beni, aslında; çünkü savaşçı bir kişiliğim vardı ve diğer genci koruyabilirdim.”

“Korudun mu?”

Sol elini havaya kaldırdı. Parmak eklemleri yara izleriyle doluydu ve küçük parmağı birkaç defa kırılmış olduğundan çarpık çurpuktu. “Ebor’a’daki hukuk firmalarına kapağı atacak kadar okuyabildi. Şimdi bir avukat.”

“Büyücü Hanesinin buna izin vermesine şaşırdım. Sizi durduramazlar mıydı? Köylüler, büyücü Hanelerine eski sözleşmelerle veya efendilerine ömür boyu hizmet etmelerini gerektiren kemikleşmiş geleneklerle bağlı. Bir anlamda köle sayılırlar.” Kendi evliliğimi düşündüm bir an ve suratım kızardı. “Özür dilerim. Gücendirmiş olmadım umarım? Adurnam’daki akademide bize böyle öğretiler.”

Çok tatlı bir gülümsemesi vardı, güven veriyordu. Onun gibi kendinden emin bir adamın benim gibi tecrübesiz ve cahil bir kızla kesinlikle ilgilenmeyeceğini kendime hatırlatmama rağmen yüzüm kızarmaya devam etti. “Hukuken yanlış bir tanım değil, sadece eksik. Godwik, Chartji ve benimle birlikte Camlun akademisine giden yaşıtlım da aynı fikirde olurlardı, eminim. Bir lordun veya büyücü Hanesinin korumasındaki insanın sahip olduğu haklar, kişiden kişiye değişir. Bununla birlikte, Haneye bağlı olduğun ve daha alt derecede yer aldığın gerçeği değişmez.”

Benim, şu anda, Dört Aylar Hanesine bağlı olduğum gibi.

Anlatmaya devam etti: “Aslında, bu kadar basit değil yine de. Güçlü bir büyücü Hanesinin gücünü koruyabilmesinin sebebi, yaşlı ve kıdemli olanlarının topraktan nasıl verim alınacağını bilmesidir. Büyücülerin malikânelerinin birinde bir mevsim boyunca çalışan büyük büyükannelelerinden bir ta-

nesi eve maaşından daha fazla parayla gelirdi. Bu her zaman olur. Baktığı çocuk —yani büyükbabam— bir buz büyücüsü değildi, dolayısıyla köyden hiç ayrılmadı. Ancak büyücüler, taşlı balıçelerimizin birinde soğuk büyü filizlenecek mi görmek için izlemeye devam ettiler. Ben ve yaşıtım, ayrılmamıza izin verilmeden önce, bir büyü arayıcısının karşısında durmak ve kemiklerimizde ve kanlarımızda soğuk büyü olup olmadığının kontrol edilmesini beklemek zorunda kaldık. Bunun dışında, başlarına bela açmadığımız sürece ne yaptığımızla hiç ilgilenmediler. Açık konuşmak gerekirse, imtiyazları koruyan kanunun tersine işleyebileceğinden hâlâ haberdar değiller. Sadece sabırlı ve kararlı olmamız gerekiyor. Yalnız, eğer bir buz büyücüsü olsaydım —çok güçlü olmama gerek yok— asla kaçmazdım. Sert gardiyanlar, özellikle kendi ırklarına karşı.”

“Öyle mi?”

“Ayrıcalıklı oğulları ve kızları durumlarından hoşnuttur bence. Neden olmasınlar ki? Büyü sahibi olmayanlar yönetici, asker ve benzeri işler için yeterince iyi eğitiliyorlar. Anlatılan hikâyelere göre buz büyücülerinin tek korkması gereken şeyse, *aşırı* güçlü olup Vahşi Av’ın dikkatini çekmek.”

“O zaman Vahşi Av’ın görünmeyen meclislere hizmet ettiğini mi düşünüyorsun?”

“Vahşi Av’ın ve meclislerin var olması için benim neye inandığımın önemi yok. Büyükbabamı neyin öldürdüğünü biliyorum.”

“Böyle kötü koşullarda öldüğünü duyduğuma üzüldüm.”

“Teşekkürler. İyi bir kalbin var.”

Kapının diğer tarafında, yeni bir ritim tutturuldu ve bunu, giderek azalan koranın sesinin keman notalarıyla desteklenmesi takip etti. Dinleyiciler beklentileri doğrultusunda ıslık çalmaya başladılar.

Koluma dokunarak, “Hadi,” dedi Brennan. “Bu ılgınc olacak.”

Kapıyı iterek açtı. Peşinden içeri girdim. Oturma odasında bir sürü kadın barın yanındaki sıralarda oturuyorlardı. Genç erkekler diğer duvarın orada, ayaktaydılar. İhtiyarlar ise şöminenin yakınında, odanın ortasındaydılar. Sadece Andevai buraya ait değilmiş gibi duruyordu. Ateşin hemen yanında hikâyesini anlatan en kıdemlinin sol eline kaptırmıştı bir elni.

Brennan, yemek odasına açılan kapının bitişiğindeki duvara o geniş omuzlarını dayadı. Kapıyı kapadım ve yanında durdum. Andevai bulunduğum tarafa bakıp beni görecekmiydi ve yaptığımı ayıplayacak mıydı acaba diye merak ediyordum. O ise dirsekleri masada, başı öne eğilmiş yaşlı adamı dinliyordu; aynı bir ozanın çalgıları dinlediği gibi. Çiftçinin yaptığı bir yorum Andevai'nin gülümsemesine neden oldu. O ana kadar kocamın gülümseyebileceğine hiç ihtimal vermemiştim! Bir anlığına kibirli kocamın bu ortamda, *rahatının yerinde* olduğu yanılsamasına kapıldım.

Ozan kollarını iki yana açtı. Aşağı sarkan cüppesinin kolları ile kanatlarını açmış bir akbabaya benziyordu. Bilmediğim ama Mande dillerinden biri olduğunu düşündüğüm —Kelt ozanları ve Mande hikâyecilerinin kullandığı Kelt lisanlarının en sade hâline benziyordu— bir dilde konuştu. Odadaki diğer konuşmalar durdu. Yaşlı çiftçi geriye yaslandı ve Andevai ona baktı. Tam Brennan bir şeyler söylemek için kulağıma eğilmişti ki kocam beni gördü.

“Mande ozanı bize konuşma üstadı olan kendi türünün, ataların geleneklerini sürdürdüğünü hatırlatıyor. Şimdi Soso soyundan kimse olup olmadığını soruyor. Böylece, hikâyesini anlatırken Soso kralını kötü göstererek farkında olmadan kimseyi kırmamış olacak. O bir Keita hikâyecisi ve dolayısıyla Soso kralının hem düşman hem de şeytan olduğu Sundiata döngüsünden bir bölüm anlatacak muhtemelen. Eğer bir Soso varsa aranızda başka bir yorumunu anlatacak. Belki de Soso kralının kindar bir rol üstlendiği tüm bölümleri atlar.”

Tüm bakışlar Andevai'ye yöneldi. Sanki hepsi onun başıyla onaylayacağını ve birkaç kelimeyle karşılık vereceğini biliyordu. Öyle de oldu. Bana bakıveren birkaç kişi ozan tekrar konuşur konuşmaz gözlerini başka yöne çevirdi. Müziğin ritmi o kadar kolayca, çaba göstermeden değişiyordu ki kusursuz derecede pürüzsüz olan bir yolda ilerliyor gibiydik: toynakların güçlü vuruşu, ana yapıyı oluşturan altımızdaki gıcırdayan tekerlekler ve bütün bunlara ek olarak aralarda *tip-top-tip-top* sesleri. Bana doğru bakan Andevai, kalkıp yanıma gelecek ve beni haşlayacakmış gibi duruyordu. Yaşlı çiftçi elini kocamın dirseğine koydu ve onunla birlikte kalmasını sağladı.

Andevai uslu bir oğlan gibi oturuyordu. Ozan şarkısını söylemeye başladı. Sözleri, kalabalığın ayırt edemediğim veya duyamadığım sorularına veya çağrılarına verdiği tepkilerle kesiliyordu. Brennan tüm dikkatini, ona tanıdık gelen bir hikâyeyi anlatacak ozanın şarkısına yöneltmişti. Unutulmuştum. Andevai'nin bakışları bile şömine ateşinde pırıldayan altın küpeli ozana kaymıştı. Şarkıcı, oturma odasındaki herkesin —bilinmeyen bir nehrin akıntısında debelenen ben hariç— dikkatini toplamasını istedi.

Belli belirsiz bir ritim kulağımı tırmaladı. Brennan'dan bir adım uzaklaştım, yemek odasının kapısını aradan geçebilecek kadar araladım ve oturma odasından çıkıp arkamdan kapattım. Kehinde ve Godwik katabatik rüzgârlarla ilgili teknik bir sohbete dalmışlardı.

Masanın yanına gelip durunca Chartji bana bakmak için kafasını kaldırdı. “Gel katıl ve beni de bu ikisinden ve bitmek tükenmek bilmez doğa tarihi gevezeliklerinden kurtar. İtiraf etmeliyim, sıçan müziğine dayanamıyorum ve uyumak için de yeterince yorgun değilim.”

Bir anlık sessizlik için elimi kaldırdım. Trol burnunu kaldırdı ve ben ana pencereye doğru yürürken bir gözünü bana dikti. Kepenklerden birini kaldırdım ve camdan gelen soğu-

ğnı hissettini. Uzaklarda küçük ışık kütleleri görünüyordu. Bunların güney yolunu aydınlatan bir meşaleler topluluğu olduğunu anlamam için pahalı pencere camlarının netliğine ihtiyacım yoktu.

Cama doğru eğildim, gecenin soğuğu tenimi ısıırıyordu. Dikkatimi topladım ve çatıdan yere düşen sulu kar damlalarını: açılan ahır kapısının gıcirtısını ve dışarıda olup bitenlerden bihaber, kepenkleri kapatılmış bir evden gelen bir çift vırıltıyı dinledim. İşte! Genç bir erkeğin seslenmesiyle, gürleyen ayaklar ve yere sertçe basan toynaklar yavaşladı. Bu mesafeden, handa benden başka hiç kimse genç adamın sözlerini duymuş olamazdı.

“Adurnam’dan geliyoruz. Bizden önce herhangi biri geldi mi?”

“Akşam karanlığı çökmeden önce bir atlı geldi Adurnam’dan. Buraya hızla gelmeye çalışırken atını sakatlamış. Söylediği doğru mu? Havada yol alan bir araç Adurnam’a mı gelmiş? Ve o lanet olası büyücüler tarafından da yok edilmiş üstelik.”

Başka bir adamdan gelen haşın bir ses, “Doğru,” diye cevap verdi.

“Tarrant Prensi’nin muhafızlarıyla birlikte misin?”

“Hayır. Prens kararı kendi lehine çevirmek için meclise gitti. Karar olmadan bir büyücü Hanesine karşı harekete geçmeye korkuyor. Ama bazılarımız için aynısını söyleyemem. Büyücülerin artık kızgınlığımızın tadına bakma zamanı geldi. Kimin yaptığını gören ve o buz büyücüsünü teşhis edebilecek tanıklarımız var. Adurnam’da neredeyse yakalıyorduk, ama bir fırtına yarattı ve üzerimize saldı.”

“Griffin Hanı’nda genç bir büyücü kalıyor. Hanın girişi engelleyebilecek bir koruyucu perdesi yok, ancak fark etmeden onu yakalayabilmen için hızlı hareket etmen gerekecek.”

Cama dayadığım yanağım soğuktan yandı.

Yazın sıcaklığını andıran bir nefes hissettim yanımda.

Kısık sesle, “Bela mı?” diye sordu Chartji.

Geriye doğru sıçradım ve kafamı kepenge vurdum; sonra kepengi biraz daha arkaya çektim böylece trol o ince kafasını içeri sokabildi, uzaktaki meşaleleri gördü ve tekrar kafasını çıkardı. Burnundan çıtırtılar ve ısıklar çıktı. Godwik sustu. Kehinde de ve burnundan kayan gözlüklerini düzeltti. Geri kalan kepenkleri de açtım, soğuğu iliklerimde hissediyordum.

Chartji kafasını bana doğru kaldırdı, önce bir gözü, sonra da diğeriyle beni inceledi.

“Bela,” dedim akıllıca.

Başını trollere özgü bir biçimde eğip, “Hukuki mi?” diye sordu. “Bizler uzmanız.”

“Hayır. Tam değil.”

Düşünmeye başladım: *Ya hiçbir şey yapmazsam? Ya hana girmelerine izin verirsem ve bu bunlar gerçekten Andevai Diarisso Haranuy’yi yakalamak için gönderilmiş yasadışı bir radikaller grubuy-sa? Sonuçta, sırf büyücü Haneleri yeni teknolojiyen nefret ediyorlar diye Adurnam’da ciddi zararlar verdi. Belki de zeplinin yok edilmesi sırasında ölmüş olan insanlar da var.*

Ya hiçbir şey yapmasam ve onu öldürmelerine izin versem?

Denesinler bakalım. Tüm o yolu gelirken onun bir büyücü olduğunu biliyorlardı. Önden bir haberci göndermişler; kasabada dostları var, bazıları oturma odasında saldırmak için fırsat kolluyor bile olabilir.

Ancak Andevai kolay lokma değil. Kesinlikle kendisini savunacaktır ve buz büyücüleri de güçlerini kullanırken masumla suçluyu ayırt etme kabiliyetine sahip değiller, aynı bir buz fırtınasının yoluna çıkan ağaçları ayırmadığı gibi.

Eğer hiçbir şey yapmazsam oturma odasında ozanın hikâyesini dinlemek için toplanmış masum insanlar zarar görür. Muhtemelen ben de.

Eski Kenaani usulü, “Size ve tüm dertlerinize esenlikler dilerim,” dedim Chartji’ye.

Avını dilekle o da karşılık verdi: “Size esenlikler dilerim.”

Elimi uzattım ve vedalaşmak için pengesini sıktım. “Mîsafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım. Şimdi gitmek zorundayım.”

Koştum ve kapıyı açtım ve Tanit’e şükür. Andevai bana baktı—onun aksine ben kendi yüz ifademi göremiyordum. Birbirimizi gerçek anlamda tanı mıyorduk. Yabancıydık. Ama ona baktım, o da kalktı ve sıranın üzerinden adımını atarken yaşlı adama kısaca bir şeyler söyledi.

Yanından hızla geçerken, “Bayan Barahal?” dedi Brennan; ürkmüş gibi bir hâli vardı.

Omzumun üzerinden, “Hoşça kalın,” dedim. Andevai ile bir araya geldiğimizde, herkes göz ucuyla —bir buz büyücüsüne doğrudan bakabilecek cesaretleri yoktu— bize bakıyordu.

Alçak sesle, “Ne?” diye sordu ve ben de, “Meşaleler, hem de bir sürü,” diye mırıldandım.

Eliyle yolu işaret ederek, “Buradan,” dedi.

Hanın arkasına doğru ilerlerken ozan hikâyesine devam ediyordu. Hancı barın üzerine, sanki bize hazırlamış gibi, bir çift kupa koydu. Andevai mutfağa açılan kapıyı itip açtı. İçeride benim yaşlarımda, acayip tatlı bir içkinin hazırlandığı kazanın dumanından suratı kıpkırmızı olmuş genç bir kız vardı. Bize ağzı açık bakarken üstü açık mutfak deposuna açılan kapıya ulaştık ve buz tutmuş depoya çıktık. Hayalet kılıcımı kavradım, paltomu ve eldivenlerimi ise unutmuş-tum ve artık geriye dönmek için de çok geçti. Dışarıda, bu soğuk gökyüzünün altında, toynakların gürültüsünü rahatça duyabiliyordum. Andevai ise henüz farkında değil gibiydi. Gözünü ilk önce ahırın duvarlarına dikti, sonra da mutfak deposunu çevreleyen açık kahverengi çitlere.

Kendi kendine konuştu: “Nerede bunlar?”

Dört defa kısık seste ısıklık çaldı.

Elimi hayalet kabza üzerinde çevirdim ve hayretler içe-

risinde kılıcın kolayca çekilmesini izledim. Işıldayan kılıcın tam bana göre olan uzunluğunu ve ağırlığını hissettim elimde.

Kılıktan Andevai'nin yüzüne garip bir ışık yansıdı. bir anlığına kibirliden ziyade güvensiz biri gibi göründü gözüme. Kılıca gözlerini diker dikmez bakışları canlandı ve saldırgan bir biçimde çenesi kalktı. "Nereden aldın onu? Soğuk çelik bu. Sadece büyücü Haneleri soğuk çeliği dövebilir ve ona sahip olabilir."

Birçok şey söyleyebilirdim ve de söylemem gerekirdi, ama bunun yerine durumdan memnun bir biçimde sırttım. Gece yarısı itibarıyla ölecek olabilirdim. Bu benim keyif almam için son şansım olabilirdi. "Siyah bastonum bu. Gerçekte ne olduğunu hiç göremedin."

Sağ bileğimden yakalayınca ben de kabzayı daha da sıkıca kavradım, çünkü kılıcı sol elimden almaya çalışıyor diye düşünmüştüm; ama bunun yerine beni peşinden mutfak deposunun kapısına kadar sürükledi.

"Nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu.

"Ben bir Barahal'ım."

İpi çözdü ve kapıyı açtı. Buzlanma nedeniyle çatırdayan, tekerleklerin izini bıraktığı çamurlu bir yolda sendeleyerek ilerledik. Yol birbirinin benzeri evlerden oluşan bir bloğun arkasına uzanıyordu. Gökyüzüne baktı; şimdi, yaklaşan toynakların ve koşum takımlarının seslerini duyabiliyordu. Ve bir adamın seslenişini: "İşte Griffin Hanı!"

Açık alana doğru hızla yürürken, "Geceleyin yol almak zorunda kalmış bir avuç masum yolcu da olabilirler," dedi Andevai. Gökyüzü, yıldızların parladığı kuzey tarafa dışında bulutluydu.

"Hayır. Seni arıyorlar. Zeplini yok ettiğin için seni öldürmeye çalışıyorlar."

"Burada hiç mola vermemeliydik. Kılıcı gerçekten ne kadar iyi kullanıyorsun?"

Yüce Melkart, bu adam en uygunsuz zamanlarda sinir bozucu olmayı nasıl başarabiliyor!

“Barahal’lar yedi yaşına geldiklerinde eğitimleri başlar. Ailenin kanında var bu, aynı soğuk büyüünün Hanenin soylarında olması gibi.” Yine de dürüst olmam gerektiğini hissettim, sanki kılıcın soğuk çeliği dilime büyü yapmıştı: “Ancak antrenman salonu dışında hiç kılıç kullanmadım.”

“Buradan.” Sola döndü ve iki tarafı blok evlerle dolu dar bir yola girdi.

Arkasından takip ederken, “Araba nerede?” diye sordum. Aslında demek istediğim ama cesaret edemediğim soru “*Eru ve onun buz fırtınası nerede?*” idi. “Nereye gidiyoruz?”

“Paralı yola. Sessiz ol,” derin düşüncelere dalmış bir adam gibi kafasını eğdi ve gözünü yere dikti. Dudakları oynuyordu, ama benim duyabileceğim bir ses çıkmıyordu.

Oysa şu anda kulağıma birçok ses geliyordu: iyice aramızda kalan handan gelen müzik, hikâyenin anlatıldığı şarkı ve koşan ayaklarıma tempo tutan davullar. Üst katlardan biri bağırdı: “Buradalar! Buradalar!” Bizi kovalayanların tapınak meydanına ulaşmasıyla birlikte bağırış ve yakarışlar yükseldi. Araba olmadan peşimizdekileri atlatmamıza imkân yoktu.

Tiz ve net bir borazan sesi ve ilerdeki paralı yoldan bir grup askerin bağırışları duyuldu. Atlar kişnedi, toynaklar yere sertçe vurdu ve bir ısılık soğuk havayı yardı.

Andevai fısıldadı: “Çabuk, daha fazla dayanamam.”

Yalpalayarak tekerlek izleriyle dolu yolda ilerlemeye devam etti, ama topallamasında bir gariplik vardı sanki. Bir adım gerisindeydim ve bir ara dirseğinden yakalayıp neredeyse yüzüstü düşmekten onu son anda kurtardım. Dengesini bulması için yardım ederken, önümüzde, iki yolun kesiştiği noktada, Haneye bağlı oldukları belli olan acımasız görünüşlü bir askeri birlik gördüm. Tatar yayları ve mızrakları vardı ve işlemeli paltolar giymişlerdi. Atların örtülerinde Hanelerin sıkça kullandığı koyu renkteki desenler vardı.

hayvanların örölmüş yeleleri sert görünüyordu. Heybetli bir şekilde ileriye doğru hareket ederlerken bacaklarındaki pırıldayan bilezikleri fark ettim.

Andevai tekrar tökezledi ve onun ürktüğünü gördüm. “Demirci... ateş büyücüsü... güçlü. Benimle savaşıyor.”

Askerler tek bir ağızdan bağırıyorlar ve ilerlediler.

“Bunlar Hanenin askerleri değil mi?” diye sordum. “Onları çağırmamız gerekmez mi?”

“Gözbağı. Devam etmeliyiz, konağın harabelerine doğru. Araba gelene kadar orada dayanabiliriz.”

Arkamızdaki yola iki kişi ok gibi fırladı. Hareketlerinden silahlı oldukları belliydi. Karanlıkta bizi henüz görmemişlerdi galiba; belki de önümüzdeki, atlarının üzerinde olan Hane askerleri gözbağının hâlâ devam ettiği paralı yola bakıyorlardı.

“Burada kal,” dedi Andevai. Koşmayı kestim. Hareket kabiliyetimi kolaylaştırdığı için binici kıyafetime müteşekkirdim.

Onlara yaklaşmış olduğumu fark ettiklerinde çok geç olmuştu. Yakın olanın acemice yaptığı hamleyi savuşturdum, sonra yana kayıp kılıcın kabzasıyla kafasına vurdum; dizlerinin üzerine düştü. Diğer adamın sopasıyla başıma vurmaya çalıştığı darbesini elimin tersiyle kılıcımı kaldırıp engelledim ve dizine mümkün olduğu kadar sertçe tekme attım. Acıyla bağırıyor ve arkasına düştü. Geriye, geldiğim yöne doğru fırladım. Andevai durmuş, yerinde sallanıyor, lanet olası aptal ceketinin içinden işe yaramaz bir bıçak çıkarmaya çalışıyordu.

“Hadi, devam!” Zar zor konuşabildim. Vücudum ter içinde kalmıştı. Güçlkle inledim, ama sesim çıkmadı.

Andevai tekrar koşmaya başladı, ben de arkasından. Arkamı kontrol ettim, ama yeterince iyi yere sermiştim adamları. Kesin olan bir şey varsa o da bunların iyi eğitilmiş askerler olmadığıydı; en fazla, birayla sarhoş olduktan sonra hanın dışında sokak kavgasına tutuşup çamurda yuvarlanan iki kızgın acemi sayılabilirlerdi. İki yolun kesiştiği noktaya ulaştık. Solumuzda, kapısı açık demirhanenin bulunduğu meydana ateş yanıyor; havada uçuşan beyaz kıvılcıklar Hanenin as-

kerlerinden oluşan öncü birliğin üzerine çiseliyordu. Bu kıvılcım yağmuru altında kusursuzca devam eden gözbağı beni hayrete düşürdü. Harabelere doğru Andevai'nin arkasından koşmaya devam ettim.

Adamlar kargaşa içerisinde bağıştılar; düzensiz ve korku dolu feryatları, kulağımın bir köşesinde hâlâ duyuyor olduğum davul seslerine karıştı. Ozan söylüyor muydu hâlâ? Onun tılsımı müziğiydi. Kim bilir nasıl bir güce sahipti?

Yol boyunca hızla koştuk, kısa çatışmamız iyice arkamızda kalmıştı. Yanmış konağa vardığımızda Andevai dizlerinin üzerine çöktü ve iyice yere eğilip yerdeki külleri kazımaya başladı. Bir zamanlar avluya açılan girişi gösteren taş sütunların arasında durdum. Giriş kapısı parçalanmış ve avlunun içine doğru sürüklenmişti. Göz kamaştırıcı bir ışık tapınak meydanının üzerinde parladı, sezgilerim demircinin alevler içinde kaldığını söylüyordu.

Çok uzakta, nehrin öte yanından gelen bir çan sesi duydum.

Yağmur durmuştu, ama kemiklerime kadar işleyen soğuk nedeniyle titredim. Yaklaşan ayak sesleri beni kendime getirdi, elim o kadar üşümüşü ki kabzayı zar zor tutuyordum. Sızlandım. İşte, az önce yere serdiğim saldırganlar geliyordu; biri koşar adımlarla önden yürüyor, diğeri de topallayarak arkasından geliyordu. Yeteri kadar nefes alamadım. Öldürebileceğimi düşünmüyordum. Ve öldüremezsem, kim bilir bize ne yaparlardı?

Andevai yanımda beliriverdi. "Kılıcı bana ver."

İki adam giderek yaklaşıyordu; silahlarını, öldürmek için nasıl kullanacaklarını çok iyi bilirmiş gibi tutan merhametsiz, irikıyım, durdurulamaz iki adam.

Babamın günlüklerinin birindeki bir cümle aklıma geldi:

Başka bir insanın canını almak gibi korkunç bir tecrübeden beni kurtardığı için tanrılara teşekkürlerimi sunarım.

"Sadece bu seferlik, senindir." Kılıcı Andevai'nin sağ eline basturdım.

Bir buz büyücüsünün elinde soğuk çelik... İki darbede yere yığıldılar. Ölmüşlerdi.

Sol eliyle alnını sildi. Yüzünden kızgınlığı okunuyordu, ama öfkesi bana değildi. Bir buz büyücüsünün elinde soğuk çelik, ruhu bedenden ayırırdı. Herkesçe bilinen gerçek şuydu: Öldürmek için, ufacık bir kesikten akan azıcık bir kan onlar için yeterlidir.

Uzakta bir yerde, karmaşa içerisindeki bir grubun bağırışlarını ve çevreye dağılmış birlikleri düzene sokmak için çalınan bir çift ıslığı duydum. Bir adım uzağımda, giriş kapısının kalıntıları üzerinde yere serilmiş cesetlere baktım. Rüzgâr külleri savurdu. Andevai yolun doğu tarafına baktı.

Kocam küçümseyici bir tavırla, “Geç kaldı!” dedi. Elindeki kılıca bakarken alnı kırıştı. Sonra bana baktı, kaşları kalktı ve kabzasını bana doğru tutarak kılıcı uzattı. “Eğer kılıcı vermeyeceğimi düşünüyorsan soğuk çeliğin niteliklerini anlamamışın demektir.”

Elinden kılıcımı alırken boğuk bir sesle teşekkür ettim.

Araba bir anda gecenin içinden çıkıp bize doğru gelmeye başladı, atlar soğuk çelikten dövülmüş birer kılıç gibi parlıyordu. Kutsal Tanit! Gerçekten olabilir mi? Belki de burun deliklerinden çıkan o buğulu nefes, basınç artınca çıkan tehlikeli ve güçlü bir buhardı aslında. Faytoncu dizginlere kuvvetlice asıldı ve araba önümüzde durdu. Uşak arabanın arkasından atladı, merdiveni çekti ve kapıyı açtı.

Andevai sordu: “Neredeydiniz?”

Faytoncu karşılık verdi: “Gördüğünden daha fazlası var. Zulalanmış yivli tüfekler bulduk, yüzlerce sandığın içinde—”

“Yivli tüfekler mi! Hem de Dört Aylar Hanesine iki günlük yol mesafesinde? Catherine, içeri gir!”

Güçlkle içeri tırmandım ve koltuğa çöktüm. Andevai arabaya binip karşımdaki koltuğa otururken kılıcımı kınına soktum.

“Yivli tüfekler!” dedi; havaya, atalarına ya da belki hiç kimseye.

Uşak kapıyı ve merdiveni kapadı, araba gıcırdadı ve uşak arka taraftaki yerine çıkarken hareket etti. Andevai kepenkle-ri sertçe kapadı ve kafasını arkaya yasladı.

“Yıvli tüfekleri ne yaptın?” diye seslendi.

Faytoncu gülerek, “Bela geliyor! Gözbağınız yok oldu, sayın büyücü,” dedi.

Andevai'nin cevabı çabuk oldu: “Kılıca dokunur dokunmaz kaybolacaktı zaten. Yoksa gözbağı kontrolümü kaybetmedim! Ya da henüz o kadar zayıf düşmedim. Soğuk çelik büyüyi keser, aynı ruhu kestiği gibi. Bunu biliyorsun.”

“Senden şüphe ettiğini zannetmiyorum,” diye mırıldandı. “Sadece rapor veriyor.”

Arka taraftan uşağın sesi duyuldu: “Tüfeklerin çoğu artık işe yaramaz birer metal, sayın büyücü.”

Andevai bana bir bakış attı ve ardından, araba iki yana sallanırken, gövdesinden ayrılmış aleve benzer bir ışık yarattı bir anda. Sonra gözlerini kısıp kılıca dikti.

Sinirli bir şekilde, “Siyah bir bastona benziyor. Barahal ailesinin soğuk çeliğe sahip olması mümkün değil. Nereden aldınız bunu?” dedi.

Arkamızda kalan kasabadan yükselen sinirli haykırıışların şiddeti gittikçe artarken, ağzımı kapalı tuttum. Araba hızlanmaya başladı. O kadar sarsıntısız gidiyorduk ki hâlâ paralı yolun yüzeyinde mi ilerliyorduk yoksa bir büyü dalgasının üzerinde mi yükselmiştik merak ettim. Başım döndü. Dışle-rim birbirine vurmaya başladı.

Kocam yanında duran kürk battaniyeyi aldı ve kucağıma tıktı. “İhtiyacın var gibi görünüyor. Ayrıca da dinlenebilirsin istersen; o inatçı surat ifadenden bana cevap vermeyeceğin anlaşılıyor.” Ölümüne bakıyormuş gibi gözlerini ellerine dikti, kaşlarını çatı ve o her zamanki küçümseyen sinirli yüz ifadesini takındı tekrar.

Ondan mümkün olan en uzak noktaya, iyice köşeye doğru kaydım ve battaniyeyi sıkıca vücuduma sardım çünkü tit-

riyordum. Bu titremelerimin çoğu acımasız soğuktandı belki ya da vücudumdaki tüm sıcaklığı çeken şey sadece aşırı yorgun oluşumdu. Kafamı yastıklı kenarlığa dayadım ve gözlerimi kapadım.

Biraz kestirmiş olabilirim.

Hangi noktada bilmiyorum, bir ara Andevai'ye bakmak için gözlerimi açtım. Kirlenmiş darmadağınık seyahat kıyafetleri üzerinde, paltosuz ve battaniyesiz, karşı köşeye sıkışmış bir hâlde, ışıktan miğferler ve atlar ören ellerine bakıyordu. Yarattığı yeni gözbağının minyatür formuydu bu.

Minyatür üzerindeki ışığı ve gölgeleri beceriyle ayarlar-ken, mırıldandı: "Işık ve gölge, gözbağının gerçekleştiği zamandaki ışık durumlarına göre yansımali ve kararimalı."

Ufacak askerlerin görüntüsü yavaşça kayboldu ve bir yüz belirdi: dudaklar, burun, gözler ve uzun siyah saçlar. Benim yüzüm bu. Işıktan benim yüzümü örtüyordu.

Bakıp beni incelemeden önce gözlerimi kapadım.

Araba beni de savurarak sallandı, sonra tekrar dengesini buldu.

Gözlerim kapalıydı, bitkinlikle daha fazla savaşılamayacaktım. Düşüncelerim solmaya başladı.

Uyandığımda kocam köşesinde benim olduğum gibi rahatsızca uyukluyordu. İlk defa onu uyurken ve huzura kavuşmuş görüyordum. Bee güzel yüz hatlarına sahip olduğunu söylerdi eminim; düzgün şekilli alt çene hattı boyunca kısacık kesilmiş bir sakal, uzun siyah kirpikler, genelde ressamların stüdyolarında görünen kırmızı kahverengi bir teni vardı.

Ama onunla evlenmek zorunda bırakılan Bee değildi. Babamın yıllar önce, İberya'daki savaş sırasında yazdığı gibi: *Katlanmak zorunda olmadığına hayranlık duymak kolaydır.*

Gözümün önünde iki adamı ve Adurnam Tren Bakım İstasyonu'nda kim bilir daha kaç kişiyi öldürmüştü. Kınındaki hayalet kılıcımı bedenimle koltuğumun arasında sabitledim ve gözlerimi kapattım, ama aynı huzuru bulamadım.

Yine de gece, şafak ve sabah boyunca süren yolculuk süresince uyudum. Eteklerinde bir Hane konağının bulunduğu bir kasabaya geldik. Şimdi farkına vardım ki bu konakların, Hanelerin kuruluşundan beri yüzyıllar boyunca biriken düşmanların saldırılarından korunması gerekiyordu. Korunuyorlardı belki de, ama arkamızda bıraktığımız Adurnam'da ve Londun'da işe yaramamışlardı.

Konağın avlusuna arabamızı çekerken hizmetkârlar koşuşturarak bizi karşıladı. Sersemlemiş bir hâlde, Andevai'yi bir büfe, iki koltuk ve etrafında dört adet sandalyenin olduğu cilalı bir masanın bulunduğu oturma odasına kadar takip ettim. Andevai konağın işlerinden sorumlu uşakla merhabalaşırken bastonumu karşıma koyup, rahat —çok şükür!— sedirin üzerine çöktüm ve hemen uyuyakaldım. Kapının açılmasıyla uyandığım sırada hizmetkârlar ellerinde yemek tepsileriyle içeri giriyorlardı. Yiyecek dolu tabakları büfenin üstüne koydular. Masanın üzeri ise çoktan, büyük düz tabaklar, çatal bıçak takımı ve bardaklarla donatılmıştı.

Andevai, “Servisi kendimiz yapacağız,” dedi. Pencerenin kenarında, odanın benden en uzak noktasında duruyordu. Hizmetkârlar Andevai'ye gergin bakışlar atıldılar ve aceleyle odadan çıkıp kapıyı kapattılar.

Masaya ilerlerken sendeledim ve büfeye tutunurken sırf bu muhteşem kokular yüzünden sonumun gelmekte olabileceğini düşündüm. Ellerimi yıkadıktan sonra tüm yemeklerin kapaklarını açtım ve tabağımı öyle bir doldurdum ki gözüm bile doydu. Oturdum ve yemeye başladım.

İkramların yarısını bir çırpıda bitirdikten sonra, bir süre durdum.

Kocam hâlâ pencereden dışarıya bakıyordu. Hava kapalıydı ve dışarıdaki ufak ufak değişmekte olan hafif ışık senenin sonundaki çeyrek günün gelişini müjdeliyordu. Yılın aydınlık yarısının bitişini ve karanlık yarısının gelişini kutlayan Samhain Festivali kuzeyin çoğu bölgesinde kutlanır. Gün geceyi takip eder, aydınlık da karanlığı ve böylece Samhain, diğer bir adıyla Cadılar Gecesi ve Cadılar Günü, bazılarınca eski yılın bitışı ve yeni yılın başlangıcı olarak kutlanır.

“Hiç yemek yemiyorsun. Neden?” diye sordum.

Bana bakmadan, yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi: “Büyü yapınca beslenmiş oluyorum.”

Bıçağımı ve kaşığı elimden bıraktım. Tabağımda yaratmış olduğum kargaşa bir anda keyfimi kaçırmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

Tekrar dışarı bakmadan önce gözlerini bir anlığına benim durduğum alana çevirdi. “Sadece sessiz kalmasını bilenler sırası sahibi olabilir.”

“Büyücü Haneleri böyle demek zorunda tabi, değil mi? Gizlilik, güçlerini koruyabilmeleri için kritik öneme sahip.”

Pencerenin önünden ayrıldı, masaya yürüdü ve bir elini sandalyenin arkasına koydu. “Ne demek istiyorsun?”

Kaşlarını çatmasına öfke mi neden olmuştu? İkimiz de bitkindik, hatta karşılaştığımız sorunları düşünürsek o çok daha kötü durumdaydı: Elbisesinin sağ kolu yırtılmış, ceketi iyice buruşmuş ve küllerin üzerine diz çöktüğü için pantolonunun dizleri simsiyah olmuştu.

“Babam hep böyle söylerdi.”

“Neden?”

“Eğer bizim soyumuzun tarihini biliyorsan bunun yanıtı açık olmalı.”

Sandalyeyi çekip karşıma oturdum. “Barahal’lar, bazılarının Fenikeli dediği Kenaani soyundan gelen ve kiralık askerlik yapan bir klan. Ana Haneleri Herkül Boğazı yakınındaki İberya’nın güney sahiline kurulmuş Gadir şehrinde. Bir akşam bana Adurnam’a gitmem ve oradaki Hassi Barahal evinin en büyük kızıyla evlenmem gerektiği bildirildi. Çabuk olması gerekiyordu, ben de bir sonraki sabah yola çıktım. Bunların dışında bana hiçbir şey anlatılmadı ve benim de öğrenecek zamanım olmadı.”

“Barahal’ların az konuştuğu ve daha da az görgü sahibi oldukları konusunda seni uyarmışlardır.”

Andevai kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı.

Daha fazla yem atmamam gerektiğini biliyordum, ben de tabağımı süpürmeye devam ettim. Ancak lokmalarımı çiğnemek ve yutmak yetmiyor, içinde bulunduğum durumla ilgili yakınmamak içimi kemiriyordu. Daha fazla lokma için ağzımı açmıştım ama kelimeler çıkıverdi: “Barahal’ların yüzyıllar boyunca paralı askerlik yaptığı doğrudur. Ama başlangıçta habercilik yaptık sadece. Kuryelik. Her zaman gaddar, öldürmek için para alan askerler değildik.”

Tepki vermedi. Şüphesiz, yakın zamanda katlettiği iki adamı unutmamıştı.

Onu eleştirdiğimi düşünür diye biraz geri çekildim yine de. “Kenaani’lerin üç bin yıl önce bir deniz ticareti imparatorluğu kurmuş olduğunu bilmen lazım.”

“Evet, evet, benim bile bilmem gerekir bunu. Eğitimli herkes Romalılar ve Fenikelilerin iki bin yıl önce Akdeniz’de ölümüne çarpıştıklarını bilir.”

“Sonrasında, onların uçsuz bucaksız toprak imparatorluğuna karşın limanlarımızı, pazarlarımızı ve gemilerimizi korumayı başardık. Bu sırada Avrupa’da, Kelt kabileleri ve ulusları Roma’ya olan bağlılıklarına son verdiler; çatışmaya

girdiler ve Kenaani'lerin sağladıkları tahıl ve metallerle kendi şehirlerini ve ordularını kurdular.”

“Nasıl oldu da deniz ticaretiyle uğraşırken paralı askerler ve casuslar oldunuz, bu hikâyeden onu anlayamadım.”

“Batı Afrika'daki tuz madenlerinden gulyabanilerin çıkmasına sebep olan tuz salgınına bilmen gerekir.”

“Tabii ki. Onlara ilk saldıranlar Koumbi Mande halkıydı, yani benim atalarım.”

“Diasporayla aynı tarihlerde, Pers İmparatorluğu olarak bilinen ulus Levant'ın doğusundan yola çıkıp büyük Kenaani şehri olan Kart-Hadaşt'ı —Kartaca olarak biliyor olabilirsin— istila etti. Benim insanlarım da Hanelerini terk etmek zorunda kaldı anlayacağın. Bazıları Gadir ve İbery kolonilerindeki akrabalarına gitti. Çoğu çok daha kuzeye, Adurnam, Havery ve Lutetia gibi yerlere gitti. Birçoğu eski deniz ticareti rotalarından mahrum kaldı, dolayısıyla geçinmek için yeni uğraşlar bulmak zorundaydılar. Hassi Barahal soyu da böyle doğdu işte. İlk önce haberci olduk. Kuryeler genelde kendilerini korumak zorunda kalırlar, bu yüzden asker olarak da kiralandık zaman zaman. Gözcülük, casusluk ve akademik işler de buradan doğdu.”

“Casusluğun askerliğe göre daha az çirkin bir iş olarak mı değerlendirilmesi gerekiyor?”

Patladım. “Çoğu, onlara para verenlerin kusurlarını göz ardı edip, yaptıkları şeyler için paralı askerleri suçlar. Demek istediğim buydu. Güç sahibi olanlar zirvede kalmalarını sağlayan sırları paylaşmazlar. En azından, babamın her zaman söylediği buydu.”

Bakışlarını üzerimden ayırmadı. “Böylece Barahal'lar da hayatlarını kazanmak için bir grup güçlü insandan çaldıkları sırları diğer bir grup güçlüye satmaya karar verdiler.”

Daha fazla açıklama yapmamak ve sakın kalabilmek için tabağımdakilerle oynamaya başladım. Ağzımı keten bir peçeteye sildim ve kendimi zar zor tutarak tabakta kalınmış uc

fırında sığır eti dilimini ve dilimlenmiş elmaları düşünmeye çalıştım. *Sessiz kal.*

“Söylemek istediklerin bitmemiş gibi duruyor.”

“Daha fazlasını söylemek benim için iyi olmayabilir. Babam yaşamını seyahat ederek geçirdi. Kendini bir doğa tarihçisi olarak görürdü. Gözlemlerini kaydetti. Ne zaman Hassi Barahal kuzenlerinden birinin yaşıyor olduğu bir şehirde geçici olarak kalması gerekse tüm günlüklerini akrabalarının evinde bırakırdı. Zamanla, günlükler amcamın ve yengemin çatısı altında buluştu.”

“Böylelikle beni haklı çıkardın.” Masanın karşı tarafına, tabağıma uzanıp bir elma dilimi aldı ve ağzına attı. “Sessiz kalabilenler sırlarını çaldırmamış, özellikle düşmanları olmak üzere kimseye satılmasına izin vermemiş olurlar.”

Sinirimden yanaklarımın kızardığını hissettim. “Babamın yaptığı bu değildi. Doğa tarihçilerinin amacı dünyayı anlamaktır. Bazı alimler, cıvırcıların altın ve cevherleri biriktirdiği gibi, öğrendiklerini biriktirir. Diğerleri ise birçokları aydınlanabilsin diye paylaşmayı seçer.”

“Hangi amaçla?”

“Haneler hangi amaçla soğuk büyüyü kullanıyor?”

Başka bir elma dilimi daha kapı, duraksadı ve bir noktayı vurgulamak istermiş gibi elinde tuttu. “Hanelerden önce, çiftçi ve esnaf birbirleriyle durmaksızın savaşan prenslerin ve lordların keyfi yönetimleri altında çalışırdı.”

“Hanelerin böyle söylemesi gerekiyor, değil mi? Monarşiden bir farkları olduğunu düşünmüyorum. Sadece güçlerini sürdürebilmek için farklı bir silah kullanıyorlar, o kadar.”

“Uyum içerisinde işleyen düzeni bozmak için çabalayan radikallerin söylediği gibi.” Elmasını yedi, bir kaşık aldı ve tabağındaki arta kalan fırında kabağa daldırdı. “Ama radikaller problem yaratmaktan başka bir halta yaramazlar.”

“Bir zeplini yok etmek gibi mi?”

Göz bile kırpmadı. “Bizler, kuzeyde, büyücü Hanelerinin

sağladığı düzen sayesinde kuşaklar boyu barış içerisinde yaşadık. O zeplini getiren troller topraklarımız hakkında ne bilir ki? Bize ‘şıcanlar’ diyorlar. Çok uzaklarda, batı okyanusunun öte yanında yaşıyorlar. Anlamadıkları konulara burunlarını sokuyorlar.”

Bifteği parçalara ayırdım ve tabağı masanın ortasına doğru ittim. Babam gibi ben de insan davranışlarına meraklıyım. “Trollerin anlamadıkları nedir? Hanelerin, yeniliklerin ve teknolojinin karşısında olduğu mu?”

“Yanma işlemi teknolojisinin görülmeyen meclislerin gözünden kaçacağını mı düşünüyorlar? Buza yapılacak bir keşif gezisinin bir tehdit olarak algılanmayacağını mı?” İki dişli çatalını bir parça ete sapladı ve yedi, sonra bir parça daha aldı ağzına ve bir parça daha. Tabağımdan yemesine öyle bir dalmışım ki, bunu, ağzına aldığı her parçadan sonraki sözlerine karşılık veremeyeyim diye yaptığını fark edemedim. “Görülmeyen meclislerin geçmişte olduğu gibi misilleme yapmayacaklarını düşünecek kadar saf ve umursamazlar mı? Ve misilleme yaptıklarında, bu akıllı oyuncaklardan yararlanan insanlardan çok daha fazlasının zarar göreceği gerçeğini göz ardı edecek kadar?”

Bir parça ete daha çatalını batırırken, “Görülmeyen meclislerin varlığına inanıyorsun,” demeye fırsat bulabildim. “Hiçbir insan ve trol onları görmemişken nasıl olur da meclislerin varlığından bu kadar emin olabilirsin?”

Çatalını bıraktı. “Görülmeyen meclislere, güneşe ‘inandığımdan’ daha fazla ‘inanıyor’ değilim, Catherine. Ruhlar dünyası gibi, ben inansam da inanmasam da, meclisler var, bu her ne anlama geliyorsa artık. Gerçeği göz ardı etmenin veya aslında başka bir şey olduğunu iddia etmenin yeni bir eğilim olması garip değil mi? Ta Adurnan’dan beri arabayı çeken at görünümüne bürünmüş yaratıklar hiç değişmemişken nasıl olur da meclislere inanmazsın? Eğer bildiğimiz atlardan olsalardı çoktan tökezlemiş ve yola devam edemeyen duruma gelmiş olurlardı. Bize yol boyunca eşlik eden fay-

toncumun ve uşağımın insan olduklarını, doğal olarak, düşünenebilirsin; ama değiller.”

Son parça eti kaparken tüm söyleyebildiğimi, “Ah!” oldu. Kendi sırlarımı saklayabilirdim!

Muzaffer bir edayla, “Bana inanmıyorsun!” dedi. Son dilim elmayı kaptı. “Ama bu yine de doğru. Doğa tarihçisi olan baban, neden görülmeyen meclislerin varlığına inanmayı reddetti?”

“Etmedi. Sadece kanıt yoktu elinde. Ne de olsa onlar ‘görünmez’. Ruhlar dünyası ve meclislerle ilgili yüz tane kasaba hikâyesi vardır günlüklerinde. Ama hikâyeler kanıt olamaz.”

“Vahşi Av bir hikâye değil. Aşırı güç sahibi veya meraklı olanlar, av olur ve kökten temizlenirler. Biz nasıl haşareleri, fareleri ve evimizdeki sürünen yaratıkları yakalıyor ve temizliyorsak, öyle. Baban şimdi nerede, Catherine?”

Elimdeki çatal bıçakları bıraktım ve dudağımı ısırdım. Gözlerim batmaya başlamıştı.

Çatalına baktı. Sonra da tabağıma. Ve ardından bana. Keyiflenmiş gibiydi. Çatalını sertçe masaya koydu, sandalyesini geriye çekti ve ayağa kalktı.

“Burada fazlasıyla uzun kaldık.” Büfeye gitti ve zili çaldı.

Kapı açıldı ve içeri yaşlı bir adam girdi. Parlak siyah saçları çizgi çizgi örülmüştü. Çivit mavisi cübbesi adam yürüdükçe hışırıyordu. “Sayın büyücü, ne istemiştiniz?” Sesi de, görünüşü gibi, uyumluydu.

Andevai rahatladı ve kibar bir baş selamıyla kabul etti adamı. “Kendim ve karım için yeni kıyafetler lütfen. Eğer mümkünse, karım için daha kabul edilebilir bir şeyler bulun.”

Araya girdim. “Bunlar tam bana göre, başka bir giysi seyahat için rahat olmayabilir.”

“Ah. Peki o zaman, kürk astarlı bot, pelerin, yün bir ceket ve eldiven verin. Araba için de postlara ihtiyacı olacak. Bir de sıcak tuğlalara.”

Biraz çaresizlikle, “Yıkanmak istiyorum.” dedim. Kendimi kirli hissediyordum.

“Sıcak su dolu bir tas ve havlu getireceğim, hanımefendi,” dedi adam. “Böylece en azından yüzünüzü ve ellerinizi yıkayabilirsiniz.”

“Ancak o kadar zamanımız var,” dedi Andevai. “Hızlı ol.”

Tam kapı kapanırken, “Bir sepet de yiyecek, araba için,” diye seslendim adamın arkasından.

Tabağımı biraz daha doldurdum. Yemek yemek ebeveynlerimi düşünmekten daha kolaydı. Ya da Vahşi Av’ı. Annemle babam bilmemeleri gereken bir şeyi öğrendikleri için Vahşi Av tarafından mı öldürülmüştü? Ama hayır, mümkün değildi bu. Cadılar Gecesi’nde ölmemişlerdi ki.

Andevai pencereye gitti; sanki hiç konuşmamışız ya da benim tabağımdan son derece rahatça yememiş gibi soğuk ve gururluydu duruşu. Yediğinin farkında olmadığından, bunu düşünmeden yaptığından şüphelendim.

Utandığından.

İmkânsız.

Yemeğime gömüldüm, önümdekileri mideme indirmek için az zamanım kaldığının farkındaydım. Tek bir kelime daha etmedi. Yaşlı adam geri geldi. Giderken Andevai de onunla birlikte odadan çıktı. Tuvaleti kullandıktan sonra kızıl saçlı, buğday tenli genç bir kadın içeri girdi. Elinde bir fırça ve bez vardı. Ben sıcak suyla ellerimi, yüzümü, kollarımı ve ayaklarımı yıkarken kıyafetimdeki tozları ve lekeleri temizledi.

Bot, pelerin ve eldiven: Biz Barahal’ların içine girmeye bile paramızın yetmeyeceği bir terziden çıkmış en iyi kaliteli malzemeler getirildi. Görünen o ki Hanenin konaklarında bunlara benzer bir sürü pahalı giyim eşyası depolanıyordu çünkü Andevai de odaya üzerinde harika bir turuncu-kahverengi çizgili ceket, koyu sarı bir pantolon ve boynunda gösterişsizce düğümlemiş bir kumaşla döndü. Benim. Bee’nın ve küçük kızların, ancak evde önceki senenin desenlerinden elbiselerimizi dikerken veya pazardan aldığımız ikinci el kıyafetlerde değişiklikler yaparken heyecanla sırtlarının kaşı-

tırdığımız yıllıkta gördüğümüz, olağanüstü bir zevk ve zenginlikle karşı karşıya olduğumu anladım. Biz kızların sahip olduğu, terzi elinden çıkmış tek kıyafetler binici giysilerimizdi: bol pantolonun üstüne bir etek, bir gömlek ve Barahal kadınının at üzerindeyken kılıcını rahatça kullanabilmesine izin verecek şekilde dikilmiş bir ceket. Utanarak, kıyafetimi düzelttim. Andevai kaşlarını çattı —ya da duyduğu bir acıdan yüzünü buruşturdu diyebiliriz belki— ve kapıyı işaret etti.

Araba avluda bekliyordu. Kar taneleri havada uçuşuyor, bulutların altı parılıyordu; sanki görünmeyen hizmetkârlar kocamın ihtişamını tamamlamak için bulutların altını cilalamışlardı.

“Ne oldu?” diye sordu ona baktığımı görünce. Çok güzel dudakları vardı.

Onu *öpmek* için, hoş karşılamadığım çok güçlü ani bir arzu kapladı bedenimi. Bir dokunuştan daha fazlası değil, sırf tadına bakmak için.

Sonra buraya nasıl geldiğimizi hatırladım.

Yapmacık bir sesle, “Kabağın ne kadar lezzetli olduğunu hatırladım birden,” diye cevap verdim. Gözlerimi kaçırırken saç köklerime kadar yükselen sıcaklığı hissettim.

Hâlâ erkek olarak görünen uşağı merdiveni çıkardı, kapıyı açtı ve bir adım geriye çekildi. Karanlık bakışları benimkilerle kesişti. Atlarının başında oturmakta olan faytoncu bakışlarımı yakaladı ve bir kaşını şüpheyle kaldırdı, ama bir şey demedi.

Bastonum titreyen elinde, arabaya çıktım. Temizlenmiş, koltuğa kürkler konmuş ve hiç kullanmadığımız diğer kapının yanına üzeri kapalı bir sepet bırakılmıştı. İsyankâr hislerimle birlikte, kapı mandalıyla oynamaya başladım. Andevai’nin binişiyle birlikte araba sallanır sallanmaz hızla elimi çektim.

Kapı kapandı. Faytoncu atlara seslendi ve avluyu terk edip doğuya doğru yol almaya başladık. Kasabanın duvarlarında, bu bölgeyi yöneten Cantiaci Prensliği’nin, bir yıldızın içine dizilmiş üç at kafasından oluşan simgesinin yer aldığı bayraklar asılmıştı.

Andevai'ye bakmaktan kaçındım. Tek yapabileceğim buydu.

Gün boyunca doğuya doğru yol aldık, sadece gışelerde durduk. Çok geniş alana yayılan Cantiacorum şehrini ve çok sonra Rutupiae'nin duygusuz duvarlarını geride bıraktık. Akarsuları köprüyle veya feribotlarla geçerek Ren Nehri'nin açtığı büyük vadiden aşağı indik. Gece etrafımızı sarmaya başladığında hâlâ yoldaydık, soğuktan titreyen gece nöbetçilerinin ve onların lambalarının koruduğu köylerden geçtik. Andevai de hiç konuşmadı, ben de. Gökyüzünden tam olarak anlaşılmasa da çok geç olmayan bir saatte başka bir Hane konağına vardık ve her zamanki gibi bizi etrafta koşturmakta olan görevliler karşıladı. Yatak odama çıkarıldım ve botlarımı çıkarıp kendimi yatağa attım. Yanı başımda hayalet kılıcımla, şafağa kadar uyudum.

Gerçeği söylemek gerekirse, ellerimi ve yüzümü yıkamam için bana bir tas suyu işaret eden yaşlı bir kadın tarafından uyandırıldığımda, havanın aydınlanmaya başladığını görmek beni şaşırttı. Elbisemin tozunu almak ve düzeltmek için bana, düşünülebilecek en kibar biçimde yardım ederken banyo yapmak için yeterli vakit olmadığını söyledi. Ardından saçımı tararken ve iğnelerken saçlarıma hayran kaldığını dile getirdi birkaç defa. Utangaç bir kız, üzerinde pişmiş yumurta, domuz pastırması dilimleri, fırından yeni çıkmış ekmek ve çok leziz görünen bir armut olan bir tepsiyle içeri girdi.

Yemekten sonra avluya çıktım, Andevai arabanın yanından volta atıyordu. Beni görünce birbirine kenetlenmiş olan ellerini açtı. Uşağı başını salladı. Faytoncu şapkasının kenarına dokundu; gözleri gülüyordu, ama dudakları eşlik etmedi. Barahal evindeki aynada bir adam olarak görünmüştü. Şimdikinden farklı değildi. Belki de gerçekten bir adamdı sadece. Veya o kadar güçlü bir yaratıktı ki aynada bile gerçek görüntüsünü gizleyebiliyordu. Andevai onlardan görünmeyen meclislerin hizmetkârları olarak bahsetmişti. Bu da şu

anlama geliyordu: Andevai veya onun Hanesini yöneten büyücüler kendileri kadar güçlü büyü gücüne sahip olan yaratıklara bile söz geçirecek kuvvete sahiptiler.

Arabaya tırmandım, acımasız soğukta uzuvlarımı sıırıslıklam olmuş kütüklere dönmüştü.

Andevai her zamanki yerine, karşı köşeye yerleşti.

Faytoncu kapıyı kapatırken, “Neden uyumama izin verdin?” diye sordum.

Öpmek için ona doğru yaklaşmışım gibi, şaşırdı. “Yorgun değil miydin? Her neyse, yapmam gereken bazı işler vardı.”

Merdiven kaldırıldı ve uşak arkadaki yerine geçer geçmez araba hareket etti. Tekerlekler çakılların üzerinde dönerken, kollarımı kavuşturdum; bir tümseğin üzerinden geçtik ve ardından yola çıktık. Doğuya, aydınlanan güne doğru ilerledik.

“Eve geldik neredeyse,” diye ekledi. Bunu endişeyle mi yoksa neşeye mi söylemişti, söylemesi zor.

Puslu şafağın aydınlığında ilerlerken camı açık bıraktı. Sıcacık kürlere iyice sokuldum ve dışarıyı izledim: sık çamlar, arada bir görünen huş ve meşe ağaçları ve güneye bakan yamaçlardaki kayınlar. Ormanlık bölgeden çayırılık bir alana çıktığımızda, uzakta tam bir halka oluşturmuş yuvarlak evlerden oluşan bir köy görüldü. Sağda solda, keçi ve koyun sürüleri yaz çimlerinden arta kalanları bulmaya çalışıyorlardı. Pus kayboldu ve Brennan’ın buz mavisi gözleriyle aynı renkte bir gökyüzü ortaya çıktı. Chartji, Godwik, Brennan ve Kehinde’ye ne olmuştu acaba? Adurnam’a ulaştıklarında, zeplini kimin yok ettiğini anlayacaklar mıydı?

Başka köyleri de arkamızda bıraktık. Bütün tarlalar dondurucu kış soğuşuna rağmen sürülmüştü. Bostanlar, bir araya toplanmış ağaçlar, yukarıya kalkmış iskeletvari dallar...

Kocam manzarayı, ben de göz ucuyla kocamı seyrettim. Sakalını ve bıyığını tıraş etmişti. Biçimli çenesinin güçlü hatları ortaya çıkmıştı. Görünüşüyle ilgilenen bir uşağı yok mu diye merak ettim. Faytoncuyu jileti ve makası kullanırken hayal etmeye çalıştım, ama olmadı; ben de, konakta çalışan-

ların arasında Andevai gibi genç erkeklerin tüylerini düzeltmekte uzmanlaşmış kişiler olduğuna kanaat getirdim. Yine de, niye kendi uşağı ile seyahat etmiyordu ki? Haneler için önemsiz bir harcama olurdu. Kuşaklardır kendilerine bağlı ve bu durumun değişeceğiyle ilgili pek de umut sahibi olmayan bir sürü aile, klan ve köy vardı. Ben şanslıydım, gerçekten. Annem ve babam öldüğünde, Hassi Barahal klanı, yasalar çerçevesinde, Hanelerin isteklerini yerine getirebilirdi; ama Kenaani'ler çocuklarına değer verir, onları satmazdı.

Yengem ve amcam mecbur bırakılmıştı. İstirapları gerçektir. O zaman kendime sormam gerekiyordu: Neden? Dört Aylar Hanesine olan borçları neydi ve bir büyücü Hanesi neden bir Hassi Barahal kızını istemişti? Hassi Barahal'lar büyücülerini yaralayabilecek sırlara mı sahipti ve büyücüler beni zorla yanlarında tutarak onların sessiz kalmalarını mı garanti altına alıyordu?

Hiç mantıklı gelmiyordu.

Andevai pencerenin kenarını tuttu; vücudu gergin, manzarayı izliyordu. Benim gözlerimin göremediği neyi görüyordu? Hasat edilmiş tarlalardan geriye anızlar kalmıştı sadece. Halka şeklinde iki sıra çitle çevrilmiş bahçeler, inek ahırları, barakalar ve ortalarında insan boyunda çitlerle çevrilmiş labirentimsi bir köy. Bir tarafında parıldayan bir akarsuyun aktığı otlak olarak kullanılmak üzere çitle çevrilmiş bir bayır. Üzerine şeker serpiştirilmiş gibi, kırılgan, buzla kaplanmış bir gölet. Aralarından bir tanesinin kule gibi yükseldiği bir karaçam korusu.

Yaşla birlikte gelen yavaşlıkla, bir öküzü köye götüren bir adam.

Tekerlekler üzerinde doğuya ilerlemeye devam ederken, Haneleri görüş alanında tutmak için öne eğilmiş Andevai uzunca bir süre dışarıyı izlemeye devam etti. En sonunda arkasına dayandı ve gözlerini bir eliyle kapattı.

Bir gözyaşı görmüş olabilir miyim? Yoksa bu, ıstığın bir oyunu muydu sadece?

15

Bir süre sonra elini indirdi, camı kapattı ve günlerdir süren yolculuğun sonucu etrafa sinmiş ekşi ter kokusuyla birlikte bizi bu loş kutuya hapsedti.

Vücudumu saran kürklere rağmen titremeye başladım. “Bi... bilmem gereken bir şey var mı? Nasıl selamlaşmak gerekiyor? Dikkat etmem gereken kelimeler ve mimikler var mı?”

“Sana ne diyorsam onu yap ve konuşma. Şimdi sana öğretmeye başlamak için çok erken. Sonrasında zamanımız olacak.”

“Neyin sonrasında?”

“Malikâneye geçmeden önce arınmamız gerekiyor. Sonra Dört Aylar Hanesinin liderinin huzuruna çıkacaksın ve eve kabul edileceksin.”

“Çok güçlü bir büyücü, değil mi?”

Ses tonu keskinleşti. “Doğal olarak. Ve başka bir şey daha, sakın aptalca konuşma, Catherine. Hiçbir şey söyleme. Beni utandırma—” Sustu. Bir anlık duraklamadan sonra, devam etti: “Kendi insanlarını utandırma.”

Ana yoldan çakıllı bir yola dönmemizle birlikte araba yavaşladı. Kalbim atların sakın temposundan daha hızlı çarpmaya başlıyordu. Yıllıklarda okuduğumuz heyecan verici öy-

külerde ve sahnelerde gördüğümüz gibi gerçekten korkudan bayılmanın münükün olup olmadığını merak ettim. Buna dayanmalıyım, aynı babamın savaflara ve sıradan insanların hayatını cehenneme çeviren şeylere karşı olan nefretine dayanıp yazmış olduğu gibi. Dayanmalıyım, çünkü buna mecburum. Bu kadar basit. Yapılması gereken buydu. Ve çoktan yapıldı.

Araba durdu. Andevai derin bir nefes aldı. Kapı açıldı ve merdiven çıkartıldı. Dışarı çıktı.

Tam peşinden gitmek üzereydim ki elini bir balta gibi hızla aşağı indirdi. “Kontrol kulübesinde soğuk çelik yasaktır. Arabada bırak.”

Kılıç artık benim bir parçam gibiydi. Onu bırakmak hoşuma gitmedi, ama kaşlarını çatınca başka bir çarem olmadığını anladım. Kılıcımı bırakıp, dört kemerli devasa bir beyaz taş girişe uzanan düzlenmiş, geniş bir çakıl yolda onu takip ettim. Kemerlerin altından devam eden her yolun demirle kaplanmış ahşap kapıları vardı ve dört kemere de ayın bir dönemi oyulmuştu. Duvarlar her iki tarafa da gözümün görebildiği kadar uzanıyor, diğer taraflarındaki ağaçların tepeleri dışında hiçbir şey göremememi sağlayacak kadar yükseliyordu. Sağımızda, duvarla bitişik, ferah bir ev vardı: kontrol kulübesi. Duvarları geometrik çizgilerle ve desenlerle dekore edilmişti. Yoldan alçak bir bahçe duvarı ile ayrılıyordu. Oval şekilli kurumuş bahçede budanmış yeşil çalılar, bir adam boyunda sıradan tek bir taş sütun ve süslü bir çeşme vardı. Çeşmeden gelen su, yarım kavunları andıran yalıklara akıyordu. Çeşmenin ağzında birkaç kâse duruyordu.

Andevai, kolları yukarı uzanmış, avuçları yukarı dönük bir hâlde, girişte durdu. Yaptıklarını tekrarladım, yanlış bir şey yaparım diye o kadar korkuyordum ki.

Evin yanındaki yoldan hizmetkârlar gibi telaşlı iki kişi çıkıp bahçedeki görev yerlerini aldı. Evin kapısı açıldı. İçeriden terlik giymiş dört kadın çıktı ve merdivenleri aceleyle inip

tuğla ile döşenmiş, kıvrılarak kare şeklindeki giriş holtine giden yolun iki yanında durdular. Sonra sırtan ve birbirlerini dürtten şık giyimli iki adamı daha çıktı içeriden. Andevai'nin yüzünü göremiyordum, ama duruşu sertleşmişti ve daha hızlı nefes alıp veriyor gibiydi. Basamakların iki yanında, insanlar yerlerini aldıkça ritimli bir şekilde seslenmeye başladılar. Diğerleri ise ellerini çırparak ve şarkı söyleyerek karşılık veriyordu. Kulaklarım yanmaya başlamıştı.

Şarkıyla davet edilmiş gibi, bir kadın belirdi ve kapı eşiğinde durdu. Uzun boylu ve dinçti, çok fazla olmasa da yengemden daha yaşlıydı ve beyaz desenli siyah uzun bir elbise vardı üzerinde. Cildi Andevai'den daha açık renkliydi, kumral teni çilliydi ve saçındaki eşarp kıvrıcık koyu kırmızı saçlarının ortaya çıkmasına izin verecek şekilde bağlanmıştı. İki elini, izin veriyormuş gibi, yukarı kaldırdı.

Andevai'yi uysalca girişe doğru takip ettim. Çeşmenin yanı başında durduk; suyun içindeki kâselerden birini aldı ve kurdeleler, nazarlıklar ve incik boncuklarla süslenmiş bodur ve yaprakları dökülmüş bir ağaca doğru ilerledi. Suyu ağacın gövdesinin dibine döktü. Kendime bir kâse bulmaya çalıştım ben de ve birisinin güldüğünü duydum. Andevai bana döndü ve beni görür görmez panik hâlinde gözleri büyüdü. Aptal aptal ona bakarken topluluğun arasından bir fısıltı yükseldi ve şarkının ahenginin bozulmasına yol açtı. İşaret etti.

Oh! Ayağımla diğer yalağı gösterdim, kullanmam gereken o olup olmadığını anlamak için. Birkaç kişi şaşkınlıkla homurdandı. Andevai'nin rengi attı. Çok açıktı ki bilmeden korkunç bir kabahat işlemiştim. Gözlerimi kapadım ve öykülerdeki kahramanlar gibi bir anda yok olmayı diledim.

Yapamaz mıydım? Tam anlamıyla kaybolmak değil belki ama buz büyütülerinden olsa bile, kendimi gizlemeyi başaramaz mıydım? Ne yaptığının farkına varmanın şokuyla ağzım açıldı ve gözlerimi açabilecek cesareti kendimde bulabildim ve bakışlarımla ondan bana ne yapmam gerektiğini

göstermenin bir yolunu bulmasını istedim. Çenesiyle diğer yalağı işaret etti, ben de eğildim, bir yandan da onu ve kendisini aptal yerine koyacak konuşmalardan ve el kol hareketlerinden uzak durarak beni yönlendirme çabalarını izledim. Herkes gözlerini bana dikmişti, ama bunu bilmem için bakmama gerek yoktu. Diğer yalaktan bir kâse aldım, suyla doldurdum ve kararlılıkla ağaca yürüyüp umduğumdan biraz daha sakarca kâseyi boşalttım. Soğuk toprağın üzerinde, su katılaştı ve buzdan bir dantele dönüştü.

Evin girişine doğru yürürken onu takip etmemi işaret etti. Taş basamakların ilkinde eğildi. Şarkı kesildi. Etraftakiler, bizi akbabalar gibi sabırla izliyorlardı. Şimdi, evden veya hizmetkârların binasından veya açık araziden gelenlerle, daha da kalabalık olmuşlardı.

Andevai, “Büyücü, sana geri döndüm,” dedi.

“Evine hoş geldin.” Kızıl saçlı kadının bir baş hareketiyle, yanındakilerden biri Andevai’ye bir kâse su uzattı. Kocam suyu içti ve kâseyi geri verdi.

Beceriksizce, yanında eğildim ben de. Selamlaşmak için ağzımı açtım, ama hiçbir şey diyemedim. Kıpırdamadan ve konuşmadan beni inceledi, bakışlarını kavramak olanaksızdı. Ellerim üşümeye ve yüzüm yanmaya başladı. Bu ıstırap çabuk bitsin lütfen!

Arkamda, biri kıkırdadı.

Kızıl saçlı kadının yüzünde kızgın bir ifade belirdi ve ses kesildi. Birisi bana bir kâse su uzattı, ama o kadar titriyordum ki kenarlarından suyun birazını döktünü. Zar zor sudan bir yudum alıp tümünü dökmeden geri uzattım. Kimse konuşmamasına rağmen hem merakı hem de küçümsemeyi hissedebiliyordum. Andevai bana bakmıyordu. Utandığımı düşündüm, şüphesiz sakarlığım onu küçük düşürmüştü.

Kadın bize sırtını döndü. Andevai ayağa kalktı; ben de arkasından kalkarken neredeyse ayağım basamağa takılıyordu. Kadının peşinden geniş bir giriş salonuna doğru yürüdük.

Andevai girerken botlarını çıkardı. Ona uydu. Ardından duvarlarında geniş bir nehir, birçok egzotik kuş ve garip görünüşlü ağaçlar olan bana yabancı bir manzaranın resmedildiği, uzun bir odaya çıktık. Duvarların bitişiğinde sıralar vardı. Odanın diğer tarafındaki yüksek bir bölümde masif ahşaptan oyulmuş bir tabure duruyordu. Hizmetkârlar pelerinimi, paltomu ve eldivenlerimi aldı. Kadın, yüzünü bize dönerek tabureye oturdu. Andevai kare şeklindeki bir keçenin üzerine, ben de zarafetten yoksun bir biçimde, yanında duran başka bir kare keçenin üzerine yerleştik. Ne beni cesaretlendirecek ne de bir samimiyetin belirtisi olabilecek bakışlar geldi Andevai'den. Başını öne eğik, birleştirdiği elleri ne kilitlenmişti gözleri. Oda boşalıp kapı kapanır kapanmaz kadın konuştu:

"Başkalarının önünde gülünç duruma düşmesini istemediğim için bir şey demedim. Onun iyiliği adına eşini daha iyi hazırlamalıydın, Vai."

Yüzü donuk, ellerine bakarken, "Yolda beklenmedik aksiliklerle karşılaştık," dedi. "Ama bu önemli değil, sayın büyüücü. Haklısınız, düşünemedim."

"Şimdi, aynı şekilde, mansanın da huzuruna çıkmak zorunda. Öyle olsun."

"Suma ve Cuirthi'nin eşekarıları gibi beni sokmak için etrafta nasıl dolaşıp durduklarını gördüm."

"Sırtlanların bu görgüsüz tavırları bahane olamaz."

"Haklısınız. Onların bu tavırları benimkilerin özrü olmaz."

"Bu gün bir bitsin, sonra kendi kadınlarımdan bazılarını, eşime yardımcı olmaları için göndereceğim."

"Teşekkür ederim, efendim."

Homurdandı. "Unutma Vai, bana değil mansaya hesap vermek zorundasın. İki gün önce dönmeni bekliyordu. Daha fazla konuşmamalıyız." Ellerini çırttı.

Kapı açıldı ve içeri, ellerinde tepsilerle görevliler girdi.

Tepsilerden bir tanesinin üzerinde temizlenmemiz için bir tas ve maşrapa vardı. Diğerinde ise büyük bir kâse dolusu ballı yulaf lapasıyla birkaç ufak kâse ve kaşık vardı. Ağzım sulandı. Bir mırıldanma duydum ve sesin geldiği yöne döndüm. Kapıda dikkatli gözlerle içeriye bakan bir kalabalık vardı. Bir çift şık giyimli genç adam, sağlam bir kahkaha atılmasını beklermiş gibi, birbirlerini dürtüyorlardı. Üzerinde çok pahalı bir kıyafet varmış gibi görünen, güzel bir genç kadın gözlerini Andevai'ye dikmişti, ama ona hayranlık mı besliyordu yoksa ondan iğreniyor muydu, anlayamadım. Aşkın bakışları küçümsemenin şiddeti gibi görünebilir, derdi şairler. Neyse, Andevai bir kere bile dönüp ona bakmadı.

Ellerimizi yıkadıktan sonra kadın sağ eliyle yulaf lapasından bir kaşık aldı ve Andevai'ye bir kâse uzattı. Aynı işlemi benim için tekrarladı. Tabii ki kılıç tutan elimle uzandım kâseye ve bir adamın kahkahasını duydum. Andevai'nin dudakları inceldi. Yaşadığı duygu gözlerinde alevlendi. Elime tokat atılmış gibi sol elimi geri çektim.

Olanlardan rahatsızlık duyan kadın başıyla kapıya doğru bir işaret yaptı. Kalabalık hemen dışarı çıktı ve kapıyı kapatıp bizi yalnız bıraktı. Konuşan gözleriyle, kadın sağ eliyle kâseyi uzattı ve ben de, bu sefer, sağ elimle kabul ettim. Beni denetleyen bakışları altında yemeye başlamaya cüret etsem ne olur diye merak ettim. Kendisi için de bir kâse alınca benim de yemem gerektiğini anladım.

Büyücü, kâseyi sağ bacağıının üstünde dengeledi ve yemeye başladı, Andevai de ardından aynı şeyi yaptı. Doğal olarak sol elimi kullanmak istiyordum; ama bunun yerine kâsemı sağ dizimin iç tarafına yerleştirdim ve içimden Kenaan'ın tüm tanrılarına dua ederek, kaşığına daldırarak yemeye başladım. Bitirdiğimde o kadar rahatlamıştım ki gözümünden yaşlar geleceğini hissettim, engellemek için gözlerimi kırpıttım.

Herkesin yemeği bitince görevliler her şeyi kaldırdı. Kapı tekrar açıldı ve içeri özenle giyilmiş adamlar ve kadınlar gu-

di. Genç erkekler Andevai'ye bir göz gezdirdiler sırtırken ve aralarında fısıldaşılar.

Büyücü kadın, “Şimdi, ne yazık ki, normalde olması gerekenden daha hızlı yıkanmak zorundasınız,” dedi.

Genç erkeklerden biri, “Vai için problem olmaz, o kire alışıktır,” dedi. Diğerleri kıs kıs güldü.

Büyücü kadın sesini yükselterek konuştu: “Yeni yıl gelmek üzere. Yaklaşan Cadılar Gecesi için kepenklerimizi hızla kapamak zorundayız.” Bu sözün üzerine gülüşmeler sona erdi.

Andevai'yle birlikte ben de ayağa kalktım. Çok sağlıklı görünen iki kadın beni aldı ve insanı serseme çeviren dolambaçlı koridorlardan —bu evde hiç düz çizgi yok mu!— içinde fayans kaplamalı, üzerinde buhar tüten bir havuzun bulunduğu odaya götürdü. Odanın yarısını kaplayan havuz tavandan sarkan bir perdenin arkasına doğru devam ediyordu. Diğer taraftan erkek sesleri duydum.

“O çocuğu sanki av köpeklerinden biriymiş gibi, her zaman gözetiyor. Sadık ev hayvanları gibi, ne dersin?”

Gülüştüler, ama başkaları —ya da belki Andevai— odaya girince sustular.

Bana eşlik edenlerden daha yaşlı olanı kısık bir sesle, “Bayan, kıyafetleriniz?” dedi.

“Be... ben... Yıkanmam mı gerekiyor? Bilmiyorum—”

Kaşlarını çatarak, “Genç büyücü size anlatmadı mı?” diye karşılık verdi.

Diğeri onun sözünü keserek lafa girdi: “Muhtemelen, anlatılması gerektiğini bilmiyordu, değil mi? Kendisinin bile farkında değil ki. Ruhların tuhaf bir işleyişi olabiliyor, değil mi? Bu kadar kudretli bir karışım gitsin yakışksız bir kazana dökülsün.”

“Çocuk sadece cahil, Brigida. Bakın hanımefendi, açıklayayım. Korunan kapılardan geçmek için arınmak gerekir. Sizin dalıp çıkmanız yeterli olacaktır. Mansa sizi resmen kabul

ettiğinde başka törenler ve âdetlerin gerektirdiği üzere bazı konuşmalar olacak.”

Atalarının da benzer bir töreni vardı. Elbiselerimden sıyrılmak ve sıcak bir havuza kendimi bırakmak becerebileceğim bir şeydi. Ben ceketimin düğmelerini açarken onlar da eteğimin ipleriyle ilgilendi.

“Size yeni kıyafetler getirebiliriz, daha... uygun bir şeyler, bayan.”

“Bunların kalmasını tercih—”

Benim gibi bir yabancıdan başka bir şey beklemezlermiş gibi, “Evet,” dediler bir ağızdan. Çıplak kaldığımda, beni damızlık bir kısrakmışım gibi incelediler. “Saçınız, efendim.”

Saçımı açtım.

Buklelerim açıldıkça, “Ah! Ah!” diye haykırdılar. Perdenin öte yanında ise sessizlik hâkimdi, kulaklar buraya kabartılmıştı. “Ne güzel saçlarınız var, hanımefendi! Gerçek bir zarafet!” Diğer taraftaki erkekler duysun diye mi bu kadar yüksek sesle konuşuyorlardı, merak ettim.

Aramızda sadece bir perde vardı. Korunmasızdım. Birisinin perdeyi çekip bu tarafa atılması kadar kolay bir şey yoktu. Ayak parmaklarımdan birini suya değdirirken havuzda saklanabileceğimi düşündüm. Neyse ki su ılıktı.

“Hayır, efendim. İşte, fırça ve sabun. İlk önce kendinizi temizleyin.”

Fırçayı bir kova sıcak suya daldırdım ve onlar tatmin olana kadar kendimi fırça ile ovdum.

“Hanımefendi! Bilezik! Madalyon da. Üzerinizde hiçbir şey olmamalı girerken.”

İkisini de çıkardım.

“Bilezik annenizin hediyesi mi?”

“Hayır.” Annemden sadece iki şey kaldığını onlara söylemeye niyetim yoktu: ilki, kafama kazınan uyarısı; ikincisi, yüzü değil ama beni taşıyan kolunun ve vücut kokusunun tek bir hatırası. Basamakları inerek suyun içine girmeye baş-

ladımı: dizlerime, kalçalarım ve en son göğüslerime kadar. Su vücudumu sardı ve perdenin diğer tarafındakine benzer bir şekilde dalgalandı, *benim gibi çıplak bir biçimde onun da sıya girdiğini* düşündüm. Kafanı sokup suyun beni yutmasına izin verdim, çünkü onun vücudunu düşünmekten daha kolaydı bu.

Tüm saf elementlerde ve aynalarda olduğu gibi, su da ruhlar dünyasına bir kapı açar. Ruhlar dünyasında ne olduğunu göremeyiz, çünkü bunu algılayabilecek görüş yeteneğine sahip değiliz. Bazıları ruhlar dünyasına ulaşabilir ve özünden lifleri çekip çıkarabilir. Bu vesileyle, demirciler ateşi, çömlekçiler toprağı, Kelt şairleri ve ozanlar şarkılara ve öykülere hayat veren havayı kontrol edebilirler. Buz büyücülerine gelince, Haneler dışında hiç kimse onların güçlerinin kaynağını bilmez. Hibernia'nın kuzey kıyıları, Baltık Buz Denizi'nin kuzeyindeki topraklar ve Helvetia Alpleri'ni kaplayan büyük buzullar var oldukça bu güç de var olacaktır. Kehinde'nin tahmin etmiş olduğu gibi, kuzey kutbunu aşip batı okyanusunun diğer tarafında yer alan ve insanların değil ama trollelerin doğduğu Amerike dediğimiz kıtanın kuzeyindeki diğer bir uçsuz bucaksız buz örtüsüne kadar uzanır. Babam buzun yüzünü görmeyi başarmış olan Godwik'le sohbet etmeyi ne çok isterdi!

Maskeli ve şefkatsizce ışıldayan bir surat. Buzun üzerinde parıldayan kör edici soğuk güneş. Amansız bir ses duyulur: *Savaş için yeni bir silaha ihtiyacımız var. Karalar arasında gidip gelebilecek bir kuryeye.*

Soluk soluğa kalnış bir hâlde yukarı çıktım; kalbim, anılarımdan ve korkularımdan oluşmuş bir kâbustan uyanmışım gibi hızla çarpıyordu.

“Tekrar,” diye seslendi kadınlar.

Perdenin arkasından bir hışırtı duydum; sudan çıkan Andevai'ye eşlik edenler, aynı benimkilerin dediği gibi, “Tekrar,” diye seslendiler.

Gözlerim açık, tekrar dalmadan önce bir nefes aldım.

Kâhinler düz bir yüzeye su döker ve suyun yüzeyinde, bilinmeyen gerçekleri görürler.

Ben Bee'yi gördüm. Kısa bacaklarıyla, kızgınlık içerisinde tanımadığım bir sokakta ağlayarak yürüyordu. Ağzı hiddetle birisine bağıryormuş gibi hareket ediyordu; ama burası bir sokak değildi, hızla ilerleyen bir ışık kanalıydı ve farkında olmadan onu yok etmek için ateş saçan altın bir ejderhanın ağzına doğru yürüyordu.

Yüzeye doğru kollarımı hızla çırpmaya başladım. Yüzey dışındaki hava hareketsiz ve ıslaktı, hiç hava yoktu sanki. Uzun bir tünelde tınlayan yankılara benzer, uzaktan gelen kadın sesleri duydum.

“Zavallı Esi, bayağı bir hayal kırıklığına uğradı. Bu sene tek konuştuğu konu buydu: Andevai ile nişanlanmak. Bunun gibi yabancı birisinin arkasından ikinci eş olmayı kesinlikle kabul etmez. Neden mansa, yeğenin bunu üçüncü eşi olarak almasını ve Esi'nin genç adamla evlenmesine izin vermedi ki? Sorun kalmazdı o zaman.”

“Duyduğum kadarıyla, sözleşme engellediği için. Kız ikinci eş olamazmış. Kenaani âdetlerine göre bir adam ancak bir kadınla evlenebilirmiş.”

“Bu doğru olamaz!”

“Kenaani kadınları, eğer isterlerse, birden fazla adamla evlenebilirmiş. Buna ne dersin?”

Bu sözleri kahkahaları takip etti.

“Genç olsaydım, belki! Esi'nin iyiliği için, umarım Andevai ile evlenmesine izin verilmez. Gençlik güzeldir, ama aynı zamanda geçicidir. Andevai'nin insanları ve yetiştirilme tarzı onu her zaman aşağı çekecektir. Şşşt! Bu sözleşmenin gereğini yerine getirmek için neden o gönderildi zannediyorsun? Eğer sözleşme yüzünden birine zarar gelecekse, diğer kıymetli delikanlılardan birine gelmesindense ona gelmesi daha iyi.”

“Belki. Belki de değil. Tepedeki büyütçüler az konuşuyorlar; ama biliyorsun, Andevai’nin üç kuşaktır gördükleri en güçlü soğuk büyüye sahip kişi olduğu fısıltıları dolaşıyor etrafta. Belki de yeterli güce sahip tek kişinin o olduğunu düşündüler. Kız hâlâ suyun altında mı?”

Hâlâ suyun altındaydım; kollarımı çırpıyor ve el yordamıyla yukarı çıkıyordum, ama ellerim bir türlü ısıldayan yüzeyin ötesine geçemiyordu. Ciğerlerimde hava kalmamıştı. Güç alıp kendimi itebileceğim bir zemin yoktu; ayaklarımın altında içine batıyor olduğum, geleceğime benzer siyah, sudan bir uçurum vardı sadece.

Boğuluyorum.

Altı yaşımdayım, su üzerime kapanıyor ve annemin güçlü eli benimkinden kayıyor ve şiddetli akıntı onu uzaklara sürüklüyor. Hızla akan sızıda tutunabileceğim hiçbir şey yok. Nefes almak için ağzımı açmam gerekiyor, ama içeri dolan sadece su; ciğerlerimi dolduruyor ve beni dibe çekiyor.

Evi koruyan ruhlar beni istemedi. En kötü, hatırlamaktan hep kaçındığımı hatıramla karşı karşıya bıraktılar beni.

Ren Nelri’nde boğuluyoruz ve babamla annemi kaybediyorum.

Israrla, “Kızım,” diyor bir erkek sesi. Güçlü kolları beni yukarı çekiyor.

Suları yarıyorum, büyük bir güçle kendimi yukarı fırlatıyorum ve öksürüyorum. Ve işte, fayans döşenmiş havuzda duruyorum, su sadece omuzlarıma kadar geliyor; gözyaşlarımdan kör olmuş bir hâlde, titriyorum.

“Bir kere daha,” dedi kadınlar.

Korktum.

O andan sonra derin sudan hep korktum ve bu bir Kenani için utanç verici bir durum.

Ama başka seçeneğim yok.

Bir annenin bileziği bileğimi sarmış, bana cesaret vermiş gibi davrandım. Babam öyküleriyle ve neşeli gülümsemesiyle beni bekliyormuş gibi davrandım. Kimsenin bana zarar

vermesini izin vermezdi. Çok derin bir nefes aldım ve suyun altına girdim tekrar.

Ve tekrar yukarı çıktım. Yüzümden sular damlıyordu. Etrafa göz gezdirdim; çok kolay olduğundan korktum, aslında boğulduğumu ve taş mezarından tekrar doğan ölü atalarım-dan biri gibi yüzeye çıktığımı sandım.

Ölüyü uykusundan kaldıran şeyin, ölümle yaşamı veya kadınla erkeği —en azından şimdilik— ayıran perdenin öbür tarafındaki erkeklerin, erkeğin anatomisi ve cinsel hünerleri veya eksiklikleri ile ilgili söylediği adi bir şarkı olma olasılığı pek muhtemel değildi. Sıcak su beni ısıtmış olsa da havuzdan dışarı taşa ayak bastığımda üşümüş olan yüreğim titriyordu. Yine de, bütün olanlara rağmen, hatıralar seni öldüremez. Bana eşlik eden kadınlar sertçe beni kuruladılar, sadece kalın saçım biraz ıslak kaldı. Taranması gerekiyordu; kolay bir görev değildi, her ne kadar beni sorularıyla bunaltan kadınlar saçımla ilgili yakınmaktan keyif alıyor gibi görünseler de.

“Mansa seni eve kabul edene kadar yatağa seninle birlikte girmeyecektir.”

Duraksadılar, tepkimi görmek istiyorlardı. Boğazımı temizledim. Bu küstah yoruma bir karşılık vermediği görünce devam ettiler:

“Siz Kenaani kadınlarının iki kocası olabileceği doğru mu?”

Sinirlerimi bozan bir konunun dile getirilmesinden memnundum, çünkü şimdi konuşabiliyordum: “Olağan bir durum olmasa da görülmemiş de değildir. Eğer itibar sahibi bir kadın yabancı bir şehirde bir ticarethanenin başıysa, ticaret yapmak için senenin çoğunu seyahat ederek geçiren bir erkekle —tabii Kenaani erkeği olması şartıyla— evlenir. Ardından ticarethaneye faydası dokunabilecek yerel ailelerden bir erkekle ikinci bir evlilik yapabilir isterse.”

“Bir erkek böyle bir şeye nasıl evet diyebilir ki?”

“Neden bazı insanlar bunu sadece erkeklerden değil de

kadınlardan bekliyor ki? Bir şeyi yapmanın diğer bir yolu sadece. Babam şöyle derdi: 'İnsanların gelenek ve göreneklerini kişilikleri ve çevreleri oluşturur.'

"Cesur konuşuyorsunuz, genç hanım. Mansa ile karşılaştığında dudaklarınızı mühürlemenizi tavsiye ederim."

Saçını iğneyle tutturdular ve Hanenin giyim tarzı gereği eşarp bağladılar. Düşmanca davranmıyorlardı. Seslerinden böyle bir şey hissetmiyordum. Öte yanda ise, Andevai usanç verici şarkılara, kahkahalara ve alaycı şakalara maruz kalmış gibi duruyordu. Hiç sesi çıkmıyordu.

"Ona eşlik edenlerin ona bu kadar acımasız davranması doğal bir şey mi?" diye sordum.

"Genç erkekler alaycıdır. Onların tarzıdır bu," dedi esmer saçlı kadın.

Diğeri devam etti: "O kadar da şaşırmamak gerekir buna, Fama. Çocuk hak ettiği yerde değil."

"Açık konuşmak gerekirse Brigida, o bolluk diğerleri darlık içerisinde olduğu için bu duruma içerliyorlar. Yine de, kin tutmamaları gerekir. Bize karmaşa ve zarar dışında hiçbir şey sağlamayacaktır bu."

"Şşşt! Bu tür konuşmaları sonraya saklamak en iyisi." Ortak bildikleri bir şeyi bakışlarıyla paylaştılar. Ev, beni her an yutabilecek gizli akıntılardan ve girdaplardan oluşmuş gibiydi.

Seyahatin yıpratmış giysilerimi somurtarak incelediler. "Uygun kıyafetlere ihtiyacın olacak. Vakti geldiğinde. Yavaş yavaş ilerleyelim. Saygılı ol. Ve konuşma."

Duvarları dokuma desenlerle kaplı bir koridordan aceleyle sürüklenirken bir anlığına büyük bir şöminenin ve birçok sandalyenin bulunduğu bir oda gördüm ama o kadar heyecanlıydım ki daha dikkatli bakamadım. Bunun dışında tek yapabildiğimi adım atmak, verdikleri palto, pelerin ve eldivenleri almak, gösterdikleri kapıdan havanın kapalı olduğu dışarıya çıkmak ve güneş çarpmış bir gulyabani gibi, dolam-

baçlı bahçenin çakıl yolu boyunca, bizi beklemekte olan bir faytona kadar, kaskatı kesilmiş bir hâlde yürümek oldu.

Tanıdık olmayan arabaya gözlerimi dikerek, durdum.

Arabaya koşulmuş dört iyi görünümlü at, renkten ziyade fizikleri göz önünde bulundurularak bir araya getirilmiş gibi duruyordu. Bu pratik düşünce örneği, arabaya çıkmama yardım etmek için bir görevlinin uzattığı kolu kabul etme cesaretini toplamama sebep oldu. Kapı muhafızı büyücü, yüzü dört kemerli giriş kapısına dönük bir hâlde, çoktan koltuğuna oturmuştu.

Bizim arabaya ne olmuştu? Ya kılıcına? Tüm yol boyunca bize eşlik eden, tek dostlarım olarak hissetmeye başladığım *erü* ve faytoncu? Onlar da benim gibi Dört Aylar Hanesine bağlıydı. Bana acıyabilirlerdi, ama şu anda olanları değiştirecek güce de sahip değillerdi.

Arabaya tırmandım ve sırtım giriş kapısına, yüzüm büyücüye dönük, koltuktaki yerimi aldım; normal bir biçimde soluk alıp vermeye çalışıyordum. Evden hızlı adımlarla dışarı çıkan Andevai'yi gördüm, burayı terk etmeye veya başka bir yere varmaya veya bütün bunlardan sıyrılmaya can atıyormuş gibi görünüyordu. Sanırım, geç gelmesinin sebebi, bir kere daha, kendisi için dikilmiş harika bir ceket giymesi ve ince altın bir kolye takmasıydı. Bakışlarını başka bir yöne çevirdim.

Arabanın kapısının önünde durup, "Sayın büyücü," dedi.

Ve binmesi için izin verildi.

Ben izin istenemiştım! Art arda yaptığım hatalardan biri daha! Babam gibi hareket etmem gerekiyordu: gözlemlemem, hafızama kaydetmem, yazmak için hatırlamam ve insanları pragmatik âdetlerinin tam tersi tüm bu kuralların mantığını çözmem. İstemeye cesaret edebildiğim zaman, öncelikle defter, mürekkep ve kalem isteyecektim. Eğer kalbimde babamın ruhunu taşıyabilirsem ve benim yönlendirdi-

ğini hayal ederseniz o zaman onun gibi hareket edebilirdim; çalkantılı, fırtınalı bir yolda sağlam adımlarla yürüyebilirdim.

Üç hizmetkâr, ifadesiz yüzleriyle, arabanın arkasına bindi.

Ve bir komut verildi. Önümüzdeki yol için bir şarkı. Kemnerlerin birinin altında geçer geçmez görünmez büyü dizileri beni yakaladı ve dudaklarımı, parmaklarımı ve dizlerimi bağladı. Sonra gölgeden çıktık ve üzerimdeki baskı kayboldu. Biraz daha ilerledik ve durduk. Kapı muhafızı arabadan indi, Andevai karşıma geçti ve yola sadece ikimiz devam ettik. Atlar geniş ağaçlı bir yoldan tırıs gitmeye başladı; ilk önce bir yokuştan kıvrıldık, sonra ölmüş bir karaçamın ve ardından sazların yoğun olduğu bir göletin yanından döndük. Beş farklı yola ayrılan, ortasında yavan taş bir sütun olan bir meydana durduk. Andevai aşağı indi ve bir mataradan sütunun dibine su döktü. Döndü ve bana baktı; bir an için çıplakken beni inceleyen Fama ve Brigida'nın yanında olduğuma benzer bir rahatsızlık hissettim, sanki amaca ulaşmak için yeterli olup olmadığımı karar vermek için beni denetliyordu. Yüzünde beliren ifadelerin ne anlama geldiğini tam olarak çözemediyordum, ayrı bir dünyada gibiydi; ama bir adam, öldürmeyi öğrenmek için bir parçasını hep gizli tutmak zorunda değil midir zaten?

Sabırsız bir el işareti yaptı. Tabii ki! Benim de adak adamı gerekiyordu. Ne yaptıysa aynısı. Şimdiden unutmuş muydum?

Ne arabadan inerken ne çakılların üzerinde yürürken ne de matarayı ondan alıp sütunun dibine su dökerken hizmetkârların yüz ifadeleri bir an olsun değişmedi. Ne kadar aptal gibi görünüyordum kim bilir!

İkinci dönemeçten sapıp bir süre büyük bir meyve bahçesi boyunca ilerledik. Tarla işçilerinin ekin saplarından devasa demetleri gruplar hâlinde taşımalarını ve genç ağaçların diplerine yığılmalarını izledim bir ara. Öne eğildi ve üstlerinde basit yün tunikler ve şallar olan işçileri takip etti.

“Durun!” dedi. Bir gülümseme, yüzündeki o her zamanki kızgın kibrin yerini aldı.

Faytonun alçak kapısını açtı ve henüz tam durmamışken arabadan atladı. Şimdiye kadar tarla işçileri arabayı çoktan görmüş olmalıydı. Hızlı adımlarla ağaçların altından yürüdü ve genç bir kadın onu karşılamak için aceleyle hareket etti. Uzun boyluydu ve bu mesafeden anlamak zor olsa da sanırım, güzeldi. Cilt rengi Andevai'ninkine benziyordu ve kil rengi bir eşarp takıyordu. Kucaklaştılar, sonra birbirlerinden çok da uzaklaşmadan ayrıldılar; hararetle konuşmalarından birbirlerini yakından tanıyor oldukları anlaşılıyordu. Diğer işçiler ağaçların altından yorgun argın yürüyerek uzaklaşıyorlardı.

Gözlerimi kapadım.

Kesin olan bir şey varsa, bu kişinin Esi olmadığıydı. Daha önce tanık olduğum konuşmalardan Esi'nin yüksek sınıftan biri olduğu, çok uzun süre önce Dört Aylar Hanesini kuranların veya zenginlik ve benzeri değerli bağlantılar nedeniyle bir araya gelenlerin veya büyücüleri yetiştiren ve dolayısıyla önem kazananların soyundan geldiği anlaşılıyordu.

Bir Hane büyücüsünün ilgi gösterdiği saf bir tarla işçisi ancak bir metres olmayı umabilirdi, tabii eğer kölenin bir gömlek yukarısındaki tarla işçisi sınıfından bir kadın bu yüksek ve kudretli unvanı alabiliyorsa.

Ne bekliyordum ki? Yakışıklı adamlar sevgili bulmakta zorlanmazlar; üstüne üstlük bir de güçlü ve zenginlerse, kim bilir daha ne kadar kolay olur bu! En iyisi gerçeklerle yüzleşmek. Gözlerimi açtım.

Ondan uzaklaşıp bana doğru üç adım atmıştı ki Andevai onu bileğinden yakalayıp durdurdu. Ateşli sözler edildi. Kız onu azarladı, Andevai çabucak karşılık verdi. Buna rağmen, ayrılmadan önce tekrar kucaklaştılar. Kız diğer işçilere doğru koşarken Andevai hızla arabaya doğru yürümeye başladı.

Tek bir adımla, tutunarak arabaya çıktı ve sertçe karşımdaki koltuğa oturdu.

Kendime engel olamadım: “Kim o?”

Öyle bir bakış attı ki irkildim.

Ama yılmayacaktım. Çoktan boğulmuştum zaten, değil mi? Eski ben çoktan ölmüştü. “Eğer bilmem gereken bir şey varsa şimdi anlatman en iyisi.”

Meyve bahçesine, ağaçlara doğru yürüyen tarla işçilerine baktı; şarkı söylüyorlardı. O kadar kısık sesle konuştu ki arkadaki hizmetkârların, şimdi itiraf etmek üzere olduğu şeyi, duymamalarını umut ettiğini düşündüm:

“Kız kardeşim. Yedi yıl önce, oradaki tarla işçileriyle birlikte yürüyenlerden biri de bendim.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Sempati beslemek için hiçbir sebebinizin olmadığı bir insana bir anda şefkat duymanız çok garip bir şey, gerçekten. Başka bir taş sütunun önünde durduk ve yine adak adadık. Sonra hafif bir yokuşu tırmandık. Meyve bahçesi iyice arkamızda kalmıştı. Koca ev ortasında yuvarlak bir kule ve sağ tarafında iki katlı kanadı görünen ana binasıyla, beni bir çırpıda midesine indirecek bir canavar gibi önümde belirdi. Söylemeyi düşünebileceğim her ne kelime varsa ağzımdan çıkamadan boğazımda tıkanıp kaldı.

Ya da ben öyle düşündüm, çünkü hemen ardından ağzımdan dökülmeye başladılar: "Sıradan bir işçi miydin? Toprağa kölelik mi yaptın? Ve Dört Aylar Hanesine?"

Tekdüze bir tonla, "Sadece sessiz ol, Catherine. Bunu becerebilir misin?" dedi.

Sustum.

Dört Aylar Hanesinin en büyük binası, kendi çapında büyük sayılabilecek bir saraydı. İki tarafında yuvarlak odalar ve arkaya doğru uzanan büyük bir gövdesi vardı. Araba girişte yer alan bir dizi kat kat terasın önünde durdu. İç kısmın dışında kalabahk bir insan grubu resmi bir karşılama için çift sıra hâlinde dizildiler.

Bevaz bir cüppe giymiş ve ozan altın küpeleri takmış oldukça yaşlı bir adam, bastonundan güç alarak öne çıktı ve monoton bir sesle konuşmaya başladı: “Döndü! Döndü! Kendi gücüyle yollandı. Kendi gücüyle döndü. Kendisinden istenen görevi yerine getirmiş olduğuna kuşku yok.” Bu noktada, Andevai bana baktı ve doğal olarak, gördükleri onu şaşırtmış gibi, bir adım geriye çekildi. Hanenin kadınlarında çok güzel duran eşarp kendimi gülünç hissetmeme neden oldu.

Sağa sola bakmadan, başım dik bir biçimde basamakları çıkmaya başladım, tüm yapabileceğim buydu. İnsanların gözünün içine bakamıyordum, buranın âdeti böyle olmayabilirdi. Yüzlerindeki ifadelerde göreceklrimden de korkuyordum ayrıca.

Esaslı bir tokalaşma veya aynı sınıftan iki insanın öpüşmesi, benim insanlarımin âdetleri buydu; ama burada bu adetlerin hiçbiri yoktu. Basamakları tırmandık, eşikte su adağımızı adadık, kapıdan içeri girdik ve kirişlerinde kuşların uçtuğu çok yüksek bir tavanın altından yürümeye devam ettik. İlk önce sağ, sonra sola döndük, ardından oda olabilecek kadar geniş, yerden ısı yayılan koridorlardan geçtik. Tekrar sol, sağ ve kendimi yüksek kemerli pencerelerin bulunduğu büyük bir odada buldum. Pencereler, evin kanatları ve yüksek taş bir duvarla çevrelenmiş, geniş ve güzelce düzenlenmiş bahçeye bakıyordu.

“Catherine,” dedi Andevai, sağ eliyle sol dirseğimi kavrayarak.

Beni koyu renkte demir şeritlerle güçlendirilmiş, çift kanatlı, kapalı bir kapıya doğru götürürken yanımda keşke kılıcım olsaydı, dedim. Babam şöyle yazmıştı: *soğuk büyülerinin birçoğunun gücü, büyücünün, ateşi söndürme ve demiri parçalama kabiliyetiyle ölçülür.*

Bir uzak kapının sağ kanadını açtı. Andevai, önce yaşlı ozanın içeri girmesi için geri çekildi. Arkasından yan yana

kapıdan geçtik. Boğazım düğümlendi. Kalp atışlarımın sesi kulaklarımda yankılandı.

Mansa bir dizi pencerenin altındaki masanın başında durmuş, açık ve düz kalması için kenarlarından tutturulmuş bir tür mimari çizimin üzerindeki etrafa dağılmış kâğıtları ince-liyordu. Mansa ondan başkası olamazdı. Uzun boylu ve ya-pılıydı. Ne yaşlı ne de genç görünüyordu. Yüzü siyah, gözleri daha da siyahı; oysaki kısa kesilmiş sık ve kıvrıkcık, kızıl saçları vardı. Galiba kapı muhafızını andırıyordu. Belki kuzenlerdi. Ya da akraba değillerdi ama ikisi de demirciler ve efsuncula-rın soyundan gelmişlerdi. Uzun zaman önce aynı amaç için bir araya gelmiş Afrika'nın güneyindekilerle Keltlerin kuzeyde yaşayanlarının karışımından doğan atalara sahipti ikisi de. Ata-ları kabile reislerine ve prenslere karşı çıkmış ama kendileri, en azından ismen, lord olamamışlardı. Prensın oğlu babasından sonra yönetime geçerdi, bu işe uygun olup olmadığı önem-li değildi; ama eğer bir büyücünün oğlu büyücü değilse, bu mertebeye onu hiçbir şey çıkaramazdı.

Mansa önce Andevai'ye, sonra da bana baktı ve ben de dondum kaldım. Kalbim durmuştu ve ayaklarımı hareket et-tiremiyordum. Üçü kendi aralarında resmi bir şekilde selam-laşmış olabilir. Bundan emin olabilecek durumda değildim.

Sonra mansa, doğrudan bana doğru konuşmaya başladı. Özel veya garip bir sesi yoktu, ama buyurgan bir sest:

“Hassi Barahal’ların en büyük kızı sen misin?”

Gözlerim aşağıda, yengemin sözlerini hatırlarken, “Evet,” diye fisıldadım.

“En büyük Adurnam’lı Hassi Barahal kızı sen misin?” diye tekrarladı.

“Evet.”

Ozan araya girdi: “Eğer izin verirsiniz, Mansa. Söylediği yalan değil, ama endişeliyim. İzin verirsiniz ben sormak istiyorum?”

Mansa başıyla onayladı.

Tınlayan sesiyle, “Benim arkamdan tekrarla,” dedi ozan. “Ben Adurnam Hassi Barahal evinin en büyük kızını.”

“Ben Adurnam Hassi Barahal evinin en büyük—” *kızım*. Kelimeyi söylemek istedim, ama ağzımdan çıkmadı. “Ben Adurnam Hassi Barahal evinin en büyük—” *kızım*. Yine çıkmadı. “Ama Bee’den büyüğüm,” dedim boğuk bir sesle.

“Başka bir kız daha mı var?” diye sordu ozan. “Sen götürülürken, Hassi Barahal ailesinin başka bir kızı daha mı vardı evde?”

Yüzüm kızardı ve ellerim buz kesti. *Dudaklarımı mühürle, demişti babam. Kimseye söyleme, demişti annem. Bizim üzerimizde daha fazla hâkimiyet kurmalarını sağlayacak hiçbir şey söyleme.*

Mansa tekrar sordu, cevap istiyordu: “Aynı yaşta evde başka bir kız daha mı vardı?”

Andevai gözlerini kırptırdı, ardından bir kere daha kırptırdı. “Evet, Mansa.”

“Üç defa mı sordun?”

Kekeleyerek, zar zor cevap verdi Andevai: “Ü-üç defa. Bana aynen kızın şimdi size söylediğini söylediler. O en büyükleri. Ben de onun için kızla, bağlayıcı evlilikle evlendim, bir Kelt ozanı tarafından da mühürlendi, aynı emrettiğiniz gibi, Mansa.”

“İlk başta, özellikle, bu mu yoksa o mu doğru kız diye sordun mu? Sözleşmeyi yazmamıza sebep olan kız hangisi diye sordun mu?”

Bir anlık sessizlik sonrası, kocam zayıf bir sesle, “Hayır, Mansa. Diğer kız hakkında özellikle bir soru sormadım,” dedi.

Yeryüzünün derinliklerinde, etrafı ateşle sarılmış bir hâlde Tüm Ejderhaların Anası uyur. Rüya görürken kınıldığında yer kabuğu sallanır, volkanlar kül ve ateş püskürür ve dünya değişir.

Okyanusun derinliklerinde, en derin uçurumların di-

binde, Taninim isimli en büyük deniz canavarları uyuşukça sürüklenir. Uyandırılırlarsa kuyruklarını şiddetle çarparak gemileri paramparça ederler, yarattıkları dalgalar kıyıları döverken gemi enkazı da paramparça, kıyılara yayılır.

Buzun derinliklerinde, etrafı buzla kaplı Vahşi Av uyur ve uyandırıldığında tüm canlılar korkudan tir tir titrerler.

Bize anlatılan buydu.

Ama büyü Hanesi yönetecek kadar kuvvetli bir büyücü öfkeden kaskatı kesilmiş ve sadece on adım ötenizde duruyorsa, işte o zaman bu canavarlardan biriyle karşılaşmış olmayı diliyor insan.

Ev taştan inşa edilmişti, ama yine de titredi. Pencerelemin camları çatladı. Kapıdaki demir bantlar korkuyormuş gibi inledi. Zeminin altındaki seramikler parçalara ayrıldı.

“Aptal!” dedi mansa.

Ozan, “Mansa, ayakların yorulmasın diye genç birini ayak işlerini halletmesi için gönderebilirsin, ama kalbinin yorulmasını engelleyemezsin. İzin ver ne olduğunu anlayayım.” dedi ve yüzünü bana döndü, avucu yukarı bakan elini uzattı. Eğer doğruyu söylemem için büyü yapmıyor olsaydı bu el hareketi güven verici bir hareket olarak algılanabilirdi. “Hassi Barahal klanının kanından mısın?”

Ağzımı açtım ve sonra kapadım, çünkü söylemek istediğim kelime çıkmayacaktı. Tek söyleyebildiğim, “Bana hep öyle söylendi.” oldu.

Dehşet tüm vücudumu sardı. İleri geri sallandım, bayılmak üzereydim. Andevai, onunla yüzleşmek için havaya kalkmış bir yılanmışım gibi gözlerini bana dikti. Sanki onu sokacakmışım gibi.

Onu aldatacakmışım gibi.

“Onlar söyledi!” diye haykırdı Andevai. “Onlar kızın en büyük Barahal kızı olduğunu söyledi.”

“Söyledikleri bu muydu?” diye sordu ozan. “Sözleşmemin büyüyle mühürlendiğini bildikleri için kelimelerimi dikkatle seçmiş olmalılar.”

Yüzü solmuş, zafêri hezimete dönmüş Andevai, “Ne demek istiyorsunuz?” diye fisıldadı.

“Görünen o ki bu kııda hiç Barahal kanı yok,” dedi mansa. Sesi o kadar yumuşak olmasına rağmen kuvvetli rüzgârın savurduğu bir yaprakmışım gibi titrememe yol açtı. “Ve sen, Andevai, açıkça kurmalarına rağmen tuzağı görmeyecek kadar aptalsın. Kim bilir nasıl gülüyorlardır şimdi. Merak ediyorum, saf tarla işçilerinin, kölelerin çocuklarının çocuklarının köyünde doğmuş bir çocuğun soğuk büyüünün bir aracısı olmasına izin verecek kadar sınırı nasıl aşmış olabiliriz? Ama inananlar bir köpeği bile dans etmesi için eğitebiliyorlar diye düşünmüştük.”

“Ama zeplini yok ettim—”

“Bu görevlerinin arasında en önemsiz olanıydı. Kilit öneme sahip olan evlilikti. Tehlikede olan çok şey var! Sen bize bu işe yaramaz kadını getirdin!”

Andevai umutsuzca, “Mansa,” dedi.

“Kurtul ondan.”

Andevai kolumu yakaladı ve beni kapıya sürükledi, kapıyı iterek açtı ve beni dışarı itti. Sendeleyerek birkaç adım attıktan sonra döndüm, içeri geri dönüp soru sormalı veya bir açıklama yapılmasını talep etmeliydim.

Andevai kapıyı suratıma kapattı. Dizlerimin üzerine çöküp belimi tam kapıya dayamışım ki demir şeritlerin soğukluyla irkildim.

Onda hiç Barahal kanı yok. Bütün gücüm benden kazanmıştı, yere doğru kapaklandım. Hiç Barahal kanı yok.

Henüz altı yaşımdayken onlarla birlikte yaşamaya geldiğimde, *Bu yükü senin de omuzlarına yüklemek zorundayım: Bee’yi korumak zorundasın çünkü senin korumana ihtiyaç duyacağı bir an gelecek*, demişti Tilly Yenge.

Dört Aylar Hanesinin baştan beri istediği Bee’ydi.

Eğer öyleyse ben neydim o zaman?

Kurban.

Kapıya dayanmış, kendimi kalkamayacak kadar zayıf hissederken, onları çok iyi duyuyordum.

“Seni eğitmek için o kadar çaba sarf etmemizden sonra bu kadar temel ve korkunç bir hatayı nasıl yaparsın, sen hem de?”

Ozan araya girdi: “Mansa, batmayacak kadar büyük gemi yoktur. Hem çocuk çok toy.”

Büyücü homurdandı. “Hep yanındaydın onun. Onu doğuran kadınla çiftleştin mi yoksa?”

Sıcaklık aniden düştüğünde havanın kıvanı değişebilir, aynı ender görülen buz fırtınalarının buz sahanlığını senede bir kere süpürebileceği gibi. Dudaklarımı katılaştı ve bir anlığına havadan buz yalayabileceğimi hissettim.

Ozan kesin bir dille, “Andevai! Kendini kontrol et!” dedi.

“Annem—”

“Sinirini mansadan çıkarma. Bunu yapmak yasaktır.”

“Annem—”

“Annenin, demir kadar sağlam, çalışkan, bağışlayıcı, soğukkanlı ve sadık bir kadın olduğu defalarca kanıtlanmıştır. Mansa, burada olmayıp kendini savunamayacak bir kadına hakaret etmenin kimseyi bir faydası olmaz. Genç adamı annesinin kim olduğunu farkında. Bu konuyla ilgili tek söyleyeceğim budur. Artık susuyorum.”

“Sözlerini duydum, Bakary,” dedi mansa. “Yine de acaba bu kibirli genç, annesinin hâlâ yaşıyor olmasının nedeninin büyüklük göstermiş olmamız olduğunu unutuyor olabilir mi? Hastalığını iyileştiren ilacı büyük zorluklara ve yüksek maliyetine rağmen biz sağlıyoruz. Köyünün Dört Aylar Hanesine olan borcunu unutmuş mu? Hatırlat ona!”

Ozan iç çekti, sonra ahenkle şarkıya ve şiire benzer bir şeyler söylemeye başladı.

“Diarisso soyudur, eski topraklarda nyama olarak adlandırdığımız, gücü kontrol etme kabiliyetine ve ruhun hakikatine sahip olan.”

“Diarisso’dur, ıssızlıktan fırlayan ve büyük imparatorluğa, şehirlere, kasabalara ve köylere saldıran dehşeti defeden.”

“Diarisso’dur, büyü zincirleriyle insanlara yol gösteren, onları susuz çöllerdeki gizli yollardan denize güvenli bir biçimde götüren, et yiyen gulyabanilerden ve krallıklarını yıkan tuz salgınından kaçmalarını sağlayan.”

“Yirmi bini topluca yürüdü şehirden dışarı, anneler taşıdı çocuklarını, oğullar taşıdı yaşlıları.”

“On bini vardı sadece kıyılarına orta denizin.”

“Bulduklar Kenaani gemilerini, verdiler altınlarını ve gemiler taşıdı kuzeyden bu kıyılara insanlarımızı; çok uzaklara, salgından kaçmak için kat edebileceğimiz kadarına.”

“Üç yüz yirmi dokuz yıl önceydi bu olduğunda.”

“Ve ulaştıklarında kuzeye, Diarisso soyudur ilk büyücü Hanesini kuran. Sonrasında kurulmuştur Dört Aylar Hanesi, çocuklarının çocuklarının bazıları tarafından.”

Mansa konuştu: “İnsanlarının Dört Aylar Hanesine ne borçlu olduğunu hatırlıyor musun, çocuk?”

“Hatırlıyorum,” diye mırıldandı Andevai.

“Ataların büyü, silah, erzak, su ve kuvvete sahip değildi. Eğer sizi besleyip taşımasak çölde helak olurdunuz. Bunun karşılığında oluşan borcunun teminatı olarak senin ve sende sonrakilerin iş gücünü kabul ettik.”

“Sizi hayal kırıklığına uğrattım, Mansa.”

“Kesinlikle! Senden başarılı olmanı nasıl beklediğime inanmıyorum. Oysaki görevin çok basitti.”

Ozan araya girdi: “Mansa, eğer genç adam Barahal’ların kendisini kandırma umutlarının farkında değildi ise kendisini aptal yerine koyacak cevaplara karşı da hazırlıklı olamazdı. Çok açık ki bizi kandırmak için yıllardır plan yapıyorlarmış. Kızlarının yerine geçecek kızı bile ayarlamışlar. Onlardan beklenmeyecek kadar akıllı bir hamle olduğunu söylemek zorundayım.”

“Evet, Fenikeliler zekâlarıyla bilinirler, değil mi? Kümes çiftliğimizdeki kakımlar onlar.” Ozana karşı kızgın kalan ama saygılı olan ses tonu Andevai’yi aşağılamak için sertleşti: “Ne var? Konuşabilirsin.”

Andevai öyle ezik bir tonda konuştu ki neredeyse tırnaklarıyla yeri kazıyormuş gibiydi: “Beceriksizliğim için özür dilerim, Mansa. Tamamen benim hatam.”

“Evet, sanırım kaçınılmazdı bu.” Görünen o ki ayaklarına kapanılması mansanın sinirini yatıştırmıştı, çünkü şimdi benim insanlarıma yüklenmeye başlamıştı: “Özellikle de kendi çıkarlarına hizmet eden açığöz Barahal’larla karşılaşınca. Onlar gizli bağlantılarıyla Camjiata’nın yükselişini beslediler. O canavarın ilk zaferlerinde ve sonraki savaşlarında payları yokmuş gibi davrandılar. Yakalanmasından sonra masumiyetlerini kanıtlamak için boş ellerini göstererek hünerlerini kanıtladılar. Onları kontrol etmemizi sağlayan yordakçılıklarının kanıtlarını bulmamız tamamen bir şanstı. Buna rağmen hâlâ hamamböcekleri gibi kıtanın her yerinde hızla ilerlemeyi başarıyorlar.”

Öfke kedinin kalbinde bir kere uyanırsa onu besler. Zavât düşen kalbim kabarmaya ve güçlenmeye başladı. Bir vaudan hâlâ dinlerken dikkatlice salonda göz gezdirdim.

Koridora açılan çift kanatlı kapının her iki yanında birer görevli duruyordu. Mansanın kapısının önünde manda gibi yayılmış olan bana bakmamak için çabalıyormuş gibi görü-

nüvorlardı. Onların haricinde, bu büyük ve zarif odada, üzeri yastıklı alçak ve geniş dört sıra ve karşındaki duvara asılmış bir ayna vardı. Duvarlardaki fresk, çölü geçmekte olan güçlü ve yakışıklı adamlarla altın ve turuncu renkte giyinmiş, demir kadar sağlam kadınları resmediyordu. Etrafta uçuşan kumların üzerinde ilerlemek için güç zincirlerini, kendilerine bir yol oluşturmak için geleceği görme yeteneklerini ve tuz salgınını ve gulyabanileri limanda tutmak için büyü zincirlerini kullanıyorlardı. Bir dizi küçük insan grubu —çocuklar, muhtaç durumda olanlar ve yardımcıları— ve daha da küçük olan köleleri de onları takip ediyordu.

Mansanın, belli ki Andevai'ye, "Anlamadığın daha çok şey var." diyen sesi duyuldu. "Gençsin, tecrübesizsin ve bilgisizsin." Bir karşılık beklemediği çok açıktı ki konuşmaya devam etti: "Şimdi iyi dinle. Kâhinler, bir generalin Avrupa'yı felakete sürüklemek için planlar yaptığı konusunda zamanında bizi uyarmıştı; ancak İberyalı Canavar'ın oluşturduğu tehdidin tam olarak farkına vardığımızda artık çok geçti. Bir büyücü Hanesini yanına çekmeyi başardığını fark edemedik. Çok geç olana kadar, zafer planlarını gerçekleştirmek için ejderhaların düşlerinde yürüyebilen bir kadının görüntüsüne büründüğünü anlayamadık. Düşünün Vahşi Av'ın efendilerinin dikkatini çektiğini fark ettiğimizde çok geç olmuştu. Çok geç. Anlıyor musun?"

"Evet, Mansa," diye mırıldandı Andevai.

"Vahşi Av, Hilal Hanesini ortadan kaldırdı, ama bize yardım etmek için değil. Bizi hiç önemsemezler. Onların gözünde parazitten farkımız yok. Yine de Vahşi Av'ın araya girmesi bizi kurtardı. Hilal Hanesinin ve ejderhaların düşlerinde yürüyebilen kadının —Camjiata'nın eşi— ortadan kalkmasıyla birlikte İkinci İttifak Camjiata'yı ele geçirebildi ve ordusunu yenilgiye uğrattı. Ama şunu bil ki, barış uzun sürmeyecek; çünkü prensler çekişmeye, işçiler kendi yararlarına olan düzene minnet duymamaya devam edecek. Savaş

ve ıstırap kapımızda ve girmek için bekliyor. Onun içindir ki kâhinler kabuklarına ve çakıllarına bakarak, Adurnam Hassi Barahal soyunun en büyük kızının ejderhaların düşlerinde yürüyeceğini söylediğinde onları ciddiye aldık.”

Ejderhaların düşlerinde yürümek mi?

Bu ne anlama geliyordu?

Meraklıdan düşüncesize geçen bir adamın ses tonunda, “Bu tür insanlar gerçekten var mı?” diye sordu Andevai.

Mansa, Andevai hiç konuşmamış gibi devam etti: “Doğru mu yapıyorum, Bakary? Ejderhaların düşlerinde yürüten bir kadını bir büyücü Hanesine getirmeli miyim? Vahşi Av’ın Hilal Hanesine ne yaptığını biliyoruz. Harabeleri hepimiz gördük.”

“Doğrudur, Mansa. Babam bana ve onun babası da ona böyle öğretti. Bildiğimiz ama hiçbir zaman konuşmadığımız bir şey bu. Düşler yolunda yürümeyi öğrenmiş birini bir büyücü Hanesine getirmenin kuru ekinlerle dolu bir tarlaya ateşi getirmekten farkı yok. Bir kıvılcımla her yer kül olabilir.”

“Yine de kız, kaybedilemeyecek kadar değerli. Sözleşmeyle bize bağlamak ve eğitilmemiş, dokunulmamış bir biçimde ailesinde kalmasına izin vermek yeterli olur diye düşünmüştüm. Böyle yaptığımızda kimse onu alamaz ve biz de Haneyi riske atmamış oluruz diye düşünmüştüm. Fırtınanın gelme olasılığına karşı onu saklamış olacaktık.”

“Planlar rüzgâra fırlatılmış toz gibidir,” dedi ozan.

“Fırtına geliyor, korktuğumuz gibi. Riski almak zorundayız.” Mansanın sözleri demir kadar ağırdı.

Bahçeye bakan pencerelerin bulunduğu duvara bakabilmek için biraz kaydım: yüksek kemerli pencereler, camlı kapılar, duvarlardan sarkan ve kırmızı kurdelelerle arkaya bağlanmış kadife perdeler. Yerden yükselen sıcaklık belunu sardı. Dört Aylar Hanesinin bu korumaklı salonlarında, bahsettikleri riski hayal etmek zordu.

“Ben hi-hiç bilmiyordum...” diye kekeleydi Andevai. Geçmişe ait, basit bir aksan duyuldu ama kocam bu aksam hemen bastırdı: “Hiç-hiçbir fikrim yoktu. Sadece, çocukken duyduğum, aslında bir lanet olan bir yetenekle doğmuş bir kadınla ilgili hikâyeyi biliyordum. Ejderhaların düşlerinde yürümeyi öğrenmiş ve bu nedenle Vahşi Av onu öldürmüştü. Mansa, eğer öyleyse ve bir büyücü Hanesinin tamamı Vahşi Av tarafından yok edilmişse, o zaman, bu insanı Dört Aylar Hanesine getirme riskine girmenizde bu kadar korkunç olan ne olabilir ki?”

Sorusunu bitkin bir sessizlik takip etti.

Ozan tekrar konuştuğunda, sesi evin temellerine nüfuz etti sanki: “Camjiata adadaki hapishaneden kaçtı.”

Tavan tepeme çökmüş olsaydı bile, bu kadar donup kalmış olamazdım. Bir ses çıkarmıştım galiba. Görevlilerin bakışları bana yöneldi ve hemen sonra başka bir yere. Yeterince aşagılanmıştım zaten, çektiğim çile karşısında pişmiş kelle gibi sırtılması en son ihtiyacım olan şeydi. Olduğum yerde iyice büzüldüm ve görünmezliğin beni bir pelerin gibi sarmasına izin verdim.

Mansa iyice sinirlenmişti. “Evler Camjiata’nın kaçışını ellerinden geldiği kadar gizli tutacak, bu haberin yayılması için henüz çok erken. Ve bu olduğunda Barahal’lar onu bulmak ve korumasına girmek isteyecektir muhtemelen. Kızın kim olduğunu bilmiyorlar, ancak Camjiata’nın görür görmez kızın önemini anlayacağından emin olabiliriz. Bizden önce bulursa eğer ona sahip çıkacaktır.”

“Diğer kız,” diye mırıldandı Andevai. “Catherine’i gördüğümde beni bekleyenin o olduğundan emindim... ve sonra bana onun en büyük olduğu söylendi... Bana diğer kızıdan iki ay daha büyük olduğunu söylediler.”

“En büyük Hassi Barahal kızının reşit olmasına ve sözleşmenin vadesinin dolmasına hâlâ var o zaman,” dedi mansa.

Kalbimi yeni bir kaygı kapladı. Kollarımdan destek alarak

kendimi yukarı ittim ve sonra eski duruşuma geri döndüm. Yaptığım hareket görevlilerin ilgisini çekmemiştii.

Kısık bir sesle, “Güveninizi tekrar kazanmak için ne yapmam gerekiyor, Mansa?” diye sordu Andevai.

“Hemen Adurnam’a geri dön ve Barahal kızıyla evlen.”

“Çoktan yapılmış olan evlilikten geri dönülemez, Mansa,” dedi ozan.

“İptal edilmeli.”

Sabırla, “Edilemez, Mansa,” diye karşılık verdi ozan. “Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Dahası, sözleşme kızın büyücünün tek karısı olmasını şart koşuyor.”

“Öyle olacak o zaman,” dedi mansa; söylediğı her kelime buz kadar soğuk, bilinçli ve bir amaç doğrultusundaı. “Yanlışlıkla yaptığın evliliğın bize bir yararı yok, Andevai. Aslına bakarsan, kız da yapılan hilekârlığın bir parçası. Evlilik iptal edilecek ve diğeri kız alınıp kış gündönümüne kadar buraya getirilecek. Bu görevi, bağlılığını ve değeriini kanıtlamak için Andevai gerçekleştirecek.”

Kapının ardındaki odaya sessizlik çöktü. Diğeri kapının önündeki görevliler esnedi, üzerime çöken gerginlikten bihaber diler. Bir meltem bahçedeki ağaçların tepesini eğdi. Binanın başka bir yerinden çocukların kargaşasını, kahkahalarını, alaylarını ve hikâyelerini işittim.

Ozanın iç çekişii havada fırtına rüzgârları gibi esti. titredim.

“Ama, Mansa, anlamıyorum. Bağlayıcı evlilik... ziircirlenmiş sözleşme...” dedi Andevai.

“Hâlâ sorunun çözümünü göremiyor musun?” diye sordu mansa.

Kocamın karşılığı ise, “Ama, Mansa, bu tür bir sözleşmede tek çıkış yolu iki taraftan birinin ölümünün gerçekleşmesidir.”

“Evet. Kızı öldür.”

Kelimeler son derece basit, takip eden sessizlik ise karmaşık, çirkin ve boğucuydu. İçerisi öyle sessizdi ki kocamın göz kırpmasını duyduğuma emindim.

“Affedin beni, Mansa, sizi anladığımdan emin değilim.”

“Dediğimi duydun.”

Ellerim ve dizlerimden destek alarak, başımın dönmüyor olduğundan emin olmak için dikkatlice kalkmaya başladım; dönmüyordu, hem de hiç. Kalbim soğuk çelik gibiydi. Ayaklarımın üzerindeydim artık; bir elimle duvarın izini sürerek köşeye doğru yürümeye başladım, çünkü bir parçasıydım duvarın, daha fazlası değil; sonra pencereydim, daha fazlası değil; ardından kapıydim, açılmadı, *lanet olsun*; ama bir sonrakisi açıldı. Aradan sıyrıldım ve arkamdan kapadım, bahçedeydim. Tüm bunları, gerçekten, kaçmam gerektiği düşüncesi kafamda oluşmadan yapmıştım.

Öte tarafında yaprağını hiç dökmeyen ağaçların yükseldiği bir duvara doğru uzayan dikdörtgen bir bahçeydi burası. İki yanında gizlenmek için birebir, uzun porsuk ağacı çalılarının olduğu birkaç patika dolanarak uzaktaki duvara gidiyordu. Sıkı yaprakların arkasına daldım ve hızla bir fare gibi ilerlemeye başladım.

Bir zil çaldı ve bir ip beni yakalamış gibi irkildim. Evin sağ

tarafındaki kanadın koridorlarından çocukların bağışlarını ve kahlkahalarını duyunca rahatladım: Zil onları çağırma için çalmıştı sadece. Yüksek duvarın önüne vardım. Bir kapı veya benzeri bir aralık yoktu ve tırmanabilmem için çok, çok yüksekti.

Binaya girmek zorundaydım.

Sağımda kalan kanadın bahçe duvarıyla buluştuğı yerde sağlam bir çift kanatlı kapı gördüm. Kapıya gelince durdum; elim kapının mandalında, kesik kesik nefes alıyordum.

“Catherine!” Andevai’nin sesiydi bu.

Kızı öldür.

Kılıcım yoktu, sadece zekâm ve kararlılığım benimle birlikteydi. Mandalı çevirdim ve kapı açıldı, *şükürler olsun*. Loş koridorda tam ilerlemeye başlamıştım ki önümde, yarı yoldaki bir kapıdan çıkan ve daha ilerideki bir kapıdan girip kaybolan çenesi düşmüş, kıkırdayan çocuklar gördüm. Karanlıkta beni görmemişlerdi. Karşıda, pencereden süzölen ışığın aydınlattığı tarafta ana binaya açılan yarı açık bir kapı vardı. Bahçeye geri dönemezdim, ana binaya da giremezdim.

Çocukların girdiğı kapıya doğru yöneldim ve kendimi, bir tarafında ağır montların asıldığı ve diğeri tarafında bir dizi kapının bulunduğu dar bir koridorda buldum. Kapalı kapıların ardında derse hazırlanmakta olan çocukların —şamatacasından neşelisine genç olanlar ve dedikoducu daha büyükler— gürültüsünü duyabiliyordum. Evin okul olarak kullanılan kanadına girmiştım.

Tekrarlayan çınlamasıyla yeni bir zil çaldı: alarmı. Uzak-tan, art niyetli kalın sesleriyle erkeklerin bağışları geldi kulağıma. Buz gibi bir rüzgâr esti, sanki görünmez buzdan bir el kaybolanı bulmak için odalardaki mobilyaların arkalarına bakıyordu.

Kızı öldür.

Bir müdirenin sert sesi duyuldu: “İlerkes yerine otursun! Alarm zili bu. Yerlerinize! Sessiz olun!”

Tahta döşemeli zeminde sürüklenen bir ayağın sesini duydum. Asılı montların arkasına saklandığımda artık çok geçti. Bir el kürk astarlı elbise kollarından birini yana çekti ve ufak bir yüz beni yakaladı.

Kafası karışmış görünen bir çocuk, “Sen kimsin?” diye fısıldadı. Kısa kesim saçlı, esmer yüzlü bir çocuktuk karşımdaki: ne korkmuş ne de kızgındı. Sizi sevdiği sürece çok tatlı biri olabilir gibi görünüyordu.

“Cat.” Umarım, gülümsemem çok acıklı veya sahte değildi.

“Saklanmak için dört palto yana kaymalı ve büyü dizisinin olduğu yerde durmalısın. Gizlenmek için yaptıkları yer orası,” diye ekledi.

“Yapan kim?”

Parlak bir sırtışıla, “Bu bir sığınak büyü’sü,” dedi ve devam etti: “Müdireler çocukların büyü örmek için çok genç olduklarını söylüyorlar, ama değiller ve eğer sırlarını saklarsam bana da öğretmeye söz verdiler. Oraya gir. Seni gizleyecektir. Ben, Sissy ve Cousin dışında kimse bilmiyor.”

Her yerden ayak sesleri geliyor, yer sallanıyordu. Yakında buraya gelmiş olacaktı. Bir kadının sesi duyuldu: “Bay Kendal!” Çocuk yerinden fırlayıp en sondaki sınıfın kapısını açtı ve arkadaşlarının kahkahaları arasında sınıfa daldı.

Bulunduğum yere doğru bir sürü adam paldır küldür yürüyordu. Dört palto yana kaydım ve bir büyü dizisinin burnumu gıdıkladığı yerde durdum; tam kış için yapılmış, dışı kalın yünden, sıcacık kürk astarlı bir palto gibiydi. Peki, çocukların montlarını asmaları için neden burası uygun görülmüştü? Bu şu anlama geliyordu: Ya ders aralarında bahçede oyun oynuyorlardı —mansayı keyiflendirmek veya sinirini bozmak için— ya da evin bu kanadından dışarıya bir çıkış vardı.

Bir erkek bağırışını duydum: “Sınıfları arayın!”

Diğer montlar gibi, yerimden kımıldamadım.

Etrafa saldırdılar, sert adımları yeri titretti, kapılar sertçe

açıldı, durumu kavramaya çalışan çocuksu sesler duyuldu, müdireler özür bekledi. Askeri telaş içerisinde iki genç adam güçlü elleriyle montları karıştırdı ve... beni görmeden tam yanımdan geçtiler. En sonunda kimsenin sınıflarda saklanmadığına kanaat getirdiler. Müdirelere hiçbir açıklama yapmadan —zaten onlar da istemedi— çift kanatlı giriş kapısını sertçe çarptılar ve kapının diğer tarafından herkesi kilitlediler.

Palto tabakası altında, orada öylece durdum. Artık açık durmakta olan kapılardan günün dersini dinlemeye başladım. Görünüşe göre tüm sınıflarda aynıydı: Ufak olanlar için daha basit, büyükler için daha kapsamlıydı sadece.

Bir tarih dersi.

Dinle, diye yazmıştı babam. Dinle ki gerçeği mi yoksa gerçeğin bir bölümünü mü anlatıyorlar, gör; tarihin asıl dersi budur: Galipler zaferlerinin öyküsünü öyle bir anlatırlar ki kendilerini onurlandırırken suçu düşmanlarına atarlar Kendine sor: Hikâyenin bir kısmı bilerek gizleniyor mu yoksa bilgisizlikten mi anlatılmıyor.

Ama aslında bunu yazan babam değildi. Hepsi bir yalandı.

Müdirelerden bir tanesinin tekdüze sesi diğerlerininkini bastırdığı sırada gözyaşlarım oluk oluk yanaklarıma akmaya başladı.

“Hanelerdeki bizler iki farklı kökten büyüyen bir ağacız. Biri kuzeyde ve diğeri güneyde doğmuş ikizleriz. Güneydeki atalarımız tuz salgınından kaçmış ve yolculuklarının sonunda kuzeydeki atalarımızla karşılaşmışlar. Ruhlen zengin, Kelt ve Mande’yiz biz. Aramızdaki, ruhlar dünyasının *nyamasını* idare edebilenler bir araya gelerek Haneleri kurdular. Böylelikle, bugün olduğumuz kişiler olabildik. Bizler gücün kulpunu elle tutabilenleriz. İşte bu, atalarımızın hikâyesidir. Ancak bildiğimiz başka insanlar da vardır bu dünyada: her biri kendine has nitelikleri ve güçleri olan...”

Tedbiri elden bırakmadan kafamı dışarıya çıkardım ve koridorun solumda kalan kısmını gözetledim. Bir kapının, dışarıya açılan bir çıkışın dış hatlarını fark ettim.

Yavaşça açılan bir sınıf kapısından çıt sesi geldi ve içeriden, koltukları kabarmış bir müdirenin dünyanın en çok tanınan çeşitli karakterlerini sıralayan sesi duyuldu: yetenekli, akıllı ve hoşgörölü yöneticiler olan soylu Kuşitler; sanat düşkünü ve filozof Yunanlılar; mühendislikte ve savaşta uzman Romalılar, kim bilir kaç kuşaktır deniz ticareti yapan hilekâr Fenikeliler. Kapı kapandı, ama iki kız koridorda yürürken, resital kısık seste devam etti. Kızlar hemen önümde durdu. Birisinin sıkıca örölmüş uzun saçları, daha önce konuşmuş olduğum çocuğa benzeyen yüz hatları ve zeki bakışları vardı. Diğeri ise açık tenli bir yüze sahipti ve sarışındı. Ancak iki kızın gözlerinde ortak bir şeyler vardı.

Bana baktılar, durum değerlendirmesi yapmak için konuşan bakışlarıyla birbirlerine baktılar. Genç yaşıydılar, belki on iki: taze ve sağlıklı yüzleri vardı. Ardından küçük canavarlar ödeme yapmam için avuçlarını gösterdiler.

Koyu tenli, şantaj sanatına hâkim bir çocuğun masum gülümsemesine sahip olan, “Aradıkları sen olmalısın,” dedi.

Sonra daha güçelce olanı konuştu: “Öde ve seni görmemiş gibi yapalım.”

“Kapı nereye açılıyor?” diye mırıldandım.

Gözleri şaşkın, “Bizimle pazarlık mı ediyorsun?” dedi koyu tenli olanı.

Makul bir şekilde ekledi diğeri: “Sesimizin ne kadar yüksek çıkabileceğini düşünürsen.” Bu tür kızları nasıl idare edebileceğimi çok iyi biliyordum. Kontrolün onlarda olduğunu kesinlikle hissettirme, yoksa başın belaya girer.

Alçak ama güçlü bir sesle hemen cevap verdim: “Tabii ki pazarlık ediyorum. Biz Fenikelilerin pazarlık etmesi gerekir. Kanımızda var bu.”

Kapalı bir havadaki sokak lambası kadar parlak bir sırtış belirdi suratlarında. Kollarımı kavuşturdum, kıkırdamalarını bekliyordum; ama kendilerini olağanüstü bir biçimde kontrol ettiler. Belli ki yapmamaları gereken bir zamanda etrafta turlamaya alışkındılar.

Koyu tenli olan, “Kapının kilidinin nasıl açıldığını biliyorum,” dedi.

Diğeri ekledi arkasından: “Dışarı çıkıp parkın içinden gidebilirsin, ama bir kere dışarı çıktın mı sana yardım edemeyiz.”

“Neden yardım etmek istiyorsunuz ki?”

Güzelce olanı iç geçirdi ve sanki üzerinde bir yük varmış gibi gözlerini dramatik bir biçimde döndürdü. Sonra bunu daha önce defalarca birilerine açıklamış gibi, “Ben bir kâhinim. Veya ileride, büyüdüğüm zaman olacağım. Bu tür şeyleri bilmem son derece doğal.”

“Ne yapmamız gerektiğini tartıştık,” diye ekledi koyu tenli. “Bizim için bir tehlike teşkil etmiyorsun, dolayısıyla gitmene izin vermek istiyoruz. Tabii karşılığını almak şartıyla.”

Bee’nin bana verdiği bileziği veremezdim. Üzerimdeki kıyafetler dışında tek sahip olduğum içinde babamın portresi olan madalyonumdu. Daniel Hassi Barahal babam olmadığına göre, madalyonu vererek ne kaybederdim ki? Sadece umutlarımı ve hayallerimi.

Zinciri boynumdan çıkardım ve gümüş madalyonu daha güzel olan kıza verdim. Kapağını açtı ve parmaklarını arkası filigran desenle süslenmiş güzel gümüş işi üzerinde gezdirirken loş ışıkta gözlerini kısarak resme baktı.

Bir an için karanlıkta, kısılmış gözleriyle olduğundan çok daha yaşlı göründü. “Beklediğim bu değildi.”

Sözleri ürpermeme yol açtı, ama açıklama yapmak yerine madalyonu koyu tenliye uzattı. O da bir kuyumcu uzmanlığıyla inceledi.

Başıyla da onaylayıp, “Tamamdır,” dedi. Boynuna taktı ve boğazına kadar düğmelenmiş bol yün ceketinin içine soktu.

Daha fazla konuşmaya gerek duymadan, cilalı tahta zeminde hızla yürümeye başladılar. Cesaret toplamak için bir nefes alıp arkalarından koşturdum. Koyu tenli olan uzun bacaklarıyla, arkadaşından daha çabuk kapıya vardı ve orada

durdu. Bee'nin en haylaz surat ifadesini hatırlatan bir gülümsemeyle, gösterişli kilidin önünde eğildi. Yarasa kafasıyla süslenmiş kilidin üst tarafına fısıldıyor gibi görüntüyordu. Güzelce olan etrafı kolaçan etmek için duvarın yanındaki yerini aldı.

Havada titreşen şey —gölge ve ışıktan oluşan bir file— bir büyü müydü yoksa? Kayboldu. Kız sürgüyü çekti ve kapıyı açtı, sonra bir bekleme odasına adım attı ve ardından başka bir kapıdan —bu açıktı— geçip dışarıya çıktı. Dışarıda o kadar kuru bir soğuk vardı ki dudaklarım hissizleşti. Gri bulutlara doğru yükselen alaçam ve fıstık ağaçlarından oluşan, görkemli bir biçimde kesilip düzeltilmiş bir koruya dikkatle göz gezdirdim. Parlak renkte kemerlerle süslenmiş, muflonlu montlar giymiş askerler ağaçların arasında koşuşturuyordu. Kırmızı kenarlı şapkalarının altında, başlarını soğuktan korumak için bir bezle sarmışlardı ve sadece gözleri açıktaydı.

Koru yakınımdaydı. Eve geri dönemezdim. Dümdüz duvara iyice yapıştım ve ters yöne koşmaya başladım. Benden beklenmeyeni yapmalıyım: Kat kat terasların olduğu malikânenin ön tarafına doğru koşmaya devam ettim. Cesur davranabilirsem kendimi gizleyebilir ve arabayla geldiğimiz yoldan yürüyerek gidebilirdim. Çakıl yoldaki çakıllardan biri olabilirdim. Ya kimse beni görmezdi ya da mansa ve ozan örtünün altındaki beni hemen fark eder ve ben de ölmüş olurdum.

Binanın ön yüzüyle kanadının buluştuğu köşede ayaklarım birkaç çakılı çıtırdattı. Nefes alış verişimi düzeltmek için durdum ve büyüü yapmak için kendimi iyice zorladım. Her şey büyüyle kendimi gizleme yeteneğime bağlıydı.

İçimde karışık duygular alevlendi. Eğer Adurnam Hassi Barahal evinin en büyük kızı değilsem, kimdim ben? Nasıl oluyor da kendimi gizleyebiliyordum, büyü zincirlerini nasıl görebiliyor ve dinleyebiliyordum? Annem neden bana bunu saklı tutmamı söylemişti? *Enu* bana neden 'kuzen' demişti?

Tilly Yenge ve Jonatan Amca, Bee'yi kurtarmak için beni kurban mı etmişlerdi? Daniel Hassi Barahal ve Tara Bell bu oyunun baştan beri parçası mıydılar? Bir çırpıda yuttuğum, benim sevgili annem ve babam oldukları hikâyesi uydurma mıydı? Gerçekten, istenmeyen, işe yaramaz ve harcanabilir, sokaktan çekip çıkarılmış bir yetim miydim?

Yalnız olmaksızın ölmek daha kolay olmaz mıydı? Pes etmek için kalbim fazla güçlü atıyordu yine de. Hissettiğim tam olarak kızgınlık değildi, kör edici bir keder de. Daha derin, daha eski, kaya kadar sağlam ve ormanlara ruhlarıyla hayat veren büyük ağaçlar gibi daha köklü bir şeydi.

Sırf onlar istedi diye ölmeyecektim.

Kar yağmaya başlamıştı. Kar olabiliirdim. Kar taneleriyle birlikte çakıl yolun üzerinde sürüklenmeye, terasların bulunduğu girişin ötesinde bir havuz gibi yayılmaya başladım. Benden kimse bu kadar cesur bir manevra beklemezdi. Etrafı gözetleyen askerlerin gözleri önünde tembel karla birlikte hareket ettim ve beni göremediler.

Ama başkası fark etti.

Yolun kıvrıldığı yerde bir araba dönerken toynaklar kulakları sağır edici bir gürültü çıkardı. Faytoncu bir taş atımlık mesafede durana kadar atları sürdü. Uşak arabanın arkasında atladı ve merdiveni indirmeden kapıyı hızla açtı.

Uzaktaki mutfak kanadından, köpeklerin havlamaları duyuldu; av için serbest bırakılmışlardı. Gözlerinden gizleneni keskin koku duyularıyla takip edebilirlerdi. Onlara karşı şansım yoktu.

Eru bana doğru baktı ve göz göze geldik. "Akrabalık bağı gereği sana yardım etmem gerek, eğer edebilirsem."

Faytoncu gözlerini toplanmaya başlayan kalabalığa dikti. Askerler ve uşaklardan bazıları meraklı gözlerle arabaya, geri kalanları ise yaklaşmakta olan köpeklere bakıyordu.

Boğuk bir sesle, "Eğer sizden beni teslim etmenizi isterlerse bunu yapın. Siz Dört Aylar Hanesine hizmet ediyorsunuz," dedim.

Faytoncu homurdandı.

“Bizim durumumuzun sana göründüğü gibi olduğundan emin misin?” diye sordu *eru*.

Askerler ozana yol açmak için iki yana ayrıldılar. Hiçbir büyü benı ondan saklayamazdı, güç zincirlerini tutan eli ruhlar dünyasına kadar uzanıyordu.

Arabaya girdim. Eru kapıyı kaparken merdivenlerden bağırışlar yükseliyordu. Araba hareket etmeye başladı. Bastonum koltukta uzanmış duruyordu. Kabzasını kaptım ve kılıcın gücünü avucumda hissettim.

“Dur!” Biri emretmişti ve araba duvara toslamış gibi sarsılarak durdu.

Bu, mansa mıydı yoksa?

Birisi dürtüyormuş gibi altımdaki araba sallanıyordu ve fısıltılı bir ses, görünmeyen bir tüy gibi kulağımı gıdıklıyordu. Arabada iki kapı vardı: Andevai ve benim binerken ve inerken kullandığımız her zamanki kapı ve kepenklerini açamayacağımı söylediği diğer kapı. Açamaz mıydım yoksa açmamam mı gerekiyordu?

Ben hiç açılmamış olan kapının mandalını çevirirken diğer bir el de arabaya girerken kullanmış olduğum kapıyı açmak üzereydi.

Bir erkek, “Faytoncu kapıyı açar açmaz bir gölgenin buraya girdiğini gördüm,” diye haykırdı. Tanımadığım bir sestı bu.

Ozan emretti: “Açın!”

Korku, parlak güneş ışığı gibi insanın canını acıtabiliyor. Andevai’nin yasakladığı kapıyı açarken dudaklarımı yaladım ve keskin bir bıçak gibi yüzümü kesen rüzgâr içeri esti. Cildimin yarıldığını, bıçak darbelerinin yarattığı kesiklerden gözyaşları gibi kan aktığını hissettim; ama yanaklarıma dokunduğumda ıslak olmadıklarını gördüm.

Rüzgârın içinden, *erun*un derin ve güçlü sesini duydum: “Acele et. Mansanın eli daha güçlü zincirlerle arabanın üzerinden çekilmediği sürece hareket edemeyiz.”

Arkamdaki kapı tam açılmışken diğer kapıdan dışarı attım kendimi. Ani bir rüzgâr esintisiyle kapı arkamdan çarptı.

Araba ve ben çok eski bir alaçam ormanın ortasında, yokuş yukarı duruyorduk. Ağaçların içine doğru uzanan yoldaki tekerlek izlerinin tam üzerindeydi araba. Uzakta bir yerde, daha önce Andevai ile birlikte geldiğimiz yönde tek bir taş sütun gördüm; adak adağımız yerin burası olduğuna şüphe yoktu. Meyve bahçesinden ve yılın belli dönemlerinde yapraklarını döken ağaçlardan ise bir iz yoktu. Çeliğin pırlıltısını taşıyan kılıç, hem de gün ışığında, elimdeydi. Bu yerde tam olarak sıradan bir kılıçmış gibi duruyordu, oysaki bildiğim dünyada sadece geceleri kılıç gibi görünüyordu.

Ne kadar imkânsızmış gibi dursa da, diğer dünyaya geçiş yapmıştım.

Masallar ve şarkılar ruhlar dünyasının sürekli yazı yaşadığından bahseder. Burada durum öyle değildi.

Sanki birisi küvetten suyu boşaltmış gibi, mavinin çekildiği grimsi soluk beyaz gökyüzünün altında, sert kışın tırnaklarıyla kazıdığı ağaçlarla birlikte yıpranmış bir arazide duruyordum. Bulutsuz olduğunu düşündüğüm gökyüzünde yuvarlak güneşten bir iz yoktu. Göz kamaştırıcı ışığa gözlerim alıştıkça, toprağa örülmüş güzel bir gümüş ipe benzeyen yol pırıldamaya başladı.

“Kuzen, sütuna doğru koş. Orada, şu sözleri söyle: ‘Mademki bağlıyız birbirimize, bırak akrabalarım gelsin yardımına.’ Çabuk. Seni oradan alacağız. Ne yaparsan yap, yoldan çıkma.”

Parlak turuncuyla göz kamaştıran mavi renklerinde bir ayla gibi ışık saçmaya başladı. Yüzü hâlâ bir insan yüzüydü, ama o kadar aydınlıktı ki ona bakamıyordum. Üçüncü gözü sıradan bir özellik olmuştu artık.

“Koş,” dedi faytoncu. Kaya gibi sağlam görüntüsünü korumuş, istifini hiç bozmuştu. Atların dışarıya verdiği solumuklar suyun kaynadığı bir çaydanlıktan çıkan buharı andırıyordu.

Elimdeki kılıcı daha sıkıca kavrayıp, dikkatlice, kendimi güvende hissettiğim arabanın arkasından çıktım. Koca bina ortalıktan kaybolmuştu. Havada çırpınan hayaletimsi güvelerin kanatları kadar kırılgan belli belirsiz gölgeler —biraz önce terk ettiğim fiziksel dünyadaki koşuşturan askerler ve hizmetkârlar olmalıydı— görüyordum. Daha arkalarında, fiziksel dünyadaki kabul salonunun olduğu yerde mansanın ruhu da *eru* gibi ışık saçıyordu. Beni takip etmemişti. Onun adına beni avlayacak başkaları varken neden etsin ki zaten?

Diğer buz büyücülerinin ruhları evin ön tarafına doğru hareket ediyorlardı. Kocamınki aralarında yoktu. Görebildiğim, buz büyücülerinin, iki dünyayı ayıran görünmez bir duvarın içinden arapsaçına dönmüş güç dizilerine bağlanmıştı.

Ruhlar dünyasından vücutlarına güç aktarırlarken diziler, atan bir kalp gibi, şişiyor ve ufalıyordu: *Ruhlar dünyası onları besliyordu.*

Neden bu kadar güçlü olduklarına şaşmamalı.

Yine de iki dünya arasındaki örtünün içinden beni göremiyorlardı.

Ozan hariç.

Arabanın diğer kapısını açık tutuyor ve içeriye bakıyordu. Aynı faytoncuda olduğu gibi, gözümdeki olağan görüntüsünü —mansanın odasında duran soluk cüppeli ve altın küpeli yaşlı adam— koruyordu. Bir şekilde kapalı kapının içinden baktı ve beni gördü. Arkasındaki görünmeyen bir adama bir şeyler söyledi. Duyamadım ama dudaklarının kıpırdadığını gördüm. Askerleri ve kendisinden zayıf büyücülerini uyardığı, mansayı çağırımlarını söylediği çok açıktı.

Beni yakalayamayacaklar.

Koştum.

Büyünün aldatmacası nedeniyle fark edemediğim, aslında toprağın üzerini kaplamış donmuş çiğden bir derinin üzerinde çatır çutur yürümeye başladım. Evden uzaklaştığım

her adımında zemin biraz daha parlamaya, ruhlar dünyasını aydınlatan ışık biraz daha şiddetlenmeye başladı. Bir atmacanın, kalbime saplanan bir mızrak gibi, yükseklerden çığılığını duydum. Ağaçların arasında bir beden belirdi, sonra bir diğeri. Acımasız olan sadece sıcaklığın derecesi değildi, aynı zamanda korkuydu da. Bir kurt sürüsü, dilleri dışarıda, yola paralel yürüyerek beni takip ediyordu; sıcak olarak hissettiğim tek şey dışarıya verdikleri nefesleriydi. Çorak topraklarda gezinen büyük canavarları alaşağı edebilmek için biçimlendirilmiş kocaman, aşırı tüylü bu yaratıklar çetin kışlar için yaratılmışlardı. Babam bir keresinde günlüğüne korkunç kurtların bir gergedanı nasıl öldürüp parçaladıklarını izlediğini not etmişti.

Acaba mansaya yardım etmek için mi beni takip ediyorlardı? Beni ölüme sürüklemek için mi? Yoksa bu dünyanın, benim gibi buraya geçiş yapmış zayıf yaratıkları yemek için yanıp tutuşan, doğal canlıları mıydılar? Ruhlar dünyasından beslenen buz büyücüler gibi benden beslenecekler miydi?

Bir tanesi bana doğru hamle yaptı, ciyakladım ve yana doğru tökezledim. Havadan örülmüş bir perdeye yüklendim sanki, neredeyse durduracaktı beni. Sol ayağım yoldan çıkar çıkmaz, inkânsız bir biçimde, bir kurt oracıkta belirdi ve ayağımdaki botu ağzıyla kaptı. Reflekslerim ve iyi eğitimim sayesinde hemen sol ayağımı çektim ve aynı anda kılıcımı kınından çıkarıp kurdun burnuna indirdim. Kılıcımın ucu alt çenesini sıyırmıştı.

Ciyaklayarak kılıcımdan kaçtı. Tüylü postu kanlanmıştı. Gerildi, öldürmek için atılmaya hazırды. Derin derin soluk alıp veriyordum. Kılıcımı aramızda duracak şekilde kaldırdım. Arkamdan, yola atlanadı. Diğerleriyle birlikte bekledi, birbirlerine yakınlaştılar; tüm o acımasız gözler üzerime kilitlenmişti. Yola bir türlü çıkmıyorlardı.

Tiz bir rüzgâr sesi beni kendime getirdi. Omzumun üzerinden baktığımda çok büyük bir karartının yaklaşmakta olan

bir tirtına gibi yolu kaplamaya başladığını gördüm. Koşmaya başladığım yer görünmüyordu. Sadece akın akın üzerime gelen bir fırtına vardı.

Koştum. O kadar korkuyordum ki neredeyse sırtında kanatlar çıkmış gibi hissettim, daha hızlı koşmaya başladım.

Fırtına giderek yaklaşıyordu, gürlemesi rüzgârın uğultusuyla karıştı; ama bir de acı bir çığlık duydum, sanki bir ruh ileri gitmesi için kırbaçlanıyordu. Ayağımın altındaki zeminde, cam kaya kadar keskin buz taneleri filizlenmeye ve botlarımı delmeye başladı. Önümde gittikçe uzayan, taştan bir tırnağa benzeyen dikili taş sütun o kadar yüksekti ki boyunu kestiremiyordum.

Kare kaidenin üzerine sıçradım, kılıcımı kınına soktum ve binici eteğimin kuşağına düzgünce sıkıştırdım. Yüzüm sütunun oyulmuş yüzüne dönük, kollarımı etrafına doladım ve şiddetli rüzgâr bana çarparken tüm gücümle sütunu kavradım.

Çınlıçplak karanlık bir çukura düşmüş olsaydım ve öğütülmüş buz parçaları ve kızgın bıçaklar üzerime yağıyor olsaydı bile dayanması daha kolay olurdu. Beni parçalara ayırmak isteyen mansanın işi miydi bu? Beni yoldan çıkarıp yaratıklarına yem olmamı, böylece ruhumu tüketip fiziksel dünyada ölümüne mi yol açmak istiyordu?

Soğuk, çorak arazilerde, durduğu yerde bir adamın donmasını sağlayabilecek kış rüzgârları kadar şiddetliydi; dayanmak için granit yüzeye kazınmış kabartmalarla bir oldum, taş oldum, soğuk geçirmez oldum.

Sütunlar kavsakları gösterir; kollara ayrılan yolları, farklı yönler arasından yapacağınız seçimi işaret eder.

Ölüm arkamdaydı. Önümde veya iki yanımda olanıysa bilemezdim. Bildiğim başka bir şeyse ölmeyi reddettiğim ve Dört Aylar Hanesinin Bee'yi ele geçirmesine göz yummayacağımdı. Bee'nin bu entrikaya dahil olmadığına emindim. O da aynı benim gibi bir kurbandı sadece.

Dört Aylar Hanesinin Bec'yi ele geçirmesine asla izin ver-
meyeceğim.

Asla. Nefes aldığım sürece olmaz.

Kabartmalara iyice yaptım; etrafım bir koninin içine
hapsolmuş, uçuşan ve çalkalanan milyonlarca küçük parça
ile sarılmıştı. Taş oldum, hareket ettirilemez ve dokunula-
maz oldum. Ama bir sesim hâlâ vardı.

“Mademki bağlıyız birbirimize, bırak akrabalarım gelsin
yardımına.”

İki nefesimin arasında, araba bir anda yanımda bitti.

Fırtınanın çığlıkları arasında *erunun* sesinin duydum:
“Kuzen. Buradayız, yanında.”

Tüm çocukluğum boyunca babamın, o cesur macerape-
restin bendeki hatırasına inanmıştım. Yengemle amcamın
ilgi ve sevgisine, klanın kızlarından bir tanesine gösterdiği
cömertliğe inanmıştım.

İnanmamıza izin veren nedir? Akrabalık bağı, evet, ama
her zaman değil.

O zaman, inancın çiçek açmasına izin veren nedir? Bir
gülümseme, belki. Ya aç, üşümüş ve kafası karışık genç bir
kadına karşılık beklemeden sunulan bir bardak çay ve bir
parça ekmek?

Sütunlar kavşakları gösterir; kollara ayrılan yolu, farklı
yönler arasından yapacağınız seçimi...

Kaideden ellerimin yardımıyla aşağı atladım. Güçlü bir
el benimkini yakaladı ve kavrayıp kendine çekti. Arabanın
yan tarafına tosladım, kapı mandalını buldum, kapıyı açtım
ve beni yakalayan el benimkini bırakırken içeri tırmandım.
Koltuklardan birine kendimi sertçe bıraktım.

Karşımda ozan oturuyordu; sakince, sessiz ve kıpırtısız.

Elimi kılıcımın kabzasına götürdüm.

Ozan elini kaldırarak, “Dinle,” dedi. Sesinden, karşısın-
dakinin durup dinleyeceğini anlayabilirdiniz. “Sana zarar
vermek için burada değilim.”

Kılıcımı çektim, ama onun yaşımdaki bir adama olan saygımdan kucağıma koydum ve gözlerinin içine bakmasam da temkinli bakışlarını sürdürdüm. “Beni ele geçirmek için bu tarafa geçmek üzereydiniz.”

“Hayır. Seninle konuşmak için arabaya bindim. Bu dünyaya üzerine bir tayf pelerini giyen sen gibi geçemem. Aynı mansanın geçemeyeceği gibi.”

“Tayf pelerini derken neyi kastediyorsunuz?”

“Ruhlar dünyasında üzerini saran tuhaf bir örtü var. Kabul etmeliyim ki bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ya sen?”

“Arabanın içinden beni nasıl görmeyi başardınız? Ruhlar dünyasını görebiliyordunuz!”

“Görebildim çünkü göremiyor olsaydım ozan olmazdım. Ama oraya giremem.”

“Kurtları gönderen, fırtınayı üzerime salan mansa mıydı?”

“Buz büyücülerinin hangi büyüü kullandıklarını veya yapabileceklerinin sınırlarını bilmek bana düşmez. Kaderimin Dört Aylar Hanesininkiyle kesişmesinin nedeni onların soyunun, Diarisso soyunun ve de eski bir savaşın tarihini anlatmamdır. Sonrası, çölün üzerinde tuz salgınından kaçışın öyküsüdür. Ve bundan sonra da, bir araya gelip güçlerini ve sırlarını birleştiren ilk buz büyücülerinin hikâyesi gelir.”

“Ama aynı zamanda ruhlar dünyasını görebiliyorsunuz. Beni takip ediyorsunuz. Ne yapmamı bekliyorsunuz ki? Katledilmek için teslim olmamı mı? Benim gibi kuzenimin de teslim edilmesine izin vermemi mi? Zannetmiyorum.”

Biz konuşmaya devam ederken rüzgâr arabanın etrafında uğuldamaya devam ediyor ama bu barınağın sınırları içerisindeki bizleri rahatsız etmiyordu.

Yaşlı ve kıdemli insanların gülümsediği gibi gülümsedi: keyif, üzüntü, bilgelik ve hesap yapmanın tuhaf bir karışımıydı gülüşü. Gözlerinin orada kırıksıklık ve dudaklarında anlayış vardı, bu da onu sevmek istememe neden oldu. Ama

bu lükse sahip değildim. Eteğim üzerinde, kılıcımı biraz kaydurdum.

“Sen bir Barahal değilsin. Peki, kimsin o zaman ve bu hizmetkârlar Dört Aylar Hanesinin efendisine karşı çıkıp neden sana yardım ediyorlar?”

“Sorularınızın yanıtlarını kendi kendinize bulun. Size hiçbir şey söylemek zorunda değilim.”

Ozan iç geçirdi. “Çıkmaz bir sokakta olduğumuz konusunda haklısın. O kapıdan çıkıp gideceğim, çünkü mecburum. Ama sen, hâlâ ölüm için işaretlenmiş olacaksın.”

“Bu bir tehdit mi, yoksa söz mü ya da bir uyarı mı?”

“Bir tabir sadece. Atalarımıza kavuşacağız, öyle ya da böyle. Bir parçasıyız onların, onların da bizim bir parçamız olması gibi. Böyle anlatılır.”

Sopasını kaldırdı ve ben de gerilerek kılıcımı kaldırdım. ama saldırmadı. Arabanın tepesine hafifçe vurarak bir ritim tutturdu. Araba yavaşladı, sallantısı kesildi ve durdu.

Ozan ölümlü dünyaya açılan kapıyı açarken kendimi hazırladım. Dışarı fırlamaya hazır bir hâlde, ruhlar dünyasına açılan kapının mandalını kavradım; ama tek yaptığı soğuk öğleden sonraya doğru bir adım atmak ve içinde büyüdüğüm Kenaani klanları arasında konuşulan bir dilde, “Sana ve tüm girişimlerine esenlikler dilerim,” demek oldu.

Bu söz garibime gitmişti, ondan duymayı beklemiyordum; ilk defa olarak konuşamayacak kadar şaşırmıştım. Arkasında, malikâneyi çevreleyen duvarı görebiliyordum. Gerçekten kaçabilecek miydim?

Kapıyı kapattı ve araba hareket aldı. Hanenin giriş kapısının altından geçerken, bir keman telininkine benzer bir titreşim hissettim. Şaşkınlık dolu bir haykırış duydum ve kepengi açtım. Kontrol kulübesi arkamızda kalmaya başlamıştı. Asker kıyafetleri içerisindeki genç adamlar, ruhlar dünyasındaki kurtlar gibi, bacaklarındaki kuvvet veya büyü tükenene kadar peşinizden koştu.

Kurtlar da bizi takip ediyorlar mıydı acaba? Mansa bu kadar çabuk pes etmezdi. Bee'yi istiyordu ve onun gibi bir adam istediğinden kolayca vazgeçmezdi.

Kepengi kapalı tutmamı emredercek Andevai burada değildi. Artık evden ve evin arsasını çevreleyen büyü duvarından kaçmıştım ve bu da Andevai'nin kibirli, küçümseyici sözlerine bir daha maruz kalmayacağım anlamına geliyordu. Keyiflendim, kutlamak için iyi bir zaferdi bu!

Güldüm, sonra gözyaşlarımı sildim. Camı kapattım ve kılıcım yukarıda, ruhlar dünyasına bakan kepengi açarak kış rüzgârının esintisini kucakladım. Daha öncesinden farklı olarak huzur veriyordu bana. Kepengi tekrar indirdim.

Sonbahardan kalmış bir kırsal araziden geçmeye başladık. Koyu alaçam ağaçlarının arasından, özellikle de alçak kesimlerde, pamuksu huş ağaçları, akçaagaçları, üvez ağaçları ve birkaç kuvvetli, rengi altına çalan dişbudak ağacı yükseliyor; rüzgâr ise düşen yapraklarını etrafa savuruyordu. Ormanın derinliklerinde tüylü bir hayvan sürüsü salınarak yürüyordu, ama gölgeler arasından ne olduklarını seçmek zordu. Bir ay önce buradan geçmiş olsaydık bekleyeceğim manzara bu olurdu. Yolun kenarında bir açıklıkta otlanan alageyik sürüsü biz yakınlarından geçerken kafalarını kaldırdı. İlk önce arabaya bakıyorlar zannettim, ama meğerse arkamızdaki bir şey dikkatlerini çekmiş. Bir, dört, derken geri kalanlar uzaklara kaçıştılar. Pencereye doğru eğildim ve bir grup kurdun rahat adımlarla arkamızda koştuğunu gördüm. Kurtlar yavaşlayıp, yön değiştirdiler.

Ağaçların arasından ağır adımlarla bir hayvan, bir kılıç dişli kedi belirdi. Tüyleri fırtına bulutları gibi koyu griydi. Bir tane ve bir tane daha göründü. Karların ve kayaların arasından kaybolmak için tasarlanmış renklerdeki tundra kedilerini andırıyorlardı. Bedenleri, ne kadar kuvvetli olduklarını gözler önüne sererek dalgalandı ve gözden kayboldular. Geriye yaslandım, zar zor nefes alıyordum, kalp atışım yere vuran toynaklardan çıkan davul seslerine eşlik ediyordu.

“Nereye gidiyoruz? Kurtları ve kedileri atlabilecek miyiz?” diye pencereden dışarı, ruhlar dünyasına doğru bağırdım. “Kimsiniz siz? Ben kimim?”

Karşılık olarak sadece *erunun* kahkahaları geldi.

Ama alay eden kahkahalar değildi bunlar; daha çok, sizi allak bullak eden bir durumdan kendi başınıza çıkmaya çalışırken düştüğünüz durumdan keyif alan, anlayış gösteren birinin kahkahalarıydı. Benim için apaçık olan bir durumu Bee kavrayana kadar attığım kahkahalara benziyordu. O da, bu akrabalara has —küçümseme barındırmayan— kahkahaları defalarca atmıştır.

Bir süre ruhlar dünyasını, onun gri beyaz karışımı gökyüzünü ve olmayan güneşini izledim. Her şey o kadar keskin hatlarla çizilmişti ki. Sonra gözlerimi kapadım. Belki de uyuklamaya başladım, ne de olsa kovalamaca şiddetini yitirmeye başlamıştı.

Gözlerimi açarken, bir süre önce yaşananların hepsini anımsamaya başladım. Pencereden dışarı kafamı uzatıp arkamıza baktığımda ne kurtlardan ne kedilerden bir iz olmadığını gördüm. Hissettiğim korku ve gerilim hafıfladı. Kılıcı kınına yerleştirdim ve geriye yaslandım.

Etrafı, topraktan yükselen sis ve gökyüzünden boşalan yağmur gibi bir ses kapladı: Sesin çıkış yeri konusunda benzetme yapılabilecek en yakın şey bir trompetti. Bir trompetten çıkan *tatata* sesi kadar uzun, bir deniz kabuğunun ümitsizlik içerisinde açılırken çıkardığı inilti kadar tüyler ürpertici bir ses. Kısa ömrüm boyunca buna benzer bir ses duymamıştım.

Havayı delen bir ateş gibi, cildimi deldi ve kemiklerime kadar işledi. Kaçmam gerekiyordu, biliyordum. Kaç. Kaç.

Araba yavaşladı, gıcırdadı ve durdu. *Enu* aşağı atladı, kaşları çatılmıştı. Üçüncü gözü beni korkutmadı çünkü sadece diğer ikisiyle bana bakıyordu. Üçüncüsü başka bir yere, yanı tarafa, benim asla göremeyeceğim ve asla bir an için bile görmek istemeyeceğim bir yere bakıyordu.

“Öür dilerim, kuzen. Seni dilediğimiz kadar uzağa taşıyamayacağız.”

“Mansa sizi eve mi çağırıyor?”

Enunun kahkahası titrememe yol açtı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Tekrar denedim: “Sizler Dört Aylar Hanesinin hizmetkârlarısınız, eve çağırılıyorsunuz.”

“Her ne kadar her büyücü Hanesinde bizden bir çift bulacak olsa bile, Dört Aylar Hanesinin hizmetkârları değiliz. Onların hizmetkârları olduğumuza inanıyorlar ya da inanmak istiyorlar, ama değiliz. Daha çok, bir gün çok kuvvetli olabilecek bazı insanların üzerinden ilgisini hiçbir zaman esirgemeyen daha yüce bir kudretin hizmetkârlarıyız.”

Borazan bir kere daha çaldı, bu sefer daha güçlüydü.

Parmak eklemlerim beyazlayınca kadar pencerenin kenarlarını tuttum. “Beni burada terk ediyorsunuz!”

“Ne yazık ki efendilerimiz çağırıyor. Uymak zorundayız.” Yüz ifadesini okumak benim için zordu: insana özgü bir şefkat ve bundan daha fazla ölçüde hafife almaya benzer bir duygunun —birazcık olsun benim gibi ölümlü bir yaratığın ufak tefek işleriyle araya mesafe koymak istemekten kaynaklanan belki— karışımı vardı. Ya da kızgındı. Anlamak pek mümkün değildi. “Sana gelince, ölümlü dünyaya geri dönmelisin, rehberin olmadan burası senin için güvenli olmaz. Özellikle avın hüküm sürdüğü bu gecede. Bildiğin dünyana dönmek için gerekli beceriyi ve gücü kendin bulmalısın. Yalnız şunu bil: Buz büyücüleri, Cadılar Gecesi ve Cadılar Günü’nde seni takip edemezler. Av hüküm sürerken buralarda olmaya cüret gösteremezler. Ancak, bu gece tüm ölümlü yaratıklar için tehlikelidir. Güneş battığında kendine bir sığınak bulmuş ol ve şafakta yola çık, hangi yola çıkabilirsen oraya git.”

“Ozan bir tayf pelerini giydiğimi söyledi. Ne anlama geliyor bu?”

“Kuzen olduğumuz anlamına. Git şimdi.”

İçeri girdi ve kepenkleri kapattı. Hemen sonra —arabanın etrafının dolaşması için yeterli bir süre değildi bu— diğer kapının mandalı çevrildi ve kapı açıldı. Dışarıya, dondurucu kış soğğunun yaşandığı alacakaranlığa —ruhlar dünyasının sonbahardan kalmış güzel havasına değil— adımımı attım. Koyu bulutların altında donmuş boş bir arazi uzanıyordu. Rüzgâr yoktu.

Yukarıda oturan faytoncu elindeki kırbaçıyla beni selamladı.

Borazan üçüncü kere çaldı, ses gök gürültüsü gibi tepelerin üzerinden dalgalandı.

Kırbaç, artık toynakları yer kabuğunun üzerinde durmayan atların sırtına indi. *Erü* marşpiyenin üzerine çıktı ve ardından hafif bir rüzgâr esti. Kadının sırtından çıkan kanatları açılmıştı.

Kuzeyden üzerimize doğru uğuldayan rüzgâr, neredeyse yere deviriyordu beni. Araba, *erü*, faytoncu ve atlar bin bir buz parçasına ayrıldı ve ben de bu jilet kadar keskin parçaların darbelerine maruz kalır kalmaz gözlerimi kapadım.

Tekrar açtığımda ne *erü* ne faytoncu, ne araba, ne de dört at vardı yanımda. Tek başıma, ıssızlığın ortasında öylece durdum bir süre. Karın yağmaya başladığı ve Cadılar Gecesi'nin susturduğu bu dünyada yanımda sadece kılıcım, bileziğim ve üzerimdeki kıyafetler vardı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Etrafım harap olmuş ağaçlarla çevriliydi. Üzerinde durduğum açıklıkta, kar çimlerin üzerinde tozu yordu. Araba bizi o kadar sarsmadan ilerlemişti ki paralı yolda olduğumuzu düşünmüştüm ama ümitsizce etrafı araştıran gözlerim herhangi bir yol göremedi. Belki de fiziksel dünyada ölümlü gözlerin göremediği, ruhlar dünyasındaki bir yoldan ilerlemiştik. Kararmaya başlayan havayla birlikte son gölgeler de kayboluyordu.

Avın hüküm sürdüğü gece.

İşte! Kuzey tarafımda, belli belirsiz bir ışık hüznle titreyerek kayboldu. Sesler yükseldi ve kesildi; sonra şarkı biçiminde, alkışlayan eller ve onlara eşlik eden davul sesleri ile birlikte, tekrar yükseldi.

Ev doğuydu. Kuzeyden şarkıcıların sesi duyuluyordu. Güneyle batı arasında, iki ağaç arasındaki bir örümcek ağı kadar belli belirsiz olan hafif bir pırıltı dışında fazla bir seçenek görünmüyordu. Bir patikaydı belki. Olmasa bile ağaçların arasında saklanabilirdim. Kılıcım kınında, koşmadan —telaş takılıp düşmeme sebep olabilirdi— ama süratle ilerlemeye başladım. Bir hışırtı etrafımda dolaştı ve durdu sonra, ama kurtların veya kılıç dişli kedilerin bu dünyada bile kokumu

takip edebileceğini bildiğimden ben durmaya cesaret edemedim. Ruhlar dünyasının hayvanları bizim tarafa geçebilirler miydi acaba?

Toprağın üzerini bir kubbe gibi kaplayan alaçamlarının kokusunu belli belirsiz duyuyordum. Ağaçların altındaki patika Romalı mühendislerin elinden çıkmış gibi dümdüz ve soluk veriyormuşçasına büyüğü bir çekicilikle uzanıyordu. Koşullar şimdilik, benim görüş yeteneğindeki bir insan için yeterliydi.

Ağaçların dalları üzerime doğru eğildi. Üzerime hızla düşen bir şeyden kurtulmak için kollarımı başımın üzerine kaldırıp birini pataklar gibi sallarken, file kafama ve ellerime dolandı. Derin bir nefes alıp yaşadığım paniği bastırmaya çalıştım, sonra çömelip kılıcımı kınından çektim. Kabzasını önümde tutarak fileyi kaldırdım ve solucan gibi kıvrılarak filenin altında ilerlemeye başladım. Sonuna ulaşp başımın üzerinden sıyrırken önümde iki adam belirdi. Fileyi kavradım, yukarı ve yana kaldırıp var gücümle adamlara fırlatır fırlatmaz ters yöne koşmaya başladım.

Başka bir bedene tosladım. Bir el, kılıç tutan kolumu kuvvetlice kavradı. Beni yakalayan adam uzun boyluydu ve kalın kış kıyafetleri giymişti. Ter ve yün kokması dışında söyleyebileceklerim bu kadardı. Dizlerimin üzerine çöktüm yeni bir açt bulmak için ve pırıldayan kılıcımı karşımdakinin suratına çevirdim.

Hırıltıyla kahkaha arası bir ses çıktı dişlerinin arasından. Dizini kaldırdı ve beni sertçe tekmeledi. Fileye doğru senderlerken —ama kedilere özgü zarafetim sayesinde bekledikleri gibi düşmedim— savurduğum kılıcımın havayı ikiye böldüm. Göğsüm acımişti, ama hâlâ nefes alabiliyordum.

O belli belirsiz, zayıf ışığın yardımıyla, etrafımın değersiz taşlarla süslü muflonlu yün paltolar giymiş, avcılara hay yay ve mızrakla silahlanmış yedi adam tarafından sarıldığını gördüm. En yaşlısı çizilmiş bir surata sahipti; kulaklarına ka-

dar men vün şapkasının altındaki saçında, her birinin sonuna nazarlık bağlanmış birkaç gri çizgili örgü vardı. En küçüğü ise benden daha genç olan bir delikanlıydı; böyle bir gecede benim gibi birisini, kılıç elinde, bulmanın şaşkınlığıyla gözleri büyümüştü.

Tosladığımı adamdan bir, "Ah!" sesi çıktı, başparmağındaki kanını yaladı ve "Kılıcın kesti beni. Bu kedi beni bilerek mi tırmaladı, yoksa sadece ürktüğünden mi?" dedi.

Onu kastederek, "Kılıcımı nasıl kullanacağımı bilirim. Fileyi üzerime atan sendin."

"Bilgili bir insansın," dedi. "Yine de, biz yedi kişiyiz, sen ise tek."

Yaşlı olan öyle kaba bir aksanla konuşuyordu ki anlamakta zorlandım: "Cadılar Gecesi'nde hiçbir akli başında avcı çıkıp avlanmaz, özellikle de soğuk gelikle."

Soğuk geligi nasıl tanı mıştı?

İki adam fileyi düzgünce katlayıp bir bohçanın içine koydular. Genç olanı bohçayı omzuna aldı ve iki adamla birlikte, boynundan deri bir iple sarkan ufak davula özen göstererek, yola koyuldular. Diğer bir çift, bacaklarından bağlanmış ölü bir hayvanın sallandığı kalın bir sopayı omuzlarında taşıyarak arkalarından devam etti. İlk bakışta bir tundra antilobu olduğunu düşündüm çünkü Çorak Topraklar buradan on günlük yürüyüş mesafesindeydi ve hayvanlar bazen yollarından sapabilirlerdi. Sonra üç boynuzu olduğunu fark ettim: İki tanesi açık renkteki kulaklarının hemen üzerindeydi, üçüncü ise hareketsiz kaşlarının tam ortasındaydı.

Uzun boylu adam ve yaşlı olanı beklediler.

"Bu dünyanın bir kadını mısın; yoksa ıssızlıktan buraya kadar bizi takip eden, ruhlar dünyasının kadın şekline girmiş bir yaratığı mısın?" diye, ne nazikçe ne de kızgınca, sordu uzun boylu olanı.

Nefesim ne zaman düzensizleşmişti ki? Koşmamıştım belki, ama yolda karşıma çıkan şaşırtıcı olaylar sersemlemle-

me yol açmıştı. İleride genç delikanlı davulunu, koruyucu bir kalkan görevi görüyormuş gibi çalmaya başladı.

Kırsal kesime özgü bir şekilde —Daniel Hassi Barahal’ın günlüklerinde öyle yazıyordu— “Huzur üzerinizde olsun,” dedim. “Huzurunuz var mı, arkadaş?”

Yaşlı adam kıkırdadı. “Beni yetiştiren annem sayesinde huzurum var. Ya senin?”

“Ben, benim de huzurum var... ah... kadın olmamın verdiği güçlerim sayesinde,” diye karşılık verdim, her ne kadar bu güçlerimin ne olduğu konusunda bir fikrim olmasa da. “Ya evinizdeki insanlar, onlar da huzurlu mu?”

“Bir sorun yok. Sizinkiler?”

Bu bir süre daha böyle gidebilirdi; ama gece ilerliyordu ve ben, beni öldürmek isteyenlerle arama mesafe koymam gerekirken, tek bir noktada kalmıştım. Bazı görgü kuralları olduğunu bilmeme rağmen ‘insanlarım’ hakkında yine de yalan söyleyemezdim, ben de kaba olmayı denedim: “Aceleci tavrım için özür dilerim, ama uğursuz bir gecedeyiz. İsmim Catherine. Sizin benimle paylaşacak bir adınız var mı?”

Gülümsememe neden olan bir sırtıtsla, “Evimde bana Baba derler,” diye cevap verdi yaşlı adam. “Yolda karşılaştığım bir yabancı için ise, Mamadi.”

Uzun boylu daha sabırsızdı: “Evimde, Duvai. Avcıyız ve düşündüğümüzden daha geç bir saatte eve gidiyoruz. Cadılar Gecesi ormanda dolanmak için uygun bir zaman değil.”

En azından sorularına sorularla cevap vermiyorlardı!

Bir uğultu yükseldi, ama ikisi de bir tepki vermedi buna; belki de duymamışlardı. Dallar kıpırdamamış olsa da, sesin iki dünya arasında esen bir rüzgârdan kaynaklanmış olması mümkündü.

Gittikçe azalan, ağaçların arasında artık neredeyse kaybolmuş ışığa ve azalmakta olan darbuka sesine doğru hareket alan yaşlı adam, “En iyisi yola koyulmak,” dedi. Uzun boylu, başıyla kibarca veda etti bana ve onu takip etmeye başladı.

Onlar uzaklaşırken *enayla* faytoncuyu borazanla çağırınların kim olduklarını merak ettim. Efendileri kimlerdi? Hava iyice soğumaya ve gece giderek daha karanlık olmaya başlamıştı. Havada beni gerçekten korkutan bir şeyin tadını alabiliyordum, kurtların nefesleri ensemdeydi. Kılıcımı kımına soktum ve kürk pelerininim eğer beni sıcak tutacaksa, bir tayf pelerini olmasını dilerken uzun boylu ile yaşlı olanın arkasından yürümeye başladım. Ormanın içinde canlı ve hızlı adımlarla yürürken ne biraz olsun yavaşladılar ne de iki laf ettiler. Kıyafetlerine dikilmiş incik boncuklar ve nazarlıklar hafifçe şakırdıyordu.

Bir kere daha rüzgârla birlikte bir uğultu yükseldi ve bu sefer avcılar buna tepki verdiler. Sinirlenen genç delikanlı dışında, galiba aralarında şakalaşmışlardı. Karma bir dildi konuştukları: bir parça, kuzeyde kullanılan lanet Latince ama daha çok Kelt ve Mande'nin bir karışımı. Tam olarak anlayamamam da ve tabii ki konuşamamam da birazını takip edebiliyordum çünkü akademide bazı öğrencilerin kendi aralarında benzer lehçelerde konuştuklarına şahit olmuştum. Delikanlının, tecrübeli adamların önderliğinde galiba ıssızlıkta yaptığı ilk keşif gezisiydi ve onların liderliğinde sağ salim evine dönebilecekti. Doğal olarak onunla dalga geçiyorlardı.

Sırtı bana dönük olan uzun boylu olana, “İssızlıkta avlıyoruz derken, ruhlar dünyasına geçip avlandığınızı ve geri döndüğünüzü mü söylemek istediniz? Ölümlü insanların oraya geçemediğini zannediyordum,” dedim.

“Dikkatsizce yaprakları koparılan çiçekler en sonunda solarlar,” dedi ortak dilde.

“Kelimelerimi, yaprakları dikkatsizce koparılan çiçekler gibi düşüncesizce seçtiysem özür dilerim ama böyle bir gecede ve karşılaştığımız bu koşullarda neden sorduğumu eminim anlıyorsunuzdur,” diye karşılık verdim.

“Kıyafetlerinden ve tavırlarından şehirli olduğunu anlıyorum. Avcılar herkesten çok önce ıssızlıkta yürümeye

başlamıştır. Ozan ve demircilerden bile önce. Buz büyücülerinden ise çok çok daha önce. Tarihi öğrenmemiş olanların bununla ilgili hiç bilgileri olmadığı için özürleri kabul edilebilir.”

Buz büyücülerinden bahsederken sesinin ciddileştiğini hissettim. İncelememe devam ettim: “Eğer buralardansanız o zaman kesin bir büyücü Hanesine bağlısınız demektir, ne de olsa yakınlarda böyle bir Hane var, değil mi?”

Çok da masumane olmayan sorum hiç şüphe yok ki onu kızdırmıştı, çünkü adımlarını hızlandırdı ve ben de aslında hızlı yürüyen biri olmama rağmen tempomu arttırmak zorunda kaldım. Başka herhangi bir gecede kendi başıma ilerlerdim, ama kuzeyde yetişmiş hiç kimse Cadılar Gecesi’nde karanlık çöktükten sonra tek başına yürümez. Tek bir kişi bile. Cahil köylülerin basit inanışlarını, entelektüel neştereleriyle kesip parçalara ayırırken, onaylamadıklarını belirten sesler çıkaran akademisyenler bile.

Ormanlık alanın bitmesiyle birlikte, otlak arazileri, sütun biçimindeki meyve bahçeleri ve hasatların haftalarca önce toplanmış olduğu sürülmüş tarlalar görüldü. Bir karaçam korusunun içine daldık ve gövdesinin büyüklüğünden ulu bir dev olduğu anlaşılan bir ağacın altında durduk. Gövdesi, her yerine asılmış duran hayvan boynuzlarıyla kaplanmıştı. Uzun boylu adam eliyle durmamı işaret etti ve yarım bir çember oluşturup basit bir konuşma olmadığını anladığımı şeyler söylemeye başladılar, bu arada yaşlı adamı bıçağını çıkarmış ve taşıdıkları ölü hayvanın omzuna bir kesik atmıştı. Kan hayvanın bedeninden tembelce çıkıp, azar azar ağaçların birinin dibine damlamaya başladı. Görünmez bir elin basıncı veya hafifçe ve hızlıca titreşen bir yaşamın tadı veya bir koku ve ses başımı ağrıttı. Sonra ağrı yok oldu ve rüzgâr ağaçların arasından esti; ürperdim. Yeniden hareket etmeye başladıklarını görünce sevindim, burada kavrayamadığımı bir güç vardı ve bu kadar yakınında olmak istemiycordum.

Bir uluma, bir kere daha. Bu sefer kurtlardan değil, çok daha tehlikeli bir avcıdan geldiğini anlamıştım. Adımlarımı hızlandırıp, uzun boylu adamın ensesinin dibinde yürümeye başladım ama o, beni fark etmeme alçakgönüllüğünü gösterdi.

Korudan çıktık. Üzeri buz tutmuş bir göletin kenarından yürürken genç delikanlı sıranın arkasına düşüp yanımda yürümeye başladı.

“Duvai, senin ıssızlıktan çıkıp bizi takip eden bir tayf olduğunu düşünüyor,” dedi sessizce, “ama eğer öyle olsaydın o zaman güzel bir kadın olur, titremez ve bu kadar yorgun görünmezdin.”

Bu yorgun ve güzel olmayan hâlimle elimden geldiğince alaycı, “Teşekkürler,” dedim ama sonra güldüm, çünkü akademide bu tür gençleri çok görmüştüm. Daha çok cesur olanlar kendilerinden büyüklerle bu tarz konuşuyor olsa da, hepsinin aklından aynı fazlasıyla can sıkıcı düşüncelerin geçtiğine emindim.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı çenesi aşağı düşerken; muhtemelen utancından kızarıyordu da. “Ama Mamadi senin de bizim gibi insan kanı taşıdığını söylüyor.”

Nasıl hamle yapacağımı biliyordum, karşı atağa geçtim: “Senin ıssızlıktaki ilk ziyaretin galiba? Köyünüzdeki avcılar sık sık ruhlar dünyasına geçiş yaparlar mı?”

“Ah, hayır!” Erkek olan gençler bildikleriyle gösteriş yapmaktan kendilerini alıkoyamazlar, bunun nedeni de şüphesiz bildiklerinin az olmasında yatar. “Cadılar Gecesi yaklaştıkça dünyalar arasındaki örtü inceliyor. Çok güçlü ve akıllı bir avcı iki dünya arasındaki geçiş noktalarını nerede bulacağını iyi bilir. Ancak onun için bile çok tehlikeli bir geçiş—”

Çok fazla konuştuğunun farkına vardı. Aniden konuşmaya son vermesinin ömrü olabilecek bir homurtuyla, aramıza mümkün olduğu kadar çok mesafe koymak için kafilenin ön tarafına doğru hareketlendi. I ler ne kadar bizi duyamayacak

kadar uzakta olduğunu düşünmüş olsam da, yaşlı adamın kıs kıs güldüğünü duydum.

Buz kaplı sazlığı da geçince göletin sonuna gelmiş olduk. Yanından akarsu geçen, kazıklı çitle çevrili bir bayırdan aşağı inmeye başladığımızda burayı daha önce görmüş olduğumu hatırladım. Aşağıdaki düzlükte bir köy uzanıyordu. Yerleşim alanındaki duvarlar ve karmaşık ve birçok hücreye benzeyen evler, arı kovanını andırıyordu. Köyün etrafı iki sıra kazıklı çitle çevrilmişti. Dışarıdaki çit köyü tarlalardan, içerideki çitse Haneleri bahçelerden ve diğer barakalarla benzeri küllübelerden ayırıyordu. İki sıra çitin de kapılarında meşaleler vardı. Arabayla yakınlarından geçerken görmüştüm bu köyü. Andevai'nin tüm o uzun yolculuk boyunca ilgi gösterdiği tek yeri. Karanlıkta izlerini tam seçemesem de, paralı yolun yakınımızda olduğunu biliyordum. Belki de kaçmalıydım, ama geceydi ve hava deli gibi soğuktu. Hepsi bir yana, havadaki tehlikenin kokusunu alabiliyordum. Cadılar Gecesi'nde tek başıma, ateşsiz ve üzerimde sadece kıyafetlerimle kılıcım varken nasıl olur da sağ çıkmayı bekleyebilirdim ki? *Anın hü-küm sürdüğü gece.*

Dıştaki çitin önünde kabilemizi, odun, kuru yapraklar ve kurutulmuş çalılardan oluşan moloz yığınının son dokunuşlarını yapmakta olan bir grup genç adamı ve kadını karşıladı. Açık kapıdan içeri girdik. Bahçelerin arasında uzanan bir patikada, adamlar aralarında bir konuyu tartışıyor ve ardından farklı yönlerde dağıldılar. Yaşlı adam ve dört yetişkin, yanlarında ölü avları, sönmekte olan bir fırının bulunduğu bir küllübeye girdiler. Duvai'nin işaretleriyle, heyecandan yerinde duramayan genç delikanlıyla birlikte, iç kapıya doğru ilerledik. Mızraklar ve büyük yaylarla silahlı —Hanenin gözlediği bir bölgede misket tüfeği olması beklenemezdi zaten— iki genç adam iç kapıda durdular.

"Huzur üzerinizde olsun. Nasılsınız?" diye sordum muhafızlara.

Nasıl davranacaklarına karar vermek için uzun boyluya göz ucuyla bakıp —adam bir kaşını kaldırarak cevap verdi sadece— “İyi. Bizi yetiştiren annemiz sayesinde iyiyiz,” diye mırıldandılar.

“Ya köydeki herkes?”

“İyiler. Hepsi iyi.” Gözümün içine bakmamaya özen gösteriyorlardı, ne de olsa ruhlar dünyasından özellikle onlara kötülük yapmak için gelen bir ruh olabilirdim. Ailelerini sormadım, çünkü onları tanıımıyordum. Gözlerini yana, uzun boyluya çevirdiler ve başlarıyla işaret yapıp, korktukları olma ihtimalime karşı fark edilmemesini umarak, “Duvai, nedir bu? Sen mi yanında getirdin, yoksa o mu seni takip etti?” diye sordular.

Kırsal kesimin âdetlerini biliyordum. Daniel Hassi Barahal, günlüklerinde bahsetmişti.

“Misafir haklarını talep ediyorum.” Eğer kapı bekçilerini şaşırtmayı başarmışsam, uzun boyluyu çok daha fazla şaşırtmış olduğum kesindi. Belki de beni gerçekten bir ruh zannetmiş ve şimdi yanılmış olduğunu fark ediyordu. Kapıda yanan meşalelerin ışığında, benden yaşça daha büyük, iri yapılı ve yakışıklı, orta yaşlı değil ama adam denebilecek yaşta olduğunu görebiliyordum. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı, bunun tek sebebi de biraz önce Andevai’yi düşünüyorum olmam —onu tekrar düşünmek zorunda kalmam ne kadar büyük bir talihsizlikti— ve Duvai’nin saçı ve cildi daha açık renkte olmasına rağmen ikisi arasında bir benzerlik görüp görmediğimi merak etmemdi.

Muhafızlar söylemeleri gereken sözleri söylediler: “İçeri gir ve beslen. İçeri gir ve uğursuz rüyalar görmeden uyu.”

Rahatladım ve meşalelerin arasından içeri girdim. Köpekler havladı, ama uzun boylu adamı yanımda görüp onun arkadaşlarından biri olduğumu düşününce sustular hemen.

Akşam karanlığında binaları saymak zordu, içerisi bayağı büyük bir alana yayılmış gibi duruyordu. En az iki düzine

mun saydım. Bu en az bir düzine evin, kapılarında mum yaktığı anlamına geliyordu. Daha medeni görünen Adur-nam'da bile, Cadılar Gecesi'nde her hane kapısına ya bir mum ya da bir lamba koyar. Giriş kapısının ters tarafına dü-şen köyün uzak kısmında yuvarlak, koni biçiminde sazdan bir çatısı olan, büyük bir yapı yükseliyordu. O taraftan rahat bir ritim tutturmuş bir davul sesi gelmeye başladı, genç de-likanlı güldü ve sesin geldiği yöne doğru birkaç adım atar atmaz uzun boylu ters bir şekilde söylediği birkaç sözcükle onu durdurdu. Davul sesi sanki uzun boylu adam onu sus-turmuş gibi kesildi ama yerini kahkaha seslerine, kısa şarkı sözlerine ve alçak seste deneysel çalan ikinci bir davula bıraktı. Bu dağınık başlangıcın ardından bir kadının uzun süren altosu yükseldi.

Uzun boylu adam, "Haber ulaştırılacağı zaman ayaklar hızlanır," der demez genç delikanlı karanlığa doğru hızlı adımlara yürümeye başladı. Bana da, "Soğuk bir gecede sıcak bir şömineden iyisi yoktur," deyince, ben de bunu bir davet olarak kabul ettim.

Kapıları ortak avluya açılan evlerden oluşan bir yapıya girdik. Avlunun öte tarafındaki, birbirlerinin yakın akrabalarıymış gibi görünen evlerin kapıları yanan birer mumla süslenmişti. Kadınlar çalışıyor, konuşuyor ve şakalaşıyordu. Binaların arasındaki dar sokakta bir çocuk koştu ve bir çift kadın, kafalarında sepetleriyle, gülerek geniş açıklıkta yürü-düler. Harika yemek kokuları geldi burnuma: bu cızırdayan-lar kesinlikle et olmalıydı!

Avlunun giriş kapısının neredeyse tam karşısındaki bir ka-pıya yaklaştık, Duvai yaşlarında bir kadın onu karşılamak için kapıya çıktı. Beni görünce somurttu. Bu kısa boylu, tatlı ka-dının üzerinde çizgili yün bir elbise vardı. Sıcaklığı buradan hissedilebilen, içerideki dökme demir fırın böyle bir köyde şüphesiz, refahın bir işaretiydi.

Kapı eşiğinin karşı tarafında, bir çift yeni yürümeye baş-

lamış çocuk, yeniyetme bir delikanlı ve orta yaşlı bir kadın bana bakmak için toplanırken, “Bu akşam huzur üzerinizde olsun.” dedim kadına.

Kadın beni içeri davet etmedi, onun yerine dışarı çıktı, uzun boylu adamı bir köşeye çekti ve alçak seste konuşmaya başladı. Bu arada avlunun giriş kapısında neler olduğunu görmek isteyen bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Kendimi akademideki bir serginin önemli bir parçası gibi hissettim. Basit köy kıyafetleri içerisindeki, genç yaşlı, kadın erkek, bu insanların hiçbirisi Adurnam sokaklarında dilenenlerin açlık çeken görüntüsüne sahip değildi, ama şehir insanlarının zarıflığına da sahip değillerdi şüphesiz. Avlunun ortasındaki, ateş tuğlası döşenerek oluşturulmuş bir çukurdan yükselen alev gecenin karanlığına karşılık verdi. Birkaç kütük sıra ve taş havan, yapraksız büyük ağacın altında dinleniyorlardı.

Benden daha genç görünen bir kadın kalabalığı yararak, uzun boylu adamla eşine doğru aceleyle yürüdü. Yanlarına gelebileceğini söyleyen işareti aldıktan sonra o kadar kısık seste bir şeyler anlattı ki ben bile kalabalığın uğultusunda ne söylediğini anlayamadım, ama avcı ve eşi olduğunu düşündüğüm kadınla konuşurken bana birkaç bakış fırlatmıştı. Her şeye şüpheli gözlerle baktığım bu gece öyle bir geceydi ki bu kadın da bana tanıdık gelmişti.

Etrafindakileri tedirgin eden, görülebilir ve duyulabilir bir kızgınlıkla, “Yapmayacağım!” dedi uzun boylunun karısı.

Duvai’nin karşılığı, “Çoktan misafir haklarını talep etti ve bunlar da sunuldu. Onu kovmak atalara yapılmış bir hakaret...” oldu. Geri kalanını yine duymadım.

Genç kadın başıyla beni çağırınca yanına gittim. Beni ana alandan ufak, özel bir avluyla ayrılan alçak bir kapıya kadar götürdü. Burası girişinde iki mum olan tek evdi. Biz eşige varmadan önce kapı içeriden açıldı, yaşlıca bir kadın belirdi ve beni baştan aşağı süzdü. Yeni bir selamlaşma faslına başlamadan kapıyı iyice açtı ve içeri girmem gerektiğini açıkça ortaya koydu.

Toprak duvarlar o kadar kalındı ki oda dışarıdan görün-
düğüne oranla daha küçükmüş hissiyatı uyandırdı bende.
Tek odasının çoğu karanlıktaydı. Taze çam taçlarının kokusu,
ekşimiş süt ve yeni soyulmuş soğan karışımı kokuyu bastırı-
yordu. Kapının bitişiğinde, dört tane çatılmış oturak duru-
yordu. Kapının karşısında bir yatak vardı. Yatağın altında eski
bir sandık duruyordu ve çatı kirişinden aşağı beş demet ot
sarkıyordu. Duvara gömülmüş şömine ve bir tekerlek dışın-
da, evde başka da bir şey yoktu.

Yaşlı kadın su dolu bir kâse uzattı. O kadar susamıştım
ki hepsini içtim, teşekkür etmeye fırsat bulamadan yataktan
titrek bir ses konuştu.

Lehçesini anlayamadım bir türlü. Kız onun adına konuş-
maya başladı benimle: “Andevai’nin gelinine bu köyün ana-
sıyla konuşması için izin verin, eğer kendisi de isterse.”

Kaçacaktım, kaçmalıydım; ama sözcükler kalbimi ve
ayaklarımı zincirledi. Belki kediye öldürenin merak olduğu
doğruydı veya belki de, her ne kadar bana bir seçenek tanı-
mış gibi görünse de, bu yatalak kadının beni burada tutacak
gücü vardı. Kızın kim olduğunu şimdi anlamıştım. Diğer iş-
çilerle birlikte meyve bahçesinden yürürken kısa bir anlığına
gördüğüm kızdı. O zaman Duvai, Andevai’nin ağabeyi olu-
yordu. İnanılmazı başarmış ve çok yanlış bir yere kaçmıştım.
*Enıy*la faytoncu bana ihanet etmiş olabilir miydi? Ama o za-
man, neden bu detaylı kaçış planını sahneye koymak için bu
kadar çaba harcasınlar ki? Daha mantıklı olan açıklama, beni
buraya mansa veya ozanın yönlendirmiş olmasıydı.

Yataktaki şekil tekrar konuştu ve kız da anlamam için tek-
rarladı: “Kurt görmüş olman orada bir kurt olduğu anlamına
gelmez.” Ve ekledi: “Ananın görme yeteneği vardır.”

Nefes alıp verişim hızlanmış ve zorlaşmıştı. “O senin an-
nen mi? Andevai’nin annesi yani?”

“Babamızın annesi, dolayısıyla bizim de annemiz. Ona
git. Merak etme, ısırmaz, Catherine. İsmi Catherine, de-
ğil mi? Ağabeyinin karısı tabii ki benim kız kardeşim olur!”

mevye bahçesindeyken tanışmak istemişim ama ağabeyim seninle tanışmamı istemedi.”

Yaşlı kadın cevap veriyormuş gibi tekrar konuştu, kız da suratını ekşitti ve omuz silkti: “Bizden utanıyor. Orada ona öğrettikleri bu: insanlarından utanması.” Kız yan gözle bana baktı, bir sonraki sözleri düşmanca değildi belki ama büyükanne'nin tonunda olmayan bir sertlik vardı: “Sen de bize tepeden mi bakıyorsun, Catherine?”

“Hayır, hayır, kesinlikle değil.” Şimdi büyükanneye yaklaşmam gerekiyordu yoksa davranışım burnu büyüklük olarak algılanacaktı. Onları reddettiğini artık bildiğime göre arkadaş canlısı olmamın ne zararı olabilirdi ki? “Büyükanne, bu akşam selamlarımı kabul edin. Her şey yolundadır, umarım?”

Bir süre böyle devam ettik ve konuştukça yaşlı kadının kırsal kesime has dilini anlamak benim için daha da kolaylaştı. Kaçırdıklarımı da Andevai'nin kız kardeşi sayesinde anlayabiliyordum. Bu uzun selamlaşma ayınının ne zaman başka bir yöne kaydığını fark edemedim. Büyükanne'ler genelde çevrelerindeki sorgulama hakkını kendilerinde görürler ve ben de torununun karısı, dolayısıyla artık onun kızıydım.

Kızın yardımıyla anlatmaya devam etti büyükanne: “Doğal olarak Duvai'nin karısı, kocasının ikinci eşi olarak ıssızlıktan bir dişi ruh getirdiğini düşündü. Bu nedenle sana bu kadar kötü davrandı. Yoksa zalim veya cimri biri değildir, ama tüm kadınların —özellikle ıssızlıkta yürürken onu gören dişi ruhların— kocasını arzuladığını düşündüğünden kıskançtır. Ayrıca kocası bir gün ailenin lideri de olacak.”

“Neden benim... ah... ıssızlıktan gelmiş bir dişi ruh olduğumu düşünüyor?”

“İliklerinden ruhlar dünyasının kokusu yayılıyor. Ama ben, dişi ruhları da erkek ruhları da ve bebekken değiştirilmiş çocukları da görmüş bir anayım ve onlardan biri olmadığımı ama başka bir şey olduğunu biliyorum.”

“Benim ne olduğumu biliyor musun?” Cevap istiyordum.

Sabırsız tonum kızın beni uyarmasına yol açtı, ama yaşlı ana gülümsedi. “Kafanın karışmış olduğunu hissediyorum. Köyümüze neden geldin? Cadılar Gecesi’nde kutlanacak bir gerdek gecesi uğursuzluk getirir, bu nedenle beklesen daha iyi olurdu. Büyük bir evde, zengin yemeklerle ve güzel kıyafetlerle bu gecenin geçmesini bekleyseydin keşke.”

Dilimi tuttum, düşüncelerim öfkeliydi. Beni suçlu çıkar-mayacak ne söyleyebilirdim?

“Ama sonuçta buradasın,” diye devam etti. Düşüncelerimi okuyabildiğini zannetmiyordum ama bezgin, dağılmış hâlime bakıp yılın en ölümcül gecesinde güçlü bir büyücü Hanesin-den ayrılışımın ciddi bir sebebi olduğunu anlamak çok da zor olmasa gerekti. Özellikle Andevai’nin kız kardeşinin, bundan birkaç saat önce ağabeyiyle birlikte Dört Aylar Hanesine gi-diyor olduğumu gördüğünü düşünürsek. “Ve şimdi misafirimizsin. Açsındır diye düşünüyorum. Kayleigh, et ve yulaf lapası getir. Bu kadar yürüdükten sonra kim bilir ayakları ne çok yorulmuştur!” Battaniyenin altından elini çıkarıp kaldırdı.

Anladım ki bu oturmam için bir davetti. Hizmetçi bir tabure getirdi, ben de kibarca ona teşekkür ettim ve Andevai’nin yüz hatlarına sahip mi diye görmek için büyükanneyi inceledim. Bu taraflardaki tüm köylüler gibi o da, Brennan’ın söylediği ‘tartanlar’dan biriydi. Cildi Andevai ve Kayleigh’den daha açık renkteydi, ama Duvai’nin kumral altın saçları yoktu. Çok zayıf düşmüş görünüyordu, ama bakışları tetikteydi. Çelimsiz eli battaniyenin üzerinde kımıldadı. Hangi amaçla bilmiyordum, ama nazıkçe elini tuttum ve bir süre, sıcak elim soğuk teninde, sessizce oturdum. Garipti biliyorum ama rahat hissediyordum, hatta nerdeyse huzurlu. Aralarında konuşan davulları ve kalp atışı gibi düzenli alıp verdiği nefesini duyuyordum.

En sonunda, “Bu köyün ismi nedir?” diye sordum.

“Iharanwy. Çok çalışmamız sayesinde iyi durumdayız. Tıhl yetiştiricisiyiz.”

“Ayrıca avcımız ve bana söyledikleri kadarıyla, ruhlar dünyasında yürüye biliyorsunuz.”

“Senin gibi bir şehirli kız avcılar hakkında ne bilir ki? Veya ruhlar dünyası hakkında? Dört Aylar Hanesinin ilgisini çektiğine göre, zengin veya soylu bir aileden geliyorsun veya tarlalarından birçok buz büyücüsü çıkarmış bir aileden.”

Yüzümdeki nasıl bir ifade buna neden oldu bilmiyorum ama, ihtiyar yine kıs kıs güldü. “Gençler yaşlıların her şeyi bildiğine veya hiçbir şey bilmediğine inanır. Benim merakım sadece torunumun kaderiyle ilgili. Onu görmemize çok az izin veriyorlar.”

Kayleigh içeri girdi; elinde su, temizlenmek için bir bez ve ağzının sulanmasına yol açan, üzerinde bir parça et olan yulaf lapası dolu bir kâsenin bulunduğu bir tepsi vardı.

“Vai giriş kapısında, çok güzel bir atın üzerinde! Festival günlerinde bizi ziyaret etmesine hep izin vereceklerini söylerler, ama o hiçbir zaman gelmez. Catherine, bize tam arkandan geliyor olduğunu hiç söylemedin. Yolda mı ayrıldınız? Sanırım seni arıyordu! Burada olabileceğini hiç düşünmemiştir, eminim. Garip değil mi?”

“Kayleigh.”

“Evet, Ana.”

“Rüzgâr köyde neler diyor?”

“Duvai, sen konuşana kadar kimsenin bir şey söylememesi gerektiğini herkese bildirdi, Ana.”

“Bırakın buz büyücüsü yatağımın ucuna gelsin. Diğerine gelince, kapanmış bir çiçek açmak için gün ışığını bekler. Hayvanlar bile ziyafet için sessiz bir ahır tercih eder.”

Kız benimle bakiştı, sonra aynı Bee gibi gözlerini devirdi. Ardından suç ortaklığının keyfiyle, sırtışını benimle paylaştı ve kapıyı kapadı. Andevai'nin gelişinden kendisi gibi mutluluk duyduğumu varsayıyordu.

Ellerim titriyordu. Küçük evin içerisinde pencereler ararak bakındım, ama pencere falan yoktu; sadece dumanı dışarı veren borusuyla bir şömine ve kapıda bekleyen bir hizmetçi vardı. Tuzağa düşmüştüm.

“Bu kaderi hak etmek için ne yaptım ben?” diye mırıldandım.

“Ben istemedikçe kimse senin burada olduğundan bahsetmeyecek. Avcıların ıssızlığın derinliklerine daldıklarını bildiklerinden ve bu çeyrek günün arifesinde seni bu saçla ve bu hâlde gördüklerinden, insanlar doğal olarak senin bir dişi ruh mu yoksa gerçek bir kadın mı olduğunu merak ediyorlar. Bu nedenle bana getirildin. Oğlum bu tür ziyaretçileri kabul edemeyecek kadar hastadır.”

“Andevai’nin babası hasta mı?”

“Vai ona baba der, ama aslında amcasıdır. O benim büyük oğlum, ne yazık ki kendi oğluna babalık yapamadı. İki erkek torunumun gerçek babası olan genç oğlum ise vefat etti. Du-vai hanenin lideri olmak için aşırı sabırsızlık içerisinde. Bazı erkeklerin kaderi bu: Sevdikleri birinin ölümünü kendileri için bir yükselme fırsatı olarak görüyorlar.”

Güçlü durmak için gösterdiğim tüm çabaya rağmen, burunumu çekmeye başladım ve hıçkırıklarımı engellemeye çalıştım.

“Köşede oturursan seni görmeyecektir. Eğer ben onun görmesini istemezsem seni göremez, bunu da istemiyorum çünkü kalbindekini biliyorum.”

Serbest olan elimin tersiyle burnumu sildim. “Ka-kal-bimdeki nedir?”

“Vai'den korkuyorsun çünkü mansadan korkuyorsun. Mansa senden ne istiyor ki Vai seni ona götürdü?”

İhtiyar kadın mansa kadar kuvvetliydi, ama o kadar farklı bir güçtü ki ismini koymak mümkün değildi.

Ben istemeden kelimeler ağzımdan dökülmüştü. “Ölmemi.”

Bu bile onu şaşırtmamıştı. “Ah. Bir kurban. Bu köşe en karanlık olanı.” Yatağın ayakucunu işaret ediyordu.

Tepsiyi köşeye taşıdım; sol elimde kılıç, peleriniime sarınıp başıma kapüşonumu geçirdim ve karanlıkta oturdum. Hâlâ korkuyordum, ama bir anda bastıran açlık duygusu daha baskın geldi. Öleceksem en azından tok bir karınla ölecektim! Hızla elimi yıkadım ve sol elimle kâseyi kucağıma koyup sağ elimle eti bir çırpıda mideme indirdim.

Kapı açıldı.

İlk önce Duvai girdi içeri, arkasından Andevai ve peşinden şömine ateşinin titreşmesine yol açan bir soğuk dalgası. Çok yakın durmadılar birbirlerine. Andevai'nin güzel, pahalı kıyafetleri odayı eski püskü ve kasvetli gösteriyordu. Her şeye çok uzaktı, sanki odadaki bir şeye dokunursa kıyafetinin mahvolacağından endişe ediyor gibi görünüyordu. Şüphesiz, ağabeyine tepeden bakıyordu, oysaki ondan yarım baş kısaydı. Aralarındaki tezat fark edilmeyecek gibi değildi: Duvai daha uzun, daha iri ve belki on yaş daha yaşlıydı; kendine olan güveninden ve etrafında yaşayanların ona saygısından kaynaklanan gururun sağladığı etkileyici bir görünüşü vardı.

Duvai, kısa ve öz, “İşte geldi, Ana,” dedi. Durumdan hoşnut olmadığını gösteren bu ton beni şok etmiş ve son parça eti daha tam çiğnemedi yutmama neden olmuştu. Neyse ki küçümseyici sözleri yutkunmamın üzerini örttü: “Kardeşim festival zamanında geldi evine, onu daha üst bir mertebeye çıkaran ve büyücü dolu bir Haneye asil bir oğul verdiğimiz için bizi koruyan mansanın cömertliği sayesinde.”

“Buradayım, Ana.” Andevai ağabeyine bakmadı; aralarındaki derin yarığa yol açanın gurur mu, nefret mi, gösteriş mi, yoksa kıskançlık mı olduğunu anlamak zordu. “Dilediğim kadar burada olamadığım için pişmanlık duyuyorum, ama şimdi buradayım. Paralı yoldan gidiyordum ve tam Haranwy’ye vardığımda gece kendini gösterdi.”

Duvai’nin mimiklerinin anlamı çok açıktı. Sesi içten ve kelimeleri sıradandı, ama tonu keskindi: “Artık güçlü bir adam olduğundan öyle yapmamız gerektiği için, bir festival gecesinde onu hoşça karşılıyoruz. Belki onun buradaki varlığı böyle bir gecede Vahşi Av’ın limanda kalmasını sağlar. Veya belki tıpkı balın arıları ve hayvan leşlerinin kurtları çektiği gibi onları buraya çeker. Onların okları ve mızrakları ne herhangi bir insanın gücüyle ne kurnazlığıyla ne de sağlamlığıyla yoldan çıkar. Onunkiler bile bunu başaramaz.”

Kendimi hazırladım ve sol elimle kılıcımın kabzasını kavradım, ama Andevai kendine beklediğimden daha çok hâkim olabildi. Çenesi sıkılaştı. Şöminenin ateşi azaldı, ama sönmeydi.

Büyükannesi tabii ki ondan korkmuyordu. “Cadılar Gecesi’nde, efendiler yaklaşmakta olan senede öbür tarafa geçecek olanların ruhlarını bedenlerinden söker. Hastalık oğlum istila etmiş. Vücudu bu kışı çıkaramayacak. Gördüğüm budur. Ayrıca benim de bu bedenin içerisindeki son günlerim; bu nedenle gözüm sizin üzerinizde, farklı annelerin oğulları. Bu geceyi kucaklayın. Birbirinizi sevmesiniz de köyün iyiliği için bana söz verin ve birbirinizle kavga etmeyin. Sizi her zaman izliyor olacağım.”

Duvai, neredeyse duyulmayacak şekilde homurdandı. “Dilediğin gibi olacak, Ana.”

Andevai’nin kibirli duruşunun daha da dikleşebileceğini düşünmezdim, ama dikleşti. “Dilediğin gibi olacak,” diye tekrarladı.

İki adam kucaklaştı, ama şu ana kadar gördüğüm birbir-

lerine hırıldayan tüm köpekler bile daha arkadaş canlısıydı. Birbirlerinden tuhafça ayrıldılar.

Andevai minderin üzerine diz çöktü. Büyükannesinin zayıf elini tuttu ve çökmüş yanağını öpmek için eğildi. “Seni özledim, Ana.”

Duvai’nin yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

Bu sefer ateş söndü ve bir kül demeti yükseldi. Gariptir ki, odayı aydınlatan mumlar yanmaya devam etti.

Büyükanne Duvai’ye döndü. “Festival dansı başlasın artık. Seninle dinleyeceğim ve dans edeceğim. Böyle bir gecede eğer işler düzgün yapılmazsa bela kapımıza gelecektir.”

“Tabii ki, Ana.” Duvai bu sefer daha içten konuşmuştu. Andevai’ye bir şey demeden evi terk etti. Hizmetçi karşı taraftaki karanlıktan çıktı ve ateşi tekrar canlandırmak için eğildi.

“Zahmet etme. Ben gidene kadar yanmayacak,” dedi Andevai.

Hizmetçi onu duymamış gibi devam etti.

“Geç geldin, Vai. En büyük tehlikede olan, kışın büyüünü öğrenen sensin. Örtünün en ince olduğu ve avın hüküm sürdüğü günde dışarılarda yürümeye cüret etmemelisin. Öykülerin, diğer dünyayı yöneten eskilerin asıl güvenmediklerinin büyücüler olduğunu anlattığına eminim çünkü.”

“Onların, aşırı güçlenenleri ve dikkatlerini çekenleri avladığı anlatıldı bize, ancak gerçekten güçlü olacak kadar eğitilmediğime emin olabilirsiniz. Ben kölelerin oğluyum.”

“Böyle olması hoşuna gitmiyor mu, oğlum?”

Suratını ekşitti. “Hiçbirini talep etmemiştim. Ben avcı olmayı istemiştim, buz büyücüsü değil.”

“Ama şu an neysen osun yine de.”

“Evet öyle. Her gün Hanede hatırlatıldığı üzere, artık hepimizden ben sorumluyum. Bir kurt çetesi gibi bela hemen enseme. Mansa bana bir insanı öldürmemi emretti.”

“Ağır bir görev bu. Ne tür bir insan?”

“Yerine getirmek zorundayım. Başka seçeneğim yok. Bunun için gelmedim, Ana. Bu gece ve gündüz dışarıda dolaşamam, hiçbir büyücü bunu yapamaz; her ne kadar hizmetkârlarımız istedikleri gibi dolaşabilecek olsa da.” Sesinden sinirlerinin çok bozuk olduğu anlaşılıyordu. *Enu* ve faytoncunun, Hanenin kibirli büyütülerinin burunlarını sürmesi ne kadar da güzeldi! Sevecen bir çocuğun alçakgönüllülüğüyle devam etti: “Ben de sizi görmek için durdum. Burada yapacağımı ziyaretler yılın geri kalanını atlatmam için bana güç verecek. Çok daha soğuk bir kış olacak...” Duraksadı, yutkundu ve konuşmaya devam etti: “En iyisi babamı göreyim, onu selamlayayım; sonra da kendi anneme gideyim. Onunla ilgili yeni haberler var mı, Ana?” Konuşurken sesi titriyordu. Evin duvarlarının ötesinde, davulların yüksek sesine, genç sesler şarkı sözleriyle eşlik ediyordu.

“Cadılar Gecesi ateşi yakılıyor,” dedi ihtiyar kadın.

Andevai tersçe yanıtladı: “Bir ateşin aydınlığında bana yer yok.”

Davullar, omuzlarını kıpırdatarak onlara eşlik etmekten kendimi alıkoyamadığım bir ritimde çalmaya başladılar. Bu ölçüyü hatırlıyordum: Şehirli arkadaşlarımdan öğrendiğim ‘kougou’ ritmiydi bu. Ses, köyün sokaklarında ilerleyen bir tören alayı ile birlikte giderek yaklaşıyordu.

“Anneni görmek için şafağı bekleme en iyisi. Hava kararmadan önce verdikleri ilaç tam etkisini göstermişken onu uyandırmak, annenin sağlığı için iyi olmayacaktır. İstersen kutlamalara katılabilirsin. Bırak da yaşlı ve hasta olanlar, gençler dans ederken ihtiyaçları olan dinlenceye kavuşsunlar.” Tören alayı köyün içerisinde uzaklaştıkça yaygarası da azalmaya başlamıştı. “Eğer Kayleigh’in yanına gidersen sana uygun giysiler verebilir.”

Andevai bir elini kaldırdı ve bilinçli bir şekilde çenesi yuvarı kalkarken güzel, seçkin ceketine dokundu. “Kayleigh iyi mi, Ana? Bir sorunu yok, değil mi?”

“Yedi yıl önce Haneye gittiğinden beri hiçbir asker tarlalarınızı ayaklarıyla çiğnemedi.”

Andevai kelimeler onu enselemiş gibi başını kaldırdı. “Ama çiğneyecekler. Daha kötüsü de var. Ana. Mansa bugün bana Kayleigh’i yatağına almayı planladığını anlattı, aynı kandan daha fazla büyücü üreyebilecek mi görmek istiyor. Ne yapmalıyım?”

“Ne yapabilirsin ki, Vai? Babana baba olan büyücü benim iznini istememişti. Onun kabiliyeti —eğer gerçekten ondan geldiyse— babanda baş göstermedi ama senin içinde uyanıyordu.”

“Kabiliyetten daha çok bir lanet.”

“Doğruyu söyle, Andevai; eğer kurtulabilseydin yaparmıydın?”

“Hayır.” Yüzünü kapatmak için ellerini gözlerine götürdü. “Hanede katlanmak zorunda kaldıklarına rağmen, öğrenmek için ıstıbabını çekerim.” Elini indirdiğinde, ifadesi demir gibi sertleşmişti. “İstesem bile fark etmezdi. Aynı bu köy gibi ben de Dört Aylar Hanesine aidim. Onlara itaat etmeliyim, yoksa sizin için her şey daha kötü olur.”

“Mansa seni tehdit mi etti?”

“Kız kardeşimle ilgili planlarımı bana anlatmak için bugünü seçmesini mi kastediyorsun? Hanenin sağladığı ilaç olmadan annemin öleceğini bana hatırlatmasını mı kastediyorsun? Bu köyün Haneye olan yükümlülüklerinden bahsetmesini mi kastediyorsun? Evet, bunların hepsi tehdit değil mi? Benden istediği şeyi beceremediğimden mi yaptı bunları? Belki de ne olursa olsun işleri yoluna koymak için yapabileceğim bir şey yoktur. Yunanlıların söylediği gibi, tek yapabileceğim benden istediklerini yaparak gözlerindeki değerimi yeterli seviyeye çıkarmak. O zaman belki, mansa, bir zaman sonra, Kayleigh’i onun ilgisinden çekip kurtarmama izin verir bana.”

“Bundan şüpheliyim.”

Nefesini alırken tısladı. “Köşeye sıkıştım. Bütün bunlara bir can nasıl karşı çıkabilir ki?”

“Cevabını kendi başına bulman gereken bir soru bu.”

“Benden öğreniyorlar, Ana. Anneme ne anlatırsam anlatayım, sen gerçeği biliyorsun. Onların gözünde bir hiçim, sadece çok güçlü olduğum için beni harcayamıyorlar.”

“Gidebileceğin başka bir Hane yok mu?”

“Beni kovmaya cesaret edemezler, çünkü başka bir Hane'nin alacağını biliyorlar. Çok değerli olduğum için değış tokuş yapmazlar. Kaçsam bile hiçbir Hane bana kapılarını açmayacaktır. Mansanın düşmanlığını istemedikleri için bu riski almazlar. Zaten, eğer hocamdan kötü ayrılırsam, hangi başka hoca beni kabul eder ki?”

“Büyücü Hanesi dışında başka bir hayat olamaz mı senin için?”

Acı içinde konuşmaya devam etti Andevai: “Neden soruyorsun ki bunu? Tepelerde yaşayan bir kanun kaçığı olsam daha mı iyi? Hiçbir soylu ev almaz beni, çünkü büyücü Haneleri onu yok eder. Aynı sebepten hiçbir lonca da. Zaten, hangi lonca iş bağlantıları, malı mülkü veya zanaatı olmayan zavallı bir köylüyü kabul eder ki? Belki de şehre inip işçi olarak çalışabilirim. Hanenin koruması olmadan bir buz büyücüsünün dışarıda uzun süre dayanması imkânsız. İnsanlar bizden korkuyor ve uğradıkları haksızlıklardan dolayı bize kızgınlar. Öz babamın diğer oğlu bile benden korkuyor ve bana kızgın! Bir büyücü bile daima uyanık kalamaz. Ne derler bilirsin: Kılıç dişli kediler, kurtlar ve büyücüler uyuduklarında öldürülebilirler. Ama neyse, diyelim ki yapabildim bunu: Onlardan kaçabildim. Kart-Hadaşt'a veya Çorak Topraklara veya okyanusa geçip Kâşifler Kenti'ne gidebildim diyelim ki. Yetenekliyim ve gücüm var, ya sonra? Avlanabilirim, belki. Soğuk büyü ortaya çıkmadan ve Hane beni almadan önce babamdan öğrendiğim av büyüsünü hatırlıyorum. Ama seni, annemi, kız kardeşlerimi, akrabalarımı ve köyümü

mansanın öfkesine kurban edeceğime inanıyor musunuz? Beni cezalandırmak için size acı çektirecektir. Yani gidebilsem bile bunu yapamam.”

Kürk astarlı pelerinime sarınmış olmama rağmen üşüyordum. Duygularının sebep olduğu, dondurucu büyüün yayılmasıyla yemediğim lapamın üzerini buz kristalleri kaplamıştı. Ateş yakılmış ama tutuşmamış ve hizmetçi kaybolmuştu.

Büyükanne baştan beri kullandığı nazik sesle, “Bunlar sert zincirler, yine de sen bile mansanın ne yapacağından emin olamazsın.”

“Lütfen Kayleigh’e bir şey söylemeyin! Olabildiği kadar huzura sahip olsun.”

“Git artık, Vai. Dostluğunu özleyen arkadaşların var.”

Vai evden çıktı.

Kapının, arkasından kapanmasıyla ateş alev aldı ve alevler odunu sardı, ben de köşemden çıktım. Soğuk lapamdan bir lokma aldım, yatağın dibindeki sandığın üzerine koydum ve kılıcımı görmesini sağladım; nezaketen de olsa, kınında tutmaya devam ettim.

“Büyükanne, yemek ve nazik sözlerin için teşekkür ederim; ama ayrılmak zorundayım. Onun ve senin üzerindeki kara bulutlar için üzgünüm. Böyle bir senetle, bu kadar uzun süre, başvurulacak hiçbir merci olmadan tüm köyün rehin tutulması çok yanlış; ama sırf bu yüzden kendimi teslim etmem—”

“Mansa seni neden ölü istiyor?”

Sorusu beni mecbur bıraktı, sanki dilimi büyülemişti: “Andevai yanlış kadınla evlendi. Bee ile evlenmesi için Barahal’lara gönderilmişti, ama Bee’nin ailesi onu kurtarmak için beni evlendirerek Andevai’ye bir oyun oynadılar.”

“Bu oyunun bir parçası mıydın?”

“Bilmiyordum ki! Barahal’lar beni de kandırdı. Aynı ona söyledikleri gibi, bana da yalan söylediler! Barahal’lar ve mansa için, ben harcanabilir birisiyim.”

“Yani geri kalan yaşımanın boyunca huzuru bulamadan kaçmak zorundasın, öyle mi?”

Yorucu, korkunç manzara, dikenli bitkilerin her yeri kapladığı bir patika gibi önüme serildi. Koşacak, kaçacak ve yıpranacaktım, ta ki boğazıma yapışan kurtlar ölümü yüzüme soluyana kadar. Ama yine de, yenilgiyi kabul edemezdim.

“Eğer kış gündönümüne kadar dayanabilirsem, beni yine de öldürmek isteyeceklerdir belki ama bu sefer sadece intikam almak için. Ancak Bee reşit olduktan sonra, sözleşmenin süresi bitmiş olacak. Dolayısıyla onlar Bee’yi bulmadan ben bulabilirsem onun bir şansı var. Onu almalarına asla izin vermeyeceğim. Asla.”

Kapı açıldı. Kınından kılıcımı çekerek hemen dönüverdim. Üç yaşlı kadın içeri girdi ve onların mansanın askerleri olmadığına sevinene kadar, benden yaşça büyük birkaç adam daha içeri girdi. Mamadi de yanlarındaydı. Sırtımı duvara vererek yatağın ayağına doğru geri çekildim, bu arada adamlar sıraları yerleştiriyorlardı. Yaşı geçkin sekiz adam ve yedi kadın, erkek kadın ayrı köşelere oturarak sıraların üstünde yerlerini aldılar. İçeri en son Duvai girdi; yanındaki çelimsiz ve vücudu öne eğilmiş, zar zor yürüyen adama yardım ediyordu. Adam, yataktaki kadın kadar yaşlıydı, ancak yine de onun oğlu olduğunu tahmin ettim. Boğazına kadar giyinmiş, kıyafetine bir sürü nazarlık takmıştı ve çapaklı gözleri kördü.

Duvai onu yanıma getirdi. Bana dokunmadan, etrafımdaki havanın izini sürdü ve bir kuvvetin ürpertisi tenimin üzerinde gezindi. Duvai onun, bana en yakın sıraya oturmasına yardım etti. Yaşlı adam bir yandan yeğeninin kolunu tutarken, kurbağanın vıraklamasını andıran çatallaşmış sesiyle, köy meclisine konuşmaya başladı: “Ruhlar dünyası iliklerine işlemiş. Ama o bir dişi ruh değil. Onunki gerçek bir insan bedeni. Bu nedenle misafir hakları talep ederek bizi aldattmış olmadı. Bizden sığınma isteyen birini teslim etmek ciddi bir konudur.”

Kadınlardan biri, “Onu teslim etmezsek mansa bizi cezalandırır.”

“Andevai’ye verin, bırakın yapması gerekeni yapsın,” dedi bir adam.

Mamadi konuştu bu sefer: “Cadılar Gecesi’nde öldürmek çok tehlikeli bir şey olur. Ruhlar kanın etrafına üşüşürler. Bu da köye girecekleri anlamına gelir ki köye çok ama çok uğursuzluk getirir.”

İlk konuşan adam, “Cadılar Günü geçene kadar onu esir turalım o zaman. Bırakın Haneye geri götürülsün veya çitlerin dışında boğazı kesilsin. Ödüllendiriliriz,” dedi.

Başka bir kadın, “Daha önceki gibi mi? Asil oğlumuz mansa tarafından elimizden alındığı gibi mi?” diye sordu.

“Bir yolcuya misafir hakları tanıyıp sonra sözümüzden dönmenin ödülü mü olacak?” diye cevap istedi diğer bir kadın ve devam etti: “Yanlış bir şey yaptığımız için, kim bilir ileride başımıza neler gelecektir? Kendi yoluna gitmesi için serbest bırakılması gerekir. Eğer mansanın avcıları onu bulur ve yakalarlarsa en azından ölümü bizim başımıza kalmamış olur.”

Diğer bir adam, “Eğer Andevai’ye söylemezsek, o zaman kızın burada olduğunu nasıl bilecek ki? O bilmiyorsa, mansa da bilmiyordur.”

Onlar durumu tartışırken ben duvara dayanmış dinliyordum, bu kadar çok kişinin benim tarafımda olmasına şaşırmıştım. Veya tam benim tarafımda demeyelim —öyle ya da böyle beni çok önemsediklerini hiç zannetmiyorum— ama misafirleri koruyan yasaların tarafında bu kadar kişinin olması. Bu tartışma benim hakkımda değil, köyün onuru hakkındaydı.

Herkes kendi fikrini ortaya koyduktan sonra yaşlı adam çatallanmış sesiyle tekrar konuştu: “Eğer misafir hakları tanıdıysa, onu mansaya teslim etmekle en kötüsünü yapmış oluruz. Diğer köyler bunu duyarsa, ki emin olun duyacak-

lardır, o zaman nasıl olur da onlardan Hanelerini zaman zaman avcılarımıza ve kadınlarımıza açmalarını bekleyebiliriz? Mansa bizi cezalandırabilir, yükümüzü artırabilir, hatta bazılarımızı öldürebilir bile, ama onun gücü bu dünya ile sınırlıdır. Eğer atalarımızın ve tanrılarımızın bize öğrettiği doğruların karşısında durursak, işte o zaman daha büyük güce karşı gelmiş oluruz. Ve bizim, çocuklarımızın ve onların çocuklarının başlarına daha büyük felaketler gelir.”

En son, Andevai'nin büyükannesi konuştu: “Eğer başkasının acı çekmesinden veya ölümünden refah bulacaksak o zaman bu refah olmayacaktır.”

Herkes başıyla onayladı o konuşurken; kimisi bu kararı ona bırakmıştı zaten. Hemfikir olmayanlar da vardı ama en sonunda karara itiraz eden olmadı.

Bu fırsatı bir süredir bekliyormuş gibi istekli bir biçimde, “Vai yarın akşamdan önce köyü terk edemeyecek. Kızın şafakta yola çıkmasına izin vererek adil davranmış oluruz: Hem ona barınak sağlamış hem de onu savunmasız bırakmamış veya Andevai tarafından tuzağa düşürülmesi için bir oyun oynamamış oluruz. Ondan sonrası için, bizim yapabileceğimiz bir şey yok,” dedi Duvai.

Sözlerini sessizlik takip etti.

Aynı anda utanç, şükran ve kuşku duymaktan yorgun, fışıldadı: “Size teşekkürlerimi sunarım.”

Bu önemsiz kelimeler için nasıl bir tepki alacağımı bilmiyordum, ama Duvai'nin hazırlıkları tamamlanmak için evden çıkmasından sonra yanlarına oturmam için beni davet edeceklerini de tahmin etmemiştim açıkçası. Kim olduğunu ve nereden geldiğini merak ediyorlardı. Andevai veya bu belaya nasıl bulaştığım hakkında tek bir soru sormadılar. Denizden uzak bir köyde olmaları sebebiyle, Kenaani'ler hakkında hiçbir şey duymamışlardı —Fenikeliler olarak adlandırılacak kadar bile— ama şehirde doğup büyümem ilgilerini çekmişti; nereden geldiğim ve şehirde nasıl bir yaşam olduğumla ilgili

sorular sordular. Duvai'nin amcası aralarında en çok dolaşmış olanıydı; bir keresinde, gençken Ilavery şehrinde bile bulunmuştu ve o tecrübeyi bir daha asla yaşamak istememişti. Andevai'nin büyükannesi araya girmiş olmasaydı beni bütün gece o dumanlı evde tutacaklardı.

“Bırakın misafirimiz karnını doyursun ve kutlamalara katılsın.”

Yaşlı olanlar evden çıktı.

Büyükanne bana, “Güven ancak alındığında verilebilir,” dedi.

“Özür dilerim, efendim. Ama akrabam olduğunu ve beni önemsediklerini düşündüğüm insanlar tarafından büyütüldüm ve onlar kendi kızları için endişe etmeye başlar başlamaz beni kurtların önüne attılar. Neden kimseye güveneyim ki?”

Gerçi *eru* ve faytoncuya güvenmiştim. Neden? Yumuşak bir ses çıkardı, kahkahadan çok hırıltıya benziyordu. “Duymuş olduğun gibi, kimse senin iyiliğin için canının bağışlanması gerektiğini tartışmadı. Tek düşündükleri köyün onuruydu.”

“Sana güvenebileceğimi düşünmem için tüm bunları söylemiş olabilirsiniz.”

“Kulaklarım zayıftır. Biraz önceki kelimelerini duyamadım.” Sesindeki üslup ne demek istediğini anlatıyordu. Ona ve köye hakaret etmişim. “İstediğin yere gidebilirsin, ayrılmak zorunda hissediyorsan bunu da yapabilirsin. Kimse seni durdurmayacak. Duvai şafak söktüğünde seni kapıda bekliyor olacaktır.”

Böylece artık saliverilmiştim. Söylediklerime pişman olduğumu belirtmek için ağzımı açtım, ama sonra emin olmadığım bir şeyler söylememek için dudaklarımı kapadım. Anlamsız vaatler vermek onu daha fazla küçük düşürmekten başka bir şeye yaramazdı. Belki de daha inançlı olmam gerekiyordu, ama cesaret edemedim. Emin olduğum tek bir şey

varsa eğer o da Duvai'nin, genç kardeşinin hayatını daha da zorlaştırmaktan keyif alacak olduğuydu. Mansanın karşısında daha nereye kadar duracaktı, bunu bilemezdim. Köylülerin mansaya karşı sığınabilecekleri bir mercileri yoktu. Köy, Haneye aitti.

Aynı benim gibi. Ama ben orada yaşamak ya da burada kalmak zorunda değildim.

Yaşlı hizmetçi mimikleriyle içeride fazla kaldığımı işaret etti, ben de kılıcım ve yorgun düşmüş kalbimle birlikte dışarı çıktım ve kapı arkamdan sıkıca kapandı. Dışarı, etrafta uçuşan kar taneleri dışında ıssızdı. Hanelerin olduğu alana açılan giriş kapısına doğru ilerledim ve duvarın bitişiğinde durup köyün merkezindeki, çatısı sazdan, saçakların altında etrafına parmaklık döşenmiş yapıya diktim gözlerimi. Taş bacalarından dumanlar yükseliyor, açık kapılardan dışarı sıcaklık yayılıyordu. İçerisi hareketliydi: Davullar çalınıyor, ayaklar yere vuruluyor ve cesaret verici nidalar yükseliyordu. Davulların kendilerine has bir büyüleri var. Ayak parmaklarını seğirmeye ve sonra omuzlarını bir ileri bir geri hareket ederken ayaklarını da onlara eşlik etmeye başladı.

"Catherine?" Kayleigh giriş kapısında durmuş on adım ötesinde dikildiğini görmeden etrafa göz gezdiriyordu.

Bir şey demedim ve o da uzaklaşmaya başladı, ben de diğer tarafa doğru adımlarımı hızlandırdım. Kimseye görünmeden dolaşmak kolay oluyordu, çünkü tüm köy festival evine doluşmuştu. Gece, sinsice etrafı gezen kedilerin dostudur. İç kapının orada havaya karıştım ve iki genç muhafızın yanından yürüyerek geçtim, gerçi her ihtimalde o kadar zor olmazdı çünkü kutlamadan gelen sesler dikkatlerini dağıtmış gibi görünüyordu.

"Vai'yi duydun mu? Bu gece bizden daha fazla dayanacağımı söylüyor."

"Hanede ona bu kadar kötü davrandıklarından daha alçakgönüllü olacağımı düşünürsün, ama hiç değişmemiş."

Menzillerinden çıkarken kahkahalarını duydum. Dıştaki kazıklı çitin kapısında daha yaşlı üç adam gece nöbeti tutuyordu. Kazıklı çitin dışında ise büyük bir ateş yakılmıştı. Ateşin yarattığı halenin en uzak ucunda, tam görüş mesafesinin ötesinde birkaç çift göz parıldadı ve dört ayaklı şekiller kıpırdadı; sinsice çevreyi dolaşıyorlardı. Bekliyorlardı.

Kısa bir an için durdum. Kalp atışlarımın normale dönmesi için birkaç derin nefes aldım. Köyün içinden gelen davul sesleri köy için kalkan görevi görüyordu sanki. Geri döndüm ve iç kapıdan sessizce geçip duvarın yanındaki yerimi aldım yine. Yükselen kahkaha tufanı beni şaşırttı. Andevai akranlarıyla, arkadaşlarını gelip almak iç kapıya geldi ve yaşça daha büyük birkaç adam giden muhafızların yerini aldı. Genç erkekler birbirlerini itip kakarak, art arda söverek ve şakalar yaparak kutlama evine doğru yürüdüler. Andevai onların yanında kendini rahat hissediyordu, Hanede öyle olmadığını farkına şimdi varmıştım. Kırsal halkın evde dokunmuş kıyafetleri içerisinde çok daha az etkileyiciydi. O ve arkadaşları genç bir kadının flört etmekten memnunluk duyacağı türde genç erkeklerdi. Kahkahalarla festival evine girdiler, bense karanlıkta tek başıma durmaya devam ettim.

Herkes ya festival evine gitmiş ya da kapalı kapıların arkasında, Hanelerinde kalmayı tercih etmişti. Bulunabilecekleri bir yerleri vardı, oysa ben...

Dönerek ve zıplayarak açık alana doğru ilerleyen bir gölgenin farkına vardım, hareketleri davulların ritmine uyuyordu. Yerimden kıpırdamadım, arkamdaki kazıklı çitin bir parçası olmak istiyordum, birbirine sıkıca bağlanmış tahta direklerden biri olmayı. Dikkati üzerime çekmemeyi. Görülmemeyi. Karanlıkta bana yaklaşan bir insan olmadığını görebiliyordum. Boynuzları, tüyleri ve devasa bedenini kaplayan, ışıltılı bir pelerini olan uzun bir yaratıktı. Döndü ve tekrar döndü ve tekrar, etrafına ışık saçan pelerinle birlikte bir rüzgâr girdabına kapılmış kıvılcımlara benzer bir görüntü

ortaya çıkmıştı. Rüzgâr yoktu oysaki. Ve pelerin de kumaştan değil, büyü dizilerinden örülmüştü. Havayı bir ölüm sessizliği kapladı ve kulaklarımı da pamukla doldurulmuş gibi tıkandı, davulların sesini duyamıyor ama ayaklarımın tabanında yarattıkları titreşimi hissedebiliyordum.

Üzerime beni gizleyecek tılsımı giymeme rağmen yaratık döne döne yaklaşmaya devam etti, ta ki burada olduğumu bildiği açıkça belli olana kadar. Beni gördüğü ve hiçbir şeyin olmaması gereken bu yerde şüpheli bir ses ve hareket hissedildiğinde araştırılması için gönderilen bir gardiyan olduğu kesindi.

Köşeye sıkışmış bir kedi gibi gerildim, bir elim kılıcımın kabzasına gitti, çekmeye ve savaşmaya hazır bir hâlde bekledim.

Yarım yamalak da olsa, yarattığın tek bir vücut değil ama üç bedenden oluştuğunu fark edebildim. Bu bir maskeydi, basit bir ahşap iskeletin üzerine inşa edilmiş büyük bir kukla. Tüylerin ve kumaşın altındakini tam olarak görebiliyordum. Bir adam, sıradan bir adam omuzlarında bu maskeyi taşıyordu. Bedenine kilden tanyamadığım simgeler çizilmişti. Kil için için yanıyormuş gibi parlıyordu. Her döndüğünde bakışları tekrar tekrar üzerimde dolaşıyordu, ama beni görmedi.

Üçüncü varlık ise gördü. Boynuzlu ve tüylüydü. İpeksi beyaz ateşten dizilerle çizilmiş, fırl fırl dönen bir dev gibi tepemde belirdi; arkasına düşen pelerini ışık saçan bir sis gibiydi. Gözleri geceden bile karanlık ve sonsuzluk kadar derindi, bu gözlerle kalbime bakıyordu ve ben de beni bir çırpıda okuyabildiğini ve tehlikeli ruhların köyü işgal edebileceği böyle bir gecede köy için bir tehlike oluşturduğuma karar verseydi bir çırpıda beni yiyip bitirebileceğini anladım

İçgüdüm kılıcımın kabzasını bırakmanı söyledi.

Ruhlar göz kırpar mıydı?

Döne döne gecenin içinde ilerleyerek dar sokakların büründe kayboldu.

Acı veren yutkunuşlarımın arasından birkaç nefes alabildim. Titreyerek, ısınmak için eldivenli ellerimi ovdum; ama bu onları ısıtmadı. Çılgına dönmüş, dağılmış, birbirine dolanmış düşüncelerim arasından sakın bir neden bulmaya çalışıyordum. Gitmişti. Bana zarar vermemeyi seçmişti. Haranwy Köyü'ne karşı bir düşmanlık beslemediğimi fark etmişti.

“İşte buradasın, Catherine!”

Galiba çılgılık attım.

Kayleigh espri yapmışım gibi güldü ve bir elini dostça, kız kardeşimmiş gibi koluma koydu. “Büyükanнем gönderdi beni. Kayıp mı oldun?”

Köyün koruyucu ruhu gitmeme izin vermiş olabilirdi belki, ama Andevai'nin beni öldürme emrini almış olduğunu unutmak pahalıya mal olurdu.

“Benim... ihtiyacımı gidermem gerekiyor. Belki bir tu... hıh... gübre evi vardır?”

Kayleigh kıkırdadı. “Pardon. Burada kullandığımız kelime bu değil. Bir yer var, ama yılın bu zamanı soğuk olur. Eğer senin için bir sakıncası yoksa annemin evinde kullanabileceğin bir lazımlık var.”

Beni Andevai'nin ailesinin yaşadığı eve götürdü. Ufak ve kare bir koridordan geçip diğerlerinden çok daha farklı bir odaya girdik. Dantel örtüler, şöminenin içine yerleştirilmiş bir ocak, dört direkli güzel bir karyola, üzerinde hasırdan bir sepetin bulunduğu ufak zarif bir masa ve göz kamaştırıcı, gül ağacından özenle oyulmuş bir giysi dolabı vardı; şehirli bir tüccarın yatak odasını andırıyordu. Girişteki koridorun toprak zemininin yanında ana odanın ahşap döşemesi çok daha gösterişliydi. Oda o kadar başka bir yere aitmiş izlenimi veriyordu ki görgü kurallarını unuttum ve Kayleigh botlarımı çıkarıp içeri girmemi hatırlatana kadar öylece bakakaldım.

İki kız, çocuk karyolasında kıvrılmış, uyuyorlardı. Yatakta halsiz ve çökmüş bir kadın yatıyordu; cildi o kadar solgun ve sağlıksız görünüyordu ki herhangi birisiyle ilişkilendirebil-

mek imkânsızdı. Sıcaktan terlemeye başlamıştım. Pelerinimi çıkardım ve koluma astım, sonra alnımı sildim.

“Buraya,” diye fısıldadı Kayleigh; yana, bir paravanın arkasına çekti beni.

Bir lazımlık uzattı ve paravanın arkasındaki bir sıra ve sürgülü kapısı açık daha ufak bir gardıropla yalnız bıraktı. Bir erkeğe ait pahalı ve gösterişli çizgili bir ceket rafta, katlanmış duruyordu; Andevai’nin daha önce giymiş olduğu ceketti bu. Gözüme bir ışıltı ilişti; bir çift parlatılmış botu kenara kaydardım ve gardırobun köşesine dayandırılmış, benimki kadar uzun ve ince, kınında duran bir kılıç gördüm. İçerideki boğucu havada metalin keskin tadını alabiliyordum. Andevai beni öldürmek için yanında soğuk çelik taşıyordu.

Ama bu gece değil. Bu gece dostlarıyla gülecek ve dans edecekti. Öfke iyice ısıttı beni. Lazımlıkla işimi bitirdim ve sonra Kayleigh’in verdiği sıcak suyla ellerimi yıkadım ve tarakla saçıma çekidüzen verdim.

Tarağa dolanmış bir saç telini çekip bir parmağımı tarağın dişleri boyunca gezdirirken, “Seninki gibi bir saç hiç görmedim,” dedi. Başına dokundu, saçı başına sardığı eşarbin altında düzgünce toplanmıştı. “Çok kalın, düz ve gece kadar siyah. Gözlerinin de rengi çok güzel, bal gibi.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum, ben de saçımı örmekle meşgul ettim kendimi. “Çok güzel şeyleriniz var. Bu gardıroplar köyde mi yapıldı?”

Büyük olana gururla baktı. “Gül ağacı ta Havery’den geldi. Andevai annem için getirmişti. Onun için hiçbir masraftan kaçınmaz.” Bakışları kılıcuma kilitlenirken alt dudaklarını ısırdı.

“Söylemek istediğin başka bir şey mi vardı?” diye sordum. İstedikimden daha kaba bir biçimde.

“Hayır, başka bir şey yok.”

Beni öldürme emri almış bir kardeşi, köyün yaşlılarını canını bağışlamaları için ikna eden bir büyükannesi ve amcası

olan bir kızla daha fazla sohbet edebileceğimden emin değilim; en azından köylerini terk edene kadar.

“Uyumak ister misin?” diye sordu. “Şafağa kadar içeri kimse girmeyecek.”

“Hayır,” diye mırıldandım, bir yandan gardiyanın dipsiz gözlerini düşünürken; ama yine de teklifini reddettikten hemen sonra esnemekten kendimi alamadım. “Ama en azından biraz oturabilirim belki.”

Yorgunluk benim adıma konuştu. Ve uyuyakaldım.

Dilimdeki duman tadı ve sönmek üzere olan yakındaki ocağın alevlerinin fısıltısıyla uyandım. Kayleigh çoktan gitmişti. Kızlar huzur içerisinde pinekliyor; ilaç almış olduğu belli olan hasta kadın ise, dudaklarının köşesinden akan salyasıyla, derin uykusuna devam ediyordu. Kapalı göz kapaklarının altındaki gözleri, rüyasında odadaki diğer insanlardan gizlenen korku dolu görüntüler görüyormuşçasına hareket ediyordu. Oturduğum yerde doğrulurken, kalbim bir an için panikle çarptı. Ama kılıcım yandaki çocuk karyolasının üzerinde, botlarım kapının bitişiğinde ve pelerinim üzerime örtülmüş bir biçimde duruyordu. Kıyafetlerim onlarla birlikte uyumuş olmam nedeniyle buruş buruştu. Paravanın arkasına baktım, ufak gardırop bıraktığım gibi duruyordu. İçindeki kılıca dokunur dokunmaz, püsküren kıvılcımların tıslamasıyla parmak uçlarım yandı. Yanan derimi yalayarak acımı hafifletmeye çalıştım. Kılıcı çalmak belli ki düşünülecek bir seçenek değildi.

Uykucuları uyandırmamak için sessizce kapıya doğru süzldüm, botlarımı ve pelerinimi giydim. Şans getirmesi için Bec'nin vermiş olduğu bileziği öptüm.

İnanılmaz derecede soğuk olan geceye adımımı attım. Kutlama davullarının sesi hâlâ duyuluyordu, vuruşlar daha güçlü ve daha hızlıydı. Gökyüzü bulutluydu. Saatin kaç olduğu veya ne kadar uyumuş olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Duvai'nin evi sessiz ve karanlıktı, sobadan etrafa sıcaklık yayılıyordu. Sazdan çatılı evlere şöyle bir göz gezdirdim, çoğunun tuğla bacalarından çizgi halinde dumanlar yükseliyordu. I lepsi de bu sobaların rahatlığından mı faydalanıyordu? Bu basit köyde düşündüğümünden çok daha fazlası var gibi görünüyordu.

Festival evine doğru ilerledim, yolda hiçbir muhafızla karşılaşmadan kapıların birinden içeri süzıldüm. İçerideki kalabalıktan hiç kimse beni fark etmedi. En arka tarafta, tahatta sütunun birine omzumu dayayıp durdum. Parmaklarımın ucunda yükselip alkış tutan ve davullara eşlik ederek sallanan insanların üzerinden etrafa dikkatle göz gezdirdim. Yaşlı olanlar ön tarafta, sıraların üzerine oturmuşlardı. Davulcuların bir kısmı ayakta, bir kısmı oturuyordu; bazılarının yüzleri aşırı odaklandıkları için ifadesizdi, bazılarıysa çılgınlar gibi sırtıyordu. Eğer ritim büyü zinciri gibi bir şeyse o zaman onları birbirlerine bağlayan dizileri görüyor olmam gerekirdi; çünkü her ne kadar ayrı bireyler de olsalar, birlikte tek bir vücut gibi hareket ediyorlardı. Ortadaki boş alanda dans eden genç erkeklerin pantolonlarının üstünde sadece terden sıırsıklam olmuş ve gövdelerine yapışmış atletler vardı.

Doğabilimciler, moda ve dekorasyon kadınların işi gibi görünse de asıl kendilerini gösterme hırsına sahip olanların erkekler olduğunu iddia ederler. Kutsal Tanıt, burası cehennem kadar sıcak! En fazla ilgiyi toplamak, en iyisi olmak isteyen her grupta en az iki veya üç genç adam vardı.

Andevai çok iyi dans etmekle kalmıyor; aynı zamanda, yine çok kolay bakılabilecek muhteşem genç adamlarla ilgiyi çekmek için kapışırken utanmaz bir biçimde gözlerini kendilerine dikmiş kalabalığın ilgisiyle flört de ediyordu. Kim onun büyükannesinin önünde, yüzünü ellerine gömmüş bir biçimde alçakgönüllülükle durduğuna inanırdı? Kadınların alkışları, ısıkları ve cesaret verici bağırışları arasında dansçı-

lar birbirlerini tahrik ediyor; yaşlılar ise geçmiş zaferlerini ve kaybettikleri gençliklerini hatırlayıp başlarını sallıyordu.

Hangi kadın bu tür bir erkek atletizmi ve zarafeti gösterisinden keyif almazdı ki?

Ölü bir kadın.

Davullar gösterişli bir vuruşla, çığlıklar ve övgüler eşliğinde, genç erkekleri yanlara gönderip yeni bir ritim tutturdular ve genç kadınları sahneye davet etti. Genç adamlar ise uzun bir masanın başında toplandılar. Andevai esmer köy ekmeğinden bir parça kopardı; eminim, zengin bir malikânenin sofrasında bu ekmeği küçümserdi. Festival yemekleriyle birlikte donatılmış masadan, birbirlerini dürtü dürtü, ağızlarından sular akarak yemeye başladılar.

Dirseğimi bir el tuttu ve bir erkek sesi kulağıma, “Kafasına iki şapka geçirmeye çalışan, aslında iki başı olmadığını fark edecektir,” dedi. Duvai kapıyı işaret etti. “Şafak yükseliyor ve onunla birlikte açık kapı da.”

Duvai'nin peşine takıldım. Kırsal arazinin patikasız yollarında yürümeye alışkın bir adamın uzun adımlarıyla yürümeye başlamıştı. Kalın ve kaşındıran, yün bir pelerin tutuşturdu elime.

“Seninkinin üzerine giy bunu. Bu tür kaliteli giysiler uzaktan bile fark edilir.”

Bedenimi gizleyen el örmesi pelerinimle, Duvai'nin yanında iç kapıdan olaysız bir şekilde geçtim. Genç delikanlı, kırılganlardan donmuş kalın et dilimleri sarkan, uzun bir saz barınağın altında bekliyordu. Duvai'ye malzemeler ve bir çikın uzattı ve bana da daha ufak bir çikın verdi.

Heyecanlı bir tonda söze başladı: “Ben de gelebilirim—”

“Sadık bir oğul annesinin şöminesine odun getirir,” dedi Duvai. Delikanlı ne ima edildiğini anladı ve pes edip iç geçi-
rerek gitmemizi izledi.

Duvai araziye ve mevsimi biliyordu. Dış kapıdan çıkarken, önümüzde serili karlı manzarayı azıcık gri bir ışık aydınlatıyordu. Gölgelelerde kurtlar varsa bile, gün kendini göstermeye başlarken sıvışmışlardı. Ayaklarımızın altındaki kar çatırdıyordu.

Geride bıraktığımız ayak izlerine bakarak, “Herhangi bir izlerimizi takip edebilir,” dedim.

Cevap vermedi ve hem Haneden hem de paralı yoldan uzağa, güneydoğuya doğru ilerlemeye devam etti. Hızlı bir tempoyla yürüyordu, ama benim de ona ayak uydurabilecek uzun bacaklarım ve gücüm vardı. Belki de beni deniyordu. Köylüler tarafından temizlenip işlenmiş arazinin sonuna vardığımızda soğuğa rağmen ısınmıştım. Dalları karla kaplı alaçamların altında durduk. Eğildi, eline bir avuç dolusu ktır ktır kar aldı ve geldiğimiz yöne doğru üfledi. Bir rüzgâr çıktı ve yeri süpürdü, çimleri kırbaçladı ve meyve bahçesindeki iskeletimsi dallarını hışırdattı. Sonra ayak izlerimize doğru çevirdi yönünü ve bir fırça gibi sildi hepsini.

Gösteriden donup kalmış bir hâlde, “Sen de bir buz büyücüsü müsün yoksa?” diye sordum.

Ayağa kalktı. “Ben buz büyücüsü değilim. İyi bir avcı etrafında neler döndüğünü bilir, o kadar. En iyisi hızlanalım ve mesafeyi açalım.”

Duvai önde ve ben üç adım arkasında, yürümeye devam ettik.

“Neden iki şapka var?” diye sordum ardından. “Yani, ne demek istedin bu sözle?”

“Andevai’den bahsediyordum. İki şapka giymeye çalışıyor, ama bunu hiç kimse yapamaz. Hanenin büyücüsü veya köyün oğlu olabilir. İkisi birden olmaz.”

“Neden olmasın ki? Bir insan sadece bir şey mi olabilir?”

“Kişi kim olduğunu bilmeli.”

Eninin sözleri aklıma geldi ve mırıldandım: “Neysen o ol.”

“Her insanın özünün esasıdır bu,” dedi. Yürüdüğü tempo beni yormaya başlamıştı, ama zayıflık göstermemek konusunda kararlıydım. Kayleigh, bir açıdan, annesinin sıcak evinde uyumama izin vererek bana iyilik etmişti.

“Annenizi zayıf düşüren hastalık nedir?” diye sordum.

“O benim annem değil. Kocasını ikinci bir eş, daha genç bir gelin alınca benim annem ikinci korayı çalmak istemedi ve köyüne döndü, başlık parasını da yanında götürdü.”

“Ama oğlunu götürmemiş.”

“Oğul babasıyla kalır. Kız kardeşlerim ise annemle kaldı ve büyücü Hanesi yerine bir Trinovante lordunun elinde büyüdüler.”

“Prens mi yoksa büyücü mü daha iyi efendidir?”

“Neden birini diğerinin yerine tercih edeyim ki? Sen eder misin?” Açık sözlülüğü beni şaşırtmıştı.

“Kabul etmeliyim ki, hayır.” Tereddüt ettim, ama hiçbir zaman dilimi tutmayı becerememiştir: “Andevai ve Kayleigh’in annelerine ne oldu?”

“Şehir ilacı onu canlı tutuyor. Sevginin sonucu ıstıraptır.”

“Sert bir bakış açısı. Nasıl oldu da Hane Andevai’yi aldı?”

“Soğuk büyü neye sahip olduğunu bilir. On altı yaşına geldiğinde gücü ortaya çıktı ve onu arayanlar alıp götürdüler. Efendilerin yaptıkları budur: İstediklerini alırlar.”

“Yine de hâlâ köyde yaşıyorsun.”

“Uzaklaşmanın kolay olduğunu mu düşünüyorsun? Size şehirde böyle öğretiyorlardır belki. Şehirdekilerin bizlerden daha özgür olduğuna şaşıyorum. İş gücümüzün ve hasadın üçte birini ödediğimiz sürece genelde rahat bırakırlar bizi. Diğer köyler bizden çok daha azını öder.”

“Mansa kaçmama yardım ettiğinizi öğrenince köyü cezalandıracaktır.”

Güldü.

“Komik mi bu?”

Sertleşmiş karın üstünde her adımımdan çıkan ses ağaçların arasında yankılanıyordu. Hiç rüzgâr yoktu ve bu ölüm sessizliği sınırlarımı bozmaya başlamıştı.

“Bizim için endişe mi duyuyorsun? Endişe duyuyor olsan bile, kardeşime gidip kendini ellerine teslim etmedin. Dolayısıyla köyümüz için olan endişen kulaklarını için nazık sözlerdir, ama bir anlamı olduğundan emin değiliz.”

“Mansanın çıkarı için ölmeye niyetim yok. Köyümüze düşmüş olduğum ve bu... ah... belayı başınıza sardığım için üzgünüm.”

“Buna rağmen sana misafir gibi davranmamış olsaydık geceyi çıkaramazdın.”

Omuz silktim. “Haklısın. Ama yaptığımı geri almazdım. Ve başımıza gelebilecekler için hâlâ üzgünüm.”

Homurdanması bir cevaptı, hızını arttırdı. Bir tepeyi tırmanmaya başladık.

Ona yetişmek için adımlarımı hızlandırırken arkasından, “Ruhlar dünyasında bir şey yakaladınız. Bu dünyadaki tundra-
dan bir antilop değildi o, üçüncü bir boynuzu olduğunu düşünürsek,” dedim.

Yan gözle bana bakarken yanına gelmişim. “Çok azı üçüncü boynuzu görür. Bir dişi ruh olduğunu düşünürdüm ama babam benden iyi bilir ve eğer o senin insan bedenine sahip olduğunu söylüyorsa o zaman benim gibi sen de insan bedenine sahipsindir.”

“Dişi ruh değilim,” dedim. Benimle konuşma tarzı yankılarının pembeleşmesine ve ensemün ürpermesine sebep olmuştu. Benimle flört ettiğini düşünmüyordum, daha çok avlanma gibi bir şeydi bu. “Ruhlar dünyasında avlanmak tehlikeli olmalı,” diye devam ettim; eminim, sözlerim kaba gelmiştir ona. Belki de en iyisi böyle olmasıydı.

“Doğrudur. Ama böyle bir av köye uğur getirir. Eti aç olanları besler, kemiğinin kıymıkları nazarlıkları ve eritilen toynaklarından yapılan tutkal yayları güçlendirir. Boynuzlarının tozları hastaları iyileştirir. Issızlıktan taşınmış bir hayvandan elde ettiğimiz tüm bu şeyler önümüzdeki senenin kötülüklerine karşı bize koruma sağlayacak.”

“Bana yardım ettiğiniz için mansa köyü cezalandırmadıkça.”

“Kimse ona anlatmayacak ve kardeşim de bilmeyecek.”

“Kardeşini seviyor musun, Duvai?”

“Beni sorguluyor musun?”

“Özür dilerim. Kaba davrandım.”

“Aklından geçeni söylüyorsun ama hatalarını da kabul et-

meye isteklisin.” Tam bana bakarken kısa bir bakış attım ve o da gülümsedi. Kendinden emin adımları ve geniş omuzlarıyla, çekici biriydi; özellikle de gülümsediğinde. Yanında bir mızrak, uzun bir yay ve bir bıçak taşıyordu ve ben de kimsenin çılgınlıklarını duymayacağı bu ormanda bana zarar vermeyeceğine inanmak zorundaydım. Gün ışığında tekrar bastona dönüşmesini bekleyerek, kılıcımın kabzasına dokundum; ama bir nedenle tüm günlerin arasındaki bu çeyrek günde, ölümcül bir kılıç taşıyordum yanımda. Bu durum beni rahatlatı.

Gülümseyişini dağıtmak için, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Güneybatıya. Denize ve Adurnam’a doğru.”

“Adurnam’a kaçıyor olduğumu tahmin etmezler mi?”

“Bu mümkün, ama büyücüler aynı şehirli gibi düşünür. Uzun mesafeleri asla kat etmezler. Paralı yollardan birinde ilerleyeceğini veya Ren Nehri’ni kayıkla geçmek isteyeceğini düşüneceklerdir.”

Ürperdim. “Ren Nehri’ni kayıkla geçmek istemezdim. Yürümeyi tercih ederim.”

Tekrar gülümsedi. Amacı sadece güven tazelemektir belki, ama bu gülümseme ona anlık bir çekicilik kazandırmıştı; ki bu da karısının neden şans eseri kapısına getirdiği bir kadından şüphelenmiş olduğunu açıklıyordu. Kim olduğunu bilen bir adamdı ve bu da onu güçlü ve sanırım, baştan çıkarıcı biri yapıyordu. “Bana şehirden bahset biraz. Orayı hangi büyücü Hanesi yönetiyor?”

“Adurnam’ı Tarrant Prensi yönetiyor. Büyücü Hanelerini sevmez. Bir de şehir meclisi var, yaşlılar meclisi gibi bir şey. Yönetmelikleri hayata geçirir, çalışma saatleri ve grüm-rük düzenlemeleri gibi işler yapar. Ancak tüm üyeleri prens tarafından belirlendiği için birçokları halk için çalışmaktan ziyade prensin akrabaları, yakın arkadaşları ve taraftarları için çalıştıklarını düşünüyor.”

“Yanlılar mı?”

“Her zaman böyleydi. Ama artık insanlar meclisin, prensin, hatta büyüü Hanelerinin aleyhinde konuşmaya başladılar.” Bu politik sohbet beni rahatsız etmeye başlamıştı. “Belki buralardaki kırsal yaşamdan biraz bahsetmek istersin. Hangi noktalar önemli? Bu tepe yolu boyunca sığınak var mı mesela, açıkta kamp kurarak bu geceyi atlabileceğimi zannetmiyorum çünkü.”

Sabahı bu şekilde geçirdik böylece: O arazi hakkında konuştu ve ben de dinledim. Soru sormakta üzerime yoktu. Her zaman bilmem gerektiğini düşündüğüm bir şeyler vardı. Bu, miras olarak bana günlüklerini bırakan —her ne kadar artık bana ait olmasalar da— babam olmayan adamdan öğrendiğim bir şeydi.

Erozyona uğramış sırt çizgilerini takip ederek yukarılara doğru çıkmaya devam ettik. Arada sırada kutsal ve görkemli Ren Nehri’nin aktığı geniş vadinin alçak kesimlerinden manzaralar yakalıyorduk. Suyun üzerinde akan sis saten bir kurdeleye benziyordu. Ebeveynlerim nerede ölmüştü acaba? Veya gerçekten ebeveynlerim miydiler? Birçok kişi arasından iki insan boğulmuş ve ben de Hassi Barahal ailesinin gözetimine geçmiştim. Tilly Yenge ve Jonatan Amca, Barahal olmadığını biliyorlar mıydı ve Bee’nin yerine beni kurban etmek için bilerek mi yetiştirmişlerdi beni? Veya benim Hassi Barahal’ların en büyük kızı olduğuma mı inanıyorlardı yoksa? Alelacele yapılan evliliğimin görüntüleri geldi aklıma, gözümde tekrar tekrar canlandırdım. Aklıma gelen tek şey ise Bee’nin donakalmış yüz ifadesi ve amcamın karşılığında talep ettiği ‘dokümanlar’ oldu.

Rüzgâr bulutları parçalara ayırıyor, kar tembelce toprağın üzerine çöküyordu; bulutların arkasında güneşin belirmesiyle hava daha da soğumaya başladı. Gün ortasına yakın, bir adak taşma su dökmek için bir kavşakta durduk ve döker dökmez kırılğan buzdan bir deri taşı örtmeye başladı. Ekmek

ve tuzlu peynir uzattı, oturmak için çok soğuk olduğundan ayakta yemek zorundaydık.

Yiyecekleri inideye indirdikten sonra, önümüzde serili kırsal arazi boyunca yukarı doğru çıkan bir patikayı işaret etti. Kavşaktan görülmesi kolaydı.

Kalbim sıkıştı. “Benden ayrılıyor musun burada?”

“Akşam karanlığı çökmeden Haranwy’de olmam için şimdi dönmeye başlamam lazım. Takip etmen gereken yol bu. Ana yolu takip edersen seni kireç taşından tepelerin diğer tarafındaki Lemanis’e götürecektir, tabii oranın neresi olduğunu biliyorsan.”

“Romney Tepeleri’nin orada olduğunu biliyorum.” Amcamın bir sürü haritası vardı. Oradan, suyu boşaltılmış düzlükler güneyde sulak Elek’e ve nehre açılıyordu; geçmesi zor bir araziydi. Ama Lemanis’ten çıkan birçok düzgün yol batıya doğru, Anderida’nın yüksek topraklarından Adurnam’a kadar uzanıyordu. Paralı yoldan daha yavaş bir yoldu, ama yürümesinin kaybettireceği vakit dışında bir zararı yoktu.

“Lemanis ne kadar uzakta?” diye sordum.

“Hızlı yürüyen biri için iki gün.”

Açık araziye göstererek, “Burada duran herhangi biri, yolda ilerlediğimi görebilir. En güvenli yol bu mu?”

“Güvenli bir yol yok. Olduğunu mu düşünüyordun?” Cesur bakışlarıyla beni inceledi, suratım asıldı ve bu kızgın bakışım dudaklarına bir kıvrım getirdi ki bu da yüzümün kızarmasına sebep oldu. “Vai dünyadaki tek adam değil—”

“Olduğunu hiç düşünmedim!”

“—sana zarar vermek isteyen. Gençsin, kadınsın ve yalnızsın.”

Yüz ifadesindeki meydan okuma kıvılcımı tutuşturdu beni. “Neden bana yardım ettin?”

“Doğru olanı yapmamız gerekiyordu.”

“Sana ve insanlarına teşekkür ederim.”

Başımı eğdim ve arkamı ona dönüp patikaya adımımı at-

tını. Yalnız öğleden sonrada ilerlemeye başlarken geldiğimiz yoldan dönen Duvai'nin ayak seslerini duyuyordum, yakında bu da olmayacaktı ve sonra da onu artık göremeyecektim.

Yürüdüm, yürüdüm ve yürüdüm. Alışkindim buna. Bee ile Adurnam'ı defalarca yürümüştük. Patıkayı takip etmek kolaydı, arada sırada önüme çıkan kolları Lemanis'e giden ana rotayla karışmıyordu. Güneş ısıtmadan parlıyordu. Yüksek sırtların altında ağaçlar karmakarışık bir şekilde dağılmışlardı, ama yukarıları çıktığımda rahatça görülebilecektim. Kilometrelerce öteden, doğru bakış açısına sahip herhangi biri beni fark edebilirdi. Yine de yürümekten başka ne yapabiliirdim ki? Güvenli bir yol yoktu.

İyi vakit geçiriyordum. Bir şahin, bir çift keklik ve taşlı bir açıklıkta hızla uzaklaşmakta olan yabani bir tavşan dışında hayat belirtisi yoktu. Uzaklarda gözüme ilişen köyler ve çiftlik binaları bile terk edilmiş gibi görünüyordu. Tüm dünya Vahşi Av'dan gizlenmeye kendini adanmış gibiydi.

Tüyler ürpertici yolda fark edebildiğim tek bir nefes bile yoktu.

Yürürken düşünmek kolay oluyor.

Dünyanın tarihi buzda başladı, buzla sona erecek. Burada, kuzeyde bizler buzun gölgesinde yaşarız; hiçbir insan oraları öldürülmeden veya defedilmeden yürüyemez. Daniel Hassi Barahal uzakdoğudaki Hitay'da hüküm süren Han insanların buzdan korkmadığını yazmıştı, ekvator diye bilinen dünyanın kemerindeki insanların da; daima var olan sıcaklık nedeniyle buzun nefesini nadiren hissediyorlarmış. Ama sadece duyduklarını veya okuduklarını yazdığını, çünkü doğrulamak için buralara hiç gitmemiş olduğunu da belirtmişti günlüğünde: *Öğretmenlerimizin konuştuklarını bildiğini veya bildiklerini konuştuklarını kim söyleyebilir ki?*

Bildiğimi düşündüğüm şeyler bunlardı: İki bin yıl önce Romalılar ve Fenikeliler ölümüne savaşmış ve sonunda Romalılar topraklarını korumayı başarmışlar, Fenikeliler de li-

manlarını elinde tutmuş ve bir engelle karşılaşmadan deniz ticareti yapabilmışlar. Zamanla, Romalılar zayıflamaya başladıkça Kelt önderleri birer birer ayrılmaya ve eski prensliklerini ve lordluklarını kurmaya başlamışlar. Bazı zamanlar komşularıyla savaşmışlar, geri kalan zamanlarda en çok nefret edilene karşı güçlerini birleştirmişler. Ancak çeşitli Kelt insanları Romalı derebeylerini kovsalar da birçok şey Roma'ya özgü kalmaya devam etmiş: yollar, köprüler, su kemerleri, takvim, kanunlar, edebiyat, şehir yolları ve şehirli konuşma tarzı.

Dört yüz yıl önce, Persliler Afrika'nın kuzeyini alıp ardından ticaret şehri olan Kart-Hadaşt'ı fethedince birçok tüccar Kenaani ailesi, diğer limanlar ve şehirlere kaçmak zorunda bırakılmış. Avrupa'ya yayılan Kelt prensleri onları memnuniyetle karşılamış, tabii vergiye bağlamak kaydıyla.

Perslilerin fethinden yüz yıl sonra Sahra Çölü'nün güneyinde tuz salgını patlak vermiş ve tuz madenlerinin derinliklerinden yüzeye çıkan yağmacı gulyabaniler kalabalığı Mali İmparatorluğu'nu parçalara ayırmışlar. Yüz yıl veya daha uzun yıllar boyunca dalgalar hâlinde Batı Afrikalı mülteciler altınları, atları ve büyüleriyle kuzeye akın etmişler. Güneyin soylu mültecileri zenginlikleri ve rütbeleriyle birlikte kuzeyin asil soyları ile evlenmişler. Geri kalanlara saygı duyulmuş veya onlardan korkulmuş belki ama asla sevilmemişler. Kelt *drua*ları ile aralarında oluşan kardeşlik bağının sonucu buz sahanlığına yakın gizli bir örgütlenme başlanmış ve bugünün güçlü büyücü Haneleri doğmuş.

Ancak mülteciler sadece kuzeye kaçmamışlar. Parçalara ayrılan Mali İmparatorluğu'ndan bir filo, Fenikeli denizcilerin önderliğinde Atlantik Okyanusu boyunca ilerlemiş ve uzaklardaki batı kıtasına, daha sonraları Kelt kâşifi Rhisiart ap Meurig onuruna Amerike adını alan kıtaya ulaşmış. Günev Amerike'de, daha önceleri bilinmeyen insan uluslarıyla ve kuzeyde ise gözü pek trollerle karşılaşmışlar. Yeni gelenlerle birlikte ilgileri zirve yapan troller kendi keşif gemileriyle

doğuya velken açmış ve İberya'nın kıyılarında karaya ayak basmışlar. Böylece fırtınalı ve öngörülemez Atlantik Okyanusu'nda ticaret başlamış.

Kafa dengi troller ve insanlar Antiller'de —kuzeyde yuvalanan trollerle güneydeki insan büyüclük ve krallıklarını ayıran bir iç deniz— Kâşifler Kenti'ni kurmuşlar. Kâşifler Kenti'nin yerlileri radikal düşünceleri çerçevesinde boş durmamışlar ve kendilerini yeni teknolojilere adanmışlar. Bu durum Avrupa'daki büyücü Hanelerinin hoşuna gitmezken, soylular ise kendilerine fayda sağlayıp sağlamadığına bakıp kararlarını veriyorlar. Bu çalkantılı zamanlarda, eski düzen var olanı sürdürmeye çalıştıkça giderek dik kafalı olarak kabul edilecek ve kırılğan hâle gelecektir.

Yirmi beş yıl önce, kendisini Camjiata ismiyle çağıran İberyalı genç bir kaptan, İberya ile Roma arasındaki periyodik savaşlardan biri sırasındaki belirsizlikten faydalanarak baş kaldırmış ve Avrupa'nın kendisinin yönetiminde daha iyi duruma geleceğini savunmuş. Bazı prensler ona yardım etmiş, Roma'yla ittifak kuran bazıları ise savaşmış onla. En sonunda, büyücü Haneleri ve İkinci İttifak güçlerini birleştirmiş ve onu devirmişler. Ancak onlar bile Camjiata'yı hemen öldürmeye korkmuşlar, böylece onu bir adada hapsedmeye ve çürümeye bırakmaya karar vermişler. Yine de huzur hâlâ tam olarak sağlanamamış. Sıradan insanların huzursuzluğu her geçen gün artmış; haklardan bahsetmeye, seçilmiş meclisler gibi radikal taleplerde bulunmaya başlamışlar; ancak bu insanların gücü ne kadar ki? Fakirleşen bir ailenin kızıdan daha fazla değil. Bu da hiç güçleri yok demek. Gerçekten kim olduğunu bilecek kadar bile.

Kiindim ben? Uzun adımlarımı atarken, fiziksel formumda bir değişiklik hissetmedim; her ne kadar ozan bir tayf pelerini 'giyiyor' olduğumu söylemiş olsa da. Saçımı, ellerim, güçlü bacaklarım, boyum... Ilişbirinde bir değişiklik yoktu. Ezberleyecek kadar, tekrar tekrar okuduğum günlük-

ler aklıma geldi. Büyüdüğüm evin her köşesini biliyordum ve Adurnam'ın birçok gizli sokağıyla ilgili bilgi sahibiydim. Bee kadar çok olmasa da arkadaşlarım ve rakiplerim vardı. Başkasına yaptıramayacak kadar yoksul olduğumuzdan kendi kıyafetlerimi dikerdim. Pudinge bayılırdım. Beni Catherine yapan bunlardı.

Ancak Catherine hakkında bilmediklerim de vardı.

Bazen düşünmeye o kadar odaklanırsınız ki yüksek sesle konuşuyor gibi hissedersiniz. Veya belki de içimden yüksek sesle konuşuyordum, çünkü kendi adımı duyduğuma yemin edebilirim.

“Catherine! Lütfen, bekle!”

Dönerken kılıcımı çoktan çekmiştim. Pelerinli bir şekil, sırtında yüklü bir bohçayla bana doğru hızla geliyordu. Arkasına baktığımda ne kimsenin onu takip ettiğini ne de Du-vai'yle ayrıldığım kavşağı görebildim. Uzun bir mesafe kat etmiştim.

“Catherine!” Başlığını geriye atınca saçlarını ve kulaklarını kapatan yün eşarbın altındaki yüzün Kayleigh'e ait olduğunu gördüm. “Yalvarırım sana, Catherine. Beni de yanına al!” Nefes nefese kalmış takipçim hemen yanımda durdu. “Andevai bana... mansanın beni yatağına alıp... çocuklarını doğurmamı istediğini söyledi. Lütfen.” Üzüntülerini ve korkularını silip atmak istermiş gibi, alnını sildi. “Beni ona gönderme. İzin ver seninle geleyim.”

Kılıcımı indirdim, ama kınına yerleştirmedim. “Buraya kadar nasıl geldin?”

“Duvaî’yi takip ettim. Dün gece seni nasıl götüreceğini babama anlatırken dinledim onu. Lütfen, sana arkadaşlık etmeme izin ver.”

“Ben—”

“Erzak, iki battaniye, kürek, branda ve ipim var.”

“Benim ne evim ne de param var,” dedim, ama bu konuşmanın nasıl sonuçlanacağını çoktan biliyordum. Benim kaçıyor olduğum ıstıraba onu geri gönderemezdim. “Ne yapacağımı ben bile bilmiyorum.”

“Buradan uzakta, gidebileceğin bir yer biliyorsun. Benimse bildiklerim sadece köy ve Hane. Çalışkan biriyim. Sana yük olmam, eğer seninle yürümeme ve gitmeyi düşündüğün yerde nasıl bir iş ve bir yatak bulabileceğimi bana gösterirsen yeterli olur benim için. Hikâyelerde duyduğum, siz tüccarların gemilerinizle yaptığınız gibi, suyun karşı tarafına geçmem gerekiyor olsa bile razıyım. Hem iki birden daha iyidir, değil mi?” Umutla gülümsedi.

Kılıcımı kınına taktım ve yürümeye başladım. “Benim insanlarım hakkında herhangi bir şey biliyor musun?”

Boyu ve adımları benimkiler kadar uzundu. “Sizin kabile mor giyiyor, doğru mu? Romalılarla savaştınız. Prensler yerine kraliçeleriniz var. Bir kızın evlenebilmesi için bir geceyi tapınakta herhangi bir erkekle—”

“Bu doğru değil!”

Pişmanlıkla, “Seni incittim. Bilmiyordum,” dedi.

“Hayır, bilmediğini biliyorum. Özür dilemen gereken hiçbir şey yok. Bu, Romalıların anlattıkları bir yalan sadece.”

“Sizin hikâyeleriniz nedir o zaman?”

Tüm büyüdüğü dönemi yalandan ibaret olan birinin ne hikâyesi olabilir ki?

“Gözünde yaşlar var,” dedi Kayleigh. “Kardeşimle evlenmenin üzücü bir öyküsü mü var yoksa? Sana kötü davranmış olamaz, çünkü hiçbir kadına yanlış davranmamıştır. Neden insanların büyücü Haneleriyle bu tür bir sözleşme yaptı ki? Onların da gizli kalmış büyücü soyları mı var?”

“Soğuk rüzgâr yüzünden,” diye yalan söyledim, çünkü belli ki Andevai’nin beni öldürmek için emir aldığı bilmiyordu. “Anlatılacak bir şey yok.” Yine de konuşmadan yürümek garip göründü. Kendi insanlarım hakkında sorular sormasını istemiyordum, o zaman kardeşini konuşmak isteyebilirdi ve bu da kaçındığım bir konu başlığıydı. “İzin ver, sana büyük General Hannibal’ın hikâyesini anlatayım. Ordusu ve filleriyle dağları aşıp Romalıları şaşırtmış.”

Kayleigh karşısındakini dinlemeyi iyi biliyordu ve benim de bu öyküyü anlatmak hoşuma gidiyordu. Eskilerin dediği gibi, bir hikâyeden diğerine atladım. Uzun adımlarımızla patika kısalmış, öğleden sonra istediğimden daha önce alacakaranlığa dönmüştü. Cadılar Gecesi ve Cadılar Günü bitmek ve batan güneşle birlikte Vahşi Av da ruhlar dünyasına geri dönmek üzereydi. Büyücüler uzaklara yol almak için serbest kalacak ve beni avlamak için yollara düşeceklerdi.

Dik duran bir taşın işaretlediği bir kavşağa geldik, doğudaki tepelerin arasından gelen bir patika vardı. Uzaktaki

açıklıkların aralarında birkaç köy görüntüyordu. Kırsal arazi nehri gizlemişti.

Kayleigh taşa yaklaştı ve deri matarasından değerli birkaç damla biranın taşın dibindeki toprağı ıslatmasına izin verdi. Çevremizdeki araziye gözleriyle tarayarak, “Neredeyse gece oldu. Tepenin diğer tarafında bir barınak olması lazım. Kavsak taşlarının olduğu her yerde mutlaka bir tane vardır. Hazır karanlık çökmüşken dinlensek mi?” dedi.

“Hayır. Durup bir şeyler yiyelim sadece. Ay yakında çıkacaktır. Yürümek için yeterli ışığımız olur böylece. Hazır hava boznamışken gidebildiğimiz kadar uzağa gitmek en iyisi.” Geldiğimiz yöne doğru göz gezdirdik, aına takip edildiğimizi de dair bir işaret görmedik.

Bir yan patikadan tırmanıp dallardan ve çamurdan yapılmış bir barakaya indik. Yan tarafındaki derme çatna tuvalette ihtiyacımızı giderdikten sonra barakada ekmek ve peynirden oluşan kısıtlı yemeğimizi yedik. Neyse ki bir çatımız ve duvarlarımız vardı. Karanlık da olsa ateş yakmadık. Ay yükselince tekrar yola koyulduk.

Göründüğü kadarıyla, Kayleigh’in sinirleri benim kadar dayanıklı değildi. Sürekli arkaya bakıyordu. Arkamızda ve önümüzde yükselen patikanın tozu ay ışığından bir demet gibiydi ve sanki gökyüzüne doğru uzanan bir iskeleyi andırıyordu.

“Gelirken Duvai’nin yanından geçmedin mi? Seni görmedi mi?” diye sordum.

Bakışlarını kaçırdı ve yere tükürdü. Adımlarımız patikada düzenli bir ritim tutturmuştu, onun ayak sesleri benimkilerin aralarında duyuluyordu.

“Babam henüz ölmediği için evin reisi Duvai değil, ama olacak. Babalarımız aynı olsa da annelerimiz farklı. Dolayısıyla henüz, beni dilediği gibi yönetemez. Aynı büyücülerin evine gitmiş Vai’de olduğu gibi.”

“Yani Duvai seni gördü ve geçmene izin mi verdi?”

Ay ışığında, aklından geçenleri yüzünden anlamak zordu, ama dudaklarını sıktığını görebiliyordum. “Geçmeme izin vermedi. Yapınam gerekeni yaptım. Beni hiç görmedi.”

Üzerine gittim. “Döndüğünde kaçmış olduğunu görünce ne olacak peki? Bunun için suçlanacak mı?”

“Suçlanacak olsa bile bundan bana ne? Duvai'nin hatırı için dönmeyeceğim.”

“Dönmeni beklemiyorum zaten. Ama köyünüzün erkekleri senin peşinden gelir ve seni bulurlarsa beni de bulurlar. Veya Andevai benim peşimden gelir ve beni bulursa o zaman seni de bulmuş olur.”

“Benim peşimden gelmezler. Peki, Vai'nin paralı yol boyunca seni arayacağını düşünmüyor musun? Duvai sana bu yüzden bu patikayı gösterdi, değil mi?”

“Öyle umuyorum. Duvai, büyücülerin paralı yoldan veya nehirden gideceğimi düşüneceklerini söyledi.” Dikkatlice, devam ettim. “Gördüğüm kadarıyla Duvai ve Andevai'nin araları iyi değil.”

Bana cevap vereceğinden emin değildim. Bir süre sessizce yürüdük; rüzgâr ağaçların yapraklarını hışırdatıyor, ay ışığı altında görülebilen bayırlardaki çimleri ve çalılıkları eğiyordu. Havada kış kokusu vardı ve gözlerim acıyordu. Parmaklarım ise eldivenlerin içinde olmasına rağmen soğuktan acıyordu.

“Vai ve benim gibi aynı rahmi paylaşmadılar. Bu nedenle yıldızları hiç barışmadı. Genelde insanlar için durum böyledir, bugüne kadar fark etmedin mi?”

“Kuzenime her zaman güvenirim.”

“Her zaman mı?”

Bee'nin bana verdiği bileziğe dokundum. “Evet. Her zaman.”

“Aynı şey onun için de geçerli mi?”

“Evet.”

“O zaman beni anlayabilirsin. Ayrıca ne derler bilirsun:

Bu ipte iki cambaz oynamaz. Hem Duvai hem de Andevai hırslı insanlar. Bu da herkes için bela demek.”

“Sen hırslı değil misin? Ne umuyordun? Yani, mansanın seni istediğini duymadan önce. Büyüklerinin senden evlenmem beklediği biri var mıydı?”

“Her zaman konuşulur bu. Bizim köyde yok; ama benim ve onların ailelerini memnun ederse, belki bizden çok uzak olmayan köylerden birkaç adam olabilirdi. Mansanın iznini alabilirsek tabii.”

“Evlenmek için mansanın iznine mi ihtiyacınız var?”

“Tabii ki. Mansanın vekilleri köyleri denetler. Büyücülerin, güçleri zayıf olan çocukları için işler yaratılmalı. Değnekçi ve onun vekilleri işgücümüzün ve hasadımızın üçte birini ölçerler. Her sene yeni doğanlar damgalanmaları için Haneye getirilir. Bazı delikanlılar Hanenin askerlerinin sevisliğini yapmaları için götürülür. Ve kızlar...” Omzunun üstünden arkaya baktı, mansanın askerlerinin onu götürmek için arkamızda olmadığından emin olmak istiyor gibiydi.

Sessizce, “Yorulduysan söyle,” dedim.

“Asla!”

İkimiz de güldük. Bu köylü kızı çok da garip biri değildi. Hoşlandığımız delikanlıların ve genç erkeklerin hikâyelerini paylaştık birbirimizle. Bir keresinde Hanenin süvari sınıfından bir askerle konuşmuş; Massilia’daki büyücü Hanesinin büyü gücüne sahip olmayan oğullarından biri olan açık siyah tenli, çekici bir aksanı olan, yakışıklı bir adammış.

“Orası neresi, Catherine? Böyle şeyleri biliyor gibi görünüyorsun.”

Avrupa ile Afrika’yı ayıran Akdeniz’in kuzey sahillerindeki bir liman şehri olduğunu söyledim. Kenaani’lerin, Romalıların müdahalelerine rağmen, yüzyıllarca buradaki sahiller arasında düzenli seferler yaptığından bahsettim.

“Ama yolları inşa eden ve kuzeye medeniyet getirenler Romalıları,” dedi Kayleigh.

“Barbar Keltlere getirdiler. Mali İmparatorluğu’ndan gelen mülteciler zaten medeni insanlardı. Askere ne oldu?”

Bilmiyorum veya ilgilenmiyorum der gibi omuz silkti. Köylü bir kızın askerlerle konuşurken dikkatli olması gerekir. Başına kötü şeyler gelebilir. Köyün doğusunda, bir günlük yürüyüş mesafesinde, Duvai’nin annesinin geldiği başka bir köyde bir genç adam daha varmış: Esmer Trinovante Keltlerinden ve avcı soyundan çekici bir gençmiş. “Onunla evlenebilirdim, çünkü Hanedeki genç askerlerinin karısı olmasına izin verilmiyor, sadece metrese izin var. Ama Duvai’nin annesi, olanlar yüzünden bizim köye kızgın; onun için bu evliliğin aleyhinde konuşacaktı.”

“Ne oldu ki?”

“Köyü terk etti, çünkü babam benim annemle evlendi, ayrıca buna da hakkı vardı!”

“İkinci bir eşin eve getirilmesi kadını rahatsız edebilir belki—”

“İkinci eş olan oydu! Herkes onun gençliğinden ve güzelliğinden gurur duyduğunu ve ondan daha yaşlı olan eşe saygısızca davrandığını söyler. En sonunda zavallı kadın ağlamaktan sağlığını yitirmiş ve ölmüş. Böbürlenmelerinden ve şikâyetlerinden sıkılınca babam kendine daha sevecen bir eş bulmuş. O da başlık parasını alıp köyüne dönmüş. Babam onu durdurabilirmiş, ama onsuz köy daha mutlu bir yer olacağı için kimse istememiş bunu.”

“Duvai’yi köyde bırakmış.”

“Oğullar babalarına aittir. Artık dedikoduları ve fısıltılarıyla kendi köyünü bize karşı zehirliyor.”

“Şüphesiz senin koca adayının bir önemi yok artık, her şeyi geride bıraktığını düşünürsek.”

Tedirgin oldu, neredeyse adımını şaşıırıyordu; yaptığı seçimin büyüklüğü sersemletmişti onu. “Bu tür belalardan kurtuldum artık.”

Eşarbından kaçan maceracı bir saç telini koparmadan önce

vere tükürdü tekrar: sonra geçmişini temsil ediyormuş gibi, maceracıyı rüzgâra bıraktı. Soğuktan çatlamış dudaklarını yaladım ve uzun yürüyüşün yükünü bacaklarımda hissettim. Ay tam tepedeydi artık. Gece yürüyüşüne başladığımızdan beri en az dört saat geçmişti. Şafaktan itibaren ise toplam on dört veya daha fazla olmuştur. Yorgunluk beni sakarlaştırıyor ve durgunlaştırıyordu.

“Mümkünse dinlenebilir miyiz biraz?” diye sordu Kayleigh.

“Henüz değil.”

Hafif uykusundan yavaşça uyanan bir canavar gibi durmadan şiddetini arttıran rüzgârla birlikte en az bir saat daha yürüdük. Önümüze çıkan bir köşeden dönüp hafif bir rampanın sonuna ayak bastığımızda karşımıza bir kavşak taşı daha çıktı; şekil verilmeye değil de daha çok ufalanmaya çalışılmış, benden daha uzun olmayan bodur bir sütundu.

Rüzgârın sesi ve kokusu değişmişti. Güneyden suratımıza esiyordu —hatta rüzgâr sanki taş sütundan geliyordu— ve bir zamanlar bildiğimiz ama çoktan unuttuğumuz sıcaklığı taşıyor gibiydi. Bende garip bir duygunun uyanmasına neden oldu bu: soğuk ve korku dolu bir gecede annesinin nefesini hayal eden birinin rahatlamasına benzer bir şey. Kayleigh’in taşın dibine birkaç damla dökmesini bekledim ve sonra Duvali’nin bana verdiği iki deri mataradan birinin son kalan damlalarını döktüm ben de. Sirkeye benzer, keskin ve acı bir içkiydi ama döker dökmez daha tatlı, yazın açmak üzere olan çiçeklerin kine benzer bir koku yükseldi taştan. Gözlerimi kırptım, taşın arkasındaki arazinin gölgelerinin değiştiğini sandım ama değişmemişlerdi. Ay ışığında önümdeki patikayı, boş tepeleri ve çok, çok uzaklarda ve aşağılarda, bir kasabanın bekçi ateşinin ufak halesini gördüm. Lemanis’e, yolculuğumuzun ilk ayağına yarın ulaşacak olabilir miydik? Umut etmeye bile cesaret edemeyeceğimden önce hem de...

Ay ışığının oluşturduğu örtünün arkasına gizlenen yıldız-

lar, parlıyordu. Gözlerim yaşlar sayesinde ısındı biraz, gerçi neden ağlamak istemiş olabileceğimi anlamamıştım.

“Ah!” dedi Kayleigh.

Ona döndüm.

At üzerinde karaltılar patikadan bize doğru yaklaşıyorlardı, toynakları ve koşum takımları ses çıkmasın diye sarılmıştı. Kayleigh kolumdan yakalayarak beni yana sürükledi, ilk başta bizi görüş açılarından çıkarmaya çalışıyor zannettiğimden kendimi ona bıraktım. Ardından bacaklarıma tekme attı ve bunu beklemediğimden beni devirmeyi başardı. Üzerime çıktı, altında kıvranıp itip kakmaya başladım ve sol elimi kurtardım. Acıyla homurdanmasına yetecek bir yumruk attım ve büyük bir öfke patlamasının verdiği güçle onu üzerimden fırlattım. Ayaklarımın dibinde çırpınırken en öndeki binici ağır adımlarla yaklaştı. Ve Andevai’yi gördüm.

Asık suratıyla, kılıcını çekti. Ay ışığının değdiği noktalardan soğuk çeliği parladı. Rüzgâr kesildi ve hava öyle bir soğudu ki bir anda kasılarak titremeye başladım. Beceriksizce, dağılmış elbiselerimi ve kemerimi karıştırdım; erzak yığınınımı kenara itip el yordamıyla kılıcımın kabzasını bulmaya çalıştım.

“İyi misin, Kayleigh?” diye sordu.

Kayleigh zar zor ayağa kalktı ve topallayarak kardeşine doğru yürüdü. “Tabii ki. Beni takip ederken bir sorunla karşılaşmış mı?”

“Hayır.” Kız kardeşinin bir elini tuttu ve sonra bıraktı, ortalıktan kaybolmamı bekliyormuş gibi gözleri hâlâ üzerimdeydi. “Bıraktığın izleri takip etmek kolaydı.”

Ev hizmetkârlarının üniformasını giymiş yol arkadaşı, yanında bir atla, Andevai’nin arkasında belirdi. Köylü değildi.

Kabzayı kavrayıp boğuk bir sesle, “Bana ihanet ettin,” dedim.

Kayleigh bana baktı. “Sana karşı bir düşmanlığımı yok. Sadece, o benim kardeşim, annelerimiz aynı ve onun için her şeyi yaparım.”

Yapabildiğim kadar aşağılamaya çalıştım: “Mansanın yatağına isteyerek gireceksin yani? Her an senden alınıp lanede buyutulmesi ihtimaline rağmen mansanın piçlerini doğuracaksın, öyle mi?”

Sesinde hiçbir tereddüt olmadan, “Yapmak zorunda kalırsam ve bunun Vai’ye yardımı dokunacaksa, o zaman yapacağım,” diye karşılık verdi.

Sadakatine bir kusur bulamazdım.

Tek yapabileceğim kılıcımı çekmekti.

Andevai’nin atıyla, ağırlık ve yükseklik avantajını kullanıp, üzerime gelmesini bekliyordum. İki tarafa da göz gezdirip en engibeli araziye, yarı aydınlıkta atının beni takip ederken en zorlanacağı yeri bulmaya çalıştım. Niyetimi anlamış gibi atından indi ve o kadar hızlı üzerime geldi ki çıkınımı, güç bela, arkamdan alıp üzerine fırlatmayı becerdim. Yana kaçtı ve çıkın sertçe yere düştü. Geriye kaçtım ve taşı aramıza aldım.

Saldırdı.

Kılıcı önde, hücum etti. Savuşturdum. Vurdu. Kılıcımınla onununki engelledim, çeliklerin buluştuğu yerden bir çınlama duyuldu. Dönerek atak yaptım, sola doğru başını eğerek kılıcın altına girdi ama kılıcım kumaşları geçerek sağ omzunun etine girerek onu yaralamıştı.

Acı dolu bir lanet okuyup dengesini yakalamak için bir adım geriye attı. Vahşice sırttım, hayatı için verdiği bir kavgada, kişinin her rahatlamasının ve her nefesin değerini öğrendiğine eminim. Taş arkamı koruyordu, ama aynı zamanda hareket kabiliyetimi sınırlıyordu. Yana, patikanın üzerine sıçradım, tekrar hamle yaptı.

Andevai’den daha hafif ve hızlıydım, ayrıca kılıç eğitimiyle geçen çocukluk yıllarım sayesinde tekniğim daha iyiydi, ama o da daha iri ve daha güçlüydü. Ve daha ileriye uzanabiliyordu, tek ihtiyacı olan da buydu. Buz büyücüsünün elindeki soğuk çeliğin ruhu ölümlü bedenden ayırması için tek

yapması gereken bir kesik atmasıydı. Beni öldürmesi ne kadar da kolaydı!

Solak olduğumdan geriye çekildim ve taşı sağ omzuma aldım. Andevai'de dans etmesini bilen bir adamın zarafeti vardı ama bende olan keskin kontrol veya karşısındakinin bir sonraki hamlesini okuma yeteneği onda yoktu. Taşın, benden ziyade ona engel olacağı bir konuma geçtim. Hamle yaptım, sonra onun atağını savuşturdum, atak yaptım. Kolayca savuşturdu çünkü çoktan yorulmuştum. Ben yürürken o tüm yolu at üstünde gelmişti, bu yüzden de daha zindeydi. Koşsaydım bana kolayca yetişirdi. Hayatım pahasına savaşmaktan başka şansım yoktu.

Daha umutsuz bir atak için yana kayarak hazırlık yaptım, ama Andevai kılıcımın kestiği sağ omzunu denemek için geriye çekildi. Kesikten kan sızıyordu. İlk kanı ben akıtmıştım, belki benim elimdeki soğuk çelik, ruhla bedeni ikiye ayırmayacaktı ama sağ elini kullandığı için avantajlı duruma geçebilirdim. Bir tane bulmak için duruş biçimini inceledim.

“Dikkat et!” diye bağırdı Kayleigh.

Kutsal Tanit, çok yorulmuştum. Eski bir hile beni kandır-mıştı: Gözlerim bir anlığına Kayleigh'e kaydı. Andevai'nin kılıcı öne fırladı. İçgüdülerim devreye girdi ve sağa kaçtım. Omzum taşa toslamış ve tuzağa yakalanmıştım. Kılıçlarımız tekrar buluştu ve titreştiler, öne doğru yüklendi, bu ağırlığa dayanacak kadar gücüm yoktu. Kabzalarımız o kadar yaklaştı ki dudaklarımız birbirine dokunuyordu nerdeyse. Titreyen kollarım ve yorgunluktan bitap düşmüş vücudum beni yüzüstü bırakmak üzereydi.

Mırıldandım: “Kutsal Tanit, kızımın ruhunu sevgiyle karşıla.”

Birdenbire değişen yüzünü, adlandıramadığım bir duygu dalgası kapladı.

“Hayır,” dedi, ama bana değil. Kılıcını da yanında götü-rek, aniden geriye çekildi. Bıraktı. Pes etti.

Geri çekilirken, soğuk çeliğinin ucu nasıl olduysa çenemin altını yakaladı ve yaprakların yaz melteminin hafifçe salladığı çiçekten ayrılması kadar nazikçe, bir parça deriyi bedenimden kopardı.

Kalbime ve uzuvlarıma hücum eden güçsüzlükle birlikte taşa oturmak zorunda kaldım.

Nefesi kesildi, yorumlayamayacağım veya anlayamayacağım bir yüz ifadesiyle gözleri büyüdü ve birden benden uzaklaştı.

Yarı baygın, sağ elimi kaldırdım ve tersiyle çenemi sildim. Elimi indirdiğimde ıslak bir çizginin pürüzsüz eldivenimin üzerindeki pırıltısını gördüm.

“Catherine,” diye acıyla haykırdı. “*Kanın!*”

“Yeterince hızlı ölmüyor muyum?” Büyük bir kızgınlığın kıvılcımı beni öyle bir ateşledi ki kılıcımı ona saplayıp o bencil, kendini beğenmiş kalbini delene kadar bastırmaya karar verdim. Kan çenemden damlayıp eldivenimin üzerine damlıyordu. İstemeden, vücudumu geriye kaçırdım ve böylece sonraki damlalar, içinde barındırdığı sıcaklık ve hayatla, vücudumu yasladığım taşın dibine düştü. Düşen damlalar yerden sıçradığında, görülemeyecek kadar solgun ama yine de yükseklerde patlayan bir fırtına gibi gümbürdeme eşliğinde, omzumu dayadığım taş buhar oldu ve ben de düştüm.

Yazın içine doğru.

Ter içinde uyandım. Melodik bir curcuna vardı etrafımda, kuşlar şakıyor ve cıvıldıyordu. Koca bir karga kanatlarını çırparak, bir kılıç mesafe uzağıma, yere indi. Kafasını eğdi ve ilk önce bir gözüyle, sonra kafasını ters tarafa döndürüp diğer gözüyle beni inceledi, bu da bana Griffin Hanı'ndaki trol, avukat Chartji'yi hatırlattı. Ben ayağa kalkarken hayvan yüksek sesle gakladı ve kanatlarını çırparak uzaklaştı. Çevremi kavramak için dikine duran taşın etrafını dolandım.

Ruhlar dünyasına geçtiğime şüphe yoktu. Kayın ve dişbudaklar hariç tanımadığım ağaçlarla dolu yeşil yaz ormanlarına inen tepelerle sarılıydı her tarafım. Sol tarafta uzaklarda ısıldayan bir nehir miydi? O tarafın doğu olması gerektiğini düşündüm ama emin olamadım çünkü gökyüzü bulutlu olmasa da, güneşi gizleyen bir pus çökmüştü. Yine de hava, güneş varmış gibi sıcaktı. Kuşlar, çiçek açan çalılıkların ve üzerinde durduğum tepenin sırtı ile elli adım kadar uzağımda başlayan ormanın arasını kaplayan dalgalı çimlerin üzerinde uçuyorlardı. Parlak mavi, sarı ve kırmızı kelebekler havayı renklendirmiş gibiydi ve burada yaşamın kokusu öyle kuvvetliydi ki, bir anlığına boğulacağımı düşündüm.

İz kadar beyaz ve pürüzsüz çakıllarla döşenmiş bir patkanın üzerindeydim. Hareket ettikçe botlarımın altında gıcırıyordu. Çenem acıyordu. Eldivenlerimi çıkardım ve parmağım ile dikkatlice ufacık yaraya dokundum. Hâlâ kanıyordu. Ölmüş olmam gerekiyordu. Belki de ölmüştüm. Ölümler ruhlar dünyasına geçiş yapmaz mıydı? Kendimi çimdikledim ve parmaklarımla kıstırdığım yer acıdı. Yani ya hâlâ yaşıyordum, ya da ölümlerin de canı yanabiliyordu.

Göz ucuyla fark ettiğim bir hareket beni uyardı. Bulanık bir şekil, kıpırdaşan gölgeler eşliğinde ormanın kıyısında ağır adımlarla ilerliyordu. Kılıcımın kabzasını iyice kavradım. Bir çift kılıç dişli kedi ağaçların arasından belirir belirmez, kuzeyden soğuk kış rüzgârı esmiş gibi bir soğukluk hissettim. Böylesine kocaman yaratıklar karşısında soğuk çeliğin hiçbir faydası olmazdı. Yolun iki tarafına baktım. Geldiğim taraf olduğuna emin olduğum yönde, havanın rengindeki değişim tepelerin alçaldığı yere, bulanık yeşil ve maviler de alçak arazideki bataklığa açılıyordu. Elek çok büyük, el değmemiş bataklık bir bölgeydi; bir kısmından sular boşaltılmış ve ekinlerin büyüyebileceği farklı seviyelerde alanlar yaratılmıştı. Dün gece —gerçekten, nasıl oldu da şu an gündüz?— eski Roma tarafından kurulan Lemanis kasabasının bulunduğu yeri gösteren bir ateşin halesini görmüştüm.

Dikine duran taşın ötesinde Andevai, kılıcı, sadık kız kardeşi ve ona eşlik eden hizmetkârıyla, ölümlü dünya bekliyordu beni. Zarafetle ağaçların orada salınarak yürüyen iki kedi de bana yaklaşmadı. İlk fark ettiğim üçüncü ise onların arkasındaydı.

Eru, yoldan çıkma, demişti.

Bec'yi hâlâ uyarmam gerekiyordu.

Eldivenlerimi kemerimin içine tıkıp sırtımda hava dolaşımı sağlamak için ağır kış pelerininim zincirini gevşettikten sonra yürümeye başladım. Tutturduğum tempo ne çok hızlıydı —koşuyormuş gibi görünüp tembel yırtıcıları baştan çı-

karmak istemiyordum— ne de zayıf düşmüş veya yaralanmış birisinininki kadar yavaştı; tüm doğa tarihçileri bilir ki avlanan hayvanlar için en cazip olan sürünün en gerisine düşmüş olanlardır. Kaçmak kalbimi ve bacaklarımı yorgun düşürmüş olsa da, en iyisi güçlü görünmekti.

Kutsal Tanit isterse beni koruyabilirdi; gerçi doğa tarihçileri tanrıların, insanların yaşamın gizemlerine bir anlam bulmak için yarattıkları bir hikâyeden ibaret olduğunu söylüyordu ya. Bu doğru olmasa bile, gökyüzünü yaratan gümüşümsü pusun içerisinde göremediğim muhteşem, alevli diskin sahibi Şamaş'ın *bu* dünyanın tanrısı olma ihtimali düşüktü. Kedilerse bu dünyanın yaratıklarıydı: güzel, ölümcül ve ilgisizdiler. Onları göremiyordum, ama benimle birlikte patikayı yürüdüklerini biliyordum. Yiyeceğim ve suyum yoktu, altında terleyerek kayganlaşan derimin olduğu kış kıyafetlerim vardı sadece. Ayrıca azmim, Bee'nin bileziği ve *erunun* bana vermiş olduğu bir kılıç vardı.

Kedilerin en büyüğü bir anda kafasını kaldırdı ve hayal edilebilecek en zarif şekilde, amaçlı bakışlarıyla, bayırdan aşağı bana doğru koşmaya başladı. Nefesim kesildi, boğazım düğümlendi ve kalbim gümbürdemeye başladı: *dum dum dum*. Ancak bu sesler kalp atışlarım değildi, gerçekten çalınan bir davulun vuruşlarıydı.

Arkama baktım.

İşte o zaman, çılgılık attım. Veya kızgınlıktan bağırdım. Gözyaşları sadece üzüntülüken dökülmez. Bazen lanet olası bir öfke patlaması da buna sebep olabilir.

Ozan Bakary bana ruhlar dünyasını görebileceğini ama o dünyada yürüyemeyeceğini söylemişti. Buz büyücüleriyse bu dünyayı ne görebilir ne de burada yürüyebilirlerdi. Ancak işte buradaydı: Andevai atına binmiş, sanki bir parmak şaklatmasıyla kolayca buraya geçiş yapmış gibi arkamdan geliyordu.

Ne yapabilirdim ki? Döndüm, ayaklarımı sağlamca vere

basım ve hazırlandım. Beni kesmeden önce onu öldürebilecek sadece bir şansım olabilirdi.

Kedinin kükremesi kuşların şarkılarını susturdu. At iki yana savruldu ve Andevai onu tekrar patıkaya soktu, ama ters taraftan koşarak iki kedi daha —beş mi olmuşlardı şimdi?— geliyordu ve koştukça daha çok gürlüyor ve kükrüyorlardı, kasları geriliyor ve şişiyordu. Şaşırtıcı şekilde, öyle güzeldiler ki, insan ölümü gülümseyerek karşılayabilirdi. Adımlarını patıkaya hiç atmadılar ve bunu Andevai de biliyordu, ama atı bilemezdi. Atı irkilirken ve geri çekilirken Andevai hayvanı yolda tutmak için mücadele verdi ama kendini en sonunda patikanın dışında, çimlerin üzerinde buldu. Üzerindeki ağırlığı atmış olan hayvan koşarak bana doğru gelmeye başlamıştı.

Devasa kedi çimleri yarararak gelirken, “Kutsal Tanit, ona zarar vermeyin!” diye bağırdım, ama Andevai ayağa kalkar kalkmaz, hayvanın sıçrayarak onun göğsüne inmesine engel olamadım. Andevai, kedinin ağırlığıyla sertçe arkaya düştü.

Bu korkunç ölümü izlememek için kılıç tutan kolumu kaldırdım. Çeliğin birden parlamasıyla at, kendini patikanın kenarına attı ve üç adım ötemde kişneyerek durdu, dizgini sallanıyor ve gözleri alev almış gibi parlıyordu. Kediler onun peşinde değildi. Buz büyücüsünün etrafında dönüyorlardı. Andevai henüz ölmemişti. Hayvanlar onu ısırmamış, hatta bir pençe bile vurmamışlardı. Kedilerden bir tanesi kılıç tutan kolunun ve göğsünün kıpırdamasına izin vermeyecek biçimde başında duruyordu sadece. Gözlerini bana dikmek için o güzel başını çevirdi. Hangi lokmanın daha leziz olduğuna mı karar vermeye çalışıyordu? Yoksa Andevai’yi yemek için iznimi mi bekliyordu?

Ürperen kalbim ve titreyen sesimle, “Ah, hayır, *bana bakma!* Beni yemeni istemiyorum. Ve onu... onu...” Tüm olanlara rağmen, onu öldürmelerini söyleyemezdim.

Kılıcımı indirdim, hafifçe ıslık çaldım ve keşke yanımda

bir elma olsaydı diyerek kolumu uzattım ve dizginleri tuttum. At, memnuniyetle, bana boyun eğdi.

Tilly Yenge ve Jonatan Amca masrafları nedeniyle at sahibi değillerdi, ama bir paralı askerin çocuğu bir gün ailenin hizmetinde seyahat etmesi gerekebilir diye at binmeyi öğrenmek zorundadır. Üzengiye ayağımı nasıl koymamı ve eyere nasıl çıkmam gerektiğini, dizginleri nasıl tutmam ve üzengiler daha uzun bir bacak için ayarlandığından ayaklarımın nasıl tutunmam gerektiğini biliyordum. Baldırlarımı ve oturmamın yarattığı basıncı kullandım ve sesimle verdiğim komutla at yürümesi gerektiğini anladı. İyi eğitilmiş bir at fazla dürtmeden hareket eder, özellikle de yakınında devasa yırtıcılar varsa ve ilerlemenin kendisini onlardan uzak tutacağına inanırsa.

Patikada ilerlemeye başladık ve eyerin üzerinde dönüp arkamda ne olup bittiğine baktım.

Andevai kafasını kaldırdı ve seslendi: "Atımı çalamazsın!" içinde bulunduğu durumu düşünürsek, sesinde takdir ettiğim bir dayanıklılık vardı.

İkinci bir kedi salınarak geldi ve sivri pençelerini çıkarmadan patilerini Andevai'nin gövdesinin üzerine koydu. Bu sırada ilk kedi koca kafasını eğdi ve buz büyücüsünün suratını yalamaya başladı. Andevai ise bir dizi küfür etti.

Oradan uzaklaşırken güldüm. Belki de bir yandan ağladım veya yanaklarımdan aşağı süzülen sadece terdi. Acı bir çığlık havayı yarı ve ürküttü beni, ama havada süzülen şahini görünce sesin ondan geldiğini anladım. Bunun can çekişen bir insandan gelmediği açıktı.

Atın kendi istediği hızda ilerlemesine izin verdim ve beni epeyce hırpalayan ama hayvanın hiç de rahatsız olmadığı sarıntıda eyere yerleştim. Bir süre geçtikten sonra bir akarsu fark ettim. Patikadan çok uzakta değildi, cesur atımın dizginlerini çekip durdurdum ve ben ganimetini incelerken onun su içip otlanmasına izin verdim.

Ne harika bir at. İki eyer çantası vardı. İlkinin içinde, kalın bir keten beze sarılı çok kaliteli ve gösterişli bir kıyafet, keskin bir jilet, parlatılmış gümüşten —şüphesiz kırsal arazideki köy hanlarında karşısına çıkacak kaşıklar gururlu büyücümüzün dudaklarına layık olamayacağı için— bir kaşık, bir bıçak, maddenin paralar ve başka türlü gerekli şeyler buldum. İkincisinde ise kurutulmuş et, yarım tekerlek peynir ve herhalde at için, içi findık ve elma dolu deri bir çanta.

İki pelerini de alıp dürerek bağladım. Bu süre zarfında kocamı hiç, hem de hiç düşünmedim çünkü pençelenmiş ve parçalara ayrılıp yutulmuş bir insanın düşüncesi bile beni hasta etmeye yeterdi. Keşke, intikamını vahşice alabilen ve ölümünden sonra yüceltilen zalim bir kalbim olsaydı; ama yok. Ve beni öldürme emri almış olmasına rağmen ondan intikam almayı isteyemiyorum bile.

Bir buz büyücüsünün elindeki soğuk çeliğin akıttığı kanın ruhumu bedenimden ayırması ve beni, gerçek bir ölü gibi, öldürmesi gerekiyordu. Onun yerine, taşa damlayan kanım ruhlar dünyasına bir kapı açmıştı. *Benim kanım. Eru-lardan bir tanesi beni kuzen diye çağırmıştı. Bir ozan tayf pelerini giydiğimi ve yaşlı, ölmek üzere olan bir avcı da ruhlar dünyasının iliklerime kadar işlediğini söylemişti.*

Belki de ölüydüm. Sabırsızca, gözyaşlarımı sildim ve yüzümü iyice gerdim. Beni içine sürüklediği bu yer Sheol muydu? Bu açıklama çok daha mantıksızdı.

Nemli ve hoş bir tadı olan, huzur verici havayı içime çektim: yemyeşil ve içinde büyümüş şeyler barındıran olgun bir meyve gibiydi. Karmaşadan düzen yaratmaya çalışmak için günlük yazıyormuşum gibi olayları düşünmeye zorladım kendimi. Daniel Hassi Barahal bunu yapmamış mıydı? Görevi gereği, gözlemlerini ailesi için kaydetmişti ama kâr getirebilecek bu cümlelerin ardında başka bir katman daha vardı: cümlelere indirgeyerek dünyaya anlam kazandırma çabası. Yapmaya çalıştığı gözlemlediği anı ele geçirmek değildi

çünkü dünya ne ele geçirilebilir ne de kafeslenebilirdi ama bu insanı sersem eden çeşitlilikten, karışıklıktan, tezatlıktan, güzellikten ve çirkinlikten bir desen, bir model çıkarabilir miydi onu görmeye çalışıyordu.

Bir bedenim ve kanım vardı, bundan hiç şüphe duymadım. Daniel Hassi Barahal'ın evlendiği Amazon kadının gerçek annem olduğuna dair bir kanıt yoktu elimde belki, ama olmadığına dair bir kanıt da yoktu. Bu durumda Tara Bell benim annemse, babam kimdi?

Ya babam ruhlar dünyasının bir yaratığıysa?

Annem olduğunu düşündüğüm kadın, *"Neler yapabildiğini veya görebildiğini kimselere anlatma, Cat. Kimseye. Hiçbir zaman,"* demişti bana. Ruhlar dünyası iliklerime kadar işlemişse eğer, bunu sır olarak tutmamı isteyecek olması da mantıklı değil miydi?

İşte. Ne kadar saçma ve imkânsız görünüyor olsa da veya beni ne kadar duygusuz hissettirse de veya ellerim titremeye başlasa da, o kadar zor olmamıştı.

Daniel Hassi Barahal gerçekten babam olduğuna inanmış mıydı? Tilly Yenge ve Jonatan Amca bilmiyor muydu? Dört Aylar Hanesine doğru kızı verdiklerini mi düşünmüşlerdi? Tara Bell herkese yalan mı söylemişti? Kafamı kurcalayan soruları sormayı kesebilecek miydim? Dikkatimi dağıtmak için ata bir elma uzattım ve o da büyük bir memnuniyetle kokladı.

"Sanırım, çoktan bir isim vermişlerdir sana."

Kulaklarından bir tanesini hafifçe salladı ve kafasını kaldırdı. Büyük bir kısraktı ve efendisiyle ruhlar dünyasına geçiş yaptığına göre, sanırım, arıza çıkarmayan, iyi huylu ve cesur yürekli bir attı. Efendisi, şu anda ya kedilere yem oluyor ya da çoktan ölümlü dünyaya geri dönmüş, bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Ben de geri dönebileceğim bir kapı bulmalıyım. Üzengilere baktım, at ürkünce bir tanesini kısaltmıştım. Dizginleri elime alınca sakinleşti: Gözleri ılık saçarken kulakları yassılaştı.

Arkama döndüm.

Kedilerden bir tanesi bizi takip etmişti. Koca kedilerin yazlık postları parlak değil, koyu renkliydi ve bununki bir samur kadar karaydı. Uzun ve kıvrak adımlarıyla, tembelce gezintiye çıkmış bir hâli vardı, ama atın panik olmayacağı mesafeyi de çok iyi ayarlayarak durdu. Lanet olası şey oturdu ve patilerinden birisini yalamaya başladı, ancak bir gözünün bende olduğunu biliyordum.

“Yemeğini çoktan yedin!” diye bağırdım ve hemen sonra, pençelerinde yaladığı şey *Andevai’nin kanı* olabilir mi acaba, diye düşünüp çenemi kapattım.

Soğuk bir ürperti tüm vücudumu dolaştı.

Sakin bir sesle, “At, gitme zamanı, yavaşça ve sessizce, gereksiz patırtı çıkarmadan,” diye yeni yol arkadaşşıma seslendim. Onu patıkaya yönelttim ve tekrar patıkaya çıkınca diğer üzeniği de kısaltıp tırmandım. Tüm bu sırada, kılıç dişli kedi patisini yaladı ve büyük, etli butlu ve acayip lezzetli bir geyikmişim gibi beni izledi. Atım ve ben ne çok hızlı ne de çok yavaş, güzel bir tempo tutturduk ve kedi zarifçe ayaklanıp mesafesini koruyarak bizi tekrar takip etmeye başlayınca hayvana lanet okudum.

Ruhlar dünyasında katledilmek. Andevai’nin ruhu için bu ne anlama geliyordu acaba? Biri için, ömrünün son saniyelerini yaşamak, kim bilir ne kadar kötüdür? Eğer öldüyse özgürdüm artık, ama tam anlamıyla keyiflenemiyordum. *Katlanmak zorunda olmadığına hayranlık duymak kolaydır*, diye yazmıştı Daniel Hassi Barahal. Olan olmuştur. Ben sadece kendimi savunmuştum, bir de Bee’yi.

Peki nasıl oluyordu da, lanet olası atı için arkamdan bağırmaı becermişti ve hatta bunu düşünebilmişti?

Günün geri kalanını, gücümüzü idareli kullanarak, atın üzerinde geçirdim. Bir kez bir sınır taşına ulaştık, ama dikkate almadım ve ilerlemeye devam ettim. Bu yaz günü çok huzurluydu ve diğer tarafa, soğuk kış gününe geri dönmenin

düşüncesi bile yüzümü eksitmeye yetti. Kedi hâlâ bizi takip ediyordu ve iki defa arkama baktığımda diğer bir kedinin daha ona eşlik ettiğini görmüştüm, ama sonra kaybolmuştu. Sürekli ensenizde gezen bir korkuya alışmak ne kadar da kolaydı. Sadece meraklıydı; evet evet, meraklı bir kedi bu sadece.

Yazın alacakaranlığında, atın rahat yürüyüş temposuyla eyerin üstünde sallanarak yarı uyuklar bir hâlde, sanki birisi ütülemiş gibi dümdüz olan alçak bir araziye doğru indim. Arapsaçına dönmüş, bodur bitkilerin kapladığı arazi sona erdi ve kalın ağaçlardan oluşan ormanlık bir bölgeye adım attık. Artık avantajlı bir noktada olmamak beni biraz ürküttü. Bundan sonrasında ne yapacağıma karar vermeye çalışırken ormanın derinliklerinden, ısırap içerisindeki bir canavarın kine benzer acı dolu bir çığlık yükseldi. Alacakaranlık, dünyanın üzerine bir örtü çekmeye başlamıştı ve kurbağalardan ve akla gelebilecek her şeyden oluşan bir koro görülmeyen bir havuzdan yükselmeye başladı. Siyah kedi etrafımızda bir daire çizdi ve boynu bükük dallarında, ufak zillere benzer yabani çiçekler açan çalılıkların önünde uyuşuk yürüyüşünü durdurdu. Rüzgâr aralarından süzülürken *çınlamışlar* mıydı yoksa?

Kedi esneyince o etkileyici, neredeyse ön kolum kadar uzun, süvari kılıcına benzer köpek dişlerini de göstermiş oldu. Yaratığın —erkekti ve muhtemelen gençti— gösteriş yaptığını düşünmeye başlamıştım. Kuyruğunu şöyle bir sallayıp fundalıkların arasında kayboldu. Eyerimin üzerinde öne doğru eğilerek atımı biraz ileri sürmüştüm ki ağaçlara ve altlarındaki çalılıklara doğru giden, üzeri kısa bitkilerle kaplı bir patika olduğunu fark ettim.

Takip edebildirdim ama o an sağ tarafımda, uzakta, bulanık gökyüzü nedeniyle zar zor ayırt edilebilen bir duman yükseldiğini fark ettim. Duman demek ateş demekti. Ateşten yaptığım çıkarım ise bir buz büyücüsünün bununla ilgisi olama-

yacağıydı. Çalılıklardan uzaklaştım ve eğri büğrü kayalıkların altındaki, öbek öbek otların altındaki düzlüğe paralel olarak ilerledim.

Kısa süre sonra ateşi yanlış değerlendirdiğimi anladım: Hangi ocaktan geliyorsa o ateş, düzlüklerden değil kuzeyimde kalan kayalıklardan geliyordu. Alacakaranlık uzadıkça uzamıştı ve yuvarlak taş bir kuleyi fark ettiğimde henüz karanlık çökmemişti. Çok eskiden kalmış gibi görünmesine rağmen dün yapılmış gibi de dayanıklı duruyordu. Attan indim ve dizginlerinden tutup toprağın alttaki beyaz tabakaya kadar aşındığı tozlu bir patikada yürümeye başladım. Dik tırmanış boyunca hızlı hızlı solurken, bir keman sesi duydum. Tepeye varınca bir meşe ağacının gölgesinde bir süre durup dinlendim.

Yaşlı bir kadın yassı bir taş sıraya oturmuş ve kemani çenesine dayamıştı. Kadın dokunaklı bir ezgi tutturmuşken, kulenin inşasında kullanılan yassı taştan yapılmış daire şeklindeki ocağın içinde ise ateş mutlu mutlu yanıyordu. Kulenin, şu an kapalı olan bir kapısı, kepenkleri indirilmiş üç yüksek penceresi ve ruhu çoktan ayrılmış bir cesedinkine benzeyen, tamamen terk edilmiş bir havası vardı. Ateşin ötesinde, neredeyse karanlıkta kaybolmuş, taş bir yalak ve onun yanında, üstünde sazdan bir çatısı olan, bel hizası yüksekliğinde, halka şeklinde taş bir duvar duruyordu. Çatının destek ayaklarının birinden bir ip sarkıtılmış ve ipin ucuna da piringten bir kova bağlanmıştı. Atım suyun kokusunu alınca hafifçe kişnedi, bunun üzerine kemancı parçanın ortasında durdu ve çalgısını aşağı indirdi.

Kafasını hiç çevirmeden ve hafif kambur şeklinin gösterdiğinden daha genç bir sesle, “Bu güzel akşamda size esenlikler dilerim, gezgin kişi.”

Köye özgü bu konuşma biçimini duymak beni şaşırtmıştı, yine de karşılık vermeyi becerebildim: “Size de esenlikler. Umarım, her şey yolundadır.”

“Her şey yolunda, kadın olmanın verdiği güçler sayesinde. Güzel bir öğleden sonra ve güzel bir gündü.” Hâlâ önünü dönmemişti. “Sizin gününüz nasıl geçti?”

Birkaç selamlaşma cümlesi daha paylaştıktan sonra, en sonunda sordum: “Pardon ama bana yüzünüzü dönmemenizin bir nedeni var mı, bayan?”

“Ruhlar dünyasında, hangi tür olduğundan emin olmadan bir varlığın yüzüne bakmanın aptalca olduğundan haberdar olmamanızın bir nedeni var mı?”

“Öyle mi?” deyiverdim şaşkınlıkla

Güldü. “Yo! *Gel*. Işığa doğru,” demesiyle, karanlığın çoktüğünü ve ışığın sadece kadının neşeli ateşinden geldiğini anlayacak kadar çevremi farkına vardım tekrar. Ne ay ne de yıldızlar vardı, yine de gökyüzünü kaplayan bulanıklık da bulut gibi değildi zaten. Ateşin yaydığı ışıktaki, aşağıdaki ormanların nefes aldığını ve gerçekten *hareket ettiklerini* düşünmeye başladım. İnce bir dalın çıtırtısı duyuldu.

Kısağı meşe ağacının altından aldım; araya bayağı mesafe koyarak, ocağın etrafında bir tur attım ve diğer bir taş bankın arkasında durdum. Ateşin arkasındaki kadının yüzünü görebiliyordum artık.

Kamburu çıkmış yaşlı bir kadındı ve aylardır yeterince beslenmiyormuş gibi zayıftı, ama bu dünyadaki otoritesini kurduğundan emin bir insanın kendine güvenli bakışlarına sahipti. Bol ve rahat görünen cübbesi altın, kırmızı ve siyah renkli kumaşlardan dikilmişti; seyahat için kullanışlı ve kolayca giyilebilir gibi görünüyordu. Bu bölgelerde pek rastlanmayan, hafif siyah bir cildi vardı ve gri saçlarını gösterecek kadar geri kaymış olsa da, başına bir eşarp takmıştı.

“Siz bir ozansınız,” dedim. “Bir kadın ozan.”

Bir kutu açtı ve içine kemaniyla yayını koydu, sonra kapattı bana baktı. “Siz nesiniz?”

“Ben Catherine.” At irkildi ve homurdandı. Düzgün hızla çektim ve bir çift kedinin gecenin içinden sahna sahna çıktığını gördüm. Kuyunun yakınına gelip yere çöktüler.

Dikkate değer bir sakinlikle, “Bunlar da yol arkadaşlarınız mı?” diye sordu. Doğrudan kedilere bakmak için kafasını çevirince, küpeleri ateşten yayılan ışık çizgilerini yakaladı ve gecenin diplerine doğru ok gibi fırlattı; gözlerini kırptırdım; tekrar baktığımda sadece hafifçe parıldıyorlardı, her parlak yüzeyin yapması gerektiği gibi.

“Yol arkadaşlarım değiller, ama belli ki beni takip etmişler.” Siyah kediyi göremedim, bunlar geride kalıp... bekçilik yapan veya...

“Andevai!” Nutkum tutulmadan önce söylemeyi becermiştim.

Kaç erkek bir yandan topallarken diğer yandan bu kadar kendini beğenmiş ve gücenmiş görünebilir, bilmiyorum. Çileden çıkmıştım ama oydu gerçekten: Andevai, bugüne kadar gördüğüm en kötü kıyafeti içerisinde —yıpranmış ve lekelenmiş— gecenin içinden ortaya çıkmıştı, ayrıca son derece sinirli görünüyordu. Arkasında ise, şaşkın sahiplerinin önünde ağızlarında birer fareyle duran ve bu başarılarından ötürü büyük haz duyan evcil kedilere benzer bir tutum içindeki, diğer üç kedi vardı. Ve ben de sahipleri gibi gerçekten şaşkındım.

Nazıkçe izin bile istemeden ve koca kediler hiç orada değilmiş gibi ateşe yaklaştı.

Ozan ayağa kalktı. “Esenlikler, gezgin kişi. Umarım, gecenez esenlik içerisinde geçer.”

O kadar sertçe durdu ki bir anda, sanki birisi dizginlerinden çekmiş gibi; güldüm.

“Bir sıkıntı yok, beni yetiştiren annem sayesinde,” dedi kibarca. “Bu gecenez esenlik içinde geçsin.”

Kabul etmem gerekir ki bu selamlaşma merasimi benim devam ettirebileceğimden çok daha uzun sürdü. Bir an için, ismi konulmamış babalardan, amcalardan, annelerden ve kuzenlerden başlayıp büyükbaş hayvanlara, köpeklerle, tavuklara, buğday ve arpaya kadar inceklerini ve hatta ikisinin son

karşılaştıkları zamandan beri —açıkça görülüyordu ki daha önce karşılaşmamışlardı, yoksa bir yüzyıl sürebilirdi— sebze bahçesinin nasıl sorunlarla mücadele ettiğine kadar devam ettireceklerini düşündüm.

“Bitirdiniz mi?” diye sordum ilk durakladıkları anda, kabalığımdan biraz utandım ama neredeyse sinirden titremeye başlamıştım. Eğer kızgınlığa döndürebilirim, endişeyi kullanmaktan çekinmem. “Özür dilerim, bayan.” Kılıcımı çektim ve kediler de buna cevap olarak ayağa kalktı, acımasız dişlerini göstermek için esnediler, ama kuyunun yanında kaldılar. “Ben seni *ölü* zannediyordum.”

Kedilere bakmak için dönüverdi, sonra tekrar bana döndü. Kılıcı hâlâ kınındaydı. “Daha doğru bir tespitte bulunmak istersek, benim *ölü* olmamı *diledin*.”

“Ben öyle bir şey *dilemedim*. *Senin beni* öldürmek istemiş olduğun gerçeğini bir kenara bırakırsak, sana karşı bir gazim yok benim. Aslına bakarsan, bildiğim kadarıyla, beni öldürdün ve ben de Sheol’da başıboş dolaşıyorum sayende, peşimdeki kılıç dişli kediler ve başımın belası olan seninle birlikte. Sanırım, bana tekrar saldırmak istiyorsun; belki bu güzel—” Bir anda sustum.

Ateş bir engellemeye karşılaşılmadan yanmaya devam ediyordu.

Andevai’nin buradaki varlığının ateşin üzerinde bir etkisi olmamıştı.

Bu mucize ilgisini hiç çekmemiş gibi, bitkin bir şekilde, “Atımı geri istiyorum,” dedi.

“Niye ateşi söndürmüyorsun?” diye sordum.

Ozan araya girdi: “Çünkü, büyücüler güçlerini ruhlar dünyası *aracılığıyla* elde etseler bile, bu dünyanın *içindeyken* güçleri olmaz.”

Andevai’nin ozana attığı bakışın buzdan bir mızrak olması gerekiyordu; ama ateş yanmaya devam etti ve bu kadar değerli bir sırrı paylaşılan ozana da hiçbir zarar gelmedi.

Şamaş adına! Soğuk büyüyi burada hiç kullanamıyordu.

Homurdandım ve dudakları artık tanıdık olduğum kibirli çatık kaşlarına doğru kıvrılırken, Andevai'nin de bakışları bana yöneldi. Sağ omzunu nasıl kendini kasarak tuttuğunu fark ettim. Kurumuş kan, paltosunun kesilen kısmını mahvetmişti.

Gösterişli bir biçimde, ona meydan okuyarak kılıcını kınına sokarken “Hızlı ve güçlüsün, ama tekniğin dağınık,” dedim. Kızdıkça kibrin zirvesine tırmandığını görüyordum ama hem ozanın bakışları hem de ateşten yayılan ışığın altında, soğuk büyü olmadan, yaralı koluyla fiziksel olarak bana saldırmaya kalkışmadığı sürece dinlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Ve söylemek istediğim çok şey, günlerdir yuttuğum bir sürü cümle vardı. “Anlamadığım şey ise, neden atın üzerindeyken ağırlığını ve yüksekliğini kullanmadığın ve saldırmak için attan indiğin. Hiçbir Barahal böyle bir hata yapmazdı.”

İğneleyici bir şekilde, “Bir Barahal olduğunun farkında değildim,” diye yanıt verdi.

“Zayıf bir cevap! Standartlarının altında. Şimdi de, beni aldatmacanın bir parçası olduğum için suçlayacaksın muhtemelen.”

“Bunu becerebilecek kadar iyi bir aktris değilsin. Entrikadan habersiz olduğun çok açık.”

Bu beklenmedik savuşturma dengemi bozdu. İğneleyici bir hazır cevabım yoktu.

“Her neyse,” diye başlamıştı ki sonraki sözcükleri ağzından çıkmakta zorlandı, bir anlığına. “Düşünmüştüm ki, eğer bana emredildiği üzere seni öldürmem gerekiyorsa, bunu yüz yüze yapma saygısını sana göstermem gerekirdi.”

“Ne kadar dürüstçe bir davranış! Ne kadar da nazik davranmışın bana! İlk önce, isteğim dışında beni evimden alıkoy, düzgün bir yemek yememe bile izin verme, davranışları son derece saygılı olan hancıya kaba davran ve sonra kendi hatan

yüzünden beni öldürmen emredildiğinde, hiçbir suçum olmamasına rağmen, beni öldürmeye çalış.”

“Çok çalıştığımı söyleyemem!”

“Yeterince çalıştın! Kanımı akıttın!” Parmaklarımı çenemdeki kesiğe götürdüm.

Geri çekildi, sonra vücudu gerginleşti ve dimdik duruşu ve duygusuz tonuyla, “Ölmüş olman gerekiyordu,” diye benimle hemfikir oldu.

Haykırdım. “Ama ölmedim işte!”

Kafasını iki yana salladı ve atışmaya devam etti: “Eğer Barahal’lar bana diğer kızı vermiş olsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı, değil mi? Sözleşme çerçevesinde benimle evlenmiş olacak, iyi muamele görecektim ve senin o sağlıksız ve kötü döşenmiş evde yaşayacağından kat kat iyi koşullarda yaşayacaktı. Bu arada sen, o sözde ailenle güvende ve rahatsız edilmemiş olacaktın. Gördüğüm kadarıyla, en azından, mansanın entrikayı fark edip sinirini senden çıkaracak olduğunu bilmelerine rağmen seni teslim etme hatasını işlemişler. O zaman, bu işteki parmaklarına rağmen neden onlara sövüp saymıyorsun?”

Gözyaşlarım gözlerime battı. “Sövmediğimi nereden çıkarıyorsun ki?”

Tedirgin olma dürüstlüğü gösterdi. Utanmış olduğu ve utancından kızgınlığı gibi, bulanık bir his uyandı içimde. Hayır, bu delilikti. Kendini gaza getiriyordu çünkü henüz mansanın emrini yerine getirememişti. Hatta gizlice, köyü için veya sadık kız kardeşi için endişe ediyor olabilirdi ve bu da bana Kayleigh için getirdiği görevliyi ve yedek atı hatırlattı, ki Yenge ve Amca’nın benim için yaptıklarından çok daha fazlaydı bu. Onlar beni kurtlara yem yapmıştı. Onlara karşı içimi bir öfke kapladı tekrar. Nefret ettim onlardan. Sevdim tekrar. Ümitsizlik, kızgınlık ve tam bir bitkinlik içerisinde boğuldum.

Ozan ise bizi hafif bir gülümsemeyle seyrediyordu.

Kısık bir sesle, “Kaba tavırlarımız için özür dilerim,” dedim ona. “Yol boyunca bazı sorunlarla karşılaştım da.”

“Öyle görünüyor,” dedi.

“Ateşinin yanında biraz dinlenebilir miyim?”

Oturmamı davet etmekten ziyade ödeme yapmamı ister gibi elini uzattı.

“Ozanlar ve Kelt şairleri böyle çalışır,” diye mırıldandı Andevai. “Seninle dalga geçmelerini istemiyorsan ödeme yapman gerekir.”

Hiç üstüne alınmadan, “Bir buz büyücüsünden beklenmedik bir yakınma, ne de olsa siz büyücüler bir anlamda ozanlar ve Kelt şairleriyle kuzen sayılırsınız,” diye karşılık verdi ozan.

Andevai’nin cevabı hazırды: “Büyücülerin soyundan gelenler tarafından büyütölmüş ve kuzeyin drualarıyla evlenen büyücüler için belki, ama ben hiçbirinizin kuzeni değİlim. Çiftçİler ve avcıların yaşadığı bir köyde doğdum ben.”

“Senin köyün mansa ve Haneye hizmet ediyor. Siz onların uşakları ve kölelerisiniz” diye bağırdım.

Çenesini kaldırdı. “Eski dünyada öyle değİldik. Benim insanlarım her zaman çiftçi ve avcıydı. Ve bundan gurur duyuyoruz, olması gerektiğı gibi.”

Ozan uzattığı eliyle havayı süpürörmüş gibi bir hareket yaptı, eğer bir şarkı söylüyor olsaydı, bir ifadeyi vurgulamak için aynı bunu yapardı. Andevai kabul etti. Gülümsemesi ozanın yüzünü daha yuvarlak yaptı ve yanaklarına ödünç olarak bir parlaklık verdi. “Yine de bir çiftçinin oğlu bir demircinin evine gitti ve onun sırlarını öğrendi. İşte burada bir hikâye var.”

“Benim anlatabileceğim bir hikâye değİl bu.” Andevai sol elini kısa kesim saçının üzerinde gezdirdi ve üzerindeki köy kıyafetlerine doğru yüzünü ekşitirken karşısına çıkan bir samana parmağıyla hafifçe vurdu. Darmadağın saçları ve son derece basit kıyafetleri olması kim bilir onu ne kadar rahatsız

ediyordu! Yan gözle bana baktı. Nedense bana bakışları aniden, parmaklarımı o hoş çene hattı boyunca gezdirseydim nasıl olurdu diye merak etmeme yol açtı.

Kutsal Tanıt, bu adam beni öldürmeye çalışmıştı!

Ozana hitap ederek ama Andevai'nin incinmesini ve benim aklanmamı uman bir tonla, "Tanışmamızın, birlikte yaptığımız yolculuğun ve anlaşmazlık içinde nasıl ayrıldığıımızın iğrenç hikâyesini *ben* anlatabilirim," dedim. "Ancak ne yazık ki, olayların çok hızlı gelişmesi ve düzgün bir sonunun olmaması bana yansıttığımdan çok daha fazla acı veriyor."

Dudaklarını yalayarak, "O zaman babanızın size anlatmış olduğu hikâyeleri anlatın bana," dedi ozan.

"O benim babam değildi."

"Öyle mi?"

"O benim babam değildi! Bana yalan söylediler. O hiçbir zaman babam olmadı."

"Size hikâyelerini verdi."

"Onları aile için yazdı ve bana da günlüklerini okuma iznini verip onun babam olduğuna inanmama yol açtılar."

Ozan, "Baba dediğiniz nedir? Bunun için bir cevabınız var mı?" diye sordu.

Merak ve kedi, gerisini biliyorsunuz.

Atı ateşin etrafından dolaştırıp uzağa, meşe ağacına götürdüm ve alçaktaki dallarından birine bağladım. Sonra kuyuya doğru yürüdüm, ama kedileri ürkütmemek için çok hızlı hareket etmemeye dikkat ettim. Aralarındaki en büyük dişi, omzunu kalçama dayadı. Yalpaladım, bir elimi koca kafasına koyup dengemi sağladım tekrar. Tüyleri sertti, ama garip bir biçimde rahatlatıcıydı da. Guruldadı ya da mırıldadı, bilmiyorum. Tedbirli bir biçimde, kafasını kaşıdım ve tekrar guruldadı.

Andevai, eli kılıcının kabzasında, boğuk bir sesle, "Catherine, yavaşça uzaklaşırsan—" diye başlamıştı ki...

"Beni yemek istemiş olsalardı bunu çoktan yaparlardı.

Korudukları benim.” Bu cesaret gösterisinin sözcükleri, ağızından çıkar çıkmaz bana gerçekmiş gibi geldi. Kulaklarımın arkasını ovarken kediye, “Bırak da su getirip senin için yalağa doldurayım,” dedim.

Hayvan geri çekildi. Rahatça yanından geçtim ve kovayı çengele taktım, aşağı salıp sonra da yukarı çektim. Önce taş yalağı suyla doldurdum, sonra bir kova daha doldurup ata götürdüm ve o da memnuniyetle içti. Üstünden eyeri aldım, gemini çıkarıp ağzını serbest bıraktım ve bir elma verdim, sonra da ipini, otlanmasına izin verecek kadar gevşettim. Elimde kova ve heybeye, ozan ve Andevai’nin yanına döndüm ve elimdekileri taş sıralardan birine koyup yanlarına oturdum. Heybeden çıkardığım deri matarayı ozana uzatırken Andevai somurtuyordu.

Kadın ozan, eliyle istemediğini gösteren bir hareket yaparken, “Teşekkürler, ama nasıl ki taşlar açlığı hafifletemiyorsa sizin içkiniz de beni hafifletemez. Beni sadece hikâyeler besleyebilir.”

Andevai’ye fırlattım matarayı, o da tek elle havada kaptı. İkinci matarayı da kendim için çıkardım ve tatlı içkinin son damlalarını tükettim. Ozan kemanını kabından çıkardı ve bacalarının üzerine koydu.

Ozana, “Sana babadan veya onun hikâyelerinden hiç bahsetmemiştim,” dedim.

Karşılığı, “Herkesin bir hikâyesi vardır ve her canlının bir babası,” oldu.

“Aşlına bakarsanız, bana kimin babalık yaptığını bilmiyorum. Ya siz?”

Gözlerini kıstı ve beni inceledi, ben de gözlerimi ona diktikcesurca karşılık verdim. Sonra, “Ruhlar dünyası iliklerine kadar işlemiş ve ölümlü bedeninin üzerine bir tayf pelerini giyiyorsun. Görebildiğim bunlar. Ölümlü dünyadan buraya geçebilme için izin veren ise damarlarında dolaşan kan,” dedi.

Andevai bir hırıltıyla üçüncü taş sıranın üzerine çöktü.

Dudakları sıkıca kapalı, kalın paltosunu çıkardı ve omuz kısmı kesilmiş yün ceketi ve onun altındaki kan lekeli gömleği gözükte. “Kan iki dünya arasındaki kapıyı açar,” dedi ve koluna dokunurken yüzünü acıyla buruşturdu. “Bunu her avcı bilir.”

Yüzüm kızardı. “Sadece kendimi savunuyordum! Yaran... çok mu kötü?”

“Ata binmeme engel olacak kadar değil.”

“Nasıl oluyor da iki dünya arasında bu kadar rahatça gidip gelebiliyorsun?”

Gözlerini devirdi, bu hareket onu çok daha genç ve bir hayli daha az zeki göstermişti. “Geceyi benim köyümde geçirdin, ailem sana barınak ve yiyecek sağladı ve hâlâ bu soruya cevap veremiyor musun?”

Elbette. Yanaklarım kızardı. Aptal görünmek hoşuma gitmiyordu. “Ağabeyinin grubunda karşılaştığım genç delikanlıya benziyorsun. Bir avcı olarak eğitildin. Sonra büyü gücün ortaya çıktı ve Dört Aylar Hanesine büyücü olmak için götürüldün.”

“Eğer çeyrek günlere yakın zamanlarda açılan kapıları bulabiliyorsam, ruhlar dünyasına nasıl geçileceğini ve burada kendimi nasıl koruyabileceğimi biliyorsam, bunun nedeni benim insanlarımdır, büyücüler değil.”

“Neden köyünde kalmadın o zaman? Avcı olmaya neden devam etmedin?”

İçkiden koca bir yudum aldı, matarayı indirdi ve bacak bacak üstüne attı. “Bu soru sana layık değil, Catherine. Ön görülemez bir potansiyeli olan, ender rastlanılacak bir büyücüüm ben.”

Bu soğukkanlı kibir sinirimi bozdu. “Bizim dünyamızda belki, ama burada değil.” Parmaklarını kemanının tellerinde gezdiren ve nereden başlayacağını bulmak için zayıf noktayı arıyormuş gibi görünen ozanı işaret ettim. “Siz büyücülerin, gücünüzü ruhlar dünyasından çektiğiniz ama burada kullanmadığınız doğru mu?”

“Bu sırrı paylaşmak bana düşmez. Peki, sana ne demeli, Catherine? Kılıcım seni kestiğinde, senin ölmen...” Duraksadı ve ozanın arkasına, kubbesiyle gökyüzünün bir kısmını lekeleyen meşe ağacına doğru baktı. Yüzü, terk edilmiş kule gibi ifadesizdi. “Ama ölmedin.”

“Ölmem gerekirdi.” Çeneme dokundum.

Oturuşunu değiştirdi, iki ayak tabanı da toprağa bastı ve o buz gibi kızgın bakışlarıyla bana baktı. Ama beni susturacak güce sahip değildi. Onu kışkırtmamam gerektiğini biliyordum çünkü kış gündönümünün Bee’yi sözleşmeden kurtarmasından önce yaşamam gereken haftalar vardı, ama tüm o bastırılmış öfkenin patlaması gerekiyordu:

“İşlerin istediğin gibi gitmemiş olması çok sinir bozucu olmalı! Sana ve öngörülemez potansiyeli olan, ender rastlanılacak gücüne ve arkandaki Dört Aylar Hanesinin kudretine rağmen; sana ve” —*yakışıklı yüziine*— “senin için mansanın yatağına girmeye razı olan kız kardeşine rağmen ve—”

Sertçe ayağa kalktı. Kurban edilen kişi ben olmama rağmen çok ileri gitmiştim. Uzaklaştı ve meşe ağacının dallarının altında durdu. Kedi gözlerime rağmen onu zar zor görüyordum. Tüm bunlardan nasıl bir anlam çıkardığını görmek için ozana baktım; ama hâlimden memnun, gülümseyen ve eğlendiğini gösteren yüz ifadesi değişmemişti. İlk başta, onu sadece öne eğilmiş yaşlı bir kadın olarak düşünmüştüm; ama belki de bu onun kemani çalarkenki duruş pozisyonuydu sadece. Şimdi ise kendinden emin bir kadının dik duruşuna sahipti ve ateş de —öncekinden daha mı parlak şu anda?— daha önce fark etmiş olduğumu düşündüğüm derin kırışıklıkları yok etmişti.

Öfkeli çıkışım yüzünden utanarak, “Özür dilerim. Yorgunum, açım ve yaşamak için kaçıyorum,” diye mırıldandım.

“Anlat bana.”

Andevai’nin bağırışını duydum, sözcükleri olmayan bir uyarıydı bu. Kısarak, panik içinde kişnedi. Karanlık bir şekil

yanlarından geçti ve ben ayağa fırlarken, önceleri beni takip etmiş olan siyah kedi, yanında daha ufak bir arkadaşıyla ağacın altından geçip, atla ilgilenmeden kuyunun oraya doğru hızla koştu. Kısrağın sert çekişleri sonucu onu ağaca bağladığım ip kayıyordu, yeterince sıkıyı başaramamıştım demek ki. Andevai'ye yardım etmek gibi bir niyetim yoktu, ama atın suçu yoktu ve eğer serbest kalıp aniden fırlarsa, eminim, kediler onu takip edip yere indirecekti; bu kovalamacaya dayanamazdı. Ağaca koştum ve Andevai daha iyi bir düğüm atarken ipi sıkıca tuttum.

Doğudan sıcak bir rüzgâr esti ve şiddeti hapsirmama neden oldu.

“Dikkat,” diye seslendi ozan. “Bir ejderha uykusunda dönüyor.”

Doğuda bir ışık belirdi. Güneş en sonunda yükseliyor muydu yoksa? Ama gece olalı çok olmamıştı ki. Andevai atın ipini iyice sıktı, ben de ağacın daha dıştaki dallarının altından çıktım ve bel hizasındaki çimlerin arasından kayalığın kenarına doğru yürüdüm. Bunun ötesinde aşağıdaki düzlüklere ve karıkarışık ormana doğru inen sert bir yokuş vardı. Ufku kaplayan ateşten altın renkte bir ışık yükseliyordu. Ölümlü dünyada, en son bulunduğum noktaya ve bildiğim ve anladığımı düşündüğüm haritalara göre, bu taraf güneydoğuydu. Ama bu ne ateş ne de güneşti. Ağaçların tepelerini sallayan rüzgâr, rüzgâr gibi hareket etmiyordu; daha çok tüm yazdıklarını silmeye çalışan bir el gibiydi. Ve arkasından gelen, sıcaktı, keskindi, acı vericiydi ve yok ediciydi...

Andevai'nin eli bileğimi sertçe kavradı. Öyle gafil avlanmıştım ki, tam şu anda, gardımı aptalca indirmiş olduğumu ve kılıcını kalbime saplayıp benden kurtulmasına hiçbir şeyin engel olamayacağını fark ettim.

Beni affet, Bee.

Çelik henüz beni delmemişti. Bileğimi kurtarmaya çalıştım; ama parmaklarını benimkilere dolayıp, delirmiş gibi

sıkıca tutmadan önce sadece birazcık kaydırabildim. Beni kendine çekti. Sendeledim ve meşe ağacının dallarının altına, toprağın üzerine devrildik. Bir zil, zar zor duyulacak biçimde, çaldı. Havanın, bir ozanın çaldığı tel gibi titrediğini hissettim.

Kalbim, bedenim, kemiklerim, ruhum... Tüm bunlar, çok uzaklardan gelen sağır edici bir davulun vuruşları sürerken, titreşen bir tele yakalanmış gibi tıngırdadı.

Ve sonra etraf sessizleşti ve dünya titremeyi kesti. Yere oturmuş, hızla soluk alıp veriyordum; sol elim yumruk olmuş, toprağa dayanmıştı ve parmaklarımız samimi bir biçimde birbirine dolanmış bir hâlde, Andevai sağ elimi tutuyordu.

Tek hamlede çekti elini ve beni serbest bıraktı. Derimin dokunuşu onunkini yakmış gibi elini salladı ve güç bela ayağa kalktı. Atını kontrol etti. Hayvan kusursuz derecede iyi durumda, meşe ağacının ateşe bakan tarafında otlanıyordu. Nefesimi düzenlemekte zorlanıyordum.

“Hâlâ orada mısınız?” diye seslendi ozan. “Yoksa ejderhanın rüyasına mı yakalandınız?”

Ağacın kubbesinin ötesinde bir patırtı koptu: *Kuşlar*.

Dört katım yaşında bir kadın gibi, çatırdayarak ayağa kalktım; zar zor bir adım ve sonra ikincisini attım. Alçaktaki dallardan bir tanesine tutunup dikleştim ve bir zamanlar çoğu yaprağı tanıdık gelen yaz ormanının bulunduğu araziye göz gezdirdim. Transa geçmiş gibi, meşe ağacının yapraklarını aralayarak net bir görüntü almak için ilerledim.

Dünya değişmişti. Önümdeki geniş, düz ve açık arazi ufka doğru uzanıyordu. Daha önce hiç görmemiş olduğum bir yerdi burası. Gördüğüm manzaranın içinde o kadar geniş bir nehir vardı ki çok rahatlıkla sığ bir deniz olabilirdi; sayısız kanaldan, ıssız adacıklardan ve kamışların oluşturduğu yeşil bir halıdan bir ağ örmüştü. Yükseklerde, kılıçları andıran dallarıyla ve alev kırmızısı çiçekleriyle ince gövdeli ağaçlar etrafa dağılmıştı. Her yerde sürüler hâlinde inanılmaz parlak

renklerde kuşlar vardı, sesleri ve görüntüleri beni meraklı bir sessizliğe sürüklemişti.

“Güvenli alana geri dön,” dedi Andevai. Yanımdan geçip gittiğini fark etmemiştim. Geriye dönüp baktığımda meşe ağacı olduğunu düşündüğüm ağaç gözüme tamamen farklı göründü: devasa bir gövde ve küme küme beyaz çiçeklerle kaplanmış kütük gibi dallar.

Şaşkın bakışlarımı fark edince, “Aynı ağaç,” dedi. “Eğer orada kalmaya devam edersen başka bir dalgaya daha yakalanabilirsin. Artık neden ruhlar dünyasında avlanmak bu kadar tehlikeli, anlamışsındır belki. Hayvanlar ve canavarlar dışında, demek istiyorum.”

Kanatlarını çırpın kuşlara, çağlayarak akan nehre ve gülümsü altın renginde aydınlanan —ama güneş olmadan— gökyüzüne dalmış bir biçimde, “Dalgaya yakalananlara ne oluyor?” diye sordum.

“Asla geri dönmüyorlar.”

“Neden beni orada bıraktın o zaman?”

Buz gibi soğuk, aşağılayıcı bir bakış aldığım tek cevaptı. Arkasını döndü ve ağacın gölgesinden yürüyerek uzaklaştı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Afallamış bir hâlde, ağacın kubbesinin altındaki Andevai'yi takip ettim ve ocağın başındaki taş banklardan birine, biraz önce tekme yemiş biri gibi yavaşça oturdum. Ağaç, kule ve kuyu —yedi tane kediyi saymıyorum bile— daha öncekinden hiç farklı görünmüyorlardı, geride kalan dünyayı değiştiren dalga onlara dokunmamış gibiydi. Ateş yanmaya devam ediyordu, ancak dikkatle bakınca —bu arada Andevai meşe ağacının altında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmayan ve olmasını da istemediğim bir şeyler yapıyordu— fark ettim ki ateşin alevleri odunu sarmış ama yakmıyordu.

Kafam karışmıştı; bu yere, refakatçilerime, hayatıma anlam veremiyordum.

Gözyaşlarından nefret ediyorum.

Gözyaşları annemle babamı geri getirmemişti; ne altı yaşındayken akıttıklarım ne de öksüz bir çocuk olarak büyüdüğüm yıllarda babamın günlüklerini okurken, onu çaresizce özlerken ve o an yanımda olsaydı eğer bana verebileceklerini düşünürken döktüklerim, babamı ve sesini artık duyamadığım annemi, hiç kimsenin hakkında konuşmadığı Amazon savaşınsını geri getirmişti.

Davetsiz gelen gözyaşlarımanın ardı arkası kesilmiyordu. Yumruğu tam göğüs kafesimin bittiği yerin altına bastırdım

ve hıçkırarak ağlamamı durdurmaya çalıştım. Ozan kemanını çenesinin altına yerleştirdi ve çalgısını akort etmeye başladı. Ağlamama duyarsız mı kalmıştı, yoksa beni fark etmemiş gibi davranarak sadece nazik mi davranmaya çalışıyordu?

Andevai uzun adımlarıyla ağacın oradan gelirken, “Catherine? Ağlıyor musun?” diye sordu.

Siyah kedi yanımdaki kayanın üzerine zıpladı ve kalçasının üzerine zarifçe oturup esnedi. Korku verici dişlerin ve kaslı bedeninin gösterisi Andevai’nin birdenbire durmasına yol açtı. Saf, şiddetli bir lanet okudu.

Yüce Melkart! Adam basit köylü kıyafetlerini çıkarıp zenginlik ve zarafet içinde doğmuş birinin gösterişli kıyafetlerini giyme zahmetine katlanmıştı. Kırıksıklıklar çizgili ceketinin ve zarif pantolonun kusursuzluğuna leke sürmüştü, botlarını silmişti ama üzerlerinde hâlâ çamur vardı. Onun eski hâline dönmüş görmek gözyaşlarımın, herhangi bir cana yakın sözcüğün yapabileceğinden çok daha çabuk kurummasına sebep oldu. O yaralı koluyla kıyafetlerini değiştirmeyi nasıl başarmıştı ki? Adam çılgın bir biçimde kendini gösterişli görünmeye adanmıştı.

Kedi bana yaslandı. Cüssesi benim kadardı ve yaşayan bir canlının sıcaklığına sahipti. Özellikle de Andevai’yi her an parçalayabilecek potansiyele sahip olduğunu bildiğimden kendinin varlığı içimi rahatlatmıştı, bunu Andevai de biliyordu. Ensesini kaşıdım ve o da mırladı.

Boğuk bir sesle, “Bu vahşi bir hayvan, evcil değil,” dedi Andevai. “Her ne kadar şu anda durumuna anlayış gösteriyor olsa da aniden sana saldırabilir.”

Gözyaşlarının çizdiği yüzümü silmeye kalkışmadan, çabucak cevabımı verdim: “Bana seni hatırlatıyor. Kendini savunmaya hazır olmadığını şu anda beni öldürmeye kalkışmaman çok nazik bir hareket. Takdir ettim. Ama fikrini ne zaman değiştirirsin, onu bilmiyorum. Mansanın sana verdiği emir kafanın içinde yankılanmaya başladığı zaman belki. Ya

da kövünü düşünmeye başladığın zaman. Çarpıtılacakları cezadan onları kurtarmak istediğin için seni suçlamıyorum. Seninle benzer bir durumda ben de aynısını yaptım.”

“Benimle eğleniyorsun.”

“Öyle mi? Neden öyle düşündün ki?” Gözyaşlarım kuruyordu. Elimi kedinin ensesinden çektim. “Bir köle oğlu olduğun için senden öğrendikleri ama yine de öngörülemeyecek bir potansiyeli olan, ender rastlanılacak bir güce sahip olduğun için kıskandıkları Dört Aylar Hanesinde buna alışkın olduğun için, böyle düşünüyor olabilir misin acaba? Bence, dar kafalı insanlar kıskandıkları ve öğrendikleri zaman alay ederler çünkü bunun tek silahları olduğunu düşünürler. Umarım, ben dar kafalı biri değilimdir. Seninle alay etmeyeceğim. Şimdi, yüzüne karşı söylüyorum: Sana güvenmiyorum ve asla da güvenemeyeceğim ve mansaya boyun eğip bana ihanet etmek yerine, atalarına layık olmak için bana yardım etmeyi ve ellerini temiz tutmayı yeğleyen, köyün cömert ve namuslu insanları için endişe ediyor olsam da, niyetim yaşamaya devam etmek. Niyetim” —özellikle de ruhlar dünyasında, korumaya çalıştığım kuzenimin ismini kullanmamak daha iyi olmaz mı?— “*diğeri*ni ele geçirmene izin vermemek. Kış gündönümü geçince *diğeri* reşit olacak ve onu evliliğe zorlayamayacaksın. Belki o zaman, artık ölmemin bir değeri olmayacağından yaşamama izin verilir. Sence bu çok uzak bir ihtimal mi?”

Bakışları oturduğum yerde beni donduracak gibiydi, ama neyse ki burada güçlerine sahip değildi. Sahip olduğu tek şey kılıcıydı ve ruhlar dünyasında sadece basit bir kılıçtı o da. Benim de kılıcım vardı, ayrıca beni koruyan kılıç dişli kediler de. Zaten sağ omzunu da yaralamıştım.

Sözcükler ağzından zorla alınıyormuş gibi yavaşça, “Mansanın öfkesi bir kere sana yönlendi mi bunun pek mümkün olacağını düşünmüyorum,” dedi.

Ayağa kalkarak, onu susturdum. “Yaşamak için ne yap-

nam gerekiyorsa yapacağım. Tersini bekleyebilir misin benden?”

Üçüncü sıranın üstüne oturdu ve anlayamadığım bir nedenle, o muhteşem paltosunu giydi. “Mansa seni bulmak için ağını geniş örecektir. Yerel prenlere ve düklere, kendisine olan iyilik borçlarını hatırlatacaktır. Bundan yakayı kurtarman zor olacak.”

“Beni arayanlardan yakamı kurtarmaya alışığım.”

Böyle lanet olası muhteşem gözlere sahip bir adamın, kadınlara bu kadar kışkırtıcı bakmasına izin verilmemeli. Bir şey demek üzere gibiydi, ama sonra vazgeçti.

“Ejderhanın rüyalarında yürümek ne anlama geliyor?” diye sordum. Genç erkeklerin rakipleri karşısında bir zafer kazanmak üzere olduklarını anladıklarındaki gülümsemelerine benzer bir biçimde gülümsedi. “Adurnam’ın bilginlerine sor. Bunu sana ben söyleyemem.”

“Söyleyemez misin, yoksa söylemez misin?”

“Bir fark yaratmaz şu anda.”

“Gidiyorsun.”

“Avlanıyormuş gibi görünmeliyim.”

“Avlanıyormuş gibi? Bu, bana kurduğün yeni bir tuzak mı yoksa?”

“Sana fikrimi değiştirmiş olduğumu söyleyebilirim. Seni öldürmeyi yani. Ama sen bana inanmama aptallığını göstereceksindir.”

Güldüm ve onun da yüzü düştü. “Bu güzel konuşmanın nedeni ne, Andevai?”

Suratına sıkılmış ve üstün olduğunu düşündüğünü hissettiren yüz ifadesi yerleşti, bu da mesafeli ve kibirli görüldüğü ilk karşılaşmamızı hatırlattı bana. Ancak kibir ve hafife alma dışındaki diğer duygular, bazen gerçekte ne hissettiğim maskeleyen ihtiyacı ortaya çıkarabiliyor.

Boğazı sıkılmış gibi, zar zor duyabildiğim bir sesle, “Köyümün yaşlıları, benim durumumu bilmelerine rağmen seni

saklayarak ve sana yardım ederek bana doğru olanın ne olduğunu gösterdiler ve beni utandırdılar. Atalarımıza hakaret etmek yerine kendilerini tehlikeye atacak bir karar verdiler. Bir misafire ihanet etmek yaşlıların suratına tükürmek demektir. Sırf bir hazinenin kapılarını açacağı için masum birini öldürmek yanlış olur. İnsanları bana gösterdiği doğru yolda ilerlemem gerekiyor.”

“Kafasına iki şapka geçirmeye çalışan, aslında iki başı olmadığını fark edecektir. Bir büyücü müsün yoksa bir köylü mü?”

“Duvai bana hep böyle sataşır. Belki doğrudur, ama Duvai bile havada bir kuş gördüğünde onun yuvasında yumurtalar olup olmadığını anlayamaz.”

“Ne anlama geliyorsa artık! Kanımı akıtıp ayaklarının dibinde ölmemenden sonra, köyünün yaşlıları hakkında onları bu kadar yücelterek konuşman garip. Ölmüş olsaydım bu dokunaklı ve kalpten itirazların kulağıma bu kadar hoş gelmeyecekti, değil mi? Gerçi bundan sonra tüm bunları dinlemek için çevrende olmayacağım!”

Şu an, bir insanın karşımdakinden daha buyurgan ve aşağılayıcı şekilde bakabileceğini söyleseler çok şaşırdım. “Belki de neler yapabileceğimin farkına tam varamamışımdır. Belki de, sonrasında bunu öğrendiğim için üzgünümdür.”

Ellerim yumruk olmuş, gözlerim acırken titriyordum. “Beni öldürmeye çalıştığına pişman olduğunu mu söylüyorsun?”

Gözlerini kaçırdı benden. “Ben özür dilemem. Bu kadar yeter.”

Erkek kedi kafasıyla sırtımı dürtmeye başladı, keskin dişlerinden bir tanesinin sert ve pürüzsüz kıvrımı omzumda yukarı aşağı kayıyordu. Öne eğildim. Ne tuhaf, kendimi güvende hissediyordum.

Andevai tekrar bana baktı, sonra kediyi ve ardından kuyunun oradaki sürünün geri kalanını süzdü. Hafifçe öksürüp

konusmadan önce boğazını temizledi. “Kovalamacayı paralı yollara ve nehirlerle yönlendirmeye çalışacağım. Ağın Anderida’ya yaklaşmasına engel olmaya çalışacağım. Eğer bunları yapabilirsem Adurnam’a doğru kaçan biri, Anderida’nın ıssız, eski yollarında ilerleyebilir. Sözleşme gereğince, Barahal’ların en büyük kızları bir kere reşit oldu mu onu tutma hakkını kaybetmiş oluruz.”

Ozan uzun ve içli bir melodi çıkardı kemanından ama ezgi sona ermeden, sonra ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi, yayını tellerin üzerinde tutarak durdu.

Şaşkınlığı çok açık olan Andevai ona dönerek, “Nedir bu?” diye sordu.

Bir şeyler gizler gibi, önce kemanına, sonra Andevai ve bana bakarak, “Hikâyenizi bana anlatarak yaptığınız ödeme bu. Henüz hazır değil, ama hak edildiğinde bu şarkı sizin olacak,” diye karşılık verdi. Ses, geçmek bilmeyen hafif bir esinti gibi, duyulmaktan çok hissedildi.

Andevai, karşısındakinin bir kurt olduğunu anlayan bir av köpeği gibi duraksadı. “O zaman, burada bana sağlanan barınak karşılığında adil bir ödeme aldınız diyebilir miyiz?”

“Aldığım adildi,” diye onayladı ozan. “Nereye gidiyorsunuz?”

“Ölümlü dünyaya geri dönüyorum. Ya siz?”

“Yapmam gerektiği gibi, bağlı olduğum yerde kalıyorum. Sonra, belki tekrar karşılaşırız.”

“Belki başka bir günde. O zamana dek, gününüzün iyi geçmesini dilerim.”

“Ben de.”

Vedalar da selamlaşmalar kadar uzun sürebiliyor. Andevai en sonunda meşe ağacının altına doğru yürüdü ve kısırağını da yanına alıp geri döndü. O an, kedileri onun üzerine salmayacağını anladım.

Yanımdan geçerken, “Senin olanı meşe ağacının altında

bıraktım. Yapman gerekeni yap, Catherine. Ben de benimkini yapacağım,” dedi.

“Bekle, nasıl geri döneceğimi—”

Ama arkasına bakmadan, yüksek araziye doğru dolanarak giden tozlu bir patikadan ağır ağır çıkmaya başlamıştı bile. Siyah erkek kedi bir süre onu takip etti, sonra durdu. Kuyruğunu sallayarak Andevai'nin, renksiz dikenleri ve beyaz çiçekleri olan geniş kubbeli ağaçların arkasında kaybolmasını izledi.

O uzaklaşırken ben sadece dikilip onu izlemiştim, ne aptalım! Ölümlü dünyaya nasıl geri döneceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hızla meşe ağacına koştum ve yerde duran çıkınımı gördüm. Elime alır almaz açıldı ve ağır deri bir kese pat diye yere, eldivenlerimin yanına düştü. İçinde gümüş paralar ve beş tane altın sikke vardı. Ama elime aldığımda daha ağır olduklarını hissettim. Eşyalarımınla birlikte bunları da bırakarak ne söylemek istemişti ki? Üzgün olduğunu mu? Yaşamamı istediğini mi? Bunun çenemdeki kesik için bir ödeme olduğunu mu? O boğuştuğumuz anda, gerçekten fikrini değiştirmiş ve çenemi yanlışlıkla mı kesmişti? Durup tekrar düşündüğümde, öyle görünüyordu.

Ya da belki kocam görüldüğünden çok daha akıllıydı. Belki isteyerek beni burada tuzağa düşürmüştü. Aslında ölüydüm ve belki de asla geri dönemeyecektim.

Ateşe, tam ozanın karşısına doğru yürüdüm. Kemanını indirdi. Onu ilk başta yaşlı, çelimsiz, açlıktan ölen bir kadın olarak değerlendirip ne büyük bir yanlış yapmıştım. Genç değildi. Eğer bir annem olsaydı, kesinlikle bu kadının yaşında olurdu. Yine de yüzünde sağlıklı bir renk vardı ve dinç görünüyordu.

“Ölümlü dünyaya nasıl geri dönebilirim? Onun arkasından koşup bana yolu göstermesi için yakalamayı mı ummam gerekiyor?”

“Kedi ve at aynı tabaktan yemezler.” Kemanını kaldırdı. “Kuru bir ağız şarkı söyleyemez.”

Güldüm. “Bilmece gibi konuşmak siz ozanlara has bir şey, değil mi?”

“Beni bir Kelt ile karıştırıyorsun. Ben, Lucia Kante, yüreğimde bilgi saklıyorum. Benden öğrenecek olanı bekliyorum, ama o sen değilsin.”

Büyük erkek kedi zarıfçe yanıma yürüdü ve kafasını okşatmak için kalçama dayadı. Kulaklarını ve ensesini ovduktan sonra bir kova su çektim ve ozanın yanına getirip bıraktım, sonra da pelerinlerimin ve madeni paralarımın yanına oturdum. Belki bir Barahal değildim, ama pazarlık yapmakla nefes almak arasında bir fark görmeyen insanların arasında büyümüşüm.

“Teklifiniz su mu?” diye sordu.

“Kuru bir ağız şarkı söyleyemez, ama belki su susuzluğunu giderir. Ölümlü bir kadın mısınız, yoksa ruhlar dünyasının bir yaratığı mı?”

“Kimsem o kişiyim, bir bedende tutulan bir çokluk.”

“Çoğu öykü ruhlar dünyasında zamanın farklı işlediğini anlatır. Burada çok fazla kalmak istemiyorum. Geri dönmem gerekiyor. Bana yolu gösterecek misiniz?”

Bir elini, avuç yukarıda, uzattı. “Ödeme yaparsanız. Aynı onun yaptığı gibi.”

“Size bir hikâye anlatayım o zaman. Madem aradığımı para bu. Çok çok eski zamanların başlangıcında, kendilerine Kenaani diyen insanlar Tire şehrini kurmuş. Bu şehri tanrılar ve tanrıçalar, krallar ve tapınağın yüksek rütbelileri, kraliçeler ve rahibeler yönetirmiş. Gemileriyle büyük denizi keşfe çıkarlarmış. Zamanla, Tire'nin çocukları Akdeniz'de, güneyde Afrika'nın ve kuzeyde Avrupa'nın sahillerinde, Gadir gibi ticaret şehirleri ve limanlar kurmuşlar. Bir süre sonra, Tire kralının Elissa isminde bir kız çocuğu olmuş. Büyüyüp kadın olduğunda kral olan öz babasının ondan nefret edip onu kurban etmek istediğini anlamış. Bunun üzerine kendi insanlarıyla birlikte Tire'den kaçmış. Kutsal Tanit, rüzgârları estirmiş ve bunlara binerek uzak bir kıyıya varmışlar. Elissa

o bölgede yaşayan kabile ile pazarlık yapmış. Şöyle demiş: 'İzin verin, insanların bir öküz derisinin kaplayacağı kadar bir alana sahip olsun ve biz de oraya yerleşip hoşnut olalım.' Onu saf zanneden kabile de kabul etmiş. Ama Elissa öküz derisini kırpa kırpa deri bir kordon yapmış ve koca ekin dolu bir araziye çevreleyecek kadar uzatmış bu kordonu. İnsanları, kurdukları bu şehre Kart-Hadaşt, yani yeni şehir demişler ve Elissa da bu şehrin *didosu*, yani kraliçesi olmuş."

Belki de ruhlar dünyasının havası insanı sarhoş ediyor. Yoksa nasıl olur da, sırf bana yan gözlerle o şekilde baktığı ve elimi o şekilde tuttuğu için Andevai'den iğrenmiyor olabilirdim? Zevkten kendinden geçmek zihinde başlar sonra damağa geçer. Ben anlatmayı sürdürdükçe baş döndürücü bir dürtü beni ele geçirmeye başladı. Bir şarap testisiydim ve ozan de onu içen kişiydi. Dinlediği sürece konuşacaktım. Kenaani'lerin çocuklarına anlattığı, çok eski zamanlardaki tanrıların yaşadığı zorlukların ve mücadelelerin, Romalılara karşı yapılan uzun savaşın, Perslilerin istilasının ve Mali İmparatorluğu'ndan gelen göçmenlerin öykülerini anlattım. Paralı askerlerin ve tüccarların, casusların ve tarihçilerin öykülerini. Daniel Hassi Barahal'ın benimle aynı yaştayken nasıl yollara düşüp Avrupa'yı geçtiğini, ailesi için Afrika'nın kuzeyini dolaştığını, kâr amacıyla satmak için sırlar aradığını ve kendisi için, dünyanın nasıl işlediğini bulmaya çalıştığını.

Babam bir kedi değildi belki ama benim gibi o da meraklıydı. Bebeklerin dünyaya gelmesine yardımcı olmuş, eşkıyalardan kaçmış, dağları tırmanmış ve Camjiata'nın kanunlarının tartışıldığı bitmek tükenmek bilmeyen oturumlarda saatlerini, günlerini geçirmişti. Güneyde, Roma ve Kart-Hadaşt'a; doğuda, Galatya'ya ve de Pale'in sınırlarının bittiği yerlere kadar yolculuk etmişti. Bir grup kararlı kâşifle birlikte kuzeye, buz sahanlığının içlerine ve batıya, daha ötesinde okyanus dalgalarının ıssız kıyıları dövdüğü Karanın Sonu'na kadar.

Bunları yapan, babam olduğunu düşündüğüm adamdı.

Ben konuştukça ozan da çalmaya devam etti. Ayakları yer kabuğunun üzerinde tempo tutuyordu. Arada sırada kelimelerle karşılık veriyor veya hikâyeme noktalama işaretleri koyuyordu: *Doğru. Seni duyuyorum.*

Nasıl, neden ve ne zaman uyuyakaldım, bilmiyorum. Tek bildiğim uyumuş olduğum; çünkü iki nefesimin arasında, bir melodi Andevai'nin bir şekil içinde olduğu rüyadan beni çağırıyormuş gibi uyandım ve uyanır uyanmaz da Andevai'ye lanet okudum. Kemandan gelen zarif ezgi, gezinen bir kedi gibi kıvrımlı ve gururluydu. Dilimi dudaklarımda gezdirerek el ve ayak parmaklarımı kıpır kıpır oynattım. Evet, uyanmıştım. Sıcaklık sırtımı kapladı.

Omzumun üzerinden dönüp baktım. Genç erkek kedi oturduğum taş sıranın geri kalan kısmına sere serpe uzanmıştı. Kulakları seğirdi, rüya görüyordu. Ben yavaş yavaş canlanırken beni ilgiyle izleyen büyük dişi kedi dışındakiler pinekliyordu. Gökyüzü kararmıştı, gece inmiş gibiydi. Ateş hep yandığı gibi yanmaya devam ediyordu. Ozanın müziği de.

Tedbiri elden bırakmadan oturur pozisyona geçtim, kedilerden birinin ürkmesini istemiyordum. Ozanın yayıyla yaptığı son bir gösterişli hareketle müzik durdu ve keman da aşağı indi. Ateş ve gölge kadının gururunu okşar, derler ama ozanın o pembe gençliğinin sebebi ateş değildi. En baştan beri burada olan ozandı, bundan emindim. Tek fark, şu anda benden en fazla on yaş büyük durmasıydı.

Kedi kıvıldadı, döndü ve ağırlığıyla beni taş sıradan dışarı itti. Çığlık attım ve düşünmeden, iterek karşılık verdim. O da bana vurdu, neyse ki pençelerini çıkarmamıştı. Sahip olduğu güç hakkında hiçbir fikrim yokmuş meğerse: Patisi omzuma temas eder etmez yere yuvarlandım. Güldüm ve ateşi çevreleyen tuğla duvara dayanıp doğruldum. Bu ocak, meşe ağacı, kule ve kuyuculan oluşan üç noktanın merkezindeydi ve hep-

sine eşit mesafedeydi. Aslına bakarsanız bir üçgendi. Bee burada olsaydı eğer o matematiksel zekâsıyla bunu hemen fark ederdi. Andevai bunu anlamıştı, beni dalgadan kaçırmak için meşe ağacının altına sürüklemesinin sebebi de buydu. Bu yer korunuyordu. Bu üçgenin dışında, bütün tehlikeleriyle ve güzelliğiyle ruhlar dünyası uzanıyordu ama insan burada korkmadan dinlenebilirdi.

“Kediler neden onu öldürmedi?” diye sordum. “Buraya ilk geçiş yaptığımızda onun üzerine atladılar. Şimdi görüyorum ki aslında beni koruyorlardı. Ama neden onu öldürmediler ve yemediler?”

Yüzünü ekşitti. “Evlilik iki kişiyle kalmaz. Kadınla adam evlenirler, ama yalnız değillerdir. Ailelerin de yükümlülükleri ve hakları vardır. Onu bir çırpıda yutmak ilişkiye saygı göstermemek anlamına gelir, sizce de öyle değil mi?”

“Bu kedilerin akrabam olduklarını mı söylüyorsunuz?”

Genç erkek kedi esnedi ve dişlerini gösterdi. Ama bu bir tehdit değildi, sadece uyanmakta güçlük çekiyordu. Taş banktan aşağı zıpladı.

Sorular yağmur gibi beynimin içinde yağmaya başladı ve de düşen damlaların sıçraması çok gürültü çıkarıyordu. “Ve nasıl oldu da Andevai ve benim evli... olduğumuzu... anladınız?”

“Nasıl anlamazdım ki? İkinizin arasındaki havadan kokusunu alabiliyordum.”

Dudağımı ısırđım. Belki de kastettiğı tutku değildi. Andevai ve ben bir büyü sözleşmesiyle, ruhlar dünyasında çapası olan bir zincirle birbirimize bağlanmıştık. Ben göremeseni bile buranın müdavimlerinin bu tür bağları görmesi çok muhtemeldi.

“Ejderhaların rüyalarında yürümek ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Sizin gibi ben de merak ediyorum.”

Güldüm. “Söylediğiniz gerçektir. Buraya nasıl geldiniz?”

“Zincirimin bağladığı yerde kalırım ben.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Herkesin sorunları vardır.”

Başımı salladım ve kadının sınırlarına saygı gösterdim. Gitme zamanıydı. “Ölümlü dünyaya nasıl geri dönebilirim, bayan?”

“Bir kapı vardır, eminim. Sizce yok mu?”

Bir kapı! Kuleye baktım. Kapısı ve pencereleri kapalıydı. Issız havası nedeniyle yasaklanmış bir yerdi, ama bu boş olduğu anlamına gelmezdi. İçeride koca bir dünya yatıyor olabiliirdi.

Ayrılmaya hazırlanırken acı acı güldüm ve pelerinlerimi giydim. Aynı gündüz baston görüntüsüne bürünen kılıcın yaptığı gibi, ilk bakışlardan gizlemek için kaliteli olanın altta olmasını tercih ettim. Mataramı ve para kesesini kemerime bağladım, kolayca çekebilmek için kılıcımı belime sabitledim ve eldivenlerimi giydim.

Ozana, “Gününüzün güzel geçmesini dilerim, hanımefendi,” dedim.

“Ben de. Yolculuğunuz güzel geçsin.”

“Ve ateşiniz güçlü yansın.”

Bu şekilde bir süre gidebilirdi, ama beni serbest bıraktı.

“Zamanı geldiğinde tekrar karşılaşalım,” dedi ve kemanı çenesine yerleştirip öyle canlı bir ezgi çalmaya başladı ki ayaklarım yürümek istedi. Hızla kuleye doğru ilerlemeye başladım. Kılıcımı kınından azıcık çıkardım ve parmağıma ufak bir kesik attım. Kanım derimden dışarı sızmaya başladıkten, terin boynumdan aşağı inmesiyle ürperdim. Elimini kapının mandalına götürdüm ve çevirdim. Çıt sesi, çalınan bir zilinki gibi, uzunca ve giderek azalan bir biçimde yankılandı. Ve kapı kolayca açıldı.

Aniden gelen ham ve soğuk havayı içime çektim ve sıcağıdaki ani düşüş nedeniyle kollarımı kavuşturdum. Tanı adımıımı atmıştım ki bir gölge arkandan üstüme zıpladı, el-

lerimin ve dizlerimin üzerine düştüm, beni yere sermişti. Canavarın sıcak nefesini enseme hissederek hissetmez, panik içinde çarpan kalbimle, taş yığının arasından ileri atmaya çalıştım kendimi. Dizim taş blokların birine vurdu ve duyduğum acı yüzünden durdum. Kar, çok eski bir kuleye ait kalınların üzerini kaplamıştı. Duvarlar insan boyundaydı ve arada boşlukları olan dişler gibi, etrafı düşmüş parçalarla doluydu. Güneş tüm ihtişamıyla parlıyordu, ama sıcaklık donmuş zemine dokunmamıştı. Burnum donmak üzereydi. Soluduğum hava o kadar soğuktu ki göğsümü acıtıyordu. Parmaklarım şimdiden katılaşmaya başlamıştı. Afallamış bir hâlde birkaç saniye geçirdikten sonra, debelenerek kendimi harabelerden dışarı, soğuktan beyazlaşmış çimlere attım.

İleride ulu bir meşe ağacı duruyordu. O kadar eskidi ki gövdesi ev kadar genişti ve sanki iki ağaç birlikte büyümüş de sonra bir olmuşlar gibi çıkıntı yapmıştı. Belli belirsiz bir uğultu kulağımda çınladı, sesin tadını neredeyse alabiliyordum.

“Özür dilerim, hanımefendi! Nereden geliyorsunuz?”

Döndüm.

Genç bir kadın, tam bir halka oluşturmuş, tepesinde sazdan bir çatı olan taşların bitişiğinde duruyordu. Kalın kış kıyafetleri ve bir erkeğin uzun yün paltosunu giymişti üzerine. Çok çalışan ve aralarda eğlenen biri izlenimi bıraktı bende. Ayaklarının dibinde iki boş kova duruyordu. Elinde de bir sopa vardı ve beni onunla dövmeye hazırdı.

Akıllıca, “Ah!” dedim. Bocalayarak bir adım yana çekildim ve bastonuma dayanarak durdum. Gün ışığında, ölümlü dünyada, kılıcım tekrar basit, siyah bir baston olmuştu. “Ben sadece... harabedeydim. Seyahat ediyorum ve durmam gerekti ve... ah... ihtiyacımı gidermem.”

“Burada durmak istemezsiniz.” Sopasını indirmede. “Bu meşe ağacına yüz yıl önce gömülmüş bir ozan var ve o zamandan beri bu yer lanetlendi. Çok güçlü, günahkâr bir ka-

dın olduğu ve çocukları yediği söylenir. İsmi Lucia Kante. Çişimi yapmak istediğimde annem anlatmıştı bunu. Doğru olmadığına eminim, çünkü sadece Çorak Topraklardaki vahşiler bebek yer. Ama yine de uzak durmakta fayda var. Ozanlar ve Kelt şairlerinin, onlara istediklerini vermezseniz sizle nasıl dalga geçtiklerini bilirsiniz.”

“Ah,” diyerek akıcı ve akıllı konuşma yeteneğimi sergiledim. Bir süre arılar kafamın içinde cır cır konuştu, sonra birden sustular.

Aniden duyularımı tekrar kazanmış gibi hissettim ve kulenin, meşe ağacının ve kuyunun ötesini görmeye başladım. Kuyunun birkaç adım ötesinde bir yol uzanıyordu. Dört tekerlekli yük arabalarından bir tanesi geliyor diğeri gidiyordu, üzerindeki dikkatleri ise bizde değildi. Yol, aşağılardaki düz araziye kadar uzanan ve çok da eğimli olmayan bir bayırın üzerine dağılmış bir kasabaya gidiyordu. Kasabanın etrafı çok eski taş bir duvarla örölmüştü ve durduğum yerden bile kemerli giriş kapısının üzerindeki kemere kazınmış Lemanis ismini görebiliyordum.

“Adım Emilia,” dedi ve sopayı indirdi. “Seyahat etmek için çok soğuk.”

“Tanıştığımıza memnun oldum ve tanrılar hep yanında olsun. Benim adım—”

Cıyıkladı.

Göz alıcı genç bir adamı harabeden dışarı çıktı. Kırmızımsı esmer bir teni; beline kadar uzanan simsiyah, düz saçları vardı ve harika görünüyorlardı. Kıvrak, uzun, kash ve orantılı bir vücudu vardı. Ve de büsbütün çıplak olduğundan hepsini görmek kolaydı.

Kızın gözleri adama kilitlenmişti, ta ki derin bir nefes alıp kovalarla birlikte giriş kapısına doğru koşmaya başlayana kadar.

“Kimsin sen?” diye sordum.

“Cat, böyle bir şeyi nasıl sorarsın? Beni tanıyorsun.”

“Seni bayatında ilk defa görüyorum. İsmimi nereden biliyorsun?”

“Hayatında ilk defa mı görüyorsun? Bizi çağırdığımda gelmemizin bir önemi yok muydu yoksa? O gergin, kibirli, havalı hoş genç adam etrafında kasıla kasıla yürürken, seni korumak için bölgemizden çıkıp kendimizi teşhir etmemizin bir önemi yok muydu?”

El yordamıyla tutunacak veya oturacak bir şey aradım ve sağlam bir taş buldum. Oturdum. Sertçe. “Sen şu an da kendini yeterince teşhir ediyorsun.” Yutkundum. “Çıplaksın.”

Sere serpe ortaya serilmiş vücuduna bakmadı bile. “Çıplak değilim. Üzerimde derim var.”

Üst pelerini çözdüm ve ona attım. Yakaladı ve sırtarak —sarımlı dalgalanması hoşuna gitmişti— omuzlarına sardı.

Kalbim, denize atılmış ve batınaya başlayan bir taş gibi ağırlaştı. “Kimsin sen?” diye sordum tekrar. Lanet olası yaratık, ruhlar dünyasından buraya beni takip etmişti. Bu iyi bir şey olamazdı.

Tüylerinizi diken diken eden bir dudak büküşü ve her şey son derece doğalmış gibi bir bakışı vardı.

“Cat,” dedi ve bunu öyle bir iç geçirerek yaptı ki titremesi tüm vücudu boyunca devam etti, “ben senin erkek kardeşim.”

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

“Benim erkek kardeşim yok.”

Genç adam bir eliyle saçlarını öyle bir düzeltti ki bir kedinin tüylerini yalıyor olduğunu düşünebilirdiniz. Hatta bir an için, saçlarını düzelttiği elini de yalayacağını düşündüm, ama yapmadı. “Aynı rahimden çıkmadığımız doğru, ama babamız aynı. Bu durumda nasıl olur da erkek kardeşin olmam, söyler misin?”

“Ya delisin ya da biri seni kandırmış.”

“Bu kadar inatçılık fazla artık. Biraz üşüdüğümü itiraf etmem lazım. Ölü Topraklar her zaman bu kadar soğuk mudur?”

“Öncelikle, üzerine bir şeyler giymelisin. Bu çıplak halinle yerel koruyucular kesin seni içeri atar.”

Sırıtarak, “Tüm bunlar ne kadar da karmaşık!” dedi ve devam etti: “Çok heyecanlı! Senin üzerindeki gibi bir şey mi giyeceğimi? Biraz buruşuk ve kokuyor olsa da, üstündekinin senin derin olduğunu düşünmüştüm açıkçası, ama buradaki yaratıkların yaptıklarına anlam vermek zor, değil mi?”

“Ben kadın kıyafetleri giyiyorum. Sense erkek kıyafeti giyeceksin.”

“Arada bir fark var mı?”

“Evet. Şimdi, biraz sessiz ol da düşüneyim. Buraya, meşe ağacına gel ki kimse bizi görmesin.” Sözümlü dinleyip beni takip etti ve meşe ağacının yanına geldiğinde bir elini ağacın kabuğunda gezdirdi. Ben de iki elimi ağacın gövdesine dayadım ve gözlerimi kapadım. Binlerce arı içeriye hapsolmuş gibi, bir uğultu duydum sadece. Vücudum karıncalanmaya ve beynim anlamsız düşüncelerle dolmaya başlamıştı.

Bizi çağırdığında gelmemizin... Erünün bana yaptırdığı neydi? Taş sütunun oradayken akrabalarımı mı çağırmıştım? Yaptığım çağrının mansanın arabayı serbest bırakmasına neden olduğunu düşünmüştüm ve olan da buydu belki de, ama ya sesim ruhlar dünyasının bilinmeyen köşelerine kadar eriştiyse? Ruhlar dünyasında akrabaları birbirine bağlayan zincirler hakkında ve bu zincirlerin nereye kadar uzandığıyla ilgili ben ne bilirdim ki?

Genç adamın yüzü benimkini andırıyordu, ama benim gözlerim bal rengi, onunkiler daha çok sarıya yakın bir turuncuydu. Saçları çok kalın, ipeksi ve geceye karışacak kadar da siyahtı. Nasıl benim saçım insanların kolayca dikkatini çekiyorsa onunki de öyleydi. Teni benimkinden daha koyuydu. Gerçi kuzeyde bu çok ender rastlanan bir durum değildi. Burada yaşayanların ataları en soluk tendeki Keltlerden en koyu Mandelere kadar farklılık gösterebilir veya Roma, Kennaani ve diğer soylarla bağlantıları da olabilir.

Yine de bazen görünüş aldatıcıdır. Şu anda, Bee beni nasıl sinir etmeyi başarıyorsa, aynı şekilde bu genç adam da sinirlerimi bayağı bir bozmuş durumda. Bunun yanında, ben de doğru hisler uyandırdığını da söylemem lazım.

Meşe ağacından birkaç adım uzaklaşıp, “Diyelim ki benim erkek kardeşim olduğuna inandım. Sana nasıl hitap etmem gerekir?” diye sordum.

“Kardeşe ne dersin?”

“Bir ismin yok mu?”

Parmaklarıyla uzun saçını çekti ve yeni bir oyuncak

bulunmuş gibi sevindi. “Kim olduğumu biliyorum, ama buna bir isim koyamam. Diğerleri de beni tanır, ama aramızdaki bu ilişki bir sözcüğe indirgenemez.” Başını kulağının dibine kadar getirdi ve duyulacak şekilde, *beni* içine soludu. Bir anda geriye kaçarak, “Vay canına! Ciddi bir temizliğe ihtiyacın var,” dedi.

“Bana neden Cat diye seslendin? “Beni” —*ailemin*— “başkalarının da böyle çağırdığını bilmene imkâna yok.”

“Ama sen Cat’sin.” Çok ağıktı ki uzun süredir görmediğim bir akrabam gibi davranmamı bekliyordu ona. Oysaki benim için yolda karşılaştığım bir yabancıydı sadece. “Bana inanmıyorsun. Eğer sen bizi çağırmadıysan neden o zaman sana yardım etmeye geldik ve seni bulabildik?”

“Bizi?”

“Annem, teyzem, kız kardeşim, kuzenlerim ve yeğenim.”

“Çoktan annenle tanıştım mı?”

“Tabii ki.”

“Ozan mıydı yoksa?”

Güldü. “Cat, sen aptal değilsin. Bu yüzden, keşke öyleymiş gibi davranmasan.”

Bakışlarım gökyüzüne döndü. Bulutlar ufka doğru uzanıyordu; güneş batmıştı ve kısa süre sonra, bu insan kılığına bürünmüş ruhlar dünyasının müdavimi için bile ölümcül derecede soğuk bir gece başlayacaktı. Buz gibi havada beynimdeki sözler donmuştu veya bu sözleri dile getirmek onları gerçek yapacağından söylemek istemiyordum. Ya da gerçek olabileceğine inanmak istememe yol açacağından.

“Beni kurtarmaya gelen o kılıç dişli kedilerden biri olduğunu mu söylüyorsun bana?”

Dışarıda çok güzel bir manzara varmış da bana kanıtlamak için kepenkleri kendisi açmak zorunda kalmış gibi, iç geçirdi.

“Babamın kılıç dişli bir kedi olduğunu mu söylüyorsun?”

Önemsemez bir tavırla bir elini salladı. Hareket ediş biçim-

ını büvüleyiciydi, sanki güzelliği tanımlayan onun bedeniydi. "Ah... baban mı? Onun hakkında kim bilgi sahibi ki? Annem ondan bir erkek kedi olarak bahsederdi sadece. Senin annen hiç onunla ilgili bir şeyler anlatmadı mı sana?"

"Annem öldü."

"Ah. Bu Ölü Topraklarda sık sık olan bir şey, değil mi?" Gökyüzüne kısık gözlerle şöyle bir baktı ve devam etti: "Gündüz ışıklarının bizi daha fazla aydınlatmaya niyeti yok galiba? Gece daha sıcak olur mu?"

Bakışlarımı yola doğru çevirdim. Etrafımızdaki otlaklar kardan bir örtüye bürünmüş; sürekli güneş, rüzgâr ve acımasız soğuğa maruz kalmaktan sertleşmişti. Arada sırada yolda gidip gelen insanlar olsa da halkın çoğu pek dışarıda bulunmak istemiyor gibi görünüyordu. Üzeri yüklü bir eşeğe öncülük eden bir adam bizim tarafa doğru göz gezdirirken bir asilzade için çalıştıklarını belli eden kıyafetleri içerisindeki birkaç silahlı adam gevezelikleri ile birlikte geçip gitti.

"Hayır, daha da soğuyacak ve biz de donacağız. Bizim yapmamız gereken ilk şey, çevrenin dikkatini üzerimize çekmeden seyahat etmemiz." Ne kadar da çabuk 'ben'den 'biz'e dönmüştüm. Kafamda hızlıca bazı hesaplamalar yaptım: Adurnam'a ulaşmalı ve Bee'yi uyarmalıyım; yalnızdım, gençtim ve kadındım; o bir erkekti ve kendisini beni korumaya adanmış gibiydi. Ayrıca soğuktan titremeye başlamıştım, gerçekten. "Lemanis'e kadar yürüyeceğiz. Ağzını kapalı tutacaksın. Mütevazı bir handa mütevazı bir oda bulacağım bizim için. Ben senin için kıyafet avına çıkarken sen de odada kalacaksın."

"Annen seninle gurur duyacak. Şimdiden benim için avlanıyorsun!"

"Ciddi ol! İnsanların inanmasalar da kabul edecekleri bir hikâye bulmam gerekiyor ve ben bunu yapana kadar da tek kelime etmemen lazım."

Yürümeye başladım ve de yanımda yürürken asıl örtmesi

gereken yerlerini pelerinle kapatma sağduyusunu gösterdiğini görünce rahatladım. Pelerinin aşağısındaki çıplak ayakları yeterince korku veriyordu zaten. Yola vardık ve eski imparatorluğun elinden çıkmış asfaltın üzerine çıktık.

Kaşlarını çatarak, “Öncelikle sana bir isim vermemiz gerekiyor,” dedim. Bana benziyordu, dolayısıyla kardeşim olduğunu söylemek şüphe uyandırmazdı. Aramızdaki en büyük fark ten rengimizdeydi: Benimki daha açık ve hafif altın renginde, ki Kenaani’ler arasında ender görülen bir şey değildi bu; onunkiyse kızıla çalan esmer bir tendi. “Roderic. Cilt rengine de uygun bir isim olur bu. Evcil hayvan ismin de Rory olur.”

“Evcil hayvan gibi okşanmayı severim.” Bunun söylerkenki gülümseyişi, giriş kapısının dışında kilimlerini dövmekte olan bir çift kadının afallamasına neden oldu. Etrafta sinsi sinsi dolaşan bir erkek kedi gibi gözlerini kadınlara doğru kaydırmaya başladığında ise aptalca sırtıtmaya başladılar.

Kaburgalarına sertçe dirsek attım. “Oyalanma, seni ahmak. Her şeyden öte, dikkat çekmemeliyiz.” O etrafımda dolanıp dururken bu çok zor olacaktı.

Kış, elini bahçelere, tarlalara ve ağaçlara değdirmiş ve onları çıplak bırakmıştı. Batıdaki düzlükleri ve güneşin arkasında battığı Anderida’nın yüksek arazisini rahatça görebiliyordum.

Koruyucuların olmadığı giriş kapısının altından geçtik. Kime veya neye karşı korunacaktı ki zaten? Prens ve büyücü Haneleri yolları ve şehirleri tehlikelerden uzak tutuyordu. Ufak çeteler hâlinde gezen birkaç asi genç, büyükbaş hayvanları yağmalıyormuş gibi davranıyor olabilirdi belki; ama çoğu bu tarz çete, soyluların veya zenginlerin koca hanelerinin içine uzun zaman önce çekilmişti zaten.

Lemanis güzel günlerin izlerini taşıyordu. Sokaklarında bir telaşlılık hâkim değildi. Bazı taş binaları tamire ihtivaç duyuyordu, ayrıca toprak ve moloz yığınlarından anlaşıldığı

üzere, bir zamanlar bazı yapıların bulunduğu geniş bahçelerindeki topraklara uzun süredir bir şey ekilmemişti. Her kasabanın girişinde mutlaka birbirine rakip bir çift han bulunur. Buradakiler de gayet mütevazı ve temiz gibi duruyorlardı. Tüccarlar tarafından eğitilmiş biri olarak, her iki işletmenin de odalarını teker teker gezmekte ve fazla gezginin beklenmediği bu soğuk sezonda iki işletmeyi birbirleriyle kapıştırmakta bir tereddüt duymadım. Bu üşümüş ve genç misafirler, gürbüz hancıların anlayışlı davranmalarına bile neden olmuş olabilir. Bir kış günü çıplak ayaklı ve neredeyse üzerinde hiç kıyafet bulunmayan bir adam ne kadar garip görünürse görünsün, sevgili kız kardeşi çitlerin arkasında korkudan saklanırken genç adamın çanta, araba ve atlar da dâhil olmak üzere tüm eşyaları kaptırmış olduğunu anlatan hikâyesi, eminim biz ayrıldıktan sonraki günler boyunca bile yerel halkın içkilerine güzel bir bahane olacaktı.

Sıcakkanlı şöminesi ve dört yatağını da ayırttığım yukarı kattaki ufak ama düzgün odasıyla, County Members'daki gecemizin ayarlamalarını bitirdiğimde, Rory'nin en azından bir açıdan babasına çektiğinin çoktan farkına varmıştım. Soğuk kış günlerini yaşayan bu sessiz kasabada, birçok kadının beğenisini üzerinde toplamayı başarmıştı. Lanet olası adam! Peşinden oturma odasına giren kadınlara hâlâ gülümsüyordu. Belli ki baş belası olmaya devam edecekti. Neyse ki aralarında kıkır kıkır gülen ve fısıldaşan kadınların hiçbirisi peşimizden dar merdivenleri çıkmadı. Rory'yi odaya soktum, pelerinimi ve eldivenlerimi çıkarıp kollarının arasına tıktırdım, sonra da yüzümü hancıya dönmeden önce kapıyı suratına kapattım.

Hancı kıkırdadı ve, "Ele avuca sığmayan bir tip. Pek sık rastlamasak da iyi bilirim onun gibileri. Hanginiz daha büyük?"

Soru bir anlığına şaşırtmış olsa da, kendimi hemen toparlanmayı başardım. "O tabii ki, ama büyük rolüne her zaman

ben soyunmuşumdur. Ailemizin—” Bu noktada durdum, henüz anne babamızın ölü mü yoksa yaşıyor mu olduklarına karar vermemiştik. En iyisi gerçeğe en yakın olanla yola devam etmekte: “Babalarımız aynı, ama annelerimiz farklı. Bazı sorunlar çıkmış.”

“Ah. Yalnız kalmaktansa ağız kavgasına girmek daha iyidir. derler; ama ateşle barut da yan yana durmuyor.”

“Evet, gerçekten öyle. Ona nereden kıyafet bulabiliriz diye merak ediyordum, bir fikriniz var mı?”

Bir yandan zarif pelerinine göz gezdirirken, “Kuzenim geçen sene en büyük oğlunu kaybetti. Onun giysilerini saklamıştır. Kardeşinize uyacak düzgün kıyafetler olduğuna eminim. Gerçi alışkın olduğunuz kadar şık olmayacaktır,” diye karşılık verdi.

“Her türlü yardım için minnettar kalırız ve de karşılığını veririz, merak etmeyin.”

“Aşağı birlikte inebilirsek deftere kaydınızı işleyeceğim.”

Kapıya kısa bir bakış attım. Yılların yükünü taşıyan, kalın bir ahşaptan yapılmış dayanıklı bir kapıydı. Mandalın etrafı onarılmıştı, eskiden sertçe çevrilmiş de kırılmıştı sanki; ama her şeyde olduğu gibi, titizlikle temizlenmiş görünüyordu. Hancı merdivenleri inerken durdum ve dinledim, ama tek duyduğum Rory’nin kafesinin içinde gezinip durmasıydı.

Oturma odasına vardığımda, hancı, kızlarından bir tanesini kıyafetler için kuzenine göndermek üzereydi.

Masaya oturup defterini açarken, “Senin için de uygun bir şeyler bulabileceğimizden eminim, tatlım,” dedi ve devam etti: “Temiz bir kombinezon belki. Dış kıyafetlerinizi de fırçalarsak sabah yolculuğunuz için hazır olursunuz. Gerçi aracınızı kaybettiğinizi düşünürsek, yola nasıl devam edebilirsiniz, ondan pek emin değilim. Koruyucu kırsal bölgedeki bir şikâyeteye bakmaya gitti. Onca şey varken, koyun hırsızlığı! Yıllardır olmamıştı oysaki! Bir veya iki gün içerisinde dönmüş olur, siz de şikâyetinizi iletebilirsiniz böylece.”

Gecikmiş de olsa, yüzüm kızardı ve anlattığımı üzücü hikâyemizin üzerimize daha hevesli dikkatleri çekeceğinin farkına vardım. Hepsi Roderic ve onun lanet olası çıplaklığı yüzünden!

“O kadar bekleyemeyiz. Sabah yola çıkmış olmamız gerekiyor. Ama temiz bir kombinezon ve banyo” —iç geçirdim ve rol yapmıyordum— “harika olurdu.”

Karşılığı, “Zavallı şey,” oldu ve de bunu öyle içten ve şefkatle söyledi ki eğer hayatımı kurtarmak için kaçan, gerçekten zavallı bir şey olmasaydım utancımдан yerin dibine girebilirdim. Soyulduğumuzu söyleyerek yalan söylemiştim gerçi. Yoksa yalan değil miydi? Tilly Yenge ile Jonatan Amca ve Dört Aylar Hanesi hayatımı benden çalmamışlar mıydı? “Sizin için biraz su ısıtmam hiç sorun olmaz, bayan. Ve genç adam için de tabi. Ancak kızlarımı ondan uzak tutacağımı bilin.”

“Öyle de yapmanız gerek zaten! Onun bu çapkın tavırlarını savunamayacağım!”

Defterinin yeni bir sayfasını açarken iki arkadaş gibi güldük. Kalın ciltli defter bir süredir kullanılıyor gibiydi: İlk sayfaları sararmış ve isimlerle dolmuştu. Yarı dolu bir sayfayı açtı. En yakın kayıt 4 Kasım 1838 tarihine aitti ve tek satırlık girişte *Diarisso Komutam ve dört silahlı adamı* yazıyordu. Dört Aylar Hanesini kuran Diarisso soyuydu ve çok rastlanılan bir isim değildi bu.

Rahat görünmeye çalışarak ve askerler beni görmeden önce, onları tespit etmeye çalışmak için etrafa göz gezdirerek, “Askerler burada mı kalıyor?” diye sordum.

Şaşırmış bir biçimde, bana ve sonra kapıya doğru baktı ve tekrar bakışlarını bana çevirdi. “Hayır, tatlım. Tabii ki çoktan gittiler. Lord Owen kendisinin denetlediği yollarda Hanenin süvarilerini görmekten hoşlanmaz, değil mi? Ama bir lord bile, tam meyve ağaçları tomurcuklanırken ve buğdaylar filizlenirken soğuk büyüğü çağırırlar korkusundan, büyüctüle-

re hayır diyemez. Buz büyücülerini üzerimizdeki kıtlık tehdidini ortadan kaldırdığı sürece soylular onların isteklerini yerine getirmek zorunda kalacaktır, yanılıyor muyum? Şimdi, eğer bana isimlerinizi verebilerseniz deftere kayıt edeceğim, bayan.”

Kalbim tekledi, ama sakinleşmeyi başardım. Dikkatli ve tetikte olmam gerekiyordu.

İsmimin yerel versiyonunu tercih ettim ve, “Catriona ve Roderic Bara-” derken son anda dilimi tuttum.

“Barr mı?” diye sordu, kaleminin ucu defterin üzerinde dururken.

“Barr,” diye onayladım. İsimleri yazdı, sonra tarihi girdi: 10 Aralık 1838.

Ve anlatmaya başladı: “Söz konusu Hanenin askerleri bile olsa, geleneklerle ilgili bir sorunun olduğunu düşünmeyin, ancak bu dönemde ne kadar az müşterimiz olduğunu görüyorsunuz. Demirciler çalışıyor olsa da madenler kış yüzünden kapalı, ama hiçbirisi bahara kadar seyahat etmeyecek. Hasat ve büyükbaş hayvanlar çoktan pazara götürüldü. Halk yılın bu zamanı pek yolculuk etmiyor. O felaket tipide seyahat etmek zorunda kalmadığınız için şanslısınız. O askerler kendilerini zar zor buraya attılar ve dört tam gün boyunca burada kalmak zorunda kaldılar. Her ne kadar o süre zarfında çok iyi davransalar da yine de anneleriyle bir konuşmak isterdim. O tip bir fırtınanın bir buz büyücüsünün elinden çıktığını düşünürsünüz, değil mi?”

10 Aralık.

Ben Andevai ile tartışırken, ozana hikâyeler anlatırken ve ruhlar dünyasında uyurken beş hafta geçmişti. Dört Aylar Hanesi Adurnam’a çoktan ulaşmış ve Bee’yi almış olabilirdi. Ama benim ölümüm resmileşmeden Bee’yi evlenmeye mecbur edebilirler miydi acaba? Evliliğimin düzmece olduğunu kanıtlayıp başka bir büyücüyle evlendirebilirler miydi? Jonathan Amca kesin mahkemede savaşır, gerçi beni aldıkları gece

muhtemelen o ve ailenin geri kalanı şehirden kaçmışlardır ya.

İki kız, kafaları öne eğilmiş, telaşla yanımızdan geçip merdivenlere doğru gittiler. Birinin kollarında kıyafetler vardı; diğeri ise alt dudağını ısırmış, kıkırdamamak için zor tutuyordu kendini.

Yerinden kalkmadan sert bir ses tonuyla, “*Nereye gittiğinizi zannediyorsunuz siz?*” diye sordu hancı.

Kızlar durdu hemen, yüzleri kızarmaya başladı. “Bunları—”

“O elinizdekilerin kim için olduğunu gayet iyi biliyorum. Ve *sen*, küçük hanım, onları kesinlikle yukarı çıkarmıyorsun.”

“Ben çıkarırım,” diye araya girdim hemen; hancının deftere kaydettiği tarihin şokunu hâlâ atlatamamışken onunla çene çalmaya devam etmektense. “Eğer banyo—”

“Arkadaki mutfakta yıkanmak zorundasınız, küveti orada tutuyoruz; ama perdemiz var, merak etmeyin. Çok lüks imkânlarımız yok ne yazık ki,” dedi hancı.

Becerebildiğim kadarıyla, kızlara gülümsedim ve kıyafetleri ellerinden aldım. “Teşekkürler, bayan. Hazır olduğunda bana haber verebilerseniz çok sevinirim.”

Hancı arkamdan seslendi: “Üzerinize uymazsa terziyle ayarlarız.”

Kızlar kıkırdadı.

Basamakları ikiye ikiye çıktım ve içeri dalmadan önce kardeşimi uyarmak için kapıya bir kere hafifçe vurdum. Oda bayağı dardı, daha çok kapıdan pencereye uzanan bir koridora benziyordu. Bir tarafında duvara dayanmış iki yatak ve aralarında bir sehpa, diğer tarafta da geri kalan iki yatak. Kapının sağ tarafındaki yatağa kurulmuş, pelerinlere sarılmış bir biçimde oturuyordu. Aşağı kattaki şömine ve ocaklardan yayılan sıcaklık yukarıyı da ısıtmıştı. Karşı tarafındaki yatağa kıyafetleri attım ve karıştırmaya başladım. Gösterişli değildiler ama kullanışlıydılar: Kelt tarzı bol bir pantolon, yılların

izlerini taşıyan az çizgili bir kasaba ceket. Ağır işlerden ziyade basit kasaba işleri içindi; belki de rahmetli, handa içkilerin servisine yardım ediyordu.

Pencereye yürüdüm. “Gündönümünden önce Adurnam’a varmak için on bir günümüz var,” dedim ve ona doğru yürümeye başladım. “Eğer Jonatan Amca’nın haritalarını doğru hatırlıyorsam, Lemanis ile Adurnam arasında kuş uçuşu yüz altmış kilometre kadar mesafe olması lazım.” Hanın avlusuna bakmak için pencereye döndüm. “At kiralayacak paramız yok. On günde bu kadar yolu yürüyebileceğimizi de zannetmiyorum.”

“Çok acelecisin,” dedi esneyerek.

“Ne yapmamız gerekiyor peki?”

“Ben derim ki ilk önce yemek yiyelim, çok açım çünkü.” Eline giysileri aldı, yukarı kaldırdı ve çıplak bacaklarının üzerine geçirmek için hamle yaptı.

“Onları giyemezsin! Kadın çamaşırı o.”

“Ama çok yumuşak. Güzel bir his.” Hiçbir utanma belirtisi göstermeden, pelerinlerin altında çıplak kıpırdanarak çamaşırı incecik kalçalarına doğru çekmeye başladı. “Hoşuma gitti bu.”

“Üzerinde kadın giysileri ile dolaşamazsın.”

“Neden olmasın?”

“Çıldırıracaksın beni!” Erkek kıyafetlerini ayıklamaya başladım: çamaşır, çorap, gömlek, yelek ve Andevai’nin ölüyken bile giymeyeceği iç karartıcı kahverengi kumaştan bir ceket. “Ben birkaç hikâye anlatırken tamı tamına beş hafta geçmiş olmasına hâlâ inanamıyorum!”

Parmaklarını erkek tumanının üzerinde gezdirirken, “Bunları beğenmedim. Diğerleri kadar yumuşak değiller,” dedi.

“Üstüne giymiş oldukların benim için getirildi, seni içreng yaratık. Şimdi, sırtımı döneceğim ve sen de benim çamaşırımı çıkartıp üzerine uygun kıyafetler giyeceksin. Beş hafta! Nasıl

olabilir ki?” Pencereye yürüdüm tekrar. Avlunun açık olan kapılarından trafiğin olmadığı ana caddenin ve giriş kapısının bir kısmını görebiliyordum. Akşam karanlığı bastırmaya başlamıştı.

Orada zamanın buradan daha farklı ilerlediğini nasıl biliyordum ki? O bir kılıç dişli kediymiş sadece. Bir erkek ruh, köylüler kesin böyle çağırırdı onu. O hayvan bedeninden sıyrılıp bu erkek bedenine kavuşmuştu. Annesi bir kediymiş ve şüphesiz, babası da.

Bir kedinin babam olduğunu hayal etmeye çalıştım, bir hayvan ruhun bu dünyaya bir adam olarak adım attığını ve annemle birlikte olduğunu. Buna inanmam bu kadar kolay mıydı, Rory’nin sözleri ve kedilerin beni korumaya gelmelerinden başka elimde bir delil olmadan hem de?

Ürpererek başımı cama dayadım ve pencereden sızan soğukluğu hissetmeye başladım. *Enu* beni ‘kuzen’ diye çağırırmıştı. Büyükanne ruhlar dünyasının iliklerime kadar işlediğini söylemişti ve mansa bile, tüm o kudretine rağmen, bunu görememişti. Ozan biliyordu ama.

Daniel Hassi Barahal’ın bildikleri neydi peki? Bee’nin yerine kurban etmeleri için Barahal’lara beni vermesinin sebebi piç olmam mıydı? Bee’ye ve bana anlatılan hikâyeyi düşünmeye başladım. Camjiata’nın ordusundaki bir Amazon’a aşık olmuştu. Yeni bir hayat kurmak için kaçmış ama feci şekilde Ren Nehri’nde boğulmuşlardı, arkalarında öksüz kızlarını bırakarak.

Anlatılanlar arasından doğru olan *herhangi bir şey* var mıydı?

“Neden ağlıyorsun?” Roderic’in şefkatli ses tonu, bir kedinin diliyle yalayarak yaptığı hafif bir kaşıma gibi, kederimin damarını açtı. Hıçkırarak ağlamaya başladım. Arkamda durdu, nihayet uygun bir kıyafetle, ellerini omuzlarıma koydu ve gözyaşı nehrim kuruyana kadar sessizce bekledi.

Ben gözyaşlarımı silerken, “Hâlâ kokuyorsun,” dedi.

Yüzümü ona doğru dönerek, “Hadi aşağı inelim. Ve... teşekkürler,” dedim.

Burnunu yanağıma değdirdi. Öpücük kadar olmasa da beni biraz olsun cesaretlendirmeye yetti. Yanımda bir akrabam vardı. Yalnız değildim. Dahası, mansanın askerleri ve beni arayan diğer adamları yalnız dolaşan bir kadını arıyor olmalıydı, bir adamla birlikte yolculuk eden bir kadını değil.

Güzel bir sıcak çorba ve doygun bir biranın ardından sıcak bir banyo ve temiz giysiler kendimi toparlamamı sağladı. Oturma odasına döndüğümde, Roderic’i, ayaklarını uzatarak bir banka oturmuş, elinde bir kupa bira, haydutlarla yaptığımız kavganın öyküsünü güzelce süsleyerek anlatırken yakaladım. Doğuştan bir yalancı gibi çok da keyifliydi. Haydutların sayısı artık yarım düzine değil yirmiyeye yakındı, ne de olsa bulutlu bir şafağın bulanık ışığında saymak zordu. Dinleyicilerinin sayısı artmış, hancının akli başından alınmış kızlarından takdîrî bir kalabalığa kadar yükselmışti; kuyunun orada karşılaştığımız al yanaklı, kızıl saçlı Emilia dâhil.

Öykü ilerledikçe, Lucia Kante’ye anlattığım, Daniel Hassi Barahal’ın günlüklerindeki bir bölümün farklı bir yorumunu anlatıyor olduğunu anladım.

Hancının kuzeni, “Son iki yılda, genç adamlardan oluşan bu çeteler çok fazla bela açtı,” diye lafa karıştı. Ak saçlarının üzerine yumuşak renk tonlarında bir eşarp bağlamıştı. Merak ettim, acaba ölmüş oğlunun kıyafetlerini giymiş Roderic’i mi görmeye gelmişti. O da kaybettiklerinin yasını mı tutuyordu? “Lemanis konseyi ve Lord Owen, defalarca Cantiacorum Prensi’ne güvenlik için dilekçe verdi; ama Prens, bildirgesinde bu çetelerin ortaya çıkış sebebinin radikaller olduğunu ve biz kendimize polislik yapmadığımız sürece yapabileceği bir şey olamayacağını duyurdu. Geçen sene Şahaplar Hanesi, ovayı kanun kaçaklarından ve kötü adamlardan temizlemesi için askerler gönderdi. Aramızdan bazı delikanlılar da var; boyunca onlara katıldı. Oğlumuzun Cadılar Günü’ne kadar geri döneceğini ummuştuk, ama dönmedi.”

“Başınız sağ olsun, bayan,” dedim nazikçe. Arka taraflardan biri bir beddua mırıldandı ve kaşları çatılmış insanlar da kafalarını sallayarak ona katıldı.

“Hayır, genç kızım,” diye karşılık verirken boynundan sarkan nazarlığa dokundu ve devam etti: “O ölmedi. Hanenin komutanı ona bir at verdi ve birliğe aldı. Bağlantıları sayesinde iyi şeyler olacağını umuyoruz. Henüz ziyarete gelmesine izin verilmedi, ama kız kardeşinin düğünü için para ve kısırlaştırılmış bir öküz gönderebildi.”

“Benim için gönderdiğini söyledi, ama atın üzerine çıktı-ğından beri ondan tek kelime bile duymadım. Sanırım, artık bizim gibiler için kendisini fazla iyi görüyor,” diye iğneledi Emilia.

Sert bir bakışla, “Delikanlı doğru olanı yapacaktır,” dedi hancı.

“Hanenin askerleri radikallerle karşı karşıya kalana ve o da yakınlarının ona doğrulttukları bir tüfekte yüzleşmek zorunda kalana kadar!”

Arkaldaki yaşlı bir adam araya girdi: “Bu kadar yeter, Emilia!” Kız, haksızlığa uğradığını belirten bir yüz ifadesiyle, geri adım atarken yaşlı adam devam etti: “Delikanlılar genç kızlara her zaman sözler verir. Nasıl olduğunu bilirsiniz. İç, kavga et ve eğlen. Sıkılınca da birkaç besi hayvanı çal. Siz hiç büyükbaş hayvan kaybetmemişinizdir, yanılıyor muyum, Bay Barr?”

Bu yavan espri birkaç kıkırdamaya yol açtı.

“Sadece bir at,” diye karşılık verdi Roderic. Yüzünde beliren sırıtış, sinirlerimi bozacak veya beni utandıracak bir şey söylemek üzere olduğunu düşündürdü. “Çok zarif ve güzel bir attı. Gösterişli bir yaratıktı, dorudan daha çok kahverengiydi ve fazlasıyla iyi bakılmış ve süslenmişti.”

O lanet olası gözleriyle bana bakıp gülümsedi ve yanaklarım kızardı. Neden olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Emilia, “Bu bana bir şarkıyı hatırlattı,” dedi.

Kadınlar güldü, erkekler inledi. Gece uzundu ve halk da can sıkıcı bir iş gününün ardından alevlerin ısıttığı oturma odasında eğlenmek istiyordu. Emilia'nın şarkısı bir deniz atının aşk dolu maceralarını anlatıyordu: Bu deniz atı yaşadığı gölün yanından geçen bir grup genç kadına aşık oluyor —aşk demek doğruysa tabi— ve genç bir kadının hayallerini süsleyebilecek yakışıklı bir erkek kılığına bürünüp gölün içinden çıkıyor. Emilia'nın berrak sesinin hoş bir tınısı vardı. Tüm yerel halk, nakaratları biliyordu ve bu nakaratlardaki ata biniş ve dörtlüye gitmekle ilgili imalar da bayağı bir utanmama sebep oldu. Barahal evinde bu tür şarkılara alışkın değildik. Rory ise, bu şarkı için doğmuş gibi, koroya katıldı ve şarkıya eşlik etti.

Kahkahaların ve masalara vurulan darbelerin ardından, ortalığa, “Deniz atı şeklindeki periler, kurbanlarını suda boğar ve sonra bir çırpıda yutar diye bilirdim!” dedim. Masumane sözlerimin, odadaki kalabalığın daha da fazla gülmesine ve benim de yüzümün daha fazla kızarmasına yol açmak dışında bir etkisi olmadı.

Ben barmenin yanına sığınırken Emilia da —Bee gibi o da ilgi odağı olmaktan hoşlanıyordu— yeni bir şarkıya başladı. Bu seferki dokunaklı ve kasvetli bir parçaydı; yaz yağmurlarına, sırlıslıkla olmuş çiçeklere ve ölü aşıklara göndermeler taşıyordu. Barmen çok hoş bir gülümsemesi olan genç bir adamdı. Bir kupa bira uzattı ve ben de yudum yudum içip biranın tüm lezzetine vardım. Buranın yerlisi olmadıkları belli olan iki adam bara yaklaştı ve içki istedi. Okul kitabı Latincesinde, aksayarak, konuşmaya başladılar. Aynı kapta yoğrulmuş üç dilin bir karışımını konuşan bu yerel halk için anlaşılması zor bir dildi. Chartji'nin kadın arkadaşı gibi güneyli olmadıkları belliydi, Kehinde ise Massilia'dandı ve ana dili gibi Latince konuşabiliyordu. Şimdi düşündüm de, trollerin Latincesi de çok iyiydi. Sadece Brennan yerel argo sözcükler kullanmıştı.

Kupamı tezgâhın üstüne koyarken adamlara, “*Salvete*,” diyerek selâm verdim. Selâmlar.

Yaşlıca olanı, “*Salve*,” diye karşılık verdi. Genç olanı ise nimiklerini kullandı. Bir elini göğsüne götürdü ve bir şey demeden kafasını hafifçe öne eğdi.

Kibarca, “Uzun bir yoldan geliyor olmalısınız,” dedim çünkü benimkilere benzemeyen upuzun siyah saçları, Rory’ninkine benzer ten renkleri ve nereden çıktı bunlar diye düşünmeme neden olan çok farklı yüz hatlarına sahiptiler. Bu taraflardan olmadıkları çok açıktı.

Yaşlıca olanı kabul etti: “Uzun yol.” Daha fazlasını söyleyecek gibiydi ama durdu. Yüz ifadesinden kullanmaya çalıştığı dilin onu engellediği anlaşılıyordu.

Cesaretlendirmek için, “Afrika’dansınız,” dedim.

Kafasını iki yana salladı ve karşılığı, “Afrika, hayır. Afrika’dan, biz değil.” oldu.

“Pale’in ötesinden? Doğudan mı?”

“Bunu ben bilmem, bu Pale’i. Ben özür diler, bayan.”

Genç olanı, tanımadığım bir dilde yaşlıca olana bir şeyler söyledi. Bazı kelimeler tanıdık gelse de kullandığı dilin kendisine has bir ses uyumu vardı.

Yaşlıca olan kafasını salladı ve barmenin uzattığı iki kupa birayı almak için ona doğru döndü. Gülümseyerek bir baş hareketi ile benimle vedalaştı ve genç arkadaşını da yanına alarak bardan uzaklaştı. Biraz yana kayıp uzaklaşmalarını izledim ve kalabalığın arasından, odanın bir köşesinde yer alan büyük şöminenin yarı gizlediği bir masa gözüme ilişti. Yeni tıraş olmuş, hafif açık tenli genç bir adam, masanın üzerine koyduğu elleriyle ve bir elinin ince parmaklarıyla tuttuğu şapkasıyla oturuyordu. Avarlara has çekik gözleri ve geniş elmacık kemikleri vardı. Bir an sonra, onun aslında bir kadın ve düşündüğümünden daha yaşlı olduğunu fark ettim. Kısa kesilmiş saçları, sol yanağında eskiden kalma bir yara izi vardı ve tam bir erkek gibi giyinmişti.

Barmen öne doğru eğilip bakışlarımı takip etti. “Yabancılar. Toplam beş kişi. Yolun karşısındaki Lamb'de kalıyorlar. Camlun'dan buraya dün, yanlarında on katır ve yirmi balya yün giysiyle geldiler. Ancak koruyucu, yivli tüfek kaçakçılığı yaptıklarından emindi. Lord Owen'a götürmeye niyetlendi onları, ama bu sabah bir delikanlı gelip çalınan koyunu için ağlamaya başlayınca gitmek zorunda kaldı. Malların hiçbir yere kıpırdamamasını istedi, aksi takdirde Lord Owen'dan milis kuvvetlerini göndermesini isteyecekmış.”

“Yivli tüfekler!” *Eru* ile faytoncunun Southbridge'de yok ettiklerini söyledikleri tüfekler aklıma geldi. Sonra da Andevai'yi arayan adamın sözleri: *Büyücülerin artık kızgınlığımızın tadına bakma zamanı geldi.*

“Duymuş muydun? Misket tüfeğinin yeni bir modeli.”

Emilia'nın şarkısını bitirmesiyle birlikte bir alkış fırtınası koptu ve ardından da yeni bir şarkı için yakanışlar geldi. Birisi gidip kemanını getireceğini söyledi, diğer bir çift ise davul ve lavta getireceklerini. Emilia, Roderic'e doğru eğilip onunla flört etmeye, Roderic de birasından bir yudum alıp gördüğü ilginin tadını çıkarmaya başladı.

Barmen odada göz gezdirip, kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olduktan sonra biraz daha öne eğildi. Ben de ona karşılık verip, ona doğru eğilince bira kokan nefesiyle birlikte kulağıma fısıldadı: “Büyücüler yivli tüfekten ve ona benzer her şeyden nefret ediyorlar. Ve yabancılar da genelde radikaldir, değil mi? Yine de,” Elini benimkinin üzerine koydu ve devam etti, “eğer ortada yasal olmayan bir mal yoksa kanıt da yok demektir, değil mi?”

“Bu tüfekler nereden geliyor?” Ne cevap vereceğini merak ediyordum.

Sırtarak, “Onu bilemem,” diye cevap verdi. “Kadınının korutucu bir görünüşü var, değil mi? Bir kadının saçını erkek gibi kısacık kestirmesi utanç verici bir şey. Seninkini ele alalım: Bir kuzgunun kanatları kadar siyah ve güzel saçların var.”

Şamaş adına! Adam benimle flört ediyordu. “Eh, teşekkürler.” Elimi, gümrükten mal kaçırmış gibi şaktırmandan çektim ve asıl konuya döndüm. “Kadın bir Avar galiba ya da bir Avar’ın sahip olması gereken görünüşüne sahip. Bir keresinde onlardan birini görmüştüm. Adurnam’da.” O da bir albinoydu, ama müdürün asistanından ya da akademi ile olan ilişkimden burada bahsetmeye niyetim yoktu.

“Şehirlisin, ha? Konuşmandan anlamıştım. Garip görünüşleri var, bunu söylemem lazım. Ancak koruyucu onlara yerlerinden kıpırdamamalarını söylediğinden beri bir sorun çıkarmadılar henüz. Sessizler. Aralarından biri de ishal ya da onun gibi bir şey. Yolculuk edemeyecek kadar hasta olduğunu ve ölmek istediğini söylüyormuş. Onu bir odaya yerleştirdiler ve dönüşümlü olarak ona bakıyorlar.”

“Kışın ortasında kim kanundan kaçmak ister ki? Radikaller bile donarak ölmekten kurtaramaz kendilerini. Veya hastalanıp ölmekten.”

Kupama bira eklemeyi önerdi ve sordu, “Radikalleri seviyorsun galiba?”

“Kimseyi sevdiğim yok,” diye cevap verdim en sakın tonumla. “Ben” —şimdi söyleyeceğim şey için bir fırsatım olmasına sevineceğim hiç aklıma gelmezdi!— “evliyim. Acil bir durum çıktı ve kardeşim de beni almaya geldi. Sonra da haydutlarla başımız belaya girdi. Bu nedenle, her ne kadar senin iyi bir genç adam olduğuna inanıyor olsam da, evli olmasam bile flört edecek durumda değilim.”

Geriye çekildi ve suratı neşeyle aydınlandı. “Bir adam karşısına etkileyici bir kız çıktığında şansını denemeli. Altın gözlerin bir hazine kadar kıymetli. Ve beni reddeden sözlerin de bir o kadar acımasız.”

Güldüm.

Odanın diğer tarafındaki hancının bağırışı kalabalığın gürültüsünü yardı: “Yannic! Şu içkileri hazırla!”

Kızlarından biri bara doğru süzüldü ve barmenin önüne tepsiyi koydu. “Müşteri olmadığı zaman kur yaparsın.”

“Müşterinin flört etmeye niyeti yoksa bunu nasıl yapabilirim? Em ile tekrar bir araya geleceğimizi düşünüyor olamazsın, değil mi? Şahaplar Hanesinde süvari olarak yüksek bir konumda yer alacağını düşündüğü Daithi için beni terk ettikten sonra hem de? Daithi de iyi ki bunu başardı ve umarım şansını da yaver gider, çünkü buna ihtiyacı olacak. Ben de bu sırada kederimle baş başa kalacağım. Muhteşem bir kadın barıma gelmiş ve o parıldayan gözleriyle benimle hoşça sohbet ederken benden ne yapmamı bekliyordun ki?”

“Seninle işi ilerletmesini,” dedi kız ve sonra da bana göz kırptı.

İlerleyen dakikalarla birlikte oturma odası iyice kalabalıklaştı ve içkiler su gibi aktı. Barın sonuna doğru geçtim ve kendime çökebileceğim bir sandalye buldum. Hancı kayıt defterini bir köşede bırakmış, masalar arasında koşuştururken, muhtemelen içeride müzik olduğunu duyduklarından halk içeriye akın etmeye devam ediyordu. Kemancı çalgısını akort etti, bu gürültüde duymayı nasıl başardıysa. Haylaz bir çocuk gibi, kayıt defterinin sayfalarını karıştırmaya başladım. Önümde bir defter veya kitap varsa kendime hiç hâkim olamazdım, neyle ilgili olursa olsun. Bir muhasebecinin listesi veya bir avukatın talimatları yahut şu an olduğu üzere, yolu bu handan geçmiş yolcuların kayıtları; yazılı bir şeyler olduğu sürece mutlaka bakardım. İlk kayıt 1824 Mayısına aitti ve şu an buraya bakan hancı kadınınkinden daha eğimli, geçmiş yüzyıldan kalma bir yaşlının elinden çıkmış kadar eski tarz bir yazı şekline sahipti.

1824 Camjiata’nın yenilgiye uğradığı yıldı. Sonun başlangıcı Cadılar Gecesi’nde, yeni yıla girerken başlamıştı. Onu destekleyen tek büyücü Hanesi yok edilmiş, Hanenin binalarını tahrip eden esrarengiz yangında eşi Helene de can vermişti. Her biri bir öncekinden daha ümitsiz olan, aylarca süren savaşlar, Camjiata’nın ağustos ayında Lughnasad Bayramı’nda teslim olmasıyla sona ermişti. Mayıs-temmuz ara-

hığında ne kadar az yolcunun hanı ziyaret ettiğini fark ettim. Şüphesiz, nasıl bir belayla karşı karşıya kalacaklarını bilemeyen halk yollarda gezinmekten korkmuştu. Ağustos ayının ortalarında, Camjiata'nın yakalandığı haberinin yayılmasıyla birlikte barajın kapakları açılmış ve soğuklar başlamadan önce işlerini halletmek isteyen yolcular hana akın etmiş görünüyordu. İşportacılar, kömür ve demir tüccarları, paralı yola bütçesi yetmeyen yerel halk, hepsinin yolu Lemanis'ten geçmiş. Nereye gidiyorlardı? Nereden geliyorlardı? Kuşların uçmuş olduklarını görebiliyordum; ama isim ve tarih dışında herhangi bir bilginin yer almadığı bu defter, yanlarında hangi yumurtaları taşıdıkları hakkında, tabii varsa eğer, bir fikir vermiyordu.

Tezahüratlar ve danslar eşliğinde davulcular hızlanmaya başladı. Ufak bir soğuk hava girdabı burnumu yaladı ve kapının kapanmasıyla birlikte söndü. Şerefeler, bira ve müzik, istenmeyen zamansız hayaletleri dışarıda tutacaktı. Rory, iki yanında kıkırdayan genç kadınlarla birlikte, hâlâ bankta oturuyordu. Bakışlarımı yakaladı, kupasını kaldırdı, bir yudum aldı ve komik bir surat yaptı. Sırıttım. Birayı beğenmemişti, oysa benim hoşuma gitmişti.

Gözüm tekrar deftere, tarih ve isimlerin bulunduğu sütlara ilişti.

Tüm o kayıtlar arasında, diğerleriyle aynı şekilde yazılmış ama kalbimde ayrı bir yere sahip olan girişi fark ettim: *3 Eylül 1824. Daniel Hassi Barahal, Tara Bell ve çocuk.*

Oturma odasındaki müziği bırakıp yukarıya, boş odama çıktım ve üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Kendimi dar yataklardan birine attım ama uyuyamadım. 9 Eylül 1824 gününün kuşluk vaktinde, sonbaharın sakın havası altında, yüz kadar yolcusu olan bir feribot Ren Nehri'nin üzerinde her zamanki rotasını takip etmeye başlamıştı; ama bu sefer karşı kıyıya varamayacaktı. Ölümcül akıntıdan bir balıkçının çekip kurtardığı bir çocuk dışında feribottaki tüm canlılar nehrin sularında boğuldu.

Daniel Hassi Barahal ve Tara Bell'in, kaderlerini belirleyen bu son yolculuklarında, yanlarında bir çocukla birlikte kaldıkları yerlerden biri de bu handı. Bu han. Belki de bu yatak. Anılarımı şöyle bir taradım, ama karşıma sadece boş sayfalar çıktı. Hayır, gülen bir adam ve sallanan bir koltukta beni sıkıca tutan annem vardı. Eğer gerçekten benim annemse tabii.

Kutsal Tanıt! Ya gerçek Catherine boğulduysa ve Tilly Yenge ile Jonatan Amca onun yerine geçecek bir öksüz buldularsa? Bu daha mantıklı olmaz mıydı?

Kendimi güvende hissedecekmişim ve aradığım cevapları bulacakmışım gibi, yün battaniyelerin altına saklandım. Kesik kesik uykularım ve aralardaki rüyalarından örülmüş bir dün-

yada, kendimi, kör edici genişlikte bir buz örtüsünün üzerinde kayan bir uskunada buldum. Kömüre bulanmış kadar siyah renkte bir kılıç dişli kediler çetesi beni takip ediyordu. Yanımda biri vardı. Alın, çömlek kırığına benzer bir buz parçası yapıştırılmış gibi, parılıyordu. Onun babam olduğunu biliyordum ve tabii ki bir zamanlar boynumda taşıdığım madalyondaki resmin sahibi olan Daniel Hassi Barahal'a hiç benzemiyordu. Açık bir kapı karşılığında o madalyonu Dört Aylar Hanesindeki kızlara vermiştim.

Açık bir kapı, bunun bir anlamı olması gerektiğinden eminim; ama bağlantıyı kuramıyordum bir türlü.

İçeri süzülen bir ışık, açılan bir kapının gıcirtısı, bir kıkırdama; beni uyandıran bunlardı. Kafamı battaniyelerin altına gömdüm ve odaya giren birkaç insanın varlığını ve yatak takımlarından birini darmadağın ettiklerini hissettim.

“Rory, uyumaya çalışıyorum.”

Mırıldamalar —onunkiler ve kızinkiler— tutkuyla alınıp verilen nefesler, kapının kapanması ve ardından mahremiyetlerine kavuşabilecekleri bir köşeye doğru attıkları adımlar. Bir kere daha, yalnızdım. Üzerime bir bitkinlik çöktü. Andevai'yi öpmek nasıl bir his olurdu acaba? Şüphesiz, o kesip düzelttiği sakalının, hoş çene hattını ortaya çıkardığını biliyordu. Bazıları, Bee örneğin, ateşli oldukları için güzel görünürler ve etrafındakilerin bakışlarını üzerlerinde toplamayı başarırlar; bazıları, güzellikleri nedeniyle övgülere boğulmaya alışkındır ve etrafındakilerin bu güzelliğin gölgesinde oturabildikleri için minnet duymasını beklerler. Andevai de, açıkça görüyor ki görüntüsüne önem verecek kadar gösterişçiydi; ancak ilk bakışta aşırı kendini beğenmişlik olarak yorumladığım şeyin, şimdi, kendine güvensizliğin göstergesi olduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Soğuk büyüğü değersiz bulmuyordu, ama omzunda başka yükler de taşıyordu. Kim olduğundan o da emin değilmiş gibiydi. Köyü ve Hanesi arasında kalmıştı.

Beni güvenli bölgeye çekip kurtarmıştı, oysaki dalgaya kapılıp sürüklenmemeye izin verebilirdi. Elimi tutan parmaklarının görünmeyen izleri hâlâ derimin üzerindeydi.

Beni kılıcıyla kesmek istememişti. Son anda durdurmuştu kendisini. “Hayır,” demişti. Bir kaza olmuştu. Mahcup hissetmişti. Bu nedenle o şekilde hareket etmiş, kapılarını kapayıp gardım almıştı.

Ne kadar da aptaldım! Uykuya dalmak üzereyken tanımadığım, ilk önce benimle, yani hiç tanımadığı bir kadınla evlenmesi ve sonra da görevini başarıyla yerine getiremediği için beni öldürmesi emredilen bir adam hakkında hikâyeler yazıyordum kafamda. Zeplini yok etmişti, belki yanında birkaç yaşamı da. İki adamı öldürdüğüne gözlerimle tanık olmuştum, neler yapabileceğini biliyordum. Kılıcıyla açtığı kesiğin beni öldürmesi gerekiyordu. Damarlarımda dolaşan gerçek babamın kanı beni soğuk çelikten korumuş olmasaydı —varabildiğim tek kanı buydu— bunu başaracaktı da.

O yüzün benim için bir anlamı yoktu. Bir yüzdü sadece. Dört Aylar Hanesinin öz çocuğu olmasa da, diğer büyücüler, köyde doğduğu için, köleden bir gömlek yukarıda yer alan, onlara mahkûm olduklarını düşündükleri insanların arasında dünyaya geldiği için onu küçümsüyor olsalar da o bir buz büyücüsüydü. Kadim yasalarla Haneye bağlanmıştı; yetiştirme, eğitime ve büyüüne ihtiyaç duyacakları zaman geldiğinde onu dünyaya salacak hakkı vardı Hanenin. Ya da, adil olmak adına, şöyle diyelim: prensler ve lordlar aşırıya kaçtıklarında. Ne de olsa, büyücü Hanelerinin ilk zamanlarında büyücülerin yaptığının bu olduğu söyleniyor. Eskiler şöyle derdi: “Büyüğüden kork, ancak eğer taleplerini yerine getirirsen sana istediklerini vereceğini de unutma. Tabii bir prensin açlığı kolayca bastırılabilirse.” Buna rağmen bugünlerde birçokları buz büyücülerinden, en az prensler ve eskinin verasetle işleyen meclislerinden olduğu kadar nefret ediyor. Radikallerin söylediğine göre zamanla, şimdinin üç

kuruşuna malhûm olanlar ayaklanıp daha fazla pay talep edecekler.

Bir zamanlar elimdekiler bana yetiyordu. Şimdiyse taşmış bir nehrin sularına kapılmış ve bir zamanlar benim olduğumu düşündüklerimden koparılmıştım. Barahal'lar beni kurban etmişti. Dört Aylar Hanesi beni öldürmek istiyordu. Neyse ki en azından kediler beni yememişti.

Kapı mandalı çevrildi ve Rory, akortsuz da olsa bir şarkı mırıldanarak, içeri süzüldü. Sonra da ağırlığı altında gıcırdayan yatağın sesi duyuldu.

Fısıldadım: "Rory?"

"Seni uyandırmamaya çalışıyordum." Sesi neşeliydi ve yorgunmuş gibi de durmuyordu.

"Ne yapıyordun biraz önce?" Tam cevap verecekti ki onu durdurdum: "Boş ver, cevap verme." Ne yaptığını pekâlâ biliyordum. "Ay mı çarptı seni? Demek istediğim, *delirdin mi?* Bu kasaba ne kadar mütevazı ve gözlerden uzak olursa olsun, halkı, buraya gelip dans eden ve... ah... genç kadınlarıyla alem yapanları hoş görmeyecektir."

"Yemek ve yatakla birlikte verilmiyor muydu yani?"

Belki sadece yorgundum, bilmiyorum; ama sesindeki o sahici şaşkınlık ve de benim içinde bulunduğum hâl gülümsememe yol açtı. "İğrençsin. Biliyor musun, elimde tek olan şey senin ve benim aynı babayı paylaştığımızı söylemiş olman."

Henüz konuşmaya başlamadan ondaki değişimi hissettim, kedilere özgü bir hakarete uğramış gibi bir anda tırnaklarını çıkardı: "Bu tür bir konuda sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

Başımı battaniyelerin altından çıkardım. Kalın camın ardında bulanık bir inci tanesi gibi görünen son dördünün ışığında yatağın üzerinde omuzlarını dikmiş, oturuyordu; pençelerini bana geçirip geçirmeyeceğinin kararını vermeye çalışıyordu sanki.

“Hayır, ama bir sabah uyandığımda tüm yaşamımı ve dünyamı bildiğimi zannederken şimdi aslında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum.” Duruşu azıcık da olsa yumuşadı, ama hâlâ hakarete uğradığını düşündüğü belli oluyordu. “Eğer seni gücendirdiysem beni affet lütfen. Zor günler geçiriyorum ve doğru düzgün düşünemiyorum.” Sesim sona doğru iyice boğuklaşmıştı.

Daha da yumuşayarak, “Uyu artık, ufaklık. Şafakta ayrılmamız için gerekli hazırlıkları yaptım,” dedi.

Ve böylece şafakta yola çıktık. Bize bir araç ayarlayabileceği kimin aklına gelirdi ki! Emilia şafakta karşımıza çıkıp yol için hazırladığı yemekleri verince gülümsemeden edemedim. Bununla da yetinmeyip arabalarında salamura balık fiçileri taşıyan bir çift yaşlı adama götürdü bizi.

Sürücü, suratında müstehcen bir gülümsemeyle, “Ona iki öğün yemek veriyorsun demek, ha?” derken Emilia da yemek torbasını Rory’ye uzattı ve karşılığında dudaklarına bir öpücük aldı.

“Kimsenin beni idare etmesine ihtiyacım yok, Amca. İstediyimi yapabilecek yaştayım.”

“Eminim, şu an öyledir ve senin ve kasabanın başı belaya girene kadar da öyle olmaya devam edecektir.” Sürücü, kumral saçlarının yarısı beyazlamış iriyarı bir adamdı. Cana yakın bir biçimde, başıyla beni işaret ederek, “Yukarı gel, sevimli şey. İsmim Leon. Benim yanıma oturabilirsin. Kardeşin ve kuzenim. Onun da adı Leon ama sen Koca Leon diyebilirsin, sırayla yanımızda yürüyebilirler,” dedi.

Koca Leon geniş omuzlu, koyu tenli ve kendisinden daha açık tenli kuzeninden bir kafa boyu daha uzundu. Ben sürücünün yanına çıkarken beni öyle şüpheli gözlerle inceledi ki, açıkçası biraz sinirlendim. Arabaya tırmanıp, yanıma oturmadan önce omuz silkip dudaklarını büktü; özür diler gibiydi. Misket tüfeğini dış taraftaki bacağına dayadı ve tatar yayıyla oklarını da sırtına attı. Bir çift öküzün çektiği yük ara-

başı ağır ağır ilerlemeye başladı, biz de böylece yola çıkmış olduk.

Kuzeninin silahlarla ne kadar rahat hareket ettiğini görünce, “Sorun çıkacağını mı düşünüyorsunuz?” diye sordum sürücüye.

Küçük Leon, “Yol arkadaşlarıyla seyahat etmek her zaman güzeldir. Halk salamura balığı sever ve ödeme yapmadan istediğini almak isteyenler de mutlaka olur. Şu koyun hırsızlığı, örneğin. Veya senin ve kardeşinin tüm erzakınızı, arabanızı ve atınızı haydutlara kaptırmış olmanız,” diye karşılık verdi.

İlk önce bana, sonra Roderic’e bakıp, “İkiz misiniz?” diye ansızın sordu Koca Leon. Belki de ikizlerin yolculuk için kötü şans getireceğine benzer bir batıl inancı vardı.

Hancıya anlattığım hikâyeye sadık kaldım. “Hayır, o benden daha büyük. Ve bana sorarsan, tam bir baş belası.”

Küçük Leon ilk önce güldü, sonra, “Onu ikimiz de gördük biraz önce, ha? O ve Em tam birbirlerine göre,” diye karşılık verdi. Dilsiz kuzeninden çok daha konuşkan olduğu kesindi. Emilia ve onun kötü şöhreti hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını anlattı. Gerçi dedikoduları sayesinde yol sıkıcı olmaktan kurtulmuştu. Sonra, halkın burada söylediği şekliyle, Cadıların Müthiş Kar Fırtınası’ndan muhteşem kaçış öyküsünü anlattı. Fırtına, kasımın ikinci günü kuzeyden gelmiş ve beş gün boyunca dinmemiş. Anderida’daki Crane Marsh İmalathanesi isimli bir maden fırınından Lemanis’in demircisine bir araba dolusu dökme demir getirmek için yoldaymış ve görüş mesafesi sıfıra düştüğü sırada zar zor kendini Rhydcerdin köyüne atmayı başarmış.

“Köpeklerin havlamalarını ve tapınağın çanını duydum. Beni köye yönlendiren bunlardı.”

Elimle üzeri çok az karla kaplı araziye işaret ettim ve sordum: “Neredeyse kar kalmamış. Bu mevsimde nasıl oldu da eridi hepsi?”

“Doğal bir fırtına değildi. Bazıları Vahşi Av’ın son dem-

leri olduğunu düşündü, ama benim düşüncem mansalardan birinin ender görülen öfke patlamalarından biri olduğu yönünde. Kar o kadar sıkıydı ki halk ancak evden dışarıdaki tuvalete, tuvaletten inek ahırına ve belki arada sırada hana, biralarını içmeye gidebildi. Sonra, yedi gün olmamıştır, öyle rüzgârlar esti ki doğal olduklarını hiç zannetmiyorum. Bütün gece sürdü. Yer kabuğunun kemiklerinden tüm toprağı kazımış olabilir. Bir sonraki gün bir baktık ki tüm kar gitmiş ve eminim, nereye gittiğini de hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. O rüzgârı nasıl bir ruh çıkardı ya da birlikte hareket eden birkaç buz büyücüsünün eseri miydi, bilmiyorum. Siz de yalandınız mı o fırtınaya?”

“Güvenli bir yerde bekledik.” Karnıma bir ağrı saplandı: *Beni öldürmek için Dört Aylar Hanesi büyücülerinin çıkardığı bir kar fırtınası olabilirdi bu. “Kimse öldü mü?”*

Kuzenine baktı. Koca Leon kırsal araziye tarıyordu, her yerde haydut görüyormuş gibi bir hâli vardı. Güneş yükselmeye başladıkça bulutlar aralanmaya ve mavi gökyüzü kendini göstermeye başladı. Bir nehrin yanına doğru alçaldık ve batıya doğru yola devam ettik. “Duyduğuma göre, hayır. Kardeşinin daha ne kadar yürümeye niyeti var?”

Kafasında kürk şapkası ve yüzünde geniş sırtışıyla, Rory yeni manzarasının keyfini çıkararak zarif adımlarla bizi takip ediyordu. Yorgun görünmüyordu, önceki gece yaptığı içki alemleri ve diğer aktiviteler onu güzel bir uykunun yaptığı kadar tazelemişti sanki.

“Canı ne kadar isterse. Bu balıkları nereye götürüyorsunuz?”

“Crane Marsh İmalathanesi’ne. Dökme demirin karşılığı bunlar. Fırında çalışanların kışlık erzakının bir kısmı. Birkaç hafta önce götürmüş olmam gerekiyordu, ama ancak yola çıkabildim.”

Jonatan Amca’nın harita kütüphanesinde kısa bir yolculuğa çıktım: düzgün bir yoldan düzlükler boyunca batıya ve

oradan Roma istilası öncesinden kalma madenlerin bulunduğu ve demir işlerinin yapıldığı doğu Anderida'nın yüksek kesimlerine. Değerli metalin taşınması için Romalılar birçok yol ve patika inşa etmişti. Mansa, beni bulmak için, öncelikle askerlerini bu rotaya göndermiş olmalıydı. Altı haftadan sonra, umarım, izimi kaybettirmişimdir. Belli ki Tara Bell ve Daniel Hassi Barahal da bu rotadan geçmişti. Tabii onlar aksi yöne gidiyorlardı ve de on üç yıl geçmiş olduğundan hiçbir iz kalmamıştı bu yolculuktan.

Bana attığı meraklı bir bakışla, "Kardeşin Crane Marsh İmalathanesi'ne kadar olan yol için gereken ödemeyi yaptı," diye ekledi sürücü; neden bilmediğimi merak ediyor olmalıydı. "Dün gece."

"Haydutlarla yaptığımız karşılaşma beni bayağı yormuştu, onun için yatağa erken gittim," diye karşılık verdim.

Koca Leon sordu: "Kaç kişiydiler?"

"Ben saklanmıştım." Belki de cevabım aşırı derecede düşünmeden verilmişti, çünkü karşılığında keskin ve karşısındakini değerlendirmeye alan bir bakış yöneltti üzerime. Sonra hareket hâlindeki yük arabasından kendini aşağı atıp arkamızda yürüyen Rory'ye katıldı ve sağ omzunda asılı tüfeği, piposuna tütün tıktırmaya başladı.

"Boş ver onu. Bazı insanlar nasıldır bilirsin," dedi Küçük Leon.

"Asker gibi yürüyor."

"Kim, o mu? Ama ben de gençliğimde askerlik yapmıştım ve sen bunu fark etmedin, değil mi?"

"Nasıl, İberya savaşlarında mı? Koca Leon da mı?"

"O da, ama bu konuda konuşmayız. Eski anlaşmazlıkları tekrar canlandırmayız buralarda, genç kızım. Bilirsin savaşın, karşı taraflarda yer alan akrabaların ilişkilerini karıştırmakta üstüne yoktur. Neden mi? Çünkü Atrebates'li bir anne ile Trinovante'li bir babanın oğluyum ben ve eminim biliyordur, Atrebates Keltleri Romalı istilacıların tarafında yer

almışken Trinovante Keltleri de Romalılara karşı savaşmayı seçmişti.”

“Roma istilası mı?” diyerek güldüm. “O bundan iki bin yıl önceydi, on üç yıl önce olan İberya’daki savaştı.”

“Halkın gözünde bir fark yok, ha Sezar olmuş ha Camjia-ta. Kimin hangi tarafta savaştığını söylemek zor. Neyse, bana Adurnam’dan bahset biraz. Orada savaş tanrıçası Ma Bello-na’ya adanmış bir tapınak olduğunu duymuştum. Söylentiye göre, ön avlusu o kadar genişmiş ki bin adam birbirine değmeden durabilirmiş. Doğru mu bu?”

Arabanın arka tarafından arka arkaya sağlam öksürtük sesleri geldi. Arkama döndüm ve Rory’yi, elinde pipo, iki bük-lüm, kuru kuru öksürürken gördüm. Koca Leon sakince pipoyu Rory’nin elinden aldı ve kendisi tütürmeye başladı. Bir iki nefes sonra, gözlerini sildi ve gülmeye başladı. Rory hızlı adımlarla yetişti sonra.

Yüzümü öne döndüm. “Evet, doğru. Kendi gözlerimle buna yakın bir kalabalık görmüştüm bir keresinde.”

Yük arabası yavaş yol alıyor olsa da en azından sabit bir hız-da gidiyordu ve hem Küçük Leon hem de ben anlatmayı ve dinlemeyi seviyorduk. İkinci günün öğleden sonrasında bir maden ve ocağa yaklaştığımızı gösteren işaretlerle karşılaştık. Arazi inişli çıkışlı bir biçimde yükselmeye başladı. Çoğu balta girmemiş koruluklar, genelde karaağaç, meşe, ıhlamur ve kızıl ağaçtan oluşuyordu. Odun kömürü yığınları veya onların simsiyah artıkları çevreyi benek benek lekelemişti. Duman ise mavi gökyüzünü kirletiyordu. Gittikçe artan bir ses duyulmaya başladı. Ufak bir mırıltıyken, kulakların çınlamasına yol açacak kadar gürültülü bir hâle geldi ve gözlerimin sulanmasına ve burun deliklerimin karıncalanmasına sebep olan pis kokulu bir duman da ona eşlik etmeye başladı. Baraj sularından oluşmuş, gümüşümsü mavi renkteki bir göletin yanı toprak yığınları, çukurlar ve kömür tepelikleri ile süslenmişti. Fırının koca binasının kustuğu duman, biz yakla-

şirken neredeyse gökyüzünün yarısını kaplamıştı. Ağzımı ve burnumu eşarpı kapattım, ama gözlerimin sulanmasına engel olamadım. Rory öksürmeye başladı. Leon'lar ise yüzlerini birer bez parçasıyla örttüler.

İki genç adamı koşarak bize doğru geldi.

“En sonunda geldin, Leon! Karı silip süpüren o fırtınadan sonra, hangi gün geleceğinle ilgili bahse tutuşmuştuk. Yaşı Jo kazandı! Bu arkadaşlar kim?”

Fırının pişirdiği bu topraklarda ne kardan ne de buzdan iz kalmıştı. Madenciler, maden filizi dolu el arabalarını, kalasla döşenmiş köprülerin üzerinde iterek fırının kızgın ağzına boşaltıyorlardı. Başka neyin buharlaştığı hakkında bir fikrim yoktu, çünkü alt tarafın üstü kalaslarla kapatılmıştı. Bögürtüler yükseldi. Bir el arabasından su boşaltıldı ve tahta bir oluktan akmaya başladı.

İlerlemeye devam ettik ve kendimizi barakalardan, bir inek ahırından ve bir de ateş tanrısı Vulcanus'un tapınağından oluşan ufak bir köyde bulduk. Tapınağın taşkapısına, sene sonu kutlamaları için hazırlanmış, mersin ağacı yapraklarından çelenkler asılmıştı. Koca Leon tek kelime etmeden yanımızdan ayrıldı ve tapınağa gitti. Sonra eşikte onu karşılayan birkaç adamla birlikte içeri girdi.

Diğer binalardan ayrı bir köşede, arkasında birkaç porsuk ağacı bulunan düzgün bir kulübe duruyordu. Tuğlaların üzerinde yükselen ve fırına bakan bir verandası vardı. Ana binanın bacası yoktu belki ama asfalt kaplı bir patikayla arka tarafta tuğladan bir binaya bağlanıyordu. Bu binanın bacasından da sağlam beyaz bir duman yükseliyordu. Verandada bir adam durmuş, vadiyi gözetliyordu.

“Oradaki kim?” diye sordum. Nedense kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

Sürücümüz sorduğum soruya şaşırılmış bir hâlde, “O mu? Buz büyücüsü. Şahaplar I lanesi her kış, fırın çalışmaya başladığı zaman genç büyücülerinden birini gönderir. Gözetlemesi için.”

“Gözetlemesi için mi? Kaygı verici bir durum.”

Homurdandı. “Öyle demek istemedim. Hanelerin de demire ihtiyacı var.”

“Onlar soğuk çeliği işlemiyorlar mıydı?”

Yan gözle bana bakarak karşılık verdi: “Senin gibi bir genç kız bu konular hakkında ne bilir ki? Neyse, Şahaplar Hanesi’nin mansası sorumlu biridir. Orada duran genç adam vadiyi gözleyip bir yangın çıkması durumunda —ki emin ol, yangın en çok fırını çalıştıran işçiler için tehlike oluşturuyor— müdahale etmek için burada. Belki büyücünün mutfağında yatabilirsin. İstersen delikanlılardan biriyle sordurtabilirim.”

Gökyüzüne doğru bakarken, “Gerek yok, teşekkürler,” dedim. Gözlerime kum kaçmış gibiydi, kırpıştırarak gözyaşlarımdan kurtuldum. “Bir saat kadar daha gün ışığımız var. Yürümeye devam edeceğiz.”

İsrar etmedi ve iyi dileklerini sundu. Anderida’nın bu vahşi bölgesinde bile, ufak köyler olmasa da, birazcık madeni para karşılığında yatak ve yemek dilenebileceğin birkaç yer bulabileceğimize emindim. Gitmeden önce birkaç yudum bira içmemiz için ısrar ettiler. Fıçılardan birini açtık ve ben de en nazik sahte gülümsememi yüzüme yerleştirdim ve en kısa süre içerisinde güneşe, Hawkwood Fırını’na doğru yola çıktık. Rory, yanımıza salamura balık dolu ufak bir su kabağı ve Emilia’nın vermiş olduğu yemek paketini —verdiği hizmet karşılığında sanırım— aldı.

“Artık şu balığı yiyebiliriz diye düşünüyorum. Açım ve bu sabah yediğimiz o kokulu peynir ve kuru ekmek dışında ağzıma tek bir lokma girmedim,” dedi Rory.

İncecik kemiklerin gevrekliğinin verdiği zevkin yanında, tadı da son derece güçlüydü. Tek tek tüm parmaklarını yalayıp tuzlu zerrelere keyfini çıkardığını görünce aynısı ben de yaptım.

“Ömür boyu balık kokacağız,” dedim.

“Ne güzel olurdu.”

Öğleden sonradan arta kalan son anları hızlı adımlarımızla yürüterek geçirdik. Kimi zaman bir sonuca varmayan konularda konuştuk, kimi zaman da hoş bir sessizliğe büründük.

Tanı akşam karanlığı çevremizi örtmeye başlamıştı ki şans tanrıçası Fortuna'nın sevdiği kullarınımış gibi —zannetmeyin ki bir Roma tanrıçasından iyilik diledim— karşımıza bir çiftlik çıktı. Siyah saçlı, soluk tenli ve kısa boylu ihtiyar Atrebatelilerin yaşadığı bir yerdi. Bizi kibarca karşıladılar ve akdaru lapasıyla haşlanmış koyun etinden oluşan yemek boyunca, bo-yumuza beş veya altı defadan fazla dikkat çekmemeyi başardılar. Misafirperverlik adetleri gereği para kabul etmediler, ben de onun yerine hikâyeler anlattım. Tarihin muhteşem öyküleri, yaşadıkları yerden sadece birkaç günlük yürüme mesafesinde yer alan ama hiç haber alamadıkları Adurnam'ın günlük hadiseleri kadar ilginç gelmiyordu onlara artık. Geç saatlere kadar, arkasına demir bir levha sabitlenmiş bir şöminenin dumanlı ateşinin eşliğinde oturduk ve onlar da dikkatle dinledi, aynı ozan Lucia Kante'nin yaptığı gibi.

Kış şafağının soğuk sisinde, yanımıza değerli peynirlerinden bir parça ve dünden kalan son ekmeklerini vererek bizi yolcu ettiler.

Birkaç saat sonra Hawkwood köyünün koca fırınından batıya, Anderida'nın güney eteklerine doğru döndük. Rotayı takip etmesi kolaydı. Çoğunlukla, uzaklardaki bir tepenin üzerinden duran tapınağın kolonları sayesinde yönümüzü belirleyebiliyorduk. Göze çarpan her zirvenin üzerinde bir tapınak veya taş bir sütun vardı. Yürümek benim için sorun değildi. Posta arabalarını ve paralı yolları izlemek kolaydı. Bir fırından diğerine geçtik, terk edilmiş madenlerin bıraktığı yarıkları ve aç büyükbaş hayvanların baharı sevinçle karşılamalarına neden olan meraları geride bıraktık ve tüm bu yol boyunca hava hiç bozmadı. Bize söylendiğine göre, son altı haftada buralara ne kar fırtınası ne de kar yağışı uğramış, ılık ve yumuşak bir hava varmış hep.

Bir sonraki gece dirgenler ve düşmanlıkla karşılandık ve bir çiftliğin inek ahırının yukarı katında, isteksizce, besi hayvanlarının ninni görevi gören hırıltıları eşliğinde uyumamıza izin verildi. Ondan sonraki gece ise, ufak bir köyün davul ve kemanlarına eşlik eden hoş danslarıyla eğlenen misafirleriydik. Rory'yi, kendisine abayı yakmış, yaşı on beşten büyük olmayan genç bir kız için uyarmak zorunda kaldım. Eğer kızın masumane karasevdasına cevap vermiş olsaydı başımız belaya girebilirdi. Birkaç biradan sonra, bir adamın eli istenmeyen bir yere gidince Rory herife öyle bir hırlama ile karşılık verdi ki bir an için, o adam görüntüsünün arkasında ruhlar dünyasındaki hayvanı gördüm. İstenmeyen talibim, Tarrant Prensi'nin kuzenlerinden birinin savaş çetesinde on yıl kadar hizmet etmiş olmasına rağmen, o kadar korkarak geri çekilmek zorunda kaldı ki bir banka takılıp arka üstü yere düştü ve içeri doluşmuş olan kalabalığın eğlencesine meze oldu.

Sonraki sabah, yola çıkmak üzere hazırlanırken, "Kendim başa çıkabilirdim o adamla," diye huysuzluk ettim. Hava bozmamış olsa da midemde ekşi bir tat vardı ve başıma bir ağrı saplanmıştı.

"Bundan şüphe etmedim zaten." Yükselen güneşe gözlerini kısıtı ve elinin tersiyle yüzünü ovuşturdu. "Ama yaptığı beni kızdırdı. Bana pençe atmış gibi hissettim."

"Cömert ev sahiplerimiz de, eğer o şirin suratlı genç kızla bir adım ileriye gitmiş olsaydın, aynen böyle hissedecekti."

Somurttu. Dün geceki kutlamaların etkisinde, uyuştuk ve sersem bir hâlde yola çıktık. Benim belirlediğim tempoda uzun bir süre sessizce yürütdük. Hava soğuktu, ama yağışlı olmadığından zemin sert kaldı ve bu da yürütişümüzü kolaylaştırdı. Burnum, kırmızı bir renge büründü belki ama ödenmesi gereken ufak bir bedeldi bu.

Günün ilk saatlerinde gözümüze çarpan ağaç deviren adamlar ve sonrasında bacalarında duman tüten sessiz, ufak

köyler ve çiftlikler dışında yalnızdık. Günlerin kısa olduğu yılın bu zamanlarında halk genelde Hanelerinde kalmayı yeğliyordu. Köpekler bile uzun süre bize havlamadı; tek yaptıkları, Rory'nin kokusunu alabilecekleri kadar yaklaştığımızda, kuyruklarını kıstırıp sinsice sürünerek uzaklaşmak oldu.

Güneş varabileceği en yüksek noktaya geldiğinde bir şeyler atıştırmak için durduk.

"Akşamüstü Mutuatoni's'e varmış olmalıyız." Ayaklarımı sarkıtarak, taş bir duvarın üzerine oturdum.

Duvaya dayanarak yanımda durdu. Tek örgülü siyah uzun saçları bir kadınıninkine benziyordu, oysaki bugünlerde erkeklerin saçları genelde kısa olurdu. Belki başka zamanlarda ve başka yerlerde buna benzer saçlı erkekler olmuştu, ancak benimki kadar uzun saçlı bir adam hiç görmemiştim daha önce. Görüldüğü kadarıyla, hiçbir hayranı da şu ana kadar bu duruma itiraz etmemişti.

"Şuradaki tepe gözüne çarptı mı?" diye sorarken güneybatı yönündeki, etrafındaki araziden şişkinlik yapmış bir tepeyi işaret ettim. "Cold Kalesi olması lazım, eğer haritaları yanlış hatırlamıyorsam. Biraz daha yakınlaşırsak emin olabilirim. Surlarının içinde bir tapınak yükselir. Çok eski zamanlarda, bir kaleydi veya barbar bir prensin soylu kıcını koyduğu yer de olabilir tabi."

Uzaklardaki tepeye bakmıyordu.

Güney tarafımızda, kavakların arkasına gizlenmiş uzakta-ki bir malikâneyi işaret ederek, "Orası neresi?" diye sordu. "Pişen et kokusu alıyorum."

"Bir lordun malikânesi. Bacalarının nasıl dizildiğine dikkat edersen bir büyücü Hanesi olmadığını görebilirsin."

"Her bina kış soğuğuna karşı ateş yakmak zorunda değil mi?"

"Buz büyücüleri ateşi öldürür. Hanelerini Romalılar gibi ısıtırlar. Dışarıda yakılan fırınlardan yayılan ısı, yükseltilmiş zeminin altındaki borularda dolaşarak evi ısıtır."

“İ langi lord yaşıyor bu güzel malikânede?” Burnunu kıristırdı. “Oraya gidip yemek dilenebilir miyiz?”

Benim koku alabilmem için çok uzaktaydı. “Tarrant Prensi’nin kuzenlerinden biridir, sanırım. Öyleleri bizim gibilere konukseverlik göstermez. Üşümeye başladım.”

Aşağı atladım ve tekrar yola koyulduk.

“Mutuatonis’te, batıya devam eden ve paralı yolla kesişen eski Roma yolunu takip etme seçeneğimiz olacak. Oradan da güneye dönüp Newfield’dan geçerek Adurnam’a varabiliriz. Ancak eğer Dört Aylar Hanesi hâlâ bizi arıyorsa paralı yolda bizi yakalamaları kolay olacaktır. Diğer seçenek ise, kireç tepeleri geçip kırsal kesimde kalmak.”

“Adurnam’a dönmeni mi bekliyorlar?”

“Barahal’lara gitmemi bekliyorlardır diye düşünüyorum. Gerçi, bana ihanet ettikten sonra, onları tekrar görmek istemek...” Hayatım ihanetlerin oluşturduğu bir tören alayı gibiydi. Kayleigh’in neden öyle yaptığını anlayabiliyordum, ama beni kurban etmek isteyen tüm o insanlar için kalbimde af duygusunu bulmak imkânsız geliyordu.

“Neden Adurnam’a gidiyoruz? Ölü Toprakları bırakıp eve dönebiliriz.”

“Senin evine belki, ama benimkine değil. Anlamadığım bir şey var: Eğer Andevai beni güvenli bölgeye çekmemiş olsaydı, o... dalganın... geldiği anda, ölmüş mü olacaktım?”

“Dönüşmüş olacaktın. Burası için, ölmek anlamına geliyor diyebiliriz. Şu an olduğundan daha başka bir şeye dönüşecektin.”

Mırıldandım. “Ben neyim ki?” Sözcükler başımın dönmesine sebep oldu. “Rory, babamızı tanıyor musun?”

“Hiç görmedim. Karşılaşabileceğin tipte bir şahsiyet değil.”

“Babamız olabilmek için annelerimizle karşılaşmış olmalı ama. Eğer babamız olduğu doğruysa hem kedi biçimine... hem de erkek insan biçimine bürünebiliyor olması lazım. Onunla ilgili bir şeyler daha biliyor olman gerekir.”

"Hayır. Annemin söylediği şey dışında bir şey bilmiyorum."

"Onun bir erkek kedi olduğu dışında yani."

"Evet. Ve peşinden tavlamaya gidilecek bir şahsiyet olmadığı. Eğer seni isterse kendisine çağıracaktır."

"Gerçekten tüm bildiklerin bunlar mı? Daha fazlasını merak etmiyor musun?"

"Hayır. Etmem mi gerekiyor?"

"Üzerimde bir tayf pelerini var mı?"

Kıstığı gözleriyle bana baktı, sonra tek gözünü kapattı, açtı ve diğerini kapadı, dikkatle bakmaya devam etti, sonra açtı ve iki gözünü de bana dikerek, yaptığı bir mimikle yenilgiyi kabul etti. "Kokusunu alabiliyorum, ama gördüğüm tek şey insan bedenini."

Ben daha cevap veremeden başını kaldırıp yana doğru eğdi, gözlerini kırptı ve bir elini koluma koydu. "Dinle." Biraz önceki güler yüzlü, rahat yol arkadaşım gitmiş; tehlike karşısında uyarılmış bir yırtıcı gelmişti yerine. "Peşimizde atlılar var. Demir ve soğuk çeliğin kokusunu alabiliyorum."

Söylediklerinden bir an için bile şüphe duymadım; oysaki ben bir terslik hissetmiyordum. Gökyüzü kusursuzdu, kış havasının berraklığında muhteşem bir mavisini vardı. Tüm sabah boyunca güneyden bir esinti geliyordu, çalılıkların üstünü eğmeye ve kesilmemiş çimlerden oluşan çayırları titretmeye yeterliydi bu. Açık arazinin ötesinde porsuk ağaçlarının dallarını, kenarlarda çıplak dallı körpe kayın ağaçlarını ve etrafa dağılmış çalılıkları görebiliyordum. İki kilometre kadar ötede, eski Keltlerin üzerine Cold Kalesi'ni ve sonrasında Romalıların kendi tanrıları için tapınaklarını inşa ettiği dağ sırtı yükseliyordu.

Sesim kısılmış bir biçimde, "Yoldan ayrılırsak iyi olur," dedim.

Der demez de esinti kesildi. *Kesildi* belki de doğru kelime değildi: Koca bir körük ters çevrilmiş de doğurduğu rüzgârı

karanlık ve derin oyuğuna geri çekmişti sanki. Sıcaklıktaki ani düşüşü anlatmak için soğudu demek yeterli olmazdı, dudaklarım buza bastırılmış gibiydi.

Çiğerlerimde yeteri kadar sıcak hava bulamadığımdan zor konuşabildim: “Yanlarında bir buz büyücüsü var. Bizi takip ediyorlar.”

Henüz görüş alanımıza girmemişlerdi. Ancak rüzgâr tamamen dinmiş olmasına rağmen, garip bir biçimde, tuhaf bir devinim önümüzdeki açıklıkta dalgalanmalara neden oldu.

Çimlerin üzerindeki ışıktaki bir yanlışlık vardı.

Southbridge’deyken Andevai’nin ördüğü gözbağı aklıma geldi.

Zorlukla soluyor, toynakların çıkardığı gümbürtüye hızla koşan kalbim eşlik ediyordu. “Açıklıklar. Büyü onları gizliyor.”

Patikadan aşağı, hiçbir yere bakmadan koşmaya başladım; ama Rory çekerek beni durdurdu. “Buralarda bir yerde kavşak var mı?”

“Bilmiyorum.” Çılgına dönmek üzereydim. Beni yakarlarsa öldüreceklerdi. Bir yırtıcının en çok isteyeceği şey, avının panik hâlinde dua etmeye başlaması olmalıydı. Kafanı toparlamam ve düşünmem gerekiyordu. “Antik kaleler güç yollarının kesiştiği noktalara inşa edilirdi. Cold Kalesi, dağ sırtının en güneybatısındaki tepe noktasında yer alıyor.”

Hareket etmiyor oluşumuz takipçilerimizin cesaretlerini arttırmıştı belki. Veya onlara eşlik eden büyücü çok güçlü değildi veya gözbağını devam ettirmek onu yormuştu: Arkamızdaki açıklıktan fırlayan bir ok başımızın üzerinden geçti ve, bir anda, yedi atlımın üzerimize doğru dört nala geldiğini, bunlardan altısının asker üniformaları giydiğini ve tatar varlılarıyla henüz kınımdan çıkarmadıkları süvari kılıçları taşıdıklarını gördüm.

Rory, “Ağaçlara. Şimdi,” dedi ve beni itti.

Yaşadığın dehşetin taktığı kanatlarla koşmaya başladım ve

kanatları olan bir *eru* olup ruhlar dünyasının güvenli dünyasına uçabilmeyi diledim. Tabii orası da ne kadar güvenilir, tartışılır.

Bir adamın bağırışını duydum: “Jo-ba’nın yalan söylediğini biliyordum. Kızla işbirliği yapıyor.”

Arkasından tatar yayından fırlayan okun ışığı geldi.

Ani keskin bir uyarı cıglığını.

Ağaçların altındaki çalılıklara vardığımda geriye bir bakış attım ve bir kılıç dişli kedinin atlıların üzerine hızla atılışını, eyerin üzerinden liderlerini devirmek için kaslarının toplanışını gördüm. Karmaşanın hüküm sürdüğü sahnede, ölümcül yaratığın devasa pençelerinden kurtulmak için, atlar binicilerini üstlerinden atmaya ve dizginlerinden kurtulmaya çabalıyorlardı. İki atlı, boğuşmanın yaşandığı bölgeden kendilerini kurtarıp *bana* doğru hızla gelmeye başladı. Çalılıkların arasından kendime yol açıp, ilerlemeye çalışırken dallar kollarıma çizikler attı; yetmemiş gibi beni pelerininimden yakalayıp durdurmaya bile çalıştılar sanki. Döndüm, kendimi kurtarmak için pelerinimi hızla çektim. Binicilerden biri atını çalılıklara doğru sürdü ve çatırdayan dalların sesi duyuldu. İleriye atıldım bir kere daha, ancak önümde porsuk ağaçlarından bir orman vardı ve bu ağaçların kubbelerinin altında sığınabileceğim çalılıklar yoktu.

Asker çalılıklardan kurtulur kurtulmaz hızla yüz seksen derece döndüm ve loş ışıktaki kalkan tatar yayını gördüm. Bir ok ılık çalarak yanımdan geçti. Adam tatar yayını kayışından çıkarırken dıştaki pelerininim bağına çözdüm. Aramızdaki mesafeyi daraltırken kılıcını çekti. Sağıma doğru sıvışıp kendimi bir ağacın gövdesinin arkasına gizledim. Pelerininimle cebelleşirken küfretti, atı ise ağacın alçak dallarından birinin altında silkelenerek durdu. Askerin kafası sertçe dala çarptı, bense ormanın derinliklerine doğru koşmaya devam ettim. Ağaçların insanı derin düşüncelere dalmaya itecek heybetine rağmen tek düşünebildiğim peşimdeki silahlı binicilerden

kaçıp kurtulmaktı. Başka bir atlı aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladı. Bu genç adamın diğerlerinden farkı, üzerinde gösterişli bir palto olmasıydı. Kılıçlıydı ve ata iyi biniyordu ve atını ilerlemesi için mahmuzlayan bir askere verdiği emir onun gözbağını ören büyücü olduğunu anlatıyordu.

Üzeri yosun tutmuş, devrilmiş bir ağacın üzerine tırmandım; gövdesi boyunca hızla açığa çıkmış köklerine doğru ilerledim ve aşağı atlar atlamaz çömeldim. İlerlemeye devam ettim. Takipçilerimle arama iki nefeslik mesafe daha eklemiş olmalıydım, çünkü ağacın etrafından dolanmak ve devrilmiş ağacın açtığı boşluktan faydalanmış olan genç ve bodur ağaçlar tarafından kösteklenmek zorundaydılar. Geride kalanların ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kardeşime ne olduğuyla ilgili ise kafa patlatmaya cesaret edemedim.

Ansızın karşımda, kılıçlarını kaldırmış, üzerime doğru ilerleyen üç asker belirdi. Üniformalarında Dört Aylar Hanesinin ayın dört evresinden oluşan amblemi vardı: Dolunay, Yarım Ay, Hilal ve Yeni Ay. Buna rağmen, gün ışığı kafalarındaki demir miğferlerin üzerinde parlamayı seçti; oysaki ağacın sıkı kubbesinin buna izin vermemesi gerekiyordu.

Işık ve gölge, gözbağının gerçekleştiği zamandaki ışık durumlarına göre yansımali ve kararmalı. Uyuyor olduğunu düşündüğüm Andevai arabada bu sözcükleri mırıldanmıştı.

Bastonumu savurarak doğruca üzerlerine koştum ve gözbağını parçalara ayırırken soğuk çeliğimin pırıltilarını gördüm. Soğuk büyüün hakkında soğuk çelik gelmişti.

Ben koşuma devam ederken arkamdan bir örke cığlığı yükseldi. Önüme çıkan bir derenin sularını taşıtarak güçlkle ilerledim. Ardından kendimi budanmamış çalılıkklar ile kayın ve dişbudak ağaçlarının kaynadığı bir patikada buldum ve sağa sola çarparak kaçışıma devam edip uzun ve dar bir açıklığa çıktım. Girişi bir Roma kemeriyle taçlandırılmış dik-dörtgen şeklinde eski bir binanın harabeleri beni karşıladı. Altüst olmuş duvarlarda, sanki hırsızlar gömülü hazineleri

bulmaya çalışmışlar gibi, delikler açılmıştı. Bir anlığına da olsa yalnızdım. Delikler, kemere ve arkasındaki harabelere giden yolu, koşan canlılar için ölümcül bir labirent hâline getirmişti. Kutsal Tanit, sağ olsun beni gözetiyordu. Kemerin altından geçen yolun tam önünde Tanit'in mührüne benzer üçgen şeklinde koca bir çukur vardı. Diğer pelerini mi çukurun üzerine scrip uçlarına tuğlalar koydum ve yaprak ve molozları tekmeleyerek ve fırlatarak üzerini örttüm. Lanet olası büyücünün, atının üzerinde yaklaştığını duyabiliyordum. Sık çalılıkları aştı ve açıklıkta atını sürmeye devam etti. Kemerin altında onu karşılamak için durdum.

Burnu büyük gururlu büyücülerin meşhur görüntüsüne sahipti: bükülmüş bir dudak ve gözlerinde soğuk ateşin kıvılcımı. Üzerindeki iyi kalite kıyafetlerin dokuması ve bir terzinin elinden çıkmış işçiliği otuz adım öteden bile rahatça fark ediliyordu. Soğuk çelikten dövülmüş kılıcı sağ elindeydi. Beni görünce omzunun üzerinden arkadaşlarını bulmak için arkasına göz gezdirdi.

Bağırmaya başladım: “Aynen öyle. Sana oyun oynadık. Sahip olduğun soğuk büyüün çok güçlü olduğunu zannediyorsun, ama gözlerin bunu bile görmüyor. Alt tabakadan bir köle bile bu gücü senin yapabileceğinden veya bilebileceğinden çok daha iyi kullanabilir.”

Genç erkekler çok kolay tahmin edilebilir olabiliyorlar. Andevai'nin, tüm yeteneklerine ve büyücü Hanesine katkılarına rağmen, yine de bu kadar sıkıntıyla karşılaşmasının sebebi, bu yeteneklerin onda olup da onun yerine göz diken, doğuştan büyücü statüsünde yer alan yaşıtlarında olmamasıydı.

Koyu tenli suratını ekşiterek atını mahmuzladı ve doğruca bana sürdü.

Gülmeye başladım ve bu onu daha da kızdırdı ve daha da körleştirdi.

Atı pelerininin üzerine ayak basar basmaz tökezleyerek

dizlerinin üzerinde çukurun içine düştü. Genç büyücü çaresizce eyerine sımsıkı tutunarak yerini korumaya çalıştı ama başaramadı. Göğe doğru, içimden dua ettim: Kutsal Tanit, bu masum yaratığa bir zarar gelmesin lütfen. Sonra saldırıya geçtim. Kafasına sertçe vurmamla birlikte büyücünün bedeni gevşedi. Bacağından sertçe çekerek sürüklemeye başladım. Atı dizginlerinden tutarak çukurun içinden çıkardım ve birkaç adım öteye götürdüm. Neyse ki yürüyüşünde bir sorun yoktu, ürkmüş ama yaralanmamıştı. Askerlerden biri atıyla birlikte tam sahneye girmişti ki genç büyücünün atına bindim. İleri doğru sürerken arkamdan büyücünün iniltilerini ve bağırsıklarını duydum. Harabeleri geçtim ve patikanın üzerinde ağaçların arasına daldım. Altımdaki çok iyi bir attı, güçlüydü ve komutlarımı takip etmekte sorun çıkarmıyordu.

“Peşinden git! Lanet olası cesedini getirirsen seni ödüllendireceğim.”

Kulak tırmalayıcı bir ışığa ormandan yükselen başka ısıklıklar cevap verdi.

Önümde iki seçenek vardı. Ben soldaki izleri takip etmeye karar verdim ve bir süre sonra kendimi düzgün bir patikada buldum. Bir çiftliğin yanından uçarak geçtik ve kısa zaman sonra karşımıza etrafı kazıklı çitle çevrilmiş, yarım düzine yuvarlak evden oluşan bir yerleşim bölgesi çıktı. Dışarıda duran bir çift çocuk avazları çıktığı kadar bağıarak bana seslendiler. Esmer suratları vardı ve soğuktan korunmak için başları sarılıydı. Daha açık tenli bir adam, Hanelerin birinin alçak kapı girişinde belirdi. Beni selamlarmış gibi bir elini yukarıya kaldırdı. Bakışlarının bana kilitlendiğini gördüm. Ben önlerinden geçerken koşarak çocuklarının yanına gitti ve onları sıkıca kavradı.

Sağa, Cold Kalesi'ne doğru giden bir yük arabası yolunu takip etmeye başladım. Ağaçlık bölge alçalarak yerini çayırlara bıraktı ve sağ tarafımda başka bir lordun malikânesine benzer bir ev yükselmeye başladı. İşlenmiş arazilerin ötesinde

bir tepe sırtı yükseliyordu. Çimin aşınması ile ortaya çıkan, en az iki tekerlek izli toprak yol, bayır boyunca ilerliyordu. Sağ tarafta uzakta, bir yol bu izlerle kesişmişti ve üzerinde bana doğru dörtlü gelen dört atlı vardı. Bir kılıç göğsümde yara açmış gibi, karşı karşıya kaldığım bu görüntü nefesimin kesilmesine neden oldu. Alçak sesle atıma mırıldandım, daha hızlı ve daha istekli olması için yalvardım. Doğuştan bir savaşçı gibi, adımlarını uzattı ve hızlandı. İki yolun kesiştiği noktaya onlardan önce vardık ve patikanın üzerinde yokuş yukarı çıkmaya başladı.

Doğal olarak hızımız düştü ve de arkamızdakilerden biri okunu serbest bıraktı. Ya nişancılığı kötüydü ya da yeterli inancı yoktu, çünkü havada titreşerek ilerleyen ok gücünü kaybedip yere saplandı. Üç nefes sonra, böcek ısırığınıninkine benzer bir ağrı sağ bacağıma saplandı. Kafamı aşağı indirip baktığımda bir okun eteğimin kıvrımlarına yakalandığını gördüm. Küfrederek oku sıkıca tuttum ve dışarı fırlattım, sonra da bacağımdan aşağı yavaşça süzülen sıcaklığı hissetmeye başladım.

Atıma daha hızlı tırmanması için seslendim: "Yukarı! Yukarı!" Aşağıya baktığımda, dörtlünün ve tek bir askerin toplanıp görüştüklerini gördüm. Ardından, üçlü bir grup patikadan yukarı atlarını sürerken diğer ikisi yolu takip etmeye başladı. Amaçları, Cold Kalesi'ne başka bir yoldan çıkıp önümü kesmek miydi acaba?

Öyle olsa bile ben kararımı vermiş ve yolumu çizmiştim. Rory'yi kaybetmiştim, belki de sonsuza kadar. Tapınağa erişip ruhlar dünyasına, beni takip edemeyecekleri tek yere geçiş yapmayı ummaya devam etmeliydim. Bacağım zonklamaya başladı. Acınası bir şekilde, en azından diğer tarafa bir kapı açmak için şimdiden kanım hazır diye düşündüm.

Hanenin bir oğluna yaraşır biçimde, cesaret ve yapısı itibarıyla hemcinslerine üstünlük sağlayan bir atım vardı. Yıgıtlığını bana kanıtlamak için istekli, muhteşem bir yaratıktı.

Takipçilerimizle aramızdaki mesafeyi artırarak sırtın tepesine ulaştık. Rüzgâr hızla üzerimize darbelerini indiriyordu. Aşağıımızdaki arazide yer alan porsuk ağacı ormanını, bahçeleri, ağilları, bu noktadan küçük oyuncaklar gibi görünen büyükbaş hayvanlarının oluşturduğu kalabalığı —yılın bu zamanı çoğunun kesilmiş olması gerekiyordu— ve otladıkları alanı çevreleyen çitleri ile birlikte malikâneyi görebiliyordum.

Yüzümü eski kalenin devasa toprak surlarına doğru çevirdim. Antik duvarların içerisindeki sütunlar ve tepelerine dikilmiş çatı, bir tapınak olduğunu gösteriyordu. Kıvrımlı sırt boyunca atımla ilerlerken surların tepesindeki bazı figürlerin işaretlediklerini fark ettim. Tüm yıl boyunca rahipler tapınakta mı yaşamıştı?

Peşimdeki üçlü arayı kapatıyor, aşağıdaki yolda ise diğer iki atlı, atlarını bırakmış, yayan bir şekilde tırmanıyordu. Daha da uzaklarda, geldiğim arazide bir düzine atının bir araya gelmek üzere atlarını sürmekte olduklarını gördüm; belki de, çocuklarını etraftan toplayan adamın bulunduğu ufak köyde yapacaklardı bunu. Büyüyle çağırılmış gibi, toprak setin dar kapısında altı atlı belirdi bir anda.

Şamaş adına! Cold Kalesi'ne benden önce ulaşmışlardı. Rory'den ise herhangi bir iz yoktu.

Gidebileceğim tek bir yön kalmıştı: Batı tarafındaki, Ouse Nehri boyunca etrafa yayılmış, şöminelerini boş durmayan Mutuatonis kasabasına doğru aceleci bir aşağı iniş bekliyordu beni.

“Catherine Hassi Barahal!” Kapıdaki askerlerden birinin sesiydi bu.

Anlaşılan, içten tezahüratlar ve sahte vaatlerle beni tuzağa düşürüp sonra boğazımı keseceklerdi!

Dikkatimi çekmek için el kol hareketleri yaparak tekrar bağırdı adam: “Catherine!”

Bayır aşağı inip kaçınılmaz kaçışına devam etmeden önce, tereddüt ettim. Bu sesi bir yerden tanıyordum.

Gök gürültüsüne benzer bir tenor araya girdi: “Kardeşim, sana inanmamıştım; ama işte kız burada, aynı kuzeninin söylediği gibi!”

Surlardaki adamların üzerinde Dört Aylar Hanesinin üniformaları yoktu. Tarrant milis kuvvetlerine ait yeşil ceketler giyiyorlardı. Başlarındaki subay uzun boylu, kalın bıyıklı, sakalını tıraş etmiş, beyaz dik saçlı, cılız bir Kelt’ti. Yanındaki dört askerin ikisi aynı saça sahipken, diğer ikisinin alınlarını açığa çıkaran kısa siyah saçları vardı. Altıncı adam her ne kadar üniformasının içinde aynı askeri görüntüyü korumuş olsa da, diğerlerine nazaran daha ufak ve ince yapılydı. El işaretiyle beni çağırdı.

“Bayan Barahal! İnanamıyorum, bu sizsiniz! Gelin! İçeri gelin! Beatrice sizi burada karşılamamızı, güvenliğinizi sağlamamızı istedi.”

Kutsal Tanıt!

Beni çağıran asker, Bec’nin aklını başından alan akademi öğrencisi Amadou Barry’dan başkası değildi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Subay da Tarrant Prensi'nin kuzeniydi. Askerlerden birinin pelerinini üstümü örtmem için bana verdikten sonra üstü levhayla kapatılmış bir ocağın bitişiğindeki banka oturtu beni. Ateşte ellerini ısıtırken kendini tanıttı: Marius.

"Adım Marius çünkü," diye söze başlarken kıs kıs güldü ve devam etti, "doğduğum günden beri Tarrant milis kuvvetlerinde bir subay olmak kaderimdi. Biz genç oğulların yaptıkları budur: Savaş için eğitilir, savaşa gider, savaşta ölür veya sakatlanıp eve döner ve bir sonraki baskını bekleriz. Gerçi bu günlerde hiç baskın düzenlediğimizi söyleyemeyeceğim. Yine de, ellerinde lanet olası etine dolgun büyükbaş hayvanları bulunan komşularım sayesinde ufak bir alıştırma yapabilirim belki."

Etine dolgun... Aklıma Rory geldi. Ölmüş müydü, yoksa kaçmayı başarmış mıydı? Çıtırdayan ateş ve tapınak rahiplerinden birinin getirdiği bir kupa sıcak şaraba rağmen bir türlü ısınamıyordum. Surların üzerinde kızgın bir pazarlık başladı. Amadou Barry ile suratında kurumuş kan lekesi taşıyan —ne mutlu bana!— öfkeli buz büyücüsü ateşli bir tartışmaya girişmişlerdi. Toprak setin üzerinde, tatar yaylarını kuşanmış on iki adamı buz büyücüsüne nişan almış bekliyorlardı. Lanenin askerleri ise görüş alanımın dışındaydılar.

Bakışlarımı takip eden Lord Marius, “Amadou onu hizaya getirecektir. Bu koşullarda bir büyücünün yapabileceği fazla bir şey yok, ama bu denemeyeceği anlamına gelmiyor tabii. Ancak biz daha kalabalığız ve benim adamlarım kesinlikle daha eğitimli ve daha tecrübeliler,” dedi.

“Yanında taşıdığı soğuk çeliğin açacağı ufak bir kesikle Bay Amadou’yu veya herhangi birinizi öldürebilir.” Aynı Rory’ye yapmış olabileceği gibi.

“Sanırım. Ama bunu yapar mı ki? Evden kaçmış bir gelin için —eğer gerçekten sadece öyleysen— Tarrant Prensi’ni ötkelendirmeye degeceğini düşünmüyorum, hatta... Neyse, boş verin. Prensler ve Haneler, mecbur kaldıklarında işbirliği yapmayı ve geri kalan zamanlarda da birbirlerini rahat bırakmayı öğrendiler. Kendisinden kaçıyor olduğunuz kocanız bu mu?”

“Hayır!” Sıcaklık yanaklarımı haşladı. Acaba neden?

“Şanslıymışsın o zaman. Pek çekici bir herife benzemiyor.”

Buz büyücüsünün küfür etmek için yaptığı sinirli el kol hareketleriyle —öyle ki ağzımı bir elimle kapamama neden oldu bu— pazarlık sona erdi. Lord Marius kıs kıs güldü yine. Bay Amadou’nun ise umursamaz bir biçimde omuzlarını silkip arkasını büyücüye ve onun soğuk çeliğine dönmesine gıpta ettim.

Bize doğru gelirken kısıp bir sesle, “Bay Amadou’nun akademide öğrenim gören bir öğrenci olduğunu düşünmüştüm,” dedim.

Lord Marius güler yüzlü bir karakterdi. Her şey ona bir şaka gibi geliyordu. “Amadou Barry görüldüğünden daha yaşlıdır. Düşündüğünüz kişi olmadığını size garanti edebilirim.”

“O zaman kim olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Bu benim anlatacağım bir öykü değil, kızım.”

Ayağa kalktı, peşinden ben de kalkarak buruşmuş ve toz-

lanmış eteğimi silkeledim. Rahiplerden biri bir kupa daha sıcak şarap getirdi ve Amadou da bize katılmadan önce sunağın üzerine birkaç damlasını döktü. Hep birlikte oturduk. Yan gözle onu inceledim ve yüzünde yaşını belli edecek işaretler bulmaya çalıştım. Onun, kısa süre önce Batı Afrika kıyılarında, Eko kentinden gelmiş olan bankacıların ayrıcalıklı, kibar, toy, şımartılmış ve Bec'yle benden en fazla bir ya da iki yaş büyük olan oğulları olduğunu düşünmüştüm. Zengin ve iyi bağlantıları olan ailelerin, çocuklarını akademiye göndermesi moda olduğu için, o ve ondan daha genç olan iki kız kardeşinin akademide öğrenim gördüğünü zannediyordum.

“Anlattıklarınız doğru muydu? Şu hikâyenizi kastediyorum.” Konuşmayı bile düşünmezken ağzımdan kaçırardım işte. “Eko'daki gulyabanilerden kaçan aileniz hakkındaki hikâye... sizin ve kız kardeşlerinizin bir bota bindirilir anne babanız ve kuzenlerinizin orada—”

Yüz ifadesi değişirken benim de için utançla doldu. Tabii ki doğrudu. Genç adamın yüzündeki kederi kimse yanlış yorumlayamazdı.

Yıllarca yaptığı alıştırmalar sayesinde, ifadesini kolayca eskiye döndürdü. “Evet, doğru; ama bundan on üç yıl önceydi bunlar. O zaman henüz on dört yaşındaydım. O korkunç günden kurtulmayı tek başaranlar, üç kız kardeşim, ben ve bir de annemizin kız kardeşiydi. Fenikeli bir gemi kaptanı ve mürettebatı ile —hepsinin çok iyi denizciler olduğunu söylemem lazım— uzun bir yolculuk sonrası kuzeye, aile kurmaya geldik. Zavallı utangaç Fadia bu canavarla evlenmek için gemiden indi ne yazık ki” —Marius eskiden kalma bu aile şakasına *da* gülmeden edemedi— “ve beni ve kızları babamızın halkıyla baş başa bıraktı.”

“Özür dilerim. Bazen dilime hâkim olamıyorum.” Aslında buna kendi korkularım ve kederimin neden olduğunu düşündüm, ama bunu yüksek sesle dile getirmedim.

Gönlümü alacak şekilde gülümsedi ama bu benim asabımı bozdu.

“Ama eğer akademide öğrenci değilseniz, o zaman neden oradaydınız?” diye sordum sertçe.

“Başka bir nedenim varsa bile, lütfen beni affedin küçük hanım ama bunu şu anda sizle paylaşamam. Zaten içinde bulunduğumuz durumla da herhangi bir bağlantısı yok. Sadece şunu söylememe izin verin: Beatrice tehlikede olduğunuzu ve Taranis Jüpiter tapınağına 15 Aralıkta varacağınızı söyledi.”

“Bunu nasıl bilebilir ki? Onunla hiç temasa geçmemiştim!”

“Öyle mi? Oysa o kadar emin görünüyordu ki, ona mesaj gönderdiğinizi düşünmüştüm. Tapınağı tarif ettiğinde bahsettiği yerin Cold Kalesi olduğunu anladım. İşte, böylece buraya geldik biz de.” Şarabından içti ve rahiplerden biri bardağını doldurmak için çabucak yanımıza geldi. “Yani ona hiç mesaj göndermediğinizi mi söylüyorsunuz?”

Uсталıkla sıradan gibi görünen sorular sorarak, sırları ortaya çıkarabilen bir adam gibi duruyordu.

Konuyu değiştirmek için, “O nerede?” diye sordum. Başka bir tuzak olabilirdi bu. Dört Aylar Hanesinin kandırıldıklarını anlayacağını bilmelerine rağmen, Tilly Yenge ve Jonatan Amca’nın Adurnam’da kalacak kadar ahmakça davranmalarına imkân vermiyordum. Andevai’yi bir sonraki gün gelmesi için ikna etmeye bile çalışmışlardı ve Andevai de benimle birlikte kaçmaya çalışacaklarını fark etmişti. Ayrıca, eğer benimle kaçmayı istedilerse o zaman zorla kendilerine yaptırılan şeyden de pişmanlık duymuş olmalıydılar.

Güneş ufku arkasında batmış, batıdaki gökyüzünü büyümlü bir kırmızıya bulamıştı. Askerler çadırları kuruyorlardı. Yakınlardaki, ışığı içeri davet etmek için kepenkleri açık bırakılmış mutfak binasında rahipler, birkaç askerin de yardımıyla akşam yemeğini hazırlıyorlardı. Cızırdayan etin kokusu emim Rory’nin çok hoşuna giderdi! Sulanan gözlerimi sildim.

Olabilecek en nazik tonda, “Amcanızın ve tüm klanınızın

yıllardır casusluk yaptığından haberdarsınız,” dedi Amadou Barry.

“Amcam ve yengem neredeler?” Sesimin boğuk çıktığının farkındaydını, ama henüz tüm bildiklerimi ortaya dökcek durumda değildim. Bildiklerimi kendime saklamalıyım, bir gün pazarlıkta kullanmam gerekebilirdi.

“Sizin Dört Aylar Hanesine gönderilmenizle birlikte Adurnam’dan ayrıldılar.”

“O zaman nasıl oldu da Bee sizle konuşabildi?”

Lord Marius tekrar güldü. Onun bu kahkahaları artık sinirimi bozmaya başlamıştı çünkü hayatında yenilgi, kıtlık veya aşk hayatında bir hayal kırıklığı ile karşı karşıya kalmadığı çok belli oluyordu. Tarrant Prensi’nin kuzeni dünyanın ayaklarının altına serilmesine ve şans tanrıçası Fortuna’nın hizmetinde olmasına alışkın olmalıydı. Üstelik Amadou’nun en büyük kız kardeşiyle de evlendiğine göre, ailesinden kendisine kalan payın da üzerinde bir zenginliğe ulaşmıştı muhtemelen.

“Beatrice, anne babası, kız kardeşleri ve geri kalan hane halkıyla birlikte Adurnam’dan ayrılmak yerine, kalmayı tercih etti.” Bay Amadou çok yakışıklı bir genç adamdı, özellikle de o masumane utancını göstermek için gözlerini aşağı indirdiğinde gerçekten çok hoş oluyordu. Zaten yaşını gizleyen, hassas genç kadınların —ve eminim, diğerleri için de geçerlidir bu— onun yaşını ufak görmelerini ve olduğundan farklı biri olduğunu zannetmelerini sağlayan da bu yakışıklılıktı. Ben bile onun kim olduğunu bilmiyordum. Tüm beklentilerim suya düşmüştü.

Rengi değişmeye başlarken ekledi, “Onun durumunu fark edince korumamı altına almayı teklif ettim.”

Bakışlarım keskinleşti, hatta pençelerim çıkmış bile olabilir. “Bu da ne demek şimdi? Eminim—”

Bana bakmıyordu. “Onu hafife aldığını düşünmevin. Dışarına gelince, imkânı yok.”

Marius lafa karıştı. "Demek istediği, teyzesinin kıza bir sı-
ğınmak sağlamayı önerdiği. Bu da kızın, Amadou'nun teyzesi-
nin Adurnam'daki evinde güvende olduğu ve onu orada bu-
labileceğın anlamına geliyor. Diğer konuya gelince, bir erkek
ne kadar abayı yakmış olursa olsun, ailesinin ihtiyaçlarına ve
isteklerine göre evlenmelidir."

"*Bana* bunu söylemenize gerek yoktu! Çok yakından, bu
yükümlülüklerin nasıl bağlayıcı olabildiğine tanık oldum ne
yazık ki."

"Yine de kocanızdan ve büyücü Hanesinden kaçtınız
ama."

"Çünkü mansa *öldürülmemi* emretti!"

Marius yaptığını takdir edici bir ıslık çaldı. "*Bunu* bekle-
miyordum işte!"

Amadou bile şaşırmış görünüyordu.

Hayatımı kurtardıkları için onlara bir açıklama borçluy-
muşum gibi hissettim. İnsanın borcunu ödememesi hiçbir
zaman akıllıca bir davranış olmaz. "Dört Aylar Hanesi Beat-
rice'i istemişti, beni değil. Amcam ve yengem onun yerine
beni verdiler ve sonrasında, mansa bunu fark edince..."

"Aldatıldığını mı? Dolandırıldığını mı?" diye umutla sor-
du Marius, yine kendi kendine gülererek.

"Kendisine yanlış kadının verildiğini." Öyle bir ters bakış
attım ki pervasız ordu mensubu bile şaşkın bir kahkahanın
ardından gönlümü alacak bir jest yapmaya çalıştı. "Öfkelen-
di."

Şaşıalı bıyığını başparmağına kattığı bir parmakla birlikte
düzelştirirken, "Seni öldürmek istemesi beklenmedik dere-
cede sert bir karşılık olmuş," diye mırıldandı Marius.

Donuk bir hâlde, "Çok öfkелendi," dedim.

"Bundan sonra nereye gideceksiniz?"

"Kuzenimi bulmam ve uyarmam gerekiyor. Dört Aylar
Hanesi onu hâlâ istiyor."

Amadou düşünceli bir biçimde şarabını yudumladı ve ku-

pasını sıranın üzerine koydu. "Barahal'lar hangi sırları satıyor ve geçmişte Camjiata için ne yapmış olurlarsa olsun, neden Dört Aylar Hanesi yoksul bir Fenikeli klanından bir kızı bu kadar çaresizce istiyor ki?"

Barahal ikiyüzlülüğünün ulaştığı gerçek boyutu merak etmeye başlamıştım. Ancak şu ana kadar olduğundan daha fazlasını söylememem gerektiğini biliyordum. "Beatrice ile konuşmadan, başka bir şey söyleyemem. Eminim beni anlayışla karşılırsınız."

Marius memnun bir homurdanmanın ardından, "Sizi orada bekliyor," dedi.

Bay Amadou'nun karşılığı ise, "Adurnam'a ve kuzeninize kadar size eşlik edeceğiz." oldu.

"Teşekkürler." Göz pınarlarımı dolduran yaşları bir kez daha gözlerimi kırıştıtarak savdım ve kısık bir sesle sordum, "Hananin askerleri arasında herhangi bir esir gördünüz mü?"

"Hayır. Olmasını mı bekliyordunuz?"

"Hayır," diye mırıldandım, "hayır."

Daha fazla şey söyleyip söylemeyeceğimi görmek için bir an durdu. Söylemedim, o da kararlı bir hareketle, "Şafakta hareket ediyoruz. İki gün içerisinde Adurnam'da olmuş oluruz," diyerek noktayı koydu.

Marius da başıyla onayladı. Konuşma sona ermişti.

Marius, rahiplerden birinin işaretiyle ayağa kalktı ve kızarmış etin ilk dilimini sunağın üstüne koyup üzerine de bir şarap kadehinin tümünü boşalttı. Sonrasında üçümüz, arka tarafında her birinin üzerine düzgünce battaniye yerleştirilmiş, üzeri bez gerili bir çift portatif yatağın olduğu en büyük çadıra geçtik. Bir görevli üstümüzdeki pelerinleri aldı ve demir kancalara astı. Çadırın ön yarısında, bir masanın etrafına kurulmuş kamp sandalyelerine oturduk. İki maltız içeriyi ısıtıyor; üç lamba da kızarmış biftek, turp ve elmadan oluşan öğünümüzü aydınlatıyordu. Her şeye rağmen aç bir kurt gibi

vemeğe saldırdım; ev sahipleri etrafımda canlı bir şekilde konuşurlarken yemek yemek de kolay oluyordu. İki adam da birbirini iyi tanıyordu ve birbirlerine sanki kardeşmiş gibi davranıyorlardı. Marius yaklaşık beş yaş büyüktü ve ortaya çıktı ki Amadou'nun en büyük kız kardeşiyle aynı yaşıydı.

Marius'a sordum: "Nasıl oldu da Massilia'ya yeni varmış genç bir kadın ta kuzeyde, Tarrant'lı bir soyluyla evlenebildi?"

Amadou'ya baktı, o da kafasını salladı. Bana gülümserken omuz silkti ve karşılık verdi: "Fenikeliler müzikten hoşlanırmı? Eğer misafirlerimi birkaç şarkıyla eğlendiremezsem mutsuz bir Tarrant'lı olurum."

"Son haftalarda yaşadığım onca şeyden sonra" diye söze başladım ve çok kaba davrandığıma emin olsam da, "biraz güvensizlik yaşıyorsam lütfen beni affedin. Ya sizler Dört Aylar Hanesiyle işbirliği yapıyor ve Bee'yi ellerinize teslim etmem için beni kandırıyorsanız?" diye devam ettim.

Herhangi birinin olabileceğinizden çok daha görgülü ve yumuşak başlı bir tavırla, "O zaman çıkmaz bir sokaktayız, Bayan Barahal," diye cevap verdi Bay Amadou, aynı akademideki disiplin görevlisi Bayan Madrahat'ı kıbarca sindirmek için yapmış olduğu gibi. "Bildiklerimi elimden geldiği kadarıyla size anlattım. Siz de istediğiniz kadarını paylaştınız. Ya birbirimize güveniriz ya da ayrı yollara gideriz."

"Yardıminızı kabul etmekten başka bir seçeneğimin olmadığı hepimiz için çok açık, sanırım." Sesimin bu kadar isteksizce çıkmasını istememiştim, ama oldu ne yazık ki. "Eğer minnettar görünmüyorsam bunun sebebi zor koşullarda hayatım için kaçıyor olduğumdandır. Eminim, dağılmış ve kirlenmiş üstüm başımdan bunu anlayabiliyorsunuzdur. Eğer beni Adurnam'a canlı götürmeyi başarabilirseniz, emin olun şükranlarım sizin olacaktır, elbette Bee'nin de."

Amadou, derin düşüncelere ve duygulara dalmış bir biçimde, sessiz kalmayı tercih etti.

Lord Marius ise güldü. “Ne oldu, kardeşim? Yoksa bir kadının güzel gözlerine ve hoş vücuduna mı kapıldın?”

“Lord Marius, affedersiniz ama kuzenim hakkında bu kadar hafif sözcüklerin konuşulmasını duymak hiç hoş değil.”

“Amadou için öyle olduğunu söyleyemeyiz.” Marius ayağa kalktı ve soldaki yatağın altından bir kutu alıp getirdi. İçinden ufak bir arp çıkardı, dizinin üstüne koydu ve akort etmeye başladı. Tek tek her telin titreşimini dinlerken yüz hatları ciddi bir ifadeye büründü. Harmoniyi takip ederken bizden kopmuştu ve bir an için ruhlar dünyasına bir kapı açıldığını ve bizim de içine doğru sürüklendiğimizi düşündüm.

Dışarıda bir erkek kahkahasının patlamasıyla hayal dünyama açılan pencerenin kepenkleri kapandı. Amadou başıyla işaret edince, kapıda duran asker dışarıya adım attı. Hemen sonra, yanında bir arkadaşıyla birlikte geri döndü.

Kafasını arptan kaldırmadan, “Neler oluyor?” diye sordu Marius.

Asker gülmeye başladı, göğsüne iki defa vurdu ve yanındaki iki adama cevap vermeden önce kendine hâkim olmak için öksürdü. “Lord Marius. Sefir.”

Sefir mi? Gözlerimi Amadou Barry’ye diktim, ama o bana bakmıyordu. Sadece Romalılar, o iyice ufalmış imparatorluklarında, yüksek mertebedeki kumandanları ve elçileri için *sefir* terimini kullanırlardı.

“Surların orada... çıplak... bir adam var. Açık açık izin istiyor—”

O kadar hızlı yerimden kalktım ki dizimi masaya çarp-tım ve devrilmemesi için kenarından tutunak zorunda kaldım. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Kelimeleri mantıklı bir sıralamaya sokmak için bayağı bir çabaladım. “İçeri alın. Çabuk! Kıyafet bulabilir miyiz?”

Lord Marius gülme krizine tutuldu. Kendini kontrol edip gözyaşlarını sildi ve zar zor da olsa konuşmayı başardı. “Çıplak bir adam, benim kampıma geldi? Terk ettiğiniz koca-

niz olmasın, Catherine Hassi Barahal? Sizin yararımıza kendini teşhir etmeye gelmiştir belki?"

Bu sözleri, beni Andevai Diarisso Haranwy ile daha önce paylaştıklarımızdan çok daha farklı bir koşulda karşılaşma ihtimalini düşünmeye zorlarken kızarıklığım da muhtemelen yanaklarımdan kulaklarıma kadar çıkmıştı. İki asker ve Lord Marius gülmelerini sürdürürlerken Sefir Amadou Barry bana merhamet etme nezaketini gösterdi.

"Eğer ona kefil oluyorsanız bize katılmasına tabii ki izin veririz. Çavuş, bırakın kampa girsin."

İkinci asker hızla dışarı çıktı.

Arpını kutusuna koyup güvene alırken, "Doğal olarak!" diye haykırdı Lord Marius. "Bu mucizeyi gidip kendi gözlerimle görmem lazım. Umarım—" Durdu ve bana baktı. Amadou da, bir köpeğin heyecanını bastırmak istemiş gibi, bir elini onun koluna koymuştu. Marius gülmeye devam ederek uzun adımlarıyla çadırı terk etti ve kıyafet bulması için birilerine emir verme işini Amadou'ya bıraktı.

Pelerinlerden birini asılı olduğu yerden alıp Lord Marius'un peşinden aceleyle çadırdan çıktım, Amadou da hemen arkamdaydı. Haber çoktan tüm kampa yayılmıştı. Askerler aralarında şakalaşmaya başlamışlardı bile, ama bu tektikte olmadıkları anlamına gelmiyordu elbette.

Omzunun üzerinden, "En iyisi geride durmanız, bayan," diye seslendi Lord Marius. "Hanenin birliği surların hemen ötesinde kamp yapmış durumda ve ellerinde tatar yayları var."

Subay ve beş adamı ileriye doğru giderken, ben de ayaklarımın üzerinden sallanarak durdum. Amadou da hemen yanı başımda beklemeye başladı.

"Kim o?" diye sordu.

"Erkek kardeşim olduğunu düşünüyorum."

Bir kaşını kaldırarak, "Bir erkek kardeşiniz olduğunu biliyordum, küçük hanım," dedi.

“Bilmenizi beklemiyordum zaten.”

Elinde bir yığın kıyafet olan bir asker yanımdan koşarak geçti ve bir süre sonra da görüşümüzden çıktı.

“Bugün hayatımı kurtardı,” diye ekledim. “Hâlâ yaşadığından emin—”

Yumruğumla ağzımı kapadım, konuşamayacak durumdaydım. Neyse ki refakatçim akıllıca davranıp dilini tutmayı tercih etti. Eğer tek bir anlayışlı kelime etmiş olsaydı bile turnaklarımla gözlerini oyabilirdim.

Konuşan, gülüşen ve şakalaşan adamların seslerini duyabiliyordum. Sanki bir parti düzenlenmişler de beni unutmuşlar gibi hissettiğim bu durum sonsuza dek sürecek zannettim. Oraya gidip bu kadar uzun sürenin ne olduğunu görmek için can atıyordum, ama aklıma tatar yayları gelince vazgeçtim. En sonunda yanında yarım düzine adamla birlikte Rory’nin uzun adımlarıyla yaklaşmakta olduğunu gördüm, hafifçe topallıyordu. Ayakları hâlâ çıplaktı, ama üstüne kıyafet giymişti. Askeri bir espriye gülerken kafasını arkaya attığını gördüm.

Yüreğimdeki acı hafifleyince önce inildedim sonra, “Rory!” diye haykırdım. Koştum ve o kadar hızla kendimi üzerine attım ki kardeşim geriye doğru sendeledi. Bir kolunu bana dolarken yüzümü paltosuna bastırdım.

Tiyatro oyunundaki bir oyuncuymuş gibi, “Yaşıyorsun,” diye haykırdım. “Öldüğünü düşünmüştüm.”

“Etkili bir karşı atak yapamayacak kadar afallamışlardı. Atalar çılgına döndü ve biri dışında hepsi kaçtı.”

Bakışlarımı kaldırdığımda dudaklarını yaladığını gördüm. Nedense kendinden son derece memnun görünüyordu.

“Bunu yapabildiğini düşünmemiştim,” derken bizi izleyen askerlere şöyle bir göz gezdirdim. Her ne kadar sağlam ve kallavi askerler gibi görünmek için çabaıyor olsalar da aslında dizlerinin üzerinde emeklerken ilgi bekleyen hassas bebeklerdi hepsi.

Sırıtarak, “Ben de!” diye cevap verdi. “Tanı... üzerime doğru geldi.”

Gülmeye başladık, bedeninden uzaklaştım ve gözyaşlarını sildim. “Yaralı mısın?”

“Kırık bir kemik parçası patilerimden birini kesti. Önemli bir şey değil. Şimdi, söyle bakalım, bu güzel kıyafetleri veren bu herifler de kim? Ve kokusunu aldığım şey sığır eti mi yoksa?”

Onu Roderic olarak tanıtmakla yetinip daha fazla detaya girmedim. Nazik ev sahiplerimiz bir tabak yemek ve bir kamp taburesi daha ayarladılar. Rory, Marius ve Amadou birlikte gevezelik ettiler ve kahkahalar attılar. Rory’nin her zamanki çekiciliği üzerindeydi. Laf aralarında askerlerin getirdiği botları teker teker denedi, ama hiçbirini ayağına olmadı.

Gözlerim ona kilitlendi, yaşıyor olduğuna hâlâ inanamıyordum. Yüz hatları, mimikleri, uzun siyah örgülü saç, tüm bunlar onu tüm yaşamım boyunca tanıyormuşum gibi çok aşına geliyordu; oysaki onu tanıyalı sadece birkaç gün olmuştu. Buna bir türlü anlam veremiyordum. Aynı kandan olmak böyle bir şey miydi? Yanındaki insanın senin bir parçan olduğunu tüm benliğinle hissetmek miydi? Senin içinden çıkıp çekilemeyecek bir şeydi belki de. Öyle ki, benliğinin içinde onların varlığı olmadan sen, kendin olamazdın.

Hiçbirimiz değişmeyen, tek bir şeyden meydana gelmedik. Durağan ve kıpırtısız değiliz. Aynı bir şehir veya lordluk meclisi veya bir soy gibi, birçok insanın meydana getirdiği bir birlik söz konusu burada. Hiç tamamlanmayan bir teklik; sürekli akmaya devam eden bir nehrin, devamlı değişime uğrayan bir okyanusa boşalması ve o okyanusun tüm birleşenlerinin toplamından daha büyük olması gibi. Eskilerin söylediği gibi, aynı nehirde iki defa yıkanılmaz.

Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, “Felsefe mi yapıyorsun orada?” diye sordu Rory. “Bu kadar uzun süre sessiz kalmazdın sen, Cat. Tabii, kasten beni görmezden gelmediğin sürece.”

Hayal âleminde silkinerek, “Sadece endişeliyim,” dedim. Lord Marius ayağa kalktı. “Uzun bir gece olacak. Sizi takip eden birliğin bir gece baskını yapma ihtimaline karşın adamlarıma tetikte olmalarını söyleyeceğim.”

“İkinci nöbeti ben alırım,” dedi Amadou.

İğneli bir gülümsemeyle —en azından öyle olmasını umdum— “Teşekkürler, *Sefir*,” dedim.

Utanmış gibi gözükmeye nezaketini gösterdi. O ve Lord Marius çadırı bize bırakarak dışarı çıktılar.

“Sefir ne demek?” diye sordu Rory.

“Roma’da çok önemli bir insan anlamına gelir. Tam nasıl anlatabilirim, bilmiyorum. Kız kardeşleri ve teyzesi ile birlikte Eko’dan kaçış hikâyesi gerçek gibi gözüküyor, oysaki—”

“Eko mu?”

“Hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedi neşeyle. “Hiçbir şey! O atın tadı lezzetliydi ama.”

Güldüm, ama sonra suratımı ekşittim çünkü akşam yemeğimizi kastetmediği aklıma geldi. “Yaşayıp yaşamadığımı bilmeden, durup yemek yedin demek?”

“Ölü Topraklarda kendi doğal biçimimdeyken pek kendimde olmadığımı keşfettim, sevgili kardeşim. Kendime gelmem biraz zaman aldı. Kendime gelince de izini takip etmeye başladım hemen. Ayrıca canlı ve yaralanmamış olduğunu görmekten çok mutluyum. Eko nedir?”

“Çok, çok uzaklarda bir zamanlar zengin bir imparatorluğun yükseldiği toprakların kıyısındaki bir yer. Korkunç bir salgın o ülkeyi harap etti. Kaçmayı başaranlar evlerini başka topraklarda kurdular ama onların soyundan gelenler köklerini hiç unutmadılar. Kısa süre önce bazı gözü pek insanlar bir gün evlerine dönecekleri umuduyla eski Eko limanını tekrar inşa etti ama saldırıya uğradılar. Kurtulanlar Avrupa’daki ailelerinin ve klanlarının yanına döndü. Amadou Barry’nin, bu girişimde bulunanlar arasında yer alan ama yaşanan felaket

sonrası Adurnam'da yeni bir yaşam kurmak zorunda kalan, hâli vakti yerindeki bankacı bir Fulani ailesinin bir ferdi olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse onu sefir olarak çağırdıklarını duyuyorum, yani Roma ile bir bağlantısı olmalı! Nasıl oluyor da böyle bir unvanı taşımaya hak kazanmış ya da neden bir öğrenci kılığına girmiş olduğunu anlayamıyorum. ”

Rory esnedi. “Kokusu zarar vermeyeceğini söylüyor. O ve diğer adamın bize zarar vermek gibi bir niyetleri yok. Toprak duvarların ardındaki sırtlanlar için aynısını söyleyemeyeceğim ama.”

“Sırtlan? O nedir?”

“Boş ver. Hilekâr yaratıklar. Nefret ediyorum onlardan. Sırtlanları kastediyorum, bizi kurtaranları değil. Yorgunum. Biraz kestirmeye ihtiyacım var.”

Yataklardan birini seçti ve battaniyeleri kafasının üzerine kadar çekti. Nefesi hemen yavaşlamıştı. Kim uykuya bu kadar çabuk dalabilirdi ki?

Bir öksürük sesi beni yerimden zıplattı. Askerin biri kafasını içeri sokarak, “Lambaları kısayım mı, bayan? Maltızları da canlandırabilirim,” dedi.

“Teşekkürler.”

Yapılması gereken işleri, evimde olsaydım benim yapacağım angaryaları yaptı. Bir zamanlar *benim* diyebileceğim evdeki işlerimi. Kalbimde alevlenmeye başlayan kargaşa beni huzursuz etti. Tilly Yenge ve Jonatan Amca bana ihanet etmişlerdi, ama yine de Andevai'nin beni almasına izin vermeden önce kurtarmak için çabalamışlardı. Aldatmacanın ortaya çıkmasından sonra ne olmasını bekliyorlardı acaba?

Sonuçlar beni ne kadar üzse de, beni ölümcül bir tehlikeye attıklarını bilmediklerine inanmak zorundaydım. Ömür boyu sürecek bir esarete yolladıklarını düşünmüş olmalılardı. Barahal'lar nasıl hizmet edeceklerini bilirlerdi, bu onların geçim kaynağıydı. Daniel'in sözleşmeden haberi var mıydı peki? Neden o ve annem, Camjiata'nın hapse atılmasından

hemen sonra Adurnam'dan kaçmışlardı ki? Bundan tam on üç yıl önce. Barry ailesinin Eko'daki felaketten kaçtığı yıl. 1824 bayağı olaylı geçmiş, değil mi?

Dışarı çıkıp arapsaçına dönmüş düşüncelerimden kurtulmayı düşünüyordum ki ayağa kalkar kalkmaz ayaklarım titredi, neredeyse düşüyordum. Sendeleyerek boş yatağa doğru ilerledim ve sertçe oturdum. Titriyordum. Uzanacak ve üzerime battaniye çekecek gücü zar zor bulabildim. Yorgunluktan titreyerek gözlerimi kapadım ve uykuya daldım.

Rüyamda, şarkı söyleyen bir adam vardı. Tellerine asıldığı arpla bu dünya ile diğeri arasında bir yol açmıştı: saf sestten, pırıl pırıl gümüş renginde bir nehir. Rory kıkırdadı ya da mırlamış da olabilir. Sonra bağırışlar ve silahların takırtısıyla derinliklerden yüzeye çıkıp, gece karanlığına bürünmüş çadırdan uyandım. Çok fena bir soğuk vardı, ama yine de kömürlerden artakalan son sıcaklığı hissedebiliyordum. Kafamı diğer yatağa çevirdiğimde, közlerin kırmızı parıltısı kimsenin olmadığını görebileceğim kadar kuvvetliydi.

Rory'nin döndüğünü sadece rüyamda mı görmüştüm?

Düşünmek onu çağırmaya yetmiş gibi, çadıra geri döndü. O mırlayan tarzıyla kıkırdıyordu. Sinsi sinsi etrafta dolandı, belli ki uyanık olduğumun farkında değildi. Bu geç saatte nereye gitmişti ki? Kalkmak ve neler olduğunu sormak istedim, ama ne uzuvlarımı ne de dudaklarımı kıpırdatabildim.

Diğer yatağa uzanıp tekrar battaniyelerin altına girerken, "Uyumana devam et, ufaklık," dedi. "Büyücü ve askerleri surları aşmaya çalıştı, ama kuyruklarını bacaklarının aralarına kısıtıp kaçmak zorunda kaldılar."

Kendimi birden şafağın loş ışığında buldum. Gözlerim açıktı, bacaklarım seğiriyordu. Aşırı soğuk havada derin bir nefes aldım. Rory ise pineklemesine devam ediyordu. Soğuktan titreyerek battaniyelerin altından sıyrıldım ve botlarımla eldivenlerimi giydim. Aceleyle çadırken çıkarken sabah ihtiyaçlarını gidermek için benim gibi lazımlık taşımak

zorunda olmayan askerlere içinden küfür ettim. Dün gece içtiğim şarap idrar keseme baskı uyguluyordu.

Etrafımı gözlemlemek için bir süre durdum. Nöbetçiler surların, lambalar arkasında kalan çadırının çevresini sarmıştı. Alçak seste konuşan insanların gergin konuşmaları kulaklarıma kadar geliyordu. Surların içerisinde bir araya toplanmış yapıları taradım teker teker. Tapınak en yüksek noktada, güneşin ilk ışınlarını toplayan —koyu ve kalın bulutlara bakarak, bugün güneş açmayacağını rahatlıkla söyleyebilirim— sütunların üzerinde dikilmiş duruyor; dışarıda yakılan ocağın ateşi çatısının altında hâlâ yanıyordu. Mutfağın bulunduğu barınağın kepenkleri sıkıca kapatılmıştı. Rahiplerin kaldığı kulübenin bacasından ise çizgi halinde duman yükseliyordu. Kamptaki tek kadın olarak kendimi garip hissediyordum, sihrimi konuşturdum ve sinsice tuvaletin içine sokuldum. İşimi gördükten sonra dışarı, bulanık kış şafağının geçmek bilmeyen loş ışığına çıktım tekrar.

“Lanet olası buz büyücüsü! O ve onun lanet soğuk çeliği!” Lord Marius uzun adımlarıyla ve aşırı Kelt kızgınlığıyla görüş alanıma girdi. “Onlara malikemede göstereceğim. Sana söylüyorum, Dört Aylar Hanesine bir aracı göndereceğim ve akıttıkları kanın bedelini ödemelerini isteyeceğim. Tek kesik. Lanet olası tek bir kesik. Ve ruhunu bedeninden kopardılar. Onlardan nasıl nefret ediyorum, anlatamam!”

Beni görmeden yanımdan geçti. Peşinde bir asker ve dizginlerinden tuttuğu iki at vardı. Atlardan birinin üzerine örtüye sarılmış ve eyere bağlanmış bir ceset konmuştu.

Daha geride, yetişmeye çalışan Amadou, “Marius, sence bu akıllıca bir hareket olur mu?” diye seslendi. Çeketinin kolu lekelenmiş ve sırtına, yere düşürülmüş gibi, otlar yapışmıştı. “Tek başına gidersen kolay bir hedef olursun.”

“Ölmem durumunda tüm sorumluluğu Dört Aylar Hanesinin üstlenmek zorunda olduğumu bile bile, güpegündüz Tarrant Prensi’nin kuzenine saldırmaya cesaret edemeyecek-

lerdir. O adı buz büyücüsü, nasıl olur da *benim* kampıma sızabileceğini ve benim —*benim!*— korumam altında olan birini kaçırabileceğini düşünecek kadar salak olur, aklım almıyor. Gidip takviye kuvvetlerini göndereceğim. Tarrant ailesinden birine hakaret etmenin ne demek olduğunu görecekler!”

Beni gördüğüne dair bir işaret olmaksızın, atına bindi ve peşine taktığı diğer bir atla birlikte, tek başına, surların içinden atını sürdü.

Emir vermeye alışkın bir sesle, “Kampı toplayın,” dedi Amadou.

Adamlar hemen emri yerine getirmek için koşturdular. Akademideyken onun mütevazı biri olduğunu düşünmüştüm, bu özelliği onu çekici bulmamdaki etkenlerden biriydi hatta. Tanıştığım en kendini beğenmiş genç olduğunu s ylediysem bile, bunu sadece Bec’ye satas mak için yapardım. Şüphesiz, Andevai ile karşılaştırıldığında, Amadou Barry’nin kibri bahsetmeye değmeyecek kadar azdı.

Çadıra doğru yürüdü, bu sırada Rory de girişte belirmişti. Kısaca konuştular. Amadou arkasına dönüverdi ve beni görmeden kampı inceledi. Sonra kardeşime döndü ve bilmiyorum der gibi omuz silkti. Rory de, benim tam olarak nerede olduğumu çok iyi bilmesine rağmen ona söylemedi.

Ocağın bitişiğine oturdum ve üzerimdeki örtüyü silkeledim.

“İşte orada,” dedi Roderic.

Sefir Amadou Barry bana doğru yürüdü. “Umarım güzel bir uyku  ekebilmi sinizdir, k  k hanım.”

“O askere ne oldu?”

“Soğuk  elik. Birkaç ufak yaralımız var, ama ne yazık ki bir kişiyi kaybettik. Kampın toplanması ile birlikte burayı hemen terk edeceğiz. Tatar yaylarıyla size ateş etme ihtimaline karşın tam ortamızda yer alacaksınız. Görünüşe bakılırsa onları püskürtmüş görünüyoruz, bu sabah ortalıklarda onlardan bir kişi bile yok.”

Benim için bir adam kendini feda etmişti.

Kutsal Tanit, bu ölen kulunun yolculuğu rahat geçsin. Ailesine de huzur ver, lütfen.

Alçak bulutlar yeryüzünü kararttı. Biz de moralimiz bozuk, tatsız yolculuğumuza başladık. İlerleyen vakitlerde yağmur da bize eşlik etti.

Bir sonraki gün, öğleden sonra geç bir saatte, başka bir sorunla karşılaşmadan, Adurnam'a ulaştık.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Bee'yi kimse uyarmamıştı. Kapıyı bir hizmetçi açtı. Eşik-ten geçtik ve ardından Amadou'nun arkasından oturma odasına girdim. Başta, Amadou'nun bedeni Bee'nin beni görmesini engelledi. Haddini aşmış akşam karanlığının loş ışığına ek olarak yakılmış lambaların aydınlattığı geniş odayı incelemeye başladım. Duvar kırmızı, siyah ve sarı renkteki iç içe geçmiş V şeklinde çizgilerle boyanmıştı. Kertenkele figürleri oyulmuş meşe ağacından bir rafın altındaki şöminenin içine metal hatlı bir soba yerleştirilmişti. Yayıdığı sıcaklık o kadar fazlaydı ki terlemeye başladım ve de ne kadar kirli olduğumu düşündüm. Nefes almakta zorlanıyordum.

Roma tarzı kanepelerin birinde Tilly Yenge yaşlarında, gururlu görünümlü bir kadın oturuyordu. Üzerinde göz alıcı turuncu ve yeşil renklerinde işlemeli bir elbise vardı. Bir kuaförün elinden çıkmış örgülü saçları ve omuzlarına kadar sarkan halka şeklindeki altın küpeleri vardı. Afrikalı bir sülaleden gelen seçkin, zarif ve güzel bir kadındı; Amadou ona çok benziyordu. İkiz kız kardeşler masanın karşılıklı köşelerinde taburelere oturmuş, boncuk, sıkke ve benzer ufak cisimleri bir zincire dizmekle meşguldüler. Yaptıkları işi bırakıp neşeli gülücüklerle bakışlarını bize çevirdiler.

Ve haykırdılar: “Amadou!” Sonra arkamda duran Roderic’e göz attılar ve bakışlarını hemen kaçırdılar.

Amadou teyzesine doğru yürümeye başlayınca Bee’yi gördüm. Bir diğer kanepede oturmuş, sol elinde bir kalem, kucağındaki karalama defterinin açık olan sayfasına, kaşlarını çatarak bakıyordu. Biraz sevinçten ama daha çok bunca zaman sonra onu canlı ve iyi görmenin verdiği rahatlıktan kıkırdadım. Ama bu kadar kızgın olduğu neydi ki?

Kıkırdamamı duydu ve kafasını kaldırdı. Kulakları sağır eden bir ciyaklamayla, karalama defterini ve kalemini odanın diğer tarafına fırlatıp ayağa fırladı. Yüz ifadesi tamamen değişmişti. Aramızdaki mesafeyi hızla kat edip kollarıma atladı. Eğer Bee beni kollarıyla ezmeyip nefes almama izin vermiş olsaydı ağlayabilirdim.

Bir süre bu konumda, birbirimize sıkıca sarılarak durduk. Bastonum ikimizin arasında kalma şansızlığına uğradı. Düşünemiyordum. Tekrar bir araya gelmiştik. Ve tüm önemli olan da buydu.

Nihayet, gözlerimi açtım. Bee’nin kafasının üzerinden, Amadou’nun teyzesine kendini tanıtan Roderic’i izledim. Çok açıktı ki teyze onu, en az onun kendisini bulduğu kadar, çekici bulmuştu. Amadou, kendisi ve Rory için iki tabure çekti ve teyzesinin karşısına oturdular. Rory ikizlere gülümsemeyi tercih ederken Amadou konuşmak için teyzesine doğru eğildi.

Bee ilgimin kaydığını fark etmiş olmalı ki beni bıraktı. Derin bir nefes aldıktan sonra, içeri girdiğimden beri yok saymış olduğum, Bee’ye sığınak sağlamış kadına doğru yalpalayarak ilerledim. Çok ince ve cana yakın bir kadındı. Yeğenleri de her ne kadar bu sıcak karşılamayı hak edecek kadar akademide onlara nazik davranmadığımdan emin olsam da, çekingen bir biçimde beni tekrar görmekten ne kadar memnun olduklarını belli ettiler.

Onu tekmelemek zorunda kalmamayı umarak Bee’ye,

“Beatrice, üvey kardeşimi hatırlarsın. Onu görmeyeli kim bilir ne kadar oldu,” dedim.

Neyi gizlediğimi anlamak için bir bakış attı, sonra kollarını Rory’ye doladı.

“Sevgili Rory’mizi *nasıl* unutabilirim ki!” Akıllıca ama abartılı bir biçimde, iki yanağından öptü. Rory’nin bu sıcacık kavuşmayı beklemediği çok belliydi.

Bakışları, dikenleri çok zehirli bir gülle karşı karşıya kalmış gibi, yardımımı istiyordu.

Bee geriye çekildi ve son bir kere daha alıcı gözle Rory’ye baktı. Sonra ateş püsküren gözleriyle Amadou’ya döndü, her an bıçağını çıkarıp saplayabilir... ya da dudaklarına yapışabiliirdi. İkisinden biri, ama hangisi bilmiyorum. Amadou elini alnına götürdü ve yalvaran gözlerle teyzesine bakıp kendisini kurtarmasını istedi.

“Oturun, lütfen. Beklenmedik bir durum oldu bu,” dedi teyzesi.

Su ve ardından kahve, şekerle kaplı zencefil ve kiraz getirildi. Amadou, kısa ve öz şekilde, Cold Kalesi’ndeki ufak maceramızı anlattı. Lord Marius’un hâlâ aramıza katılmamış olması nedeniyle endişeli olduğunu rahatlıkla görebiliyordum. Teyzesi de bunu fırsat bilerek, o ve kendisinin dışarı çıkıp prensin sarayına göndermeleri için bir haberci ayarlamayı önerdi. Yanlarına ikizleri de alıp bizi yalnız bıraktılar. Teyzesi durumu o kadar kusursuz yönetmişti ki bunu kasten yaptığını anlamam biraz süre aldı.

Yumrukları belinde, gözlerini Roderic’e dikmiş Bee sordu: “Peki, sen kimsin, söyle bakalım? Nasıl oldu da masum kuzenimi seni *erkek kardeşi* olarak çağırmaya ikna ettin?”

Rory gayet gamsızca en yakın kanepeye oturdu, bacaklarını uzattı ve arkaya yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Doğru olan bir şey için kendimi savunmaya ihtiyacım yok.”

Böylece iki iradenin çarpışması başladı. Belli ki, her ikisi de ilk göz kırpan olmak istemiyordu.

Bir elimi bastonumun üzerinde yukarı aşağı gezdirirken, “Gerçekten de erkek kardeşim. Veya en azından olabilir, eğer aynı babaya sahipsek.”

“Saçı benziyor,” diye kabul etti Bee, hoşuna gitmese de. “Yüzlerinizde de bir benzerlik var. Belki. Neden bir bastonun var, Cat?”

“Geceleri kendimi korumak için. Başıma neler geldiğine inanamayacaksın.”

Kaygılı bir şekilde bir fırtınanın haberini veriyormuş gibi, “Bundan emin olma,” dedi. Rory’nin yanındaki kanepeye kendini bıraktı, ama ne yaptıklarıyla ilgilenmediği zamanlarda kız kardeşlerine yaptığı gibi o yokmuş gibi davranıyordu. Ben odanın diğer tarafında karalama defterini ve kalemini toplayıp, ona geri verirken bakışlarıyla beni takip etti. Karşısındaki kanepeye geçtim ve parmaklarımı nakışla süslenmiş ipek kumaşın üzerinde gezdirmeye başladım. Hayatım boyunca bu kadar pahalı bir kumaşa dokunmamış olduğumdan emindim. Ev, aynı Amadou Barry gibi son derece mütevazıydı, ama mobilyalara, tertibata biraz dikkatli bakınca daha lüks bir evde oturmamalarının tek sebebinin, onlar böyle istediği için olduğu anlaşıyordu.

Karalama defterini göğsüne bastıran Bee endişeyle konuşmaya devam etti. “*Şu an* her şeye inanabilirim. Öz babamın ve öz annemin, beni büyücü Hanesine teslim etmelerini söyleyen yıllar öncesinde kalma bir sözleşmeye bağlı olduklarını bilerek, rol yaptıklarına ve sevgili kuzenimi aşağılık bir büyücüye verdiklerine rahatlıkla inanabilirim mesela.”

Bir parmağımla kusursuz bir gülün incecik kırmızı dikişlerini takip ederken, “Biliyor muydun?” diye fısıldadım.

“Biliyor olsaydım eğer, hiç sesimi çıkarmadan benim yerime seni kurban etmelerine izin verir miydin sanıyorsun?”

Gözyaşlarım birikti. Boğazım düğümlendi hayır cevabını verirken. “Bunu bir an olsun düşünmedim.”

Elimi kavradı. Bileğimdeki bana verdiği bileziği çevirdim ve onun bileğine geçirdim. Böylece barış da sağlanmış oldu.

Bileziği tekrar tekrar çevirirken öfkeyle, “İkimiz de enayi yerine koyulduk. Kullanıldık. Bize yalan söylendi. O kadar kızgınım ki her an—” Yüzündeki duygular baş döndürücü bir hızla değişiyordu.

Rory öne doğru eğildi. “Her an *ne*? Can kulağıyla seni dinliyorum.”

Kız kardeşleri onu sinirlendirdiğinde yaptığı gibi, dışlayarak ve küçümseyerek, “Lafın geliyordu, seni kör olasınca,” dedi Bee ve devam etti: “Burada oturup, bu harika ve şaşılacak derecede zengin olan insanlara, üzgün ve yoksul bir Barahal’a cömertçe barınak, yemek ve de yatak sağladıkları için minnettar olmak dışında yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Sustu ve utancından hafifçe kızardı.

“Bee!” dedim.

Ayağa fırladı, hızla pencereye gitti ve yüzünü bana döndü. “Başına neler geldi kim bilir, bense kendi ufak sorunlarımdan şikâyet ediyorum. Çok bencilim.”

Beni şaşırtarak, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Koştum ve ona sarıldım. Beni itti ve öyle bir şiddetle küfretti ki gülmek zorunda kaldım. Gözyaşlarını sildi ve her an onu öldürebilirmiş gibi Rory’ye baktı. Rory ise gözlerini kapatmış, burada değilmiş gibi davranıyordu.

“Bee! Ne oldu, anlatır mısın?” diye zorladım.

Haykırdı: “Hayır, önce sen anlat. Sana ne yaptılar?”

“Her şeyi anlatacağım, ama önce seni duymak istiyorum ki plan yapmaya başlayabileyim.”

Bir avucunu çok iyi parlatılmış pencere camlarından birine dayadı. Bahçedeki porsuk ağacından çitler, kış sezonunda en açık yeşil tonlarını giymişlerdi; yan yana dizilen yapraksız meyve ağaçları, birkaç yuvarlak ambara doğru bir yol çiziyordu; ambarların bir kısmı ise, çit görevi gören söğütlerin ardına gizlenmişti. Daha da ileride ahırlar ve çamaşırhane vardı. Yüksek dış duvarların önü, yapraklarını hiç dökmeyen, keski-

lip düzeltilmiş porsuk ağaçları ile kaplıydı; evi büyüye karşı koruma görevini üstlenmiş görünüyorlardı. Adurnam'daki bir ev için çok büyük bir arazisi vardı.

Bekledim ve o da anlatmaya başladı:

"Büyücü seni götürdükten sonra neler olduğunu tahmin edersin. Annem ve babam bütün gece uyumadılar. Kıyafetler, gerekli eşyalar ve babamın özel yazışmaları birkaç sandığa dolduruldu."

"Andevai'nin, yani büyücünün Jonatan Amca'ya verdiği pakete ne oldu?"

"Hemen yaktılar, tümünü. Senin bulduğun kitabı da yaktılar."

"Romalıların Yalanları."

"Evet. Ama onlar başka bir yöne bakarken ateşten aldım ve Daniel Amca'nın günlüklerinin arasına sakladım."

"Günlükleri bıraktılar mı? Bunun nasıl yapabilirler?"

Bilmiyorum der gibi omuz silkti. "Akşam karanlığı çökmeden evi terk ettik ve doğruca limana gittik. Babamın eski adetleri hatırlatması sonucunda Kenaani'li kaptan bizi gemisine almak zorunda kaldı. Gemideki kamaraların birinde beklerken annemle babam bana gerçeği anlattılar. On üç yıl önce, Dört Aylar Hanesi, Hassi Barahal klanını bir sözleşmenin altına girmeye zorlamışlar. Büyücülerin, Barahal'ların hem Camjiata için hem de ona karşı savaşan prensler ve büyücü Loncaları için casusluk yaptığına dair ellerinde kanıtlar varmış. Bu çift taraflı casusluğun gizli kalması karşılığında, büyücülerin, en büyük Barahal kızına, o reşit olmadan önce herhangi bir vakitte, el koyma hakkı olacakmış. Bu kız benim, Cat. İstedikleri bendim, sen değil."

"Biliyorum."

"Annemle babam, bunu öğrendikten sonra onları affetmemi nasıl bekleyebilirler ki?"

"Bee..."

"Bırak da bitireyim. Dalgaların yönü değişir değişmez

gemi hareket etti. Liman kılavuzunu, beni gizlice sandalına alıp limana geri döndürmesi için tatlı sözlerle kandırdım. Gemi dalgaların yönü yüzünden geri dönemeyeceği için Gardir'e bensiz gitmek durumunda kaldılar. Umarın güverteden düşüp *boğulduğunu* zannetmişlerdir!"

"Bee!"

"Gerçekten istediğimden değil! Kızlara bunu yapamam! Bir not bıraktım. Hanan ile Astraea'nın endişelemelerini istemedim. Onları yataklarından kaldırıp, o korkunç soğukta giydirirken o kadar korkmuşlardı ki. Shiffa, Evved ve aşçı da gitti; ama Pompey ile Callie kaldı. Eve yürüdüm. Biliyormusun Cat, kilerde neredeyse hiç yemek yoktu ve evde sadece bir haftalık kömür vardı ayrıca hiç para da yoktu. Eğer kaçmak zorunda kalmamış olsaydık nasıl yaşayacaktık, bilmiyorum!"

"Ama—"

"Pompey köye, ailesinin yanına döndü. Satabileceği şeyler verdim yanına, kıdem tazminatı olarak düşündüm. Ama Callie'nin gidecek hiçbir yeri, hiçbir akrabası yoktu. Onu sokağa atamazdım. Annemle babamın geride bıraktığı bazı şeyleri sattık. Mutfağı ısıtmak için yeterli kömürümüz ve bize iki ay yetecek kadar tahılımız olduğundan emin olduktan sonra — Callie en ucuz yiyecekleri hangi pazarda bulabileceğini çok iyi biliyordu— okul müdürü ile konuşmak için akademeye gittim. Dört Aylar Hanesiyle benim adıma temasa geçmesini istedim ki seninle kendimi değiş tokuş yapabileyim."

"Bee!"

"Ama ilk önce yapılan töreni kendisine anlatmamı istedi. Hani ikimizin tanık olduğu töreni, hozanı içeri çağırdıktan sonraki kısmı."

"Ozan, hozan değil," diye düzelttim. Sonra ekledim: "Annemsen yukarıdaydın. Aşağıda olanları görmemiştin ki."

"Ama gizlice bakmıştım! Beni dinledikten sonra, vasalar gereği bir evin reisinin henüz reşit olmayan kimse verene ı-

tediği kararı verebileceğini söyledi. Daha da kötüsü, büyüyle zincirlenmiş bir evliliğin taraflardan biri ölmedikçe bozulamaması.” Bileğimi sertçe kavradı. “Seni öldürmeye çalıştılar, değil mi, Cat? *Değil mi?*”

Ancak boğuk bir fısıltıyla, “Evet,” diyebildim.

“Ama o lanet olası büyücülerden kaçabilmişsin! Cat, geri döndün. Bunu yapabileceğini biliyordum.”

Uğradığı haksızlıkların verdiği kızgınlıktan, bir yandan da duyduğu gururdan yüzü kıpkırmızı olmuş, ıslıl ıslıl parlıyordu. Bu büyülu güzellik onu çağırması gibi, kapı açıldı ve Romalı sefir Amadou Barry odaya daldı. Bee’yi görünce, kayaya toslanmış gibi dondu kaldı ve gözleri ona kilitlendi.

Otoriter bir biçimde, “Burada istenmiyorsun,” dedi Bee ve söylediğini bir eliyle destekledi.

Amadou ağzını açtı, kapadı ve dışarı çıktı. Kapı da arkasından çat diye kapandı.

Andevai olsaydı geri çekilmez, kesin tartışmaya başladılar. “Eskiden olsa o güzel gözleri ve hoş tavırları karşısında dizlerin titrerdi.”

“Eski Amadou yok artık. Bunu ise tanımıyorum.”

“Burası çok ısındı. Sanırım, gidip biraz serinleyeceğim. Ne oldu ki?”

Aynı on üç yaşındaki Hanan’ın büyük kardeşini sinirlendirmek için yapacağı gibi, “Onu seviyor, onu seviyor,” dedi Rory.

Bee kollarını kavuşturdu ve ona parladı: “Kozlarımızı paylaşalım istersen, sevgili kuzenim. Bakalım kim kazanacak, ne dersin?”

Rory, Bee’nin herhangi bir erkeği yerle bir edebilecek bakışlardan hiç etkilenmemiş gibi güldü ve karşılık verdi. “Kızgın olduğunda çok tatlı oluyorsun. Şuracıta yiyebilirim seni.”

“Dene istersen. Bana o uslanmak bilmeyen, şımarık küçük canavar Astraea’yı hatırlatıyorsun.”

“Sen de bana küçük kız kardeşimi. Cat değil, diğerini. Kendisine ilgi gösterilsin diye sürekli miyavlayan o bencil ve karşısındakini hayattan bezdiren ufaklığı.”

İşler daha da çirkinleşmeden araya girdim: “Bee, şaka yapmıyor. Gerçekten seni yiyebilir. Şimdi söyle bakalım, okul müdürü başka ne anlattı?”

“Kesinlikle eve dönmemem gerektiğini söyledi. Dört Aylar Hanesi büyük olasılıkla peşimden gelirmiş. Köpeğini—”

“Köpeği?” diye sordu Rory, dudaklarını yalayarak.

Sabırsızca, “Asistanı, doğudan gelen albino,” diye cevap verdi Bee. “Neyse, köpeği keşif yapmaya gitti ve döndüğünde, Dört Aylar Hanesi üniformaları giymiş askerlerin evimin dışında konuşlanmış olduklarını söyledi. Okul müdürü de bunun üzerine beni korumayı teklif etti. Amadou Barry’yi çağırdığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Meğerse Amadou öğrenci falan değilmiş. Roma için çalışan bir ajanmış.”

“Bir sefir.”

“Evet, okul müdürü de öyle bahsetti ondan.” Ani ve garip, hatta alaycı, bir gülümseme belirdi yüzünde. “Ve çok akıllı olduğumdan, o kitabı akademiye getirenin Sefir Amadou Barry olduğunu keşfettim.”

“*Romalıların Yalanları* mı? Neden Romalı bir sefirin öyle bir kitabı olsun ki?” Sonra Shiffa’nın sözleri aklıma geldi. “Tabii eğer bir şifre kitabı değilse. Bir Barahal’ın yazmış olduğu bir kitap. Düşündüğün şey yoksa?”

“Akademiye girip Barahal kızlarının gözüne girmeye çalıştığı mı? Bu kızların ailesinin bir şeyler biliyor olabileceğini düşündüğü için mi?” Kirpiklerini kırpıstırdı ve sonra zalim bir gülümsemeyle, “Babamın kitabı yaktığını söyledim,” diye ekledi.

“Buraya nasıl geldin?”

“Başka şansım yoktu. Okul müdürü, bir büyücü Hanesinin bile Roma’yla bağlantıları olan bir ailenin evine zorla

gırmeye cüret edemeyeceğini söyledi. Ancak burada ne kadar güvende olsam ve bana ne kadar iyi bakılıyor olsa da, aslında güzel bir kafese hapsedilmiş bir kuştan başka bir şey değilim. Bunca zaman dayandım çünkü sen gelene kadar büyücü I Iannesinin pençelerinden uzak durmam gerekiyordu.”

Şüpheli gözlerle ona baktım. “Tek sebep bu olamaz.”

Yüzü kızardı. “Evet, Amadou’yu her gün görmem ve de onunla içli dışlı olmam gerekiyordu... her gün. Ben de, Callic’nin rahatsız edilmediğinden emin olmak ve senin dönüşünü kaçırmamak için okul müdürünün köpeğinin evimizde konuşlandırıldığını bilerek, huzur içinde ve hatta hevesle haftalar boyunca burada kalmaya devam ettim. Ve sonra — titredi— “ve sonra o beni öptü.”

Rory sırtıttı. “Adam sana abayı fena hâlde yakmış, tatlım.”

Kızarak, “Kabalaşma, Rory,” dedim.

“Teyzesinden —ona ‘Anne’ diyor— habersiz hiçbir şey olmaz burada,” diye mırıldandı Bee. “Benimle özel olarak konuştu. En azından o nezaketi gösterdi. Dediğine göre çok hoş ve düzgün bir kadınmışım ama anne tarafından bir prensin ve baba tarafından bir Valerius torunu olan bir genç adamın—”

“Aristokrat Valerius ailesini mi kastediyorsun?” diye haykırdım.

“Sadece o da değil, Valerius Messalla soyundan bahsediyorum.”

Ruhsuz bir biçimde, “Burnundan nasıl soluduğuna dikkat edecek olursak eğer, sanırım bu terim bana olduğundan farklı bir anlam taşıyor senin için,” diye dikkat çekti Roderic.

Ellerimi göğsüme bastırarak, “Roma konsülü ve Kart-Hadaşt’a karşı tek kayda değer zaferi elde ettiği iddia edilen kumandanının soyundan olanlar anlamına geliyor. Kenaani’lerin başlıca düşmanları. Ayrıca kendi aristokrat klanları dışından bir kimseyle de asla evlenmezler,” dedim.

“Bundan pek emin olma. Amadou’nun annesi soylu bir

Fulani stülesine gitmiş. Nitekim babası asil Fulani kanından. Bankacılar aynı zamanda ve acayip zenginler. Valerius kanından bir Romalı kadınla evlenmiş *babası*. Ama bunları umursamıyorum, Cat. Romalılarla yapılan savaşlar çok eskiden olmuş. Teyzesi çok nazıkçe de olsa, biz Barahal'ların onların *mertebesinde olmadığını* açıkça ifade etti. Aramızda bir şeyler olmasına niyetlenemeyiz bile. Ve sonra o... o... beni buldu ve öyle şevkle konuştu ki başımı döndürdü. Bana çiçek evliliği teklif etti, sanki ben bir yıl boyunca onun yatağını paylaşmaya ve sonrasında da herhangi bir fahişe gibi ortada bırakılmaya çok meraklıymışım gibi. Biliyorsun, biz Fenikeli kadınlar hakkında insanlar bunu düşünüyor. Bu aşâğılık teklifi ile ilgili ne yapması gerektiğini tam olarak söyledim ona. Sonra o da defalarca özür dileyip davranışının kabul edilemez olduğunu kabul etti ve kesinlikle hakaret etmek gibi bir niyeti olmadığını ancak bana olan duygularıyla başka türlü nasıl baş edeceğini de bilmediğini söyledi."

"Ah, Bee," diye fısıldadım.

Rory yumuşak bir ısıklık çaldı.

Kelimeleri yutarak, "İşte, söyledim nihayet ve de çatlamadım," dedi ve aniden ağlama krizine tutuldu, ta ki hıçkırarak ağlamalarını saçma bulan insanların en sonunda yaptıkları gibi gülmeye başlayana dek. "Ah, Cat. En kötüsü de, bir sonraki gece seni ve Cold Kalesi'ni rüyamda gördüm. Sefir Amadou Barry'ye daha öncesinde, adet gereği merhabalaşma ve vedalaşma sözleri dışında, ona bir daha tek bir kelime dahi etmeyeceğimi söylemiştim. Sonra da gidip söylediklerimi yutmak zorunda kaldım ve kafası karışmış aptal bir kızın gerçekleşmesi imkânsız hayalinin peşinde koşmasını istedim."

"Ve o da dedi ki?"

"Erkeklerden nefret ediyorum! Hemen evet dedi ve hiç istemeyerek yaptığı hakareti affettirebilmek için daha fazla ne yapabileceğini sordu bana. Ama artık buradasın ve tek önemli olan da bu. Evet, ben anlatacaklarımı bitirdim. Bir planım var mı artık? Şimdi, sen anlat bakalım."

Roderic'e başımla bir işaret yaptım ve o da, emir almış bir asker gibi, ayağa kalkıp kapıya dayandı. Böylece biz komple planı yaparken içeri kimse dalamayacaktı.

"Mansanın askeri birliği peşimde, bu doğru. Sanırım, en iyisi gündönümüne kadar Barry ailesinin yanında kalmak. Bir kere sen reşit oldun mu Dört Aylar Hanesinin senin üzerindeki sözleşmeden kaynaklanan hâkiniyeti ortadan kalkacak."

"Eğer beni gerçekten istiyorlarsa bir yol bulacaklardır, yanılıyor muyum?"

"Evet, bunu engellemek için de bir plana ihtiyacımız var. Ama gündönümünden sonra, belki, mansa *beni* öldürmek zorunda olduğunu düşünmez. Kabul etmeliyim ki bu da beni oldukça memnun eder. Eğer Barry ailesi, Rory ve bizim yanlarında kalmamıza izin verirlerse dinlenmek için iki günümüz daha olacak demek—"

Roderic bir elini kaldırıp sus işareti yaptı. Omuzları gerildi, "Cat, burnuma iyi kokular gelmiyor," diye mırıldandı.

Bee'ye baktım, hâlâ pencerenin yanındaıydı. Kaşları çatılmıştı. Roderic'in yanına süzıldüm. Eve ön kapıdan girip, oturma odasına büyüdüğüm evinkine benzeyen uzun bir girişten geçmiştik. Paltolarımız ve pelerinlerimiz girişte asılıydı. Kulağımı kapıya dayadım ve ön kapının kapanışını ve ardından karşılıklı selamlaşmaları duydum.

"Seni daha önce bekliyordum, Marius!"

"Ben de daha önce gelmeyi umuyordum, ama kuzenim beni alıyordu. Bunu sevmedim, Amadou. Kuzenim, söz konusu durumda Dört Aylar Hanesine istediklerini vermemizi söyledi."

Kanım dondu.

"İki genç kadını da büyücülere teslim etmemiz mi isteniyor?" diye sordu Amadou.

"Korkunç haberlerim var. Camjiata adadaki hapisneden kaçmış."

Kötü haber kaburgalara saplanan bir bıçak gibi olabiliyor. Girişteki Amadou Barry'nin nefesinin bir anda kesildiğini duydum.

Marius devam etti. "Ve kız da, yeni bir ordu kurmadan önce onu bulabilmek için çok gerekliymiş."

"Catherine Hassi Barahal mı?"

"Hayır. Diğeri."

"Ama Dört Aylar Hanesi, Catherine Barahal'ı öldürmeye çalışıyor."

"Kuzenim bana ne dedi, biliyor musun? Ona söylediğim sözler aynen bunlardı çünkü. Dedi ki," —tam bu noktada, aynı farklı bir role bürünen bir oyuncu gibi, Lord Marius'un sesi hicvetmek amacıyla genizden gelen bir tenora dönüştü— "Bir kişinin ölümünün, Camjiata'nın yükselişi sonrası felakete uğrayacak on binlerinki yanında hiçbir önemi yokmuş. Ve ben de ona ne dedim, biliyor musun?"

Amadou araya girdi. "Beatrice'le, onu güvende tutabilecek başka birisi evlenebilir."

"Tabii ki hayır! Bu karasevdadan kendini ne kadar çabuk kurtarabilirsen geceleri de o kadar rahat uyumaya başlayabilirsin. Dediğim şuydu: 'Diğerini öldürmek zorunda kalmamak için, bu kızla diğer büyücülerden biri evlenemez mi?'"

Roderic'i bileğinden yakalayıp Bee'ye doğru çekti. "Bu evlilik işleri genç kadınlar için giderek tehlikeli bir hâl almaya başladı. Buradan bir an önce gitmeliyiz."

"Harika, sıkılmaya başlamıştım çünkü. Ben dikkatlerimi dağıtıyorum."

Bee'nin eli pencerenin koluna gitti. "Nasıl?"

"İnanmazsın," diye cevap verdim.

"Nelere inanabildiğimi bilsen şaşardın," dedi hemen. "Biliyorsun, babanın günlüklerini ben de okudum."

"O benim babam değil." Sözcükleri bu kadar küstahça söylemeyi düşünmemiştim, ama öyle oldu.

Bee, Roderic'e bakarak, "Şaşırt beni, kuzen," dedi. Sonra

pencerenin kolu rahatlıkla çevrildi. Bu, evdeki her şeyde olduğu gibi usta bir işçiliğin ürünüydü. İki adam, girişte alçak sesle tartışmaya hâlâ devam ediyordu. Artan rüzgârın salladığı dalların hışırtısı geldi dışarıdan. Akşamın karanlığı ve sonra da gece bizi gizleyecekti, ama aynı zamanda hava iyice soğuyacaktı da.

Bir elim bastonumun kabzasında —gecenin yaklaşması ile birlikte hayalet kılıç yavaş yavaş görünmeye başlamıştı— “Pelerinlerimiz ve paltolarımız olmadan dikkatleri üzerimizde toplarız. Bir sikkem var, ama donarsak ne işe yarar ki?”

Bee karalama defterini korsesinin içine tıktırdı. “Callie ucuz kıyafetler bulabileceğimiz, geceleri açık olan bir pazar göstermişti bana. Bahçe duvarını nasıl aşacağımızı da biliyorum ayrıca.” Bir ayağını denizliğin üzerinden dışarıya sarkıttı. “Hadi gidelim.”

Rory’ye baktım.

“Sizi bulurum,” dedi.

Bir elini tutarak, “Asker olduklarını unutma,” dedim.

Gülümsedi ve kendinden son derece emin bir biçimde, “Diğerleri de öyleydi,” dedi.

Bee fısıldadı. “Onu öldürme.” Rory’nin ellerini kavradı. “Lütfen...”

“Sevgili kuzenim, eğer seni mutsuz edecekse o zaman buna kalkışmam bile.”

Bee başını salladı ve bahçeye atladı. Sonra da en yakın çalı çitin arkasına gizlenmek için koştu.

“Rory...” Gerisini getiremedim, sözcükler bilenmiş bir bıçak kadar keskindi.

“Siz uzaklaşana kadar onları oyalayacağım. Sonra ben de kaçacağım. Cat, eğer bu bedende beni öldürtürlerse gerçekten yok olup gider miyim yoksa kendi topraklarıma döner miyim, bilmiyorum. Ama bildiğim, bunun için pişmanlık duymaman gerektiği. Ben senin akrabam ve sana yardım etmek benim görevim. Şimdi, çabuk git buradan.”

İki yanağından öptüm ve elimde hayalet kılıcım, evi çevreleyen çakıl şeridin üzerine bıraktım kendimi. Konağın camları kırılmış penceresinden aşağı atladığım gün aklıma geldi, üzerinden ne de çok zaman geçmişti. Şüphesiz, arka bahçelerden kaçmak için fazlaca zaman harcıyordum.

Bec'nin beni beklediği çalı çitin arkasına geçene kadar arkama hiç bakmadım. Porsuk ağaçlarının orada ellerimi birbirine geçirdim ve üstüne basarak tırmanmasına yardım ettim. Yüksekteki bir çıkıntıya oturur oturmaz beni yukarı çekti. Dallar kıyafetlerime sürtündü, yapraklar ince ve soğuk dudaklar gibi yanaklarıma dokundu. Biz bir sonraki hamlemize karar vermeye çalışırken evden bir çığlık yükseldi.

Bee omuzlarıma çıktı ve kendisini duvarın tepesine fırlattı. Kendi ağırlığıyla dengeyi kurarak beni yukarı çekmeye başladı ve en sonunda, güç bela olsa da, yanına çıkmayı başardım. Duvarın tepesinde durduk ve arkamızdaki ve önümüzdeki bahçeleri ve ahırları birleştiren binaları loş ışıktaki taramaya başladık.

Eğer geri gidemiyorsan o zaman ileri gideceksin.

Bee bacaklarını iki yana sarkıtıp, duvara sıkıca tutunurken ben de onun kollarına tutunarak kendimi bitişikteki bahçeye attım. Peşimden o da atladı ve ben de onu düşerken yakaladım. Ağaçların içinden iki defa havlayan bir köpeğin sesi duyuldu. Sonra bir çift iri bekçi köpeği gecenin karanlığından çıkıp ellerimizi koklamaya başladı.

Bee köpeklerin başını okşadı ve köpekler de zevkten inilti çıkarırken, "Hangi yöne?" diye sordum.

"Şu ahıra girip, binanın içinden diğer ahıra geçip sonra da karşısındaki evin içinden geçeceğiz. Bunu beklemeyeceklerdir." Bileziğini dudaklarına götürdü ve dua etti: "Kadınların koruyucusu Kutsal Tanit, bu sadık kızlarına merhamet göster ve onlara yararı dokunacak tüm kapıları aç."

"Selah," diyerek kuzenime katıldım ben de. Köpeklerden biri, koklamak için, ileriye uzattığım elime doğru başını çe-

virdi; ama sonra, hazır onları koşulsuzca seven Bee varken, benimle ilgilenmekten vazgeçti. “Köpekler seni sevdiği için şanslıyız.”

Bir tüfek sesi sonra bir diğeri duyuldu ve her ikisinde de irkildim, ama artık Rory’ye yardım etmek için çok geçti. Çıldırılmış gibi havlayan köpekler duvar boyunca koşmaya başladılar. Ayaklarımızın altındaki ekilmemiş toprağı çiğneyerek ilerledik ve uzun ve içinden geçilmesi imkânsız bir çalı çitin orada durduk.

Çitin diğer tarafından bir adam seslendi: “Leydi onları öldürtmeden önce şu köpekleri geri çağır!”

Daha yumuşak ve genç bir erkek sesi karşılık verdi: “Emredersiniz, amirim.”

On adımdan daha az bir mesafede, bir bahçe kapısı açıldı ve biri, çoktan bahçenin sonundaki evin orada gözden kaybolmuş olan köpeklerle düdük çalarak içeri girdi. Bee ile kapanmadan önce kapıları tutabildik. Çitin diğer tarafındaki açık alana gizlice göz gezdirdim. Ahırın girişine asılmış, yanan tek bir lambanın ışığında etrafta kimseyi göremedim. Ahıra doğru koşmaya başladık.

Açık kapıdan dışarıya süzülen at gübresi ve samanların hoş kokusunu duyabiliyor ve de ılık havayı hissedebiliyordum. İki adamın konuşma sesleri duyuldu, ama yakında değillerdi. Bir çift ocağın ısıttığı ve her birinde kocaman atların olduğu bölmelerin yan yana dizildiği karanlık bölgeye sinsice girdik. Gölgelelerde saklanmaya dikkat ederek ilerledik. Yukarı kattaki samanlığa çıkan dar merdivenlerde konuşmakta olan insanların sadece pantolonlu bacakları görünüyordu. İkisinden birisi, yandaki evdeki kargaşaya ve tüfek ateşine neyin yol açtığını çözmeye çalışan diğerine seslendi. Ahırların arasındaki binaya açılan devasa çift kanatlı kapı kapalıydı ama sürgülenmemişti. Bee henüz kapının mandalını kavrayamadan arkadan tutup durdurdum onu. Diğer tarafta birisi vardı. Mandal hareket etti ve biz de bir köşeye sindik hemen. Bee

hemen arkamdaydı; bense gölgelere bürünmüş, saman ve duvardaki sıva olmuştum. Uşak kıyafeti giymiş, bağarmakta olan genç bir adamı içeri daldı:

“Binada kimse yok, amirim. Sadece bir sürü patırtı!” Bizi geçip hızla merdivenlere doğru yürüdü.

Kapıdan içeri süzıldük ve karanlık binanın içinden geçip hiç duraksamadan karşı taraftaki ahıra doğru ilerlemeye başladık. Kapı kapalıydı ve de diğer taraftan zincirlenmişti. Girmemize olanak yoktu.

Bee binanın ölü noktasına doğru çoktan hareketlenmişti. Tam diğer ahırın girişine varmıştı ki kapılardan biri açıldı. Duvara yapıştı ve adam da hızlı adımlarla, Amadou Barry'nin teyzesinin ahırına açılan girişe doğru yanından geçti. Tek ihtiyacımız biraz şanstı.

İçeri daldık ve hızlanarak küf kokulu ahırın içinde ilerledik. Bırakın bir canlıyı, içeride fare bile yok gibiydi. Tam bahçeye açılan kapıya gelmiştik ki yukarıdaki samanlıktan birinin heyecanlı sesi duyuldu. Bir şeyleri sorguluyordu ve genizden konuşulan daha önce hiç duymadığım bir dilde yapıyordu bunu. Bahçeye çıkarken bağrıışmalar duyduk, ama yakından değildi. Henüz izimizi bulamamışlardı. Yeni bir tüfek sesi de duymamıştık.

Ahırdan evin arkasına uzanan, beyaz çakıl taşlı, düz bir yolda devam ettik. Dört ince taş sütunun ve ortasında kepenkleri indirilmiş ve kilitlenmiş cam pencereci bir kapının bulunduğu bir revak bahçeye bakıyordu. Bee saçındaki bir iğneyi aldı ve kapıyı açması için onu eğdi. Üzeri örtülü mobilyaların, buz gibi bir havanın ve de ateş ve külden eser kalmamış bir şöminenin bulunduğu oturma odasına girmevi başardık. Odanın iki kapısı vardı.

Bee mırıldandı: “Göremiyorum.”

Mobilyaların arasından revakın karşısındaki kapıya doğru götürdüm onu ve yüklenerek kapıyı açtım. Odada ateş yanmıyordu belki ama zayıf bir nefesin varlığını hissedebildim.

tabii eğer iki oda da bu kadar sessiz olmasaydı bunu başaramazdım.

Bee'nin omzuna hafifçe vurdum ve uzun ince bir halının üzerinde diğer bir kapıya doğru ilerledik. Elimi tam kapının mandalına koymuştum ki mandal çevrildi. Kapı açıldı ve karşımıza, sağ elinde hepsi yakılmış beş mumlu bir şamdan ve sol elinde sayfaları açık ufak bir kitap bulunan bir kadın çıktı. İlginç yüz hatları vardı. Avarlar gibi uzun ve kısık gözlü, siyah denecek kadar koyu renkte gözleri olan, ay kadar yuvarlak hatlı bir surat. Lemanis'teki County Members hanında gördüğüm, yüzü yaralı yabancı kadını andırıyordu; ancak daha yaşlı ve asik suratlıydı. Camlarının biri tertemiz diğeri ise görüşünü kısıtlayacak kadar buzlu görünen bir gözlüğü vardı.

Bee "Ah!" diyerek bir eliyle karalama defterinin üzerine hafifçe vurdu. "Beni korkuttun! Beyefendiyi görmeye gelmiştim." Anlamsızca tebessüm etti ve ekledi: "Surety Gardens'ta tanıştık. Ne derler bilirsiniz, bir erkek bir kadınla tanış—"

Kadının elindeki kitabı sertçe kapamasıyla Bee ile yerimizde sıçradık. Öyle otoriter bir hareket yaptı ki büyülenmiş gibi uysalca bir sonraki kapıya doğru kadını takip etmeye başladık. Kapı açıktı ve biraz önce kaçındığım bir odaya açılıyordu.

Duvarları raflarla kaplı olan oda kitap doluydu.

Şöminede ateş yanmıyor olmasına rağmen, güneşin ısıttığı kayaninkine benzer harika bir sıcaklık vardı odada. Üç köpek halının üzerine yatmış, tetikte ama tüyler ürpertici bir sessizlikte, durup bizi izlediler. Sehparların üzerindeki lambaların ışığında, kumaş kaplı bir iskemlede, çok yaşlı ve çelimsiz bir adamın oturduğunu gördüm. Bol pantolonun üzerine açık kırmızı ve altın renklerinde ipekten bir ceket giymişti ve ayağında da siyah terlikler vardı. Örgülü beyaz saç omuzlarına kadar iniyordu. Yüzü ince, elleri kemikliydi. Gerçekten, kalkamayacak kadar zayıf gözüküyordu ama bakışlarını bize çevirmesiyle olduğumuz yerde donup kaldık yine de.

Derin bir nefes alan Bee kaskatı kesilmiş, parmakları benimkilerin üzerinde gerilmişti. Alçak, hatta acı çeken bir sesle, "Sizi hatırlıyorum. Daha önce görmüştüm sizi. bu kütüphaneyi. Rüyamda," dedi Bee.

Adam, ciğerlerine su dolmuş da zorlukla nefes alıyormuş gibi, yoğun bir çabayla tısladı: "Tabii ki gördün. Tüm bu yıllar boyunca seni bekledim, aynı ölümünün yaklaşmasını bekleyen tüm canlılar gibi."

Bu sözleri dile getirirken bakışları Bee'den bana kaydı. Mavi gözleri parlıyor; insanın en derin, en karanlık noktalarına işliyordu. Gözünü kırpmasıyla birlikte, kendimi düşerken yakaladım ve sendeledim.

Bee'ye, "Geleceğini biliyordum," dedi. Sözcükleri tılsım gibiydi. Bee, kendinden geçmiş bir hâlde, halının üzerinden iskemleye doğru yürüdü.

"Bee!" diyebildim ancak, çünkü kıpırdayamadım. Hatta bastonumu bile kaldıramadım, bir anda kurşun gibi ağırlaşmıştı. Bir şenlik ateşinin dumanına maruz kalmışım gibi, gözlerim sulanmaya başladı.

Kalbimin durmasına neden olabilecek bir şaşkınlıkla, kuzenimin adamın önünde diz çökmesini izledim. Kızının mutluluğa ve huzura kavuşmasından önce, acı hayal kırıklıklarıyla ve keskin ağrılarla karşılaşacağını bilen bir babanın, küçük meleşini acımasız dünyaya yolcu ederken yaptığı gibi, Bee'nin alnına nazik bir öpücük kondurdu yaşlı adam.

Bee kafasını kaldırdı, yüzü o kadar ışıltılı ve güzeldi ki adamın sesli bir biçimde, "Çok güzelsin," dediğini duyar gibi oldum. Bee'ye doğru biraz daha eğildi ve bir an için farklı bir surat gördüm: Daha genç, vahşi, güçlü ve çarpıcı; sanki yılların, hatta on yılların, bıraktığı izler yüzünden kazanmıştı.

Dudakları Bee'ninkilere dokundu, bir kelebeğin öpüdüğü kadar hafifçe. Bir dokunuş. Bir nefes. Ondan Bee'ye geçen. Geri çekildi. Bee'nin gözleri büyüdü ve kendinden geçip bayıldı.

Haykırdım: "Bee!" Ama kıpırdıyamadım.

Zorlukla bir nefes aldı ve ayağa kalktı, gözlerini adama diki ama tek kelime etmedi. Sesini adama kaptırmıştı sanki.

"Artık özgürüm," dedi adam. "Yüreğindeki ateşi sana verdim ki yaklaşmakta olan savaşta rüyalarında yürütebilesin. Çabuk git şimdi. Montagu Sokağı'ndan Serpens Çıkmazı'na ilerle. Orada, arka taraftaki kuyuyu geçince, eski bir lonca salonun altına inen bir merdiven bulacaksın ve Duvno Akıntısı boyunca ilerleyen bir yolda ilerleyeceksin. Sonrasında tek başınasın, ötesini göremiyorum. Askerler ve büyücüler geldiğinde, ki bu yakında olacak, uşaklarım gitmiş ve ben de ölmüş olacağım."

Uşağın şamdanı önümüzde, koridordan ilerleyip ön kapıya doğru gittik. Kadın kapıyı açtı ve biz eşikten geçer geçmez, tek bir kelime etmeden kapıyı arkamızdan kapadı. Bee ile birlikte titreyerek basamaklarda durduk, adamın sözleri kalbimize saplanmış bıçaklar gibiydi. Arkamızda, bizden uzaktaki ayakların ve toynakların takırtısını duyabiliyordum. Ciddi bir takip başlamıştı. Kutsal Tanıt, Rory'ye ne olmuştu acaba?

El yordamıyla Bee'nin elini buldum ve fısıldadım: "Kimdi o?"

Titreyerek bir nefes aldı ve sesini buldu: "Bilmiyorum."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Serpens Çıkmazı'nın hudutları içerisinde, aynı yaşlı adamın söylediği gibi, aşağı inen bir merdiven bulduk. Duvno Akıntısı boyunca ilerleyen, tuğla döşeli lağımdan gelen pis kokunun yanında hava da giderek soğuyordu. Aceleyle burayı da geçtik, ıssız sokaklardan ilerleyip mütevazı bir mahalleye ve en sonunda da Solent Nehri kıyısında bayram havası estiren bir kış pazarına vardık. Kış paltoları —kışın buz gibi havasında dışarıda çalışmak zorunda kalan kadınların giyeceği türden— ve üzerine giyebileceğimiz pelerinler için pazarlığa tutuştuk. Bee gösterişli kıyafetinden vazgeçmek zorunda kaldı. Soğuktan titreyerek, başlar önde, sokakta durmaya ve öylece beklemeye başladık. Bir elim, her an birisi gelip sarkıntılık edebilir diye, hayalet kılıcımın kabzasındaydı.

“Yasal konularda danışabileceğimiz birilerini bulmamız gerekiyor,” dedim ve sordum, “Tanıştığım trollere ne dersin?”

Yan gözle bana baktı. “Trollerle mi tanıştın? Onlarla konuşun mu yoksa?”

“Çok sevdim onları. Sen de severdin. Ama ofisleri nerede bilmiyorum. Gecenin bu saatinde bulmak da çok zor olur. Gündönümünün arifesinde, güneş batana kadar saklanabile-

ceğimiz bir yer bulmamız lazım. Bu gece, yarın tüm gün ve sonraki gündüz boyunca bir yer bulsak yeter.”

“Sonra? Bastonunla bizi takip edenleri mi döveceksin?”

“Bilmiyorum, ama ilk hedefimiz şu sözleşmeden kurtulmak olmalı.”

“Roderic’e ne oldu sence?” diye fısıldadı.

Gözlerimi sildim, cevap vermeyi başaramadım.

İşin sonunda, kendimizi bir meyhanenin dumanlı yemek odasına attık. Gözlerden uzak, köşedeki bir masaya oturduk; önümüzde duran, meşeden kalın bir sütun, oturma odasına giden kapıyı görmemizi engelliyordu. Bir kâse akdarı çorbasını ve bir keçi yahnisi tabağını aramızda paylaşmaya başladık. Bu ıssız köşede dumandan yana bir sıkıntımız yoktu, ama ne yazık ki aynı şeyi sıcaklık için söylemiyorum. Çevremizde, insanlar yemek yiyor, içiyor ve neşeyle sohbet ediyordu; onların hayatlarını kurtarmak için kaçmaları gerekmiyordu tabi. Zorunluluktan, kendimizi fiyatları biraz yüksek olan bir yemek salonunda bulmuştuk; ama geç saate rağmen mekân tıka basa doluydu. Ben ilk porsiyonumu bitirmiş, ikincisine hazırlanırken Bee tabağındaki lifli keçi eti ve turpla oynuyordu.

“Yaşlı adam beni beklediğini söyledi,” dedi Bee.

“Belki. Veya belki sadece yaşlı bir zamparaydı ve seni öpebilmek için bir bahane üretmesi gerekiyordu.”

Tahminen doksan yaşına gelmiş, ölmekte olan bir adam tarafından öpülme düşüncesi karşısında irkilmesini bekledim. Hatta kıs kıs gülmesini umdum bile diyebilirim. Bunların yerine, sertçe bileğimi kavrayıp masaya yapıştırdı.

“Hayır. Benim onunla buluşmaya gelen ölüm olduğumu söyledi.” Bakışlarının ne kadar derin olabileceğini, o gözlerin kaç erkeğin kekeleyişine ve çökmesine neden olduğunu unutmuşum. Tam şu anda, dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi bir hâli vardı. “Yüreğindeki ateşi bana verdiğini, böylece yaklaşmakta olan savaşta rüyalarımıda yürürebileceğimi söyledi. Korkuyorum, Cat. Ne demek istemiş olabilir?”

“Bilmiyorum. Bir şeyler ye artık.”

Bileğini bıraktı ve kahverengi et suyundan bir kaşık aldı. Somurtarak, suyun içinde yüzen lime lime olmuş solgun yeşil nane yapraklarını izledi ve sonra kaşıktakileri kâsenin içine geri koydu. “Aç değilim.”

“Kendimize iyi bakmalıyız. Kendini düşünmüyorsan bile Rory’yi düşün. Hayatını bizim için feda etmiş olabilir.”

İç geçirdi, gözlerini sildi, sonra yemeye başladı. “Sana ne olduğundan hiç bahsetmedin, Cat. Yemekle birlikte bir öykü güzel giderdi, eminim.”

Ben de istediği öyküyü anlatmaya başladım. Anlattıkça daha keyifle yedi ve sözlerim onu iyileştiriyormuş gibi, öne düşmüş omuzları dikleşti.

“Bu doğru olabilir mi? Senin baban ruhlar dünyasından bir yaratık mı?” diye sordu, biraz fazla arzuluymuştu. “*Enı* veya kılıç dişli kedi gibi bir yaratık?”

“Başka ne düşünebilirim ki?”

“Olası gözüktüğünü kabul etmem gerekiyor, ama aynı zamanda aşırı derecede garip de. Peki, nasıl becermişler... birleşmeyi?”

“Sanırım her zamanki yollardan. Sen bilmezsin tabii bunu.”

“Senin kadar olmasa da!” Sırıttı, sonra bir parmağını ağzına götürdü ve düşünmeye başladı. “Peki, eğer bu doğruysa sence ruhlar dünyasına geçip orada saklanabilir miyiz?”

“Bir kavşak bulabilirsem. Ve sen de benimle birlikte geçiş yapabilirsen.”

“Büyücü geçmiş ama.”

“O avcılar arasında büyümüş de ondan. Bundan bahsetmedim mi? Orası tehlikeli bir yer, Bee.”

Kaşlarını çattı. “Burası değil, öyle mi? Cat, söyler misin, yanındaki tüm sikke ondan mı geliyor?”

“Evet.”

Kısık gözlerinin arasından, kurnazca beni inceledi ve sordu: “Senden hoşlandı mı?”

“Tabii ki öyle olmalı çünkü genç erkekler genç kadınlara, onlardan hoşlandıklarını bu yolla gösterirler: öldürmeye çalışarak.”

“Ama sonrasında özür dilediğini söyledin.”

“Hiç öyle bir şey söylemedi!”

“Tam olarak bu kelimeler değil belki ama—”

“Bırak artık şu konuyu! Bir daha Andevai Diarisso Haranwy hakkında tek bir kelime ne duymak ne de konuşmak istiyorum.”

“Çevresinde uçuşan sineklerden rahatsız olmadığını iddia eden birine göre ne kadar çabuk sinirleniyorsun!”

“Bir şekilde, kendimi gerçekten pislik gibi hissetmemi başardın.”

Pişmiş kelle gibi sıırttı.

“Affedersiniz.” Nefes almaya çalışan birer balık gibi yalpalayan iki adam yanımızda belirdi. İşe yeni girmiş memurların saygın kıyafetleri vardı üzerlerinde. Genç olan, parlak turuncu ve kahverengi çizgileri olan çizgili bir ceket giymişti. Soluk benzi yüzünden sarhoşluğun yanaklarına kattığı kızarıklık açıkça belli oluyordu. Kılıcımı sağ tarafıma aldım ki gerektiğinde hızla çekebileyim.

Genç olanı ceketini düzeltti ve bize bakarak, “Siz fıstıkların bardakları boşalmış gibi duruyor. Şansınıza, memnuniyetle doldurmak için buradayız.”

Bee bakışlarıyla onları yere serdikten sonra, “Şairane mi olmaya çalışıyorsunuz, yoksa öküzlük mü etmek istiyorsunuz sadece? Yolunuza devam edebilirsiniz.”

“Sadece sordu diye bir adamı kesmenize gerek yoktu!” Yanımızdan ayrıldılar ve sallana sallana, genç adamlarla dolu bir masaya doğru yürüdüler. Şanslarının yaver gitmemesi, masadaki arkadaşlarının çok hoşuna gitmişe benziyordu. Biz de tarafımıza gönderilen birkaç öpücükle payımıza düşeni aldık. Masayla duvara ne kadar benzediğimizi, bakılacak kadar ilginç hiçbir yanımızın olmadığını düşünmeye başladım...

Adamlar sırtlarını bize, yüzlerini konuşmalarına döndü ve umarım, bizi unuttular.

Bee kâsenin dibinde et suyundan kalan lekelerden çizgiler çiziyordu. “Bunu nasıl yapabiliyor ki? Ejderhaların rüyalarında yürüyen bir kadının imgelerini kullanarak askeri bir sefer nasıl düzenleyebilir ki?”

“Kim? Camjiata mı? Rüyalarında Camjiata’yı hiç görmüş müydün?”

“Nasıl bilebilirim ki? Karikatürleri dışında hiç onu görmedim. Bazılarında şaşı, kambur, salya sümükken bazılarında dev cüsseli ve siyah saçlıydı. Biraz düşündüm de, sana benziyor. Belki de onun gizli aşk meyvesisindir.”

“Ben—” Sözcükler boğazıma takıldı. Ağzıma bir kaşık yahni attım ve çiğneyip hep birlikte mideme inmelerini sağladım. Diğer olasılıklardan daha da garip değildi. “Neyse, hapisteki bir adamın senden nasıl haberi oluyor ki?”

“Ejderhaların rüyalarında yürüyen biri, ejderhaların rüyalarında yürüyen başka birini rüyasında göremez mi? Eğer karısı görmüşse, ona anlatmış olabilir.”

“Kadın eğer kâhinse tabii. Ama herkes kâhinlerin kesin konuşmadıklarını bilir. Ayrıca bunun ejderhaların rüyalarında yürümekle nasıl bir ilişkisi var, anlamış değilim.”

Kaşığını kâsenin kenarına dayadı ve kafasını kaldırdı. “Ejderha uykusunda döndüğünde dünya değişir, demiştin.”

Tüylerim ürperdi. “Evet, ruhlar dünyasında. Birebir tanık oldum hatta.”

“Ya bizim dünyamızda? Bu olayı ‘dalga’ olarak tanımlamıştın. Bu dalga bir şekilde bizim dünyamızdan da geçemez mi? Eğer senin dediğin gibi, her şey arasında bir bağlantı varsa.”

“Bilmiyorum, Bee.”

“Cat, ejderhalar rüyalarında ne görüyorlar sence?”

“Etine dolgun, aşırı derece yavaş bir geyik olmasın.”

Birkaç çamaşır, kombinezon ve diğer gerekli şeyleri ta-

şımak için kullandığımız ufak çantanın içinden karalama defterini çıkardı. Sayfaları çevirmeye başladı. Bazılarında, Zama savaşını kaybeden Romalıların Kart-Hadaşt ordularına diz çökmesi gibi tarihi olaylardan, bazılarındaysa hayal gücünden yararlanmış, balondan düşen insanları resmetmişti. Geri kalanlar ise, şimdi farkına vardım ki Bee'nin rüyalarını, gerçekleşmeden önce hayalini gördüğü olayları anlatıyordu: Cold Kalesi'nin surları; kitap raflarıyla ve sönmüş şömine-siyle, yaşlı adamla karşılaştığımız kütüphane; akademinin ders salonunda balkon kapısının mandalını çeviren elim ve... kapı eşiğinde duran, şu an tanıyamadığım ama yakın zamanda gördüğümünden emin olduğum uzun bir adam.

“Eğer Camjiata'nın nasıl biri olduğunu biliyorlarsa ve ben de onu günü veya mevsimi belirlenebilecek bir yerde resmetmişsem, o zaman, Camjiata'ya olan nefretleri birbirlerine duyduklarından daha fazla olan buz büyücüleri ve prenslerin onu bulma şansı olmaz mı?”

“Bu hiç aklıma gelmemiştir.”

“Peki o zaman, hizmetlerim karşılığında ufak bir ödeme yaparak, Tarrant Prensi'nin ajanları ve Dört Aylar Hanesinin mansası neden bunu annemle babama sormayı düşünmediler? Bay Amadou öpücüklerimin karşılığını vermeye çok istekli örneğin!” Utandı. Şarkı söyleyen ve bu halleriyle, eteklerini sadece zenginler için kaldıran —asla aşk ve adalet için yapmazlar bunu— pahalı ve duygusuz fahişelerin karşısında kendinden geçen şehir meclisi üyelerine benzeyen, ofis memuru ve stajyerlerin oturduğu masaya kısa bir bakış attı ve devam etti: “ ‘Merhabalar, Bayan Barahal. Sizin yardımlarınızla, hain Camjiata'yı, ordularının yıkımdan başka bir şey yaratmayacağı İberyalı Canavar'ı yakalayabiliriz. Hizmetleriniz karşılığında da, ailenize altın verip borçlarınızı ödemenizi ve onarılması imkânsız, eski püskü perdelerinizi yenileriyle değiştirmenizi sağlayabiliriz,’ diyebilirlerdi.”

“Evet, diyebilirlerdi,” diye kabul ettim. “Ama Hassi Ba-

rahal'ların Camjiata için casusluk yaptığına dair ellerinde deliller vardı. Neyse, ben mansayla tanıştım ve de şundan eminim ki eğer sana ihtiyacı olduğuna karar verdiyse seni kimseyle paylaşmak istemeyecektir."

Defterini çantasına tıktı. "Her durumda, sırf güçlü akrabaları, paraları ve askerleri olduğu için, bizi istediklerini yaptırmaya mecbur edebilecek insanların insafına kalmış durumdayız."

"Gerçekler acıdır!" diye haykırdı hancı. Birlikte kullandığımız bardağa sıcak şarap ekleyip devam etti. "O pahalı ayakkabılarıyla bizi ezenler, her zaman lordlar ve büyücüler olacaktır. Bizim onlar için yaptığımız ayakkabılarla hem de, değil mi? Buna rağmen, onlar şaşaalı kıyafetleriyle bulvarlarda gösteriş yaparken ve şehir meclisinde böbürlenirken bizden üç kuruşa çalışmamız ve bunun için minnettar olmamız bekleniyor. Bizi kimler dinleyecek peki?"

Kaşlarını kaldırarak, "Aynen öyle!" diye destek verdi Bee. "Ağızlarımıza gem vurdular ve seslerimizi kısıtlar."

"Kuzeykapısı Ozanı ne kadar da doğru söylemiş! Radikallerden olduğunuzu tahmin ediyorum. Gece ava çıkanlardan değilsiniz belli ki. İzin verirsiniz eğer, bu kadar geç saatte dışarıda olmanın sizin için tehlikeli olduğunu söylemek isterim. Sizin gibi hoş iki genç kız için değil en azından, hem de grev hazırlığı yapıldığı bir gecede."

Bee ile birbirimize baktık.

Bee davetkâr bir masumiyete bürünerek gözlerini kırıştırdı. "Ben çoktan başlamıştır diye düşünmüştüm," dedi.

Teyzemiz olacak yaştaki hancı iri yarı, sağlam bir kadındı. Ona kızlarını hatırlatmışız gibi gülümsedi bize. "Ah, hayır, genç kızım. Haberi daha bugün verildi. Yarın Kuzeykapısı Ozanı meclisin basamaklarına oturacak ve şehir meclisi, üyelerinin halktan seçilmesi kararını verene dek açlık grevi yapacak."

Gerçekten de şaşırmış olan Bee'nin gözleri büyüdü. "Radikal bir görüş."

“Şairin iddia ettiğine göre, Roma’nın çok eski zamanlarında durum farklı değilmiş. Okuması olanlar bunu duvarlara asılmış afişlerden okuyabilirler. Belki kapıya astığımız afiş görmüşünüzdür. Eski Roma’da, alt tabakanın kendi kürsüleri varmış ve seslerini buradan duyurabiliyorlarmış. Yarın, emin ol, gidip şairin açlık grevine destek olacağız. Kalabalıkları sevmeyen prens, muhtemelen sokağa çıkma yasağı tehdidinde bulunacaktır. Şaire dokunmayacağına eminim, ama aynı şeyi bizim için söyleyemem! Bu yüzden de halk, cesaret toplamak için şimdiden içmeye başladı ve içen erkeklerin de elleri istenmeyen yerlere gidebiliyor bazen.”

İnsanların ona tapmasına neden olan neşeli bir hevesle gülümsedi Bee. “Biraz önce tam da bu oldu, bayan,” diyerek hancının sözlerini onayladı. Masanın altından, fazla abarttığını belirtmek için onu tekmeledim. Ayağımın üzerine öyle bir bastı ki neredeyse gözlerimden yaşlar geliyordu. “Protestoyu görmek için gizlice dışarı çıkmıştık, ama şimdi korkuyoruz ve de eve dönmek için de vakit çok geç.”

Hancı teslimiyetini belli eder şekilde iç geçirdi ve bunu yaparken de ceketinin ve eteğinin üzerine giydiği lekeli önlüğün göğüs kısmı —heybetli olduğunu söylemem lazım— kabardı. “Fenikelisiniz, değil mi?” Oturma odasına açılan kapıya kısa bir bakış attı ve kapıda duran adama —kocası veya erkek kardeşi belki de— el salladı. “Sizin gibi kızları sadece kitaplarla eğitip, sağduyu kazandırmayı ihmal ediyorlar. Yalnız başınıza sokağa çıkmanıza aileleriniz nasıl izin veriyor, anlamıyorum. Eminim, pencereden atladınız ve izin istemeyi de hiç düşünmediniz.”

Aklıma bahçeye kaçışımız geldi ve orta karar isterik bir kahkahanın çıkmasını son anda engelledim. Sonra Rory’yi düşündüm ve gözlerimi ellerimle gizledim.

Sevecen bir tavırla, “Tamam, tamam, genç kızım. Her şey yoluna girecek. Benimle mutfağa gelin. Mutfaktaki kızlarım sizinle bulaşıkhanedeki yatakları paylaşır. Tüm gece ayakta

olacaklar zaten, bu kalabalık şafaktan önce gitmez. Orada uyuyabilirsiniz,” dedi hancı.

“Çok nazıksınız.” Bee elbisesinin koluna gizlediği sikkeye uzandı ve sordu: “Size verdiğimiz zahmetin karşılığında, borcumuz ne kadar?”

Kadının o şefkat dolu yüzü, sanki yazın ortasında çimler buz tutmuş gibi bir anda asıldı. “Zaten yemek ve içki için ödeme yaptınız. Bunu kızlarımın hatırına yapıyorum. Sizden tek isteğim, sabah doğruca eve gitmeniz ve bu düşüncesizce maceranızdan vazgeçmeniz. Tek başına sokakta dolaşan bir kızın sonu iyi olmaz. Şimdi, burada oturuyor olmanız benim saygınlığım için iyi değil. Birkaç sarhoşun sizinle ilgili sorularına maruz kaldım bile. Sanki biranın yanında başka hizmetler de sağlıyormuşum gibi!”

Bee tüm sevimliliğiyle, “Burada bulunuyor olmamız sorun yarattıysa özürlerimizi kabul edin, lütfen,” dedi. “Elini... istenmeyen yerlere sokan erkeklerle karşılaşacağımız aklımıza gelmemiştir!” Yüzüne yerleşen o masum kızarıklık en ısrarcı aşıkları bile utandırırdı. Gözlerimi kadına çevirdim. İçinin yağı çoktan ermişti.

“En iyisi benimle gelin şimdi. Erkeklerin sarhoşluğu artık sizden gelen hayır yanıtını duymaz olurlar.”

Ben hayalet kılıcımı aldım, Bee de çantasını. Pelerinlerimiz, paltolarımız ve odadaki erkeklerin yarısının bakışları eşliğinde kadını uysalca takip ettik. Genç bir delikanlının fiçilerden maşrapalara bira doldurup, sonra da garsonların almaları için masaya koyduğu bira odasından geçtik.

Mutfaktaki iki kız büyük bir kesme tahtasının üzerinde bir şeyler doğruyor, aşçı ise ocağın başında tava ve tencerelele ilgileniyordu. Ancak göz ucuyla bakıp başlarıyla selam verebilecek kadar meşgul gözüktüyorlardı. Oysaki yorgun olmasalar bize dünyanın yedi harikasıdan ikisiymiş gibi meraklı gözlerle bakarlardı, eminim. İçinde bulundukları ışı kolu onları ıslah etmişti ve daha önlerinde gecenin ikinci ya-

rısı vardı. İçeri, yanında bir kova kömür olan bir delikanlı girdi ve kovayı ocağın bitişiğine bıraktı.

“Yardım edebileceğimiz bir şey var mı?” diye sordum.

Kibarca, “Hayır,” diye karşılık verdi hancı. “Buradan ilerleyip bulaşıkhaneye girebilirsiniz.”

Bulaşıkhanedeki şöminenin insanı keyiflendiren alevleri koca bir tencereyi sarmış, içindeki suyu ısıtıyordu. Taş lavabonun içi henüz boştu, masanın üstü ise kirli bulaşık yığınları ile doluydu. Uzak köşesinde, gündönümü festivali için boyanmış altı maske vardı. Bee onlara bakmaya giderken ben de şöminenin sağ tarafındaki, önüne perde çekilmiş bölmeye gittim ve perdenin arkasındaki, inanılmayacak derecede davetkâr olan yatağa yavaşça uzandım. Çarşaf lar henüz yıkanmış ve ütülenmişti. Bu titizliği beklemediğimi söylemem lazım.

“Hayır duaları dışında her şey gündönümü için hazır görünüyor,” dedi Bee.

Maskeleri incelemeye Bee’nin yanına gittim. Biri tilkiydi, bir diğeri ise tahtadan dışarı taşan bıyıkları ile bir kedi. Geri kalan dördünün yuvarlak, insana benzer yüzleri vardı: İki siyaha, diğeri ikisi de altın rengine boyanmıştı ve dördünde de kırmızı beyaz renklerde, yılanın bıraktığı izlere benzer süslemeler vardı. Şekillerini bir zanaatkâr vermişti ve pazardan alınmışlardı, ama süslemeler bir ustanın yeteneklerinin ötesinde olan bir gayret ve hevesin varlığını hissettiriyordu.

Bee devam etti. “Duaları biz yazabiliriz belki. Bu soğuk gecede bize bir yatak verdikleri için jest yapmış oluruz.”

“Bu doğru olur mu? İnsanlar genelde bunun için tapının kâtibine gidiyor.”

“Neden olmasın ki? Gidiyorlar çünkü insanlar yazmasını bilmiyor. Bay Lewis bir keresinde, doğrusunu bilen her kişinin bunu yapabileceğini söylemişti bana.”

Çantadan bir anı defteri ve diğeri birkaç gerekli şeyle birlikte aldığımız mürekkep kabını ve tüy kalemi çıkardı. Eli hep düzgün olmuştur. Kedinin bıyık aralarına ve badeni

gözlerine, tilkinin üçgen kulaklarına ve burnuna, diğer dört yüzdeki süslemelerin içlerine duaları yazdı; ben de onu hayranlıkla izledim.

“İşte oldu. Artık bir şey vermeden almışım gibi hissetmiyorum. Bu duygu insanın içini kemiriyor.”

“Tabii güzel bir ödül karşılığında bizi polise ihbar etmeyi planlamıyorlarsa.”

“Kaçışımızı duyuran çığırtkanlar duydun mu sokaklarda? Artık ayaktakımını gördüğüm için rahatlıkla söyleyebilirim ki bu riske girmeyeceklerdir. Kuzeykapısı Ozanı açlık grevine girecek diye çoktan galeyana gelmiş durumdalar. Düşünsene, milis kuvvetleri ile buz büyücülerinin bir araya gelip iki genç kadının peşine düştükleri haberi yayılırsa, sence halk buna nasıl tepki gösterir? Ben prens olsaydım bizi sessizce yakalamaları için casuslarımı ve arayıcılarımı gönderirdim.”

“Barahal’ları kiralardın yani.”

Yüzünü ekşitti ve tüy kalemin ucunu temizledi. “Evet, aynen. Barahal’ları avlamak için tutulan Barahal’lar. Böylece kimse farkına varamadan etrafımızı sarar ve bizi ele geçirirlerdi.”

“Belki. Kabul etmeliyim ki çok yoruldum. Bu gece dinlenme riskini almak istiyorum. Sırayla nöbet tutarız.”

Ancak botlarımızı çıkarıp yatağa kıvrıldıktan ve nöbetleri paylaştıktan sonra, mutfaktaki koşuşturma ve patırtı bizi uyuşturmuş olmalı. Derin uykumdan uyandığımda etrafta çıt çıkmıyordu ve ne kadar zaman geçmiş olabileceğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Perdenin arkasında, karanlıkta —perdeyle duvarın arasındaki boşluktan sızan ışığı saymazsak— uzanmaya devam ettik bir süre. Gün ağarmıştı; ama han, görüldüğü kadarıyla hâlâ uykudaydı.

Hayır, değildi. Bulaşıkhanede biri vardı: hızlı nefes alıp veren biri. Bir iskemle yavaşça çekildi. Bee duvarla aramda yatıyordu. Bir parmağımla perdenin kenarından tutarak görmemi sağlayacak şekilde hafifçe yana çektim.

Sırtını iskemlenin arkasına dayamış, ayaklarını yere düz basmuş ve de her elini bir baldırının üzerine koymuş olan Andevai Diarisso Haranwy idi bu şahıs. Bu hâliyle, ilgisini çektiğinden değil ama yüksek not almak istediğinden, dersi pür dikkat dinleyen bir öğrenciyi andırıyordu. Yakınlarda ne yanan bir ateş ne de herhangi bir hayat belirtisi vardı. Sadece o ve iskemlenin arkalığundan sarkmış harika paltosu, arkamdaki Bee'nin düzenli nefes alıp verişinin fısıltısı ve de dışarıda bir yerde bir kedinin miyavlaması.

Buz gibi havada uçuşan toz zerreciklerine doğru, “Bir avcı köyünde büyütüldüm ve dahası, seni ruhlar dünyasında bile takip etmiş biri olarak söyleyebilirim ki seninle aramdaki bağ olduğundan çok daha görünür,” dedi ve onu en son gördüğümde boynunda asılı durmayan altın madalyonuna dokundu. “Ayrıca saçının bir teli de bende. Eğer seni nasıl bulduğumu merak ediyorsan diye söylüyorum bunları.”

Durdu.

Doğal olarak sesimi çıkarmadım. Dürüst olmak gerekirse, neden ağzımı açacak kadar aptal olduğumu varsaydı, anlayamadım. İşçi sınıfından erkeklerin tercih ettiği turuncu ve kahverengi renkli bir ceket vardı üzerinde; ama onun farkı, bu ceketi tam kendi bedenine uygun şekilde dikecek bir terziye ödeme yapabilecek imkânı olmasıydı. Çok kaliteli bir ipekli kumaştan dikilmişti ve parlaltısı, sizi vücudunun üzerindeki şeklini gözlerinizle takip etmeye itiyordu. Botları arka sokakların kirini taşıyor olsa da, çok kaliteli bir derinin parlaklığına sahipti. Başka bir durumda hayranlıktan dilim tutulurdu, eminim.

Ama bugün o gün değildi. Yakalanacak kadar dikkatsiz olduğum için kendime kızgındım sadece ve suskunluğumun sebebi de buydu.

Konuşmaya devam etti. “Dört Aylar Hanesinin adamları, milis kuvvetleri ve de Tarrant Prensi'nin polis gücü seni arıyor. Şu ana kadar bulamamalarının tek sebebi de bu sabah

meclis binasının önünde izinsiz gösteri yapan kalabalık. Elbette, prens şehri karmaşadan korumak için milis kuvvetlerini oraya kaydırmak zorunda kaldı. Yine de, vardığım talihsiz sonuç şu ki eğer yardım etmezsem tutuklanman an meselesi.”

Bee bir anda arkamdan uzandı ve perdeyi çekerken, “Böyle konuşan insanlar var mı hakikaten?” diye sordu.

Andevai’yi görünce sesi değişti. “Ah.”

Andevai Bee’yi ne duymuş ne de görmüş gibiydi, bakışları bana kilitlenmişti. “Sonuçta geldiğimiz noktada, geçmişte atılan yanlış adımlar nedeniyle kendimi sana yardım etmek zorunda hissediyorum.”

Bee’nin yanımda olmasına hiç şaşırmamış olması, çoktandır burada olduğu ve perdeyi çekip bizi uyurken gördüğü düşüncesini uyandırdı bende. Bu da beni bayağı rahatsız etti, çünkü bütün bu süre boyunca kendimi savunma imkânından yoksun durumda kalmıştım. Kılıcımı kavradım —tekrar baston olmuştu tabii— ve sıcak yataktan kaldırıp soğuk odaya doğru uzattım.

“Yanlış adım? Cinayete teşebbüsün yeni adı bu mu oldu? Veya belki de yanlış adım demenin sebebi başarısız olmandır, ne dersin?”

Ayağa kalktı, ama kılıcımı çekmek için bir hamle yapmadı. “Beni affetmeni bekleyemem, Catherine. Bunun için burada değil—”

“Uyku sersemi olsam da, çok açık ki bizim için yapılan av partisinin bir parçasısın. Savaşmadan teslim olmanızı beklemiyorsun herhalde.”

“Teslim olmanızı beklemiyorum zaten. Beni dinlemedin mi yoksa? Buraya işleri yoluna koymaya gel—”

Alaycı bir biçimde kahkaha attım. “Ha! Bunun çok geç artık! Barahal’ları beni sana teslim etmeye zorladığın gün bile geçti bunun için.”

“Barahal’ları ben zorlamadım. Başka bir talimat olmadan,

en büyük Barahal kızıyla evlenmem için gönderildim. Sözleşmenin neden ve nasıl yapıldığı hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Bana söyleneni yaptım sadece.”

“Evet. beni öldürmeye çalıştın!”

Sağduyulu bir tonda, “Cat, onu bir dinlesek diyorum,” dedi Bee ve ayağa kalkıp buruşmuş kıyafetini düzeltti. “Yaptığı hareket yüzünden pişmanlık duyduğunu sen kendin söylemiştin. Ayrıca biz burada uyurken seni rahatlıkla öldürebilirdi de, ama yapmadı.”

“Teşekkürler.” Bee’yi şöyle bir inceledi. “En büyük Barahal kızı o, değil mi?”

Tüm dağınıklığına rağmen —yattığı taraftaki bukleleri ezilmiş, sıradan kıyafeti buruşmuş ve güzel gözleri çapaklanmıştı— Bee yine de tamamen ve şaşılacak derecede tapılası bir güzelliğe ve şirinliğe sahipti. Herkesin her zaman söylediği gibi.

Sorunun cevabı fazla ilgisini çekmemiş gibi, omuz silkti ve bakışları bana kaydı. “Catherine, mansanın neden zeplini yok etmeye *beni* gönderdiğini merak etmeye başlayabileceğim hiç aklına gelmedi mi?”

Bee ciyakladı: “Zeplin!”

“Eğer gerçekten çok büyük bir tehlike altındaysak, Barahal kızıyla evlenmeye neden beni gönderdi? Eğer kız bu kadar değerliyse, neden evde doğmuş büyücülerden birini değil de herkesin tepeden baktığı bir köylü çocuğuyla evlendirmeyi seçti? Beni göndermeden önce, neden mansa bana bu kadar az bilgi vermeyi tercih etti? En azından, tek ve en önemli şeyi, kâhinlerin kızın ejderhaların rüyalarında yürüyeceğini gördüğünü söyleyebilirdi. Neden yapmadı bunu? Neden bana tek bir kelime bile etmedi bunun hakkında? Ejderhaların rüyaları hakkında bildiğim bir şey varsa eğer, o da, bir kere uykularında döndüler mi ruhlar dünyasındaki korunmayan her şeyin bir dalga tarafından silip süpürüleceği gerçeğidir; çünkü ben bir avcı olarak yetiştirildim ilk başta

ve bir avcının ilk öğrendiği şey de budur. Tüm riskler düşünülduğünde, neden sadece emirlerini verip beni göndermekle yetindiler? Her zamanki gibi sorgusuz sualsiz kabul edeceğim ve verdiğim sözü tutup köyümü korumak için ne gerekiyorsa yapacağım için mi?”

“Böyle anlatınca, durumun kafa karıştırıcı olduğu bir gerçek,” dedi Bee.

“*Onunla* hemfikir olmak *zorunda mısın?*” diye haykırdım çünkü Bee kadar çabuk ve hevesle taraf değiştirmeyeceğimden emindim.

“Cat, seni öldürmeye çalıştığı için, en az senin kadar onu sevmiyorum ve de onu kolay kolay affetmeyeceğim kesin. Ama mantıklı düşününce, ortada bilinmeyen çok şey olduğu da bir gerçek.”

“Teşekkürler,” dedi Andevai tekrar. Duruma biraz sinir olmuş gibiydi. Ve de çok yakışıklı görünüyordu.

Hayır, tabii ki yakışıklı falan değildi. Sadece üzerimde son günlerin bitkinliği vardı ve Rory için endişelendiğimden ufak tefek hususlara karşı savunmasız kalmıştım. Böyle bir ruh hâlindeyken insan garip şeyler görebiliyor. *Her tür şeyi* düşünebiliyor işte.

Devam etti. “Tek varabildiğim sonuç, mansanın beni *kolay harcanabilir* görmesi oldu. Benzer bir şekilde, aynı Hassi Barahal ailesinin seni gördüğü gibi, Catherine.”

“Bunu, sana anlayış göstermem için mi söylüyorsun?”

“Evet.” Afallamış göründü, bu cevabı vermek istememiş gibiydi. “Yani, demek istediğim, hayır, kesinlikle değil.”

Bee pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Mümkün olan en sinir bozucu şekilde bana baktı ve *mesaj* vermek istemiş gibi üç kere göz kırptı, ben de o sevimli suratındaki çok bilmiş gülümsemeyi bozmak için kaşlarımı çatarak karşılık verdim.

Cesaret verici bir tonda, “Devam edin, Büyücü. En azından, ben dinliyor olacağım,” dedi Bee.

Şu an farkına vardım ki Andevai'nin onu aşırı derecede

kıbirli gösteren, omuzlarını dikleştirip çenesini yukarı kaldırdığı duruşunda gözün görebildiğinden daha fazlası var. “Bana anlayış göstermen gerekmiyor zaten sen de bunu istemiyorsun, Catherine.”

Zalim bir gülümsemeyle karşılık verdim: “Haklısın. Az bir ihtimal ama omzun hâlâ acıyor olabilir mi?”

Tersçe, “İyileşti,” dedi ve ekledi, “Catherine, sadece bana neden güven duymayı düşünmeye başlamalısın, onu açıklamaya çalışıyorum.”

“Hancı ve çalışanlarına ne oldu?”

“Ben geldiğimde han kilitliydi ve kimse yoktu. Tamamen savunmasız bir biçimde uyuyordun sen de. Sanırım, eyleme hazırlanmak için meclis meydanına gitmişler.”

Bee araya girdi. “Eğer han kilitliyse içeri nasıl girdin?”

Andevai'den önce davrandım. “Kilidi parçalamıştır diye düşünüyorum.”

“Bunu gerçekten yapabilir mi?” diye sordu Bee. “Demek istediğim, insanlar buz büyücülerinin gücünü, demiri parçalama ve ateşi söndürme becerilerine göre ölçeklirsiniz diyor, ama—”

“Evet, bunu gerçekten yapabilir.”

Bee'nin gözleri büyüdü ve Andevai'yi dehşet, endişe veya hayranlık dolu bir ifadeyle incelemeye başladı. “Ah.”

Bunu hak etmediğimi düşünsem de, Andevai iğnelemekten geri durmadı. “Benim adıma konuşmayı bitirdin mi?”

Diğer odadan saatin tiktakları geliyordu.

Sanki saatten gelen sesler bir mekanizmayı çalıştırmış gibi, ne olduğu anlaşılmayan bir gümbürtü duyuldu. Andevai dinlemek için başını çevirdi. Bee soran gözlerle bana baktı. Sonra uzaklardaki bir gök gürültüsüne benzer patlama sesleri duyuldu.

“Misket tüfeklerinin sesi mi bunlar?” diye fısıldadı Bee.

Hanın ön tarafından bir patırtı yükseldi ve Bee ile odanın arka tarafına kaçtık. Gürültüler, bir adamın küfürleri ve yere

düşen zincirlerin tangırtısı takip etti sonra. Ardından da bir kapı gıcırtısı, ayak sesleri ve de oturma odasından gelen konuşmalar.

“Ne? Tüm ateşler sönmüş mü? Yoksa ateşi düzgün yakmamış mıydın delikanlı?”

“Yaptım, hanımefendi.”

“Şşşt!”

Burnunu çeken, ağlayıp sızlayan ve korkuyla inleyen birkaç insanın sesleri duyuldu.

“Yürü o zaman, tavana çık. Dikkatli ol. Kızım, ağlamayı bırak artık. Kimseye bir faydası yok bunun.” Ve merdivenleri çıkan ayak sesleri.

Giderek yükselen bir tonda, “Kilit parçalanmış,” dedi bir adam. “Ama kapı kilitliydi, donmuş gibiydi sanki.”

“Sesinizi yükseltmeyin. Siz ikiniz, kapıyı kapatın ve sür-güleyin. Julius, sen benimle gel. O iki kızı içeride uyurken bırakmıştık. Acele et!”

Hancı ve adamı bulaşıkhaneye daldı; kadının elinde mer-dane, adamınkinde ise balta vardı.

Andevai yüzünü onlara çevirdi, ama kılıcını çekmedi.

Hancı kadının gözleri irileşti. Bakışları önce, şöminedeki soğumuş küllere gitti; küller soğumuştur. Kadın sonra Andevai’ye döndü. Onun zengin bir evin çocuğu olduğunu anlamayacak biri olamazdı, ama kadın yine de lafını esirgemedi. “Buz büyücülerıyla bir derdimiz yok, sayın büyücü. İtiraz ettiğimiz şey, prensin kokuşmuş meclisi.”

Oturma odasından, itilen ve ters çevrilen masaların sesleri duyuldu.

“Benden kaynaklanan bir sorununuz olmaz,” dedi Andevai, ama yerinden de kıpırdamadı. Sanırım, bir erkeğe yakışır şekilde bizi *onlardan* koruyor olduğunu düşünüyordu.

Patlama sesleri havayı titretti. Yakınlardaki bir yerden gelen yaylım ateşi sesleriyle birlikte, geriye kaçtık. Kulak tırmalayıcı çığlıklar ve bağrışmalar yükseldi sonra.

Hancı merdanesini aşağı indirdi. "Sizin gibi yüksek mertebeden bir şahıs için uygun bir sığınak değil burası, sayın bütücü."

İçeri, nefes nefese ve ter içinde kalmış iki genç adam girdi. Elllerinde şömine demirleri vardı. "Milisler bize ateş açtı!"

Suratı asık kadın, başını salladı. "Tek yapabileceğimiz kapılarımızı kilitlemek ve başlarınızı dışarı çıkarmamak." Kesik kesik ve kuvvetli bir yaylım ateşi sesi, aralarda da çığlıklar ve yakarışlar yükseldi. "Eğer sokaklarda kan akmışsa, o zaman durum daha da kötüleşecek demektir."

"Lanet olası prensler!" diye küfretti adam.

Meydan okurcasına, "Şairin dediği gibi, canavar uyandı artık!" diye haykırdı genç adamlardan biri. Elindeki demir çubuk titriyordu ve bu radikal sözleri nedeniyle saldırıya geçmesini beklediği Andevai'ye bakıyordu.

Andevai ne bir şey söyledi ne de yerinden kıpırdadı.

"Hangi canavar?" diye sordu Bee. "Ne demek istiyorsun?"

Hancı cevap verdi. "Çoğu insan öfkeli, ama artık sesimiz çıkıyor."

Söylediklerinin doğruluğunun altını çizmek ister gibi, tüfekler tekrar ateşlendi. Sesleri daha yakından geldi bu sefer. Peşinden takip eden seslerin şiddeti, ejderha döndüğünde ruhlar dünyasında çıkan uğultuyu hatırlattı bana.

Bee, Andevai'nin arkasından çıkıp kibarca ama yalvarmadan, "Bayan, dışarıdan gelen korkutucu sesler kesilene kadar handa kalabilir miyiz?" diye sordu.

Andevai'yi bizim davet ettiğimizi veya arkadaşımız olduğunu düşünmüş gibi, "O kalamaz ama," diye karşılık verdi kadın. "İstesem bile, ki istemediğime eminim, bir buz büyücüsünü barındırmaya cesaret edemem. Burada görülürse hanımı ateşe verirler."

"İçinde ben varken bunu yapamazlar," dedi Andevai ve bunu öyle bir tonda söyledi ki ya onu tekmeleyecek ya da kahkahalarla gülecektim. Söylediği doğruydu çünkü.

“Bu kirifleri yıkıp sizi altında ezmek için yanlarında getirecekleri bıçaklara, küreklere, baltalara, tırpanlara ve de ellerinde daha ne varsa onlara karşı koruyabilecek misiniz kendinizi?” diye sordu kadın. Saldırgan değildi belki ama çok yumuşak başlı olduğu da söylenemezdi. Merdaneyi diğer eline geçirdi ve iki genç adama yan avluya açılan kapıya geçmelerini işaret etti. “Sizi alt etmeden önce kaçını yere serebileceğinizi düşünüyorsunuz ki? Buraya davetsiz veya izinsiz girmiş birini korumak için zorladığınız yabancıların —ben ve adamlarımın— ölmesine izin vermeye gerçekten istekli misiniz, sayın büyücü? Ne olursanız olun, şundan eminim, beni ve adamlarımı rahat bıraktığınız sürece size bir zarar vermek gibi bir niyetim yok. Ancak adamlarımı ve geçim kaynağımı riske atmayı düşünmüyorum. Üstünüze alınmayın.”

Andevai şaşılacak biçimde, kadının tüm konuşmasını sesini çıkarmadan dinledi. Ne çatlamış camlar ne de parçalara ayrılmış bardaklar vardı etrafta. Belki de yaşı büyük bir kadının fırça atma hakkı olduğunu biliyordu.

“Eğer bana ayaktakımı ile karşılaşmadan buradan nasıl çıkabileceğimi gösterecek nezaketi gösterebilirseniz buradan gideceğim hanımefendi.”

“Arka tarafa çıkın, avlunun içinden geçip karşınıza çıkan kapıdan sokak arasına çıkabilirsiniz.”

Öfke dalgası daha da artmıştı hakikaten. Canavar uyanmıştı. Halkın öfkesini ayak tabanlarında hissedebiliyordum.

Andevai harika paltosunu giydi ve kapıya yürüdü. Bir eli kapının mandalında, Bee’ye döndü. “Konuşmamız kesilmeden önce söylemeye çalıştım şey şuydu, Bayan Barahal. Beş gün önce babanız Hassi Barahal evine geri döndü. Mansanın ajanları sizi ve Catherine’i yakalama umuduyla evde bekliyorlardı zaten. Dolayısıyla babanız şu anda onların gözetiminde. Babanızın Adurnam’da olduğunu duymanız sizi eve çekebilir endişesiyle uyarmak istemiştim. Her ne olursa ol-

sın gündönümünden önce eve gidip onu kurtarmaya kalkışmayın, çünkü mansa sizi bulmak için şahsen Adurnam'a doğru yola çıkmış durumda."

Mandalı çevirdi.

"Başınıza açtığım dertler için beni affedin," dedi hancıya ve kapıyı itip dışarı çıktı.

Bee sızlanmaya başladı. "Babam beni bulmak için geri dönmüş! Ve şimdi de onların ellerinde! Ne yapacağız?"

"Rory burada olsaydı üçümüz bir kurtarma harekâtına kalkışabilirdik belki." İsmi telaffuz etmemle birlikte, ölmüş olabileceği düşüncesini aklıma geldi. Bir erkek kardeş bulmuş ve hemen kaybetmiştim. Ne kadar da dikkatsizdim! İkimizin de içini rahatlatacak kelimeleri çaresizce ararken derin bir nefes aldım ve Bee'nin bileğini kavradım.

Kırılan camın sesi, kırık cam parçaları gibi üzerimize yağdı. Ardından şiddetle çalınan ön kapı, tüm hanın titremesine yol açtı.

Kan kokusu almış kurtlarınkine benzer bir uluma yükseldi. "Büyücülere ölüm!"

"Çocuklarımızın hayatlarını bizden çalanları yakın!"

Bee elini benimkinden kurtardı ve mutfığa doğru fırladı.

Arkasından bağırdım: "Bee!"

"Yapılan iyiliğin karşılığı yıkım olmamalı!" diye haykırdı ve gözden kayboldu.

Baal sen bizi koru! Arkasından koştum. Hancı ve adamları da mutfığa, bira odasına, boş yemek salonuna ve oradan da oturma odasına kadar peşimden geldiler. Bee bir masanın arkasında durmuş, yüzünü hanın ön yüzüne dönmüştü. Kapılardan biri ikiye ayrılmış, tahtaları kırılmış ve yarılmıştı; kanatlı bir pencerenin ise yarısı yerde, yarısı sabitlendiği çerçevede duruyordu. Dışarıda, öfkeli bir erkek kalabalığı içeri doğru yüklenmeye çalışıyordu; ancak Bee'nin varlığı, sınırlarını, kapı eşiğindeki yığınların üzerinden geçmeye çalışan ön safların durmasına sebep olmuştu.

Bee haykırdı: “Hangi hakla bu huzur dolu yeri işgal edebileceğinizi düşünabiliyorsunuz?”

“Buraya bir buz büyücüsünün girdiğini söyledi çocuk.”

“Öyle biri yok burada!”

Bee’nin sesindeki kuvvet, ön safların omuzlarının arkasına, kendilerini ittiren gerideki adamlara bakmalarına neden oldu. Huzursuz kalabalık sadece öfkeli değil aynı zamanda içkiliydi de. Bee’nin yanında durdum ve keşke şu an bastonum kılıca dönüşseydi, diye düşündüm.

Yırtık paltolu, yüzü kanlı bir adam, “Aulus o lanet buz büyücüsünün kilidi parçaladığını ve içeri girdiğini söylüyor! Ayrıca arkasından koşup kontrol ettiğinde, kapının donarak kapanmış olduğunu görmüş,” diye seslendi.

Demirci önlüğü giymiş çam yarması gibi bir adam araya girdi. “İçeri girip kendi gözlerimizle görmek istiyoruz, küçük hanım. Yolu açın, böylece o güzel suratınıza bir zarar gelmez.”

İleri atılıp demircinin suratına okkalı bir yumruk atmadan önce, Bee’nin bileğini tuttum. Etrafımıza bakındığımda hanın çalışanlarını göremedim, ama merdivenlerde ayak seslerini duyabiliyordum. Bu öfkeli kalabalığın karşısında durmaya çalışan, sadece Bee ve ben kalmıştık.

Bee tam söze başlamıştı ki: “Size izin vermeye—”

Arka arkaya patlayan misket tüfeklerinin sesi duyuldu. İkimiz de başımızı eğdik hemen. Toynakların gök gürültüsüne, panik ve öfke dolu çığlıklar eşlik etti. Kalabalık bir anda kaçışmaya başladı ve yeşil üniformalarının içinde, parlayan kılıçları ve duman tüten tüfekleri ile Tarrant’ın milis kuvvetleri belirdi. Çaresizce, parçalanmış kanatlı pencerenin içinden, kılıçların yere serdiği adamların düşüşünü izledik. Demirci pencere tirizine çarptı ve denizliğin üzerine yığıldı kaldı. Saçları kanlanmış, sersemlemiş genç bir delikanlı, kendini içeriye atmadan, çığlık atarak pencerenin önünde

düştü. Kalabalığı dağıtan askerler, arkalarında korku ve yıkım bırakarak ilerlemeye devam ettiler.

Ve bir anda Andevai çıktı ortaya. Yanımdan hızlı adımlarla geçti ve penceredeki bedeni tutup dışarı fırlattı. Yerdeki büyük cam parçalarını kaldırdı ve pencerenin pervazında tuttu. Odadaki ani düşen sıcaklık nedeniyle gözlerim acıyor, dişlerim birbirine çarpıyordu. Yere eğilip birkaç büyük parça daha aldı ve buzdan bir ağ örüp cam parçalarını birbirine tutturdu.

İleri atılıp birkaç parça da ben aldım ve ona verdim. Pencerenin önünde iki ceset vardı. Biraz daha ileride üç beden daha. İkisi cansız bir biçimde sokakta yatıyor; kafasında bir şapka olan üçüncüsü ise, kaldırım taşları üzerinde, arka ayakları kırılmış bir fare gibi yerde sürünüyordu. Adamın iniltileri karşısında hıçkırıklarımı tutmakta zorlanıyordum. Bir binadan fırlayan iki kadın koşarak adamın yanına gittiler ve çıktıkları kapıdan içeri taşıdılar.

Yaptığımız saçma işten kafamı kaldırıp, “Neden yapıyorsun bunu?” diye sordum.

“Kırılan şeyler tamir edilmeli. Ayrıca ön tarafı kapatabilsek yağmacılar ve hırsızların içeri girme ihtimali azalacaktır.”

“Demek istediğim, neden tekrar geldin buraya?”

“Çünkü arkamdan gelmediniz, bir de bağışmaları ve çarpma sesini duydum tabi.”

“Seni öldürmek isteyen ayaktakımı ile karşı karşıya kalabilirdin.”

“Evet.”

O kadar soğuktu ki kara gömülmüş gibiydim, ama eğilmeye ve cam parçalarını vermeye devam edip biraz olsun bedenimde bir sıcaklık hissedebildim. Pencerenin camına odaklanmıştı ve tahminimden çok daha hızlı onarıyordu. Yaptığını tam olarak göremezsem de, parmağıyla kırık cam parçalarının oluşturduğu izleri takip ederek parçaları bir şekilde birbirine tutturmayı başarıyordu.

“Neden?” diye sordum.

Bana bakmadan, “Kendime bir söz verdim, “dedi. “Eğer seni öldürmeyeceksem bunu kimsenin yapmasına da müsaade etmeyeceğim.”

“Ne kadar da soylu bir düşünce.” Başka bir sokakta ateşlenen bir misket tüfeğinin sesi duyuldu. O kadar ürktüm ki elimdeki kalın bir cam parçasını ayağımın dibine düşürdüm. Önümüzdeki sokak iyice boşalmış, gri gökyüzünün altında öylece uzanıyordu. “Peki, o zaman bu pencereyi onarmakla neden vakit kaybediyoruz? Eğer seni veya yaptığın soğuk büyü işini görürlerse hancı ve çalışanları zarar görecektir.”

“Catherine, milis kuvvetleri henüz geçti buradan. Şimdi dışarı çıkmak için uygun bir zaman değil. İnsanlar buz büyütüklerini suçlamak için fırsat arıyor. Ancak soğuk büyü, hayatlarını iyileştirmek için o kadar çok alanda kullanılıyor ki.”

“Öyle mi?”

Söylediğimi duymadı bile ve aceleyle yaptığı işe devam etti. “Defalarca, ufak tefek savaşlardan ve saldırılardan soğuk büyü sayesinde kurtulduklarının bir farkına varsalar. Onları prenslerin zorbalığından kurtaran büyücü Hanelerinden başkası değil.”

“Sırf kendileri zorbalık yapabilsin diye. Andevai, kölelerin bir oğlusun sen de! Kuşaklardır bir büyücü Hanesine hizmet etmekle yükümlü olan bir köyün oğlusun. Prensler veya büyütükler, insanlar özgür olmadıkça ne fark eder ki?”

“Özgürlük dediğin nedir ki? Veya kim gerçekten özgür? Hepimiz, kim olduğumuza ve nereden geldiğimize bir şekilde bağlıyız.”

“Belki,” dedim yavaşça, hayatımın bir anda nasıl değiştiğini ve bana söylenen yalanları düşünürken, “ama bunun sebebi bize çizilen yol dışında başka bir yola bakmamamız. Belki de, eğer kim olduğumuzdan ve kim olabileceğimizden bu kadar korkmasaydık hayatımız bambaşka bir şekil alabilirdi.”

Elini kesti ve kan avucuna yayılırken bana döndü. Sanki onu yaralayan benmişim gibi baktı bana. Oysaki asıl darbe-

yı vemiş olan bendim aslında. Kelimeler ağızından çıkmıştı belki ama dilimin ucunda olduklarından bihaberdim.

Beni avlamaya ve öldürmeye çalışanların ötesinde, asıl korktuğum şey neydi?

Yalnız kalmak ve istenmeyen kişi olmak.

“Cat, gel de şuna bak.”

Döndüm. Andevai ile pencereyi onarmaya çalışırken, Bee eşyalarımızı alıp getirmek için bulaşıkhaneye gitmişti. Paltolarımızın yığıldığı masaya eğilmiş, karalama defterinin açık duran sayfasına bir şeyler çiziyordu. “Dün geceki rüyamı düşünmek için vaktim yoktu, ama şimdi... Balinanın kaburga kemiklerinin altında... hayır... kumaş parçaları ve bükülmüş metal... kavrulmuş tahtalar... Bir şey arıyorlar, enkazın içinde...” Koşuyormuş da nefes nefese kalmış gibi, sözcükler dağınık parçalar hâlinde geliyordu. “Bir adam, uzun boylu, buğday saçlı. Bıyıklı mı? Onunla hiç karşılaşmadım, ama seni tanıyor, Cat. Yanında bir trol... gülüyorlar...”

“Brennan?” dedim.

Ansızın, Bee’nin eli durdu. Gözleri yukarı kaydı ve tüm vücudu titredi. Derin, erkeksi ve öfke dolu rahatsız edici bir sesle, “*Zeplin*,” dedi.

Bu sesi daha önce duymuştum: Ölmek üzere olan bir adamın sesiydi bu. Bee’ye bakakalmış bir hâlde, tenime sanki üzerinde bir buz parçası gezdiriyormuşum gibi ufak iğneler batıyordu. Bir anda, kanatlı pencerenin açık kalmış yerlerinden sızan sıcak havayı hissettim. Peşinden, misket tüfeklerinin ateşi ve uzak sokaklarda güçlerini bir araya toplayan isyanın kükremeleri geldi.

Andevai’nin eli benimkine dokundu ve damarlarında dolaşan kanın sıcaklığı tenime geçti. “Bir sorun mu var? Bu onun sesi değil.”

Bir an için, elinin dokunuşu ve varlığının verdiği huzur beni baştan çıkardı ve parmaklarımı onunkilerin üzerine kapatıp ona baktım. “Sanırım Tren Bakım İstasyonu’ndan bahsediyor.”

İ Hemen yanı başımdaydı ve bana bakıyordu. Kesinlikle ki-
birli bir ifadesi yoktu; odaklanmış, kontrollü bakışları doğru-
dan bana yönelmişti. Sadece bana. “Catherine, ne yapmamı
istiyorsun?”

Beni öpmeni.

Elimi kurtardım ve hızla Bee’nin yanına gittim. Onu tu-
tar tutmaz küçük kasılmalarla sarsılmaya başladı. Dili, insana
özgü olamayacak şekilde dışarı çıkmış titreşiyordu.

Boğuk ama kendi sesiyle, “Cat, zeplin,” dedi. Soğuk, du-
daklarını çatlatmıştı. Nereden geldiğini bilmediğim bir kan
damlasını yaladı. “Bak. Kar. Duman. İşte, bir festival çelengi.
Bugün olabilir belki. Gölgeler ne kadar kısa, görüyor mu-
sun? Güneş en tepeye ulaştığında orada olacaklar. Bir an
önce gitemliyiz.”

“Tabii ki.” Gözlerimi kapadım ve şehrin haritasını gözüm-
de canlandırdım. Şehrin Cernwood Fields denilen bölgesin-
deydik ve eğer Bitters’dan geçip Dog Isle boyunca ilerlersek
ve sonra da Eastfair Pazarı—”

“Oraya nasıl gideceğimizi biliyorum,” dedi Andevai.

Gözlerimi açtım ve itiraz ettim: “Burada yaşamıyorsun
bile.”

“Haritaları incelemiştim. Yüzün kanıyor, Catherine.”

Bee paltomu üzerime fırlattı. “Tartışmanıza sonra devam
edersiniz.”

Güldüm. Sesim cinnet geçirmenin kıyısındaymışım da
birazdan aya doğru uluyacakmışım gibi çıkmıştı, eminim.
Paltomu ve eldivenlerimi giymeye başladım. Masa enkazla-
rını yararak parçalara ayrılmış kapının içinden geçtik. Sokağa
çıktığımızda durakladık. Yerde yatan dört ceset dışında kim-
secikler yoktu etrafta. Andevai dalgın bir biçimde başparma-
ğındaki yarayı yaladı. Nazikçe, eldiven giymiş parmakları-
mı, iyileştiğini düşündüğüm çenemdeki yarama götürdüm.
Tekrar açılmış kesikten eldivenimin üzerine bir damla kan
düştü. Her ne kadar böyle bir niyetim olmasa da, elimi kal-

dırdım ve kanımı dudaklarıma götürdüm. Onun akıtmış olduğu kanıma.

“Ona güvencbileceğimize emin misin, Cat?” diye sordu Bee.

Andevai'ye baktım. O da bana. Kibir veya gurur değildi gördüğüm, ama ölçmeye cesaret edemeyeceğim bir derinlik ve yoğunluk vardı. Bir eli yukarı kalktı. Şansı olup olmadığını görmek için yazı tura atacak olanın ben olduğumu belirtiyordu.

“Sanırım, bunu öğrenmek üzereyiz.”

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Cernwood Fields mahallesinin sakinleri yer altına inmiş, kepenkler ve girişler kapatılmıştı. Yine de arada sırada, askerlerden kaçanlara yardımcı olabilmek için, bazı kapıların aralık bırakıldığına şahit olduk. Hızlıca ana caddede ilerleyip oradan ara sokaklara saptık. Her kavşakta, en az korkutucu sesin geldiği yöne karar vermek için bir süre duraklıyorduk. Kış paltolarımız içinde alelade insanlardık, Andevai bile. Kavşak noktalarında, camları kırılmış dükkânlar çıktı karşımıza. Bir tanesinde, parçalanmış bir kanatlı pencereyi tahtalarla kapatan adamlara rast geldik. Bizi görünce şaşırdılar ilk önce, ama iyice baktıktan sonra işlerine geri döndüler.

Tren Bakım İstasyonu'na gitmek için kuzeydoğu yönünde birkaç kilometre yürümek zorundaydık. Çok geçmeden sorunlu sokakları geride bıraktık ve sabahın buz gibi havasında hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettik. Garip bir sessizlik kaplamıştı ufak grubumuzu; Bee'den çıt çıkmıyor, yol arkadaşımızın varlığı nedeniyle ben de söyleyecek bir şey bulamıyordum. Andevai'nin kafası başka bir yerde gibiydi, sessizliğini hiç bozmadı.

Sabahın her zamanki işe gitmeye çalışan kalabalığından eser yoktu. Sadece, başları eğik bir hâlde bizim gibi aceleci adımlarla yürüyen birkaç insan gördük. Doğ Isle'daki ağır-

başlı depolardan Eastfair Pazarı'nın bitişiğindeki köprüye kadar olan yolculuğumuz boyunca, isyancıların ara ara yükselen seslerinin şiddeti ve de onları her defasında noktalayan tüfek ateşi sesleri giderek azalıyordu. Havadaki keskin duman gözlerimi acıtmaya başladı. Pazarın giriş kapısındaki insanlar arkamızdan seslenip neler gördüğümüzü sordu. Hızla pazarın arka tarafına, işçilerin arabalardan kömür boşalttığı ve atların değiştirildiği alana doğru ilerlemeye devam ettik. Pazarın ardında alçak arazi, sarp Downs'a ve daha yukarıdaki Anderida'ya doğru yükselmeye başlıyordu. Amcamın çalışmalarına göre, otuz yıl önce buraları kırsal bölgeydi. Şimdiyse, dikdörtgen göletler ve yanları taş setlerle çevrelenmiş Elek'in bir kanalı boyunca, tuğla ve kalastan inşa edilmiş üç imalathane sıralanmıştı. Kanala doğru hızla akan suyun dö-küldüğü bulanık göletlerdeki su çarkları inliyor, bacalardan püsküren kirli dumanlar döne döne bakımsız konutların üzerinde yükseliyordu. İnsan dışkılarının ve kumlu küllerin iğrenç tadını alabiliyordum. En yakın fabrikadan en az bir kilometre uzaktaydık, buna rağmen makinelerin gümbürtüleri kulaklarımdaydı. Her yer kargaşa içindeydi, ama fabrikalar çalışmaya devam ediyordu.

Soluklanmak için durduk ve gözlerimizi sarp yamacın tepesindeki dumanlı solgunluğa diktik.

Gördükleri ona acı vermiş gibi, Andevai sessizliğine kısık sesle son verdi. "Eğer mansanın sizi takip etmek istemeyeceği bir yer arıyorsanız, orayı bulduğunuzu söyleyebilirim."

Bee şaşkınlıkla ona baktı. Sonra bakışlarını yakaladı ve kaşlarını kaldırdı.

Omuz silktim ve tekrar yürümeye başladık. Ancak bir türlü, fabrikalarda sürekli devam eden yanma işlemini ve de büyücülerin kalplerindeki ateş söndürme isteğini aklımdan çıkaramadım.

Kömür, kalas ve demiri, Anderida'dan Adurnam'ın limanına taşıyan raylı sistem —kanallar da yardım ediyordu

bu işe— filizlenerek Tren Bakım İstasyonu’nu adeta bir ray tarlasına çevirmişti. Atölyeler ve ahırlarla dolu tarafını geçip yüksek tuğla bir duvarla çevrelenen sanayi bölgesine geldik. Demir giriş kapısı zincirlenmişti ve kapıdaki bekçi kulübesi terk edilmiş gibiydi.

Bee, bakışlarını duvar ve kapıya kilitlemiş bir hâlde, “Nasıl aşacağız?” diye sordu.

“Kilidi kırabilirim.” Andevai zincirin ağır halkalarına göz gezdirirken bardağın nasıl parçalara ayrıldığı aklıma geldi ve Bee’yi tutup geri çektim. Bir an sonra, güldü ve demir parmaklıkların arasından zinciri çekmeye başladı. Üstünkörü kesilmiş kilit pat diye kaldırım taşlarının üzerine düştü. “Bizden önce gelenler olmuş.”

Kapıyı bizim geçmemize yetecek kadar araladı ve sonra kapatıp zincir halkalarını tekrar bağladı. Duvara paralel bir şekilde dizilmiş, büyük kapılı, alçak yükseklikteki atölyelerin hepsinin kapısına zincir vurulmuştu. Biri, binaları teker teker dolaşmış ve güçlü balyoz darbeleri indirmiş gibi, çatıların bazıları içeri çökmüş ve çoğunun penceresi kırılmıştı. Toprağın üzerinde biriken molozları kaldırmaya kimse teşebbüs etmemiş gibi görünüyordu.

Andevai’ye dönerek, “Bunu sen mi yaptın?” diye sordum.

“Nasıl—” diye araya girdi Bee ve hemen sustu. Bir metalin diğer metalin üzerine düşmesiyle birlikte, atölyelerin arkasındaki bir yerden bir çınlama sesi duyuldu; peşinden de bir erkeğin küfür eden sesi geldi.

Sessiz olmaları için bir elimi yukarı kaldırdım ve sonra da gizlenmelerini işaret ettim. Boş atölyelerin arasındaki dar bir yoldan arka taraftaki açık alana doğru yürümeye başladım. Sihrimi kuşandım ve tuğla ve toprak ve kırılmış cam parçaları oldum. Sert darbelere maruz kalmış sanayi bölgesini, yıkım nedeniyle iptal edilen projelerin hayaletleri sarmıştı. Çarpıtılmış, bükülmüş bir gemi enkazı açık alanda öylece duruyordu. Iskarmozunun yüksekliği en az çevredeki

binalarinki kadar vardı. Lime lime olmuş dış kaplaması ise rüzgârla birlikte çırpınıyordu. Iskarmozun içinde darmadağın olmuş malzemelerden tepecikler oluşmuştu. Enkaz bu hâliyle iç organları çürümüş bir balınayı andırıyordu. Yarıklarda ve köşelerde biriken kar, gemiden arta kalanlara bir ısıltı vermişti. Yine de, ne kadar yanmış ve yırtılmış olursa olsun, zeplinin iskeletinin zarif bir güzelliği vardı.

Enkazın içi, yeri eşeleyip işe yarar bir şeyler bulmayı umut eden farelerle doluydu. Zeplinin parçalanmış tahta sepetinin etrafında üç kişi vardı. Kadın yere çömelerek, elinde küreği olan bir adamın da yardımıyla moloz yığınının arasında bir şeyi kurtarmaya çalışıyordu. Üçüncü figürün ise trol tüyleri vardı. Ben sırtını görüyor olsam da, kafası bana dönüktü ve de tam bana bakıyordu. Bir kafanın bu kadar dönemiyor olması lazım. Ürperdim ve sonra, nihayet, onları hatırladım.

Chartji, Brennan ve Kehinde.

Chartji, insana benzer şekilde, bir elini kaldırdı ve onlara doğru gelmemi işaret etti. Ardından başını döndürüp —sağ olsun Yüce Melkart!— Kehinde'nin ne yaptığına bakmaya başladı.

Geriye, yol arkadaşlarıma koştum.

“Gelin, çabuk. Buradalar! Aynı söylediğin gibi, Bee.”

Andevai'nin sırtı bana dönüktü —ve kafası da olması gereken konumdaydı— ana girişi işaret etti ve, “Ben burada kalıyorum,” dedi.

“Yaptığın marifetin sonuçlarını görmekten mi korkuyorsun?”

“Nasıl görüldüğünü biliyorum.”

“Nasıl bilebilirsin ki? Patlama olduğunda konaktaydın.”

“İsteddiğini söyleyebilir ve düşünebilirsin, Catherine.” Bunu o kadar kuvvetli söylemişti ki dudaklarım soğuktan donmuş gibi karıncalandı. Bee ise somurtmuş, titriyordu. “Biri burada kalıp kapıyı gözetlemeli. Eğer ısıklık çalarsam bin kışkı kaçmanız gerekiyor.”

Alarm durumuna geçtim bir anda. “Bunca süredir bizi takip edenler mi vardı?”

“Ne gördüğüm değil, ne hissettiğim önemli. Çevremdeki soğuk büyü dizilerini hissedebiliyorum. Mansa Adurnam’da ve bizzat kendisi seni ve Bayan Barahal’ı arıyor şu anda.”

“Sen onu hissedebiliyorsan o da seni hissedebiliyordur, değil mi? Yani seni takip ederek bizi bulabilir, tabii eğer bizle birlikte olduğundan şüpheleniyorsa?”

“Büyüyü hissetme kabiliyeti var tabi.” Alt dudağını ısırды ve beyaz dişleri dudağının üzerinde iz bırakırken beni inceledi. Bu bakıştan hiç hoşlanmamıştım. Handayken ellerimizin birbirine dokunduğu, parmaklarımızın birbirine dolandığı anı hatırladım ve yüzümün kızarmaya başladığını hissettim.

Sonra kafasını çevirdi ve gözünü uzaklara dikti. “Haklısın. Mansanın size yardım ettiğini düşünüyor olması az bir ihtimal. Yine de en iyisi onu yanıltmak için şehre giden bir iz yaratmak.” Numarasını, demirden kartal ve yılan süslemelerini hatırlamak istermiş gibi ana giriş kapısına bakmaya başladı. “Bu kadar girişken veya isyankâr olacağımı tahmin edebileceğine pek olasılık vermiyorum.” Bu acı sözleri beni şaşırttı. Cevap vermeye fırsat bulamadan, düşünceli bir biçimde —başparmağı ve işaret parmağı bir araya gelip çene hatları boyunca ince bir çizgi oluşturan sakalını takip ettiler, bunun dikkatimi dağıttığını söylemem lazım— devam etti: “Başka bir seçenek ise, mansaya katılırım ve gündönümünü atlatana dek onu sizden uzaklaştırırım. Böylece Bayan Barahal da sözleşmeden kurtulmuş olur.”

“Bir büyücü Hanesinin beni işbirliğine ikna etmek için sözleşmeye ihtiyacı olduğunu pek düşünmüyorum,” dedi Bee. “Beni kaçırlılar ve esir alırlar. Bunu engelleyebilecek kimsem yok. Ailem burada olsaydı bile bunu yapamazdı.”

Andevai Bee’ye hak verdi. “Gerekli desteğe ve araçlara sahip olmayanların, silahı veya büyü gücü veya baskı uygulayabilecek takipçileri olanların merhametinde olduğu bir ger-

çektir. Bunu en iyi köyüm biliyor, çünkü bu yolla köleleştirildiler. Gündönümünden sonra, seni itaat etmeye zorlamak için, mansanın sahip *olmayacağı* tek şey yasal bir sözleşme olacaktır. Ancak şunu bil: Dört Aylar Hanesinin bir parçası olmak niyetinde değilsen, kendine başka bir işveren bulmak zorundasın.”

Bee bana baktı. “Bana hakaret edercesine sunulan bu koşullarda, bir adamın yatağını paylaşmaktansa kafeste oturup açlıktan ölmeyi yeğlerim!”

“Kesinlikle, Bee! Başka bir yol bulacağız, merak etme. Tannit’in yardımıyla, Rory’yi de bulacağız.”

Andevai Bee’ye şöyle bir baktıktan sonra sertçe gözlerini bana çevirdi. “Rory de kim?”

“Bir akraba.”

“Ah. Peki. Bu beni haklı çıkarır. Güçlü birinin koruması veya akraba desteği olmadan, kim kendini koruyabilir ki?”

“Başvurabileceğimiz yasal yollar olmalı mutlaka,” dedim.

Tam arkama dönmüştüm ki Chartji’nin salınarak bize doğru yürüdüğünü gördüm. Yürüdükçe kafası da yukarı aşağı hafifçe sallanıyordu. Sorgucu yukarı kalkmış, çevredeki renklerin genelde yumuşak tonlarda olduğu bu mevsimde, tüyleri şaşırtıcı derecede parlıyordu.

“Birisi yasalardan bahsetti galiba?” İnsan gülüşünün trol yorumu olan uzun burnundaki kırıksıklık, amacının dışına çıkmış ve suratına tehditkâr bir hava kazandırmıştı.

Bee iki adım geriye çekildi ve hararetli bir biçimde, “Bu bir trol,” dedi.

Kabalığı beni dehşet düşürmüştü. “Bee! İsmi Chartji. Tam adını söyleyerek başını ağrıtmayacağım. Zaten anlamayacağımız konusunda beni daha önce ikna etmişti.”

Sorgucu dikleşirken gülüşü daha da keskinleşti ve o olağanüstü etkileyici dişleri kendilerini biraz daha gösterdi.

Çabucak bir özet geçtim: “Havery, Camlun ve Adurnam’da ofisleri olan Godwik ve Clutch firmasında çalışan bir

avukat kendisi; her ne kadar Kâşifler Şchri'nden gelmiş olsa da. Bu da benim... kuzenim... Beatrice Hassi Barahal."

Bee, verdiği uygunsuz tepki nedeniyle utanma nezaketini gösterdi ve tuhaf bir şekilde, "Salve," dedi.

Hemen, sergilenen bu nezaketsiz tavırlardan dikkati başka yere çekmek için, Andevai'yi işaret ettim ve, "Ve bu da benim...benim..." dilim tutulmuş, dudaklarım taşa dönmüştü.

Yeterince soğukkanlı bir biçimde, "Bendeniz Andevai Di-
arissu Haranwy," diye kendini tanıttı. "Sanırım, daha önce karşılaşmıştık. Selamlarımı sunar, esenlikler dilerim, Chartji."

"Ben de," diye karşılık verdi Chartji ve sonra, Andevai'nin büyükannesinin konuşmuş olduğundan emin olduğum, tahminimce eski bir lehçede konuşmaya başladı.

Andevai'nin parlayan gözleri şaşkınlığını gösteriyordu. Sonra sırtıttı. Sırtıttı! Daha önce onu bu kadar keyifle gülümserken görmüş müydüm acaba? Trol ve buz büyücüsü selamlaşma ayinine başladılar. Her zamanki sözler olduğunu düşünsem de, taklit edemeyeceğim cezbedici bir müziğin tonlamasına sahipti aralarındaki bu diyalog. Chartji eksiksizdi ve Andevai de—

Kutsal Tanıt! Bayır aşağı hızla ilerlerken yana devrilmiş bir araba gibiydim. O büyüleyici gülümseyişi, içinde bulunduğumuz durumu değiştirmemişti ki. Saat işlemeye devam ediyordu ve henüz sorunlarımızı çözmekten çok uzaktık. Araya girdim.

"Özür dilerim, ama giriş kapısından uzaklaşsak iyi olur."

"Bu önerinden yasal olarak burada bulunma hakkınız olmadığını anlıyorum, aynı bizim gibi," dedi trol.

İki atölye arasındaki yoldan yürümeye başladım, diğerleri de peşinden geldi. Hem Andevai hem de Bee enkazın görüntüsü ile karşılaşır karşılamaz donup kaldılar. Bir deri bir kemik ıskarmoz, lime lime olmuş bez dış kaplaması, sepetin paramparça olmuş tahta döşemeleri, tuzla buz olmuş tuğlalar

ve küller ve daha kim bilir neler? Belki de toza d n   m   insa  kemikleri.

Bee nefesinin altından bir    ler mırıldandı. Sert   ns  lerinin   rpermeme yol a     eski bir Kenaani k  fr  yd   bu. Onun minyon görünüşüne aldananlar, kızdı mı ne kadar yandı  klarını anlarılardı. Dayanamadı, patladı ve tüm öğesini Andevai'ye kustu:

“*Bunu sen mi yaptın?* Bu kadar güzel bir öğeyi niye biri yok etmek ister ki?”

Bir an için bir kar fırtınasının üzerimize ya  ca  ğını ve bizi g  mece  ğini düşündüm.

Andevai doğruca bana baktı ve garip bir tonda, “    nk    yle emredilmişti ve emirlere uymak zorundaydım,” diye karşılık verdi.

Yerin dibine girebilseydim eğer, şu an için buna minnettar olabilirdim. Kulaklarım yanıyordu. Bee'nin dili tutulmuştu. Chartji ise nezaketinden bir    ey söylememeyi tercih etti. Tüm dünyam Andevai'nin kasıtlı bakışlarına ve benim   al-kantılı, bulanık ve tutarsız duygularıma indirgenmişti.

   keliymi   gibi, keskin bir biçimde konuşmasına devam etti: “Ama en sonunda fikir değiştirdim. En iyisi şimdi gitmem. Mansayı bulacağım ve onu yanlış yola yönlendirmeye çalışacağım. Elimden geldiği kadar sizi koruyacağım. İyi   anslar.”

Aniden yürümeye ve bizden uzaklaşmaya başladı. Kuru-mu   dudaklarımı aralayacak fırsatı bile vermemişti.

Kafamın   zerine bir   rt  mce  in inmek üzere olduğu bilgisini verirken kullandığı ses tonuyla, “Cat, bana anlatmadı  n bir    ey mi var yoksa?” diye sordu Bee.

“Sana anlatmadı  ım hiçbir    ey olmadı!”

Brennan'la Kehinde'nin kazı yaptığı yere doğru ilerlemeye ba  ladım. Brennan bir ayağı küreğinin kenarında, durdu ve sırtı.

“Eski bir dostu görmek için ne kadar güzel bir gün.” Ra-

dikallere özgü şekilde el sıkışmak için elini uzattı, ben de sık-tım ve arkadaşına selam vermek için bıraktım.

Kelinde ayağa kalktı. Sol elinde somun anahtarına benzer bir şey vardı, sağ elinde ise ön kolu uzunluğunda simsiyah olmuş bir kiriş. “Catherine Hassi Barahal! Salve!”

“Salve! Tanrı aşkına, ne arıyorsunuz burada?”

Ayağının altındaki enkaz parçalarını yokladı; biraz önce karın, toprağın ve küllerin altından çıkardıkları kalın bir par-ça metal ve kömür hâline gelmiş bir tahta parçası.

Üzgün bir gülümsemeyle, “Baskı makinemi kurtarmaya çalışıyorum. Umudum o ki eğer yeterince parçayı kazıp çı-karabilirsek ve projenin planını bulabilirsek Adurnam’da bir kopyasını inşa edebiliriz. Şimdiden bazı makinistlerle temasa geçtik ve amacımızı desteklediklerinden bize yardım etmeyi kabul ettiler.”

“Baskı makinesi mi?” Kazdıkları yeri şöyle bir taradım, ama makinenin nasıl bu kadar cık bir alana sığmış olabileceği-ne aklım ermedi. Onu da bıraktım, Atlas Okyanusu’nun öte tarafına neden taşınmıştı ki?

Bileğiyle gözlüğünü yukarı itip düzeltti ve koyu tenine is lekese bulaştırdı. “Kâşifler Şehri’nin yeni icadı. Ayak peda-lıyla çalışıyor ve,” diyerek elindeki kirişi salladı, “bayağı da küçük diyebilirim, ki bu da fevkalade bir yenilik çünkü çeşitli gizli gruplar—”

“Ne tip gizli gruplar bunlar?” Brennan’la birlikte kazdık-ları yerde ne gördüler hâlâ merak ediyordum. Araba tekerleği kadar büyük bir metal tekerlek, yarısı örtülmüş bir durumda, yerdeki metal bir silindire ve siyahlaştırılmış metal bir levha-ya dayandırılmıştı.

Brennan güldü. “Rahatça onlar hakkında konuşabilseydik gizli olmazlardı, değil mi? Baskı makinesi halkı eğitmek adı-na broşür ve benzeri şeyleri basmak için bir araç. Örneğin, çok eski zamanlarda bile halkın kendi kürsülerini —‘mec-lis üyeleri’ de diyebiliriz buna— oluşturma hakkı olduğunu

söylemek için. Veya Camjiata'nın yasa kitabını halka yaymak için. ki böylece geçmişte hangi hakların kendilerine sunulduğunu ve generalin yenilgisi sonrası ellerinden alındığını bilsinler. Ancak baskı makinesi hantal, gizlemesi zor, çabucak taşınması imkânsız ve damga vergisine maruz kalabilecek bir şey. Bu ise ondan farklı.”

Bee öne çıktı ve Brennan'a, “İzin verir misiniz?” diye sorar sormaz elinden küreği aldı. Cevap hakkı tanınmayan Brennan, Bee'nin sinirden kıpkırmızı olmuş yüzüne ve dağılmış buklelerine şaşkın bir biçimde bakmakla yetindi. Elindeki küreği metal tekerleğin kıvrımı boyunca gezdirdikten sonra sadece kendisinin görebildiği bir çizgide dört uzun adım attı. Durdu ve benim kolumun uzunluğunda ve kalınlığında, hasar görmüş bir proje tüpünü küreğiyle kaldırdı.

“İşte, bu olmalı!” diye haykırdı Kehinde.

“Burada bir plan çizimi varsa eğer yangından kurtulduğunu hiç zannetmiyorum,” dedim.

Kehinde elindeki pedalı ve somun anahtarını yere bıraktı. “Birkaç katmanlı muşambanın altında asbest kumaş kaplaması var. Zeplinin saldırıya uğrayabileceğini tahmin etmiştik.”

“Kimse... öldü mü?” Gerçek sözcüklerin ölü gölgeleriymiş gibi, ağzımdan çıkarlarken kelimelerin içi boşalmıştı. “Patlamada?”

Brennan ilk önce bana, sonra Andevai'nin kaybolduğu yöne doğru baktı. Ardından bakışlarını Chartji'ye yöneltti. Chartji'nin sorgucu ilk önce yassılaştı, sonra tekrar dikildi. Kafasını yukarı sağa doğru kaldırdı ve pençelerinin, tüylerinin, ellerinin ve yüz ifadesinin başrolde olduğu bir gösteri sergiledi. Bu hareketler nasıl bir dilse artık, benim için Yunancadan farksızdı.

Brennan, “Patlama olduğu sırada Adurnam'da değildik. Sizinle tanışmamızdan birkaç gün sonra geldik buraya,” dedi ve açıklamaya devam etti. “ Sokaklarda, o sırada ilaç verilip

uyutulmuş olan iki bekçi de dahil olmak üzere, tüm gözcülerden hesap sorulduğu ve kovuşturma sonucunda sarhoş olmakla suçlandıkları konuşuluyor. Mürettebata gelince, olay sırasında yakınlardaki bir meyhanede kutlama yapıyorlarmış. Bitmeyen bir söylentiye göre, yetkililer sadece bir ceset bulmuşlar; ancak o günden beri meclis bölgeye girişi yasaklamış ve kapıyı zincirlemiş.”

“Neden başka bir gün değil de bugün buradasınız?” diye sordu Bee.

Brennan alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi: “Bazı insanları tanıyan bazı insanlar tanıyoruz. Adurnam’a vardığımızda, tanıştırıldığım insanlar beni Kuzeykapısı Ozanı ile tanıştırdılar.”

“Bugün açlık grevine başlayan mı?”

“Onun meclisin önündeki basamaklara oturması ile bizim buraya gelmemizin aynı günde gerçekleşmesi tesadüf değil. Prens milis kuvvetleri kargaşayla yeterince meşgul olacağından, kimsenin gözetimi altında olmadan burada çalışabileceğimizi biliyorduk.”

“Bir süreliğine,” diye ekledi Chartji. “Çabuk hareket etmeliyiz.”

Proje tüpünün dış bağlarını çözmüş olan Kehinde, kapağı açıp uçları iyice kahverengileşmiş kâğıtları dışarı çekerken aniden haykırdı. Gözlüğünü tekrar burnunun ucuna indirdi, dikkatle harap olmuş kısımları inceledi ve çığlığı bastı:

“Kurtarılabilir! Brennan! Dualarımız kabul oldu!”

Brennan’ın gülün yüzüyle birlikte, Kehinde’nin gözleri irileşti ve bakışlarını tekrar çizimlere çevirdi. Planları nazikçe tüpün içine yerleştirip kapağını kapattı. Proje tüpünü trole uzatırken taze bir tonda, “Chartji, bu sende kalsın,” dedi ve somun anahtarını yerden alıp ekledi: “Baskı makinesinin taşıyabileceğimiz her parçasını bulup çıkarmalıyız.”

Onun istekliliği bana da bulaşmıştı: “Yardım edebiliriz.”

“Cat, bizim gitmemiz gerekmiyor mu?” diye araya girdi Bee.

Bir eli küreğinde, “Başımızdan neler geçti?” diye sordu Brennan. “En son gördüğümüzde, siz ve o burnu havada buz büyücüsü, Adurnam’dan sizi bulmaya gelen ayakta kiminden kaçmak için Griffin Ham’ndan hızla çıkmıştınız. Zeplinin yok edildiği haberini de o sırada aldığımızı söylemeliyim bu arada.”

“Bırakın, kazarken anlatayım size neler olduğunu.”

İyi dinleyicilerim vardı. Doğru zamanlarda doğru soruları sordular. Henüz paylaşmak istemediğim ve belki de hiç istemeyecek olduğum bazı detayları, saklı tuttum; ama hikâyeyi ana hatlarıyla anlattım ve de anlatırken yaşadım. Bee ise kıymıklara, kırıklara, is lekelerine aldırış etmeden öç alırcasına kazmaya devam etti.

“Bir büyücü Hanesinden bu kadar kötü kokular gelmesine şaşırmadım açıkçası,” dedi Kehinde ve yanında getirdikleri deri çuvalların birinin içine baskı levhasını koydu. Doğrudu ve ekledi, “Ama kabul etmeliyim ki Camjiata’nın kaçmış olduğunu iddia etmeleri beni şoke etti.”

Brennan hafif bir ıslıkla ona katıldığını belirtti. “Aslanı sırtların arasına salmaya benziyor bu.”

“Sanırım, büyücü Haneleri bunu gizli tutma niyetindeydiler; ama Tarrant Prensi’ne ve onun adamlarına anlatmak zorunda kaldılar,” dedim.

Brennan, Kehinde ve sonra da Chartji’ye kısa bir bakış attı. Kehinde başıyla onayladı, trol de başını çabucak eğip kaldırdı. “Bu kıymetli bilgiyi en iyi nasıl kullanabileceğimize karar verene kadar biz de sır olarak tutalım.”

Bee sorgulayan gözlerle Kehinde ve Brennan’ı incelerken, “Siz kimsiniz, bu arada?” diye sordu ve sonra Chartji’ye döndü. “Kim için çalışıyorsunuz? Sizi kim kiraladı? Efendiniz kim?”

Brennan kıs kıs güldü. Kehinde iç geçirdi ve kazmaya başladı tekrar.

Chartji, “Basit bir hikâyemiz var, Bayan Barahal. Ne efendimiz ne de bizi kiralayan biri var.”

“Bundan daha fazlası da var,” diye ekledi Kehinde, kazmaya ara vermeden. “Bizler güç ve zenginliğin gelişigüzel dağılımına karşıyız. Bu düzenin doğal olduğu iddia ediliyor, ancak aslında yapay olarak inşa edilmiş bir düzen ve çok eski zamanlardan kalma ayrıcalıklar sayesinde devam ettiriliyor.”

Kehinde’nin bu devrimci ve dolambaçlı sözleri, Bee’nin suratını ekşitmişti. Kehinde de bu duruma gülerek, “Bizler radikaliz,” diye ekledi. “Ve de herkes kendi yolundan ilerleyerek içten duygu ve düşüncelerle katıldı bu davaya.”

“Şimdi, buradaki işimiz bitti mi artık?” diye sordu Chartji, sonlara doğru hafif titrek bir sesle.

“Bitti,” dedi Kehinde. Sırayla altı çuvalı da yukarı kaldırdı. “Bundan daha fazlasını taşıyamayız. Mekanizmayı tekrar kurmak için yeterli olmasını ummak zorundayız.”

Brennan, “Makinistlerimiz sizin Kâşifler Şehri’ndekileri aratmaz, umarım,” diye karşılık verdi.

O her zamanki dişli sırtışıyla, “Bekleyip göreceğiz. Siz sıçanların neler yapabileceğini kestirmek zor,” dedi Kehinde ve sonra bana döndü. “Peki, Catherine, gelelim sizin hukukla ilgili sorunuza?”

“Bizi Dört Aylar Hanesinden koruyabilir misiniz? Fiziksel olarak yani? Onlara kafa tutabilir misiniz? Bu sizi ve amaçlarınızı tehlikeye atar mı?”

“Dürüst olacağım, Catherine,” dedi Brennan. “Bir büyücü Hanesine kafa tutamayız. Onlara bulaşırsak bizi mahvederler.”

Bana kısa bir bakış atarak, “Öldürürler mi sizi?” diye sordu Bee.

Brennan’ın cevabı, “Herkes bilir ki büyücüler ve prensler kendilerine kafa tutan halka karşı hoşgörü göstermez. Hukuk firması, şu ana kadar, dikkatlerini çekmemeyi başardı,” oldu.

“Canjiata’nın yasa kitabı hakkında neden öyle konuştunuz?” diye sordum. “O bir canavar.”

“Kendince o da bir radikal,” dedi Brennan ve devam etti: “Bize söylendiğine göre bencil hırsları olan bir adam ama yasa kitabına baktığımızda, yüzyıllar boyunca efendilerin kendilerine sakladığı hakları ve ayrıcalıkları, ancak halka geri vererek başarılı olabileceğini anlamış olduğunu görürüz. Savaş hakkında duyduğunuz hikâyelerin doğruluğundan bu kadar emin olmayın.”

“Değilim zaten,” dedim hemen, biraz fazla çabuk olsa da. Sonra ekledim, “Artık ne bildiğimi bilmiyorum.”

Başıyla söylediklerimi onayladığını belirtmesi, gülümsememe ve bakışlarımı yere çevirmeme neden oldu.

Güçlü ve tiz bir ıslık, fırlatılmış bir cirit gibi havayı yardı.

“Bu benim yeğenim. Kulaklarınızı kapatın,” dedi Chartji.

Öyle de yaptık. Chartji ve görünmeyen yeğeni, süratli bir şekilde karşılıklı ıslık çaldılar bir süre. İnsanlarda olduğu gibi, Chartji dudakları arasından çalmıyordu ıslığı. Burun delikleri mi genişlemişti yoksa? Ses nereden geliyordu ki? Son bir sözün ardından bir işaret yaptı ve biz de ellerimizi kulaklarımızdan çektik.

“Büyücü birlikleri geliyor. Gitme zamanı geldi,” dedi Chartji ve sordu: “Bizimle geliyor musunuz?”

“Henüz değil,” diye cevap verdim, Bee de başını salladı. “Bizim yüzümüzden başınız çok ciddi belaya girer.”

Çuvaları ve aletleri yüklendiler ve vedalaşmayı kısa tuttular.

Chartji son bir defa bana döndü. “Godwik ve Clutch’ın Adurnam ofisini Fox Çıkmazı’nda bulabilirsiniz.” Sonra Kennaani dilinde ve jestlerine Bee’yi de dahil ederek, “Size ve tüm işlerinize esenlikler dilerim,” dedi.

Ve sonra gittiler. Zeplinin iskeletinin gölgesi altında, Bee ile birbirimize öylece bakakaldık.

Boğuk bir sesle, “Bir trolle daha önce hiç konuşmamıştım. Yine de şunu söyleyebilirim ki bu yaratık bana karşı çıkamaz biri gibi göründü,” dedi Bee.

“Şüphesiz öyle, çünkü zeki ve duyarlı bir karaktere sahip. Sana gelirse eğer, kabul etmeliyim ki senin hakkında ciddi şüphelerim var. *Bir an önce* gitmemiz gerekmiyor mu sence? Yoksa ıslığın bizi neye karşı uyardığını mı keşfetmek istersin?”

Ara yoldan aceleci adımlarla ilerledik ve kısa bir süreliğine, giriş kapısına kabaca bağlanmış zincire bakmak için durakladık. Arkadaşlarımızın rayların üzerinden geçip bir tuğla deposunun yanından gözden kayboluşunu izledim. Yeğen neredeydi acaba? O ısıklar ne kadar uzaktan gelmişti?

Giriş kapısını yerinden oynatmak için Bee omzunu kullandı ve zincirin altından geçerek diğer tarafa geçti. Toynakların gürültüsünü duymaya başlar başlamaz, Bee’yi bileğinden yakalayıp sağa, duvara doğru çektim. “Geldiğimiz yoldan gidemeyiz. Eğer kulaklarım beni yanıltmıyorsa, bir grup atlı bize doğru geliyor,” dedim.

Bana daha rahat ayak uydurabilmek için bileğini kurtarmaya çalıştı. “Sence imalathanelerin birinde gece boyunca saklanacak bir köşe bulabilir miyiz?”

“O curcunanın içinde mi? Bulamazsak şaşırrım. Sonuçta, fabrikaların *içine* kim gizlice sızmak ister ki?”

“İşçileri kışkırtmayı amaçlayan radikaller.”

Yüzündeki o vahşice gülümseme beni şaşırtmamıştı, ne de olsa çaresiz bir durumdaydık. “Radikallerle ilgili bir sorunun mu var?”

“Sence olmaması mı gerekiyor?”

“Hassi Barahal’ların Camjiata için casusluk yapmakla suçlandıklarını düşünürsek—”

“Cat, gerçekten, Camjiata’nın bir radikal olduğunu kim düşünür ki? O bir generaldi!”

Atlı bir birliğin ilk sırası, o şatafatlı sarıkları ve dize kadar uzanan büyücü Hanesi ceketleriyle birlikte, Tren Bakımı İstasyonu’nun önünde tam belirmişti ki köşeyi dönüp görüş sahalarından çıktık. Bizi gördüklerini zannetmiyordum, ama

korku ayaklarımıza kanat takmıştı bile. Eteklerimizi yukarı çekerek koşmaya devam ettik ve kendimizi çöp artıklarının ve fazla büyümüş ölü otların kapladığı bir arazide bulduk. Halk, nerede cılız ağaçlarının kendilerini gizleyeceğini düşünmüş ise orayı tuvalet olarak kullanmıştı. Yanmış kömür artıklarına, dumana ve makinelerin patırtısına bir de bu iğrenç koku eklenince kendimi Sheol'a düşmüş gibi hissettim. Tortul atık sızdıran bir akarsuyun üstünden, çöktü çökecekmiş hissi uyandıran tahta bir köprü geçiyordu. Otların arasında kalmış ölü farenin boğulmuş olduğuna şüphe yoktu. Ancak farelerin iyi birer yüzücü olduğunu bildiğimden, onu öldürenin zehirli su olduğu şüphesi uyandı içimde. Sonra da Rory aklıma geldi ve adımlarım yavaşladı.

"Acele et!" Bee köprüyü geçmeye başlamıştı. Arkamızdan bir borazanın haykırışı yükseldi. Uzaklardan gelen kulak tırılmalayıcı bir dizi ısıklık buna cevap vermeye başladı. Bee ile bir köşeye atılmış ve çöpten beslenenlerin bile ilgi göstermeyeceği kadar parçalara ayrılmış tuğla ve tahtaların süslediği taşlı bir yoldan aceleyle ilerlemeye devam ettik ve bir süre sonra trol sinyalleri üç imalathanenin patırtısı arasında boğuldu.

Bee bağırdı: "Kaçmaya devam mı? Tepelerden yukarı?"

"Hayır! Kırsal arazide bizi yakalamaları daha kolay. Andevai haklı bence. Makinelerin arasında bizi yakalamaları daha da zorlaşır."

"Peki, ne tarafa?" Suratında yol yol is lekeleri vardı, bonesini kaybetmişti ve de zapt edilmez siyah bukleleri omuzlarına düşmüştü.

Kutsal Tanit! Kendime hâkim olamadım ve gülmeye başladım.

Haykırdı: "Ne?"

"Sanırım, bu can sıkıcı düğümleri ayıklama işi yine benim başıma patlayacak."

"Ah, Cat!" O kadar sıkıca sarıldı ki acıyla inledim. "Seni ne kadar da özlemişim!"

Tersledim ve onu ittim. “Tabii ki özleyeceksin! Başka kim senin saçınla uğraşacak kadar sabırlı ki?”

Üzerimizdeki kıyafetler önünden geçtiğimiz duman ve kirin kararttığı evlerle son derece uyumluydu. Kapılar dünyaya kapanmıştı hepsinde. Eteğinin dibindeki iki genç çocukla birlikte, bir kadın kamburu çıkmış bir hâlde bize doğru geliyordu. Bir kolunda taşıdığı ağır sepetin hasır işi örgüsü, kömür tozuna bulanmamış olsaydı eğer görülebilecekti belki de. Çocuklar çok siskaydı ve ayaklarında üstünkörü yapılmış tahta ayakkabılar vardı. Her şeye rağmen, kadın üzerindeki dökük kıyafetlere yapabildiği kadarıyla bir çekidüzen verebilmişti ve de yanımızdan geçerken arkadaşıyla başıyla selamladı bizi.

“Missy Baker’ın kuzenleri olma ihtimaliniz var mı?” diye sordu. “Aşağıdaki Wellspring Terrace’den? Bir iş için bir çift genç kız bekliyordu bir süredir.”

En güven verici gülümsemesiyle, “Hayır, değiliz.” dedi Bee. “İş bulabileceğimiz bir yer var mı buralarda?”

“Toombs İmalathanesi’nin ihtiyacı yok, bildiğim kadarıyla. Şuradaki ilk imalathane. Diğerlerini bir kontrol edin isterseniz: Calders ve Matarno. Onlar hakkında bir şey diyemem, ama yürümek için biraz uzak olduklarını söyleyebilirim.”

Kadına teşekkür ettik ve yürümeye devam ettik. Bir el arabasında eski bez parçaları taşıyan birkaç adamın yanından geçtik. Sonra da, bir eşiğin çektiği yük arabasında, burunlarımızı kapatmamıza neden olacak kadar kötü kokular yayan bir kargo taşıyan diğer bir grup adamı geride bıraktık. Toombs İmalathanesi, dört katlı koca bir ana binadan, bu binanın bir tarafındaki ufak çocuğuymuş gibi duran bir evden ve de uzakta kalan diğer tarafındaki uzun ve alçak dokuma kanadından oluşuyordu. Makinelerin gürültüsünün eşliğinde yürürken, yük iskelesinde vakit öldürmekte olan erkeklerin bakışlarını fark edince adımlarımızı hızlandırdık. Her ne kadar Dört Aylar Hanesine zincirlenmiş olsalar da, Haranwy’nın köy-

lülere bu aç adamlardan çok daha şanslıymış gibi geldi bana. Buna rağmen, nasıl olur da böyle bir hüküm verebilirdim ki? Bu işçiler neden işler acısı koşullarda yaşamak zorundaydı? Neden tüm köy halkı yasa ve adetler gereği efendilerine zircirlenmişti? İki tarafın da durumu feci değil miydi?

Keskin kokulu boya işlerinin önünden geçtik ve sonra kasvetli tek katlı bir tuğla depo boyunca yolda yürümeye devam ettik. İmalathanelerin durağan kükremeleri çevremizi sarmış bize serenat yapıyorlardı.

“Bu curcuna beni çıldırtacak şimdi!” diye haykırdı Bee.

“Çoktan çıldırmadın mı yoksa?”

Omzuma bir yumruk indirdi, neyse ki tüm gücünü kullanmamıştı. Gün boyunca süren yürüyüşün ve dün geceki kaçışın etkileri, dirençli yüzündeki yerlerini almaya başlamışlardı. Sürekli maruz kalınan çınlama ve patırtının, en sağlam azmin bile hakkından gelebileceğine ve tüm tutarlı düşüncelerin unutulmasına yol açabileceğine şüphe yoktu. Calders İmalathanesi boyunca yürüdük ve yarışın varış noktasındaki, Matarno İmalathanesi’nin ikiz binalarına doğru ilerledik.

Adamlar bir mavnadan vinç yardımıyla kaldırdıkları balyaları yük vagonlarından birinin üzerine yüklüyorlardı. İş bitmiş kumaşlardan balyalar ise akıntı yönünde yapılacak yolculuk için başka bir mavnaya yüklenmişti. Akşam karanlığı suyun rengini karartmış, güneşin son kalan ışınları kirli suyun üzerinde bir pırıltıya yol açmak için yetersiz kalmıştı. Cılız oğlanlardan bir çete, paltosuz titriyor olmalarına rağmen balık tutuyorlardı. Grubun içindeki iki çocuk koltuk değnekliydi ve bir tanesinin sağ dizinden aşağısı kesilmiş, pantolonun o kısmı bağlanmıştı.

Kurbanını işaretleyen bir kurt gibi uzun ve alçak seste bir uluma duyuldu. Cırtlak ve kaba, daha kısa bir ses cevap verdi. Ardından bir düdüğün kısa ve öz *tu-tu-tu* sesleri ve son bir hırıltıyla susması takip etti.

Adurnam'daki tüm yaşamım boyunca bu seslerin yankılarını konforlu Barahal evinden dinlemiştim, ama şimdi ne anlama geldiklerini de görebiliyordum.

Dokuma tezgâhlarının ritmik ağız dalışı adım adım azalmaya başladı. Ara ara duraklamalarının başkalaştırdığı sesin içindeki katırların feryatları söndü, yavaşça ayaklarımın altındaki yerin uğultusu dindi ve sadece kulaklarımdaki çınlama kaldı. Derken tüm bu şiddetin peşinden bir heyelan gürledi: Bir adam Matarno İmalathanesi'nin zemin katındaki iki kanatlı kapının zincirlerini çözdü ve kayalıklardan aşağı yuvarlanan taşlar ve toprak gibi, işçiler dışarıya fırladı. Bizden farklı olarak ayaklarında tahta ayakkabılar vardı ve tabanlarının taş, tahtaya ve toprağa vurarak çıkardığı gürültü önüne gelen her şeyi silip süpürüyordu. Ancak en vurucu olan nokta, işçilerden çıt çıkmamasıydı. Oysaki tüm gün o gürültüde medeni tek bir kelime edemeyen insanların, çıkar çıkmaz düşüncelerinden, umutlarından ve dedikodulardan konuşmaya başlayacağını düşünürsünüz. İşçilerin yıpranmış ve yorgunluktan bitap düşmüş suratlarını izlerken hiçbirinin konuşacak hâli olmadığını fark ettim.

İşçi dalgası neredeyse bize ulaşmıştı ki Bee ile birbirimize baktık. İkimiz için de çok açık olan bir şeyi paylaşmak için sözcüklere gereksinimiz yoktu. Şu ana kadar ikimizin de fark edemediği şey, işçiler ancak gündüz ışığında görebildikleri için imalathanelerin gece boyunca kapalı olduğuydu. Ve dalga üzerimizden geçmeye başladı: solgun ve yama vurulmuş giysileriyle erkekler, kadınlar ve çocuklar. Kadınlar başlarına eşarp takmıştı ve yüzleri, tenlerinin rengine göre, ya solgundu ya da kül rengindeydi. O kadar zayıftılar ki: bir deri bir kemik kalmış suratlar, titreyen eller. Genç bir kadın sağ kulağını kaşıyor, omuzları öne düşmüş bir adam yoldaşına dayanarak ayakta kalmaya çalışıyordu. Hanan yaşlarında bir oğlan, ne zaman sağ ayağının üzerine yüklense, hissettiği acı yüzünden suratını buruşturuyordu. Başının arkasına kanlı

bir bez parçası tutan çok ufak bir kız ağlıyordu, ama kimse-
nin ona ilgi göstermek gibi bir niyeti yoktu.

Bee kalabalığı yararak ilerlemeye çalıştı. Bir dirsek, bir omuz derken işçilerin gidişini izleyen bir çift ustabaşının karpısında durduğu imalathaneye ulaşabildik. Bu arbedede olmadığım şeye bürünmek çok kolaydı. İçeriye girmeye çalışan birinden ziyade dışarıya akan kalabalığın bir parçasıydım sanki. Bee randevusuna geç kaldığı için endişeliymiş gibi, bileziğiyle oynuyordu. Çevremizdekileri yanlış yönlendiren büyüyle gizlenerek merdiven boşluğuna attık kendimizi. Çok loştu içerisi, hiç pencere yoktu ve her kat arasında sadece bir lamba yakılmıştı. Aşağı katlara doğru birbirlerini itekleyen işçilerin ayak patırtısı merdiven boşluğunda yankılanıyordu.

Tuğla duvara yapışmış bir hâlde, aşağı doğru inen işçilerin akıntısına karşı kürek çekmeye başladık. İlk sahanlıkta, akşam karanlığının son kalan ışınlarının aydınlattığı büyük pencereci alçak bir odaya attık kendimizi. Duvardaki bir askıya fırçalar asılmıştı. Uzun elyaf dizilerini içine çeken iplik üretim makineleri sırayla dizilmişlerdi. Bee dizini tekerleğin birine vurdu, benim de bir ayağım alçakta duran bir çarka çarptı ve ayakkabımın burnu takılı kaldı. Toz, burun deliklerimiz için gıcıklıyordu. Yere kanlı bir fiyonk uzanmış yatıyordu.

Bee fısıldadı: “O çocuklar ne kadar küçüktü, fark ettin mi?”

Arkamızdan gelen ağır adımların sesini duyar duymaz döndük.

Bir gece bekçisi, bir elinde fener diğerinde ilmeklenmiş bir kamçıyla içeri girdi. “Hey, hadi boşaltın burayı, şimdi! Hasta numarası izlemek için ayıracak vaktim yok! Kapatıyoz!”

Hep birlikte, uzun odanın karşı tarafındaki, şimdiden loş ışıktaki boğulmuş kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdük. Sessiz taş basamaklardan aşağıdaki soğukluğa indik ve tekrar dışarı-

daydık. Arkalarda, bir tarafında tek katlı ek yapısı bulunan bir makine binası vardı ve motorların tıslamalarını ve hırıltılarını duyabiliyordunuz. Bir çift bekçi, kapıda durmuş konuşuyor ve gülüyorlardı. Bee kolumu yakaladı ve kapıya doğru kendisiyle birlikte sürükledi beni. Adamlar onu görür görmez başıyla selam verdi ve gerginmiş gibi ellerini ovuşturdu.

Kendi tarzı olmayan, yumuşak bir tonda, “Pardon, köyde burada iş bulabileceğimiz söylendi bize,” dedi.

Genç olanı, “Nasıl bir iş düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Yaşlıca olanı somurturken Bee hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

Anlatmaya başladım: “Lütfen, bizler iyi kızlarız. Wellspring Terrace’daki kuzenimizde yaşamamız ve burada bir iş bulmamız için gönderdiler bizi. Ne de olsa evde bizi bekleyen kocalarımız yok. Ama kuzenimiz öldü ve kocası da kız kardeşime çok kötü bir... teklifte bulundu. Sadece eve dönecek kadar paramız var ve bu gece için bir çatımız yok. Hava da çok soğuk ve de korkuyoruz.”

Bee sızlanmaya devam etti ve bir kere daha hıçkırıklara boğuldu.

“Tek bir gece istiyoruz sadece. Güvenli, sıcak bir yer; sizin kız kardeşleriniz ve kızlarınız için isteyeceğiniz türden.”

“Muhtemelen o Tom Carter denen herif,” dedi yaşlı olanı. “Karısı üç ay önce öldü. Bazıları, onun karısını merdivenlerden attığını söylüyor. Hatta kadın da hamileymiş! Bebek de ölmüş, tabi.”

Bee gürültülü bir şekilde ağlamasına devam etti.

Yaşlıca olanı iç geçirdi, sonra da oltaya geldi: “Peki, tamam, ama terbiyenizi takının.” Genç arkadaşına sert bir bakış attıktan sonra bize döndü ve ekledi: “Onlara içeride yerde yatmanıza izin verdiğimi söyleyeceğim. Yalnız, ne kadar uyuyabilirsiniz, onu bilemem. Buradaki kafa şişiren patırtıyı düşünürsek.”

Olumlu vanit alma umuduyla, “Fırın tüm gece boyunca vanıyor mu?” diye sordum.

“Evet. Sabahları tekrar tekrar yakmaya çalışmaktansa bu daha kolay,” dedi ve kapıyı açtı.

Taş duvarlı makine binasının içi dumanlı, gürültülü ve sıcaktı belki ama içerideki yanma işlemi devam ediyordu ve mansayı bizden uzak tutacak tek şey de buydu.

Paltolarımızın içinde, geçiş yolunun dışına, bir duvara kıvrıldık. Fırından sorumlu olan işçiler bizi dikkate almayı gerekli görmedi. Evet, dumanlı, gürültülü ve sıcaktı belki ama yine de uyuduk.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Bir borazanın ani gürültüsüyle şafak sökmeden uyandık. Sert tahta döşeme sağ omzumu zedelemiş, tüm gece boyunca iki büklüm yatmak, boynumun ağrmasına sebep olmuştu. Karnım fena hâlde açtı ve daha da kötüsü, duman ve sıcak, dudaklarımı, üzerindeki ince tabakanın rahatlıkla soyulabileceği kadar kurutmuştu. Yaşlı bekçi bir anda karşımızda belirdi ve aynı anda uzaklardan bir gürültü koptu.

Düzenli bir biçimde artan gürültü nedeniyle yüksek sesle, “Bir an önce hareket edin en iyisi. Tanrı yolunuzu açık etsin,” dedi bekçi.

Bee çabucak ayağa kalktı, adama minnettarlığını belirtti ve şık bir biçimde dudaklarından öptü, bu da bekçinin utanarak gülümsemesine neden oldu. Şafağın buz gibi havasında biz odadan aceleyle dışarıya çıkarken, sokaklardaki yüzlerce işçi de fabrika kapılarından içeri girip tahta ayakkabılarıyla merdivenleri tırmanıyorlardı.

Akıntıya katıldık ve bir üst kattaki iplik üretim makineleriyle dolu uzun bir odaya çıktık. Elimize birer süpürge aldık ve içerisi işçilerle dolarken Bee’yle birlikte yerleri süpürmeye başladık. İşçiler, aynı alacakaranlığın hoş parıltısında olduğu gibi, sabahın gri solgunluğunda da oldukça bezgin görünüyorlardı.

Eskimiş suratlı, burnunda yara izi taşıyan bir adam bize seslendi: “Hey! Siz ikiniz! Kimsiniz siz?”

“Bize yeri süpürmeye başlamamız söylendi,” dedi Bee. “Yanlış mı yapıyoruz yoksa?”

“Dışarı. Benim katıma ait değilsiniz.”

“Ama bize—”

İlmeklenmiş kamçısını taşıdığı elini kaldırarak, “Bunu üzerinizde kullanmadan önce çıkın!” diye uyardı.

Hızla kapıya doğru yürümeye başladık. Neyse ki buharın tıslaması, su şırlıtısı ve metalik bir ses gelince adam arkasını döndü. İş başlamıştı. Kısık seste kalın bir ses ve yüksek, zile benzer bir çınlama bir araya gelip rahatsız edici bir uğultu yaratmışlardı. Neredeyse kapıya varmıştık ki bir kamçı darbesi ve hemen peşinden bir çocuğun çığlığını duyduk ama bakmaya cesaret edemedik. Merdiven sahanlığında durduk. Soğuktan titriyorduk, açtık ve boğazımız kurumuştı.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Bee. İplik odasıyla aramızda tuğla bir duvar olmasına rağmen onu zar zor duymuştum.

“Hadi yukarı çıkalım! Sonra da gürültünün ve büyük ateşin bizi mansadan uzak tutması için dua edelim.”

Bir üst kata çıktık ve iplik üretim makineleriyle dolu başka bir geniş odaya baktık. İçerideki aralıksız hareketlilik ve patırtı, erkek ve kadınların başlarında durdukları makinelerle meşgul olmaları, çocukların, birleştirilmesi gereken ipliklerin arasındaki ağır ağır ilerleyen bantta, tiftiği ayıklayıp el fırçalarıyla yağlamaktan başka bir şey düşünmemeleri ve oda-daki tüm bu tükenmişlik ruhu, bize çevrilmesi muhtemel dikkatli gözleri engelliyordu. Ta ki bir ustabaşı, elinde kamçısıyla, dinlenmek için fırsat kollayan perişan kılıklı çocukları gözetlemek için, ortadaki koridorda ilerlemeye başlayana dek. Artan sıcaklığa soluk renkteki elyaflardan bir sis bulutu da katılmış, birlikte odanın içerisinde dolanmaya başlamışlardı. Öksürmemek için kendimi zor tutuyordum.

Bee dirseğiyle dürttü beni. Ustabaşı bizi görmüştü.

Geri çekildik ve ıssız basamaklardan bir üst kata çıktık. Sahanlığın biraz ötesinde kör bir nokta tespit ettik. Pencere-lerin olmadığı merdiven boşluğunun bu karanlık köşesinde oturabilir ve de ısınmak için ellerimizi ovuşturabilirdik. Makinelerin titreşimlerini kemiklerimizde hissedebiliyorduk. Bunun da ötesinde, hemen bitişiğimizdeki iki iplik makinesinin çıkardığı insafsız ve aralıksız gürültü, etrafımızı bir kar fırtınası gibi sarmıştı. Tiftik soluyor, kömür artığının tadını alabiliyorduk. Bee avuçlarıyla yanaklarını kavrayıp, gümbürtüyü duymasını engelleyeceğini umarak kulaklarını tıkadı. Benimse, beynimdeki kıyameti engelleyebileceğim bir çözümüm yoktu. Hem de hiç.

Güneşin doğmasıyla birlikte sorunlarımızın biteceğini ummak aptallık olurdu. Bee, yirminci yaşına bastığı an sözleşmeden kurtulacaktı belki ama bu, Dört Aylar Hanesinin nüfuzunu, zenginliğini ve büyüsunü kullanarak onu bir kafese kapatmayacağı, hatta yeni bir sözleşmenin altına almaya-acağı anlamına gelmiyordu kesinlikle. Şu an sahip olduğumuzu düşündüğümüz bağımsızlık ne yarardı ki? Paramız ve nüfuzlu patronlarımız olmadan, kendimizi, zalim fabrikaların kapısında iş için çırpınırken veya üzerimizdeki paçavralarla bir büyücü Hanesinin kapısının önünde beklerken veya bir prence bizi koruması karşılığında hayatlarımızı ve iş gücümüzü teklif ederken bulmamız an meselesiydi. Rory'yi sebepsiz yere mi feda etmiştik? Sonuç baştan belli miydi?

Duymadım veya görmedim, ama Bee'nin gözyaşlarının kokusunu aldım ve de hissettim. Kolumu omzuna attım. Saatler boyunca, sonsuz okyanustaki iki ufak kıvılcım gibi, varlığımızdan habersiz imalathanenin kargaşasında gizlendik. Fark edilmez korkusuyla konuşmaya cesaret edemedik, gerçi birbirimizi duymamıza imkân da yoktu ya. Üşümüş, aç, susuz, bitkin ve sersem bir hâlde öylece oturduk. Bugünü canlı atlatmak dışında yapabileceğimiz bir şey yoktu

Ve sonra üç imalathanenin ritminde bir değişim hissettim. Patırtının kalp atışlarında bir farklılık, havada yeni bir çalkantı.

Bee'yi sıkıca kolundan yakaladım. Yutkundu ve doğruldu sonra. Benim duyduklarımı duyabildiğini düşünmüyordum. Matarno İmalathanesinin patırtısı buna izin vermezdi.

Uzaktaki Toombs İmalathanesi'nin müziği gücünü kaybetmeye, kekelemeye başlamıştı. Derken tamamen sustu.

Ayağa kalktım ve arkamdan Bee'yi sürükleyerek, merdivenlerden aşağı koşarak inmeye başladım. Zemin kata indik ve dışarıya açılan iki kanatlı dev kapıya yüklendik, ama dışarıdan zincirlenmişti. Kapıyı yumruklamaya başlamıştım ki Bee birden beni çekti.

"Ne oldu?" diye bağırdı. "Nedir bu?"

Calders İmalathanesi de sessizleşmeye başlamıştı. Başımı kapıya dayadım ve aynı fırtına öncesi azalmaya, kararmaya başlayan ışığı fark eder gibi, sesteki düşüşü duydum. Sessizlik huzurun habercisi olabileceği gibi ölümün de habercisi olabiliyordu bazen.

Donuk toprağın üzerinde bir sürü toynağın vuruşlarını duyabiliyordum. Tutturdukları ritmin ayaklarımdan kalbime kadar çıkışını hissettim. İnsanlar bağııyordu, ama bu mesafeden ne dediklerini anlamak güçtü. Tek bildiğim mansanın gücünün, buz üstünde patlayan bir katabatik rüzgârı gibi yaklaşmakta olduğuydu.

Buradan çıkmanın başka bir yolu olmalıydı.

Merdivenleri çıkmaya başladık tekrar. Lambalar önce titreşti, sonra tamamen söndü. Karanlıkta, tek kelime etmeden —söylenecek ne vardı ki zaten— yukarı çıktık. Kaçmaya devam etmeden önce nefesimizi toparlamamız gerekiyordu.

Aşağıdan, dış kapının kilidinin parçalara ayrılışını duydum. Zemin kattaki makineler titredi ve durdu. Işıktan daha fazla yararlanabilmek adına pencerelere enine yerleştirilmiş iplik makineleriyle dolu odaya daldık ve karşı taraftaki kapıya

doğru yöneldik. İşçilerin bakışları ve ustabaşının bağırışları eşliğinde çarkların üzerinden atlarken, tuhaf bir biçimde, uzun pencerelerine enine koyulmuş masalarıyla akademinin kütüphanesi aklıma geldi bir anda. Andevai'yi ilk o zaman görmüştüm.

Bee benden önce kapiya vardı ve mandalına takılmış kilidini hızla çekiştirmeye başladı. Mansanın basamakları çıkmasıyla birlikte, içinde bulunduğumuz yapıyı saran tıngırtı azalmaya başladı. Bir şekilde, Bee'nin buklelerinde bir saç iğnesi kalmıştı. Arkasına hiç dönmeden, iğneyi saçından çıkardı ve kilidin mekanizmasını kurcalamaya başladı. Odaklanmış ve gözlerini kapamıştı.

Tekerlekler dönmeyi, makineler çalışmayı kesti. Çocuklar ipliklerin altına saklanmış, kadın ve erkekler yüzlerini karşıdaki kapiya dönmüşlerdi. Elinde kamçısıyla ustabaşı bizi bırakıp diğer kapiya doğru yöneldi. Ve bir adamın eşikten geçip odaya adım atmasıyla birlikte hayatını kaybetti.

Mansa burada, bizimle aynı odadaydı artık.

Bir kere onunla karşılaştınız mı unutulması imkânsız biriydi: uzun, heybetli ve bütünüyle buyurgan. Bir kadın dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Mansanın bakışları ise tüm odayı geçip beni yakalamıştı bile ve bırakmaya da hiç niyeti yoktu.

Bee'den bir zafer nidası yükseldi: "Yaptım!"

Kilidi açmayı başarmıştı. Kapiyı iterek açar açmaz dışarı fırladık ve hemen arkamızdan kapiyı kapadım. Zifiri karanlıkta —doğal olarak lambalar yanmıyordu— basamakları üçer üçer atlayarak aşağı inmeye başladık.

Zemin kata inmeyi başardığımızda önümüze üç kapı çıktı. Kapıları hızla çekmeye başladım, ama hepsi kilitli ve zincirliydi. Ya mansanın askerlerinin binaya girdiği, zemin kattaki kapiya gidecektik ya da ana yapıya eklenmiş dokuma binasına geçecektik. İçerideki dokuma tezgâhları hâlâ tıngırtıyor, titreyen makineler ayağımızın altındaki zemini titretiyordu

Kilitliyi olmayan kapıyı rahatça açıp kendimizi uzun, geniş, ahşap çatısında pencereler olan yan binaya atmayı başardık. İnsanlar, içeri girişimizden bihaber, kendilerini etrafımızdaki sağır edici ritme kaptırmış, işleriyle meşguldüler. Bee'nin ağzının kıpırdadığını gördüm, ama ne dediğini duyamadım. Çok çok uzakta, binanın diğer ucunda çift kanatlı bir kapı vardı. Kaçmak için son umudumuz.

Merdiven boşluğunun yakınındaki makineler titreşti ve gürültüyle yavaşladı. Bitişikteki binada yer alan motordan pat diye bir ses geldi, ardından tısladı, inildi ve de büyücünün merdivenlerden inmeye başlamasıyla birlikte motorun yanan kalbi durdu. İşçiler ancak o zaman başlarını tezgâhlardan kaldırdı. Bir kadın terli alına yapışmış saçını arkaya attı. Elindeki mekikle dikilen bir adam, kafası karışmış, aptal aptal etrafına bakıyordu. Biz uzun bina boyunca ilerleyerek karşıdaki kapıya doğru koşarken arkamızdaki dokuma tezgâhları tek tek sessizliğe bürünüyordu.

Elimizden geldiğince hızlı koştuk, ama artık çok geçti.

Karşıdaki kapı açıldı; iyi giyimli, yay ve mızraklarla silahlanmış büyücü Hanesinin askerleri içeri daldı ve kapı eşliğinde, kaçışımızın önündeki yerlerini aldılar. Koridorun ortasında durduk ve binanın duvarlarını taradık. Pencereler erişemeyeceğimiz kadar yüksekteydi. İlk önce ben, sonra Bee arkaya döndük ve mansa ve yanındaki eşlikçilerinin içeriye girişlerini izledik. Son kalan tezgâhlarda arkadaşlarına eşlik edip, sızlanarak da olsa durdular.

Kaçacak hiçbir yerimiz yoktu. Kendimi gizlesem ve aralarından sinsice geçmeyi başarsam bile, Bee'yi yanımda saklayamazdım. Onu bırakamazdım da. Asla.

Kısık bir sesle, "Bee, eğer bir somun anahtarı bulup tezgâhın üzerine çıkarsan, belki pencerelerin birini kırıp ben onu oyalarken dışarı tırmanabilirsin," dedim.

"Cat, oraya asla erişemem."

“Ama Bee, beni öldürecek ve seni de Andevai ile evlenmen için zorlayacak. Ya da kendisiyle!”

Kaygı verici bir şekilde, “İsterse denesin,” diye karşılık verdi.

“Bu hakkı var, Bee. Sözleşmede yazılı.”

“Merak ediyorum, eğer bu sözleşme aileye zorla imzalatılmışsa —ki eminim öyledir— o trol hukuka uygunluğu konusunda ne derdi.”

“Artık sormak için çok geç. Ben saldırırken kaçarsan—”

“Neyle saldıracaksın? İğneli sözlerinle mi?” Elimi tuttu. “Bunu birlikte göğüsleyeceğiz.”

Mansa, şiddetinden yakayı kurtaramayacağınız bir fırtınaydı. Geniş omuzları bulunduğu her alanı dolduruyordu ve Kelt ve Afrikalı atalarının çizgilerini taşıyan yüzü çarpıcı ve cüretkârdı. Gümüş çizgili siyah saçlarında küçük örgülerin sonlarına nazarlıklar bağlanmıştı. Saygı ama aynı zamanda korku da duyulması gereken bir adamdı —aynı bizim şu an duyuyor olduğumuz gibi— çünkü Hanesini adil yönetse de, bilge veya kaprisli de olsa, akıllı veya beceriksiz de olsa, hiçbir benim ölüm emrimi verdiği gerçeğini değiştirmezdi.

Bununla birlikte, isteklerinden kolayca vazgeçecek bir adam olmadığı kesindi.

Her ne kadar hâlâ aralarından nasıl geçeceğimiz hakkından bir fikrim olmasa bile bastonumu daha da sıkı kavradım. Kaldı ki gece olsaydı ve bastonum hayalet kılıcıma dönüşmüş olsaydı bile bunu nasıl yapacağımı yine bilemezdim.

İşçiler görev yerlerini bırakıp duvarın dibine sinmişlerdi. Bu koşullarda, açık alanda atmacaya yakalanmış tavşanlar gibi davranmak dışında başka ne yapmayı umabilirlerdi ki: donup kalmanın ve yırtıcının kendisini gözden kaçırmaması için tanrılara dua etmek dışında.

Bee ile yüzümüzü mansaya ve yanındakilere döndük: galipten ziyade bitkin görünen ozan Bakary, Hanenin arayıcılığı olduğunu tahmin ettiğim alelade kıyafetler içerisindeki iki

adam ve de bir çift buz büyücüsü. Daha yaşlı olan buz büyücüsünü daha önce hiç görmemiştin, ama genç olan Cold Kalesi'nde bana saldıran büyücünün ta kendisiydi. Ekibin yanında altı da asker vardı.

Ve biri daha. Efendisinin yanında durmak için öne gelmeye çalışan Andevai.

Tüm olanlardan sonra bize ihanet etmişti.

Kasvetli, ölü bir boşluk kapladı içimi. Elimi saran Bee'nin parmakları daha da sıkılaştı, ama ruhumu emen ümitsizlikten çıkmamı sağlayamadı bu. Kendime umut etme izni vermiştim, ama o da bana ihanet edenler arasındaki yerini almıştı.

Kimdim ki ben, bir büyücü Hanesine kafa tutabileceğimi zannediyordum? İsmim gerçek bile değildi. Annesinin hatıralarını bulmaya çalışan, babasını birkaç gün öncesine kadar tanımayan —o baba ki ya benden habersizdi ya da bana en ufak bir ilgi göstermeyi düşünmüyordu zaten— biriydim sadece. Sonradan akla gelen bir düşünceydin, bir kenara atılmış işe yaramaz bir atıktım. Şu dünyada en azından birilerinin kurbanı olarak işe yaramıştım. Elimi Bee'ninkinden kurtardım ve bir adım öne çıktım.

Kızgından ziyade ağırbaşlı bir şekilde, “En sonunda, en büyük Barahal kızı karşımda duruyor,” dedi mansa. Ses tonu, hoş olmayan bir sahne yaratmayı tercih etmese de koşulların onu bu duruma düşürdüğünün bilincinde olan bir adamınki gibiydi. “Çok geç kalmış değiliz. Andevai, diğerini öldür.”

“Hayır.”

Bir an için, bir makinenin son nefesini verdiğini veya binanın dışındaki buhar motorunun son bir defa iç geçirdiğini düşündüm. Ancak bu duvarların ötesinde, ne haykıran sesler ne gürleyen tekerlekler ne de ağlayan veya gülen çocuklar vardı.

Mansanın Andevai'ye bakmasıyla sıcaklık aniden düştü.

Efendisinin bakışlarında nasıl bir emir gördüyse artık, Andevai sakince, “Hayır,” dedi tekrar.

Birinin —izleyiciler arasındaki birinin, ama kimden olduğunu bilmeme imkân yok— hafif hıçkırıkları duyuldu.

“Hayır.” Bir kere daha aynı cevabı verdi Andevai.

Mansa hayretler içinde kalmış gibiydi.

Bir okul müdürü tonunda, “Andevai, mansanın karşısındayken kullanmayı düşündüğün sözcüklere çok dikkat et,” dedi ozan.

“Düşündüm. Eğer başkasının acı çekmesiyle veya ölümlüyle refah bulacaksak, o zaman bunun adı refah olmaz. Bunu yapmayacağım.”

Ve mansa öfkeyle patladı. Teller aniden koptu, pencere camları çatladı. Ama yine de, korkmuyordum artık.

“Bu isyan da nedir?” diye sordu ozan. “Köle efendisine hükmedemez.”

“Onu öldürmek yanlış olur. Bu yapmayacağım ve sizin de bunu yapmanıza müsaade etmeyeceğim, Mansa.”

Mansa, muhtemelen itibarını daha zedelememek için konuştu ama bağırmadı. “Kölelerin çocuklarının çocuğu irfan sahibi olmanın tadını bilemez. Onun ait olduğu tür bunu bilmez çünkü bu onurdan uzun zaman önce vazgeçmişlerdir.”

Andevai karşılık verdi: “Artık nereden geldiğimden utanmıyorum, her ne kadar istenmediğim bir yere giriş izni verildi diye minnet duymam gerektiği Hane tarafından bana tekrar tekrar hatırlatılsa bile. Bundan asla utanç duymamalıydım, ama daha önce bunu görememiştim. Bana ihtiyacın var, Mansa.”

Genç olan büyücü alaycı bir biçimde gülmeye başladı, ama mansa elini kaldırır kaldırmaz kahkahalarını yutmak zorunda kaldı.

“Bir saniye için bile, köle oğlu, senin bana olduğundan daha fazla sana ihtiyaç duyduğumu düşünme. Seni yanıma aldığımda paçavralar içinde, yalın ayaklarla gezinen cahil bir çocuktun.”

Ansızın, tepelerine bir çekiş iunmiş gibi binadaki herkes dizlerinin üzerine göktü. Herkes, iki buz büyücüsü bile. Ayakta kalanlar sadece mansa, ozan ve Andevai idi.

"Güçlüsün, ama yeterince değil," dedi mansa.

Çürük içerisindeki dizlerimin üzerindeydim. Ayakta dururken bu pozisyona bir anda nasıl gelmişim, bilmiyorum; vuruşun şiddeti hafızamı silmişti sanki. Bee hemen yanımda, güçlkle soluyordu.

Andevai ile mansa onur mücadelesine girişmek üzere olan iki adam gibi yüzlerini birbirlerine çevirmişlerdi. Büyücüler, aynı demircilerin sıcağa yön verdikleri gibi, soğuğu ustalıklı kullanırlar ve kuşaklardır bunu nasıl yaptıklarını sır olarak saklamayı başarmışlardır. Binanın içindeki ısı çoktan acı verecek seviyeye düşmüştü, ama şimdi dibi buldu ve metal makineler inlemeye başladı. Pencere camları paramparça oldu ve cam kırıkları buz parçaları gibi tezgâhların ve izleyicilerin üzerine yağmaya başladı. Zavallılar! Bee'nin dişleri birbirine vurmaya, dudakları beyazlaşmaya başladı. Ayağa kalkmaya çalıştım, ama kemiklerimdeki hissizlik buna izin vermedi.

Soğuk büyü dalgaları arka arkaya üzerimize gelmeye ve hızla vurmaya başladı. Gözle görünmeyen, havada titreşen sessiz gök gürültüleri gibiydiler. Tek umudum gerçekten bir şimşeğin çarpması ve beni bu ıstıraptan kurtarmasıydı.

Ama olmadı. Bunu yerine, sol elimde, kılıcımın kabzası ışıldadı.

Soğuk büyü onu uyandırmıştı ve de soğuk büyüü kesecek olan soğuk çelikti. Kabzayı elimde döndürdüm ve kılıcımı kınından çektim. Kış güneşine maruz kalmış bembeyaz karın kör edici parlaklığında, soğuk çeliğim ışık saçmaya başladı. Bee nefesini tuttu ve sonra, birisi onu bıçaklamış gibi, boğulur gibi oldu. Soğuk o kadar derinlere etki ediyordu ki yakında ölecekti de.

İki büyücü de yerlerinden kıpırdamadı. Kaskatı kesilmiş, bükülmez, esnemez bir hâlde, görünenin dışında, farklı bir gerçeklikte savaşıyorlardı.

Elimde soğuk çeliğimi, ayağa kalktım ve büyü dalgalarını yararak ilerlemeye başladım. Buz gibi bir akıntı sürekli beni dövüyor, tökezletiyor, donduruyordu; kurşun gibi ağırlaşmış ayaklarımı kaldırıp ileri atmakta zorlanıyor ama yine de kılcımla yolu açıp fırtınanın merkezine doğru ilerliyordum.

Onlar ne hissediyordu bilmiyorum; ne de olsa bir buz büyücüsi değildim. Mansa yukarı baktı, aradı, göz gezdirdi, şaşkın görünüyordu. Gevşemeye başladı. Dikkati Andevai'den uzaklaşıyordu.

Andevai kısa bir bakış attı bana. Mansadan kopyalamış gibi, bir elini kaldırdı ve ilk tanıştığımız gece Adurnam'daki konaktayken kullandığı buyurgan tonda, "Çök!" dedi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı eğdim.

Soğuk, bir balta gibi indi üzerime. Tek ve acımasız bir darbeyle yere yapıştım. Çenem sert zemine çarptı ve ciğerlerimdeki tüm hava tek seferde dışarı çıktı.

Kısa bir süreliğine afallamış ve idrak edemeyecek hâlde kaldıktan sonra kendimi soğuk zemine yüz üstü uzanmış şekilde buldum. Acı tüm çenemi sarmıştı. Ve bu hâlâ yaşıyor olduğuma bir işaretti.

Sessizlik, uzaktan geliyormuşçasına anlaşılması güç bir uğultu dışında tüm sesleri boğmuştu. Dikkatlice kafamı kaldırdığımda soğuğun sona erdiğini hissettim ve sadece iki adamın ayakta durduğunu gördüm: ozan ve Andevai.

Mansa ise dizlerinin üzerindeydi.

Andevai'nin sesi soğukkanlı ve karşılıklı konuşuyormuş gibiydi. "Paçavralar içinde, yalın ayaklarla gezinen cahil bir çocukken beni yanına aldın çünkü kim olduğumu görmezden gelemezdin, Mansa. Dört Aylar Hanesinde geçirdiğimi her gün, bana nereden geldiğimi, insanlarımla tam olarak kim olduğumu ve köyümün Diarisso soyuyla olan ilişkisi hatırlatıldı. Tüm bu söylenenler doğru. Ancak istemeyerek değil de isteyerek hizmet etseydim sizin için daha iyi olurdu. Başka Haneler de var. Köyümden vazgeçecek kadar duyumsuz ol-

madığımdan emin misiniz? Ne de olsa, gitmek istersem artık bunu engelleyemeyeceğinizi anlamış olmanız lazım. Diğer genç adamlarda olmayan, benim içimde olanı istiyorsunuz. Ve ben de bana öğretebileceklerinizi.”

Mansa iki ayağının üzerinde doğruldu ve takdir etmem gereken bir sakinlikle, elbisesini temizleyip ozana, “Teknem karaya oturdu. Buna rağmen küstah olmaktan, düşünmeden hareket etmekten ve büyüklerine karşı yerli yersiz konuşmaktan geri durmuyor.”

Ozanın karşılığı, “Çeliği kesen yine çeliktir. Kılıcın sizin elinizde mi durmasını istersiniz, Mansa, yoksa başka birinin elinde mi?” oldu.

Mansanın suskunluğu bu sorunun cevabını vermiş gibiydi. Herkes için açık olan şeyi söyleyemiyordu. Andevai’nin güç gösterisi onu şaşırtmıştı. Bildiğim bir şey varsa, o da Andevai’nin de buna şaşırmış olduğuydu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, arkama baktım. Topu topu dört adım ilerleyebilmiştim, oysaki bana bir kilometre gibi gelmişti. Bee yerde iki büküm yatıyordu, yüzü bayılmak üzereymiş gibi bembeyaz kesilmişti. Güçlülükle ona doğru ilerliyordum ki beklenmedik bir kuvvetle doğruldu ve olduğu yerde oturdu. Bir eliyle iyi olduğunu işaret ederken diğer elini alnına dayadı.

Andevai konuşma devam etti: “Catherine’e hayatını bağışlayarak cömertliğinizi ve büyüklüğünüzü gösterin. Onlara sağlayacağınız korumayı ve en büyük Barahal kızının bundan kazancını düşünerek, iki tarafın da adil olduğunu düşündüğü şartlarda, Barahal ailesi ile yeni bir sözleşme için anlaşmaya çalışın. Dört Aylar Hanesinin, başkalarının üzerinde, sırf buna kapasitesi var diye baskı kuran bir güç olmadığını, gerçek bir müttefik olabileceğini gösterin.”

Sabırsızca, “Durum hakkında en ufak bir bilgin yok,” dedi mansa. “Kız ciddi bir tehlike oluşturmakla birlikte, karmaşanın hâkim olduğu zamanlarda yeteneğine ihtiyaç da var.

Başkalarının eline geçmemesi için ona bizim sahip olmamız gerekiyor. Emin ol, onu arayan başkaları da var şu anda.”

Başımdaki uğultu yerini dışarıdan gelen ve şiddeti giderek artan ufak tefek seslerin bir karışımına bıraktı. İşçiler, duvar kenarlarında yere uzanmış bir hâlde, her saniye biraz daha kararan ortamda, dikkat çekmemeye çalışıyordu. Kapılardaki askerler, her gün iliklerine işleyen soğukla ve darbeleriyle karşı karşıya kalmaya alışkınlarımı gibi, övgüye değer bir canlılıkla üstlerini temizlediler. İki büyücüden yaşlı olanı, su damlacıklarını silkelermiş gibi ellerini sallarken daha çabuk toparlanmış olan genç büyücü ise kızgın bakışlarını Andevai'ye yöneltmişti. İlk bakışta öğretmeninin karşısında saygıyla bekleyen bir öğrenci gibi görünse de, başını hafifçe öne eğmiş olan Andevai'nin dik omuzları daha karmaşık bir duruşa işaret ediyordu.

Elime baktığımda, kılıcımın gündüz biçimine büründüğünü gördüm. Duyduğum hafif bir esintinin fısıltıları yazı hatırlamama neden oldu. Dizlerimin üzerinde, iki kapıya ve camları kırılmış pencerelere göz gezdirirken bir kaçış yolu bulabilir miyim, diye merak ediyordum.

Bir karga pencerelerden birinin kenarına kondu ve pencereleriyle sıkıca çerçeveye tutundu. O meraklı siyah kafasını içeri daldırdı ve siyah gözleriyle içeriyi izlemeye başladı.

Bee yukarı bakıyordu. Kargayı görür görmez ona bir şey hatırlatmış gibi surat ifadesi ve rengi değişiverdi. Yaşlı bir kadın gibi zar zor ayağa kalktı, silkelendi, kaşlarını çattı —bir patlamanın yaşanmak üzere olduğunun habercisiydi bu— ve dudaklarını hazırladı.

“Bee!” diye haykırdım.

Mansayla yüzleşmek için, aynı didoların zamanında lanet olası Romalılarla yüzleştiği gibi şerefli ve bir kraliçeye yakışır biçimde ona doğru döndü.

“Dilsiz değilim.” Berrak sesi bütün alanı doldurdu. “Eğer benimle bir işiniz varsa, Mansa, konuşun ya da susun.”

Bu sefer fazla ileri gittiğinden emindim. Bastonumu daha sıkı kavradım.

Mansa bakışlarını Andevaî'den Bee'ye kaydırdı. Meydan okuyan gözlerini ondan kaçırmaya niyeti yoktu Bee'nin. Mansanın kasılmış suratı gevşedi ve yüzünde gülmeye başlayacağını işaret eden kırışıklar oluşmaya başladı. Ardından, masum ve saf bir genç kızın gülünç hareketleri karşısında eğlenen veya genç kızları çekici bulan yaşlı adamların sözde alçakgönüllülük gösterisiyle, kıkırdamaya başladı.

Işığın yoğunluğunda bir değişiklik yaşandı veya belki de Bee'nin suratında belirmeye başlayan tamdık bir fırtınanın kara bulutlarıydı bu. "Sevgili kuzenim tehdit edilirken burada, hiç sesimi çıkarmadan bunu nasıl kabullenebilirim ki? Sırf siz istediğinizi elde edemediniz diye kızgın olduğunuz için kaçmak zorunda kalmasına nasıl ses çıkarmam? Bu yaptıklarınız tanrıların gözündeki doğru olanı yapmaya çalışan bir adamın eylemleri mi, yoksa istediği şeyi istediği anda alama-yan öfkeli bir adaminkiler mi?"

Apar topar ozan araya girdi: "Bayan, bir aracı olmadan doğrudan mansayla konuşmak—"

"Bakary, dur. Onunla ben konuşacağım," dedi mansa ve gülümsemesine son verdi, çünkü hepimiz gibi o da yaklaşan kalabalığın homurtularını, koro hâlindeki bağırışlarını duymaya başlamıştı.

"Prenslerin ve büyücülerin baskılarına son! Biz kendimizi yöneteceğiz!"

"Seçiminizi yapın: Özgürlük ya da prangalar!"

Bee, "Kuzenim ve ben buradan gidiyoruz. Bu işçiler de herhangi bir engellemeyle karşılaşmadan bizimle birlikte gelecek," dedi.

Mansa ikiye bölünmüş gibiydi. Sevimli bir çocuğun soytarırlıkları onu eğlendirmiş ama aynı zamanda çocuğun ona kafa tutmasına sinirlenmişti. "Buradaki kimsenin bir şeyleri engellemeye hakkı yok. Dört Aylar Hanesi ve senin büyük-

lerinin arasında yasal bir sözleşme var ve bu sözleşme istediğimiz anda seni elimizde bulundurabileceğimizi söylüyor. Herhangi bir mahkeme veya hukuk uzmanı bizim lehimize karar verecektir.”

Uzaklardan —o an için, artık anılarımda bile bulamaya-
cağım çocukluğumun mutlu, güven dolu günlerinden hatırladığımdan çok daha uzaklarda— Adurnam’ın çanlarını duydum. Tanrı Ma Bellona için dikilmiş tapınağın çanı, gündüzden geceye geçişi müjdelere gibi sesini yükseltti ve nehir kıyısındaki ikiz tapınakların —Brigantia ve Faro— kardeş çanları ince kadınsı sesleriyle ona cevap verdi.

Bee zafer kazanmış gibi gülümsedi. “Ama tanrılar sizinle aynı fikirde değil. Çanlar güneş batımında çalar ve bu da gündönümü anlamına gelir. Artık yirmi yaşındayım, Mansa. Sözleşmenin süresi doldu.”

Buz gibi alacakaranlıkta, mansanın çağırdığı soğuk ateşin hafif ışığı çevremizi saran kocaman makineleri birer canavara dönüştürdü ve işçiler korkuyla mırıldanmaya başladı.

Bee'nin ise korkmaya hiç niyeti yoktu. "Yasalar karşısında reşit bir insanım. Böylece Dört Aylar Hanesinin Hassi Barahal'lara dayattığı sözleşmeden de kurtulmuş oldum. Bununla birlikte, kendi halkımın yasaları gereği, Hassi Barahal ailesinin himayesinde kalmaya devam edeceğim. İsterseniz temsilcilerinizi Gadir'deki ana eve gönderebilir ve üç tarafın da onayının gerektiği yeni bir sözleşmenin görüşmelerine başlayabilirsiniz."

"Hoş bir kızın hoş sözleri, ancak aynı zamanda cahil ve aptalca." Ağır kelimelerdi adamın kullandıkları. "Şundan emin ol ki benden çok daha az merhametli olan insanlar düşecek peşine. Tahmin edebileceğinden çok daha fazlası, varlığından şüpheleniyor. Diğerleri de yakında keşfedecektir. Barahal'lar seni koruyamaz. Aynı anda hem prense hem de büyücü Hanesine karşı fazla direnemezsin."

Bee çantasından karalama defterini çıkardı ve sağ elinde tuttu. Mansa bakışlarını deftere çevirdi ve içinde ne olduğunu tahmin etmiş gibi gözleri irileşti bir anda. Bee konuşmaya başladı: "Benim efendim değilsin ve beni yönetemezsin."

Neler gördüğümü de bilmiyorsun ayrıca. Beni konuşmaya zorlayabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Rıza göstermeni sağlayacak başka yollar da var.”

“Bunun yanında, pazarlık masasında rahatlıkla oturmak da var. Önünüzde böyle bir yol varken neden bunu yapmıyorsunuz ki? Beni ya bir kafese koymayı tercih edeceksiniz ya da masanın diğer tarafına. Sanırım, hangisinde daha işbirliği olacağımı tahmin edersiniz. Aynı şairler gibi açlık grevine gidebilirim. Nitekim Tarrant Prensi’ne sözlerini ve halkın taleplerini dinlemeye zorlamak için, Kuzeykapısı Ozanı’nın meclisin önünde yaptığı şey de tam olarak bu. Aynı şeyi yapacak cesarete sahip olmadığımın emin misiniz?”

Bu sözleri duyan işçiler kafalarını kaldırdılar. Askerler huzursuzlandı, ne de olsa halkın açlık grevine gitme riski her güçlü lordu bile endişelendirmeye yeterdi. Dışarıdaki kalabalıktan yükselen haykırırlar daha da kaygı verici olmaya başlamıştı. Birkaç ses, “Yakın onları!” diye haykırdı.

Mansanın soğuk ateşi, kızgınlığıyla besleniyormuş gibi, biraz daha parladı; ama adamın sesi sertleşmedi. “Tarrant Prensi ve benim ayaklarını yerden kesip seni uzaklara taşıyamayacağımızdan nasıl bu kadar emin olabilirsin ki? Tüm insanların iyiliği adına bunu yapmayacağımızı nereden biliyorsun?”

“Dışarıda toplanan kalabalığı duyuyorsunuz. Sizce beni yanınızda bir mahkûm gibi götürmenize bu kadar kolay izin verirler mi? Bu insanlar sizin değil benim yanımda olacaklardır. Bundan şüphe duymuyorsunuz, umarım?”

“Ayaktakımı seni havaya kaldırdıktan bir saat sonra ayaklarıyla çiğneyecektir. Tabii havaya kaldırıp seni bütünüyle yutmazlarsa.”

Bee çenesini kaldırdı. “Peki, Mansa, söyler misiniz, siz ve müttefiklerinizin bana yapmayı planladığı şeyden ne farkı var bunun?” Bana döndü ve buyurgan bir jest yaparak, “Catherine, gel benimle. Buradan gidiyoruz artık.”

Andevai'ye bir bakış attım, o da bakışlarına karşılık verdi. Gözlerinde gördüğüm bir şey kalbimin hızla atmasına neden oldu. Veya bunun nedeni Bee'nin gerçekten mansaya kafâ tutmuş olduğunu fark etmemdi ve rahatlıkla sonradan öldürebileceği tanıkların önünde kendisini durdurması için ona meydan okumuş olmasıydı. Gerçekte, sadık takipçileri dışında kimsenin burada olanlardan haberi olmayabilirdi. Bir de Andevai dışında tabi.

Bee sırtım Andevai'ye döndü ve gölgelere bürünmüş diğer taraftaki kapıya doğru, başı dik, yürümeye başladı. Andevai, arkamızı koruyacağını söyler gibi, bana doğru başını salladı. Kalbim, art arda inen çekiş darbeleri gibi, küt küt atıyordu. Başım dönüyor gibiydi. Dengemi bulmakta zorlanıyordum, ama yine de kılıcımın kabzasını kavrayabildim ve Bee'yi takip etmeye başladım. Askerler, Bee emretmiş gibi, yolu açtılar ve mansa tek kelime bile etmedi.

Ta ki biz varana ve ağır kapıyı iterek açmaya çalışana dek.

Sesini yükseltmeden —sesi o kadar güçlüydü ki buna ihtiyacı yoktu— “Peki o zaman, küçük hanım. Askerlerim, babanızın sizi bekliyor olduğu evinize kadar size eşlik edecek ve prensin milis kuvvetleri ile birlikte kimsenin sizi rahatsız etmemesi için evi koruyacaklar. Bu gece ve yarın festival zamanı olduğundan görüşmelerin başlaması için uygun zaman değil. Gündönümünün ertesi günü Tarrant Prensi ve ben görüşmelere başlamak için size çağrıda bulunacağız. Mantıklıdır, umarım? Ah. Dinleyin!”

Toynakların gürültüsü ve süvarilerin seslenişleri daha fazla askerin geldiğine işaret ediyordu. Kalabalığın homurtusu ufalansız yüzlerce ufak sese ayrıldı ve insanlar dağılmaya başladı.

Mansanın gülümsemesi Bee'nin kısa zaferiyle dalga geçer gibiydi. “Beklediğim oldu ve prensin milis kuvvetleri kalabalığı dağıtmak için geldi.” Bir elimle yüzümü kapadım ve kendimi korkunç bir yıkıma hazırladım, ama bunun yerine

tek duyduğum her yöne dağılan ayak sesleri oldu. Milisler imalathanenin etrafını kuşatmaya başlamıştı. Elimi yüzümden çektim ve kırık pencerelerden içeri süzülen kar taneciklerini izledim.

“Bunu iyice düşün, inatçı kız,” diye söze başladı mansa. “Ben makul bir adamım. Sen, kuzenim dediğin bu kız ve hatta yanımda kalmasına izin verdiğim bu isyankâr genç büyücü, beni başka türlü düşünmenin zamanının geldiğine ikna ettiniz. Ancak her zaman kendi soyumu ve Hanemi korumak için gereken şeyleri yapacağımdan emin olun. Sana gelince, Bayan Hassi Barahal, düşünebileceğinden çok daha büyük bir tehlikenin içindesin. Seni koruyabilirim. Benimkinden daha iyi bir teklif bulabileceğini de sakın düşünme.”

Bee’nin mansaya bakan gözlerinin üzerindeki kaşlar çatıldı. “Ejderhaların rüyalarında yürümek ne anlama geliyor?”

Soğuk ateşin aydınlattığı mansanın yüzündeki hafif gülümsemeyi görmek mümkündü. Çoktan öngördüğü ve yakında tadına bakacağını bildiği tatlıyı süzen bir adamın gülümsemesiydi bu. “Bunu ikimiz özel konuşmalıyız,” diye cevap verdi ve Andevai’ye döndü. “Andevai, eve vardıklarından ve Donal’ın yönetiminde evi koruyacak bir birliğin yerlerini aldığından emin olacaksın. Sonra da hiç oyalanmadan yanıtma geleceksin.”

Andevai cevap vermeden önce bir an durakladı. Eminim, kasıtlı yaptı bunu. “Peki, mansa.”

Ufak bir ışık, iğne deliğinden, gövdesinden ayrılmış bir fener boyutuna gelene kadar şişti ve bize doğru gelip tam önümüzde duran Andevai’nin yolunu aydınlattı. Onun için ne kadar sıradan olursa olsun, etkileyici hatta görkemli bir büyü gösterisiydi bu.

“Catherine, sana ve Beatrice’e evinize kadar eşlik etmemi emredildi.”

Orası sadece Bee’nin eviydi artık, ama bunu ona söyleyemezdim. Henüz değil.

Aslında hiçbir şey söyleyecek durumda değildim ya. Andevai bu kadar yakınımıdayken aptala dönmüştüm.

Neyse kı Bee aynı durumda değildi. Ağırbaşlılıkla, “Teşekkürler,” dedi.

Ve dokuma binasının dışına yürüdü. Gözleri, ellerinde meşaleleriyle bekleyen milisleri taradı; umutla veya korkuyla, Amadou Barry’yi görmek için. Oradaysa bile, biz görmedik. “Eve nasıl gideceğiz, büyücü? Bu kıyafetlerle ata binemem.”

Andevai olağanüstü güçleri olan bir büyücüydü. Soğuk ateşi çağırabilir, gözbağları örebilir, fırtınalar yaratabilir ve bir çekiş gibi soğuk havayı kullanabilirdi. Ama köyde büyümüş ve yetişmiş biri olarak, sokağa çıkma yasağının olduğu bir gündönümü gecesinde nasıl kiralık at arabası bulunacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Neyse ki biz biliyorduk ve Eastfair Pazarı’nın orada pusuya yatmış, gözleri yaşlı bir adamı atı ve arabasıyla birlikte bulduk. Askerlere ve kendisine uzattıkları bir altın sikkeye bir kere bakması bizi taşımaya kabul etmesine yetti.

Yolculuk süresince kepenkleri açık tuttuk. Andevai sürücünün yanında gitti. Büyücü Hanesinin askerleri çevremizi sarmıştı ve kafilenin diğer büyücüsü de hemen arkamızdaydı. Şehir, ava çıkmış canavarın gitmesini beklermiş gibi, nefesini tutmuş ve uyumamayı tercih etmişti. Prensın askeri birlikleri her yere dağılmış, atlarının üzerinde ve yayan, sokaklarda devriye geziyorlardı. Bu nedenle de aylak aylak gizen, şarkılar söyleyen veya bir yudum şarap için bezmiş ev sahiplerinin başının etini yiyen genç erkek çeteleri etrafta hiç yoktu. Bu seneki gündönümü festivali —Zapt Edilemeyen Güneş Bayramı diye de bilinir— eğlenceden yoksun olacaktı belli ki.

Yasak sokakları boşaltmışsa da, her köşede bir çanak veya maltızın içinde ateş yakılmış olduğunu görebilirdiniz. Meydanlarda yakılan şenlik ateşlerinin başlarında az sayıda kişi bir araya toplanmış, gözcülük ediyordu. Gündönümü ateş-

leri gecenin fazla uzamasını engellemek, etrafı kuşatılmış güneşe güç vererek, bu lambaları takip etmesini ve böylece sabahleyin tekrar doğmasını sağlamak için yakılırdı. Uzaklardaki tepelerin doruklarındaki işaret kulelerinin ateşleri, ince mumlarının alevlerini andırıyordu. Yakınlarımızdaki ateşler ise, biz geçerken söner gibi oluyor, sonra tekrar canlanıyordu.

Bee alçak bir sesle, "Yapabileceğimiz başka şeyler de olmalı, Cat."

"Cömert bir teklifti. Beni hayrete düşürdü açıkçası."

"Küçümseyici bir teklifti. Sefir Amadou Barry'ninkinden çok da farklı olduğunu düşünmüyorum. Mansa şimdiden filesini üzerimize attı."

"Belki," dedim ve sonra askerlerin kediler hakkında konuşuyor olduğunu duyunca fısıldadım: "Şışt."

Aralarından biri, köylü aksanıyla arkasına, "I-ıh, kılıç dişli kedi olduğunu söylediklerinden eminim. Büyükmüş de, duyduğum kadarıyla. Gece kadar siyah, yaz fırtınası kadar acımasızmış," dedi ve güldü. "Prensin canlı hayvan koleksiyonundan dişli bir tavus kuşunu, sonra da kaçınadan önce leydinin ufak köpeğini yemiş ve onu kimse durduramamış."

Bee elimi tutarken kalbim tekledi, durdu, bir kurşun kadar ağırlaştı ve tekrar hızla çarpmaya başladı. Gülmeye başladım ve kahkahalarımı engellemek için bir elimi ağzıma götürdüm.

"Zavallı köpek," dedi Bee. "Gerçi parktaki tavus kuşlarından nefret ediyordum ama... İnsanı düşündürüyor. değil mi? Elimiz boş değil."

Elimi indirdim ve sordum: "Aklından geçenler ne?"

"Ateş, onların en büyük silahı."

"Kimlerin? Halkın mı?"

"Hayır. Radikallerin. Amaçları eski düzeni yakmak. Ne kadar da iyi korunmuşuz, bir düşünsene Cat. Ne kadar az şey biliyoruz. Kim bilir kaç defa, prence kafa tutuyor olduğunu

bilmeden, Kuzeykapısı Ozan'ının yanından geçtik. Çok geç değil henüz. Yapmamız gereken nasıl başlayacağımıza karar vermek."

"Sanırım, öncelikle sağlam bir yemek, banyo ve güzel bir uykuyla başlamalıyız."

Güldü, sonra büsbütün bir rahatlamayla birazcık ağladık. Sessiz bir dostluğu paylaşarak suskun şehri izlemeye ve dinlemeye başladık. Nal sesleri, sürücünün dizginleri ve kırbaçı ustalıkla kullanışı, haşin suratlı askerler ve bize şehrin sokaklarında rehberlik eden sessiz buz büyücüsü derken, en sonunda Falle Meydanı'na, bir zamanlar evimin olduğu yere vardık. Sokak lambalarının ışıkları, her zamanki gibi, soldu ve tekrar canlandı biz yanlarından geçerken.

"Bak," dedi Bee. "Babamın ofis penceresinde ışık var."

Mumu görür görmez kalbim karanlığa büründü. Sundurmanın önünde indik ve Andevai bize kapıya kadar eşlik etti. Çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldı ve hayretler içerisindeki Callie karşımıza çıktı.

"Bayan Beatrice!" diye haykırdı Bee'yi görür görmez. Sonra beni ve büyücüyü de fark etti. Tek bir kelime daha etmeden geriye çekildi ve bizi içeri aldı.

Bee, "Siz burada bekleyin. Bırakın babamın yanına tek başıma çıkayım. Callie, yemek için bir şeyler hazırlayabilir misin? Bir de banyo için sıcak su, lütfen. Mutfaktaki küveti kullanırız," dedi ve merdivenleri çıkmaya başladı. Callie evin arkasına doğru gitti ve beni buz büyücüsü ile baş başa bıraktı.

Onu ilk gördüğümde, güçlü bir büyücü Hanesinin güçlü bir büyücüsü olduğunun bilincinde, o yakışıklı yüzü ve pahalı, iyi biçilmiş, gösterişli kıyafetleriyle adımlarını atan, kendini beğenmiş, küstah ve işe yaramaz biri olduğunu düşünmüştüm. Bu düşüncelerimde henüz bir değişiklik olmamıştı. Belki derinlere inip kendi özünü keşfetmiş olabilirdi; ama hâlâ kendini beğenmiş, işe yaramaz bir büyücüyüdü. An-

cak bununla birlikte, o dikkatli bakışlarında büyükannesine olan benzerliğini görebiliyordum.

“Hâlâ evliyiz, Catherine,” dedi. “Seni terk etmeyeceğim. Veya Barahal’ların yaptığı gibi, kurban etmeyeceğim. Bencil büyücülerin köyümdeki kadınlara yaptığı gibi, seni benimle birlikte gelmeye de zorlamayacağım.”

Onunla tartışmak, bir kere ondan kaçmayı başardığımı ve bunu bir kere daha yapabileceğimi söylemek istiyordum. ancak sonuçta, Bee ve ben Dört Aylar Hanesinden kaçmayı başaramamıştık aslında. Ben de sessiz kalmayı tercih ettim.

Tereddüt içinde konuşmaya devam etti. “Şunu açıkça gördüm ki köyüm Cadılar Gecesi’nde burnumun dibinden seni benden kaçırdılar. Bunu yaptılar çünkü kendi güvenliklerini düşünmektense misafir haklarını şereflelendirmeyi seçtiler. Onlardan daha azını yapamam. Bu nedenle sana bir teklifim var. İstersen köyde akrabalarımınla birlikte kendine bir ev kurabilirsin. Seni kabul edecek ve sana kendi kızları gibi davranacaklardır. Ya da eğer istersen...” Durdu ve cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı. “Benimle birlikte Dört Aylar Hanesine gelebilirsin.”

“İmalathanede tüm olanlardan sonra, Dört Aylar Hanesine mi döneceksin?”

“Catherine! Tabii ki döneceğimi. Sebeplerini sıralamama gerek var mı?” Bir elini boynundaki altın madalyona götürdü, bunu yaptığını fark eder etmez de elini yumruk yapıp aşağı indirdi. Sonraki kelimeleri yutarak konuştu. “Ancak tabii ki sen benimle gelmek istemek zorunda değilsin, tüm bu yaşananlardan sonra.”

Hava çok soğuk olduğunda, yanaklarımızın kızarmasına sebep olan sıcaklığı hissetmek çok daha kolay oluyor. Mümkün olan en seviyeli sesimle, “Bu nazik teklifim için teşekkür ederim, Andevai Diarisso Haranwy. Bana yardım etmeye karar vererek kendini ve köyünü riske attığının farkındayım. Bu nedenle de geçmişte olanlar geçmişte kalmış, atfedilmiş ve unutulmuştur,” dedim.

“Bu, bir saniyeliğine de olsa, seni öldürmeye çalışmak zorunda kalmış olduğumu düşünerek beni affettiğin anlamına mı geliyor?”

Eğer yanaklarımın daha fazla kızarması mümkün olsaydı, eminim, kızarırdı; çünkü bana öyle bir bakıyordu ki kendi düşündüğünden çok daha yakışıklı görünüyordu. Ve de genç erkekleri, onları beğendiğinizi düşünmeye cesaretlendirmek çok tehlikeliydi. “Evet, ama yine de cevabımın hayır olması gerekiyor. Teklifini kastediyorum. Kendi yolumu çizmem, akrabalarımın aslında kimler olduğunu bulmam gerekiyor. Ailenin bana olan davranışlarından onur duydum ve bunun için her zaman minnettar kalacağım. Diğer seçeneğe gelince, ben Dört Aylar Hanesine ait değilim. Ancak olduğun gibi davrandığın, yani onurlu bir adam gibi bana saygı gösterdiğin için sana teşekkür ederim.”

Onu bir daha göremeyecektim, çünkü farklı yollardan geçmek zorundaydık. Dürtülere boyun eğip yapılan tek bir eylemin sonuçları olamazdı. Ve de gerçek olanı kabul etmeliydim, çünkü her şeyin özü buydu. Dudaklarının tadını merak ediyordum. Açtım.

Bir adım öne attım, yüzümü onunkine yaklaştırdım ve onu öptüm.

Buz büyücülerinde bile sıcaklık olabileceğini hiç tahmin etmezdim. Dudaklarım onunkilere değdiği an, buz gibiydi ve o anda ilk aklıma gelen gücenmiş veya dehşete düşmüş olduğuydu. Hemen sonra fark ettim ki sadece şaşırmıştı; çünkü sağ eliyle sol kolumu tuttu, sol kolunu belime doladı, beni kendisine çekti ve beni öptü.

Bir öpücükle dünyanız tersine dönebiliyor. Bir ejderhanın, görünmeyen dünyayı süpüren ama yine de içinize nüfuz eden rüya dalgasına benzeyebiliyor. Aynı anda hem sıcak hem soğuk, gökyüzü kadar uçsuz bucaksız ama ellerin ve dudakların uyguladığı basınç kadar da belirli bir alanla sınırlanmış olabiliyor. Şimşeklerin çaktığı bir fırtınanın içine çe-

kılmış gibi, beklediğimden çok daha yoğun duygular uyandı içimde. Ve bu fazlalık içerisinde, beceriksizce ayrılıp, kafamız karışmış bir hâlde birbirimizden uzaklaşırken kendimi hafiflemiş hissettim. Yüzüm alev alev yanıyordu. O kadar duygusuz ve otoriter görünüyordu ki onun da çok etkilenmiş olduğundan emindim.

“Catherine! Eminim sen de biliyorsun ki—”

“Andevai, bana daha önce de söylediğin gibi, öngörülemez ve ender bir potansiyeli olan bir buz büyücüsüsün sen. Neden Dört Aylar Hanesine geri dönme isteğini gayet iyi anlıyorum. Mansanın senin gerçek değerini anlamasını sağladın. Ancak ben hiçbir zaman orada iyi karşılanmayacağım ve aralarından biriymişim gibi hissetmeyeceğim. Bizi zorladıklarından daha fazla birbirimizi ne tanıyoruz ne de birbirimize daha fazlasını borçluyuz. O zaman neden benimle yükünü arttırasın ki? Beni öldürmeye çalışmadın sen. Fikrini, son anda olsa da, değiştirdin. Doğru olanı yaptın.”

Bir saniye dakikalara uzadı. Soğuk ateş, evin giriş kapısının eşliğinde yumuşakça parıldayabildi çünkü Hassi Barahal’lar davetsiz misafirlerin girmesini engelleyen tılsımdan vazgeçmişlerdi. Aynı benden vazgeçtikleri gibi. Sonra rahatsız olmuş gibi kafasını salladı.

“Doğru olanı yapmış olmak yeterli olmalı.” Ses tonu resmi, hatta sertti. “Sana ve tüm işlerine esenlikler dilerim, Catherine.”

Aptal gibi, söylediklerini tekrarladım.

Kapıya doğru giderken parmaklıklara tutundum ve merdivenlerden yukarı iki basamak çıktım. Sonra arkamı döndüm.

“Andevai.”

Kapıyı çoktan açmıştı, ama durdu ve bana döndü. Bir adamı öpmek ve bundan keyif duymak, onu sevmek anlamına gelmezdi. Onu sevmiyordum. Nasıl sevebilirdim ki? Çok az tanıyordum. Ama yüzünde gördüğüm umut, utanç,

o lanet olası gurur —sonuçta, bakışları üzerinde toplayan bu gururdur— incinmişlik, tevazu, hatta belki de bir nebze olsun huzur, tüm bu insani ve çekici duyguların karışımı, beni şaşkınlığa uğrattı. Sanki onu ilk defa görüyordum.

“Kafamı kurcalayan bir şey var hâlâ,” diye söze başladıysanı da devam etmek çok zor geldi. Tereddüt ettim.

“Tüm bu olanlardan sonra, söylemeye korktuğun şeyi duymaya korktuğumu düşünme,” dedi ve bu söylediği birazcık da olsa sinirime dokundu.

Çenemi kaldırdım. “Peki o zaman. Söz konusu büyü olduğunda her zaman çok kesin konuşuyorsun. Şu ana kadar gözlemlediğim bu. Ve gerçekten, ama gerçekten, yanılmak hiç hoşuna gitmiyor. Peki o zaman, bu eve ilk geldiğin gün, iki genç kadın olduğunu gördüğünde, neden kuzenim hakkında en ufak bir soru sormadın?”

O gülümsemesi başımı döndürdü. “Tamam o zaman. Söylüyorum.” Cesaretini toplamak istermiş gibi, durakladı ve devam etti: “O akşam seni merdivenlerden inerken gördüğümde ruh eşimin beni karşılamaya geldiğini düşünmüştüm.”

Gözlerimi ona diktim, çok ciddi görünüyordu. Sözleri kafamın içinde bir heyelana sebep oldu: anılar, yaptığı ve yapmadığı şeylerden kısa imgeler, söylediği ve söylemediği sözler...

Kendi kendine konuşur gibi, “Buradan geri dönüş yok artık, değil mi?” diye ekledi. Rahatlamış, kıyıdan ayrılan ve dalgaların da ona arka çıktığını gören bir denizci gibi huzura kavuşmuştu. “Şimdi, Catherine, tam şu anda, eğer hiçbir koşulda beni bir daha görmek istemediğini söylersen, bir daha yakınına bile gelmeyeceğim.”

Ne yazık ki konuşmayı başaramadım. Tek kelime bile edemedim. Tek kelime bile.

“Ah,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Bir kelime değildi belki ama en azından bir tepkiydi. Soğukkanlı bir şekilde — eğer konuşabilseydim bunu çok rahatsız edici bulduğumu

söyledim— gülümsedi. “Bu durumda geri geleceğim. Belki o zaman gerçekten ne düşündüğünü bana söyleyebilirsin.”

Döndü ve dışarı çıktı; ışığını, sesimi ve tüm düşünme ve hareket etme kapasitemi de yanına alarak.

İlk katın sahanlığındaki karanlıktan, Bee bana seslendi. “Kutsal Tanit! Buz büyücüsü senden hoşlanıyor, Cat. Gerçi neden pençelerini ondan çekmiyorsun, onu anlamadım ya. Yine de bayağı romantikti. Ne dersin?” Yukarı katın loş ışığında, bir festival tablosunda resmedilmiş bir aktris edasıyla, Bee’nin elleriyle kalbini kavradığını görebiliyordum. “Kızı öldürmesi emredilmişti ve o da kızı kovaladı. Kovaladıkça da ona aşık oldu! Ya da şöyle mi olmalıydı yoksa: Aşık oldukça da onu kovaladı? Tanrılara ve efendisine karşı geldi onu kazanmak için. Ve sonra kız, kalpsiz olduğundan, onu reddetti.”

Artık havayı soğuk bulmuyordum. Kapı açıldı ve evin kapı girişi de ısıtılmıyordu, ama yine de yanıyordum. “Bazen beni çok yorduğunu söylemiş miydin?”

“Bir kereden fazla!”

Ama bu sefer gerçekten fazlaydı. Şaka yapmıyordum. Evden dışarı çıktım, sundurmada öylece durup Andevai’nin de yer aldığı kafilenin gidişini izledim. Bir kere, sadece tek bir kere, arkasına dönüp baktı. Gittiği yolu, sönen ve tekrar yanan gaz lambalarından takip edebiliyordum.

Kafile Falle Meydanı’nın dışına çıktığında, evi korumaları için arkalarında bıraktıkları askerleri fark ettim ama umursamadım. Sokağı kaplanmış karı ayaklarıyla ezerek karşı tarafa geçtim. Parkın giriş kapısını açtım ve taş anıta doğru yürüdüm. Her ne kadar soğuk zemin vücudumdaki tüm sıcaklığı bir sülük gibi enise de, kadının dudaklarının, geniş burnunun ve örgülü saçlarının önünde diz üstü çöktüm. Bir elimi sağ elinde tuttuğu simgeye, kadınların koruyucusu Tanit’in simgesine dokunmak için kaldırdım. Hakkımızda verdiği hüküm için, ona teşekkürlerim dışında sunabileceğim bir şey yoktu; ama bu gece için, şimdilik bu yeterliydi.

“Cat!”

Amca’nın sesini duymak donup kalmama neden oldu. Ona bakmadan, ayağa kalktım ve düzensiz bir şekilde nefes alırken fark ettim ki ani öfke insanı karanlıktan çok daha çabuk kör edebilirmiş.

“Catherine.” İsmimi zar zor tamamlayabilmişti. “Sana yalvarıyorum, affet bizi.”

Hiçbir şey demedim. Hemen arkasındaki Bee’nin sessizliğini duyabiliyordum.

“Affedemiyorsan bile, en azından sana on üç yıl önce neler olduğunu anlatmama izin ver. Bırak da neden bunca yıl olanları saklamanın en iyisi olduğunu düşündüğümüzü açıklayayım.”

Eğer hava bu kadar soğuk olmasaydı, yılın en uzun gecesinin henüz başı olmasaydı, feci derecede aç ve susuz olmasaydım ve de hepsinin üstüne, bu kadar kirli olmasaydım kararım değişir miydi, bilmiyorum. Bana ruh eşi olduğumu söyleyen bir adamı öpmemiş olsaydım... Ama kış ve akrabalık bağı sizi zincirliyor. Bir zamanlar bildiğinizi düşündüğünüz her şeye sırtınızı bir anda dönemiyorsunuz.

“Son günlüğü bende. Senden hep gizlediğimiz günlüğü,” diye ekledi amcam.

Basit sözcükler, ama yine de çok acı veriyor. Ellerimle yüzümü örttüm.

Bee araya girdi: "Hadi, içeri girelim, Cat. Sıcak bir çorba ve yeni kıyafetler iyi gelecektir. Üzerindekiler felaket durumunda. Sıcak bir banyoya ihtiyacın var. Ateş ve sıcak şarap. Sadece bu gece için de olsa, sıcak bir yatak. Lütfen. O aptalca şeyleri söylediğim için özür dilerim."

Tüm bunları Bee için yapmıştım. Başka yapmak zorunda kalacağım kimim vardı ki?

Ama bu düşüncelerimde yanılmıyor muyum aslında? Şu anda şehirde bir kılıç dişli kedi dolaşıyor. Bir *eru* beni 'kuzen' diye çağırmıştı. Hâlâ manevi arkadaşlarım vardı: *Daniel Hassi Barahal*, *Tara Bell* ve *çocuk*.

Amcamın yanından geçtim ve eve, Callie'nin beni çekingence karşıladığı sıcacık mutfığa kadar Bee'ye eşlik ettim. Askerlerin eve girip zemin kattaki oturma odasını, ön ve arka girişleri bekleme görevini aralarında paylaştıklarını duydum. Büyücü, üst kattaki bir yatağı almak istediğini duyurdu askerlerine; böylece aşağıdaki odalarda ateş yakılabilecekti. Neyse ki mutfaktan uzak durdular ve bizi yalnız bıraktılar.

Aşçı ve Callie yemek yaparken birçok defalar onlara yardım ettiğimiz koca ahşap masanın etrafına oturduk. Bir elime aldığım kaşıkla, pırasa, maydanoz, turp, liyavuş ve kıymetli et parçalarıyla tatlandırılmış tavuk suyuna çorbayı yudunlamaya başladım. Amcam masanın diğer tarafındaki sıraya oturdu. Yüzüm ona ne anlatıyordu, bilmiyorum. Onunki solmuş, çektiği ıstıraptan asılmıştı. Siyah kıvrıkcık saçları taranmamış ve darmadağındı. Benim saçlarım hiçbir zaman dalgalı olmamıştı. Uzun siyah saçlarım ütülenmiş gibi hep dümdüzdü. Aynı Rory'ninkiler gibi.

En sonunda, isteksizce konuşmaya başladı:

"Daniel ve ben birbirimizle hiç yakın olmadık. Benden sadece iki yaş küçük olmasına rağmen çok farklıydık. İnsanlarla ağız dalaşı yapmaya, onlara meydan okumaya ve ga-

rüşlerini sorgulamaya bayılırdı. Hiç yerinde duramazdı ve benim tam aksime, baş etmesi zor biriydi. Seyahat etmenin, bilgi toplamanın onun için bir anlamı vardı. Bense, ailemin yeniden refaha kavuşmasını sağlamaya, tekrar onları ve de kendimi güvence altına almaya çalıştım hep. Allenin arzuları doğrultusunda, Hassi Barahal'ların Adurnam ve Havery'deki dallarını birleştirmek için Tilly ile evlendim. O ve ben her zaman çok çalıştık. İyi de anlaştık. Ben aileye karşı görevimi yerine getirmiştim ve artık Daniel'in da bunu yapması gerekiyordu, hepimizin yapması gerektiği gibi. Ama sonra, eve onunla birlikte geldi."

Alçak bir sesle, "O mu?" diye sordu Bee.

"Görünüşü korkunçtu. Bir ucubeydi."

Yemeye devam ettim, aksi takdirde ona bağırmadan dinlememin imkânı yoktu.

Yüksek ve gergin bir tonda, "Ucube mi?" diye sordu Bee. "Ne anlama geliyor bu?"

"Kadın bir askerdi, Camjiata'nın Amazonlarından biriydi. Korkunç, adaleli, görgüsüz bir kadındı. Yaraları vardı, felaket yaralar. Sol ayağı sakattı, her yere bastonuyla yürümek zorunda kalıyordu. Sanırım, bu onu rahatsız ediyordu. Bir zamanlar Akdeniz havzasından Baltık Buz Denizi'ne yürüyebilecek kadar güçlüyken... Sol kolunun dirsekten sonrası yoktu, üzerine deri dikilmiş bir kütüğe benziyordu. Bize söylediğine göre, buna top ateşi neden olmuştu. Bunun hakkında şakalar yapardı! Bu şakalara bile dayanamazdım. Yüzünün sol tarafı korkunç şekilde tahrip olmuştu ve sol gözü yoktu. Yanaklarında ve çenesinde yanık ve kesik izleri vardı. Buna rağmen, aynanın önünden her geçişinde mutlaka kendine bakardı. Neyin uygun olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu."

Her seferinde bir kaşık alarak yemeye devam ettim. Kollarının ne kadar güçlü olduğunu ve her zaman bir askerin kokması gerektiği gibi koktuğunu anımsadım: kararlı, biraz

terli ve beni her seferinde rahatlatan bir biçimde vahşi. Bir de beni uyaran sözlerini. İşte, benim annem buydu.

“Ben ona bakmakta bu kadar zorlanırken Daniel ona dünyanın en güzel kadınıymış gibi davranıyordu.”

“Onu sevdiği için olabilir mi?” dedi Bee.

“Ah, sevdiğine eminim. Duyarlı olmayı severdi. Soylu gözükmekten daha çok önem verdiği bir şey yoktu.”

Yumuşak bir havuç parçası beni neredeyse boğuyordu.

Donuk bir sesle, “Kadın da onu seviyor muydu?” diye sordu Bee.

“İyi bir soru! Camjiata’nın Amazonlarının bakire kalması gerekiyordu. Generale bütününüle sadık kalmaları. Dolayısıyla hamile kaldığında tutuklanmış ve hapse atılmış. Çocuk doğana kadar hapiste kalacak, sonra da idam edilecekmış. Çocuk da öksüzler yurdunda büyüyecekmış ya da, sağlıklı ve güzelse, evlatlık verilecekmış.”

Titriyordum. Kaşığımı masaya koydum.

“Daniel, general tarafından medeni kanunu yazması için Lutetia’da düzenlenen büyük konsey toplantısına çağrıldı. Kadın bir şekil ona mesaj göndermiş ve yardımını istemiş olmalı. Daniel’i o lanet olası buz keşif gezisinden tanıyordu. Ve daha öncesinden de.”

Bee yine sordu: “Daha öncesinden mi?”

“İkisi de gençken, kadın asker olmadan önce. Camjiata henüz general olmamış, kan davası içindeki prensler arasındaki bir savaşta Yüzbaşı Leonnorios Aemilius Keita olarak görev yaparken.”

Bu öyküyü nasıl oldu da daha önce duymadım?

“Daniel’dan bunun için yardım istedi, sanırım, paylaştıkları geçmiş için. Tilly, Tara’nın Daniel’a taptığını söylerdi. Bense bunu hiç göremedim. Kelt şairleri ve hozanlar bundan bir şarkı çıkarabilirlerdi belki ve ismine de aşk derlerdi, eğer aşk bir trajedi ise tabi.”

“Doğrusu *ozan*,” diye düzelttim, bir kere daha. “Keşke siz insanlar şu kelimeyi doğru kullansanız.”

Öncekinden daha yumuşak bir tonda, “Biraz önce ona zar zor bakabildiğini söylemiştin,” dedi Bee ve bana kısa bir bakış attı. “Bu nedenle, görmemiş olmanın sebebi bunu istememiş olmandır belki de.”

“Ben duygularımla hareket eden biri değilim. Fark eder mi ki zaten? Ona yardım etmeyi kabul ederek aileyi yok eden Daniel için fark ediyordu işte. İlk önce onu Havery’deki Hassi Barahal evine götürdü, Catherine’i doğurduktan hemen sonra. Cephe hattından daha uzak olduğu için, onu Adurnam’a götürmesini söylediler Daniel’a. O dönemde Camjiata’nın savaşı tüm Avrupa’yı sarmıştı. Bir askeri kaçağa evini açmak çok tehlikeliydi. Ya Camjiata’nın ajanları bunu öğrenecekti ve Tara’yı yargılamak için alıp götürürken bazılarımız yaralanacaktı ya da otoriteler onun varlığını öğrenecek ve aileyi casuslukla suçlayacaktı.”

“Ama bizler zaten casusuz,” dedi Bee. “Hassi Barahal’lar her zaman casus olmuştur.”

“Yanıyorsun. Bizler ilk başlarda sadece sık sık yolculuk yapan insanlardık. Tüm halkımız gibi, hayatımızı kazanmak zorundaydık; biz de en iyi bildiğimiz alanda —bilgi toplayıp aktarmak— tüccar olduk. Bir casusa yataklık etmekle suçlanmak demek, otoritelerin bir tarafı seçtiğimizi düşünmesi demektir.”

Titreyen elimle masadan kaşığı aldım. Çorbamı henüz bitirmemişim. Bitirmem gerekiyordu.

Bee ısrarcıydı. “Ailemize destek olarak, çoktan bir taraf tutmuş olmuyor muyuz zaten?”

“Tara Bell akrabamız değildi! Doğurduğu çocuk bile Daniel’ın değildi! Ama Daniel bunu kabul etmişti. Senin de gördüğün gibi, Catherine, bize hiç benzemiyor!”

Gözlerimi kaldırdım ve ona baktım ve o da gözlerini kaçırdı. Bakmaya devam ettim. Yüzü o kadar tanıdık ki. Bana

okumayı öğreten adamdı o. Tam olarak şefkat dolu demek doğru değildi belki ama her zaman iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm. Sadık, çalışkan, bazen komik, içtenlikle kendini Hassi Barahal'lara adanmış biriydi.

Onun hakkında yanılmamıştım. Sadece bir Hassi Barahal değildim, o kadar.

Boğuk bir sesle, "Sonra ne oldu peki?" diye sordum.

"Camjiata'nın imparatorluk hayalleri suya düştü. Haneler, karısının büyücü Hanesini, kendilerine ihanet ettikleri için yerle bir ettiler. Ordusu dağıldı. Müttefikler onu hapse attı. Öldürmeye cesaret edemediler çünkü huzursuz halkı daha da tedirgin etmek istemiyorlardı. Böylece gizli bir yere, söylentiye göre, Akdeniz'deki bir adaya hapsedtiler. Sonra Dört Aylar Hanesi bize geldi ve ellerinde Camjiata için casusluk yaptığımıza dair kanıtlar olduğunu söyledi."

Bee, "Yaptınız mı?" diye sordu.

"Buna benzer bir şey yaptığımıza dair bir kanıt yok."

"Çünkü onları yaktınız," diye fısıldadım. "Andevai benim karşılığında size verdi onları ve siz de, o beni uzaklara götürürken, yaktınız."

"Başka şansımız yoktu. Eğer Dört Aylar Hanesinin bizi zorladığı sözleşmeye imza atmasaydık mahvolacaktık. Aynı Camjiata gibi. Beatrice, Seni neden istediklerini hiç söylemediler. Büyücüler ne zaman açıklama yaptılar ki zaten?"

Andevai yapmıştı. Ama o diğerleri gibi değildi.

"Ejderhaların rüyalarında yürümek diye bir terim duymuş muydun daha önce?" diye sordu Bee.

Başını iki yana salladı. "Kelt şairlerinin eski bir şiirinden mi? Ya da bir ozan öyküsünden?"

Oturduğum yerden kalktım ve sordum. "Neden Daniel ve Tara, Adurnam'ı benimle birlikte terk etti?"

Lambalar tısladı. Ateşten çatırtı sesleri geldi. Callie ocağın yanındaki taburesinde oturuyordu ve dinlemiyormuş gibi bile davranmıyordu.

Amcamla göz göze geldik. Sanırım, bunu istemesine saygı duymalıyım. Olduğundan daha yaşlı, yıpranmış görünüyordu; ama artık herhangi bir şey hakkında üzgün olup olmadığından emin olamazdım.

“Dört Aylar Hanesi bize geldi ve en büyük Barahal kızını talep etti. Bee’nin özgürlüğü ve yaşamı tehlikedeydi. Ben de Daniel’a gittim. Tara bir kere daha hamileydi.”

Dondum kaldım; bırakın hareket etmeyi veya konuşmayı, düşünemiyordum bile. *Bir kere daha hamile miydi? Küçük kardeşime? Erkek mi kız mı, hiç öğrenemeyecektim.*

“Sorumluluğu üzerime aldım. Diğerleri çok korkuyordu. Daniel’a gittim ve ona, ‘Başka bir bebeğin daha olacak, seveceğin ve büyüteceğin bir çocuk daha. Bırak Catherine’e biz bakalım ve Bee’nin yerine büyücü Hanesine onu verelim. Senin çocuğun bile değil, o bir piç,’ dedim. Sonra bir baktım ki eşyalarını toplayıp gitmişler.”

Ayaklarım beni taşımakta zorlanıyordu. Oturdum ve neyse ki altımdaki sıra, sendeleyeen çocuğunun düşmesine izin vermeyen bir anne gibi yere yığılmamı engelledi.

Sert ve soğuk bir sesle, “Gerçekten ‘piç’ mi dedin?” diye sordu Bee.

“Birinin doğruları söylemesi gerekiyordu! Zor olan seçimleri yapması!” Arıların vızıldamasından veya kızgın tanrıların fısıldamasından rahatsız olmuş gibi, kafasını iki yana sallayarak konuşmaya devam etti: “Sonrasında, feribot kazasının haberi geldi. Seni kurtarabilmişlerdi, ama onlar ölmüştü.”

“Cesetlerini gördün mü?” diye sordu Bee.

Ateşe döndü ve “Ah, evet,” diye mırıldandı, kulak tırmalayıcı bir sesle. “Sudan çıkarılan cesetler bir ambarda toplanmıştı. Daniel’ın omzunda eskiden kalan bir yara vardı ve Tara’ya gelince... hata yapmak imkânsızdı.”

Hiçkırarak ağlamaya başladı, sanki o günü tekrar yaşıyordu.

Bir süre sonra, gözlerini ovuşturdu ve mendille burnunu sildi. Ardından elini paltosuna daldırdı ve yeşil bir kurdeleyle bağlanmış, deri ciltli, son derece sıradan bir günlük defteri çıkardı. Masanın üzerine, tam önüme koydu günlüğü.

Elimi uzattım, ama dokunmadan çektim elimi. “Diğer eksik olan günlüklere ne oldu? Onlar da mı saklanıyordu?”

“Onlara ne oldu bilmiyoruz. Daniel bile bilmiyordu. Barahal'lara ulaşması için elinden geleni yaptı, ama yolculuklarda eşyalar kayıp olabiliyor.” Ayağa kalktı. “Yarın şafakta gidiyorum. Gece yarısı dalgaların yönü değişecek ve Tilly ve kızlara katılmak için Gadir'e gidecek bir gemiyle yola çıkacağım. Bu evi satmam söylenmişti ve şimdiden bir alıcıyla anlaşıldı.”

“Kim o alıcı?” diye sordu Bee.

“Dört Aylar Hanesi. Tarrant Prensi istedi bunu, bu da reddedemeyeceğimiz anlamına geliyor. Beatrice, tabii ki sen benimle geliyorsun. Ve Cat, bizimle gelirsen eğer, bizi affetmenin için elimizden geleni yapacağız ve ailenin bir parçası olacaksın artık.”

Bir karşılık vermedim.

Bee, “Baba, anlamadığın bir şey var. Mansa ve prensin Adurnam'dan gitmeme izin vermeye niyetleri yok.”

“Nasıl, sözleşmenin bir geçerliliği kalmadı ki?”

Bee'nin suratı kesilmemiş bir taş kadar ifadesizdi. O pürüzsüz yüzün altında gizlenen duyguları ancak bir heykeltıraş gün ışığına çıkarabilirdi. “Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Evi almalarının sebebi bu. Beni burada tutabilmek için, tanıdık ve rahat bir kafeste. Bunu görmüyor musun? Cat'i feda ederek beni kurtarmış olmadın. Tek yaptığın, senin ve annemin onun gözündeki değerini yok etmek oldu.”

“Beni affetmeni istemiştin, Cat. Affediyor musun?”

Bir ses aramaya başladım ve buldum bir tane, benim olduğundan emin olmasam da. “Babamın kim olduğunu sana söylemiş miydi hiç?”

Yüzünü buruşturarak kafasını salladı. “Kimseye bir şey

anlatmadı. Elindeki tüm o değerli bilgileri düşününce... Biliyorsun, Camjiata'yı iyi tanıyordu. Ama bize bu bilgileri vermeyi reddetti. Oysaki bunları satıp hayatlarımızı kolaylaştırabilirdik. Sanırım, kendine has bir sadakat duygusu vardı. Terk ettiği generale karşı bile bundan ödün vermedi. Bu tercihinde övgüye layık bir şeyler olduğunu kabul etmeliyim."

Ona hakanıyordum bile. Bunun yerine, duvara doğru konuştum. "Biliyorum, yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın. Bee'yi düşündüğün için yaptın bunu. Hatta bunun bende açtığı yara nedeniyle üzgün olduğunu da biliyorum. Ama annemle babamı uzaklaştırmış olmasaydın eğer boğulmayacaklardı. Ben henüz bunu affetmeye hazır değilim."

"Aynı Daniel gibi, uzlaşması zorsun sen de," diye söylendi.

"Daniel Amca'ya benziyor mu benzemiyor mu?" Bee'nin bakışlarında krallara yakışır bir üstünlük vardı. O kadar sakin görünüyor ve konuşuyordu ki öfkesinin boyutunu anlamaya olanak yoktu. "İkisi birden olamaz. Sen sadece Cat'e, kardeşine ve yengem Tara'ya ihanet etmedin; aynı zamanda bana da ettin. Tüm Barahal kızlarına ve oğullarına da ettin. Hiç sahip olmadığın oğullarına. Bu evin şerefine ihanet ettin sen. Romalıların biz Kenaani'leri hep suçladıkları şeyi yaptın. Utanç duyuyorum bu yaptığından."

"Köşeye sıkıştırıldık, Beatrice. Yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyi yaptık sadece. Başka ne yapmamı bekledin?"

Bee kafasını iki yana salladı. "Buraya kadar. Şimdi tek yapman gereken Gadir'e gitmek. Hanan ve Astraea'ya, Cat'e baktığından daha iyi bak. Tanit aşkına, Astraea'nın düzgün bir çocuk olmasını sağla. Ve eğer gitmek isterse Callie'yi de yanına al. Burada yalnız kalacak çünkü."

"Callie mi?" Amcam Bee'nin bu isteğine o kadar şaşırmıştı ki gözyaşı dökmeyi unuttu.

Bee, Callie'ye döndü ve sordu: "Gitmek istiyor musun? Biliyorum, gidebilecek hiçbir yerin yok."

Callie'nin her an havalanmaya hazır cansız saçları arkadan sertçe tutturulmuştu, ama uzunca birkaç tel farklı yerlere dağılmayı başarmıştı yine de. Onarılmak zorunda kalmış omuz atkısı, dar omuzlarının üzerinde sıkıca bağlanmıştı. Callie hassas biriydi belki ama bu zayıf veya aptal olduğu anlamına gelmiyordu. "Gadir'de beni ne bekliyor bilmiyorum, ama Adurnam'da açlık çektiğimi ve üşüdüğümü biliyorum ve de bir daha bu duruma düşmek istemiyorum. Peki, siz ve Bayan Catherine burada kalacağınıza göre, bana ihtiyacınız olmayacak mı?"

"Başka çözümler bulunacaktır," dedi Bee. "Babamla gitmek zorundasın, Callie. Şimdi, kabul etmeliyim ki, feci derecede açım ve bir şeyler yemem gerek."

Bir an duraklasa da, Jonatan Amca mutfağı terk etti.

Callie kâseleri aldı, kepçeyle çorba doldurdu ve yanında birer bardak sıcak şarapla masaya koydu. Lambaları kontrol etti ve taburesini geriye çekti. Ondan gitmesini istememiştim oysaki. Burası bizim değil onun odasıydı ve... Neyse, burası sıcaktı ve buz büyücüsü ve askerlerden arınmıştı. Oturma odasında ve girişteki koridorda hareket ettiklerini duyabiliyordum. Bee kaşığı aldı ve çorbasını içmeye başladı. Sonra da sıcak şarabı; ilk önce kendi bardağından, ardından benimkinden de.

Gözlerimi, önümde duran günlüğe diktim.

Uzunca bir süre öylece baktım. Umut, ağzımda acı bir tat bıraktı.

Şimdi pes edemeyecek kadar uzun bir yoldan gelmiştim.

Kurdeleyi çözdüm, kremi deri üzerinde elimi gezdirdim ve nefesimi tutarak, kapağı açtım. Uzun kuyrukları ve akıcı kıvrımları olan bu yazıyı tanıyordum. Okuması o kadar kolaydı ki.

Lambaların ışığında okumaya başladım, Bee de beni izledi. Callie ise sadece bekledi. Her hizmetçi gibi beklemeyi öğrenmesi gerekiyordu çünkü kişisel istekleri ne olursa olsun bu onun göreviydi.

Tara çok fazla şeyi riske attı ve görevlerini hiç aksatmadı. Korkunç şeyleri görmüştü. Elleri kanlanmış, savaş onda derin yaralar açmıştı.

Sadece fiziksel yaraları kastetmiyordu.

Tara'yı her zaman koruyacağım, nasıl yaparsam yapayım. Buzda ne olduğu hiç önemli değil. Çocuk, benim de çocuğum olacak. Onu ne pahasına olursa olsun koruyacağım. Tara'ya bunun için söz verdim. Vermemiş olsaydım bile değişen bir şey olmazdı çünkü küçük kedin aynı zamanda benim kızım, hayatımın neşesi o. Şimdi nasıl da istiyorum, bu kadar değerli bir şeye kalbimi daha önce kaptırmayı.

Gözyaşlarını, uzun süredir kuru kalmış mürekkeplerin üzerine damladı. Çok uzun yıllar önce yazmıştı bunları.

Tara bir kolunu top ateşi sırasında kaybetmiş ve diğeri de sakat kaldığı için bebeği tam olarak sevmiyor bile. Başkalarının önünde bu durumu hafife alıyor —askerlere özgü tipik bir mizah anlayışı— ama savaşları tekrar tekrar yaşadığında, rüyalarından çılgınlarla uyandığında onunla ilgilenen kişi benim. Çocuğum, onu iki kolu veya iki gözü için değil, cesur ve güzel bir kadın olduğu için seveceğine garanti eden kişi benim.

Kutsal Tanit, izin ver kalbim dayansın.

O lanet Jonatan iğrenç, kesinlikle göz yummayacağım bir teklifle karşıma çıktı. Onun kızı için kendiminkini feda edeceğimim, benimkinin bir değeri yokmuş gibi. Karşı çıktım tabii ki. Büyücülerle pazarlık etme yolları önerdim. Hatta o lanet dokümanları çalmayı bile teklif ettim. O kaypak diliyle beni tehdit etti. Eğer işbirliği yapmazsam aileden kovulacaktı. “Başka bir adamın piçi için buna değer mi?” diye sordu bana. Bu yüzden, her ne kadar bir yerde sabit kalmak Tara'nın sağlığına ve gücüne kavuşmasını sağladıysa da, gitmek zorundayız. Camjiata yakalandığı ve ordusu dağıldığı için çok şanslıyız. Nereye sığınabiliriz bilmiyorum, ama en azından oraya başınıza bir şey gelmeden varacağımızı umabiliriz.

Ama başlarına bir şey gelmişti. O ve annem ölmüştü. Sadece, bunu isteyen onlar değildi. Tek yaptıkları, yeni bir hayat kurmak için kaçmaktı. Benimle birlikte.

Duyamak istemeyen insanlara daha kaç defa tekrarlamam gere-

kiyor, merak ediyorum: Benim kanımı taşımasa da o benim kızımı. Kan dediğin bir anlık boşalma değil de, nedir? Yetiştirmek değil midir daha önemli olan? Küçük kedimin her zaman üzerine titreyeceğim.

Kalbim dayanamadı. Bee kollarıyla beni sardı ve ben de ağladım.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)

Böylece şafağı gördük. Acı ve aynı zamanda tatlıydı. Ölmüş olsa da artık bir babam vardı. Tahmin ettiğimden çok daha cesur bir annem de vardı. Bana bir hayat kurmaya yetecek kadar sevmişlerdi beni. Leydi Fortuna insanların narin planlarından daha güçlü olduğu için, iyi sonuçlanmamıştı belki ama...

Bu Bee ile benim pes edeceğimiz anlamına gelmiyordu.

Gündönümünü evin içinde sessizce geçirdik. Su ısıttık ve Callie ayakta bizi izlerken, bulaşıkhanede yıkandık. Büyücü yukarıdaki katlarda bir tur döndü. Evi koruyan tılsım Tilly Yenge ile birlikte ayrılmıştı, ama büyücü soğuk büyüsünü konuşturup pencere mandallarını bir şekilde kilitlemişti. Askerler zemin katta kalıp ön ve arka kapıları kolluyorlardı. Jonatan Amca tek çantasını hazırlarken ağlamayı hiç kesmedi. Şafakta, kiralık bir at arabasının şakırtıları kapının önünde son buldu. Atlar, beklerken bıraktıkları izlerin üzerine tekrar tekrar basıyorlardı.

"Geldi," diye seslendim, camda bekleyen bendim çünkü.

Genç bir asker kapıyı açtı. Ya kibar olmaya ya da Bee'yi etkilemeye çalışıyordu.

Amcamın yüzü tamamen düşmüş, havası boşalmış bir balona dönmüştü.

Umudunu kaybetmiş bir biçimde, “Beatrice,” dedi.

“Her ay yazacağım, böylece iyi olduğumu bileceksiniz. Ancak buna söz verebilirim. Hanna ve Astraea’ya sevgilerimi ilet. Acele et artık, yoksa dalgaları kaçıracaksın.”

Gözyaşlarımı yutarak, “Amca, kızlara sevgilerimi ilet. Tilly Yenge’ye—” diye söze başladım, ama devamını getiremedim. Tilly Yenge’yi o kadar çok seviyordum ki.

Sonra yanaklarından öptüm. Affettiğimden değil, kaybetmiş olduklarımızın üzüntüsünden yaptım bunu. Bee ise, sevilmeyen ama çok çalışan bir saray mensubunu mesafeli bir biçimde şereflendiren bir dido gibi, tıraşsız yanağına resmi bir öpücük kondurdu. Jonatan Amca başı ve omuzları düşmüş, çantasıyla birlikte eşikten geçip dışarı çıktı. Callie hemen arkasındaydı ve biri hafif üçü ağır, toplam dört çanta taşıyordu. Onunla da vedalaştık ve giderken bize dönüp rolünü anladığını belirtir şekilde başını salladı. Evden çıktıktan sonra, Tanit’in tapınağında durmak için ısrar edecek ve rahiplere tahıl vererek onlardan Tanit’in hayır duaları ve yolculuğun güvenli geçmesi için dua etmelerini isteyecekti. Jonatan Amca bile buna karşı çıkamazdı.

Araba yola çıktı ve askerler kapıyı kapattı. Bee’ye kısa bir bakış atıp sonra gözlerini kaçırdılar.

Önceden kalan son kömürümüzle soba yaktığımız ve son iki mumla da aydınlattığımız birinci kattaki oturma odasına çıktık. Pencerenin yanı başına oturduk. Bee büktüğü dizlerini kollarıyla sararak iyice kendine çekmişti, benimse kucağında babamın kırk altı numaralı günlüğü vardı. Tek sahip olduğumuz mal varlığınız olan çantamız yastığın üzerindeydi ve içinde Bee’nin karalama defteri, *Romalıların Yalanları* kitabının yanmış kopyası ve de dün gece Jonatan Amca’nın bana verdiği günlük bulunuyordu.

“Düşünüyorum da” diye söze başladı.

“Dikkat et, tehlikelidir. Özellikle buna alışkın olmayanlarda ağrıya yol açar,” diye araya girdim hemen.

Sonra günlüğün kırk altıncı cildinin sonlarını açtım: kuzey ışıklarının kutup gökyüzündeki gösterisinin altında, genç doğa tarihçisi ile teğmen arasında geçen konuşmanın yer aldığı bölümü. Yeni öğrendiklerimle birlikte, kelimelerin anlamları tamamen değişmişti. İpuçlarını nasıl olur da kaçırmıştım, inanamıyorum. Birbirlerini daha önceden tanıyorlardı; espri tarzları, çabucak verilen cevaplar, ancak daha önce tanışmış olmanın sağlayabileceği ortak bilgiler, hepsi bunun kanıtlarıydı. Yeni bir bakış açısı insana yeni gözler sağlayabiliyor. Andevai hakkında şimdi bildiklerimi—

“Cat! Beni dinliyor musun? Yüzün kızarmış biraz. *Demdim ki*, belki de akademiye gidip kendimizi okul müdürünün merhametine bıraksak iyi olur diyorum.”

Afallamış bir hâlde, ters bakışlarımın arkasına gizlendim. “Seni Sefir Amadou Barry’ye teslim eden kişiye mi? Hiç zannetmiyorum.”

İç geçirdi. “Evet, haklısın galiba. Daniel Amca’nın günlüklerini Adurnam boyunca nasıl taşıyacağımızı düşünmek bile yordu beni.” Bir anda, nefesini öyle bir tuttu ki kafamı kaldırdım ve bakışlarımı pencerenin dışına, Falle Meydanı’nın ötesine takip ettim. “Şamaş adına! Bu da ne?”

Süt kadar solgun dört atın çektiği siyah bir araba, çıkardığı gürültüsüyle birlikte meydanın batı tarafından geliyordu. Kalbim göğsümden dışarı fırlamak üzereydi, tabii eğer olsaydı—Bee her zaman kalpsiz olmakla suçlardı beni. Neyse, düşündüğüm araba değildi bu: Ayın dört hâlinin resmedildiği; siyah derili, tıknaz bir faytoncunun sürdüğü ve bir çift sarışın Kelt’in uşak olarak görev aldığı bir araçtı. Gri donlarının üzerinde kahverengi benekleri olan sıradan atları vardı. Acaba *eru* ve faytoncuyu bir daha görebilecek miydim, merak ettim.

Dört Aylar Hanesi, festival biter bitmez yeni mülkünü sahiplenmeye gelmişti. Araba evin hemen önünde durdu. Faytoncu çeviklikle aşağı atlayıp kapıyı açtı ve basamakları çıkardı. İçeriden, buz büyütlüsü olmadıkları belli olan, evin ve

içindekilerin yönetimini almaya gelmiş, ciddi giyimli ve hâl ve tavırları düzgün olan, muhasebeci ve ev idare memuru kılıklı bir adamla bir kadın ve de kâhyalar çıktı. Onları görür görmez kalbime can sıkıcı bir ağırlık saplandı. Tek hatırladığım evi kaybediyor olmanın üzüntüsünden olabilir miydi acaba? Gelen Andevai olmadığı için duyduğum bencil bir hayal kırıklığı mıydı yoksa? Henüz ona ne söyleyeceğime karar verememiş olduğum için rahatlamalı mıydım?

Kâhyalar içeri girerken Bee ile birlikte ayaklandık. Mesafeli ve kibarlardı.

Kadın, “Ben Bayan Fatou ve bu da kuzenim Bay Conor. Mansanın emri doğrultusunda bu evin yönetimini üzerimize almaya geldik. Ayrıca iki genç kadının, yanlarında daha büyük bir kadının arkadaşlığı olmadan, bu evde tek başına yaşamalarının doğru olmadığını düşündü kendisi,” dedi.

“Tabii ki,” diye karşılık verdi Bee. “Çok teşekkürler. Kabul etmeliyim ki askerlerin burada bulunması nedeniyle biraz gerginiz.”

Sertçe, “Size bir saygısızlıkları oldu mu?” diye sordu.

Tam tersini belli eden bir tonla, “Yok, hayır,” dedi Bee. “Tüm gece kendimizi buraya kilitledik. İkinci katta büyücü yattığından ateş olmayacağı için burada uyuduk. Eğer kusura bakmazsanız, size evi göstermemiz için sabahı bekleyebilir miyiz? Aşağı katta, mutfağın yanındaki aşçının odasını alabilirsiniz. Ateş de var orada. Ya da tam altımızdaki yemek odasında askerlerle birlikte kalabilirsiniz.”

Gittiler. Sessiz karanlıkla birlikte sıcak odada oturmaya devam ettik ve gece yarısı çanımı bekledik. Yalnızlık çeken tenor, şehir boyunca haykırmaya başlayınca Jonatan Amca'nın anahtarlarını aldım ve özel ofisinin kapısını açtım. Sessizce içeri girdikten sonra kılıcımı kınımdan çıkardım ve mandalın kapalı kalmasını sağlayan soğuk büyüğü kestim. Durduk, dinledik, ama herhangi bir alarm çılmadı. Büyücü uyuyordu ve umarız, kalkana kadar da hiçbir şey fark etmeyecekti. Bee

pencerenin yanına geçti. Haftalar önce istenmeyen bir misafirin, koruyucu tilsimi geçerek içeri tırmanırken kullandığı pencereydi bu. Elimde son kalan mum, terlikli ayaklarımla aşağı kata indim. Arka kapıya yaklaşırken takılıp sendelemiş gibi yaptım.

Büyücü Hanesinin askerleri iyi eğitimliydi. İki içeride iki dışarıda, dört asker de tamamen uyanıktı. Gece görüş kabiliyetlerini sınırlamak için mumu tam yüzlerine doğru tuttum.

“Yukarı lazımlık çıkarmayı unutmuşuz. Ortak tuvaleti kullanmam gerekiyordu.”

Kapıyı açtılar ve ben de hızlıca mumu dışarıdaki çiftin yüzlerine doğru tuttum. Acı soğuğa ve de terlikli ayaklarıma saydırdım, pelerinimi nasıl da unuttuğumu ve tekrar içeri girip alsam mı almasam mı diye dertlendim ve tüm bu sırada, bir yandan da, yukarıdaki ofisin açılan penceresinin hafifçe gıcırdamasını ve Bee’nin dışarıdaki duvara ulaşmak için tırmandığı kalın dalın belli belirsiz çatırtısını dinledim.

Bee’nin gittiğinden emin olunca, ortak tuvaleti kullandım ve birinci kattaki oturma odasına geri döndüm. Kapıyı kilitledim, botlarımı ve paltomu giydim, çantayı vücuduma sabitledim, ateşi canlandırdım ve pencere kenarındaki oturma bölümüne yaptığımız yatakta yumrular yarattım. Ardından Jonatan Amca’nın ofisine gidip ofis ile oturma odası arasındaki kapıyı kilitledim. Sahanlığa açılan kapısı zaten kilitliydi. Eğer şanslıysak yarın sabaha kadar kimse kapıyı kırmaya gerek duymayacaktı.

Sırtımdan aşağı doğru asılı duran hayalet kılıcımla birlikte, dışarı çıkıp geniş dalın üzerine çöktüm ve pencereyi arkamdan kapattım. İçgüdü veya aldıkları eğitim askerleri ikaz etmiş olmalı ki çevrelerine ve yukarıya şöyle bir göz gezdirdiler; ama ben çoktan ağacın bir parçasıydım artık, yaprakları dökülmüş daha kalın ama fark etmelerine yetmeyecek kadar ince iskelet dallarından biriydim. Görülecek hiçbir şey yoktu.

Bir zamanlar kişiye özel ahırların yer aldığı, şimdi ise in-

sanların yaşadığı bir binada, Bee ile buluştuk. Lambaların aydınlatıldığı caddelerden kaçınarak soğuk kış gecesinde ilerlemeye başladık. Önden ben gidiyor ve hayalet kılıcımın yolu işaretliyordum; Bee ise hemen arkamda, kendi sıradan bastonuyla önüne çıkan engelleri bir kenara atıyordu. Akademinin yanındaki Kutsal Tanit tapınağına vardığımızda, yılın her mevsimi, gece gündüz açık olan kapılarının yine kilitli olmadığını gördük. Callie onlara üç çanta verecekti, öyle görevlendirilmişti. Bir tanesinin içinde, adak için rahiplere verilmesi gereken, kilerde son kalan tahıl vardı. Diğer ikisinde ise babamın günlükleri ve diğer birkaç eşya vardı: dört adet gümüş şamdan, dört mum, birkaç uzun çorap ve kombinezon ve de Tilly Yenge'nin geride bıraktığı işlerle ilgili evraklar. Tüm sikkelerimizi korselerimizin içine koymuştuk. Rahipler kış kulübelerinde ses çıkarak uyurlarken iki çantayı aşırımda zorlanmadım, ağırlıklarını saymazsak tabi.

Karanlık şehir boyunca o iki çantayı taşımak için fazla uzun ve eziyetli bir yürüyüştü. Kış soğuğu herkesi içeri sokmuş, gecenin sesini öldürmüştü. Neyse ki sokaklarda, ayaklarımızı takılıp bizi düşürebilecek festival çöpleri yoktu. Balon gezileri, yemek ve oyun çadırlarıyla dolu buz panayırı, tapınaklara uzanan tören alayları, üzerlerinde sokakların kirini taşıyan dilencilerin sene boyunca yiyecekleri tek güzel öğüne ev sahipliği yapan halka açık ziyafetler... Tüm bu etkinlikler çıkan ayaklanmalar nedeniyle iptal edilmişti. Prensın sokağa çıkma yasağı, suçluları ve namussuzları bu geceliğine sokaklardan uzak tutmuştu. Milis devriyelerinin ise dışarıda gezindiklerini duyabiliyorduk. Köşelerin ardındaki nal seslerimi ve sarı meşale ışıklarını fark eder etmez kendimizi karanlık duvar oyuklarına ya da çöp yığınlarıyla süslü ara sokaklara gizliyorduk.

Kilitli ve demir parmaklıklı mum satan bir dükkanın basamaklarında, altı ahmak Tarrant askerinin ilerideki kavşağa gitmeye üşenmesini beklerken, alçak sesle, "Birisi bizi takip

ediyor sanki,” dedi Bee. “Oraya nasıl gideceğimizi biliyor musun? Şehrin o bölgesine daha önce hiç gitmemiştik. Bize yardım edeceklerine emin misin?”

Sokak boyunca soğuk bir rüzgâr esti ve kur yaparmış gibi burnumu ve dudaklarımı öptü. Ya da bir buz büyücüsü gibi. Titreyerek. “Hiçbir şeyden emin değilim,” diye cevap verdim. Yorgundum, çok üşüyordum ve çantaları sırayla taşısak da kollarım ağrıyordu. “Ama şunu biliyorum, radikaller buz büyücülerini ve prensleri sevmiyorlar. Bize yardım edebilecek biri varsa o da bir avukattır.”

Bir erkek sesi duyduk bir anda. “Etrafınıza iyi bakmıyorsunuz.”

İkimiz de ayağa fırladık. Kılıcımı çoktan çekmiştim bile. Soluk ışığı yanımızdaki, kepenkleri indirilmiş camların orada, lakayt bir şekilde duran genç adamı aydınlatmaya yetiyordu: Omuzlarını duvara dayamış, ellerini göğsünde kavuşturmuş bir hâlde, meşaleleriyle birlikte yolun aşağısına doğru yürüyen devriyeyi takip ediyordu.

“Rory!” Ben ismini fısıldamıştım belki ama kalbim avazı çıktığı kadar bağırmıştı.

Tam bayramlara özgü bir kucaklaşma için kendimi onun kollarına atacaktım ki, “O şeyi kaldırına kadar sakın beni sevmeye kalkışma,” dedi.

Bee mırıldandı: “Cat, bastonunun kılıca dönüştüğünü söylediğinde abarttığını düşünmüştüm. Ayrıca ısıldıyormuş da.”

“Soğuk çelikten dövülmüş,” diye karşılık verirken sadece ruhlar dünyasında var olan kınından içeri soktum. Sonra da Rory’yi kucakladım. “Rory, seni kaybettim diye o kadar korktum ki. Ama buradasın işte. Hem de kıyafetli!”

“Şşşt, hâlâ beni arıyorlar.”

Devriye ekibi gözden kaybolana kadar sessizce bekledik ve sonra yürümeye başladık. İtiraf etmeliyim ki üçümüzün tekrar bir araya gelmesiyle birlikte kendimi daha güçlü hissediyor ve daha az üşüyordum.

“Leydinin köpeği nasıldı?” diye iğneleyerek sordu Bee.

“Çok yağlıydı ve dişi tavus kuşu da çok tüylü. İğrençti açıkçası. Daha önce derisini soyarken hiç bu kadar rahatsız olmamıştım. Bu arada, Kuzen Beatrice, söz verdiğim üzere, iki lorda da bir zarar vermedim. Ya da herhangi bir insana, vermem gereken daha fazlasını yani.” Sağ eliyle sol omzuna dokundu.

“Yaralanmışsın. Birine göstermemiz gerekiyor,” dedi Bee.

Göremesem de Sırıttığından emindim. Havadaki tat değişmişti, gece daha aydınlık ve çantalar daha hafifti.

“Yarayı yalamak ister misin?” diye sordu Rory.

“İğrençsin!”

“Neden ki? Herkes bunu yapmaz mı?” Bana baktı. “Ve bir an için bile, o çantalardan birini yükleneneğimi düşünmeyin. Ne var onların içinde? Taş mı?”

Küçümseyici bir biçimde, “Kitaplar ve kitaplar ve kitaplar,” diye karşılık verdi Bee.

Hemen araya girdim: “Ve bir tanesinden bile vazgeçmeyi düşünmüyorum.”

İlk önce güney, sonra doğuya doğru yorgun adımlarla sürdürdüğümüz yolculuğumuz, kitapların yükünden kurtulmuş olsak bile, yeterince uzun geldi. Fox Çıkmazı, vergi dairesinin ve bendin oradaki gümrük binasının karşısında, rıhtıma yakın bir yerdeydi. Bu bölge, Falle Meydanı’ndaki evlerde yaşaması hoş karşılanmayacak kişilere ev sahipliği yapıyordu: yabancılar, radikaller, teknoloji tutkunları ve aracı avukatlar. Biz Enterprise Sokağı’nda yalpalayarak ilerlerken horozlar ötmeye başlamıştı bile. Sokak boyunca sıralanan ve hâlâ yanmakta olan en son tasarım harikası gaz lambaları beni neşelendiriyor ve yorgun kalbime umut aşılıyordu. Bee gözlerini dikmiş, çok sayıdaki trolü —ve adamı, ayrıca gündüz saklandıkları çukurlara henüz girmemiş olan birkaç goblini— izliyordu. Ofisler, kafeler ve dükkânlar, dün festival ve önceki gün de ayaklanmalar yüzünden kaybettikleri zamanı

telâfi etmeye çalışırlarmış gibi, çoktan açılmış ve koşuşturma başlamıştı.

Sayırsız canlıların içeri girip çıktığı bir meyhane ile kafenin arasında sıkışmış dar bir yolu işaret ederek, “İşte Fox Çıkma-zı,” dedim. Biz yolda ilerlerken gaz lambaları tıslayıp sönmeye başladı, ama buna sebep olan bir buz büyücsü değil gün ışığıydı. İleride, yolun sağ tarafında, alacakaranlığın ışığında görülebilen yeni bir tabela asılıydı. Kahverengi fonun üzerine turuncu harflerle yazılan metin son derece kusursuzdu: GODWIK & CLUTCH.

“Umarım işe yarar,” diye mırıldandı Bee.

Çantalarımızı sundurmaya kadar taşıırken birkaç meraklı bakış da bizi takip etti, ama yardım etmeyi teklif eden olmadı. Beklemeye başladık. Rory esnedi, kestirmeye hazır görünüyordu. Dudaklarımı yaladım ve hemen sonra pişman oldum, çünkü kurumuşlardı ve dilimin açtığı bir çatlaktan kan geliyordu. Bee eldivenini iyice yerleştirdi parmaklarına. Ben de eteğimin kıvrımlarına takılan bastonumu kurtardım.

Kapı açıldı ve bir trol, kafasını iki tarafa tek tek döndürerek bizi süzdü. Kıpırmızı, mavi ve siyah tüyleri ve sorgucu olan trolün üzerinde donuk renkte bir ceket vardı. Gerçekten harika görünüyordu.

Sesimi saklandığı mağaradan çıkardım ve “Size esenlikler dilerim,” dedim, biraz boğuk bir sesle. “İsmim Catherine Hassi Barahal. Bu da kuzenim Beatrice ve kardeşim Roderic. Chartji’yi görmeye gelmiştik. Avukat olan.”

Aksansız, fazla anlaşılmaz bir şekilde, “Sen osun. Chartji uyarmıştı beni,” dedi.

“Uyarmıştı?” Tam bir nefes alamadım, çünkü göğsüm uyuşmuştu.

“Eğer kapıda dikildiğini görürsen hemen içeri al.” dedi bana. Trol geriye hopladı ve sivri dişlerini ağıza çıkararak — ki bu da Rory’nin tehditkâr biçimde esnemesine ve Bee’nin bir adım geri atıp çantaların önünü açmasına neden olmuştu — içeri girmemizi işaret etti.

“Oo!” Trol öne eğildi ve piring kaplama tokalı şişkin çantalarına dikkatle baktı. “Eşyalar!”

“Kapıdaki kim, Caith?” Brennan, kirli bir bez parçasına ellerini silerken arka odadan çıktı. Beni gördü ve sırtıttı. “Catherine! Ve güzel kuzenin Beatrice. Ve görüyorum ki bir arkadaş daha.”

“Kardeşim Roderic,” dedim.

“Memnun oldum, gerçekten! İçeri davet ettin mi, Caith? Bir bardak su verseydin?”

“Eşyalar!” dedi Caith. “Hatta bazı parlak şeyler de var: iki adet piring kaplamalı toka ve bir kılıç.”

Şaşkın bir hâlde, aşağı baktım. Gündüzün ilk ışıkları kılıcı çoktan gizlemişti ve bana bile, sıradan siyah baston olarak görünüyordu.

“Lütfen, içeri gelin. Caith, kapıyı kapat sonra,” dedi Brennan.

Ses tonundaki telaş bizi bir an önce içeri girmeye itmmişti. Caith kapıyı kapatıp, bir çift ağır zincirle kilitlerken çantalarımızı yere bıraktık.

Rory’ye kendini tanıttı Brennan ve Caith’e dönüp, “Kendini tanıtmayı unutmadın, değil mi?” diye sordu.

“Oo!” Trol büyülenmiş bakışlarını çantaların tokalarından alıp Brennan’a, sonra da bize yönlendirdi. Sorgucu yassılaştı, kalktı ve tekrar yassılaştı. “Benim hatam! Ben Caith. Tam ismim bu olmasa da. Sizin deyiminizle, aynı kuluçkadan çıkmış kuzen kardeş çocuk...” Brennan’dan yardım dilenmek için kafasını, rahatsız edici biçimde, döndürüverdi.

“Yeğenim,” dedi Brennan. “Bir yumurtadan değil bir grup yumurtadan çıkmış kardeş çocuk.”

“Ha, anladım,” dedim, her ne kadar en ufak bir tikrim olmasa da. Caith kafasını bana çevirdi ve dişlerini sergiledi tekrar. Belli ki insan gülümsemesini taklit etmeye çalışıyordu, ama ortaya çıkan tablo bizi yemek istediğini söylüyordu. Gülümsedim ve karşılık verdim: “Bu sabah size esenlikler dilerim, Caith.”

Caith bizi arkaya götürdü. Bir zamanlar oturma odası olduğu belli olan odada, Kehinde, anlamını çözemediğim bir şekilde yerleştirilmiş baskı makinesinin parçaları arasında, diz çökmüştü. Parçaların yerlerini değiştirerek neyin nereye uyduğunu çözmeye adanmıştı kendini.

Elinde bir kalem, masada oturmuş olan yaşlı Godwik hemencecik bize baktı. “Örtüsünün altında bir Hassi Barahal! Ne kadar hoş bir sürpriz bu! Güneş doğarken bırakın da kayaların üzerinde sevinç çığlıkları atayım! Ve bu... kuzen, zannedersem. Ve...” Rory’ye son derece delici bakışlarıyla bakarken, “İlginç. Senin gibi birini daha önce hiç görmemiş-tim. Memnun oldum. Yuvamıza hoş geldiniz,” dedi.

Godwik’in sözlerine şaşırmış Kehinde, geç de olsa kafasını kaldırdı. “Catherine!” dedi ve gülümsedi.

Brennan kumaş çantaları sürükleyerek duvara dayadı. Hemen sonra Chartji içeri girdi. Mürekkep lekeli pençeleri bir kâse su taşıyordu.

“Catherine!” dedi ve devam etti: “Ve aynı kuluçkadan kar-deşi Beatrice! Ve ona kardeşim dediğini duydum galiba? Ge-leceğini tahmin etmiştim.”

Girizgâhı atlayarak doğrudan konuya girdim: “Size bir teklifimiz var. Hizmetleriniz karşılığında bizimkiler. Büyücü ve prenslerin baskısından ancak sizlerin sayesinde kurtulabi-liriz diye düşünüyoruz.”

“İlk önce şu suyu için, sonra konuşuruz,” dedi Chartji.

Biz kâseyi aramızda dolaştırırken kapı çalındı. Caith tıpış tıpış kapıya gitti. Zincirler şıkırdadı ve kapı açılırken mente-seler hafifçe gıcırdadı.

Kısa bir aradan sonra, şaşırtıcı derecede berrak bir sesle seslendi: “Brennan! Kapıda bir haberci istemiş olduğunu söyleyen bir sıçan var. Yükselen ışığın yeni bir dünyanın do-ğuşunu işaret edeceğini söylüyor.”

Brennan’dan keskin bir cevap geldi: “Çabuk buraya ge-tir ve kapıyı kapa.” Ardından koridora çıktı. Kaşları çatılmış

Kehinde, gözlüğünü yukarı itti ve Brennan'ın arkasından gitti. Bee suyu içtikten sonra kâseyi Rory'ye uzattı. Bileğimi yakaladı ve onların arkasından giderken yanında da beni sürükledi. Hepimiz koridora çıkmış, Caith'in geri çekilip iki adamın içeri girmesine izin vermesini izledik. İki adamı da tanıyordum! Yüzlerini unutmak kolay değildi. Lemanis'teki handa karşılaştığım yabancıları. Ama bir farklılık da vardı: O çekingen adamlar gitmiş, yerlerine etrafı –yüzlerimizi ve merdivenlerden yukarısını— kolaçan eden iki öncü gelmişti. Genç olan belli ki beni hatırlamamıştı. Bee'ye ise hayran hayran bakakaldı. İki defa bana bakan yaşlı olanı ise beni tanımıştı. Rory tehditkâr bir zarafetle arka odadan çıkarken kaşları çatıldı. Godwik de topallayarak Rory'nin peşinden geldi. Sundurmada ise erkek gibi giyinmiş kadın duruyordu, Lemanis'de gördüğüm üçüncü yabancıydı. İçeri şöyle bir göz attıktan sonra sokağa geri döndü.

Sundurmanın basamaklarından bir adam çıktı ve içeri girdi. Caith'le göz göze geldi ve başını salladı. Bu sessiz emre uyan genç trol kapıyı kapadı ve zincirledi. Yeni gelen adam uzun boylu, geniş omuzlu, siyah saçlı ve Jonatan Amca'nın yaşlarındaydı. Eski püskü kalın bir yün palto ve rengi solmuş üç kenarlı bir şapkası vardı. Kıyafetleri adamı yansıtmıyordu. Üzerinde ister paçavralar olsun ister altından kıyafetler, ne kadar kalabalık olursa olsun, odada ilk fark edeceğiniz kişi o olurdu.

Onu daha önce görmüştüm. Ama bu hâliyle değil.

Dost mu olsak düşman mı kararını vermeye çalışan köpekler gibi, Kehinde ile bakışıyorlardı.

“Bir kurye bekliyordum oysaki,” dedi Kehinde. “Bir elçi, sizin ve benim insanların arasında diyalogu başlatmak için.”

Çenesini kaldırarak, “Ben kendimin elçisiyim. Bu sıkıntılı zamanlarda olmam gerektiği gibi,” diye karşılık verdi.

Biraz fazla kısa ve sert bir biçimde, “Gerçekten,” dedi

Brennan ve ekledi, "birkaç görevliden daha fazlasıyla gelmenizi beklerdim."

"Sayılar ilgi doğurur. Burada, düşmanın tükkesinde, neden bundan kaçındığımı tahmin edersin. Bununla birlikte, emin ol şehirde bir sürü ajanını var."

Kim olduğunu anladım.

Bee'ye baktı ve daha önce karşılaşmışlar gibi —ki bu imkânsızdı— başını salladı. "Hassi Barahıl'ların en büyük kızları sen olmalısın, aynı Helene'in bana anlattığı gibi. Siyah bukleler, demişti; çok genç, epey güzel ve de ince zekâlı."

Ağzı açık kalmış Bee karalama defterini çantadan çıkardı ve kapının üst pervazı ile çerçevelemiş adamın olduğu sayfayı açtı. İnanılmaz ama, Bee'yi susturmayı başarmıştı.

Bakışları da bu arada çoktan bana kaymıştı.

"Ve sen de Tara Bell'in kızı olmalısın. Lemanis'te o yük arabasına binerken seni görmek çok garipti. Onun kızı olduğunu düşünmüştüm. Aynı ona benziyorsun, saçın ve gözlerinin rengi dışında. Yanındaki genç kafamı karıştırmıştı. Ondan büyük ağabeyim, diye bahsetmiştin. Ve seninle düşündüğümünden çok daha erken tanışmıştım. Helene bu tip konularda hiç yanılmaz."

Göz kırptım. "Siz Koca Leon'sunuz. Sürücünün kuzeni. En son Anderida'da Crane Marsh İmalathanesi'nde görmüştük sizi. Ve bu ikisi, dışarıdaki kadın... beş kişilik bir kabile, katırları ve de yün. Yoksa, hasta ve ölmek üzere olan siz miydiniz?"

"Otoriteler şüphelenmeye başlamıştı. Ayrıldık ve ben önden geldim, bunca yıldır davamıza sadık kalanların yardımıyla."

Brennan sordu: "Adurnam'a tek başınıza mı geldiniz? Tüm büyücü Haneleri ve kuzeybatıdaki prensler sizi ararken hem de? Fazla gözü kara olmuş bu."

Düşünceli bir biçimde, "Ve akılsızca. İyi bir ödül karşılığında sizi Tarrant Prensi'ne teslim edebiliriz," dedi Kehinde.

“Ana bunu yapmayacaksınız. Çünkü biliyorsunuz ki yalnız değilim. Sırtımda çok fazla insanın umudunu ve tutkularını taşıyorum.”

“Siz Camjiata’sınız,” dedim.

Başını yana doğru yatırdığı bir duruşu vardı ki gülmek üzereymiş de son anda vazgeçmiş gibi hissediyordu insan. Onunla birlikte kahkaha atmayı istemenize, keşke onu güldürebilseydim de onu eğlendirdiğim için beni övseydi diye düşünmenize yol açıyordu. “Tabii ki Camjiata’yım. Başka kim olabilirim ki? En sonunda, birçok kişinin yardımıyla yıllar süren sabırlı çalışmaların sonucunda, özgürüm.”

Chartji öne çıktı ve adet gereği su dolu kâseyi uzattı.

Şapkasını kibarca çıkardı, tek bir yudumda hepsini içti ve paltosunun koluyla dudaklarını sildi. “Şimdi, yapacak işlerimiz var ve de bekleyecek zamanımız yok.”

Tek nefeste, “Beni bulmaya mı geldiniz?” diye sordu Bee. Dehşete mi düşmüştü, yoksa keyiflenmiş miydi ya da suratının ortasına bir yumruk mu indirmeye hazırlanıyordu, söylemesi zor. “Beni nasıl bulacağınızı size söylemiş miydi? Eşinizi kastediyorum. Ejderhaların rüyalarında yürüten.”

“Evet. Onlar tarafından öldürülmeden önce bana son söylediği şey buydu. Hassi Barahal klanının en büyük kızının ejderhaların rüyalarında yürütmeyi öğreneceğini söylemişti. Dedi ki, ‘Kızı bul, çünkü ihtiyacın olacak, bana olduğu gibi.’” Klasik bir konuşmacı edasıyla sağ elini kaldırdı ve hepimiz onun bir sonraki sözlerini bekleyerek, gözlerimizi ona diktik. Buna engel olmak imkânsızdı. Bakışlarımızı o yönetiyordu. “Yolda kafamı kurcalayan da bu oldu. Çünkü Helene bana, en büyük Hassi Barahal kızının beni Tara Bell’in çocuğuna götüreceğini söylemişti.”

“A-ama Tara Bell’in çocuğu benim,” dedim ve herkes gözlerini bana çevirdi.

“Tabii ki sensin,” dedi Camjiata. “Olduğundan başka biri olamazdın zaten. Hepimiz için geçerli bu, rüvalarda yürüme

yeteneğinin ölümüne sebep olacağını bilen Helene için bile. Buna rağmen, son anlarında bile, yeteneği onu konuşmaya mecbur bıraktı. Helene'in son sözleri, benim duyduğum son sözleriydi bunlar."

Duraksadı. Ben de bekledim. Hepimizi bekledik. Kapılı kapının ardında, yükselen güneş Adurnam'ı hayata döndürmüş, ona yeni bir gün getirmişti.

"Dedi ki, 'Kaderin kollara ayrıldığı yerde, Tara Bell'in çocuğu bir seçim yapmak zorunda kalacak ve de savaşa giden yol dalgalarla temizlenecek.'"

"Gerçek dışı bir üslup," dedi Kehinde ve devam etti. "Ancak benim düşünce tarzım işgüzar olduğundan sormak zorundayım: Hangi anlama geliyor bu?"

Dikkatimizi çekmeyi istemiş ve de tüm olanlara rağmen bunu başarmış olmaktan hâlâ keyif alıyor olduğunu görmüş gibi, gülümsedi. "Çok açık değil mi? Söylemek istediği, Tara Bell'in çocuğunun savaşın gidişatını değiştireceği."

Bana baktı. Hepsi bana baktı.

"Ki bu kişi sen oluyorsun, Catherine Bell Barahal. Çünkü o çocuk sensin."

TEŞEKKÜRLER

Birkaç yıl önce, üç çocuğum (o zamanlar üçü de lisedeydiler) ve arkadaşları Jamie Blair ve Stephen Blocker, bana onlarla bir dünya yaratmak isteyip istemediğimi sordular. Böylece birlikte çalışmaya başladık ve bu birliktelikten hikâyeler ve nihayetinde *Soğuk Büyü* doğdu. Kitabı yazarken, önerilerini, fikirlerini, düzeltme gerektiğini düşündükleri yerleri onlara sorarak hareket ettim. Sahneleri ve taslakları defalarca okudular. Birlikte olay örgüsünü ve geri plandaki detayları tartıştık. Bu açıdan bakıldığında, şu ana kadar tasarladığım ve yazdığım kitaplar arasında farklı bir yere sahiptir. Bu proje onlarsız olmazdı. Tabii, ben olmadan (ah, bir de babaları, ama neyse, tatlım, seni seviyoruz, ama meteor yağmuru fikrin, çoktan yarattığımız arka plandaki hikâye ile örtüşmezdi) onlar da olmazdı. Sanırım, ödeşmiş oluyoruz?

Evet, Rhiannon, Alexander ve David, sizler benim en gözde çocuklarım olacaksınız her zaman. Sizi seviyorum. Anneniz.

İnanılmaz derecede değerli olan editörler, araştırmacılar ve tavsiye verenler (metinde bir yanlışlık görürseniz, lütfen.

onları suçlamayın—benim hatam, onların değil). Belli bir sırada değildir (unuttuğum biri varsa, şimdiden özür diliyorum):

Andrea Messer, Michelle Sagara, Darcy Kramer, Katharine Kerr, Amanda Weinstein, Melanie Ujimori, Naamen G. Tilahun, Kari Maund, N. K. Jemisin, Edana MacKenzie, Andrew Vitro, Theodore Vitro, Robert ve Bernice Littman, Jeanne Reames, Karen Williams, Sherwood Smith, Constance Ash, Catherine Wood, Rebecca Houliston, Cynthia LeCount Samaké, Barou Samaké ve Jay Silverstein.

Ann Marie Rasmussen benim erişemeyeceğim makaleler sağladı, genelde ‘Manş Denizi’nin Dört Bileşenli Dönemi: Giriş’ gibi başlıkları olan makaleler.

Menajerlerim, Russell Galen ve Danny Baror’a teşekkür ederim (Biliyorum, sadece işlerini yapıyorlar; ama yine de bu kitap ve diğerleri için yaptıkları çok önemli).

www.facebook.com/groups/ekitaphane

HASRET =)